

Michael Crichton
Frica

Introducere

La sfârşitul anului 2003, la Conferinţa pentru Dezvoltare Durabilă a Pământului din Johannesburg, republica insulară Vanutu a anunţat că pregăteşte un proces împotriva Agenţiei pentru Protecţia Mediului din Statele Unite, din cauza încălzirii globale. Vanutu se afla la doar câţiva centimetri deasupra nivelului mării şi cei opt mii de locuitori erau în pericol de a fi evacuaţi de pe insulă din cauza creşterii nivelului mării, care se datora încălzirii globale. Statele Unite, cea mai puternică economie din lume, este numărul unu şi în ceea ce priveşte emisiile de dioxid de carbon şi deci are cea mai importantă contribuţie la încălzirea globală.

Fondul Naţional de Resurse pentru Mediu, o grupare ecologistă americană, a anunţat că va lupta alături de Vanutu în procesul a cărui deschidere era aşteptată pentru vara anului 2004. Se zvonea că George Morton, filantropul bogat care sprijinea adesea cauzele ecologiste, va finanţa personal procesul, ale cărui costuri fuseseră estimate la peste opt milioane de dolari. Din moment ce procesul avea să se desfăşoare în cele din urmă la Curtea de Apel din San Francisco, unde se bucura de simpatie, era aşteptat cu destulă nerăbdare.

Dar procesul nu a fost deschis niciodată.

Nici Vanutu, nici FNRM nu au dat vreo explicaţie pentru renunţarea la proces. Chiar şi după dispariţia neaşteptată a lui George Morton, o lipsă de interes inexplicabilă din partea media a făcut ca împrejurările acestui proces să rămână necercetate. De-abia la sfârşitul anului 2004, câţiva membri din consiliul de administraţie al FNRM au început să vorbească în public despre ce s-a întâmplat în interiorul administraţiei. Ulterior, dezvăluirile unora dintre angajaţii lui Morton şi ale foştilor membri ai firmei de avocatură din Los Angeles Hassle and Black au întregit povestea.

Astfel, în acest moment este foarte limpede cum a evoluat procesul Vanutu în intervalul mai-octombrie 2004 şi de ce au murit atâţia oameni, în diverse colţuri ale lumii.

MC

Los Angeles, 2004

Din Raportul Intern al Consiliului Naţional de Securitate (CNS), de la AASBC (Strict secret). Părţi redactate din AASBC. Obţinute FOIA 03/04/04.

I. AKAMAI

LA NORD DE PARIS
DUMINICĂ, 2 MAI, 2004
12.00 P.M.

Îi atinse braţul în întuneric şi-i spuse:

— Rămâi aici.

Ea nu se mişcă. Aştepta. Mirosul de apă sărată era puternic. Auzea clipocitul slab al apei.

Apoi se aprinse lumina, reflectându-se pe suprafaţa unui bazin imens, lung de cincizeci de metri şi lat de douăzeci. Ar fi putut fi o piscină închisă, dacă n-ar fi existat tot echipamentul acela electronic în jur.

Şi maşinăria foarte ciudată de la capătul bazinului.

Jonathan Marshall se întoarse spre ea, rânjind ca un idiot.

— *Qu'est-ce que tu penses?* o întrebă, deşi ştia că pronunţă groaznic. Ce crezi?

— E magnific, spuse fata.

Când vorbea englezeşte, accentul ei părea exotic. De fapt, totul la ea părea exotic, se gândi Jonathan. Cu pielea ei închisă la culoare, cu pometţii înalţi şi părul ei negru, ar fi putut fi manechin. Se fâţâia ca un manechin, cu fusta ei scurtă şi tocurile ascuţite. Era pe jumătate vietnameză şi se numea Marisa.

— Dar nu mai e nimeni aici? întrebă ea, privind în jur.

— Nu, nu, e duminică. Nu vine nimeni.

Jonathan Marshall avea douăzeci şi patru de ani, absolvise fizica la Londra şi lucra pe timpul verii la ultramodernul Laboratoire Ondulatoire, laboratorul de mecanică a valurilor, de la Institutul Marinei Franceze din Vissy, aflat la nord de Paris. Dar în suburbie locuiau mai mult tinere familii, aşa că fusese o vară singuratică pentru Marshall. Tocmai de aceea nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el că o întâlnise pe fata asta. Pe fata asta extraordinar de frumoasă şi de sexy.

— Arată-mi ce face maşinăria asta, spuse Marisa. Ochii îi străluceau. Arată-mi ce faci tu.

— Cu plăcere, spuse Marshall.

Se îndreptă spre marele tablou de comandă şi începu să activeze pompele şi senzorii. Cele treizeci de tablouri de comandă ale maşinăriei de produs valuri de la capătul bazinului se aprinseră, unul după altul.

O privi din nou, iar ea îi zâmbi.

— E atât de complicat, spuse ea. Veni lângă el, lângă tabloul de comandă. Cercetările voastre sunt înregistrate?

— Da, avem camere video pe tavan şi pe laturile bazinului, înregistrează valurile generate. Avem şi senzori de presiune în bazine, care înregistrează parametrii valului creat.

— Camerele sunt în funcţiune?

— Nu, nu, răspunse el, n-avem nevoie de ele. Nu facem nici un experiment.

— Poate că facem, spuse ea, lăsându-şi mâna pe umărul lui.

Degetele îi erau lungi şi delicate. Avea degete frumoase. Privi timp de un minut, apoi spuse:

— Totul pare foarte costisitor în camera asta. Trebuie să fíe bine păzită, nu?

— Nu chiar, răspunse el. Doar cârduri de acces. Şi o singură cameră de supraveghere. Arătă în spate, peste umăr. Aia din colţ.

Ea se întoarse să vadă.

— Şi aia merge? întrebă ea.

— Da, tot timpul.

Mâna ei alunecă şi-i mângâie uşor gâtul.

— Deci acum cineva ne urmăreşte?

— Mă tem că da.

— Atunci trebuie să fim cuminţi.

— Probabil. Oricum, cum rămâne cu prietenul tău?

— El… Pufăi dispreţuitor. M-am săturat de el.

În aceeaşi zi, mai devreme, Marshall ieşise din micul său apartament şi intrase în cafeneaua de pe rue Montaigne, unde mergea în fiecare dimineaţă şi, ca de obicei, îşi luase cu el un articol de ziar. Apoi la masa vecină se aşezase această fată, împreună cu prietenul ei. Cuplul începuse imediat să se certe.

De fapt, Marshall simţise că Marisa şi prietenul ei nu păreau făcuţi unul pentru celălalt. El era american, un tip musculos,

roşu la faţă, cu statură de fotbalist, cu părul destul de lung şi ochelari cu rame de sârmă, care nu se potriveau cu trăsăturile lui grosolane. Părea un porc care încearcă să treacă drept intelectual.

Se numea Jim şi era furios pe Marisa, pentru că aceasta, se pare, nu petrecuse noaptea alături de el.

— Nu ştiu de ce nu vrei să-mi spui unde ai fost, repeta întruna.

— Nu e treaba ta, de-aia nu-ţi spun.

— Dar credeam că trebuia să cinăm împreună.

— Jimmy, ţi-am spus că nu.

— Ba mi-ai spus că da. Iar eu te-am aşteptat la hotel. Toată noaptea.

— Şi ce? Nimeni nu te-a obligat. Puteai să ieşi, să te distrezi.

— Dar te-am aşteptat pe tine.

— Jimmy, nu sunt proprietatea ta. Era exasperată, ofta, gesticula sau se bătea cu palmele peste genunchii goi. Stătea picior peste picior, iar fusta ei scurtă i se ridicase mult. Fac ce vreau.

— Asta e evident.

— Da, spusese ea, şi în clipa aceea se întorsese spre Marshall şi îl întrebase: Ce anume citeşti? Pare foarte complicat.

La început Marshall se speriase. în mod evident, vorbea cu el ca să-i facă în ciudă prietenului ei. Nu voia să fie implicat într-o ceartă de cuplu.

— E fizică, spusese el sec şi se întorsese încet cu spatele, încercase să-i ignore frumuseţea.

— Ce fel de fizică? insistase ea.

— Mecanica valurilor. Valurile oceanului.

— Deci eşti student?

— Am terminat studiile.

— Aha, şi eşti în mod evident inteligent. Eşti englez? De ce eşti în Franţa?

Şi, înainte să-şi dea seama, vorbea deja cu ea, iar ea i-l prezentase pe prietenul ei, care îi zâmbise superior şi îi strânsese mâna fără convingere. Era o situaţie jenantă, dar fata se comporta de parcă n-ar fi fost.

— Deci lucrezi prin apropiere? Ce anume faci? Un bazin şi o maşinărie? Chiar nu-mi pot imagina ce spui tu acolo. Vrei să-mi arăţi?

Şi acum erau aici, la laboratorul de mecanică a valurilor. Iar Jimmy, iubitul, stătea îmbufnat în parcarea de afară, fumând o ţigară.

— Ce să facem cu Jimmy? întrebă ea, care rămăsese lângă Marshall, în timp ce el lucra la tabloul de comandă.

— Nu poate fuma aici.

— O să am eu grijă să nu fumeze. Dar nu vreau să-l înfurii şi mai rău. Crezi că pot să-l las să vină?

Marshall se simţi străbătut de o undă de dezamăgire.

— Sigur, cred că da.

Apoi ea îl strânse de umăr.

— Nu-ţi face griji, mai târziu are alte treburi.

Se duse să deschidă uşa din spate a laboratorului, iar Jimmy intră. Marshall privi în spate şi-l văzu că rămăsese acolo, cu mâinile în buzunare. Marisa veni din nou lângă Marshall, la tabloul de comandă.

— E în regulă, spuse. Acum arată-mi.

Motoarele electrice de la capătul bazinului începură să toarcă, iar roţile creară primul val. Era un val mic, care se undui uşor pe toată lungimea bazinului şi se sparse pe panoul înclinat de la capăt.

— Deci e un val mareic?

— Da, e un tsunami simulat, răspunse Marshall, bătând cu degetele în tastatură.

Tabloul de comandă indica temperatura şi presiunea, genera imagini fals-colorate ale valului.

— O simulare, spuse ea. Cum adică?

— În bazinul ăsta putem crea valuri înalte de până la un metru, răspunse Marshall. Dar adevăratele tsunami au patru, opt, zece metri înălţime. Uneori chiar şi mai mult.

— Un val de zece metri în ocean? Ochii i se măriră. Serios? Se uita spre tavan, încercând să şi-l imagineze. Marshall aprobă din cap. Asta ar însemna o înălţime de peste 30 de picioare, cât o clădire cu trei etaje. Şi ar avansa cu o viteză de până la opt sute de kilometri pe oră, repezindu-se spre mal.

— Şi când ajunge la mal? întrebă ea. Asta reprezintă panta aia de la capăt? Parcă ar fi făcut din pietriş. Ăla e malul?

— Exact, spuse Marshall. Cât de mult pătrunde valul pe uscat depinde de unghiul pantei. Putem modifica înclinaţia pantei cum vrem.

Prietenul fetei înainta, apropiindu-se mai mult de bazin, dar rămase retras. Nu scosese nici un cuvânt până atunci. Marisa era surescitată.

— Poţi s-o modifici? Cum?

— E acţionată de un motor.

— La orice fel de unghi? Chicoti. Arată-mi *vingt-sept* grade. Douăzeci şi şapte.

— Imediat. Marshall tastă o comandă.

Cu un scrâşnet uşor, panta de la mal se ridică.

Iubitul american se apropie şi mai mult de bazin, ca să privească, incitat de ce se întâmplase. *Era* fascinant, gândi Marshall. Oricine ar fi interesat. Dar tipul nu scotea o vorbă. Stătea doar şi privea cum se înclină suprafaţa acoperită cu pietriş. în curând se opri.

— Deci asta e înclinaţia?

— Da, răspunse Marshall. Deşi de fapt douăzeci şi şapte de grade înseamnă o pantă foarte abruptă, mai abruptă decât ţărmurile obişnuite din lume. Poate că ar trebui s-o reglez la...

Mâna ei întunecată o acoperi pe a lui.

— Nu, nu, spuse. Pielea îi era mătăsoasă. Las-o aşa. Arată-mi un val. Vreau să văd un val.

La fiecare treizeci de secunde erau generate valuri mici. Se unduiau de-a lungul bazinului, clipocind uşor.

— Păi mai întâi trebuie să ştiu ce formă are ţărmul. Deocamdată e o plajă plată, dar dacă ar fi un golf...

— Se poate face un golf?

— Da.

— Serios? Arată-mi.

— Ce fel de golf vrei? Un liman, un golf fluvial, maritim...

— O, spuse ea, ridicând din umeri, fă un golf de mare. El zâmbi.

— Bine. Cât de mare să fíe?

Motoarele electrice începură să toarcă, iar ţărmul începu să se curbeze şi panta se încreţi, formând o scobitură.

— Fantastic, spuse ea. Hai, Jonathan, arată-mi valul!

— Încă nu. Cât de mare e golful?

— O... Gesticula cu mâinile în aer. O milă. Un golf de o milă. Acum îmi arăţi? Se aplecă spre el. Nu-mi place să aştept. Ar trebui să ştii asta.

Îi simţi parfumul. Tastă rapid.

— Iată-l, spuse el. Un val mare, îndreptându-se spre un golf de o milă, înclinaţia ţărmului fiind de douăzeci şi şapte de grade.

Cel de-al doilea val creat la capătul bazinului făcu un zgomot mult mai puternic, apoi se undui încet spre ei, o creastă de apă înaltă de 15 cm.

— O! se îmbufna Marisa. Mi-ai promis că o să fíe *mare.*

— Ai răbdare, spuse el.

— O să crească? întrebă ea, chicotind.

Îşi puse din nou mâna pe umărul lui. Atunci americanul se uită în spate, aruncându-i o privire urâtă. Ea îşi împinse bărbia înainte, sfidătoare. Dar când el se întoarse să se uite la bazin, ea-şi retrase mâna.

Marshall se simţi din nou descurajat. Ea se folosea de el, era doar un pion în jocul lor.

— Ai spus că o să crească, spuse ea.

— Da, răspunse Marshall. Valul va creşte pe măsură ce se apropie de mal. In larg, tsunamiul e mic, dar creşte în ape mai puţin adânci. Iar în golf forţa lui se concentrează, aşa că devine şi mai înalt.

Valul se înălţă, apoi se sparse pe linia curbă a ţărmului de la capătul bazinului. Formă o spumă albă şi se lovi de părţile laterale ale malului. Ajunsese la o înălţime de cinci picioare, se gândi el.

— Deci se înalţă, spuse ea. Dar în realitate?

— Ajunge la patruzeci-cincizeci de picioare, răspunse el. Cincisprezece metri.

— O-la-la! spuse ea, ţuguindu-şi buzele. Deci un om nu poate scăpa de aşa ceva.

— O, nu, spuse Marshall. Nu poţi fugi de un val mareic. în 1957, în Hilo, Hawaii, un val înalt cât casa a ajuns chiar pe străzile oraşului. Oamenii au fugit, dar...

— Deci asta e? întrebă americanul. Asta e tot ce face? Vocea lui suna hârâit, de parcă ar fi avut nevoie să-şi cureţe gâtul.

— Nu-l lua în seamă, spuse ea.

— Da, asta facem noi aici, spuse Marshall. Generăm valuri...

— Mare căcat, spuse americanul. Asta puteam şi eu să fac în cadă, când aveam şase luni.

— Păi, spuse Marshall, arătând spre tabloul de comandă, la monitoarele pe care erau afişate date, generăm baze de date pentru cercetătorii din toată lumea, care...

— Bine, bine. Gata. Plictisitor ca un căcat. Eu plec. Marisa, tu vii sau nu?

Stătea şi o privea fix.

Marshall o auzi cum trage aer în piept.

— Nu, spuse ea, nu vin.

Americanul se întoarse şi se îndepărtă, trântind cu putere uşa în urma lui.

Apartamentul ei era chiar vizavi de Notre Dame, pe celălalt mal al fluviului, iar de pe balconul din dormitor avea o privelişte frumoasă asupra catedralei, care era iluminată noaptea. Era ora zece, dar cerul era încă de un albastru intens. El privi strada de dedesubt, luminile cafenelelor şi mulţimea care se plimba pe străzi. Era o imagine plină de mişcare şi strălucire.

— Nu te teme, spuse ea, din spate. Dacă te uiţi după Jimmy, să ştii că el nu vine aici.

De fapt, lui nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva, până când ea nu pomenise despre asta.

— Nu?

— Nu, răspunse ea. Se va duce în altă parte. Jimmy are multe femei.

Ea luă o gură de vin roşu, apoi puse paharul pe noptieră. Fără nici o jenă, îşi scoase bluza şi îşi lăsă fusta să cadă. Nu avea nimic pe dedesubt.

Purtând încă pantofii cu tocuri înalte, se îndreptă spre el. Probabil că părea surprins, pentru că îi zise: „Ţi-am mai spus, nu-mi place să aştept", apoi îl cuprinse cu braţele şi îl sărută apăsat, agresiv, aproape furios. Urmă un moment jenant, încercau să se sărute în timp ce ea îi smulgea hainele. Ea respira greu, aproape gâfâia. Nu vorbea. Era atât de pasională încât părea furioasă, iar frumuseţea ei, perfecţiunea fizică a corpului ei întunecat, îl intimida, dar nu pentru mult timp.

La sfârşit ea rămase întinsă lângă el, cu pielea mătăsoasă, dar corpul ferm sub această suprafaţă. Tavanul dormitorului era luminat de faţada catedralei de vizavi. El se relaxase, dar ea părea plină de energie, fără astâmpăr după ce făcuse dragoste. Se întreba dacă ea terminase cu adevărat, în ciuda gemetelor şi strigătelor din final. Apoi ea se ridică brusc.

— S-a întâmplat ceva? Ea luă o gură de vin.

— La toaletă, răspunse ea şi se întoarse, ieşind pe uşă. îşi lăsase paharul de vin. El se ridică şi luă o înghiţitură, uitându-se la conturul delicat al rujului ei rămas pe pahar.

El privi patul şi văzu urmele întunecate lăsate de tocurile ei pe cearşafuri. Nu-şi scosese pantofii decât pe la jumătatea partidei de amor. Acum pantofii zăceau aruncaţi sub fereastră, semne ale pasiunii lor. încă se simţea de parcă ar fi visat. Nu mai fusese niciodată cu o astfel de femeie. Atât de frumoasă şi locuind într-un astfel de loc. Se întrebă cât costă apartamentul, cu finisările de lemn, aflat într-o zonă perfectă...

Mai luă o gură de vin. S-ar fi putut obişnui cu asta.

Auzi zgomotul apei curgând în baie, o voce fredonând un cântec fără melodie.

Cu un *bum!,* uşa de la intrare se trânti şi trei bărbaţi se repeziră în dormitor. Purtau impermeabile închise la culoare şi pălării. îngrozit, Marshall puse paharul pe masă dar paharul căzu şi se repezi către hainele lui de lângă pat, ca să se acopere, dar într-o clipă bărbaţii erau deasupra lui, apucându-l cu mâinile lor înmănuşate. Strigă de groază şi panică în timp ce era întors cu faţa spre pat. încă ţipa când îl împinseră cu faţa în pernă. Crezu că vor să-l sufoce, dar n-o făcură. Unul dintre bărbaţi şuieră:

— Taci. Nu ţi se va întâmpla nimic dacă taci.

Nu-l crezu, aşa că se zbătu, strigând din nou. Unde era Marisa? Ce făcea? Totul se întâmpla foarte repede. Unul dintre bărbaţi i se aşezase pe spate, cu genunchii împungându-i şira spinării, cu pantofii săi reci pe fesele goale ale lui Marshall. Simţi mâna omului pe ceafă, împingându-l în pat.

— Taci! şuieră din nou omul.

Ceilalţi doi îl prinseseră de încheieturi şi îi îndepărtau braţele, răstignindu-l pe pat. *Se pregăteau să-i facă ceva.* Se simţea îngrozit şi vulnerabil. Gemu şi cineva îl lovi peste cap.

— Gura!

Totul se întâmpla foarte repede, era derutat. Unde era Marisa? Probabil că se ascundea în baie şi nu i-o putea lua în nume de rău. Auzi un fâsâit şi văzu un sac de plastic, cu ceva alb înăuntru, ca o minge de golf. îi puneau sacul la subraţ, pe partea cărnoasă a braţului.

Ce dracului făceau? Simţi răceala apei pe braţ, se zbătu, dar îl ţineau foarte strâns, şi apoi, prin apă, simţi că ceva moale îl apasă, era ceva *lipicios,* ca o gumă de mestecat lipicioasă, ceva

lipicios pe carnea braţului său, apoi simţi o ciupitură scurtă. Nimic, ceva aproape insesizabil, o înţepătură scurtă.

Bărbaţii lucrau rapid, îi scoaseră sacul şi în acel moment auzi surprinzător de tare două focuri de armă, pe Marisa strigând într-o franceză rapidă: *„Salaud! Salopard! Bouge-toi le cui!".* Cel de-al treilea bărbat se rostogoli din spinarea lui Marshall şi căzu la pământ, apoi se îndepărtă rapid, iar Marisa continuă să ţipe, se auziră mai multe focuri de armă şi simţi în aer mirosul de praf de puşcă, iar bărbaţii fugiră. Uşa se trânti, iar ea se întoarse, goală, bolborosind într-o franceză pe care el n-o înţelegea, ceva despre *vacherie,* ceea ce el crezu că înseamnă vacă, dar nu gândea clar. începuse să tremure pe pat.

Ea se apropie şi îl îmbrăţişa. Ţeava pistolului era fierbinte, el strigă, iar ea îl lăsă deoparte.

— O, Jonathan, îmi pare rău, îmi pare atât'de rău... îi puse capul pe umărul ei şi începu să-l mângâie.

— Te rog, trebuie să mă ierţi, acum totul e bine, îţi promit, încet-încet, se opri din tremurat, iar ea îl privi.

— Te-au rănit?

El clătină din cap.

— Bine. Ştiam eu. Idioţii! Sunt prietenii lui Jimmy, au vrut să facă o glumă, să te sperie. Şi pe mine, sunt convinsă. Dar n-ai păţit nimic?

El clătină din nou din cap. Tuşi.

— Poate, spuse, când putu în sfârşit să vorbească, poate că ar trebui să plec.

— O nu, spuse ea, nu-mi poţi face aşa ceva.

— Nu mă simt...

— Categoric nu, spuse ea. Se apropie şi mai mult de el, până când corpul ei îl atinse. Trebuie să mai rămâi puţin.

— Ar trebui să anunţăm poliţia?

— *Mais non.* Poliţia nu va face nimic. O ceartă de îndrăgostiţi, în Franţa nu chemăm poliţia.

— Dar au intrat în casă...

— Acum au plecat, îi şopti ea la ureche. îi simţea răsuflarea. Am rămas numai noi. Numai noi, Jonathan. Corpul ei întuncat alunecă pe pieptul lui.

Trecuse de miezul nopţii când el se îmbrăcă în sfârşit şi se aşeză la fereastră, uitându-se la Notre Dame. Străzile erau încă aglomerate.

— De ce nu rămâi? întrebă ea, bosumflându-se cochet. Vreau să rămâi. Nu vrei să-mi faci pe plac?

— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Nu mă simt prea bine.

— O să te fac să te simţi bine.

Clătină din cap. De fapt, chiar nu se simţea bine. Simţea valuri de ameţeală, iar picioarele îi erau ciudat de slăbite. Mâinile îi tremurau când se prinse de marginea balconului.

— Îmi pare rău, spuse el din nou. Trebuie să plec.

— Bine atunci, te duc eu cu maşina.

Ştia că maşina ei era parcată pe celălalt mal al Senei. I se părea prea mult de mers până acolo. Dar se mulţumi să accepte fără vlagă:

— Bine.

Ea nu se grăbea. Mergeau agale, braţ la braţ, ca doi îndrăgostiţi, de-a lungul digului. Trecură de restaurantele plutitoare de pe unul din maluri, puternic luminate şi încă pline de clienţi. Deasupra lor, pe celălalt mal al fluviului, se înălţa Notre Dame, cu luminile ei strălucitoare. Pe moment, plimbarea domoală, cu capul ei pe umărul său, şi cuvintele blânde pe care i le spunea îl făcură să se simtă mai bine.

Dar curând se împiedică, simţind că în tot corpul i se instalează o slăbiciune care-l făcea nesigur. Gura îi era foarte uscată. îşi simţea maxilarul rigid. îi era greu să vorbească.

Ea nu părea să fi băgat de seamă. Trecuseră de luminile strălucitoare şi se aflau sub unul dintre poduri când el se împiedică din nou. De data aceasta căzu pe digul de piatră.

— Dragul meu, spuse ea, pe un ton îngrijorat şi atent, şi îl ajută să se ridice.

— Cred... cred, spuse el.

— Dragul meu, te simţi bine? îl ajută să se aşeze pe o bancă, departe de fluviu. Uite, stai aici puţin. O să te simţi imediat mai bine.

Dar el nu se simţea mai bine. încercă să protesteze, dar nu putea vorbi. îşi dădu seama cu oroare că nu putea nici măcar să-şi mişte capul. Se *întâmplase ceva rău.* Tot corpul îi era cuprins de slăbiciune, o slăbiciune ce se instala rapid şi surprinzător, şi încercă să se ridice de pe bancă, dar nu reuşi să-şi mişte membrele şi nici capul. Se uită la ea, care stătea alături.

— Jonathan, ce s-a întâmplat? Ai nevoie de un doctor? Da, am nevoie de un doctor, gândi el.

— Jonathan, nu e bine ce se întâmplă...

Simţea o greutate pe piept. Respira cu dificultate. Privi în altă direcţie, fixând un punct din faţa lui. înspăimântat, gândi: *Sunt paralizat.*

— Jonathan?

Încercă s-o privească, dar nu-şi putea mişca nici măcar ochii. Nu putea privi decât în faţă. Respiraţia îi era îngreunată.

— Jonathan?

Am nevoie de un doctor.

— Jonathan, poţi să te uiţi la mine? Poţi? Nu poţi? Nu reuşeşti să mişti capul?

Tonul ei nu era tocmai îngrijorat. Părea detaşată, clinică. Poate că auzul îi fusese afectat. Auzea în urechi un zgomot puternic. Respira din ce în ce mai greu.

— Bine, Jonathan, hai să plecăm de-aici.

Îşi strecură capul pe sub braţul lui şi cu o forţă surprinzătoare îl ridică în picioare. Corpul îi era moale şi fără vlagă şi se sprijinea de ea. Nu-şi putea controla direcţia privirii. Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau şi gândi: *Slavă Domnului.* Auzi o voce de bărbat, care întrebă în franceză: „Mademoiselle, aveţi nevoie de ajutor?"

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. A băut cam mult, atâta tot.

— Sunteţi sigură?

— Aşa face tot timpul.

— Chiar aşa?

— Mă descurc.

— O, atunci vă urez *bonne nuit.*

— Bonne nuit, răspunse ea.

Îşi continuă drumul, trăgându-l după ea. Zgomotul paşilor slăbi. Apoi ea se opri şi se întoarse să privească în jur. Şi acum... *îl ducea spre fluviu.*

— Eşti mai greu decât credeam, spuse ea, pe un ton de conversaţie.

Se simţi cuprins de o teroare adâncă. Era complet paralizat. Nu putea face nimic. Picioarele i se împleticeau pe piatră.

Spre fluviu.

— Îmi pare rău, spuse ea şi-l aruncă în apă.

Urmă o cădere scurtă şi o senzaţie acută de rece. Plonja în adânc, înconjurat de bule de aer şi verde, apoi negru. Nu se

putea mişca, nici măcar în apă. Nu-i venea să creadă că i se întâmplase aşa ceva, nu-i venea să creadă că murea astfel.

Apoi simţi cum corpul i se ridică încet. Din nou apă verde, apoi ieşi la suprafaţă, pe spate, întorcându-se uşor.

Vedea podul, cerul întunecat şi pe Marisa, care stătea pe dig. Ea îşi aprinse o ţigară şi îl privi. Stătea cu o mână în şold şi cu un picior ieşit în faţă, într-o postură de manechin. Expiră, iar fumul se ridică în noapte.

Apoi se scufundă din nou şi simţi cum răceala şi întunericul se închid în jurul său.

La ora trei dimineaţa luminile se aprinseră în Laboratoire Ondulatoire al Institutului Marinei Franceze de la Vissy. Tabloul de comandă prinse viaţă. Maşinăria începu să creeze valuri ce se unduiau în bazin, unul după altul, şi se spărgeau pe ţărmul artificial. Pe monitoarele de control apăreau imagini tridimensionale, tabele de date. Datele erau transmise către o locaţie necunoscută, aflată undeva în Franţa.

La ora patru tabloul de comandă se întunecă, luminile se stinseră, iar hardurile şterseră orice urmă a celor întâmplate.

PAHANG
MARŢI, 11 MAI
11.55 A.M.

Şoseaua şerpuită din junglă se afla la umbră, sub desişurile pădurii tropicale malaeziene. Drumul pavat era foarte îngust, Land Cruiser-ul se balansa în toate părţile, iar cauciucurile îi scrâşneau. Pe locul din dreapta, un bărbat cu barbă, de vreo patruzeci de ani, se uită la ceas.

— Cât mai avem de mers?

— Doar câteva minute, răspunse şoferul, fără să încetinească. Aproape am ajuns.

Şoferul era chinez, dar vorbea cu accent englezesc. Se numea Charles Ling şi zburase din Hong Kong la Kuala Lumpur în noaptea precedentă. Il întâlnise pe însoţitorul său la aeroport în acea dimineaţă şi de atunci mergeau încontinuu, cu viteză maximă.

Pasagerul îi înmânase lui Ling o carte de vizită pe care scria „Allan Peterson, Servicii Seismice, Calgary". Ling nu-l crezuse. Ştia foarte bine că exista o companie în Alberta, ELS

Engineering, care vindea acest tip de echipamente. Nu era nevoie să baţi drumul până în Malaezia ca să le vezi.

În plus, Ling verificase lista pasagerilor zborului care aterizase şi nu exista nici un Allan Peterson. Deci tipxil ăsta călătorise sub alt nume.

Mai mult decât atât, îi spusese lui Ling că era geolog şi oferea consultanţă unor companii energetice din Canada, iar munca sa consta mai ales în evaluarea posibilelor câmpuri petroliere. Dar Ling nu credea nici asta. Inginerii petrolişti se vedeau de la o poştă. Tipul ăsta nu era unul dintre ei.

Deci Ling nu ştia cine era bărbatul. Asta nu-l deranja. Domnul Peterson dispunea de bani; restul nu-l privea pe Ling. In acea zi avea un singur interes: să vândă generatoare de cavitaţie. Părea o tranzacţie importantă: Peterson vorbea despre trei aparate, care făceau în total peste un milion de dolari.

Coti brusc şi ieşi de pe şosea, intrând pe un teren mocirlos. Merseră în salturi prin junglă, pe sub copacii imenşi şi dintr-odată ieşiră la lumina zilei, într-o poiană întinsă. In pământ se afla o deschizătură imensă în semicerc, care scotea la iveală un maldăr de pământ cenuşiu. Dedesubt se afla un lac verde.

— Ce e asta? întrebă Peterson, cu o tresărire.

— A fost o mină deschisă, dar acum e abandonată. Caolin.

— Care ce e?

Asta nu e geolog, gândi Ling. Caolinul, explică el, era un mineral din argilă.

— Este folosit pentru hârtie şi ceramică. Acum se face multă ceramică industrială. Fac lame din ceramică, incredibil de ascuţite. în curând o să facă motoare auto din ceramică. Dar aici calitatea nu era bună. A fost abandonată acum patru ani.

Peterson dădu din cap.

— Şi unde e generatorul de cavitaţie?

Ling arătă spre un camion masiv, parcat la marginea stâncii.

— Acolo.

Se apropie cu maşina.

— Ruşii le fabrică?

— Vehiculul şi matricea de carbon sunt de fabricaţie rusească. Partea electronică vine din Taiwan. Noi le asamblăm la Kuala Lumpur.

— Şi ăsta e cel mai mare model?

— Nu, e cel mediu. Pe cel mai mare nu îl am aici, să vi-l pot prezenta.

Parcară lângă utilaj. Avea dimensiunile unui excavator. Capota Land Cruiser-ului era doar puţin maj înaltă decât cauciucurile sale imense. în centru atârna un generator de cavitaţie rectangular, care semăna cu un generator diesel supradimensionat, o masă densă de ţevi şi fire. Placa de cavitaţie se afla dedesubt, la câţiva metri deasupra pământului.

Coborâră din maşină în căldura moleşitoare. Ochelarii lui Ling se aburiră. îi şterse pe cămaşă. Peterson dădu ocol utilajului.

— Pot să iau doar aparatul, fără maşină?

— Da, facem şi aparate ce pot fi transportate. Le punem în containere. Dar de obicei clienţii le vor montate pe vehicule.

— Eu vreau doar aparatele, spuse Peterson. îmi faceţi o demonstraţie?

— Imediat, răspunse Ling. îi făcu semn operatorului aflat sus, în cabină. Cred că ar trebui să ne dăm la o parte.

— Staţi puţin, spuse Peterson, brusc îngrijorat. Am crezut că vom fi singuri. El cine e?

— E fratele meu, răspunse Ling pe un ton liniştitor. E foarte de încredere.

— Păi...

— Să ne dăm la o parte. Vedem mai bine de la distanţă. Generatorul de cavitaţie se puse în mişcare, cu un pufăit puternic. în curând zgomotul se confundă cu altul, un murmur profund pe care Ling avea întotdeauna impresia că îl simte în piept, în oase.

Probabil că şi Peterson îl simţise, căci se retrase rapid.

— Aceste generatoare de cavitaţie sunt hipersonice, explică Ling. Produc un câmp radial simetric de cavitaţie, al cărui punct de focalizare poate fi ajustat, la fel ca în cazul lentilelor optice, doar că în acest caz folosim sunetul. Cu alte cuvinte, cu ajutorul sunetului controlăm profunzimea cavitaţiei.

Îi făcu semn operatorului, care dădu din cap. Placa de cavitaţie coborî până aproape de pământ. Sunetul deveni mai profund şi mai slab. Pământul vibra uşor în locul unde se aflau.

— Doamne, spuse Peterson, făcând un pas înapoi.

— Nu vă faceţi griji, spuse Ling. Unghiul de reflecţie e mic. Principalul vector de energie este ortogonal, merge direct în jos.

La aproximativ doisprezece metri de utilaj, pereţii canionului păreau să fi devenit dintr-odată vagi, lipsiţi de formă.

Mici nori de fum cenuşiu ascunseră pentru o clipă suprafaţa, apoi o bucată de stâncă se desprinse şi se rostogoli spre lacul de dedesubt, ca o avalanşă cenuşie. întreaga zonă se umplu de fum şi praf.

Când începu să se lumineze, Ling spuse:

— Vă vom arăta cum este focalizat fasciculul. Zgomotul începu din nou, iar de data aceasta conturul stâncii se estompă mai jos cu şaizeci de metri sau chiar mai mult. Din nou nisipul cenuşiu cedă, de data aceasta alunecând în linişte în lac.

— Poate fi focalizat şi lateral? întrebă Peterson.

Ling răspunse afirmativ. La nouăzeci de metri nord de utilaj, stânca se desprinse şi se rostogoli din nou.

— Putem să îl folosim în orice direcţie şi la orice adâncime.

— La orice adâncime?

— Cel mai mare aparat al nostru ajunge la o mie de metri. Deşi nici un client nu are nevoie de o asemenea adâncime.

— Nu, nu, spuse Peterson. N-avem nevoie de aşa ceva. Dar vrem ca fasciculul să fie puternic. îşi şterse mâinile de pantaloni. Am văzut destul.

— Chiar aşa? Mai avem câteva tehnici de demon...

— Vreau să mă întorc acum.

În spatele ochelarilor de soare, ochii săi erau de nedescifrat.

— Foarte bine, spuse Ling. Dacă sunteţi convins...

— Sunt convins.

Pe drumul de întoarcere, Peterson întrebă:

— Livraţi marfa de la KL sau Hong Kong?

— De la KL.

— Ce restricţii aveţi?

— Cum adică? întrebă Ling.

— În SUA, tehnologia hipersonică de cavitaţie e interzisă. Nu poate fi exportată fără licenţă.

— După cum spuneam, folosim electronice din Taiwan.

— Sunt la fel de bune ca acelea americane?

— Practic, nu e nici o diferenţă.

Dacă Peterson ar fi avut cunoştinţe în domeniu, ar fi ştiut că Statele Unite nu mai aveau de mult capacitatea să producă astfel de aparatură sofisticată. Generatoarele de cavitaţie americane erau fabricate în Taiwan.

— De ce mă întrebaţi? Vreţi să le exportaţi în SUA?
— Nu.
— Atunci n-aveţi nici o problemă.
— Care e termenul de livrare? întrebă Peterson.
— Avem nevoie de şapte luni.
— Eu mă gândeam la cinci luni.
— E fezabil. Dar vă costă în plus. Câte aparate vreţi?
— Trei.
Ling se întreba de ce ar avea nevoie cineva de trei generatoare de cavitaţie. Nici o companie de studii geologice din lume n-avea mai mult de unul.
— Dau drumul la comandă când primesc ordinul dumneavoastră de plată, spuse Ling.
— O să vi-l trimit mâine.
— Unde facem livrarea? In Canada?
— Veţi primi instrucţiuni în privinţa livrării peste cinci luni, spuse Peterson.
Chiar în faţă, liniile arcuite ale aeroportului ultramodern conceput de Kurokawa se înălţau spre cer. Peterson tăcuse, în timp ce urca pe rampă, Ling spuse:
— Sper că am ajuns la timp ca să prindeţi avionul.
— Ce? A, da. E bine.
— Vă întoarceţi ţn Canada?
— Da.
Ling opri maşina în dreptul terminalului internaţional, ieşi şi-i strânse mâna lui Peterson. Peterson îşi aruncă geanta pe umăr. Era unicul său bagaj.
— Ei bine, spuse Peterson, trebuie să plec.
— Drum bun!
— Mulţumesc, şi dumneavoastră. Vă întoarceţi la Hong Kong?
— Nu, răspunse Ling. Trebuie să mă duc la fabrică, să-i pun la treabă.
— E aproape?
— Da, în Pudu Raya, la câţiva kilometri de aici.
— Bine atunci.
Peterson dispăru înăuntrul terminalului, după un ultim gest de adio.
Ling se întoarse în maşină şi plecă. Dar pe când cobora de pe rampă, observă că Peterson îşi uitase telefonul celular pe scaun. Opri maşina şi privi în urmă. Dar Peterson dispăruse. Telefonul

era uşor, fabricat din plastic ieftin. Era un model de duzină, cu cartelă preplătită. Nu putea fi principalul său telefon.

Ling îşi aminti că avea un prieten care putea analiza telefonul şi cartela, ca să afle mai multe despre clientul său. Şi chiar dorea să afle mai multe, aşa că îşi băgă telefonul în buzunar şi o luă spre nord, spre fabrică.

CHEIUL TAMISEI
VINERI, 21 MAI 2005
11.04 A.M.

De la biroul său, Richard Mallory îşi ridică privirea şi spuse, pe un ton întrebător:

— Da?

Bărbatul care stătea în cadrul uşii era palid, slab, cu aer de american şi părul blond tuns scurt. Avea o atitudine relaxată şi era îmbrăcat fără un stil anume: pantofi sport Adidas murdari şi trening uzat bleumarin. Arăta de parcă ar fi ieşit să facă jogging şi s-ar fi oprit o clipă la birou.

Pentru că era vorba de Design/Quest, un atelier de grafică de succes situat în Butler's Wharf, un cartier renovat mai jos de Tower's Bridge, majoritatea angajaţilor erau îmbrăcaţi obişnuit. Mallory era singura excepţie. Pentru că era şeful, purta pantaloni largi, o cămaşă albă şi pantofi cu botul rotund, care-i chinuiau picioarele. Dar erau la modă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Mallory.

— Am venit să iau pachetul, spuse americanul.

— Scuzaţi-mă, ce pachet? Dacă e livrat prin DHL, atunci e în faţă, la secretară.

Americanul părea nervos.

— Nu ţi se pare că exagerezi? întrebă el. Dă-mi dracului pachetul ăla!

— Bine, spuse Mallory, ridicându-se de la birou. Probabil că americanul simţi că fusese prea brutal, pentru că spuse pe un ton mai calm:

— Drăguţe afişe! Arătă spre peretele din spatele lui Mallory. Tu le faci?

— Noi. Firma noastră.

Pe perete erau două afişe, unul lângă altul, ambele pe un fond negru-tăciune, cu un glob pământesc în centru, singura

diferenţă fiind sloganul. Pe una scria „Salvaţi Pământul" şi dedesubt „E singura noastră casă", iar pe celălalt „Salvaţi Pământul" şi „De-aici n-avem unde să plecăm".

Pe una dintre laturi se afla fotografia înrămată a unui manechin blond, care purta un tricou cu sloganul: „Salvaţi pământul" „Şi în timpul ăsta menţineţi-vă în formă".

— Asta a fost campania noastră cu „Salvaţi pământul", spuse Mallory. Dar n-au cumpărat-o.

— Cine?

— Fondul Internaţional pentru Conservarea Mediului. Trecu pe lângă american şi coborî pe scara de serviciu spre garaj. Americanul îl urmă.

— De ce? Nu le-a plăcut?

— Ba le-a plăcut, răspunse Mallory. Dar îl aveau pe Leo ca purtător de cuvânt şi l-au folosit pe el. Campania s-a bazat pe spoturi video.

La capătul scării îşi folosi cârdul, iar uşa se deschise cu un clic. Intrară într-un mic garaj aflat sub clădire. Era întuneric, cu excepţia unei gene de lumină care se zărea dinspre rampa ce ducea în stradă. Mallory observă iritat că o camionetă bloca rampa. Mereu aveau probleme cu maşinile firmelor de livrare care parcau aici.

Se întoarse spre american.

— Ai maşină?

— Da, o camionetă. Arătă spre maşină.

— A, bine, deci a ta e. Ai pe cineva care să te ajute?

— Nu, sunt singur. De ce?

— Sunt foarte grele, răspunse Mallory. Or fi doar cabluri, dar sunt o sută cincizeci de kilometri de cablu. Cântăresc peste trei sute de kilograme, frate.

— Mă descurc.

Mallory se îndreptă spre Rover-ul său şi deschise portbagajul. Americanul fluieră, iar camioneta coborî rampa.

Era condusă de o femeie cu aer dur, cu părul ţepos şi machiaj întunecat.

— Credeam că eşti singur, spuse Mallory.

— Ea nu ştie nimic. N-o lua în seamă. A adus maşina. E un simplu şofer.

Mallory se întoarse spre portbagajul deschis, în care se aflau nişte cutii albe cu inscripţia „Cablu Ethernet (Neizolat)" şi instrucţiuni de folosire.

— Să deschidem una, spuse americanul.

Mallory deschise o cutie. înăuntru se afla o încrengătură de cabluri foarte subţiri, învelite în plastic.

— După cum vezi, este un cablu de ghidare. Pentru rachetele antitanc.

— Serios?

— Aşa mi-au spus. De-aia sunt împachetate aşa. O legătură de cabluri pentru fiecare rachetă.

— Eu n-am de unde să ştiu, spuse americanul. Eu doar transport marfa.

Deschise portbagajul camionetei. Apoi începu să încarce cutiile, una câte una. Mallory îl ajuta.

— Ţi-a mai spus şi altceva tipul ăsta?

— Sincer, da. Mi-a spus că cineva a cumpărat cinci sute de rachete care au rămas după Tratatul de la Varşovia. Se numesc Hotfire sau Hotwire sau ceva de genul ăsta. Fără capete, doar corpul rachetelor. Chestia e că au fost vândute cu cablul de ghidare în stare proastă.

— N-am auzit de aşa ceva.

— Asta a spus. Rachetele au fost cumpărate în Suedia. Cred că la Gothenburg. De acolo au fost transportate în altă parte.

— Pari îngrijorat.

— Nu sunt, spuse Mallory.

— De parcă te-ai teme că eşti implicat în ceva.

— A, nu.

— Eşti sigur? întrebă americanul.

— Da, normal că sunt sigur.

Aproape toate cutiile fuseseră încărcate în camionetă. Mallory începu să transpire. Americanul părea să-l scruteze cu coada ochiului. Nu-şi ascundea scepticismul. Spuse:

— Şi zi-mi, cum arată tipul ăsta?

Mallory ştia că nu trebuie să răspundă la o asemenea întrebare. Ridică din umeri.

— E un tip oarecare.

— American?

— Nu ştiu.

— Nu ştii dacă e sau nu american?

— Nu ştiu exact ce accent avea.

— De ce? întrebă americanul.

— Putea să fíe canadian.

— Era singur?

— Da.

— Pentru că am auzit ceva despre o femeie superbă. O femeie sexy, cu fustă mulată şi tocuri înalte.

— Aş fi remarcat o astfel de femeie, spuse Mallory.

— N-ai fi... omis s-o pomeneşti? încă o privire sceptică. Ca s-o păstrezi doar pentru tine?

Mallory observă o umflătură pe şoldul americanului. Era oare un pistol? Posibil.

— Nu. Era singur.

— Oricine-ar fi tipul ăsta.

— Da.

— Dacă vrei părerea mea, spuse americanul, eu m-aş fi întrebat de la început de ce are nevoie cineva de o sută cincizeci de kilometri de cablu pentru rachete antitanc. Adică pentru ce?

— Nu a spus.

— Şi atunci tu i-ai zis: „Bine, frate, o sută cincizeci de kilometri de cablu, las' pe mine", fără să-l iei la întrebări?

— Mi se pare că pui tu toate întrebările, răspunse Mallory. Transpira încontinuu.

— Am şi un motiv, spuse americanul. Tonul său devenise ameninţător. Trebuie să-ţi zic, amice. Nu-mi place ce aud.

Ultimele cutii fură încărcate în camionetă. Mallory făcu un pas în spate. Americanul trânti întâi prima uşă, apoi pe a doua. După ce ultima uşă fu închisă, Mallory văzu şoferul maşinii. Femeia. Stătuse în picioare, în spatele uşii.

— Nici mie nu-mi place, spuse ea. Purta un costum de camuflaj, militar. Pantaloni largi şi bocanci înalţi cu şiret. O jachetă verde grosolană. Mănuşi solide. Ochelari cu lentile negre.

— Ia stai puţin, spuse americanul.

— Dă-mi mobilul tău, spuse femeia.

Îşi întinse o mână să-l ia, iar cealaltă mână îi rămase la spate, de parcă ar fi ţinut o armă.

— De ce?

— Dă-mi-l.

— De ce?
— Vreau să mă uit la el, de-aia.
— Dar n-are nimic neobişnuit...
— Dă-mi-l.
Americanul îşi scoase mobilul din buzunar şi i-l întinse, în loc să-l ia, femeia îl prinse de încheietură şi-l trase spre ea. Telefonul căzu. Ea îşi mişcă mâna pe care o ţinuse la spate şi-l prinse de gât cu mâna înmănuşată. îl ţinea de gât cu ambele mâini, ca şi cum l-ar fi sugrumat.
O clipă rămase paralizat, după care începu să se zbată.
— Ce dracu' faci? Ce faci... hei! îi îndepărtă mâinile şi sări înapoi ca ars. Ce-a fost asta? Ce-ai făcut?
Îşi duse mâna la gât. îi curgea puţin sânge, doar câteva picături. Vârfurile degetelor îi erau roşii. Aproape insesizabil.
— Ce-ai făcut?
— Nimic.
Îşi scotea mănuşile. Mallory observă că umbla cu grijă, de parcă în mănuşă se ascundea ceva. Ceva ce nu voia să atingă.
— Nimic? întrebă americanul. *Nimic?*
Ce căcat! Brusc, se întoarse şi începu să urce în fugă rampa ca să ajungă afară, în stradă.
Ea îl privi calm cum pleacă. Se apleacă, ridică telefonul mobil şi îl puse în buzunar. Apoi se întoarse spre Mallory.
— Du-te înapoi la treabă. El ezita.
— Ai făcut treabă bună. Nu te-am văzut niciodată. Nu m-ai văzut niciodată. Acum du-te.
Mallory se întoarse şi se apropie de uşa care dădea spre scări. O auzi pe femeie cum închidea uşa camionetei şi, când privi înapoi, văzu maşina urcând în viteză rampa spre lumina străzii. Camioneta o luă la dreapta şi apoi dispăru.
Când se întoarse la birou, asistenta sa, Elisabeth, intră cu ultimele schiţe ale afişelor publicitare pentru computerele Toshiba. Şedinţa foto urma să aibă loc a doua zi. Trebuia să se uite pe schiţele finale. Răsfoi rapid planşele; lui Mallory îi era greu să se concentreze.
— Nu-ţi plac? întrebă Elisabeth.
— Ba da, sunt bune.
— Arăţi cam palid.
— Păi eu... stomacul.
— Ceai de ghimbir, spuse ea. E cel mai bun. Vrei să-ţi aduc?

Aprobă, doar ca s-o facă să iasă din birou. Privi pe fereastră. Biroul lui Mallory avea o vedere spectaculoasă asupra Tamisei şi Tower Bridge, aflat pe stânga. Podul fusese vopsit în albastru deschis şi alb (ţinea de tradiţie sau era pur şi simplu o idee proastă?), dar întotdeauna îi făcea bine să-l privească. Se simţea cumva în siguranţă.

Se apropie de fereastră şi rămase acolo, privind podul. Se gândea că, atunci când prietenul său cel mai bun îi ceruse ajutorul într-o problemă de ecologism radical, i se păruse distractiv. Puţin mister, câteva acte de bravadă. Ii promisese că nu va fi vorba de violenţă. Mallory nu se gândise niciodată că va ajunge să se simtă înspăimântat.

Dar acum era înspăimântat. Mâinile îi tremurau. Şi le înfundă în buzunare în timp ce privea pe fereastră. Cinci sute de rachete? gândi. *Cinci sute de rachete.* în ce se băgase? Treptat, înţelese că auzea sirene şi că pe pod străluceau lumini roşii.

Pe pod avusese loc un accident. Şi, judecând după numărul maşinilor de poliţie şi de salvare, era un accident grav.

Unul în care murise cineva.

Nu se putu controla. Cuprins de panică, ieşi din birou, ajunse pe chei şi, cu inima cât un purice, se repezi spre pod.

De la nivelul superior al autobuzului roşu cu etaj, turiştii priveau în jos, cu mâinile la gură într-un gest de oroare. Mallory îşi făcu loc prin mulţimea adunată în faţa autobuzului. Se apropie suficient pentru a vedea şase paramedici şi poliţişti aplecaţi asupra unui trup ce zăcea în stradă. Deasupra lor stătea şoferul autobuzului, masiv şi cu ochii în lacrimi. Spunea că n-a avut ce face, omul ieşise în faţa maşinii în ultima clipă. Probabil că era beat, spunea şoferul, pentru că se clătina. Părea că a căzut de pe trotuar.

Mallory nu putea vedea cadavrul, poliţiştii îi blocau câmpul vizual. Mulţimea stătea într-o tăcere aproape deplină, privind pur şi simplu. Apoi unul dintre poliţişti se ridică, ţinând în mână un paşaport roşu un paşaport german. Slavă Domnului, gândi Mallory, cu un sentiment de uşurare ce dură doar o clipă, până când unul dintre paramedici se îndepărtă şi el putu să vadă piciorul victimei un trening negru uzat şi un pantof Adidas murdar, îmbibat de sânge.

Simţi un val de greaţă şi se întoarse, făcându-şi din nou loc prin mulţime. Feţele priveau dincolo de el, impasibile sau

speriate. Dar nimeni nu-i acordă atenţie. Se uitau cu toţii la cadavru.

Cu excepţia unui bărbat, îmbrăcat ca un director, în costum închis la culoare şi cravată. Il privea fix pe Mallory. Mallory îi întâlni privirea. Bărbatul dădu uşor din cap. Mallory nu răspunse. Continuă să împingă mulţimea adunată şi fugi, repezindu-se pe scări înapoi în biroul său şi îşi dădu seama că, într-un mod pe care nu-l înţelegea, viaţa i se schimbase pentru totdeauna.

TOKYO
MARŢI, 1 IUNIE
10.01 A.M.

Consorţiul Internaţional de Date asupra Mediului, CIDM, era situat, într-o clădire mică de cărămidă, lângă campusul universităţii Keio Mita. Pentru un eventual observator, CIDM părea să facă parte din universitate. Arbora şi blazonul instituţiei *(Calamus Gladio Fortior[1]),* dar de fapt era independent. Centrul clădirii consta într-o mică sală de conferinţe, cu un podium şi două rânduri de câte cinci scaune, orientate spre ecranul din faţă.

La ora zece dimineaţa, directorul CIDM, Akira Hitomi, stătea pe podium şi privea cum americanul intră şi se aşază pe un scaun. Americanul era masiv, nu neapărat înalt, ci mai degrabă lat în umeri şi piept, ca un atlet. Se mişca uşor, fără zgomot, pentru un bărbat atât de masiv. Ofiţerul nepalez intră imediat după el, un om cu tenul întunecat şi cu un aer vigilent. Se aşeză în spatele americanului, lateral. De pe podium, Hitomi îi salută din cap şi nu spuse nimic.

Încăperea cu panouri de lemn se întunecă treptat, pentru a permite ochilor să se adapteze. Pe toate laturile, panourile de lemn se dădură la o parte în tăcere, lăsând să se vadă nişte ecrane plate uriaşe. Câteva ecrane apărură încet din spatele pereţilor.

În sfârşit, uşa de la intrare se închise şi se încuie cu un clic. Doar atunci vorbi Hitomi:

— Bună dimineaţa, Kenner-san.

Pe ecranul principal scria „Hitomi Akira", în engleză şi japoneză.

---

[1] Pana este mai ascuţită decât sabia (lat.) (n. tr.).

— Şi bună dimineaţa, Thapa-san.

Hitomi deschise un laptop argintiu foarte mic şi îngust.

— Astăzi vă voi prezenta datele din ultimele douăzeci şi una de zile, verificate până acum douăzeci de minute. Vor fi importante pentru proiectul nostru comun, Akamai Tree.

Cei doi vizitatori aprobară. Kenner zâmbea, anticipând ce va vedea. Are şi motive, gândi Hitomi. Nicăieri altundeva n-ar fi avut parte de o asemenea prezentare, căci agenţia lui Hitomi era lider mondial în culegerea şi prelucrarea datelor electronice. Pe ecrane apărură imagini, una după alta. Păreau să arate sigla corporaţiei: un copac verde pe un fond alb şi înscrisul: AKAMAI TREE SOLUŢII DIGITALE DE REŢEA.

Numele şi imaginea fuseseră alese pentru că semănau cu anumite companii reale de internet şi cu siglele lor. în ultimii doi ani, reţeaua de servere Akamai Tree funcţiona ca un lanţ de capcane foarte atent concepute. Atât în domeniile de afaceri, cât şi în cele academice, concepuseră *honeynets.* Asta le permitea să facă traseul invers de la server la utilizator cu optzeci şi şapte la sută şanse de succes. Cu un an în urmă începuseră să plaseze momele în reţea, mai întâi unele obişnuite, apoi din ce în ce mai tentante.

— Site-urile noastre sunt replici ale unor site-uri de geologie, fizică aplicată, ecologie, inginerie civilă şi biogeografie, spuse Hitomi. Pentru a atrage hackeri, am inclus informaţii despre utilizarea explozibilelor în cele cu date seismice, teste ale rezistenţei structurilor la vibraţii şi cutremure şi, în site-urile de oceanografie, date despre uragane, valuri sălbatice, tsunamiuri şi aşa mai departe. Toate astea îţi sunt cunoscute.

Kenner încuviinţă din cap.

— Ştiam că duşmanul nostru e peste tot şi în plus mai e şi deştept. Utilizatorii operează deseori în spatele unor *firewalls* sau folosesc conturi AOL pentru adolescenţi, ca să pretindă că sunt nişte puşti farsori sau copii care se ţin de glume. Dar nu sunt deloc aşa ceva. Sunt bine organizaţi, răbdători şi tenace. în ultimele săptămâni am început să înţelegem mai multe.

Pe ecran imaginea se schimbă, arătând o listă.

— Programatorii noştri au găsit intruşi de pe mai multe site-uri şi grupuri de discuţii, grupate pe următoarele categorii de subiecte:

Aarhus, Danemarca
Amestecuri de combustibili solizi pentru rachete
Cavitaţie (solidă)
Centrul naţional de informare asupra cutremurelor (CNIC)
Demolare controlată
Diguri de beton
Diminuarea inundaţiilor
Emisii de argon/oxigen
Encriptarea datelor din reţea
Encriptare celulară
Explozibile cu detonator
Fundaţia Naţională de Resurse pentru Mediu (FNRM)
Fundaţia pentru Prevenirea Bolilor Tropicale (FPBT)
Hidroxid de potasiu
Hilo, Hawaii
Istoria militară a Australiei
Izolatori pentru curent de înaltă tensiune
Jurnalele misionarilor din Insulele Pacificului
Mid-Ocean Relay Network (MORN)
Parametri seismici, geologie
Prescott, Arizona
Proiectile teleghidate
Toxine şi neurotoxine

— O listă impresionantă şi misterioasă, spuse Hitomi. Totuşi, avem filtre care pot identifica hackerii performanţi. Aceştia sunt indivizii care atacă *firewalls,* instalează cai troieni, *spiders* şi alte tipuri de viruşi. Mulţi dintre ei caută liste cu cărţi de credit. Dar nu toţi. Tastă ceva la micul său computer şi imaginea se schimbă.

— Am inclus fiecare dintre aceste subiecte în *honeynet,* am folosit momeală din ce în ce mai puternică, ajungând până la a sugera că suntem în posesia unor date de cercetare, pe care le-am prezentat ca pe un schimb de mailuri între oameni de ştiinţă din Australia, Germania, Canada şi Rusia. Am atras multă lume şi am urmărit traficul. Până la urmă am descoperit o reţea complexă America de Nord Toronto, Chicago, Ann Arbor, Montreal cu rădăcini pe ambele coaste americane, dar şi în Anglia, Franţa şi Germania. E o grupare teroristă Alfa

periculoasă. S-ar putea să fi ucis deja un cercetător la Paris. Aşteptăm informaţiile. Dar autorităţile franceze pot fi... lente.

Kenner vorbi pentru prima oară.

— Şi ce arată datele despre comunicaţiile pe celular?

— Comunicaţiile pe celular se intensifică. E-mailurile sunt bine encriptate. A crescut ritmul STF[2]. E clar că se pregăteşte un proiect de anvergură globală, incredibil de complicat, extrem de costisitor.

— Dar nu ştim exact ce e.

— Deocamdată nu.

— Atunci cel mai bine e să urmăriţi traiectoria banilor.

— Asta facem. Peste tot. Hitomi zâmbi crud. E doar o chestiune de timp până când unul dintre peştişorii ăştia ajunge în cârlig.

VANCOUVER
MARŢI, 8 IUNIE
4.55 P.M.

Nat Damon termină de semnat actul cu o înfloritură.

— Până acum nu mi s-a mai cerut să semnez un acord de confidenţialitate.

— Mă mir, spuse bărbatul în costum lucios, în timp ce lua înapoi documentul. Credeam că e o procedură standard. Nu vrem ca informaţiile asupra proprietăţii noastre să fie dezvăluite.

Era avocat şi îşi însoţea clientul, un om cu barbă şi ochelari, îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă de lucru. Bărbatul cu barbă spusese că e geolog expert în petrol, iar Damon îl crezuse. Semăna cu ceilalţi geologi petrolişti pe care îi cunoscuse.

Compania lui Damon se numea Canada Marine RS Technologies. Dintr-un birou minuscul şi ticsit de lângă Vancouver, Damon închiria submarine şi submersibile clienţilor din întreaga lume. Submarinele nu erau proprietatea lui Damon,' el doar le închiria. Erau răspândite în lumea-ntreagă în Yokohama, Dubai, Melbourne, San Diego. Existau modele de la cele perfect operaţionale, de cincisprezece metri lungime, în care intrau echipaje de şase oameni şi care puteau face înconjurul lumii, la maşinării de scufundare minuscule, de o

---

[2] STF Space Time Frecquency, strategie de codare a informaţiei (n. tr.).

persoană şi chiar până la vehicule-robot telecomandate, controlate de pe b navă de la suprafaţă.

Clienţii lui Damon erau companii energetice şi miniere care foloseau submarinele pentru prospectări subacvatice sau pentru a evalua starea echipamentelor şi platformelor din largul coastelor. Avea o afacere specializată, iar în biroul său aflat în spatele unui atelier de reparat nave nu primea mulţi vizitatori.

Şi totuşi aceşti bărbaţi îi intraseră pe uşă chiar înainte de ora închiderii. Avocatul fusese cel care vorbise. Clientul îi înmânase doar o carte de vizită, pe care scria „Servicii Seismice", cu o adresă din Calgary. Era logic Calgary era un oraş important pentru companiile de hidrocarburi. PetroCanada, Shell, Suncor şi multe alte firme îşi aveau sediile acolo. In zonă apăruseră zeci de companii private de consultanţă, care se ocupau cu prospectări şi cercetare.

Damon luă o machetă de pe sertarul din spatele său. Era un submarin micuţ, cu partea din faţă ridicată şi cu o carcasă transparentă. Il aşeză pe masă în faţa bărbaţilor.

— Acesta e vehiculul pe care l-aş recomanda pentru nevoile dumneavoastră. Este RS Scorpion, construit în Anglia recent, acum patru ani. Are un echipaj de două persoane, motoare diesel şi electrice şi funcţionează pe bază de argon. Când se scufundă, foloseşte 20% oxigen şi 80% argon. E o tehnologie solidă, care şi-a demonstrat calităţile: scruber cu hidroxid de potasiu, electricitate de două sute de volţi, se scufundă până la şase sute de metri şi poate rămâne sub apă 3,8 ore. Este echivalentul aparatului japonez Shinkai 2000, dacă aţi auzit de el, sau al lui DownStar 80, din care nu există decât patru exemplare în toată lumea, dar sunt închiriate pe termen lung. Scorpion e un submarin excelent.

Bărbaţii aprobară din cap, apoi se uitară unul la altul.

— Şi ce fel de manipulatoare externe are? întrebă bărbatul cu barbă.

— Depinde de adâncime, răspunse Damon. La adâncimi mai mici...

— Hai să zicem la şase sute de metri. Ce fel de manipulatoare externe are?

— Vreţi să colectaţi mostre la şase sute de metri adâncime?

— De fapt, montăm echipament de monitorizare pe fundul apei.

— Înţeleg... Cum ar fi dispozitive radio, care trimit date la suprafaţă?

— Ceva de felul ăsta.

— Cât de mari sunt aceste dispozitive?

Bărbatul cu barbă îşi depărta mâinile la o distanţă de şaizeci de centimetri.

— Cam atât de mari.

— Şi ce greutate au?

— A, nu ştiu exact. Cred că în jur de nouăzeci de kilograme.

Damon îşi mască surprinderea. De obicei geologii petrolişti ştiau exact ce voiau să monteze. Dimensiunile exacte, masa exactă, gravitaţia specifică exactă şi toate aceste detalii. Tipul ăsta avea informaţii vagi. Dar poate că Damon devenise paranoic. Continuă:

— Senzorii ăştia vă trebuie pentru cercetări geologice?

— Până la urmă da. Mai întâi avem nevoie de informaţii despre curenţii din ocean, ritmul fluxului, temperaturile de pe fundul apei, chestii din astea.

Pentru ce? gândi Damon. De ce aveau nevoie să afle date despre curenţi? Sigur, ar fi putut scufunda un turn, dar nimeni n-ar face asta la o adâncime de şase sute de metri.

Ce voiau oamenii ăştia să facă?

— Păi, spuse el, dacă vreţi să plasaţi dispozitive exterioare, trebuie să le fixaţi în afara carenei înainte de scufundare. Pe fiecare parte există spaţii speciale în acest scop. Când sunteţi sub apă, aveţi două braţe acţionate prin telecomandă pentru a plasa dispozitivele. De câte dispozitive va fi vorba?

— Destul de multe.

— Mai mult de opt?

— Probabil că da.

— Păi atunci va trebui să faceţi scufundări repetate. La fiecare scufundare puteţi lua doar opt, maximum zece dispozitive exterioare.

Continuă să vorbească un timp, scrutându-le chipurile, încercând să înţeleagă ce se ascundea în spatele acelor poze inexpresive. Voiau să închirieze submarinul pe patru luni, începând cu luna august a acelui an. Voiau ca submarinul şi nava de comandă să fie transportate la Port Moresby, Noua Guinee. De acolo urmau să le preia.

— Există licenţe de navigaţie obligatorii, în funcţie de locul unde mergeţi...

— O să ne ocupăm de asta mai târziu, spuse avocatul.

— Acum echipajul...

— Şi de asta o să ne ocupăm mai târziu.

— Face parte din contract.

— Atunci scrie acolo cum vrei tu.

— La sfârşitul perioadei de folosinţă o să aduceţi nava înapoi la Moresby?

— Da.

Damon se aşeză în faţa computerului de pe birou şi începu să completeze formularele de calcul al preţului. In total trebuiau completate patruzeci şi trei de categorii, în afară de asigurare. Intr-un final obţinu cifra totală.

— Cinci sute optzeci şi trei de mii de dolari, spuse el. Bărbaţii nici nu clipiră. Dădură doar din cap.

— Jumătate în avans. Aprobară din nou.

— Cea de-a doua jumătate se virează în cont înainte de a intra în posesia aparatelor la Port Moresby.

Niciodată nu cerea aşa ceva clienţilor săi obişnuiţi. Dar dintr-un motiv sau altul, cei doi îl făceau să se simtă nesigur.

— E în regulă, spuse avocatul.

— Plus 20% fond de risc, plătibil în avans.

Nu era nevoie de aşa ceva. Dar încerca să-i facă pe tipii ăştia să renunţe. Nu reuşi.

— E în regulă.

— Bine, spuse Damon. Acum, dacă vreţi să vorbiţi cu firma dumneavoastră înainte de a semna...

— Nu, suntem pregătiţi să acţionăm acum.

Apoi unul din ei scoase un plic şi i-l înmâna lui Damon.

— Spune-mi dacă ţi se pare satisfăcător.

Era un cec în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari, din partea Serviciilor Seismice către Canada Marine. Damon dădu din cap şi răspunse afirmativ. Puse cecul şi plicul pe birou, lângă macheta submarinului.

Apoi unul din bărbaţi spuse:

— Te superi dacă iau nişte notiţe?

Apoi luă plicul şi mâzgăli ceva pe el. De-abia după ce plecară, Damon îşi dădu seama că îi lăsaseră cecul, dar luaseră înapoi plicul. Ca să nu rămână amprente.

Sau devenise paranoic? A doua zi dimineaţa, înclina să creadă că da. în drum spre Scotiabank, unde voia să depună cecul, se opri la John Kim, managerul băncii, şi-l rugă să afle dacă Servicii Seismice avea destule fonduri ca să acopere cecul.

John Kim îi spuse că va verifica imediat.

STANGFEDLIS
LUNI, 23 AUGUST
3.02 A.M.

Doamne, ce frig era, gândi George Morton, în timp ce ieşea din Land Cruiser. Filantropul milionar bătu din picioare şi îşi puse mănuşile, încercând să se încălzească. Era trei dimineaţa, iar cerul era de un roşu strălucitor, cu nuanţe de galben de la soarele încă vizibil. Un vânt tăios bătea peste *Sprengisandur,* câmpia aspră şi întunecată din inima Islandei. Nori plaţi şi cenuşii erau suspendaţi deasupra lavei care se întindea pe kilometri întregi. Islandezii iubeau acest loc. Morton nu înţelegea de ce.

In orice caz, ajunseseră la destinaţie: în faţa lor se înălţa un zid uriaş, înclinat, de zăpadă murdară şi stâncă, care ajungea până la munţii din spatele său. Era Snorrajokul, un braţ al uriaşului gheţar Vatnajokull, cel mai mare din Europa.

Şoferul, un absolvent de universitate, ieşi din maşină şi bătu încântat din palme.

— Nu e rău deloc! E destul de cald. Ai noroc, e o noapte de august plăcută.

Purta un tricou, pantaloni scurţi de munte şi o vestă subţire. Morton era îmbrăcat cu o vestă groasă, o jachetă matlasată de vânt şi pantaloni groşi. Şi tot îi era frig.

Privi în urmă, la ceilalţi care coborau de pe bancheta din spate. Nicholas Drake, slab şi încruntat, care purta cămaşă, cravată şi o haină sport din tweed sub jacheta de vânt, tresări când luă contact cu aerul rece. Cu părul său rar, ochelarii cu rame de sârmă şi aerul său iritat şi dezaprobator, Drake avea o atitudine profesorală, pe care de altfel şi-o cultiva. Nu voia să fie luat drept ceea ce era de fapt, un avocat de litigii de succes, care se retrăsese din activitate şi devenise directorul Fondului Naţional de Resurse pentru Mediu, o grupare militantă

americană foarte importantă. In ultimii zece ani deţinuse această funcţie la FNRM.

Fu rândul tânărului Peter Evans să sară din maşină. Evans era cel mai tânăr dintre avocaţii lui Morton şi preferatul său. Avea douăzeci şi opt de ani şi era asociat junior la firma Hassle and Black din Los Angeles. Chiar şi la această oră târzie din noapte, rămăsese vesel şi entuziast. îşi trase jacheta şi-şi vârî mâinile în buzunare, dar în afară de asta nu dădu nici un semn că vremea îl deranja.

Morton îi adusese pe toţi din Los Angeles cu jetul său Gulfstream G5, care aterizase pe aeroportul din Keflavîk ieri la nouă dimineaţa. Nici unul dintre ei nu dormise, dar nu erau obosiţi. Nici măcar Morton, iar el avea şaizeci şi cinci de ani. Nu simţea nici măcar o umbră de oboseală.

Doar frigul.

Morton îşi trase fermoarul jachetei şi îl urmă pe absolvent pe panta stâncoasă de lângă maşină.

— Lumina nopţii îţi dă energie, spuse puştiul. Dr. Einarsson nu doarme niciodată mai mult de patru ore pe noapte vara. Nici unul dintre noi nu doarme mai mult.

— Şi unde este doctorul Einarsson? întrebă Morton.

— Acolo jos.

Puştiul arătă spre stânga.

La început, Morton nu văzu nimic. în sfârşit remarcă un punct roşu şi realiză că era un vehicul. Atunci îşi dădu seama de dimensiunile enorme ale gheţarului.

Drake îşi potrivi pasul cu cel al lui Morton în timp ce coborau panta.

— George, spuse el, tu şi Evans puteţi merge liniştiţi să faceţi un tur al împrejurimilor, lasă-mă să vorbesc singur cu Per Einarsson.

— De ce?

— Cred că Einarsson se va simţi mai în largul lui dacă nu sunt atâţia oameni de faţă.

— Dar nu sunt eueejcareri finanţează cercetarea?

— Bineînţeles, spuse Drake, dar nu vreau să insist prea mult pe chestia asta. Nu vreau ca Per să simtă că s-a compromis.

— Nu ştiu cum poţi să eviţi asta.

— O să-i scot în evidenţă miza, spuse Drake. O să-l ajut să vadă întregul tablou.

— Să-ţi spun sincer, de-abia aşteptam să aud discuţia asta, spuse Morton.

— Ştiu, dar e delicată.

Pe măsură ce se apropiau de gheţar, Morton simţea că vântul devenise mai rece. Temperatura scăzuse cu câteva grade. Acum puteau vedea un şir de patru corturi mari, ridicate lângă Land Cruiser-ul roşu. De la distanţă, corturile se contopiseră cu peisajul.

Dintr-un cort apăru un bărbat blond foarte înalt. Per Einarsson îşi agită braţele şi strigă:

— Nicholas!

— Per!

Drake se repezi înainte.

Morton continuă să coboare panta, indispus pentru că Drake îl dăduse la o parte. Evans i se alătură.

— Nu vreau să fac nici un afurisit de tur, spuse Morton.

— Nu ştiu, spuse Evans, privind înainte. Ar putea fi mai interesant decât credeam.

Din unul dintre corturi ieşiră trei femei tinere în pantaloni kaki, toate blonde şi frumoase. Le făcură cu mâna nouveniţilor.

— Poate că ai dreptate, spuse Morton.

Peter Evans ştia că George Morton, clientul său, deşi era foarte interesat de tot ce ţinea de mediu, era şi mai interesat de femeile drăguţe. Şi într-adevăr, după ce îi fu prezentat rapid lui Einarsson, Morton acceptă bucuros să fie condus de Eva Jonsdottir, înaltă şi atletică, cu păr blond, aproape alb, tuns scurt, şi cu un zâmbet radios. Era genul lui Morton, gândi Evans. Semăna cu frumoasa asistentă a lui Morton, Sarah Jones. Il auzise pe Morton spunând: „Nu ştiam că atâtea femei sunt interesate de geologie", apoi dispăruse împreună cu Eva, îndreptându-se spre gheţar.

Evans ştia că ar fi trebuit să-l însoţească pe Morton. Dar probabil că Morton voia să facă singur turul. Mai important era faptul că firma lui Evans îl reprezenta şi pe Nicholas Drake, iar Evans era foarte preocupat de ce punea Drake la cale. Nu pentru că ar fi fost ilegal sau lipsit de etică. Dar Drake putea fi impulsiv şi acţiunile sale ar fi putut avea consecinţe jenante. Deci Evans rămase o clipă acolo, întrebându-se încotro să o ia, pe cine să urmeze.

Drake luă decizia în locul său, concediindu-l cu un gest, în timp ce dispărea în cortul cel mare alături de Einarsson. Evans înţelese aluzia şi o luă spre Morton şi spre fată. Eva trăncănea întruna despre cum 12% din Islanda e acoperită cu gheţari şi despre cum unii gheţari aveau vulcani activi care străpungeau gheaţa.

Acest gheţar, spunea ea, arătând în sus, este instabil, căci era cunoscut pentru că avansa şi se retrăgea rapid. Deocamdată gheţarul se mişca înainte într-un ritm de o sută de metri pe zi adică lungimea unui teren de fotbal, la fiecare douăzeci şi patru de ore. Uneori, când vântul se domolea, îl puteai auzi cum scrâşneşte. Gheţarul avansase peste zece kilometri în ultimii câţiva ani.

In curând li se alătură Asdis Sveinsdottir, care ar fi putut fi sora mai mică a Evei. Il înconjură pe Evans cu o atenţie măgulitoare, îl întrebă cum a fost călătoria, dacă îi plăcea Islanda, cât timp avea să rămână în ţară. în cele din urmă, îi spuse că lucra de obicei într-un birou din Reykjavik şi că se afla acolo doar pentru acea zi. Evans înţelese atunci că ea îşi făcea doar meseria. Sponsorii îl vizitau pe Einarsson, iar acesta le pregătise o vizită memorabilă.

Eva spunea că, deşi şuvoaiele de gheaţă erau foarte răspândite în Alaska existau câteva sute mecanismul mişcării lor nu era cunoscut. Nu se ştia nici mecanismul care le făcea să avanseze şi să se retragă periodic, diferit pentru fiecare în parte.

— Mai sunt multe de studiat, de învăţat, spuse ea, privindu-l pe Morton.

În acel moment auziră strigăte dinspre cortul cel mare şi o mulţime de înjurături. Evans se scuză şi se îndreptă spre cort. Fără prea multă convingere, Morton îl urmă.

Per Einarsson tremura de furie. îşi agită pumnii.

— Ţi-am spus că nu! urlă el şi lovi masa.

În faţa lui, Drake era roşu la faţă şi strângea din dinţi.

— Per, spuse el, îţi cer să ţii cont de realităţi.

— Ba nu! spuse Einarsson, bătând din nou în masă. Realitatea e că *nu* vrei ca eu să public!

— Hai, Per...

— *Realitatea* este că în Islanda prima jumătate a secolului XX a fost mai călduroasă decât a doua jumătate, ca şi în

Groenlanda[3]. *Realitatea* este că în Islanda mulţi gheţari şi-au redus masa după 1930 pentru că verile au devenit mai calde cu 0,6 grade Celsius, dar de atunci clima a devenit mai rece. *Realitatea* este că din 1970 încoace gheţarii au avansat constant. Au recâştigat jumătate din terenul pe care-l pierduseră, în acest moment, unsprezece sunt în mişcare. Asta e *realitatea,* Nicholas! Şi n-am de gând să mint.

— Nimeni n-a insinuat asta, spuse Drake, coborând tonul şi privind spre publicul de-abia sosit. Eu discutam doar cum îţi formulezi lucrarea, Per.

Einarsson ridică o foaie de hârtie.

— Da, şi mi-ai *sugerat* nişte formulări...

— Era doar o sugestie...

— Care denaturează adevărul!

— Per, cu tot respectul, cred că exagerezi...

— Chiar aşa să fie? Einarsson se întoarse spre ceilalţi şi începu să citească. Asta vrea el să spun: „Ameninţarea încălzirii globale a topit gheţarii din întreaga lume, inclusiv din Islanda. Mulţi gheţari s-au micşorat dramatic, deşi în mod paradoxal alţii au crescut. Totuşi, în toate aceste cazuri, extremele înregistrate recent în variaţiile climei par să fie cauza...bla-bla-bla... *og svo framvegis".* Aruncă hârtia. Pur şi simplu nu e adevărat.

— E doar paragraful introductiv. In restul lucrării vei detalia.

— Paragraful introductiv nu e adevărat.

— Ba sigur că este. Se referă la „extremele înregistrate în variaţiile climei". Nimeni nu poate obiecta la o asemenea formulare vagă.

— Înregistrate *recent.* Dar în Islanda aceste efecte nu sunt recente.

— Atunci scoate „recent".

— Nu este adecvat, spuse Einarsson, pentru că acest paragraf sugerează că observăm consecinţele încălzirii globale din cauza efectului de seră. Dar de fapt observăm tipuri de climă specifice Islandei şi care nu pot fi legate de nici un efect global.

— Poţi să spui asta în concluzie.

---

[3] P. Chylek, et al. 2004, „încălzirea globală şi stratul de gheaţă din Groenlanda", *Climatic Change* 63, 201-21. „Din 1940 [...] datele au arătat o tendinţă de răcire [...] Stratul de gheaţă din Groenlanda şi din regiunile de coastă nu urmează tendinţa de încălzire globală."

— Dar acest paragraf introductiv va deveni motiv de glumă printre cercetătorii din zona arctică. Crezi că Motoyama sau Sigurosson nu vor vedea dincolo de acest paragraf? Sau Hicks? Watanabe? Isaksson? Or să râdă şi or să spună că m-am compromis. Or să spună că am făcut-o pentru fonduri.

— Dar mai sunt şi alte elemente, spuse Drake împăciuitor. Trebuie să fim cu toţii conştienţi că există grupuri de dezinformare sponsorizate de o anumită industrie — a petrolului, a automobilelor care vor specula informaţia că unii gheţari cresc şi o vor folosi pentru a argumenta împotriva încălzirii globale. Asta fac întotdeauna. Se agaţă de orice ca să prezinte un tablou fals.

— Cum sunt folosite informaţiile nu mă priveşte. Pe mine mă priveşte să spun adevărul în raport cât pot de bine.

— Foarte nobil, spuse Drake. Dar poate că nu foarte practic.

— Înţeleg. Şi mi-ai adus aici sursa finanţării, în persoana domnului Morton, ca nu cumva să înţeleg greşit?

— Nu, nu, Per, se grăbi să spună Drake. Te rog, nu înţelege greşit...

— Înţeleg mult prea bine. Ce caută el aici? Einarsson era furios. Domnule Morton, sunteţi de acord cu ce îmi cere domnul Drake?

În acel moment, lui Morton îi sună telefonul mobil şi, cu o uşurare pe care nu ştiu să şi-o ascundă, răspunse.

— Morton. Alo? Da, John. Unde eşti? Vancouver? Ce oră e acolo? Acoperi cu mâna microfonul. E John Kim, din Vancouver. Scotiabank.

Evans dădu din cap, deşi habar n-avea despre cine vorbea. Operaţiunile financiare ale lui Morton erau complexe; cunoştea bancheri din toată lumea. Morton se întoarse şi se îndreptă spre capătul cortului.

O tăcere jenată îi cuprinse pe ceilalţi, în timp ce aşteptau. Einarsson privea fix podeaua, inspirând adânc, încă furios. Femeile blonde se prefăceau că lucrează, concentrându-se asupra hârtiilor pe care le răsfoiau. Drake îşi înfundă mâinile în buzunare şi privi spre acoperişul cortului.

Între timp Morton râdea.

— Serios? Pe-asta n-am mai auzit-o, spuse el, chicotind. Se uită spre ceilalţi, apoi se întoarse din nou.

— Ascultă, Per, am senzaţia că am început cu stângul, spuse Drake.

— Nicidecum, răspunse Einarsson cu răceală. Ne înţelegem foarte bine. Dacă îţi retragi sprijinul, atunci ţi-l retragi.

— Nimeni n-a spus că retrage sprijinul...

— Timpul ne va demonstra. Apoi Morton spuse:

— *Ce? Ce* au făcut? Către *cine?* Câţi bani trebuie să...? Doamne, John, e *incredibil!* Vorbind în continuare, se întoarse şi ieşi din cort.

Evans se grăbi să-l ajungă din urmă.

Era mai multă lumină, soarele urcase mai mult pe cer, încercând să străbată printre norii joşi. Morton urca panta, vorbind în continuare la telefon. Ţipa, dar vorbele i se pierdeau în vânt, iar Evans îl urma.

Ajunseră la Land Cruiser. Morton se aplecă, folosind maşina ca pe un scut împotriva vântului.

— Doamne, John, am vreo obligaţie legală? Adică... nu, nu ştiam nimic despre asta. Cum se numea organizaţia? Fundaţia Prietenii Planetei?

Morton îl privi întrebător pe Evans. Acesta clătină din cap. N-auzise niciodată de Prietenii Planetei. Şi cunoştea majoritatea organizaţiilor ecologiste.

— Unde are sediul? întrebă Morton. In San José? California? Doamne! Cine naiba are sediul în Costa Rica? Acoperi telefonul cu mâna. Fundaţia Prietenii Planetei, San José, Costa Rica.

Evans clătină din cap.

— N-am auzit de ei până acum, spuse Morton, şi nici avocatul meu. Şi nu-mi amintesc... nu, Ed, dacă era vorba de un sfert de milion de dolari, n-aş fi uitat. Unde a fost emis cecul? Am înţeles. Şi unde era numele meu? înţeleg. Bine, mulţumesc. Da, aşa o să fac. Pa.

Închise telefonul. Se întoarse spre Evans.

— Peter, ia un carneţel şi notează.

Morton vorbea repede. Evans scria, încercând să ţină pasul cu el. Era o poveste complicată, pe care o nota cât putea de bine.

John Kim, managerul de la Scotiabank, din Vancouver, fusese sunat de un client, Nat Damon, de la o companie locală de echipamente de marină. Damon adusese un cec din partea unei companii din Calgary, Servicii Seismice, fără acoperire. Era un

cec de 300.000 de dolari. Damon era neliniştit în privinţa celor care au emis cecul, aşa că-l rugase pe Kim să verifice.

John Kim nu putea face în mod legal o anchetă în Statele Unite, dar banca emitentă era în Calgary, unde avea un prieten. Aflase că Servicii Seismice avea un cont şi o cutie poştală drept adresă. Contul era modest, dar activ, căci primea depozite o dată la câteva săptămâni dintr-o singură sursă: Fundaţia Prietenii Planetei, cu sediul în San José, Costa Rica.

Kim sunase acolo. Tot atunci pe monitor îi apăruse informaţia că cecul căpătase acoperire. Kim luase legătura cu Damon şi îl întrebase dacă voia să lase baltă ancheta. Damon răspunsese că vrea să continue.

Kim avusese o scurtă discuţie cu Miguel Chavez, de la Banco Credito Agricola, din San Jose. Chavez îi spusese că primise pe cale electronică un depozit din partea Moriah Wind Power Associates via Ansbach (Cayman) Ltd., o bancă privată de pe insula Grand Cayman. Asta era tot ce ştia.

Chavez îl sunase pe Kim peste zece minute, ca să-i spună că se informase la Ansbach şi obţinuse confirmarea unui transfer electronic către contul Moriah din partea Societăţii Internaţionale pentru Protejarea Mediului, care avusese loc cu trei zile în urmă. Transferul conţinea, la secţiunea de „comentarii", o notă: „Fundaţia de Cercetare G. Morton".

John şi-a sunat clientul din Vancouver, Nat Damon, să-l întrebe pentru ce anume era cecul. Damon îi răspunsese că era vorba de închirierea a două submarine de cercetare mici, de două persoane.

Kim considerase că era o poveste interesantă, aşa că îşi sunase prietenul, pe George Morton, să râdă puţin pe seama lui şi să-l întrebe de ce închiria un submarin. Şi, spre marea lui surpriză, Morton nu ştia nimic despre asta.

Evans termină de notat în carneţel.

— Asta ţi-a spus un manager de bancă din Vancouver? întrebă el.

— Da, mi-e prieten bun. De ce te uiţi aşa la mine?

— Pentru că sunt multe informaţii.

Nu ştia care erau regulile bancare în Canada, şi cu atât mai puţin în Costa Rica, dar era improbabil ca băncile să facă schimb de informaţii cu atâta uşurinţă, aşa cum îi relatase Morton. Dacă povestea managerului din Vancouver era adevărată, atunci

însemna că nu spusese chiar totul. Evans îşi notă undeva că trebuie să verifice informaţiile.

— Dar cunoşti Societatea Internaţională pentru Protejarea Mediului, care avea cecul tău de un sfert de milion de dolari?

Morton clătină din cap.

— N-am auzit în viaţa mea de ei.

— Deci nu le-ai dat niciodată două sute cincizeci de mii de dolari?

Morton făcu semn că nu.

— Îţi spun eu ce-am făcut săptămâna trecută. I-am dat două sute cincizeci de mii lui Nicholas Drake, ca să acopere un deficit operaţional lunar. Mi-a spus că are nişte probleme cu o contribuţie importantă din Seattle care e blocată timp de o săptămână. Drake m-a mai rugat să-l ajut aşa o dată-de două ori.

— Crezi că banii ăia au ajuns la Vancouver? Morton aprobă din cap.

— Mai bine-l întrebi pe Drake, spuse Evans.

— N-am nici o idee, spuse Drake, părând nedumerit. Costa Rica? Protejarea Mediului? Doamne, habar n-am!

— Cunoşti Societatea Internaţională pentru Protejarea Mediului? întrebă Evans.

— Foarte bine, răspunse Drake. Fac treabă foarte bună. Âm colaborat cu ei la câteva proiecte din toată lumea: Everglades, Tiger Tops din Nepal, rezervaţia de pe Lacul Toba din Sumatra. Singura explicaţie la care mă gândesc e că din greşeală cecul lui George a ajuns într-un alt cont. Sau… nu ştiu. Trebuie să sun la birou. Dar în California e târziu. Trebuie să aştept până dimineaţă.

Morton îl privea fix pe Drake, fără să vorbească.

— George, spuse Drake, întorcându-se spre el. Sunt sigur că asta te-a făcut să te simţi ciudat. Chiar dacă e o greşeală neintenţionată şi sunt aproape convins că aşa este sunt cam mulţi bani ca să fie mânuiţi greşit. Mă simt groaznic. Dar se pot întâmpla greşeli, mai ales dacă foloseşti voluntari, pe care nu-i plăteşti, aşa cum facem noi. Dar tu şi cu mine suntem prieteni de multă vreme. Vreau să te asigur că îi voi da de capăt. Şi bineînţeles că mă voi ocupa ca banii să fie recuperaţi imediat. Ai cuvântul meu, George.

— Îţi mulţumesc, spuse Morton. Se urcară cu toţii în Land Cruiser.

Maşina se poticnea pe câmpia stearpă.

— Fir-ar să fie, ce încăpăţânaţi sunt islandezii ăştia! spuse Drake, privind pe fereastră. Cred că sunt cei mai încăpăţânaţi cercetători din lume.

— N-a înţeles deloc ce-i spuneai?

— Nu, spuse Drake. N-am reuşit să-l fac să priceapă. Oamenii de ştiinţă nu mai pot adopta atitudinea asta superioară. Nu mai pot spune: „Eu fac cercetarea, dar nu-mi pasă cum va fi folosită". E ceva perimat. E iresponsabil. Chiar şi într-un domeniu în aparenţă obscur, cum e geologia gheţarilor. Pentru că, le place sau nu, ne aflăm în plin război un război mondial al informării contra dezinformării. Lupta se poartă pe mai multe fronturi. Editoriale în ziare. Relatări la televiziune. Reviste ştiinţifice. Site-uri, conferinţe, săli de curs chiar şi în tribunale, dacă se ajunge până acolo. Drake clătină din cap. Adevărul e de partea noastră, dar suntem copleşiţi numeric şi ca fonduri. în ziua de azi, mişcarea ecologistă e ca David în luptă cu Goliat. Iar Goliat înseamnă Avetis şi Alcatel, Humana şi GE, BP şi Bayer, Shell şi Glaxo-Welcome corporaţii uriaşe, globale. Aceştia sunt duşmanii necruţători ai planetei, iar Per Einarsson, de acolo de pe gheţarul lui, e iresponsabil dacă pretinde că asta nu se întâmplă.

De lângă Drake, Peter Evans dădu din cap aprobator, deşi punea la îndoială tot ce spunea Drake. Directorul de la FNRM era faimos pentru tonul său melodramatic. Iar Drake trecea grosolan cu vederea faptul că multe dintre corporaţiile pe care le pomenise aduceau contribuţii anuale substanţiale la FNRM, iar trei dintre directorii acestor companii îi erau consilieri. Asta se întâmpla în cazul multor organizaţii ecologiste din ziua de azi, deşi motivele implicării corporaţiilor erau controversate.

— Ei bine, spuse Morton, poate că Per se va răzgândi mai târziu.

— Mă îndoiesc, răspunse Drake, mohorât. Era furios. îmi pare rău s-o spun, dar am pierdut bătălia asta. Dar vom face ceea ce facem întotdeauna. Luptăm în continuare. De partea celor buni.

În maşină se lăsă pentru un timp tăcerea.

— Fetele arătau extraordinar de bine, spuse Morton. Nu-i aşa, Peter?

— Da, spuse Evans. Aşa e.

Evans înţelegea că Morton încerca să însenineze atmosfera din maşină. Dar Drake nici nu voia să audă. Şeful FNRM privea îmbufnat peisajul arid şi clătina din cap a tristeţe către munţii acoperiţi cu zăpadă din depărtare.

Evans călătorise deseori în ultimii ani alături de Drake şi Morton. De obicei, Morton îi înveselea pe toţi cei din jur, chiar şi pe Drake, deşi acesta era posomorât şi nemulţumit.

Dar în ultima vreme Drake devenise şi mai pesimist decât de obicei. Evans observase asta pentru prima oară acum câteva săptămâni, şi se întrebase atunci dacă nu cumva avea pe cineva bolnav în familie sau un alt motiv de îngrijorare. Dar aparent nu se întâmplase nimic rău. Cel puţin, nimic care se putea spune. FNRM fremăta de activitate; se mutaseră într-o clădire nouă superbă în Beverly Hills; strângerea de fonduri mergea ca pe roate; plănuiau evenimente şi conferinţe spectaculoase, inclusiv conferinţa despre schimbările climatice abrupte, care urma să înceapă peste două luni. Şi totuşi, în ciuda acestor succese sau poate din cauza lor? Drake părea mai nefericit ca oricând.

Şi Morton observase asta, dar nu-i dăduse atenţie. E avocat, spusese el, la ce te-ai putea aştepta? Las-o baltă.

Când ajunseră la Reykjavîk, ziua însorită devenise deja umedă şi rece. La aeroportul Keflavik era lapoviţă, aşa că fură nevoiţi să aştepte până când se curăţă gheaţa de pe aripile jet-ului Gulfstream. Evans se retrase într-un colţ al hangarului şi, pentru că în America era miezul nopţii, îl sună pe un prieten bancher din Hong Kong. îl întrebă despre povestea din Vancouver.

— Categoric imposibil, veni imediat răspunsul. Nici o bancă n-ar divulga astfel de informaţii, nici măcar altei bănci. Pe undeva există un STR.

— STR?

— *Suspicious transfer report,* un raport de transfer dubios. Dacă banii par să provină din trafic de droguri sau terorism, contul e pus sub urmărire. Din acel moment va fi depistat. Există metode de a depista un transfer electronic, chiar dacă e foarte bine codificat. Dar informaţiile astea nu ajung pe biroul unui manager de bancă.

— Nu?

— În nici un caz. Ai nevoie de acreditarea autorităţilor internaţionale ca să vezi un raport de urmărire.
— Deci managerul băncii n-a făcut singur toate astea?
— Mă îndoiesc. In poveste mai e implicată o persoană. Poate un poliţist sau aşa ceva. Cineva despre care nu ţi s-a spus.
— Cum ar fi un agent vamal sau de la Interpol?
— Sau ceva de genul ăsta.
— De ce l-ar mai fi contactat pe clientul meu?
— Nu ştiu, dar nu e o întâmplare. Clientul tău are porniri radicale?
Evans se gândi la Morton şi-l apucă râsul.
— Nu, absolut deloc.
— Eşti sigur, Peter?
— Păi da...
— Pentru că uneori filantropii ăştia bogaţi se distrează sau se justifică sprijinind grupări teroriste. Aşa s-a întâmplat cu IRA. Americanii bogaţi din Boston o susţin de zeci de ani. Dar vremurile s-au schimbat. Nimeni nu se mai amuză. Clientul tău ar trebui să fie atent. Şi, dacă eşti avocatul lui, ar trebui să fii şi tu atent. Ar fi groaznic să te vizitez la închisoare, Peter.
Şi închise telefonul.

SPRE LOS ANGELES
LUNI, 23 AUGUST
1.04 P.M.

Stewardesa îi turnă lui Morton votcă într-un pahar de cristal.
— Nu-mi mai pune gheaţă, scumpo, spuse Morton, ridicând mâna.
Zburau spre vest, deasupra Groenlandei, o vastă întindere de gheaţă şi nori, luminată de un soare palid.
Morton stătea lângă Drake, iar acesta vorbea despre cum se topea calota de gheaţă a Groenlandei. Şi despre ritmul în care se topea gheaţa din zona arctică. Şi despre cum gheţarii din Canada se micşorează. Morton îşi sorbi votca şi dădu din cap.
— Deci Islanda e o anomalie?
— Da, răspunse Drake. O anomalie. în alte părţi, gheţarii se topesc într-un ritm fără precedent.
— Bine că te avem pe tine, Nick, spuse Morton şi-şi puse mâna pe umărul lui Drake.

Drake zâmbi.

— Şi bine că te avem *pe tine,* George. N-am fi putut realiza nimic fără sprijinul tău generos. Datorită ţie există procesul Vanutu şi e foarte important pentru publicitate. Iar în ceea ce priveşte celelalte finanţări, ei bine… n-am cuvinte.

— Tu întotdeauna ai cuvinte, spuse Morton, bătându-l pe spate.

Evans stătea vizavi de ei şi se gândea că sunt un cuplu ciudat. Morton, mare şi viguros, îmbrăcat comod, în jeanşi şi cămaşă de lucru, cu hainele parcă întotdeauna gata să plesnească pe el. Şi Nicholas Drake, înalt şi îngrozitor de slab, cu haină şi cravată, cu gâtul deşirat iţindu-se din gulerul unei cămăşi care niciodată nu părea pe măsura lui.

Şi ca atitudine erau total opuşi. Lui Morton îi plăcea să aibă în jur cât mai mulţi oameni, să mănânce şi să râdă. Avea o slăbiciune pentru fete drăguţe, maşini sport, artă asiatică şi farse. Petrecerile sale atrăgeau întregul Hollywood la conacul din Holmby Hills; seratele sale caritabile erau întotdeauna speciale şi lăudate a doua zi.

Bineînţeles că Drake participa la aceste ceremonii, dar întotdeauna pleca devreme, uneori chiar înainte de cină. Adesea pretindea că e bolnav el sau vreun prieten. De fapt, Drake era o persoană solitară, ascetică şi detesta petrecerile şi zgomotul. Chiar şi când stătea pe podium şi ţinea un discurs, transmitea o senzaţie de izolare, de parcă ar fi fost singur în încăpere. Reuşea să sugereze că era un mesager singuratic în sălbăticie, care spunea adevărul de care publicul are nevoie.

In ciuda diferenţelor de temperament, cei doi legaseră o prietenie solidă, care dura de aproape zece ani. Morton, moştenitorul unei averi uriaşe, avea nesiguranţa nativă tipică celor proveniţi din familii bogate. Drake ştia să folosească aceşti bani şi în schimb îi oferea lui Morton o pasiune şi o cauză care să-i călăuzească viaţa. Numele lui Morton apărea în consiliile de conducere ale Societăţii Audubon, Societăţii Natura, Fundaţiei Internaţionale pentru Faună şi Clubului Sierra. Era un sponsor important al Greenpeace şi Ligii de Acţiune pentru Mediu.

Toate astea culminau cu donaţiile uriaşe ale lui Morton către FNRM. Prima era în valoare de un milion de dolari, folosiţi în procesul Vanutu. Cea de-a doua era în valoare de nouă milioane de dolari, bani destinaţi FNRM pentru finanţarea viitoarelor

cercetări şi procese legate de problema mediului. Deloc surprinzător, consiliul de administraţie al FNRM îl votase pe Morton „Cetăţeanul implicat al anului". In acea toamnă, la San Francisco, trebuia să aibă loc un banchet în cinstea sa.

Evans stătea vizavi de cei doi, răsfoind absent o revistă. Dar telefonul la Hong Kong îl neliniştise şi acum îl privea pe Morton cu îngrijorare.

Morton încă-şi mai ţinea mâna pe umărul lui Drake şi îi spunea o glumă ca de obicei, încerca să-l facă să râdă -, dar lui Evans i se părea că vede o anumită rezervă în atitudinea lui Morton. Era mai reticent, dar nu voia ca Drake să-şi dea seama de asta.

Bănuiala sa fu confirmată atunci când Morton se ridică brusc şi se îndreptă spre carlingă.

— Vreau să ştiu mai multe despre porcăria aia electronică, spuse el.

Încă de la decolare resimţeau efectele unei explozii solare majore, din cauza căreia telefoanele prin satelit funcţionau prost sau deloc. Piloţii spuneau că efectul era mai pronunţat în apropierea polilor, dar avea să se estompeze în curând, pe măsură ce avansau spre sud.

Morton părea nerăbdător să dea câteva telefoane. Evans se întreba cu cine voia să vorbească. Era patru dimineaţa la New York, unu noaptea la Los Angeles. Pe cine suna Morton? Desigur că putea fi vorba despre oricare dintre proiectele sale ecologiste purificarea apei în Cambodgia, reîmpăduririle din Guineea, protejarea habitatului din Madagascar, plantele medicinale din Peru, ca să nu mai vorbim de expediţia germană de măsurare a grosimii stratului de gheaţă din Antarctica. Morton era implicat personal în aceste proiecte. Le cunoştea în detaliu, îi ştia pe oamenii de ştiinţă care lucrau la ele, vizitase toate aceste locaţii.

Deci putea fi vorba despre orice.

Cu toate astea, Evans simţea că nu era chiar orice.

Morton se întoarse.

— Piloţii spun că acum e în regulă.

Se aşeză singur în partea din faţă a avionului, îşi luă căştile şi trase uşa glisantă, pentru a avea intimitate.

Evans se întoarse la revista sa.

— Crezi că bea mai mult decât de obicei? întrebă Drake.

— Nu chiar, răspunse Evans.

— Eu îmi fac griji.

— N-ar trebui.

— Îţi dai seama, spuse Drake, mai sunt doar cinci săptămâni până la banchetul în onoarea lui din San Francisco. E cea mai mare ocazie de colectare de fonduri din acest an. Va atrage multă publicitate şi ne va ajuta să lansăm conferinţa despre schimbările climatice abrupte.

— Mda, spuse Evans.

— Aş vrea să mă asigur că publicitatea se va concentra pe problemele mediului şi nu pe altceva. De natură personală, dacă înţelegi la ce mă refer...

— N-ar trebui să ai această discuţie cu George?

— Ba da. îţi spun ţie doar pentru că petreci mult timp cu el.

— Nu e chiar aşa.

— Ştii că te place, Peter, spuse Drake. Eşti fiul pe care nu 1-a avut niciodată sau... pe dracu', habar n-am. Dar *chiar* te place. Eu doar te rog să ne ajuţi, dacă poţi.

— Nu cred că te va face de râs, Nick.

— Doar... fii cu ochii pe el.

— Bine, sigur.

În partea din faţă a avionului, uşa culisantă se deschise.

— Domnule Evans? Vino, te rog, spuse Morton.

Peter se ridică şi se îndreptă spre el. închise uşa în urma lui.

— Am vorbit cu Sarah la telefon, spuse Morton. Sarah Jones era asistenta lui din LA.

— Nu e târziu?

— E slujba ei. E bine plătită. Ia loc. Evans se aşeză pe locul de vizavi. Ai auzit vreodată de NSIA?

— Nu.

— National Security Intelligence Agency. Evans clătină din cap.

— Nu, dar există douăzeci de servicii de informaţii.

— Ai auzit de John Kenner?

— Nu.

— Se pare că e profesor la MIT.

— Nu, răspunse Evans. îmi pare rău. Are vreo legătură cu mediul?

— E posibil. Vezi ce poţi afla.

Evans se întoarse spre laptopul de lângă scaunul său şi îl deschise. Era conectat la internet prin satelit. începu să tasteze.

În câteva secunde avea în faţă fotografia unui bărbat bine făcut, cu părul grizonant înainte de vreme şi cu ochelari cu rame groase. Biografia care însoţea poza era scurtă. Evans citi cu voce tare textul:

— Richard John Kenner, profesor William T. Harding de ingineria şi geologia mediului.

— Cine ştie ce mai înseamnă şi asta.

— Are treizeci şi nouă de ani. La douăzeci de ani îşi ia doctoratul în inginerie civilă la Caltech. îşi face lucrarea despre eroziunea solului în Nepal. Ratează la mustaţă calificarea în echipa olimpică de schi. Doctorat în ştiinţe juridice la Harvard. Următorii patru ani lucrează în guvern. Ministerul de Interne, Departamentul de Analiză Politică. Consilier ştiinţific pentru Comitetul Interguvernamental de Negociere. E pasionat de alpinism; a fost declarat mort pe vârful Naya Khanga din Nepal, dar nu era. încearcă să urce pe K2, dar vremea îl opreşte.

— K2? întrebă Morton. Nu e cel mai periculos vârf?

— Cred că da. Se pare că e un alpinist pasionat. Oricum, după aceea a ajuns la MIT, unde se spune că are o ascensiune spectaculoasă. Profesor asociat din 1993. Director al Centrului MIT pentru analiză de risc din 1995. Profesor William T. Harding din 1996. Consultant pentru EPA, Ministerul de Interne, Ministerul Apărării, guvernul Nepalului şi Dumnezeu ştie pentru câţi alţii. Multe corporaţii, se pare. Şi din 2002 se află într-un concediu.

— Adică?

— Doar atâta spune.

— În ultimii doi ani? Morton se întoarse şi privi peste umărul lui Evans. Nu-mi place. Tipul face vâlvă la MIT, apoi pleacă în concediu şi nu se mai întoarce. Crezi că are necazuri?

— Nu ştiu, dar... Evans făcea calcule. Profesorul Kenner şi-a luat doctoratul la Caltech la douăzeci de ani. A obţinut diploma de la Harvard în doi ani în loc de trei. La douăzeci şi opt de ani era profesor la MIT...

— Da, bine, e foarte deştept, spuse Morton. Dar tot vreau să ştiu de ce e în concediu. Şi de ce se află la Vancouver.

— E în Vancouver? întrebă Evans.

— A sunat-o pe Sarah din Vancouver.

— De ce?

— Vrea să ne întâlnim.

— Păi atunci cel mai bine e să te întâlneşti cu el, spuse Evans.

— Da, dar ce crezi că vrea?

— Habar n-am. Fonduri? Un proiect?

— Sarah spune că vrea o întâlnire confidenţială. Nu vrea să afle nimeni.

— Asta nu e prea greu. Eşti în avion.

— Nu, spuse Morton, agitându-şi degetul mare. Nu vrea ca Drake să afle.

— Poate că ar trebui să particip şi eu la întâlnire, spuse Evans.

— Da, răspunse Morton. Poate că ar trebui.

LOS ANGELES
LUNI 23 AUGUST
4.09 P.M.

Porţile de fier se deschiseră, iar maşina o luă pe aleea umbrită spre casa care devenea treptat vizibilă. Se aflau la Holmby Hills, cea mai bogată zonă din Beverly Hills. Aici trăiau miliardarii, în case care nu se vedeau din stradă din cauza porţilor înalte şi a tufişurilor dese. In această parte a oraşului, camerele de supraveghere erau vopsite în verde şi greu de observat.

Se putea deja zări casa. Era o vilă în stil mediteraneean, de culoarea untului, în care putea încăpea o familie de zece persoane. Evans, care vorbise la biroul său, închise telefonul celular şi ieşi din maşina care se oprise.

In arborii de ficus ciripeau păsările. Se simţea mireasma gardeniilor şi iasomiei care împrejmuiau aleea. O pasăre colibri stătea în tufele purpurii de bougainvillea de lângă garaj. Era un peisaj tipic californian, gândi Evans. Crescuse în Connecticut şi făcuse şcoala la Boston; chiar şi după cinci ani petrecuţi în California, încă i se părea un loc exotic.

Văzu că în faţa casei mai era parcată o maşină: o limuzină de culoare gri închis. Plăcuţa de înmatriculare indica un număr al guvernului.

Pe uşa din faţă ieşi asistenta lui Morton, Sarah Jones, o femeie înaltă, de treizeci de ani, strălucitoare ca o vedetă de cinema. Sarah purta o fustă de tenis albă şi un maiou roz, iar părul îi era prins într-o coadă de cal. Morton o sărută uşor pe obraz.

— Joci astăzi?

— Aşa intenţionam. Şeful meu s-a întors devreme. îi strânse mâna lui Evans şi se întoarse din nou spre Morton. Ai călătorit bine?

— Da. Drake e abătut. Nu vrea să bea. Devine obositor, în timp ce Morton se îndrepta spre uşă, Sarah spuse:

— Cred că ar trebui să-ţi spun, se află aici.

— Cine?

— Profesorul Kenner. Mai e un tip cu el, un străin.

— Zău? Dar nu le-ai spus că trebuie să...

— Stabilească o întâlnire? Ba da. Dar par să creadă că în cazul lor nu e necesar. S-au aşezat şi au spus că or să aştepte.

— Ar fi trebuit să mă suni...

— Au venit acum cinci minute.

— A, bine. Se întoarse spre Evans. Să mergem, Peter. Intrară în casă. Salonul lui Morton dădea spre grădina din spate. încăperea era decorată cu antichităţi asiatice, inclusiv un cap mare din piatră din Cambodgia. Pe canapea stăteau ţepeni doi bărbaţi. Primul era un american de înălţime medie, cu păr scurt şi grizonant şi ochelari. Celălalt avea pielea foarte închisă la culoare, era solid şi foarte atrăgător, în ciuda cicatricei care-i marca partea stângă a feţei, lângă ureche. Purtau pantaloni largi de bumbac şi jachete sport subţiri. Amândoi stăteau pe marginea canapelei, încordaţi, şi păreau gata să ţâşnească în orice moment.

— Par militari, nu? murmură Morton în timp ce intrau în cameră.

Cei doi bărbaţi se ridicară.

— Domnule Morton, sunt John Kenner de la MIT şi el e colegul meu, Sanjong Thapa. A absolvit Mustang. în Nepal.

— Şi acesta e colegul *meu,* Peter Evans, spuse Morton. îşi dădură cu toţii mâinile. Kenner avea o strânsoare fermă. Sanjong Thapa se înclină uşor când le strânse mâinile. Vorbea pe un ton moale, cu accent englezesc.

— Îmi pare bine.

— Nu vă aşteptam atât de curând, spuse Morton.
— Lucrăm rapid.
— Am observat. Despre ce e vorba?
— Mă tem că avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Morton. Kenner zâmbi afabil către Evans şi Sarah. Şi, din păcate, discuţia noastră e confidenţială.
— Domnul Evans e avocatul meu. Şi nu am secrete faţă de asistenta mea...
— Sunt convins, răspunse Kenner. Puteţi să le împărtăşiţi totul când doriţi. Dar trebuie să vă vorbim între patru ochi.
— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să vă legitimaţi, spuse Evans.
— Desigur, spuse Kenner. Amândoi îşi scoaseră portofelele, îi arătară lui Evans carnetele de conducere din Massachusetts, legitimaţiile de la MIT şi paşapoartele. Apoi îi înmânară cărţile de vizzită.

Dr. John Kenner
Centrul pentru Analize de Risc
Massachusetts Institute of Technology
454 Massachusetts Avenue
Cambridge, MA 02138

Dr. Sanjong Thapa
Cercetător asociat
Departamentul de Ingineria şi Geologia Mediului
Corpul 4-C 323
Massachusetts Institute of Technology
Cambridge, MA 02138

Erau trecute numere de telefon, fax, adrese de e-mail. Evans întoarse cărţile de vizită pe toate părţile. Totul părea în regulă.
— Acum, dacă dumneavoastră şi domnişoara Jones ne veţi scuza... spuse Kenner.
Stăteau afară, pe hol, privind în salon prin uşile mari de sticlă. Morton stătea pe una din canapele, iar Kenner şi Sanjong pe cealaltă. Discuţia era liniştită. Pentru Evans, părea doar una dintre acele interminabile întruniri în care i se cereau fonduri pe care le îndura Morton.
Evans ridică receptorul telefonului din hol şi formă un număr.
— Centrul pentru Analize de Risc, răspunse o femeie.

— Biroul profesorului Kenner, vă rog.
— Un moment.
Se auzi un clic, apoi o altă voce.
— Centrul pentru Analize de Risc. Biroul profesorului Kenner.
— Bună ziua, spuse Evans. Mă numesc Peter Evans şi îl caut pe profesorul Kenner.
— Îmi pare rău, dar nu e la birou.
— Ştiţi cumva unde este?
— Profesorul Kenner e în concediu prelungit.
— E foarte important să-l găsesc. Ştiţi cumva cum aş putea să dau de el?
— Nu cred că e atât de greu, din moment ce vă aflaţi în Los Angeles, ca şi el.
Deci văzuse de unde se sună, gândi Evans. Crezuse că telefonul lui Morton nu putea fi identificat. Dar în mod evident nu era aşa. Sau poate că secretara din Massachusetts avea o metodă de a-l identifica.
— Îmi puteţi spune...
— Îmi pare rău, domnule Evans, dar nu vă mai pot ajuta cu nimic, spuse femeia. Clic.
— Ce-a fost asta? întrebă Sarah.
Înainte ca Evans să răspundă, în salon sună un telefon celular. îl văzu pe Kenner cum caută în buzunar şi răspunde scurt. Apoi se întoarse, îl privi pe Evans şi-i făcu semn cu mâna.
— L-au sunat cei de la birou? întrebă Sarah.
— Aşa se pare.
— Deci probabil că el e profesorul Kenner.
— Cred că da, răspunse Evans. Iar noi am fost daţi la o parte.
— Vino, spuse Sarah. Te conduc acasă.
Intrară în garajul deschis, unde maşinile Ferrari străluceau în soare. Morton avea nouă Ferrari de colecţie, pe care le păstra în garaje diferite. Printre acestea se număra un Spyder Corsa din 1947, un Testa Rossa din 1956 şi un California Spyder din 1959, fiecare valorând peste un milion de dolari. Evans ştia asta pentru că verifica asigurările de fiecare dată când Morton mai cumpăra o maşină. La capătul şirului se afla Porsche-ul negru decapotabil al lui Sarah. Ea scoase maşina, iar el se urcă lângă ea.
Sarah Jones era o femeie foarte frumoasă, chiar şi pentru standardele din Los Angeles. Era înaltă, cu un bronz de culoarea

mierii, păr blond lung până la umeri, ochi albaştri, trăsături perfecte, dinţi foarte albi. Era atletică în stilul obişnuit al californienilor şi venea la slujbă îmbrăcată în trening pentru jogging sau fustă de tenis. Juca golf şi tenis, făcea scufundări, ciclism montan, schi, snowboarding şi Dumnezeu ştie câte altele. Evans simţea că oboseşte doar când se gândea la asta.

Dar ştia că are şi „probleme", pentru a folosi termenul californian. Sarah era mezina unei familii bogate din San Francisco; tatăl ei era un avocat influent cu o funcţie în administraţia publică; mama sa fusese manechin de succes. Fraţii şi surorile mai mari aveau căsnicii reuşite şi succes şi aşteptau ca ea să le calce pe urme. Succesul familiei ei i se părea o povară.

Evans se întrebase mereu de ce alesese să muncească pentru Morton, care era la rândul său puternic şi bogat. Sau de ce venise la Los Angeles, din moment ce familia sa considera că tot ce se afla la sud de Bay Bridge era cât se poate de vulgar. Dar îşi făcea bine treaba şi îi era loială lui Morton. Şi, după cum spunea George adesea, era o prezenţă plăcută din punct de vedere estetic. Actorii şi celebrităţile care veneau la petrecerile lui Morton erau de aceeaşi părere; avusese relaţii cu unii dintre ei, ceea ce îi nemulţumise şi mai mult pe membrii familiei sale.

Uneori Evans se întreba dacă făcea totul ca un act de răzvrătire. De pildă modul în care conducea rapid, aproape nesăbuit, zburând prin Benedict Canyon spre Beverly Hills.

— Mergi la birou sau acasă?

— Acasă, trebuie să-mi iau maşina.

Ea încuviinţă din cap, ocoli un Mercedes care mergea încet, apoi făcu stânga pe o stradă laterală. Evans respiră adânc.

— Auzi, ştii ce înseamnă război de reţea?

— Ce? Nu era sigur că auzise bine, din cauza vântului.

— Război de reţea.

— Nu, de ce?

— I-am auzit vorbind despre aşa ceva înainte să apăreţi voi. Pe Kenner şi pe tipul ăla, Sanjong.

Evans clătină din cap.

— Nu-mi spune nimic. Poate e vorba de reţea de internet.

— Posibil. Străbătu în viteză Sunset, trecu pe galben, apoi încetini în timp ce intra în Beverly. Tot pe Roxbury stai?

Ii răspunse că da. Se uită la picioarele ei lungi, care se vedeau din fusta albă scurtă.

— Cu cine voiai să joci tenis?

— Nu cred că-l cunoşti.

— Nu e...

— Nu. Cu el s-a terminat.

— Înţeleg.

— Vorbesc serios, s-a *terminat.*

— Bine, Sarah. Am auzit.

— Voi avocaţii sunteţi atât de suspicioşi...

— Deci cu un avocat voiai să joci?

— Nu, nu e avocat. Nu joc cu avocaţii.

— Dar ce faci cu ei?

— Cât mai puţine, ca toată lumea.

— Îmi pare rău să aud asta.

— În afară de tine, bineînţeles, spuse ea, cu un zâmbet strălucitor.

Acceleră zdravăn, făcând să scrâşnească motorul.

Peter Evans locuia într-una dintre clădirile mai vechi de pe Roxbury Drive, din Beverly Hills. în clădirea de vizavi de Roxbury Park erau patru apartamente. Era un parc drăguţ, o întindere verde mereu foarte aglomerată. Văzu un grup de bone hispanice care sporovăiau între ele în timp ce supravegheau copiii celor bogaţi şi câţiva bătrâni care stăteau la soare. într-un colţ, o mamă îmbrăcată în ţinută de birou venise să-şi vadă copiii în pauza de prânz. Maşina se opri cu un scrâşnet.

— Ai ajuns.

— Mulţumesc, spuse el, coborând.

— Nu e timpul să te muţi? Stai aici de cinci ani.

— Am prea multe treburi.

— Ai cheile la tine?

— Da, dar oricum am mereu o cheie sub preş. îşi băgă mâna în buzunar şi se auzi un clinchet metalic. Sunt în regulă.

— Ne mai vedem.

Porni în viteză, luă curba în trombă şi dispăru.

Evans străbătu curtea mică şi luminată de soare" şi intră în apartamentul său de la etajul al doilea. Ca de obicei, Sarah îl tulburase puţin. Era atât de frumoasă şi îi plăcea să flirteze. întotdeauna avusese impresia că ţinea bărbaţii la distanţă făcându-i să se simtă nesiguri. Cel puţin *el* era nesigur. Nu ştia

niciodată dacă ea îşi dorea ca el să-i facă sau nu o invitaţie. Dar ţinând cont de relaţia sa cu Morton, era o idee proastă. Nu va face niciodată asta.

Chiar când intră pe uşă, telefonul începu să sune. Era asistenta lui, Heather. Pleca mai devreme acasă, pentru că îi era rău. Lui Heather i se făcea adesea rău după-amiaza, tocmai la timp pentru a evita traficul din orele de vârf. Lunea şi vinerea avea obiceiul să lipsească pentru că era bolnavă. Totuşi, în mod surprinzător, firma nu se grăbea s-o concedieze; lucra acolo de ani întregi.

Unii spuneau că avusese o relaţie cu Bruce Black, unul dintre partenerii fondatori, şi că de atunci Bruce trăia cu spaima constantă că soţia lui va afla, iar averea era a ei. Alţii susţineau că Heather era cuplată cu alt partener din firmă, dar niciodată nu se ştia exact cu cine. O altă ipoteză era că asistase la mutarea birourilor firmei dintr-un zgârie-nori din Century City în altul şi că atunci dăduse peste nişte documente compromiţătoare, pe care le copiase.

Evans bănuia că adevărul era mult mai simplu: era o femeie deşteaptă care lucrase la firmă suficient de mult timp pentru a cunoaşte totul despre procesele dubioase şi acum îşi negocia abaterile repetate contra consecinţelor concedierii ei. Astfel muncea aproximativ treizeci de săptămâni pe an.

Heather era întotdeauna repartizată celui mai bun asociat junior al firmei, căci se considera că un avocat într-adevăr bun nu putea fi stânjenit de lipsa ei de seriozitate. Evans încerca de ani întregi să scape de ea. I se promisese că la anul va avea o nouă asistentă. Vedea în asta o promovare.

— Îmi pare rău că nu te simţi bine, îi spuse politicos lui Heather.

Prefăcătoria ei trebuia acceptată.

— E doar ceva la stomac, răspunse ea. Trebuie să mă duc la doctor.

— Te duci azi?

— Păi încerc să-mi fac programare...

— Bine atunci.

— Dar voiam să-ţi spun că s-a stabilit o întâlnire importantă poimâine. La ora nouă în sala de conferinţe.

— Da?

— La cererea domnului Morton. Se pare că au fost chemate zece sau douăsprezece persoane.

— Ştii cumva cine?

— Nu. Nu mi-au spus. N-are sens, gândi Morton.

— Bine, spuse el.

— Şi nu uita că ai procesul cu fiica lui Morton săptămâna viitoare. De data asta e în Pasadena, nu în centru. Şi Margo Lane sună în legătură cu procesul cu Mercedes. Iar dealerul Mercedes vrea să continue.

— Tot mai vrea să dea în judecată biserica?

— Sună aproape zilnic.

— Bine. Asta-i tot?

— Nu, mai sunt încă vreo zece. O să încerc să-ţi las o listă pe birou dacă mă simt în stare...

Asta însemna că n-o s-o lase.

— Bine, spuse el.

— Vii la birou?

— Nu, e prea târziu. Trebuie să dorm puţin.

— Atunci ne vedem mâine.

Îşi dădu seama că îi era foarte foame. Nu avea nimic de mâncare în frigider, în afară de o cutie cu iaurt rămasă de nu se ştie când, nişte ţelină veştedă şi o jumătate de sticlă de vin uitată acolo de la ultima sa întâlnire amoroasă, de acum vreo două săptămâni. Se întâlnea cu o fată pe nume Carol, care se ocupa de răspunderea juridică pentru produse la o altă firmă. Se agăţaseră reciproc la sala de sport şi începuseră o aventură haotică, intermitentă. Amândoi erau ocupaţi şi, de fapt, nu foarte interesaţi unul de celălalt. Se întâlneau o dată sau de două ori pe săptămână, făceau sex pasional, apoi unul din ei pretindea că are o întâlnire a doua zi la micul dejun şi pleca acasă devreme. Uneori luau şi cina împreună, dar nu era un obicei. Nici unul nu voia să-şi facă timp pentru asta.

Intră în salon, să verifice robotul telefonului. Nu avea nici un mesaj de la Carol, dar găsi unul de la Janis, o altă fată cu care se întâlnea din când în când.

Janis era antrenoare la sala de sport şi posesoarea unuia dintre acele trupuri de LA, perfecte şi tari ca piatra. Pentru Janis, sexul era o probă atletică şi presupunea mai multe camere, canapele şi scaune şi întotdeauna Evans avea un sentiment de inadecvare, ca şi cum corpul său avea prea multe grăsimi

pentru ea. Dar continua să o vadă, cu un sentiment vag de mândrie că avea acces la o fată care arăta atât de extraordinar, deşi sexul nu era grozav. în plus, era disponibilă imediat. Janis avea un iubit mai în vârstă, producător la un post de ştiri. Era mult timp plecat, iar ea n-avea astâmpăr.

Janis îi lăsase un mesaj noaptea trecută. Evans nu se obosi să o sune. Cu Janis trebuia să fii pe fază chiar atunci sau mai bine o lăsai baltă.

Înainte de Janis şi Carol existaseră şi alte femei, mai mult sau mai puţin la fel. Evans îşi spunea că ar trebui să-şi găsească o relaţie mai satisfăcătoare. Ceva mai serios, mai matur. Mai potrivit vârstei şi statutului său social. Dar era ocupat şi lua lucrurile aşa cum erau. Dar îi era foame.

Coborî la maşină şi conduse spre cel mai apropiat drive-in, un local cu hamburgeri de pe Pico. Era cunoscut acolo. îşi comandă un cheesburger dublu şi un shake de căpşuni.

Se întoarse acasă, cu intenţia să se culce. Apoi îşi aminti că trebuia să-l sune pe Morton.

— Mă bucur că m-ai sunat, spuse Morton. Tocmai revizuiam nişte chestii cu... revizuiam nişte chestii. Cum stăm în acest moment cu donaţiile către FNRM? Procesul Vanutu şi toate astea?

— Nu ştiu, răspunse Evans. Hârtiile sunt gata, au fost semnate, dar nu cred că s-a plătit ceva până acum.

— Bine. Vreau să amâni plăţile.

— Sigur, nici o problemă.

— Doar un timp.

— Bine.

— Nu-i nevoie să le spui celor de la FNRM.

— Nu, nu. Fireşte că nu.

— Bine.

Evans închise telefonul. Se duse în dormitor să se dezbrace. Telefonul sună din nou.

Era Janis. Instructoarea de gimnastică.

— Hei, spuse ea, mă gândeam la tine şi mă întrebam ce faci.

— Să-ţi spun sincer, mă pregăteam să mă culc.

— Aha. Cam devreme.

— Tocmai m-am întors din Islanda.

— Deci probabil eşti obosit.

— Păi, spuse el, nu chiar atât de obosit.

— Ai nevoie de companie?
— Sigur.
Ea chicoti şi închise.

BEVERLY HILLS
MARŢI, 24 AUGUST
6.04 A.M.

Evans se trezi în sunetul unei respiraţii ritmice. Pipăi patul cu mâna, dar Janis nu era acolo. Partea unde dormise era caldă încă. îşi ridică încet capul, cu un căscat. în lumina caldă a dimineţii văzu un picior subţire, cu o formă perfectă, care se ridica deasupra patului, urmat de celălalt picior. Apoi ambele picioare coborâră uşor. Respiraţie. Apoi din nou picioarele sus.
— Janis, ce faci? întrebă el.
— Trebuie să-mi fac încălzirea. Stătea în picioare zâmbind, goală şi dezinhibată, încrezătoare în felul în care arăta. Am oră la şapte.
— Cât e ceasul?
— Şase.
Mormăi şi-şi îngropa capul în pernă.
— Ar trebui să te scoli acum, spuse ea. Dormitul în exces îţi scurtează viaţa.
Mormăi din nou. Janis ştia multe despre cum să trăieşti sănătos; era meseria ei.
— Cum să-ţi scurteze somnul viaţa?
— S-au făcut studii pe şobolani. Nu i-au lăsat să doarmă şi ştii ce s-a întâmplat? Au trăit mai mult.
— Mda... Eşti drăguţă să dai drumul la filtrul de cafea?
— Bine, răspunse ea, dar chiar ar trebui să renunţi la cafea.
Ieşi din cameră.
Îşi lăsă picioarele să cadă pe podea şi spuse:
— N-ai auzit până acum? Cafeaua previne atacurile cerebrale.
— Ba nu, spuse ea din bucătărie. Cafeaua are nouă sute douăzeci şi trei de chimicale diverse înăuntru şi *nu* îţi face bine.
— Un studiu nou, răspunse el. Şi pe deasupra era adevărat.
— In plus, cauzează cancer.
— Asta nu s-a demonstrat.
— Şi avorturi.

— Asta nu-i o problemă pentru mine.

— Şi tensiune nervoasă.

— Janis, te rog...

Ea se întoarse şi îşi încrucişa braţele peste sânii perfecţi în timp ce se sprijinea de tocul uşii. Vedea venele din partea inferioară a abdomenului ei, care coborau spre pubis.

— Chiar *eşti* nervos, Peter. Trebuie să recunoşti.

— Doar când îţi privesc trupul. Ea se strâmbă.

— Nu mă iei în serios. Se întoarse în bucătărie, arătându-i fesele perfecte. Nu e lapte.

— Merge şi neagră.

El se ridică şi se îndreptă spre duş.

— Ai avut ceva pagube?

— De ce?

— Din cauza cutremurului. Am avut unul mic când tu erai plecat. Aproximativ 4,3.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Dar televizorul tot ţi 1-a deplasat. Se opri din drum.

— Ce?

— Ţi-a deplasat televizorul. Uită-te şi tu.

Lumina dimineţii care intra pieziş pe fereastră arăta clar conturul vag, acolo unde televizorul stătuse pe carpetă. Televizorul fusese deplasat în jur de şapte centimetri din poziţia sa iniţială. Era un monitor vechi, de optzeci şi unu de centimetri şi extrem de greu. Nu putea fi mutat uşor. Privindu-l, Evans simţi fiori reci.

— Ai noroc, spuse ea. Ai toate chestiile alea de sticlă pe poliţa căminului. Se sparg tot timpul, chiar şi la cutremure mici. Ai asigurare?

Nu răspunse. Se aplecase şi se uita în spatele televizorului, la cabluri. Totul părea normal. Dar nu se mai uitase în spatele televizorului său de vreun an. Nu şi-ar fi dat seama.

— Apropo, spuse ea, asta nu e cafea naturală. Măcar bea naturală. Mă asculţi?

— Stai puţin.

Se ghemuise în faţa televizorului şi căuta orice detaliu neobişnuit sub aparat. Nu vedea nimic deosebit.

— Şi *asta* ce e?

O privi. Avea în mână o gogoaşă.

— Peter, spuse Janis pe un ton sever, ştii câte grăsimi conţin chestiile astea? E ca şi cum ai mânca o cutie de unt.

— Ştiu... ar trebui să renunţ la ele.

— Păi aşa ar trebui. Asta dacă nu vrei să faci diabet mai târziu. De ce stai pe podea?

— Verificam televizorul.

— De ce? S-a stricat?

— Nu cred.

Se ridică în picioare.

— Îţi curge apa la duş, spuse ea. Asta nu e foarte ecologic. Turnă cafea şi îi dădu cana. Du-te şi fă-ţi duşul. Eu trebuie să mă duc la ore.

Când ieşi de la duş, ea nu mai era. Trase cuvertura pe pat (asta era maximum pentru el în materie de făcut patul) şi se îndreptă spre dulap să se îmbrace.

CENTURY CITY
MARŢI, 24 AUGUST
8.45 A.M.

Firma de avocatură Hassle and Black ocupa cinci etaje ale unei clădiri de birouri din Century City. Era o companie orientată spre viitor şi cu o bună cunoaştere socială. Reprezenta multe celebrităţi de la Hollywood şi activişti bogaţi dedicaţi cauzelor ecologiste. Faptul că-i reprezentau şi pe trei dintre cei mai mari afacerişti cu proprietăţi din Orange County nu era prea des pomenit. Dar, cum spuneau partenerii, menţinea echilibrul firmei.

Evans se alăturase companiei datorită numeroşilor săi clienţi ecologişti, în special George Morton. Era unul dintre cei patru avocaţi care lucrau aproape cu normă întreagă pentru Morton şi pentru organizaţia sa caritabilă preferată, Fondul Naţional de Resurse pentru Mediu, FNRM.

Totuşi, era încă asociat junior, iar biroul său era mic, cu o fereastră cu vedere directă la pereţii din sticlă netedă ai zgârie-noriului de vizavi.

Evans se uită peste hârtiile de pe biroul său. Erau chestiile obişnuite care ajungeau la avocaţii juniori. O subînchiriere de locuinţă, un acord de angajare, interogatorii scrise pentru un caz de faliment, un formular pentru taxa de franciză şi două ciorne

ale unor scrisori în care ameninţa cu un proces în numele clienţilor săi unul pentru un artist împotriva galeriei care refuza să-i înapoieze tablourile nevândute şi celălalt pentru amanta lui George Morton, care susţinea că un angajat al parcării din Sushi Roku îi zgâriase Mercedesul decapotabil când i-l parcase.

Amanta, Margaret Lane, era o fostă actriţă cu un temperament neplăcut şi o înclinaţie spre litigii. Ori de câte ori George o neglija, ceea ce în ultimele luni se întâmpla din ce în ce mai des, găsea câte un motiv să dea pe cineva în judecată. Iar cazul ajungea inevitabil pe biroul lui Evans. îşi notă s-o sune pe Margo; nu credea că trebuie să meargă înainte cu acest proces, dar va fi nevoie de muncă de lămurire.

Următorul document era o plângere de la un dealer BMW din Beverly Hills, care pretindea că o campanie publicitară, „Ce maşină ar conduce Iisus?", îi afectase afacerea, pentru că denigra maşinile de lux. Aparent, magazinul său se afla aproape de o biserică, iar câţiva enoriaşi veniseră după slujbă şi îi hărţuiseră personalul de la vânzări. Dealerul era nemulţumit, dar lui Evans i se păru că cifra sa de vânzări era mai mare decât anul trecut. Evans îşi notă să-i dea şi lui un telefon.

Apoi îşi verifică e-mailul, alegându-şi mesajele printre douăzeci de oferte de a-şi mări penisul, zece pentru tranchilizante şi încă zece pentru o nouă ipotecă înainte ca ratele să înceapă să crească. Erau doar şase e-mailuri importante, primul de la Herb Lowenstein, în care-i cerea o întrevedere. Lowenstein era partenerul senior care se ocupa de Morton; se ocupa mai mult de managementul proprietăţilor imobiliare, dar şi de alte tipuri de investiţii. Dacă lucrai pentru Morton, managementul proprietăţilor era o slujbă cu normă întreagă.

Evans străbătu holul spre biroul lui Herb.

Lisa, asistenta lui Herb Lowenstein, asculta la telefon. Când intră Evans, puse receptorul jos cu un aer vinovat.

— Vorbeşte cu Jack Nicholson.

— Ce mai face Jack?

— Bine. Termină un film cu Meryl. Au avut nişte probleme. Lisa Ray avea ochii strălucitori, douăzeci şi şapte de ani şi o mare plăcere de a bârfi. Evans învăţase de mult să se bazeze pe ea pentru a obţine informaţii de serviciu de toate felurile.

— De ce vrea Herb să mă vadă?

— Cevaţîn legătură cu Nick Drake.

— Ce e cu şedinţa aia de mâine la nouă?

— Nu *ştiu,* spuse ea, pe un ton uimit. Nu pot afla *nimic.*

— Cine a convocat-o?

— Contabilii lui Morton. Privi spre telefonul de pe birou. A, a închis. Poţi să intri.

Herb Lowenstein se ridică în picioare şi îi strânse maşinal mâna lui Evans. Era un bărbat cu o faţă plăcută, început de chelie, aer blajin şi puţin stângaci. Biroul era decorat cu zeci de fotografii cu familia sa, îngrămădite câte trei-patru pe masa de lucru. Se înţelegea bine cu Evans, fíe şi numai pentru că, în ultima vreme, când fiica de treizeci de ani a lui Morton era arestată pentru posesie de cocaină, Evans era cel care mergea la poliţie în miez de noapte ca să depună cauţiunea. Lowenstein făcuse asta timp de mulţi ani şi acum era încântat că poate dormi toată noaptea.

— Deci, spuse el, cum a fost în Islanda?

— Bine. Frig.

— Totul e în regulă?

— Da.

— Vreau să spun, între George şi Nick. Totul e bine cu ei?

— Cred că da. De ce?

— De ce-am oprit donaţia lui George către FNRM?

— Nick te-a întrebat?

— E vreo problemă cu ea?

— George vrea s-o amâne puţin.

— De ce?

— N-a spus.

— Are legătură cu tipul ăla, Kenner?

— George n-a spus. A spus doar s-o amânăm.

Evans se întreba de unde a aflat Lowenstein de Kenner.

— Ce-i spun lui Nick?

— Spune-i că se lucrează şi că;încă nu avem o dată precisă pentru el.

— Dar e o problemă acolo, nu?

— Mie, unul, nu mi s-a spus.

— Bine, spuse Lowenstein. în această cameră. Spune-mi, e vreo problemă?

— Ar putea fi.

Evans se gândea că George amâna foarte rar donaţii caritabile. Şi existase o anumită tensiune în scurta conversaţie pe care o avusese cu el noaptea trecută.

— Ce-i cu întrunirea asta de mâine dimineaţă? întrebă Lowenstein. în sala mare de conferinţe.

— Mă depăşeşte.

— Nu ţi-a spus George?

— Nu.

— Nick e foarte supărat.

— Ei, asta nu e o raritate în cazul lui Nick.

— Nick a auzit de tipul ăsta, Kenner. Crede că e o belea. Un fel de antiecologist.

— Mă îndoiesc. E profesor la MIT. într-o ştiinţă a mediului.

— Nick crede că e o belea.

— Nu mă pot pronunţa.

— Te-a auzit pe tine şi pe Morton când vorbeaţi despre Kenner în avion.

— Nick ar trebui să nu mai asculte pe la uşi.

— E îngrijorat de poziţia sa faţă de George.

— Nu mă miră, spuse Evans. Nick a dat-o-n bară cu un cec mare. A ajuns într-un cont greşit.

— Am auzit. A fost greşeala unui voluntar. Nu poţi da vina pe Nick pentru asta.

— Dar nici nu întăreşte încrederea.

— A fost depus în contul Societăţii Internaţionale pentru Protejarea Mediului. O organizaţie excelentă. Iar banii sunt transferaţi înapoi chiar în momentul ăsta.

— Asta e bine.

— De ce parte te situezi în chestia asta?

— De nici una. Fac doar ce spune clientul.

— Dar îl sfătuieşti.

— Dacă mă întreabă. Nu m-a întrebat.

— Vorbeşti de parcă ţi-ai fi pierdut încrederea în tine. Evans clătină din cap.

— Herb, nu am cunoştinţă de nici o problemă. Ştiu că există o amânare. Atâta tot.

— Bine, spuse Lowenstein, întinzând mâna spre telefon. O să-l calmez pe Nick.

Evans se întoarse în biroul său. Telefonul îi suna. Răspunse.

— Ce faci azi? întrebă Morton.

— Nu mare lucru. Hârţogăraie.

— Atunci poate să aştepte. Vreau să te duci să vezi ce se întâmplă cu procesul Vanutu.

— Doamne, George, e puţin cam devreme. Cred că mai sunt câteva luni până la audieri.

— Fă-le o vizită, spuse Morton.

— Bine, sunt în Culver City. O să sun acolo şi...

— Nu. Nu suna. Du-te.

— Dar dacă nu se aşteaptă...

— Tocmai. Asta şi vreau. Să mă anunţi ce-ai aflat, Peter. Şi închise.

CULVER CITY
MARŢI, 24 AUGUST
10.30 A.M.

Echipa care lucra la procesul Vanutu ocupase un vechi depozit în partea de sud a Culver City. Era o zonă industrială, cu străzile pline de gropi. Nu se vedea nimic de pe trotuar: doar un zid obişnuit din cărămidă şi o uşă cu numărul străzii scris cu cifre metalice. Evans sună la interfon şi fu primit într-o cameră de recepţie mică, cu pereţi de jur împrejur. Auzea murmurul slab al vocilor din cealaltă parte a zidului, dar nu vedea nimic.

Doi paznici înarmaţi încadrau uşa care dădea chiar spre depozit. O secretară stătea la un birou mic. îi aruncă o privire ostilă.

— Cine sunteţi?

— Peter Evans, de la Hassle and Black.

— Pe cine căutaţi?

— Pe domnul Balder.

— Aveţi programare?

— Nu.

Secretara părea suspicioasă.

— O sun pe asistenta lui.

— Mulţumesc.

Secretara vorbea la telefon cu voce joasă. O auzi pomenind numele firmei de avocatură. Evans se uită la cei doi paznici. Lucrau la o firmă privată de pază. îl priviră şi ei, inexpresivi, fără să zâmbească.

Secretara închise telefonul şi spuse:

— Domnişoara Haynes vine într-o clipă.

Le făcu semn paznicilor.

Unul dintre ei se îndreptă spre Evans şi îi spuse:

— O simplă formalitate, domnule. îmi arătaţi un act de identitate?

Evans îi dădu permisul de conducere.

— Aveţi asupra dumneavoastră vreun aparat de fotografiat sau echipament de înregistrare?

— Nu, răspunse Evans.

— Dischete, drive-uri, flash cards sau alte echipamente de computer?

— Nu.

— Sunteţi înarmat, domnule?

— Nu.

— Ridicaţi, vă rog, braţele o clipă.

Când Evans se uită la el mirat, paznicul spuse:

— Gândiţi-vă că e ca la aeroport, şi începu să-l controleze. Căuta în mod evident microfoane. îşi plimbă degetele peste gulerul cămăşii lui Evans, îi pipăi cusăturile hainei, îi controla talia pantalonilor, apoi îl rugă să-şi scoată pantofii, într-un final îl scana cu un dispozitiv electronic.

— Voi chiar sunteţi serioşi, spuse Evans.

— Da, aşa e. Mulţumim, domnule.

Paznicul se retrase, reluându-şi locul de lângă perete. Evans nu avea unde să se aşeze, aşa că rămase acolo în aşteptare. Trecură probabil două minute până când uşa se deschise. O femeie atrăgătoare dar dură, care avea spre treizeci de ani, cu păr negru tuns scurt şi ochi albaştri, îmbrăcată în jeanşi şi cămaşă albă, spuse:

— Domnul Evans? Sunt Jennifer Haynes. Avea un mod hotărât de a strânge mâna. Lucrez cu John Balder. Veniţi cu mine.

Intrară.

Se aflau pe un coridor îngust, la capătul căruia se vedea o uşă închisă. Evans înţelese că era închisă ca măsură de siguranţă două uşi ca să ajungi înăuntru.

— Ce-a fost asta? întrebă el, arătând spre paznici.

— Am avut nişte probleme.

— Ce fel de probleme?

— Oamenii vor să afle ce se întâmplă aici.

— Aha.

— Am învăţat să fim precauţi.

Îşi apropie cârdul de uşă, care se deschise cu un bâzâit.

Intrară într-un vechi depozit un spaţiu vast, cu tavane înalte, divizat în două încăperi mari prin pereţi de sticlă. Chiar în stânga sa, în spatele pereţilor, Evans văzu o cameră plină de terminale de computer, iar la fiecare lucra câte un tânăr cu un teanc de documente lângă tastatură. Pe sticlă scria cu litere mari ÎNREGISTRĂRI DATE.

La dreapta sa se afla o sală de conferinţe asemănătoare, cu înscrisul SATELIŢI/RADIOSONDĂ. Evans văzu patru oameni în cameră, care discutau aprins pe marginea imaginilor mărite ale unor grafice de pe pereţi, ce arătau linii în zig zag într-o diagramă.

Puţin mai departe se afla o altă cameră, pe care scria MODELE DE CIRCULAŢIE GENERALĂ (GCM). Acolo, pereţii erau tapetaţi cu hărţi mari ale lumii, reprezentări grafice multicolore.

— Mamă, spuse Evans, e o operaţiune importantă!

— E un proces important, îi răspunse Jennifer Haynes. Acestea sunt echipele noastre specializate. Majoritatea sunt absolvenţi de meteorologie, nu avocaţi. Fiecare cercetează un anumit subiect. Arătă în jur. Primul grup se ocupă de înregistrări de date, adică de datele procesate furnizate de Institutul Goddard de Ştiinţe Spaţiale de la Columbia University, New York, de USHCN din Oak Ridge, Tennessee şi de la Hadley Center din East Anglia, Marea Britanie. Acestea sunt cele mai importante surse de date asupra temperaturii din toată lumea.

— Înţeleg, spuse Evans.

— Grupul de acolo lucrează cu date de la sateliţi. Sateliţii orbitali înregistrează temperatura din straturile superioare ale atmosferei din 1979, aşa că există date de mai bine de douăzeci de ani. încercăm să vedem ce se poate face cu asta.

— Ce se poate face cu ce?

— Problema datelor de la sateliţi.

— De ce?

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, arătă spre următoarea cameră.

— Echipa de aici face analize comparative ale GCM adică modelele de climă generate de computer din anii '70 până acum. După cum ştiţi, aceste modele sunt extrem de complexe, căci manipulează un milion de variabile sau chiar mai mult

simultan. Sunt de departe cele mai complexe modele generate pe computer de către om. Lucrăm mai ales cu modele americane, britanice şi germane.

— Înţeleg... Evans începea să se simtă depăşit.

— Iar echipa de aici se ocupă de probleme legate de nivelul mării. Aici sunt cei cu paleoclimatul. Sunt studii de teren, bineînţeles. Iar ultima echipă de ocupă de iradiaţii solare şi aerosoli. Mai avem şi o echipă la UCLA care lucrează cu mecanisme atmosferice de feedback, se concentrează mai ales pe stratul de nori care variază în funcţie de schimbarea temperaturii. Şi cam asta e tot. Se opri puţin, văzând confuzia de pe chipul lui Evans. îmi pare rău. Din moment ce lucraţi pentru George Morton, mi-am închipuit că sunteţi familiarizat cu toate chestiunile astea.

— Cine a spus că lucrez cu George Morton? Ea zâmbi.

— Ne facem bine treaba, domnule Evans.

Trecură de o ultimă încăpere cu pereţi de sticlă, pe care nu scria nimic. Era plină de diagrame, fotografii imense şi machete tridimensionale ale Pământului închise în cuburi de plastic.

— Ce e asta? întrebă el.

— Echipa noastră AV. Pregătesc probele vizuale pentru juraţi. Unele date sunt extrem de complexe şi încercăm să găsim cea mai simplă şi mai eficientă metodă de a le prezenta.

Merseră mai departe.

— E chiar atât de complicat? întrebă Evans.

— Corect, răspunse ea. Insula Vanutu înseamnă de fapt patru atoli de coral în sudul Pacificului, iar altitudinea maximă e de şase metri deasupra nivelului mării. Cei opt mii de locuitori ai acelor insule sunt în pericol de a fi inundaţi din cauza creşterii nivelului mării, ca urmare a încălzirii globale.

— Da, spuse Evans, înţeleg. Dar de ce lucrează atâţia oameni pentru cercetări?

Ii aruncă o privire ciudată.

— Pentru că încercăm să câştigăm procesul.

— Da...

— Şi nu e uşor de câştigat.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Evans. E vorba de încălzirea globală. Toată lumea ştie ce înseamnă încălzirea globală...

De la celălalt capăt al depozitului o voce tună.

— *Ce* înseamnă?

Un bărbat chel, cu ochelari veni spre ei. Avea un mers greoi şi arăta aşa cum suna şi porecla lui: Vulturul pleşuv. Ca de obicei, John Balder era îmbrăcat în albastru din cap până-n picioare: costum albastru, cămaşă albastră şi cravată albastră. Avea o prezenţă intensă, iar ochii i se îngustară când îl privi pe Evans. Evans nu se putu stăpâni să nu se simtă intimidat că îl cunoaşte pe faimosul avocat specialist în litigii.

Evans întinse mâna.

— Peter Evans, Hassle and Black.

— Lucraţi cu George Morton?

— Da, domnule.

— Suntem îndatoraţi generozităţii domnului Morton. Ne străduim să merităm sprijinul său.

— O să-i spun asta, domnule.

— Sunt convins. Vorbeaţi despre încălzirea globală, domnule Evans. Vă interesează acest subiect?

— Da, domnule. Ca pe oricare cetăţean îngrijorat de pe planetă.

— Sunt de acord. Dar spuneţi-mi, ce *este* încălzirea globală, aşa cum o înţelegeţi dumneavoastră?

Evans încercă să-şi mascheze uimirea. Nu se aşteptase să fie testat.

— De ce mă întrebaţi?

— Întrebăm pe toată lumea care vine aici. încercăm să ne facem o idee despre nivelul general al cunoştinţelor. Ce este încălzirea globală?

— Încălzirea globală este încălzirea Pământului din cauza arderii resurselor energetice fosile.

— De fapt, nu e aşa.

— Nu?

— Nici pe departe. Poate mai încercaţi o dată.

Evans tăcu. în mod evident era interogat de o minte precisă şi pedantă de jurist. Cunoştea bine genul din facultate. Se gândi o clipă, pentru a-şi alege cu grijă cuvintele.

— Încălzirea globală este ... ăă... încălzirea suprafeţei terestre din cauza excesului de dioxid de carbon din atmosferă, care se produce în urma arderilor resurselor energetice fosile.

— Nici acum nu e corect.

— De ce?

— Din mai multe motive. Pot număra minimum patru erori în afirmaţia pe care aţi făcut-o.

— Nu înţeleg, spuse Evans. Afirmaţia mea... asta înseamnă încălzire globală.

— De fapt, nu e aşa. Tonul lui Balder era hotărât, autoritar, încălzirea globală e *teoria...*

— Nu prea mai e teorie...

— Ba da, este o *teorie.* Credeţi-mă, mi-aş dori să fie altfel. Dar de fapt încălzirea globală e *teoria* conform căreia creşterea nivelului de dioxid de carbon şi de alte gaze *este cauza* unei creşteri a *temperaturii medii* a *atmosferei* terestre, din cauza aşa-numitului „efect de seră".

— Bine, spuse Evans. E o definiţie mai exactă, dar...

— Domnule Evans, să înţeleg că dumneavoastră, personal, credeţi în încălzirea globală?

— Bineînţeles.

— Credeţi cu tărie?

— Sigur. Toată lumea crede.

— Când aveţi o convingere puternică, nu credeţi că e important s-o exprimaţi corect?

Evans începuse să transpire. Se simţea ca şi cum s-ar fi întors în facultatea de drept.

— Păi, domnule, cred că... în cazul ăsta nu chiar. Pentru că atunci când te referi la încălzirea globală, toată lumea ştie despre ce vorbeşti.

— Chiar aşa? Bănuiesc că nici măcar dumneavoastră nu ştiţi despre ce vorbiţi.

Evans simţi un val de mânie. înainte să se poată controla, izbucni:

— Ascultaţi-mă, doar pentru că nu ştiu să exprim toate detaliile ştiinţifice...

— Pe mine nu mă preocupă *detaliile,* domnule Evans. Mă preocupă *miezul* convingerilor dumneavoastră puternice. Bănuiesc că nu aveţi o bază pentru aceste convingeri.

— Cu tot respectul, mi se pare ridicol. Trase aer în piept. Domnule.

— Adică aveţi o astfel de bază?

— Bineînţeles că da.

Balder îl privi meditativ. Părea mulţumit de el însuşi.

— În acest caz, ne-aţi putea fi de folos la proces. Sunteţi amabil să ne dăruiţi o oră din timpul dumneavoastră?

— Păi.., cred că da.

— Vă deranjează dacă vă filmăm?

— Nu, dar... de ce?

Balder se întoarse spre Jennifer Haynes, care spuse:

— Încercăm să avem un reper în legătură cu ce ştie o persoană bine informată, aşa ca dumneavoastră, despre încălzirea globală. Pentru a nuanţa prezentarea în faţa juriului.

— Deci faceţi un pseudojuriu dintr-o singură persoană?

— Exact. Am mai intervievat deja şi alte persoane.

— Bine, spuse Evans. Cred că o să-mi fac timp la un moment dat.

— *Acum* e momentul potrivit, spuse Balder. Se întoarse spre Jennifer. Adună-ţi echipa în camera patru.

— Sigur că aş vrea să vă ajut, dar am venit aici ca să-mi fac o imagine generală...

— Pentru că aţi auzit că sunt probleme cu procesul? Nu sunt. Dar avem câteva provocări majore, spuse Balder. Se uită la ceas. Trebuie să ajung la o şedinţă. Dumneavoastră mai staţi puţin de vorbă cu domnişoara Haynes şi, când terminaţi, vorbim despre proces aşa cum îl văd eu. Sunteţi de acord?

Lui Evans nu-i mai rămânea decât să aprobe.

ECHIPA VANUTU
MARŢI, 24 AUGUST
11.04A.M.

Îl aşezară la o masă lungă dintr-o sală de conferinţe şi îndreptară spre el camera de filmat din capăt. Parcă ar fi o audiere, gândi el.

Cinci tineri intrară în cameră şi se aşezară la masă. Toţi erau îmbrăcaţi comod, în jeanşi şi tricouri. Jennifer Haynes îi prezentă atât de rapid încât Evans nu reuşi să le reţină numele. îi spuse că sunt cu toţii absolvenţi de universitate, în diverse domenii ştiinţifice.

În timp ce se pregăteau, Jennifer se strecură pe scaunul de lângă el şi îi spuse:

— Îmi pare rău că John a fost aşa de dur cu dumneavoastră. E frustrat şi face faţă unei presiuni imense.

— Din cauza acestui caz?

— Da.

— Ce fel de presiuni?

— Poate că interviul ăsta vă va ajuta să înţelegeţi cu ce ne confruntăm noi. Se întoarse spre ceilalţi. Suntem gata?

Capetele se mişcară în semn de aprobare, carnetele de notiţe fură deschise. Se aprinse lumina camerei de filmat.

— Interviu cu Peter Evans, de la Hassle and Black, marţi, 24 august, spuse Jennifer. Domnule Evans, am vrea să vă aflăm opiniile despre dovezile în favoarea încălzirii globale. Nu este un test, vrem pur şi simplu să clarificăm ce părere aveţi despre această problemă.

— Bine, spuse Evans.

— Să începem fără prea multe formalităţi. Spuneţi-ne ce ştiţi despre dovezile ce susţin încălzirea globală.

— Ei bine, răspunse Evans, ştiu că pe tot globul temperaturile au crescut dramatic în ultimii douăzeci sau treizeci de ani ca rezultat al creşterii dioxidului de carbon produs de industrie prin arderea resurselor energetice fosile.

— Bine. Şi când spuneţi „creştere dramatică a temperaturilor", la ce creştere exactă vă referiţi?

— Cred că un grad.

— Fahrenheit sau Celsius?

— Fahrenheit.

— Şi această creştere s-a produs în ultimii douăzeci de ani?

— Da, douăzeci sau treizeci.

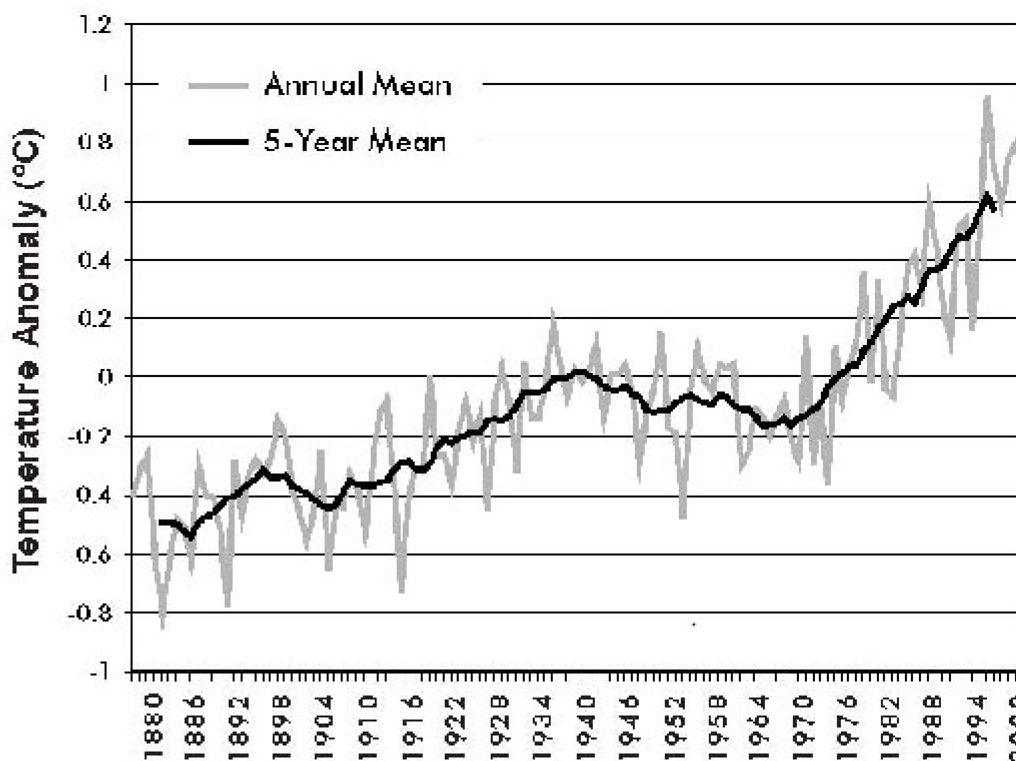
— Şi înainte de asta, în secolul XX?

— Şi atunci creşteau temperaturile, dar nu la fel de repede.

— Bine, spuse ea. Acum o să vă arăt un grafic... Scoase un grafic[4] desenat pe un panou din spumă poliuretanică.

Temperatura globală 1880-2003

[4] Toate graficele folosesc date din următoarele seturi standard: GISS (Columbia); CRU (East Anglia); GHCN şi USHCN (Oak Ridge). Vezi Anexa II pentru detalii.

Sursa: giss.nasa.gov

— Vi se pare cunoscut? întrebă ea.

— L-am mai văzut, răspunse Evans.

— E luat de la NASA setul de date Goddard folosit de ONU şi de alte organizaţii. Consideraţi că ONU e o sursă de încredere?

— Da.

— Deci putem spune că acest grafic e exact? Corect? Fără făcături?

— Da.

— Bine. Ştiţi ce reprezintă acest grafic? Măcar atât înţelegea şi Evans.

— Este temperatura globală medie măsurată la toate staţiile meteorologice din lume în ultimii aproximativ o sută de ani.

— Aşa e, spuse ea. Şi cum interpretaţi graficul?

— Păi indică exact ce spuneam. Arătă spre linia roşie. Temperaturile din lume au crescut din 1890 încoace, dar creşterea începe să fie mai abruptă în jurul anului 1970, când

industrializarea devine mai intensă, ceea ce e adevărata dovadă a încălzirii globale.

— Bine, spuse ea. Ce a cauzat creşterea rapidă a temperaturilor din 1970 încoace?

— Mărirea nivelului dioxidului de carbon din cauza industrializării.

— Bine. Cu alte cuvinte, pe măsură ce creşte nivelul dioxidului de carbon, creşte şi temperatura.

— Da.

— In regulă. Aţi menţionat că temperatura a început să crească din 1890 până în 1940. Aici vedem că aşa a fost. Care a fost cauza? Dioxidul de carbon?

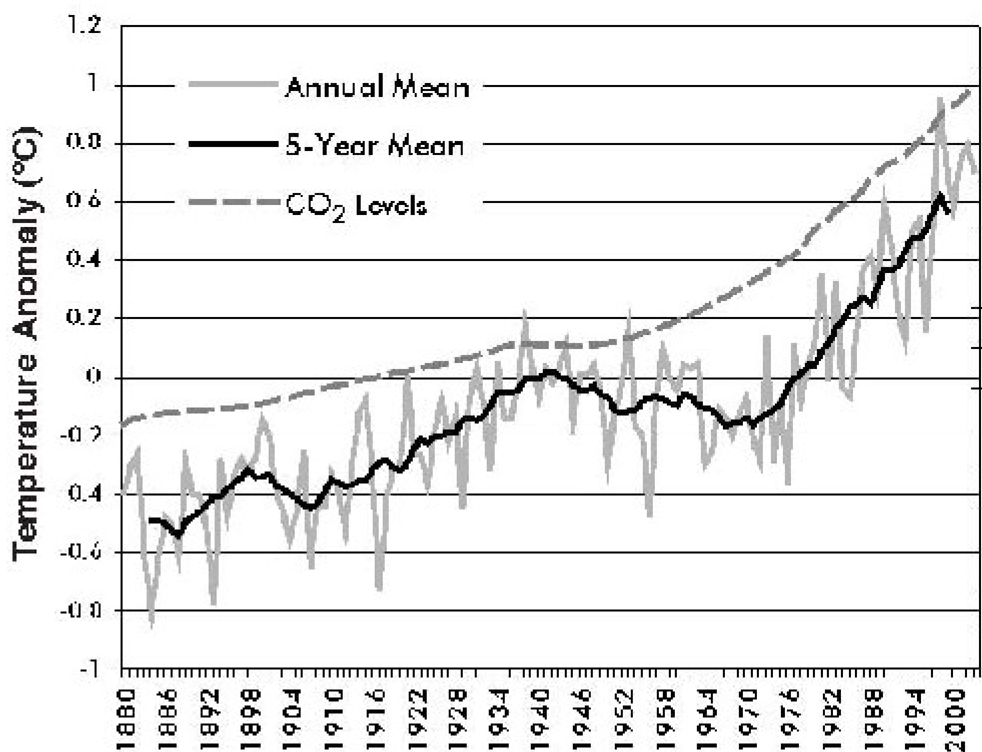
— Păi... nu ştiu sigur.

— Pentru că în 1890 industrializarea nu era aşa puternică şi totuşi, uitaţi-vă cum cresc temperaturile. în 1890 creştea şi nivelul dioxidului de carbon?

— Nu ştiu exact.

— Ei bine, creştea. Aici avem un grafic care arată nivelul dioxidului de carbon şi temperatura.

Temperatura globală 1880-2003

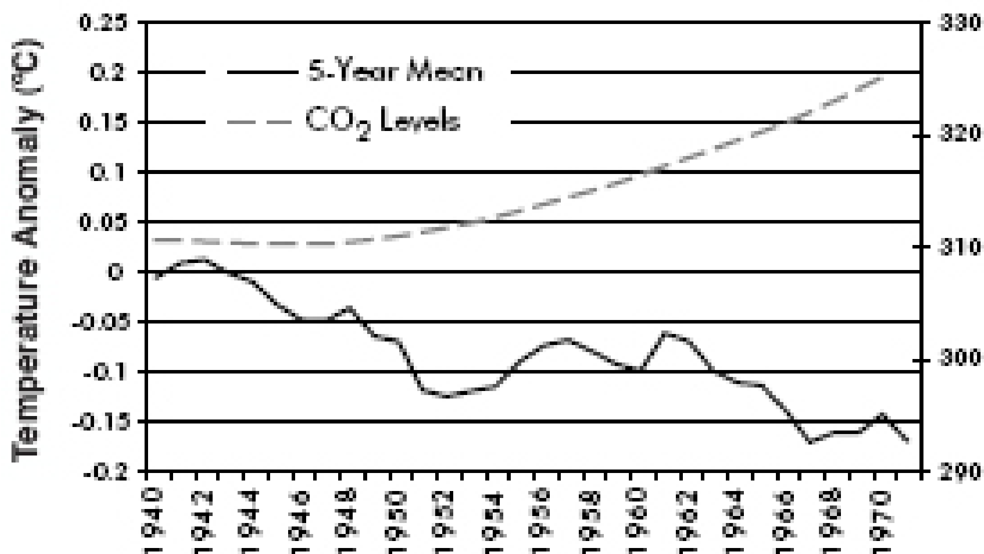
Sursa: giss.nasa.gov

— Bine, spuse Evans. E exact ce credeam. Creşte dioxidul de carbon şi din cauza asta creşte temperatura.

— Bine. Acum aş vrea să vă îndreptaţi atenţia asupra perioadei dintre 1940 şi 1970. După cum vedeţi, în acea perioadă temperaturile au scăzut. Vedeţi?

— Da...

Temperatura globală vs. CO_2 1940-1970

Sursa: giss.nasa.gov

— Daţi-mi voie să vă arăt în detaliu această perioadă. Scoase un alt grafic.

— E o perioadă de treizeci de ani. O treime dintr-un secol, timp în care temperaturile au scăzut. Vara, recoltele au fost compromise din cauza frigului, gheţarii din Europa au avansat. Care a fost cauza scăderii?

— Nu ştiu.

— Creştea nivelul dioxidului de carbon în acea perioadă?

— Da.

— Deci dacă nivelul crescut de dioxid de carbon cauzează creşterea temperaturilor, atunci de ce n-au crescut temperaturile între anii 1940 şi 1970?

— Nu ştiu, răspunse Evans. Trebuie să fi existat un alt factor. Sau ar putea fi o anomalie. In interiorul anumitor tendinţe pe perioade îndelungate există anomalii. Uitaţi-vă la bursă.

— La bursă există anomalii care durează treizeci de ani? Evans ridică din umeri.

— Poate a fost vorba de funingine. Sau de alte materii din aer. In vremea aceea existau o grămadă de particule în aer, înainte să intre în vigoare legile de protecţie a mediului. Sau poate a fost un alt factor.

— Graficele arată că nivelul dioxidului de carbon a crescut constant, dar nu şi temperatura. A crescut, apoi a scăzut, apoi a

crescut din nou. Chiar dacă e aşa, presupun că tot mai sunteţi convins că dioxidul de carbn este cauza creşterilor recente ale temperaturii.

— Da. Toată lumea ştie că asta e cauza.

— Graficul ăsta nu vă tulbură?

— Nu, răspunse Evans. Recunosc că ridică nişte întrebări, dar nu se ştie chiar totul despre climă. Deci nu. Graficul nu mă tulbură.

— Bine atunci. Mă bucur să aud asta. Să continuăm. Aţi spus că graficul reprezintă media tuturor staţiilor meteo din lume. Cât de exacte credeţi că sunt aceste date?

— N-am idee.

— De pildă, la sfârşitul secolului al XIX-lea datele erau obţinute cu ajutorul unei cutiuţe, iar oamenii îşi notau temperatura de două ori pe zi. Poate că au sărit peste câteva zile. Poate că aveau pe cineva bolnav în familie. Şi au fost nevoiţi să completeze datele mai târziu.

—-Asta se întâmpla atunci.

— Da, dar cât de exacte credeţi că sunt înregistrările meteo din Polonia anilor 1930? Sau din provinciile ruseşti din 1990 încoace?

— Cred că nu prea exacte.

— Sunt de acord. Deci în ultimii o sută de ani un număr destul de mare de staţii meteo din lume ar fi putut furniza date nu foarte exacte.

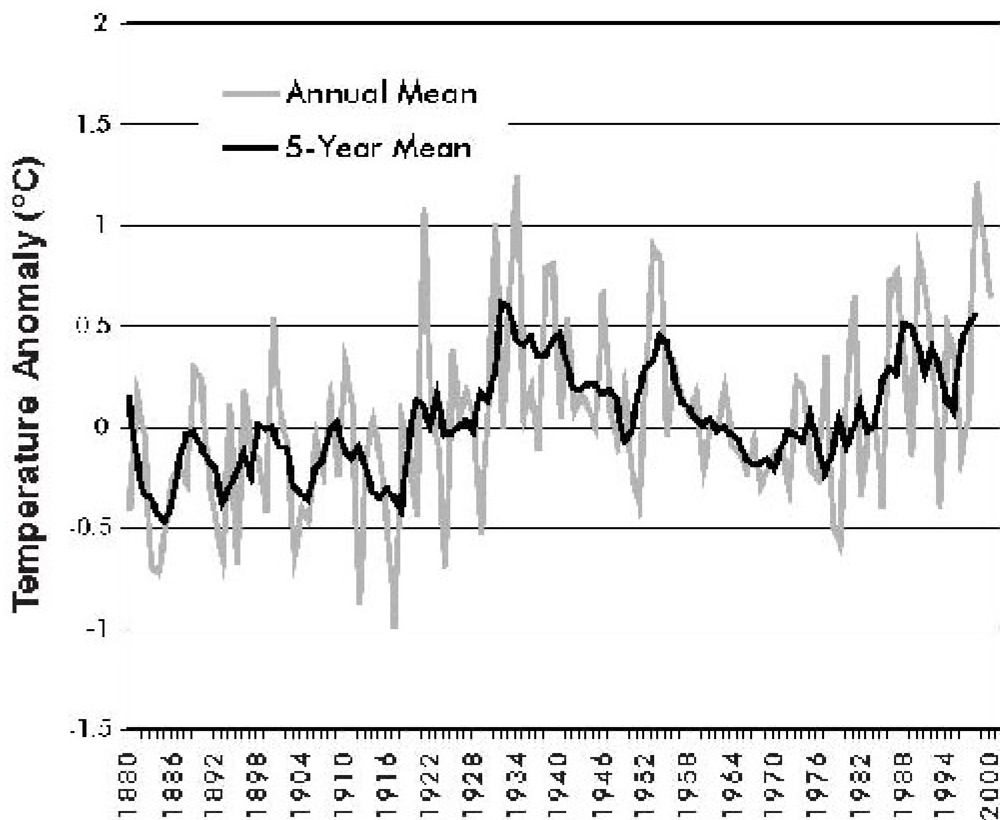
— Posibil, spuse Evans.

— De-a lungul anilor, care ţară credeţi că a deţinut cea mai bine pusă la punct reţea de staţii meteo pe o arie întinsă?

— Statele Unite?

— Corect. Cred că nu sunt dubii în privinţa asta. Iată un alt grafic.

Temperatura în SUA 1880-2000

Sursa: giss.nasa.gov

— Acest grafic seamănă cu primul pe care l-am văzut, care arăta temperatura globală?

— Nu prea.

— Care e schimbarea de temperatură din anul 1880 până acum?

— Se pare că o treime dintr-un grad.

— Deci o treime dintr-un grad Celsius în o sută douăzeci de ani. Nu e foarte dramatic. Arătă spre grafic. Şi care a fost cea mai caldă perioadă din ultimul secol?

— Se pare că 1934.

— Graficul vă indică faptul că are loc o încălzire globală?

— Păi... temperatura *creşte.*

— In ultimii treizeci de ani da. Dar *a scăzut* în cei treizeci de ani de dinainte. Temperaturile actuale din SUA sunt cam

aceleaşi cu cele din anii 1930. Deci: graficul acesta susţine ideea încălzirii globale?

— Da, spuse Evans. în SUA nu e atât de pronunţată ca în restul lumii, dar există.

— Vă tulbură faptul că cele mai exacte înregistrări ale temperaturii arată cea mai moderată încălzire?

— Nu. Pentru că încălzirea globală este un fenomen global. Nu apare doar în SUA.

— Dacă ar trebui să apăraţi aceste grafice într-un tribunal, credeţi că aţi reuşi să convingeţi juraţii să adopte poziţia dumneavoastră? Sau juraţii ar privi graficele şi ar spune: chestia asta cu încălzirea globală nu e prea gravă?

— Influenţaţi martorul, spuse Evans, râzând.

De fapt, Evans se simţea puţin stânjenit. Doar puţin. Mai auzise astfel de afirmaţii la conferinţele despre mediu. Reprezentanţii industriaşilor adunau date aranjate şi deformate şi ţineau discursuri convingătoare, bine pregătite şi, înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă, Evans se trezea că se îndoieşte de ceea ce ştie.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Jennifer spuse:

— Graficele arată date reale, Peter. înregistrări ale temperaturii de la Institutul Goddard de Ştiinţe Spaţiale de la Columbia University. Nivelurile de dioxid de carbon de la Mauna Loa şi de la Law Dome, din Antarctica[5]. Toate sunt furnizate de cercetători care cred cu tărie în încălzirea globală.

— Da, pentru că oamenii de ştiinţă din toată lumea sunt de acord în mod categoric că încălzirea globală *are loc* şi că *este* o ameninţare mondială gravă.

— Bine atunci, spuse ea blând. Mă bucur că nimic din toate astea nu-ţi schimbă opiniile. Hai să ne ocupăm de alte probleme de interes. David?

Unul dintre tineri se apleacă în faţă.

— Domnule Evans, aş vrea să vorbim despre utilizarea terenurilor, efectul de insulă şi datele de la sateliţi despre temperatura din troposferă.

Doamne, gândi Evans. Dar aprobă din cap.

— Bine...

---

[5] D.M. Etheridge, et al., 1996, „Schimbări naturale şi antropogene în dioxidul ce carbon din atmosferă în ultimii 1000 de ani, de la aer la gheaţa din Antarctica" *Journal of Geophysical Research* 101 (1996): 4115-28

— Una dintre probleme asupra căreia încercăm să atragem atenţia este cum se schimbă temperatura la suprafaţă odată cu utilizarea terenurilor. Această problemă vă e cunoscută?

— Nu prea. Se uită la ceas. Sincer, voi lucraţi la un nivel al detaliilor care mă depăşeşte. Eu doar ascult ce spun oamenii de ştiinţă...

— Iar noi pregătim un proces, spuse Jennifer, bazat pe ce spun oamenii de ştiinţă. Procesul se va disputa tocmai la acest nivel al detaliilor.

— Se va disputa? Evans ridică din umeri. Cine-l va disputa? Nimeni care să aibă vreun prestigiu. Nu există nici un savant respectat din lumea asta care să nu creadă în încălzirea globală.

— Aici vă înşelaţi, spuse ea. Apărarea va chema profesori de la MIT, Harvard, Columbia, Duke, Virginia, Colorado, UC Berkeley şi alte şcoli prestigioase. Il vor chema pe fostul preşedinte al Academiei Naţionale de Ştiinţe. S-ar putea să fie solicitaţi şi câţiva câştigători ai premiului Nobel. Vor aduce profesori din Anglia, de la Institutul Max Planck din Germania, de la Universitatea Stockholm din Suedia. Ei vor susţine că încălzirea globală e în cel mai bun caz lipsită de probe şi în cel mai rău caz pură fantezie.

— Cercetările lor sunt plătite de industriaşi, fireşte.

— Câteva. Nu toate.

— Ultraconservatorii. Neoconservatorii.

— In timpul procesului, spuse ea, accentul se va pune pe date.

Evans îi privi şi văzu pe chipurile lor îngrijorare. *Chiar cred că s-ar putea să piardă,* gândi el.

— Dar e ridicol, spuse Evans. Nu trebuie decât să citiţi ziarele sau să vă uitaţi la televizor...

— Ziarele şi televizorul sunt sub influenţa unor campanii media foarte atent orchestrate. Nu însă şi procesele.

— Atunci lăsaţi baltă mass media şi citiţi doar publicaţiile ştiinţifice...

— Asta şi facem. Dar nu ne sunt întotdeauna de folos. Domnule Evans, avem multe de discutat. Dacă renunţaţi la proteste, am putea trece mai departe la alte subiecte.

In acel moment sună telefonul, iar Balder îl salvă din încurcătură.

— Trimite-l pe tipul ăla de la Hassle and Black în biroul meu, spuse el. Am zece minute pentru el.

ECHIPA VANUTU
MARŢI, 24 AUGUST
12.04 P.M.

Balder era instalat comod într-un birou cu pereţi de sticlă, cu picioarele pe un birou de sticlă şi încerca să se descurce într-un maldăr de informări şi rapoarte de cercetare. Nu-şi dădu jos picioarele când intră Evans.

— Ţi se pare interesant? întrebă el. Se referea la interviu.

— Oarecum, răspunse Evans. Dar, dacă nu vă supăraţi, am senzaţia că se tem de un eventual eşec.

— N-am nici o îndoială că vor câştiga procesul, spuse Balder. Nici o urmă de îndoială. Dar nu vreau ca oamenii mei să gândească aşa! Vreau să fie morţi de îngrijorare. Vreau ca echipa mea să fie speriată înainte de un proces. Dar mai ales în acest caz. Procesul e împotriva Agenţiei pentru Protecţia Mediului şi, anticipând asta, agenţia a angajat un consilier din afară, în persoana lui Barry Beckman.

— Aha, artileria grea.

Barry Beckman era cel mai celebru avocat de litigii din generaţia sa. La douăzeci şi opt de ani fusese profesor la Facultatea de Drept de la Stanford, iar la treizeci şi ceva abandonase universitatea pentru a practica avocatura pe cont propriu. Lucrase deja pentru Microsoft, Toyota, Phillips şi o grămadă de alte multinaţionale. Beckman avea o minte incredibil de ascuţită, farmec, umor spontan şi memorie fotografică. Toată lumea ştia că atunci când pleda în faţa Curţii Supreme (aşa cum făcuse de trei ori până acum), cita numărul paginii documentelor în timp ce răspundea întrebărilor judecătorilor. „Onorată instanţă, cred că veţi găsi asta la nota de subsol numărul 17 de la pagina 237." Ceva de felul ăsta.

— Barry are şi puncte slabe, spuse Balder. Dispune de atâtea informaţii încât poate aluneca uşor spre detalii nerelevante, îi place să se audă vorbind. îl ia valul când argumentează. L-am învins o dată. Am şi pierdut în faţa lui o dată. Dar de un lucru sunt sigur: trebuie să ne aşteptăm la o opoziţie *extrem* de bine pregătită.

— Nu e cam neobişnuit să angajezi un avocat înainte de a deschide procesul?

— E o tactică, răspunse Balder. Administraţia de acum nu vrea să apere procesul. Sunt convinşi că vor câştiga, dar nu vor să aibă parte de publicitatea negativă stârnită de argumentaţia lor împotriva încălzirii globale. Aşa că speră să ne intimideze, ca să abandonăm. Bineînţeles că n-am face aşa ceva. Mai ales acum că avem fonduri din plin, datorită domnului Morton.

— Asta e bine, spuse Evans.

— În acelaşi timp, vom face faţă unei provocări majore. Barry va susţine că nu există suficiente dovezi pentru încălzirea globală. Va spune că probele ştiinţifice sunt slabe. Va susţine că predicţiile de acum zece-cincisprezece ani s-au dovedit deja greşite. Şi va susţine că şi cei mai proeminenţi partizani ai încălzirii globale şi-au exprimat public îndoiala asupra posibilităţii predicţiilor, s-au întrebat dacă e într-adevăr o problemă gra.vă şi, într-adevăr, dacă de fapt există.

— Au spus aşa ceva partizanii încălzirii globale? Balder oftă.

— Da. în reviste.

— Eu n-am citit niciodată aşa ceva.

— Aceste afirmaţii există. Barry le va descoperi. Clătină din cap. Unii experţi au avut opinii diferite de-a lungul timpului. Unii au spus că nivelul crescut al dioxidului de carbon nu e o problemă; acum spun că e. Până acum, nu avem nici un martor cate să nu poată fi atacat. Sau care să nu poată fi făcut de râs în faţa instanţei.

Evans dădu din cap în semn de înţelegere. Circumstanţele îi erau cunoscute. Unul dintre primele lucruri pe care le

Învăţai la facultatea de drept era că legea n-are legătură cu adevărul, ci cu rezolvarea disputelor. In procesul rezolvării unui conflict, adevărul poate ieşi sau nu la iveală. De multe ori nu ieşea. Procurorii puteau să ştie că un infractor e vinovat, şi tot nu-l puteau condamna. Asta se întâmpla tot timpul.

— Iată de ce, spuse Balder, procesul va depinde de măsurătorile nivelului Oceanului Pacific. Strângem toate datele disponibile.

— De ce să depindă de asta?

— Pentru că eu cred că în procesul ăsta trebuie să aplici metoda „momeala şi manevra"[6]. La mijloc e încălzirea globală,

[6] Metodă de escrocherie ce constă în „momirea" clienţilor cu produse

dar nu asta va produce un impact emoţional asupra juraţilor. Juraţii nu se simt în largul lor când interpretează grafice. Toată discuţia asta despre zecimi de grade Celsius le va trece pe lângă urechi. E un detaliu tehnic; ţine de limbajul experţilor; e foarte plictisitor pentru oamenii normali. Juraţii vor vedea că procesul are în centru oameni neajutoraţi, victimizaţi, sărăciţi, care sunt inundaţi şi siliţi să plece de pe pământurile strămoşilor. E un caz ce are în centru teroarea apelor care cresc brusc şi inexplicabil fără nici o cauză posibilă *dacă nu acceptăm ideea că ceva extraordinar şi fără precedent a afectat întreaga lume* în ultimii ani. Ceva care a făcut ca nivelul mării să crească şi să ameninţe viaţa unor inocenţi bărbaţi, femei, copii.

— Şi acel ceva e încălzirea globală. Balder aprobă.

— Juraţii vor trage propriile concluzii. Dacă le vom putea arăta rapoarte convingătoare ale creşterii nivelului mării, atunci vom avea un mare avantaj. Când juraţii văd că au avut loc distrugeri, au tendinţa de a învinovăţi *pe cineva.*

— Bine. Evans înţelegea unde voia să ajungă Balder. Deci datele despre nivelul mării sunt importante.

— Da, dar trebuie să fie solide, irefutabile.

— Şi asta e aşa de greu de obţinut? Balder ridică dintr-o sprânceană.

— Domnule Evans, ştiţi ceva despre studiul nivelului mării?

— Nu. Ştiu doar că nivelul creşte în toată lumea.

— Din păcate, această afirmaţie este foarte controversată.

— Glumiţi.

— Toată lumea ştie, spuse Balder, că n-am simţul umorului.

— Dar nivelul mării nu poate fi contestat. E prea simplu. Faci un semn pe dig în timpul fluxului, masori în fiecare an, vezi cum creşte... Vreau să spun... cât de greu poate fi?

Balder oftă.

— Credeţi că nivelul mării e o chestiune simplă? Credeţi-mă, nu e aşa. Aţi auzit vreodată de geoid? Nu? Geoidul este suprafaţa echipotenţială a câmpului gravitaţional al Pământului, redusă la suprafaţa medie a oceanului. Asta vă ajută?

Evans clătină din cap.

— Ei bine, e un concept-cheie în măsurarea nivelului mării. Balder răsfoi teancul de hârtii din faţa sa. Dar ce ziceţi de modele glacio-hidro-izostatice? Dar de efectele tectonice şi

---

inexistente (n. tr.).

eustatice asupra dinamicii ţărmurilor? Succesiunea sedimentelor din holocen? Distribuţia foraminiferelor în funcţie de flux? Analiza carbonică a paleoclimatului de coastă? Aminostratigrafia? Nu? Nu vă spun nimic? Vă asigur că nivelul oceanului e o specialitate foarte controversată. Puse deoparte ultimul document. La asta lucrez acum. Dar disputele din interiorul acestei discipline au făcut ca găsirea unor date infailibile să fie foarte importantă.

— Şi obţineţi aceste date?

— Le aşteptăm, da. Australienii au mai multe seturi. Francezii au cel puţin unul în Moorea şi poate încă unul în Papeete. Mai există un set colectat de Fundaţia V. Allen Willy, dar cred că acoperă o perioadă mult prea scurtă. Mai sunt şi altele. Trebuie să vedem.

Sună intercomul. Asistenta spuse:

— Domnule Balder, la telefon e domnul Drake de la FNRM.

— Bine. Balder se întoarse spre Evans şi-i întinse mâna. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domnule Evans. încă o dată mulţumirile noastre lui George. Spuneţi-i că, ori de câte ori vrea să vină să arunce o privire pe aici, e binevenit. Noi suntem mereu aici şi muncim din greu. Mult noroc. închideţi uşa când ieşiţi.

Balder se întoarse şi ridică receptorul. Evans îl auzi spunând „Zi, Nick, ce dracu' se întâmplă la FNRM? Ai de gând să rezolvi chestia asta pentru mine sau nu?"

Evans închise uşa.

Ieşi din biroul lui Balder cu o senzaţie persistentă de stânjeneală. Balder era unul dintre cei mai convingători oameni din lume. Ştiuse că Evans se afla acolo ca trimis al lui George Morton. Ştia că Morton era pe punctul de a face o donaţie imensă pentru proces. Balder ar fi trebuit să fíe foarte optimist, să radieze de încredere. Şi într-adevăr la început aşa fusese.

N-am. nici o îndoială că vom. câştiga procesul.

Dar după aceea, Evans îl auzise spunând:

Vom face faţă unor provocări majore.

Nu am nici un martor care să nu poată fi atacat.

În procesul ăsta trebuie să aplici metoda „momeala şi manevra".

Cazul depinde de rapoartele asupra nivelului mării. Nivelul mării e o specialitate foarte controversată. Trebuie să vedem.

În mod categoric nu era o conversaţie ce urmărea să-i sporească încrederea lui Evans. Şi nici interviul filmat cu Jennifer Haynes, în care s-au discutat problemele cu care se vor confrunta la proces, nu urmărea asta.

Dar gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că exprimarea acestor îndoieli era un semn al încrederii echipei de jurişti. Evans era el însuşi avocat; ajunsese să cunoască problemele legate de proces, aşa că fuseseră sinceri cu el. Vor câştiga procesul, deşi nu va fi uşor, din cauza complexităţii datelor şi limitelor atenţiei juraţilor.

Deci: îi va recomanda lui Morton să continue?

Fireşte că da.

Jennifer îl aştepta în faţa biroului lui Balder. îi spuse:

— Te aşteaptă în sala de conferinţe.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Programul...

— Înţeleg, spuse ea. Rămâne pe altă dată. Mă întrebam dacă agenda ta e într-adevăr foarte încărcată sau ai cumva timp să iei prânzul cu mine.

— A, spuse Evans, fără nici o ezitare, nu e chiar atât de încărcată.

— Bine.

CULVER CITY
MARŢI, 24 AUGUST
12.15 P.M.

Aleseră pentru prânz un restaurant mexican din Culver City. Era liniştit. într-un colţ se aflau câţiva editori de film, de la studiourile Sony din apropiere. Nişte puşti de liceu care se sărutau. Un grup de femei în vârstă cu pălării de soare. Se aşezară într-un separeu şi comandară specialitatea casei.

— Balder pare să creadă că datele despre nivelul mării sunt cheia afacerii, spuse Evans.

— Asta crede Balder. Să-ţi spun sincer, eu nu sunt convinsă.

— De ce?

— Nimeni n-a văzut toate datele. Dar chiar dacă sunt excelente, ar trebui să arate o creştere substanţială a nivelului mării ca să-i impresioneze pe juraţi. S-ar putea să nu fie aşa.

— Cum de nu? întrebă Evans. Gheţarii se topesc, Antarctica se descompune...

— Chiar şi aşa, s-ar putea să nu-i impresioneze. Ştii Insulele Maldive din Oceanul Indian? Exista riscul unor inundaţii, aşa că un grup de cercetători scandinavi a venit să studieze nivelul oceanului. Au aflat că timp de mai multe secole n-a crescut deloc, iar în ultimii douăzeci de ani a scăzut.

— A scăzut? S-a publicat chestia asta?

— Anul trecut, răspunse ea.

Li se aduse mâncarea. Jennifer făcu un semn cu mâna care voia să spună „gata cu discuţiile de serviciu". îşi mânca burrito-ul cu poftă şi îşi şterse bărbia cu dosul mâinii. Evans văzu că avea o cicatrice care se întindea din palmă pe toată lungimea antebraţului.

— Doamne, ador mâncarea asta! în DC nu găseşti mâncare mexicană ca lumea, spuse ea.

— Acolo stai?

Ea aprobă din cap.

— Am venit aici să-l ajut pe John.

— El te-a rugat?

— Nu l-am putut refuza. Ridică din umeri. Deci îl văd pe prietenul meu în weekenduri. Vine el aici sau mă duc eu acolo. Dar dacă procesul se declanşează, o să dureze un an sau poate doi. Nu cred că relaţia noastră va rezista.

— El cu ce se ocupă? Prietenul tău.

— Avocat. Evans zâmbi.

— Uneori am senzaţia că toată lumea e avocat.

— Aşa şi este. Se ocupă de securitate. Nu e domeniul meu.

— Dar care e domeniul tău?

— Pregătirea martorilor şi selecţia juraţilor. Analiza psihologică a datelor. De aceea mă ocup de focus groups.

— Înţeleg.

— Ştim că majoritatea celor pe care o să-i alegem în juriu au auzit de încălzirea globală şi că cei mai mulţi înclină să creadă că e ceva real.

— Doamne, *aşa sper,* spuse Evans. Adică în ultimii cincisprezece ani a devenit un fapt cunoscut.

— Dar trebuie să aflăm ce vor crede oamenii când li se vor prezenta dovezi contrare.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi graficele pe care ţi le-am arătat azi. Sau datele de la sateliţi. Ştii ceva despre aceste date?

Evans clătină din cap.

— Teoria încălzirii globale susţine că stratul superior al atmosferei se va încălzi ca urmare a căldurii acumulate, exact ca într-o seră. Suprafaţa Pământului se încălzeşte mai târziu. Dar din 1979 avem sateliţi orbitali care pot măsura continuu atmosfera la opt kilometri înălţime. Datele arată că straturile superioare ale atmosferei se încălzesc mai puţin decât pământul.

— Poate că e o problemă cu datele...

— Crede-mă, datele de la sateliţi au fost reanalizate de zeci de ori, spuse ea. Cred că sunt cele mai bine verificate date din lume. Dar datele colectate de baloanele meteorologice le confirmă pe cele ale sateliţilor. Arată o încălzire mai slabă decât enunţă teoria. Ridică din umeri. E o problemă în plus pentru noi. Lucrăm la ea.

— Cum?

— Credem că se va dovedi prea complexă pentru juraţi. Detalii despre UMR unităţi cu microunde radio, scanere cu analiza nivelului de radiaţii pe patru canale toate întrebările alea, dacă al doilea canal a fost reglat pentru măsurători diurne şi intersateliţi, răspunsuri nonliniare în funcţie de timp... Sperăm să-i apuce disperarea. în orice caz, gata cu chestiile atea. Se şterse cu şerveţelul, iar Evans îi văzu din nou cicatricea albă pe interiorul braţului.

— Cum te-ai ales cu asta? Ea ridică din umeri.

— Din facultate.

— Şi eu care credeam că facultatea mea a fost dură...

— Am urmat un curs de karate, spuse ea. Uneori ţinea până târziu. Mai vrei cartofi din ăştia?

— Nu.

— Cerem nota?

— Spune-mi.

— Nu e mare lucru de spus. într-o noapte m-am urcat în maşină să merg acasă şi pe scaunul din dreapta s-a suit un puşti cu un pistol. Mi-a spus să pornesc maşina.

— Era elevul tău?

— Nu, era mai mare. Spre treizeci de ani.

— Şi ce-ai făcut?

— I-am spus să iasă. El mi-a zis să-i dau drumul. Aşa că am pornit maşina, am băgat în viteză şi l-am întrebat unde vrea să

merg. A fost îndeajuns de prost încât să-mi arate cu mâna, aşa că l-am lovit în trahee. Nu l-am lovit suficient de tare, pentru că a tras şi a pulverizat parbrizul. Apoi l-am lovit din nou cu cotul. De două-trei ori.

— Ce-a păţit?

— A murit.

— Doamne! spuse Evans.

— Unii oameni iau decizii proaste. De ce te holbezi aşa la mine? Avea un metru optzeci şi cinci, nouăzeci şi cinci de kilograme şi un cazier de-aici până-n Nebraska. Jaf armat, atac cu armă mortală, tentativă de viol... tot ce vrei tu. Crezi că ar trebui să-mi pară rău de el?

— Nu, răspunse repede Evans.

— Ba da, văd în ochii tăi. Multora le pare rău. îmi spun: era doar un copil, cum ai putut să faci aşa ceva? Să-ţi spun ceva: oamenii habar n-au despre ce vorbesc. Unul dintre noi trebuia să moară în acea noapte. Mă bucur că n-am fost eu. Dar bineînţeles că încă mă tulbură.

— Sunt convins.

— Uneori mă trezesc cuprinsă de o transpiraţie rece. Văd cum glonţul face praf parbrizul. îmi dau seama cât de aproape am fost de moarte. Am fost proastă. Trebuia să-l ucid de la început.

Evans tăcu. Nu ştia ce să spună.

— Ţi s-a pus vreodată un pistol la cap? întrebă ea.

— Nu...

— Atunci nu ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Ai avut probleme din cauza asta?

— Normal că da. Un timp am crezut că nu voi putea practica avocatura. Au afirmat că eu l-am ademenit. îţi vine să crezi o asemenea porcărie? Nu-l văzusem în viaţa mea. Dar un avocat foarte bun mi-a sărit în ajutor.

— Balder? Aprobă.

— De aceea mă aflu aici.

— Şi la braţ ce-ai păţit?

— Ei, am lovit maşina şi m-am tăiat în geamul spart. îi făcu semn chelneriţei. Ce zici, cerem nota?

— Mă ocup eu.

După câteva minute erau din nou afară. Evans clipi în lumina lăptoasă a zilei. O luară în jos pe stradă.

— Deci, spuse Evans, cred că te pricepi la karate.
— Destul de bine.
Ajunseră la sediu. îi strânse mâna.
— Mi-ar plăcea să mai luăm prânzul împreună, spuse ea. Era atât de directă, încât Evans se întrebă dacă voia ceva personal sau doar să-l ţină la curent cu mersul procesului. Pentru că, la fel ca în cazul lui Balder, mult din ce-i spusese ea nu era încurajator.
— Sună bine.
— Curând?
— S-a făcut.
— Mă suni tu?
— Asta e sigur, răspunse el.

BEVERLY HILLS
MARŢI, 24 AUGUST
5.04 P.M.

Aproape se întunecase când se întoarse acasă şi parcă în garajul ce dădea spre alee. Tocmai urca scările, când proprietara clădirii îşi scoase capul pe fereastră.
— Tocmai au plecat, spuse ea.
— Cine?
— Tipii de la reparaţii de cabluri. Acum au plecat.
— N-am chemat pe nimeni pentru cablu. I-aţi lăsat să intre?
— Bineînţeles că nu. Au spus că te aşteaptă. Dar au plecat.
Evans nu mai auzise ca oamenii de la cablu să aştepte pe cineva.
— Cât au aşteptat?
— Nu prea mult. Vreo zece minute.
— Bine.
Urcă la etajul doi. Pe uşă era atârnată o plăcuţă: „Ne pare rău că nu v-am găsit". Era şi o notiţă cu „Sunaţi-ne să vă reprogramaţi".
Apoi văzu care era problema. La adresă scria 2119 Roxbury. El locuia la 2129 Roxbury. Fusese o simplă greşeală. Ridică preşul de la uşă să vadă dacă mai era cheia. Se afla exact unde o lăsase. Nu fusese atinsă. Se vedea chiar praf în jurul ei.
Deschise uşa şi intră. Se duse la frigider şi văzu cutia veche de iaurt. Trebuia să se ducă la supermarket, dar era prea obosit.

Verifică mesajele, să vadă dacă Janis sau Carol îl sunaseră. N-o făcuseră. Bineînţeles că exista perspectiva cu Jennifer Haynes, dar avea un iubit, locuia la DC şi... ştia că n-avea cum să iasă.

Vru s-o sune pe Janis, dar se răzgândi. Făcu un duş şi se hotărî să-şi comande o pizza. Se întinse pe pat să se relaxeze puţin înainte să sune. Şi adormi imediat.

CENTURY CITY
MIERCURI, 25 AUGUST
8.59 A.M.

Întrunirea avea loc în sala mare de conferinţe de la etajul paisprezece. Erau prezenţi cei patru contabili ai lui Morton, Sarah Jones, asistenta lui, Herb Lowenstein, care se ocupa de proprietăţi, un tip pe nume Marty Bren, responsabil cu impozitele la FNRM şi Evans. Morton, care detesta întâlnirile în care se discutau probleme financiare, se învârtea prin cameră fără astâmpăr.

— Hai să începem, spuse el. Trebuia să dau zece milioane la FNRM şi am semnat hârtiile, nu-i aşa?

— Da, spuse Lowenstein.

— Şi acum vor să adauge o clauză suplimentară acordului?

— Exact, spuse Marty Bren. Pentru ei e o procedură standard. Răsfoi prin hârtiile sale. Orice organizaţie caritabilă vrea să aibă dreptul de a folosi banii pe care-i primeşte, chiar dacă au fost donaţi într-un anume scop. Poate că acel scop costă mai mult sau mai puţin decât se prevăzuse, sau este amânat, sau provoacă un litigiu, sau e lăsat deoparte dintr-un alt motiv. în acest caz, banii erau destinaţi procesului Vanutu, iar FNRM vrea să introducă următoarea frază relevantă: „Banii vor fi folosiţi pentru a acoperi costul procesului Vanutu, inclusiv taxele, formularele şi copiile... bla-bla-bla... sau în alte scopuri juridice sau pentru orice alte scopuri pe care FNRM le va considera adecvate rolului său de organizaţie ecologistă".

— Asta e fraza pe care vor ei s-o introducă? întrebă Morton.

— E standard, cum spuneam, răspunse Bren.

— Apare şi pe acordurile de donaţie anterioare?

— Nu-mi aduc aminte acum.

— Pentru că, spuse Morton, mi se pare că vor să aibă dreptul să tragă clapa la proces şi să cheltuiască banii pe altceva.

— Mă îndoiesc, spuse Herb.

— De ce? Altfel de ce ar avea nevoie de clauză? Ascultă, avem un acord semnat. Acum vor să-l modifice. De ce?

— Nu e chiar o modificare, spuse Bren.

— Ba sunt foarte sigur că asta e, Marty.

— Dacă ne uităm la acordul iniţial, spuse Bren calm, acolo se spune că banii care nu sunt cheltuiţi pe proces revin FNRM pentru alte scopuri.

— Dar ăia sunt banii care rămân după încheierea procesului, spuse Morton. Nu pot să-i cheltuiască pe altceva până când nu se dă verdictul.

— Cred că se gândesc că ar putea exista multe amânări.

— De ce-ar exista amânări? Morton se întoarse spre Evans. Peter, ce se întâmplă în Culver City?

— Se pare că procesul merge înainte, spuse Evans. Au pus la punct o operaţiune de amploare. Cred că lucrează vreo patruzeci de oameni la cazul ăsta. Şi nu cred că au de gând să se dea bătuţi.

— Au probleme cu procesul?

— Există cu siguranţă anumite provocări, spuse Evans. E un litigiu complicat. Au de înfruntat o opoziţie puternică. Lucrează din greu.

— De ce nu sunt convins? întrebă Morton. Acum şase luni Nick Drake mi-a spus că procesul ăsta nenorocit e un „slam dunk", o şansă excelentă de a ne face publicitate şi acum vor o clauză de siguranţă.

— Poate ar trebui să-l întrebăm pe Nick.

— Am o idee mai bună. Hai să facem un audit la FNRM. In încăpere se auzi un murmur.

— Nu cred că ai dreptul, George.

— Să includem asta în acord.

— Nu ştiu dacă poţi să faci asta.

— Ei vor o clauză în plus, şi eu la fel. Care-i diferenţa?

— Nu ştiu dacă poţi cere un audit al întregii operaţiuni...

— George, spuse Herb Lowenstein, tu şi Nick sunteţi prieteni vechi. Eşti „Cetăţeanul îngrijorat al anului". Să ceri audit pentru ei ar fi atipic pentru relaţia voastră.

— Vrei să spui că ar părea că n-am încredere în ei?

— Dacă e să vorbim pe şleau, da.

— N-am. Morton se sprijini de masă şi îi privi pe toţi cei aşezaţi în jurul ei. Ştii ce cred? Vor să ignore procesul şi să cheltuiască toţii banii pe conferinţa aia despre fenomenele climatice abrupte, de care Nick e aşa încântat.

— N-au nevoie de zece milioane pentru o conferinţă.

— Nu ştiu de ce au ei nevoie. Deja a folosit aiurea două sute cincizeci de mii din banii mei. Au ajuns la dracu', în Vancouver. Nu mai ştiu ce face în ultima vreme.

— Păi atunci ar trebui să-ţi retragi donaţia.

— Ei, spuse Marty Bren. Nu vă grăbiţi aşa. Cred că au făcut deja aranjamente financiare pe baza aşteptării legitime că banii or să vină.

— Atunci dă-le o sumă şi păstrează restul.

— Nu, spuse Morton. N-o să retrag donaţia. Peter Evans spune că procesul merge înainte şi îl cred. Nick spune că a greşit cu cei două sute cincizeci de mii şi îl cred. Vreau să ceri audit şi vreau să ştiu ce se întâmplă. Voi fi plecat din oraş în următoarele trei săptămâni.

— Da? Unde?

— Fac o excursie.

— Dar va trebui să dăm de tine, George.

— S-ar putea să nu fiu de găsit. Sunaţi-o pe Sarah. Sau spuneţi-i lui Peter să ia legătura cu mine.

— Dar George...

— Asta e tot, băieţi. Vorbiţi cu Nick, vedeţi ce spune. O să vorbim curând.

Şi ieşi din sală, iar Sarah se grăbi să-l ajungă din urmă. Lowenstein se întoarse spre ceilalţi.

— Ce dracu' a fost asta?

VANCOUVER
JOI, 26 AUGUST
12.44 P.M.

Tunetele bubuiau ameninţător. Nat Damon privi afară, pe fereastra biroului său şi oftă. Ştiuse dintotdeauna că închirierile de submarine or să-i aducă necazuri. După ce văzuse că cecul n-avea acoperire, anulase comanda şi sperase că aşa se va termina totul. Dar nu se terminase.

Săptămâni de-a rândul nu mai auzise nimic, dar apoi unul din cei doi bărbaţi, avocatul în costum lucios, se întorsese pe neaşteptate ca să-i vâre un deget ameninţător sub nas şi să-i spună că a semnat un acord de confidenţialitate şi că nu putea discuta nici un aspect al închirierii submarinului cu nimeni, altfel risca un proces. „Poate vom câştiga, poate nu", spusese avocatul. „Dar oricum, eşti falit, prietene. Ai casa ipotecată. Vei fi dator toată viaţa. Deci gândeşte-te bine. Şi ţine-ţi gura."

În acele momente, inima lui Damon o luase razna. Pentru că Damon fusese deja contactat de un tip care părea de la fisc. Se numea Kenner şi urma să vină la biroul său chiar în după-amiaza aceea. Pentru a-i pune câteva întrebări, după cum spusese.

Damon se temuse că tipul ăsta, Kenner, ar fi putut veni când avocatul încă se mai afla la el, dar acesta tocmai pleca. Maşina lui, un Buick banal cu număr de Ontario, o luă printre nave şi dispăru.

Damon începu să facă ordine în birou, pregătindu-se să plece acasă. Cocheta cu ideea de a pleca înainte de sosirea lui Kenner. Kenner era un fel de agent de la fisc. Damon nu făcuse nimic rău. Nu era obligat să primească agenţi de la fisc. Şi dacă îl primea, ce putea face, să-i spună că nu-i putea răspunde la întrebări? S-ar fi trezit apoi cu o citaţie sau ceva de felul ăsta. Ar fi fost târât prin tribunale.

Damon se hotărî să plece. Se auziră din nou tunete şi în depărtare se zări lumina unui fulger. Se apropia o furtună mare.

Când se pregătea să încuie biroul, observă că avocatul îşi lăsase acolo telefonul mobil. Privi afară, să vadă dacă se întoarce după el. încă nu, dar îşi va da seama cu siguranţă că 1-a uitat şi se va întoarce. Damon hotărî să plece înainte ca avocatul să apară.

Îşi puse repede telefonul în buzunar, stinse luminile şi îşi încuie biroul. Primele picături de ploaie cădeau pe asfalt când se îndreptă spre maşina parcată în faţă. Deschise uşa şi tocmai urca în maşină când telefonul începu să sune. Ezită, căci nu ştia ce să facă. Telefonul suna insistent.

Un fulger zimţat străbătu cerul, lovind catargul uneia dintre bărci. în clipa următoare lângă maşină apăru o explozie de lumină, atât de violentă încât îl doborî la pământ. Ameţit, încercă să se ridice.

Se gândea că maşina lui explodase, dar nu era aşa; maşina era intactă, iar uşa se înnegrise. Apoi văzu că pantalonii îi luaseră foc. Se holbă în mod stupid la propriile lui picioare, dar nu se mişcă. Auzi bubuitul tunetelor şi înţelese că *fusese lovit de trăsnet.*

Doamne, gândi, am fost lovit de trăsnet. Se ridică şi se lovi cu palmele peste pantaloni, încercând să stingă focul. Nu reuşea, iar picioarele începeau să-l doară. Avea un extinctor în birou.

Clătinându-se pe picioare, ajunse cu greu la birou. Tocmai descuia uşa, cu degete tremurătoare, când avu loc o nouă explozie. Simţi o durere ascuţită în urechi, le pipăi şi simţi cum curge sânge. îşi privi degetele pline de sânge, căzu şi muri.

CENTURY CITY
JOI, 2 SEPTEMBRIE
12.34 P.M.

În mod normal, Peter Evans vorbea cu George Morton zilnic. Uneori de două ori pe zi. După o săptămână în care n-avusese veşti de la el, Evans îl sună acasă. Vorbi cu Sarah.

— Habar n-am ce se întâmplă, spuse ea. Acum două zile era în Dakota de Nord. Dakota de Nord! Cu o zi înainte era la Chicago. S-ar putea ca azi să fie în Wyoming. A spus ceva cum că ar vrea să meargă la Boulder, Colorado, dar nu ştiu.

— Ce e la Boulder? întrebă Evans.

— Habar n-am. E prea devreme ca să fie zăpadă.

— Are o nouă iubită?

Uneori Morton dispărea când se implica într-o nouă relaţie amoroasă.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Ce face?

— N-am idee. Se pare că are o listă de cumpărături.

— O listă de cumpărături?

— Păi cam aşa ceva. Mi-a cerut să cumpăr un fel de unitate specială GPS. Ştii tu, pentru localizarea poziţiei. Apoi a vrut o cameră video cu CCD sau CCF sau ceva de genul ăsta. A trebuit s-o comandăm de urgenţă de la Hong Kong. Ieri mi-a zis să-i cumpăr un nou Ferrari de la un tip din Monterey şi să-i fie livrat la San Francisco.

— Încă un Ferrari?

— Da, ştiu, spuse ea. Câte Ferrari-uri poate folosi un om? Şi ăsta nici nu pare să corespundă standardelor lui. Din pozele trimise pe e-mail, pare cam uzat.

— Poate că vrea să-l restaureze.

— Dacă voia, l-ar fi trimis la Reno. Acolo e tipul care-i restaurează maşinile.

Detecta o notă de îngrijorare în vocea ei.

— Sarah, e totul în regulă?

— Sincer, nu ştiu. Ferrari-ul pe care 1-a cumpărat e un 1972 365 Daytona Spider.

— Şi?

— Mai are unul ca ăsta, Peter. Parcă ar fi uitat. Şi când vorbeşti cu el, pare ciudat.

— În ce fel ciudat?

— Pur şi simplu ciudat. Nu e deloc în apele lui.

— Cu cine călătoreşte?

— Din câte ştiu, cu nimeni.

Evans se încruntă. Era foarte ciudat. Morton detesta să fie singur. Evans simţi impulsul de a nu crede ce auzise.

— Dar cum rămâne cu tipul ăla, Kenner, şi cu prietenul lui nepalez?

— Ultima oară când am auzit de ei, se duceau la Vancouver şi de-acolo în Japonia. Deci nu sunt cu el.

— Aha.

— Când am veşti de la el, îi spun că ai sunat.

Evans închise telefonul cu un sentiment de insatisfacţie. Dintr-un impuls formă numărul de mobil al lui Morton. Dar îi intră căsuţa vocală: „Sunt George. La semnalul sonor..." şi urmă un scurt „bip".

— George, sunt Peter Evans. Voiam doar să văd ce faci, dacă ai nevoie de ceva. Sună-mă la birou dacă te pot ajuta cu ceva.

Închise şi privi pe fereastră. Apoi formă un alt număr.

— Centrul pentru Analize de Risc.

— La biroul profesorului Kenner, vă rog. în scurt timp îi răspunse secretara.

— Sunt Peter Evans, îl caut pe profesorul Kenner.

— Da, domnule Evans. Dr. Kenner mi-a spus că s-ar putea să sunaţi.

— Aşa a spus?

— Da. încercaţi să daţi de dr. Kenner?

— Da.

— Acum e în Tokyo. Vreţi numărul său de mobil?

— Vă rog.

Îi dădu numărul, pe care şi-l notă în carneţel. Era pe punctul de a suna când Heather, asistenta sa, intră să-i spună că îi picase prost ceva ce mâncase la prânz şi că se ducea acasă în această după-amiază.

— Sănătate, îi spuse cu un oftat.

Pentru că ea plecase, era obligat să răspundă singur la telefon, iar următorul apel fu de la Margo Lane, amanta lui George, care-l întreba unde naiba era George. Evans îşi petrecu aproape o oră cu ea la telefon.

După aceea în biroul său intră Nicholas Drake.

— Sunt foarte îngrijorat, spuse Drake. Stătea la fereastră, cu mâinile la spate, fixând clădirea de birouri de vizavi.

— De ce anume?

— Din cauza acestui Kenner cu care-şi petrece George atâta timp.

— Nu ştiam că petrec timp împreună.

— Sigur că aşa e. Doar nu crezi că George e *singur,* nu? Evans nu răspunse.

— George nu e niciodată singur. Ştim amândoi asta. Peter, nu-mi place deloc situaţia asta. Deloc. George e un om bun nu cred că trebuie să-ţi mai spun asta -, dar e vulnerabil la influenţe. Inclusiv la influenţe negative.

— Crezi că un profesor de la MIT are o influenţă negativă?

— M-am informat despre profesorul Kenner, spuse Drake, şi există câteva mistere legate de el.

— Da?

— În CV-ul său scrie că a lucrat câţiva ani pentru guvern. La Ministerul de Interne, Comitetul Interguvernamental de Negociere şi aşa mai departe.

— Şi...?

— La Ministerul de Interne nu există date că ar fi lucrat acolo.

Evans ridică din umeri.

— Au trecut mai bine de zece ani. Dosarele guvernului sunt aşa cum sunt...

— Posibil, spuse Drake. Dar e mai mult decât atât. Profesorul Kenner se întoarce la MIT, lucrează acolo opt ani, are mare

succes. E consultant la Agenţia pentru Protecţia Mediului, pentru Ministerul Apărării şi Dumnezeu ştie pentru mai cine şi după aceea pleacă brusc în concediu prelungit şi nimeni nu pare să mai ştie ce i s-a întâmplat de atunci. A dispărut de pe radar.

— Nu ştiu, spuse Evans. Pe cartea de vizită scrie că e director la Centrul pentru Analize de Risc.

— Dar e în concediu. Nu ştiu ce naiba face în momentul ăsta. Nu ştiu cine îl susţine. Să înţeleg că l-ai cunoscut?

— Puţin.

— Şi acum el şi George sunt buni prieteni?

— Nu ştiu, Nick. Nu l-am mai văzut şi nu am vorbit cu George de peste o săptămână.

— Kenner e cu el.

— Asta nu ştiu.

— Dar ştii că s-a dus cu Kenner la Vancouver.

— Sincer, nu ştiam asta.

— Hai să ţi-o spun pe şleau. Ştiu din sursă sigură că John Kenner are legături dubioase. Centrul pentru Analize de Risc e finanţat exclusiv de grupuri industriale. Mai mult nu-i nevoie să spun. In plus, domnul Kenner a petrecut mai mulţi ani consiliind Pentagonul şi a fost atât de apropiat de ei încât a făcut şi un fel de antrenament la un moment dat.

— Vrei să spui, antrenament militar?

— Da. Fort Bragg şi Harvey Point, în Carolina de Nord, spuse Drake. E clar că omul are legături militare şi industriale. Mi s-a spus că e ostil organizaţiilor ecologiste recunoscute. Detest să mă gândesc că un tip ca ăsta îl lucrează pe George.

— Eu nu mi-aş face griji pentru George. îşi dă seama când e vorba de propagandă.

— Sper să fie aşa. Dar sincer nu sunt la fel de încrezător ca tine. Apare militarul ăsta şi brusc George cere audit pentru noi. Vreau să spun că, Dumnezeule, de ce-ar vrea să facă aşa ceva? Nu realizează câte resurse iroseşte în felul ăsta? Bani, timp, de toate? Pentru mine e o pierdere *imensă* de timp.

— Nu ştiam că se desfăşoară un audit.

— Se discută. Sigur că n-avem nimic de ascuns şi că ne putem supune oricând unui audit. Am spus-o întotdeauna. Dar acum e o perioadă extrem de aglomerată, cu începerea procesului Vanutu şi planificarea conferinţei despre schimbarea

bruscă a climei. Asta va avea loc peste câteva săptămâni. Aş vrea să pot vorbi cu George.

Evans dădu din umeri.

— Sună-l pe mobil.

— Am încercat. Şi tu?

— Da.

— Te-a sunat?

— Nu.

Drake clătină din cap.

— Omul ăsta e cetăţeanul meu implicat şi nici măcar nu-l pot prinde la telefon.

BEVERLY HILLS
LUNI, 13 SEPTEMBRIE
8.07 A.M.

Morton stătea la o masă de pe trotuar, pe terasa unei cafenele de pe Beverly Drive la opt dimineaţa şi o aştepta pe Sarah. De obicei asistenta sa era punctuală şi nu locuia departe. Poate că se încurcase iar cu actorul ăla. Tinerii îşi irosesc o grămadă de timp cu relaţii nereuşite.

Îşi sorbea cafeaua, răsfoind *Wall Street Journal* fără prea mult interes. Interesul său scăzu şi mai mult după ce un cuplu neobişnuit se aşeză la masa de lângă el.

Femeia era micuţă şi uluitor de frumoasă, cu părul negru şi aspect exotic. Ar fi putut fi marocană; era greu să-ţi dai seama după accent. Era îmbrăcată şic, nepotrivit pentru Los Angeles fustă strâmtă, tocuri ascuţite, sacou Chanel.

Bărbatul care o însoţea era radical diferit. Era un american solid, cu faţa roşie, cu trăsături uşor porcine, îmbrăcat în pulover, pantaloni largi şi pantofi sport. Avea statură de jucător de fotbal. Se aplecă deasupra mesei şi spuse:

— Eu vreau o cafea cu lapte, scumpo. Fără grăsimi. Mare.

— Credeam c-o să-mi aduci tu mie una, ca un domn.

— Nu sunt un domn. Şi nici tu nu eşti mare doamnă, după ce azi-noapte n-ai venit acasă. Aşa că hai s-o lăsăm baltă cu domnii şi doamnele, bine?

Ea se îmbufna.

— *Chéri,* hai să nu facem scandal.

— Hei, ţi-am spus să-mi iei un căcat de cafea cu lapte. Cine face scandal?

— Dar *chéri*...

— Mi-o iei sau nu? O privi fioros. M-am săturat de tine, Marisa, ştii chestia asta?

— Nu sunt proprietatea ta, răspunse ea. Fac ce vreau.

— Asta e evident.

În timpul conversaţiei, ziarul lui Morton începuse să alunece, îl netezi, îl puse pe genunchi, prefăcându-se că citeşte. Dar de fapt nu-şi putea lua ochii de la femeia aceea. Era extrem de frumoasă, hotărî el, deşi nu foarte tânără. Probabil avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Maturitatea îi scotea în evidenţă sexualitatea. Era captivat.

— William, eşti obositor, îi spuse ea fotbalistului.

— Vrei să plec?

— Poate c-ar fi mai bine.

— Du-te-n mă-ta, spuse el, şi o pălmui. Morton nu se putu abţine.

— Hei, ia-o uşurel.

Femeia îi zâmbi. Bărbatul solid se ridică în picioare, cu pumnii încleştaţi.

— Vezi-ţi dracului de treaba ta!

— Nu loveşti o doamnă, amice.

— Ce zici atunci de noi doi? întrebă el, agitându-şi pumnul, în acel moment apăru o patrulă din Beverly Hills. Morton le făcu semn. Maşina se apropie.

— Totul e în regulă? întrebă unul dintre poliţişti.

— E bine, domnule ofiţer, răspunse Morton.

— Duceţi-vă dracu'! spuse fotbalistul şi le întoarse spatele. Se îndepărtă cu un mers ţanţoş.

Femeia creolă îi zâmbi lui Morton.

— Îţi mulţumesc.

— Nici o problemă. Spuneai cumva că vrei o cafea cu lapte? Zâmbi din nou. îşi încrucişa picioarele şi-şi expuse genunchii de culoare cafenie.

— Dacă eşti drăguţ...

Morton se ridicase să-i comande cafeaua când îl strigă Sarah.

— Hei, George, îmi pare rău că am întârziat!

Veni alergând, îmbrăcată într-un trening. Ca de obicei, era foarte frumoasă.

Chipul femeii creole fu străbătut de furie. Pentru scurt timp, dar Morton remarcă şi gândi: *E ceva putred aici.* N-o cunoştea pe femeia asta. N-avea de ce să fie furioasă. Probabil voia să-i dea o lecţie iubitului ei. Tipul încă rămăsese la capătul străzii, prefăcându-se că se uită în vitrina unui magazin. Dar la această oră matinală toate magazinele erau închise.

— Eşti gata? Plecăm? întrebă Sarah.

Morton se scuză rapid faţă de femeie, care schiţă un gest indiferent. Avea impresia că era franţuzoaică.

— Poate că ne vom mai întâlni, spuse el.

— Da, dar mă îndoiesc, răspunse ea. îmi pare rău. *Ca va.*

— O zi bună.

În timp ce se îndepărtau, Sarah întrebă:

— Cine era?

— Nu ştiu, s-a aşezat la masa vecină.

— O micuţă apetisantă. Morton ridică din umeri.

— Te-am întrerupt din ceva? Nu? Asta e bine. îi întinse lui Morton trei dosare de carton. Aici ai situaţia la zi a contribuţiilor la FNRM. Asta e acordul ultimei donaţii, deci ai limbajul. Şi ăsta e cecul pe care l-ai cerut. Ai grijă, e o sumă mare.

— Bine, nu-i nici o problemă. Plec peste o oră.

— Vrei să-mi spui unde? Morton clătină din cap.

— E mai bine să nu ştii.

CENTURY CITY
LUNI, 27 SEPTEMBRIE
9.45 A.M.

Evans nu mai avusese veşti de la Morton de două săptămâni. Nu-şi mai amintea să fi existat o perioadă aşa de lungă în care să nu fi avut nici un contact cu clientul său. Luase prânzul cu Sarah, care era vizibil neliniştită.

— Ştii ceva de el? întrebase Evans.

— Nimic.

— Ce spun piloţii?

— Sunt în Van Nuys. A închiriat alt avion. Nu ştiu unde e.

— Şi se întoarce... Ea ridică din umeri.

— Cine ştie?

De aceea, când Sarah îl sunase în acea zi, fusese foarte surprins.

— Eu zic s-o iei din loc, spusese ea. George vrea să te vadă imediat.

— Unde?

— La FNRM. în Beverly Hills.

— S-a întors?

— Aşa s-ar zice.

Drumul cu maşina de la biroul său din Century City la clădirea FNRM dura zece minute. Desigur că sediul central al Fondului Naţional de Resurse pentru Mediu se afla la Washington, dar deschiseseră recent o filială pe coasta de vest, în Beverly Hills. Cinicii susţineau că FNRM făcuse asta pentru a fi mai aproape de vedetele de la Hollywood, care erau extrem de importante pentru strângerea de fonduri. Dar acestea erau simple bârfe.

Evans se aştepta să-l găsească pe Morton agitându-se pe afară, dar nu-l văzu. Intră în sala de recepţie şi află că Morton era în sala de conferinţe de la etajul al treilea. Urcă la etaj.

Sala de conferinţe avea pereţi de sticlă pe două laturi. Interiorul era mobilat cu o masă de şedinţe mare şi optsprezece scaune. într-un colţ exista aparatură audio-video, pentru prezentări.

Evans văzu că în sală se aflau trei persoane, implicate într-o dispută. Morton stătea în picioare la intrarea în sală, roşu la faţă, şi gesticula. Şi Drake era în picioare şi se plimba de colo-colo, aţintind furios un deget spre Morton şi ţipând la el. Evans îl observă şi pe John Henley, şeful mereu încruntat al departamentului PR de la FNRM. Stătea aplecat şi nota ceva într-un carneţel. în mod evident, disputa se purta între Morton şi Drake.

Evans nu ştia ce să facă, aşa că rămase acolo, în picioare. După un timp, Morton îl remarcă şi făcu un gest scurt, prin care îi indica să se aşeze, dar să nu intre. Se aşeză şi privi cearta prin pereţii de sticlă.

Se dovedi că în încăpere se afla şi o a patra persoană. La început Evans nu-l văzuse, căci stătea aplecat în spatele podiumului, dar când se ridică în picioare, Evans remarcă un muncitor într-o salopetă îngrijită şi bine călcată, care ţinea în mână o trusă de unelte gen servietă şi avea la curea câteva dispozitive electrice de măsură. Pe buzunarul de la piept se putea citi sigla AV NETWORK SYSTEMS.

Muncitorul părea derutat. Aparent, Drake nu voia ca acesta să se afle în sală în timpul disputei, în timp ce Morton părea să se bucure de prezenţa unui public. Drake voia ca omul să plece; Morton insista să rămână. Prins la mijloc, muncitorul se simţea stingherit şi se aplecă din nou, ieşind din raza vizuală. Dar curând Drake avu ultimul cuvânt şi muncitorul plecă.

Când omul trecu pe lângă el, Evans îl întrebă:

— O zi grea?

Muncitorul se încruntă.

— Au multe probleme cu reţeaua în clădirea asta, răspunse el. Eu cred că e de la cablul Ethernet sau că se supraîncălzesc sursele... Apoi îşi continuă drumul.

Înăuntru disputa se încinsese cu şi mai multă violenţă. Continuă încă cinci minute. Sticla era un izolator fonic aproape perfect, dar, din când în când, când ţipau, Evans auzea câte o frază. Il auzi pe Morton urlând: „Fir-ar să fie, vreau să câştig!" şi pe Drake răspunzându-i: „E prea riscant", ceea ce-l înfurie şi mai mult pe Morton.

Mai târziu Morton spusese: „Nu trebuie să luptăm pentru cea mai importantă problemă cu care se confruntă planeta?", Drake răspunsese ceva despre pragmatism sau despre realism, iar Morton continuase: „Dă-o-n mă-sa de realitate!"

In acest moment tipul de la PR, Henley, îşi ridicase privirea şi spusese: „Aşa gândesc şi eu" sau ceva asemănător.

Evans avu senzaţia clară că disputa avea legătură cu procesul Vanutu, dar părea să cuprindă mai multe alte subiecte.

Şi apoi destul de brusc Morton ieşi, trântind uşa cu atâta forţă încât pereţii de sticlă de zgâlţâiră.

— Dă-i în mă-sa pe ăştia!

Evans îşi urmă clientul. Prin geam îi văzu pe ceilalţi doi apropiindu-se şi vorbind în şoaptă.

— Dă-i dracu'! spuse George tare. Se opri şi privi în urmă. Dacă dreptatea e de partea noastră, n-ar trebui să spunem adevărul?

În sală, Drake îşi clătina capul cu tristeţe.

— Dă-i dracu'! spuse din nou Morton, îndepărtându-se.

— Ai vrut să vin aici? întrebă Evans.

— Da. Ştii cine era celălalt tip? spuse Morton, arătând spre el.

— Da, John Henley.

— Corect. Tipii ăştia doi *sunt* FNRM. Nu mă interesează câte vedete le fac donaţii. Sau câţi avocaţi plătesc. Tipii ăştia conduc şandramaua şi toţi ceilalţi sunt marionete. Nici unul dintre donatorii lor nu ştie ce se întâmplă, căci altfel nu s-ar implica în aşa ceva. Şi dă-mi voie să-ţi spun că eu nu mă mai implic în aşa ceva de-acum încolo.

Începură să coboare scările.

— Cum adică? întrebă Evans.

— Adică nu le mai fac donaţia de zece milioane de dolari pentru proces.

— Le-ai spus asta?

— Nu, nu le-am spus. Şi nici tu n-o să le spui. Cred că o las aşa, să fie o surpriză pentru mai târziu. Zâmbi crud. Dar tu adună toate hârtiile acum.

— Eşti sigur, George?

— Nu mă enerva, puştiule.

— Te întrebam doar...

— Am zis să pregăteşti hârtiile. Aşa să faci. Evans spuse că va face întocmai.

— *Astăzi.*

Evans spuse că se va ocupa imediat.

Evans aşteptă până ajunseră la garaj înainte de a continua discuţia. îl conduse pe Morton până la maşina sa de oraş. Şoferul, Harry, îi deschise uşa.

— George, săptămâna viitoare e banchetul FNRM în cinstea ta. Mai e valabil?

— Categoric, răspunse Morton, nu l-aş rata pentru nimic în lume.

Se urcă în maşină, iar Harry închise uşa.

— La revedere, domnule, îi spuse Harry lui Evans. Şi maşina se îndepărtă în lumina dimineţii.

O strigă din maşină:

— Sarah!

— Da, ştiu.

— Ce se întâmplă?

— Nu vrea să-mi spună. Dar e chiar furios, Peter. *Chiar* furios.

— Asta a fost şi impresia mea.

— Şi a plecat iar.

— Ce?

— A plecat. A spus că se întoarce într-o săptămână. La timp ca să zboare cu toată lumea la San Francisco, pentru banchet.

Drake sună pe mobilul lui Evans.

— Ce se întâmplă, Peter?

— Habar n-am, Nick.

— Omul e nebun. Mă îngrijorează. Vreau să spun ca prieten, ca să nu mai pomenesc de banchetul de săptămâna viitoare. Vreau să spun... o să vină?

— Cred că da. Vine cu un avion plin cu prieteni.

— Eşti sigur?

— Aşa zice Sarah.

— Pot să vorbesc cu George? Poţi să aranjezi ceva?

— Din câte înţeleg, răspunse Evans, a plecat iar din oraş.

— E nenorocitul ăla de Kenner. El a plănuit toate astea.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu George, Nick. Tot ce ştiu e că vine la banchet.

— Vreau să-mi promiţi că-l aduci tu.

— Nick, spuse Evans, George face ce vrea.

— De-asta mă şi tem.

SPRE SAN FRANCISCO
LUNI, 4 OCTOMBRIE
1.38 P.M.

Morton adusese la bordul Gulfstream-ului său câţiva dintre cei mai proeminenţi suporteri ai FNRM. Printre aceştia se numărau două vedete rock, soţia unui actor de comedie, un actor care-l juca pe preşedinte într-un serial de televiziune, un scriitor care candidase recent la postul de guvernator şi doi avocaţi specializaţi în ecologie de la alte firme. Datorită vinului alb şi sandvişurilor cu somon afumat, discuţia se însufleţise, concentrându-se pe ce ar trebui să facă Statele Unite, în calitatea lor de cea mai puternică economie a lumii, pentru a promova o politică ecologistă sănătoasă.

În mod ciudat, Morton nu se implicase în conversaţie. Stătea în spatele avionului, cu un aer iritabil şi întunecat. Evans stătea lângă el şi-i ţinea companie. Morton bea votcă pură. Se afla deja la al doilea pahar.

— Am adus documentele prin care anulezi donaţia, spuse Evans şi le scoase din servietă. Dacă încă mai vrei să faci asta.

— Vreau. Morton îşi mâzgăli semnătura, aproape fără să se uite la documente. Pune-le la loc sigur până mâine, mai spuse. îşi privi invitaţii, care făceau schimb de statistici ale speciilor dispărute din cauza distrugerii pădurilor tropicale din lume. într-o parte, Ted Bradley, actorul care-l juca pe preşedinte, spunea că preferă maşina electrică pe care, subliniase el, o folosea de mai mulţi ani noilor modele hibrid care erau atât de populare.

— Nici nu încape comparaţie, spunea el. Modelele hibrid sunt drăguţe, dar nu sunt adevărate.

La masa din mijloc, Ann Garner, membră în conducerea mai multor organizaţii ecologiste, susţinea că la Los Angeles trebuie construite mai multe linii de transport public, ca oamenii să poată ieşi din maşinile personale. Americanii, spunea ea, produceau mai mult dioxid de carbon decât oricine altcineva de pe planetă, ceea ce era o ruşine. Ann era frumoasa soţie a unui avocat celebru şi vorbea mereu cu pasiune, mai ales despre probleme de mediu.

Morton oftă. Se întoarse spre Evans.

— Ştii câtă poluare creăm chiar în clipa asta? Ardem patru sute cincizeci de galoane de combustibil pentru a duce douăsprezece oameni la San Francisco. Doar prin călătoria asta producem mai multă poluare pe cap de om decât majoritatea locuitorilor planetei într-un an întreg.

Îşi termină votca şi zornăi bucăţile de gheaţă din pahar cu un aer iritat. îi întinse paharul lui Evans, care, serviabil, făcu semn să i se mai aducă unul.

— Dacă există ceva mai rău decât un liberal cu limuzină, spuse Morton, acela e un ecologist Cu un Gulfstream.

— Dar George, răspunse Evans, tu eşti un ecologist cu Gulfstream.

— Ştiu. Şi-mi doresc ca asta să mă fi deranjat mai mult. Dar ştii ceva? Nu mă deranjează. *Îmi place* să zbor în propriul meu avion.

— Am auzit că ai fost în Dakota de Nord şi Chicago.

— Da, am fost.

— Ce-ai făcut acolo?

— Am cheltuit bani. Mulţi bani. *Mulţi.*

— Ai cumpărat artă?

— Nu, am cumpărat ceva mult mai scump. Am cumpărat integritate.

— Întotdeauna ai avut integritate, spuse Evans.

— Nu integritatea mea. Am cumpărat-o pe a altuia. Evans nu ştiu cum să răspundă la asta. Un timp crezu că

Morton glumea.

— Aveam de gând să-ţi spun, continuă Morton. Am o listă de numere de telefon, puştiule, şi vreau să i-o duci lui Kenner. înseamnă foarte mult pentru viitor. Bună, Ann!

Ann Garner venea spre ei.

— Deci, George, te-ai întors şi mai rămâi un timp? Pentru că avem nevoie de tine aici. Procesul Vanutu, pe care, slavă domnului, îl susţii, şi conferinţa despre fenomenele climatice abrupte pe care a programat-o Nick, e aşa de important... Doamne, George! E un moment decisiv.

Evans încercă să se ridice pentru a-i lăsa locul lui Ann, dar Morton îl împinse la loc în scaun.

— Ann, spuse el, trebuie să-ţi spun că arăţi mai minunat chiar decât de obicei, dar am o mică discuţie de afaceri cu Peter.

Ea privi hârtiile şi servieta deschisă a lui Evans.

— A, nu ştiam că v-am întrerupt.

— Nu, nu, doar un minut...

— Bineînţeles. îmi pare rău. Dar întârzia să plece. Nu-ţi stă în fire să faci afaceri în avion, George.

— Ştiu, spuse George, dar, dacă te interesează, zilele astea nu mă simt chiar în apele mele.

Replica o făcu să clipească. Nu ştia cum s-o ia, aşa că zâmbi, dădu din cap şi se îndepărtă.

— Arată minunat. Mă întreb cine a aranjat-o.

— A aranjat-o?

— A avut mai multe operaţii în ultimele câteva luni. Cred că ochii, poate bărbia... Oricum, spuse el, fluturându-şi mâna, ziceam de lista de numere. Nu trebuie să spui nimănui despre asta. *Nimănui.* Nimănui din firma de avocatură. Şi mai ales nimănui de la...

— Fir-ar să fie, George, ce te tot ascunzi acolo? Evans privi peste umăr şi-l văzu pe Ted Bradley venind spre ei. Ted băuse deja serios, deşi era de-abia ora prânzului.

— Nu e la fel fără tine, George. Doamne, lumea fără Bradley e plictisitoare. Aoleu! Am vrut să spun fără George Morton e plictisitoare. Hai, George. Ridică-te de acolo. Omul ăsta e avocat. Vino să bei ceva.

Morton se lăsă condus. Privi în urmă spre Evans.
— Mai târziu.

SAN FRANCISCO
LUNI, 4 OCTOMBRIE
9.02 P.M.

În sala de bal de la hotelul Mark Hopkins se lăsă întunericul pentru discursurile de după cină. Publicul era îmbrăcat elegant bărbaţii în smoching, iar femeile în rochii de seară. Sub candelabrele cu ornamente, vocea lui Nicholas Drake răsuna de pe podium.

— Doamnelor şi domnilor, nu exagerăm dacă spunem că ne confruntăm cu o criză ecologică de proporţii fără precedent. Pădurile noastre dispar. Râurile şi lacurile noastre sunt poluate. Plantele şi animalele care alcătuiesc biosfera noastră pier într-un ritm fără precedent. Patruzeci de mii de specii dispar în fiecare an. Asta înseamnă cincizeci de specii într-o zi. în ritmul acesta, vom pierde jumătate din speciile de pe planetă în câteva zeci de ani. Ar fi cea mai gravă dispariţie din istoria planetei.

Şi care e calitatea vieţii noastre? Mâncarea e contaminată cu pesticide letale. Recoltele sunt compromise de încălzirea globală. Vremea se înrăutăţeşte, devine mai ostilă. Inundaţii, secete, uragane, tornade. Pe tot cuprinsul globului. Nivelul mării creşte va ajunge la 7,5 metri în următorul secol, poate şi mai mult. Şi, mai înspăimântător decât orice, noile dovezi ştiinţifice indică faptul că evenimentele climatice abrupte sunt rezultatul comportamentului nostru distructiv. Pe scurt, doamnelor şi domnilor, ne confruntăm cu o adevărată catastrofă globală pentru planeta noastră.

Aşezat la masa din mijloc, Peter Evans privea publicul. Toţi îşi fixau farfuriile, se aplecau şi vorbeau între ei. Drake nu se bucura de prea multă atenţie.

— Au mai auzit asta, mormăi Morton.

Îşi schimbă poziţia corpului său greoi şi râgâi încet. Băuse pahar după pahar toată seara şi era destul de beat.

— ... pierderea biodiversităţii, micşorarea habitatului, distrugerea stratului de ozon...

Nicholas Drake părea înalt şi stângaci, iar smochingul nu i se potrivea. Gulerul cămăşii i se ridicase în jurul gâtului deşirat. Ca

de obicei, arăta ca un academician sărac dar pasionat, un Ichabod Crane al zilelor noastre. Evans se gândea că nimănui nu-i trecea prin cap că Drake primea o treime dintr-un milion de dolari ca şef al fundaţiei, plus o sută de mii pentru cheltuieli. Sau că n-avea nici o pregătire ştiinţifică. Nick Drake era avocat pledant, unul dintre cei cinci care creaseră FNRM cu mulţi ani în urmă. Şi, ca toţi avocaţii pledanţi, ştia cât de important e să nu fi prea bine îmbrăcat.

—... eroziunea biorezervoarelor, apariţia unor boli exotice şi mortale...

— Aş vrea să meargă mai repede, spuse Morton. Bătea darabana cu degetele în masă. Evans nu spuse nimic. Asistase la multe asemenea gale ca să-şi dea seama că Morton avea mereu emoţii când trebuia să ia cuvântul. Pe podium, Drake spunea:

—... urme de speranţă, raze slabe de energie pozitivă, dar nici una atât de pozitivă şi mai plină de speranţă decât omul a cărui implicare de-o viaţă o vom recunoaşte în această seară...

— Pot să mai beau ceva? spuse Morton, în timp ce-şi termina Martiniul.

Era al şaselea. Puse paharul pe masă cu un zgomot sec. Evans se întoarse să caute un chelner, cu mâna ridicată. Spera să nu-l găsească prea repede. George băuse destul.

— ... timp de treizeci de ani şi-a dedicat importantele sale resurse şi energia pentru ca lumea noastră să devină un loc mai bun, mai sănătos. Doamnelor şi domnilor, Fondul Naţional de Resurse pentru Mediu are onoarea...

— Las-o dracu', nu mai contează, spuse Morton. îşi încorda trupul, pregătindu-se să se ridice de la masă. Urăsc să mă fac de râs, chiar şi pentru o cauză bună.

— De ce să te faci de... începu Evans.

— ... bunul meu prieten şi coleg şi Cetăţeanul Implicat al acestui an... domnul *George Morton!*

Sala răsună de aplauze, iar lumina unui reflector se aţinti asupra lui Morton care se ridică şi se îndreptă spre podium, un urs adus de spate, cu un fizic impunător, solemn, cu capul în jos. Evans se îngrijoră când Morton se împiedică la primul pas şi pentru o clipă se temu că şeful său va cădea pe spate, dar Morton îşi recapătă echilibrul şi când păşi pe scenă părea stăpân pe situaţie. Ii strânse mâna lui Drake şi se apropie de tribună,

apucând-o cu mâinile sale mari. Morton privi în sală, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, măsurând publicul. Nu vorbi.

Rămase pur şi simplu acolo şi nu spuse nimic.

Ann Garner, care stătea lângă Evans, îl înghionti.

— Se simte bine?

— Da. Bineînţeles, spuse Evans. Dar de fapt nu era prea sigur.

În sfârşit, George Morton începu să vorbească.

— Aş vrea să-i mulţumesc lui Nicholas Drake şi Fondului Naţional de Resurse pentru Mediu pentru această distincţie, dar simt că nu o merit. Pentru că rămâne multă muncă de făcut. Ştiaţi, prieteni, că se cunosc mai multe despre lună decât despre oceanele de pe Pământ? Asta e o adevărată problemă de mediu. Nu ştim suficient despre planeta de care depind vieţile noastre. Dar, cum spunea Montaigne acum trei sute de ani, „Cele mai ferme convingeri sunt legate de lucrurile pe care le cunoaştem cel mai puţin".

Montaigne? George Morton îl cita pe Montaigne? gândi Evans.

În lumina reflectorului, Morton se clătina vizibil înainte şi înapoi. Se ţinea de tribună pentru echilibru. în sală era linişte absolută. Nimeni nu făcea nici o mişcare. Chiar şi chelnerii se opriseră din drumurile lor. Evans îşi ţinu răsuflarea.

— Noi, toţi cei din mişcarea ecologistă, spuse Morton, am avut parte de victorii minunate de-a lungul vremii. Am fost martori la crearea Agenţiei pentru Protecţia Mediului. Am văzut cum aerul şi apa devin mai curate, cum se îmbunătăţeşte sistemul de canalizare, cum au fost curăţate deşeurile şi am impus reguli pentru otrăvuri cum ar fi plumbul, pentru siguranţa tuturor. Acestea sunt victorii adevărate, prieteni. Avem de ce să ne mândrim cu ele. Şi ştim că mai sunt multe de făcut.

Publicul se relaxa. Morton ajunsese pe un teren familiar.

— Dar oare munca va fi făcută? Nu sunt sigur. Ştiu că am fost într-o dispoziţie neagră de la moartea iubitei mele soţii, Dorothy.

Evans stătea foarte drept în scaunul lui. La masa vecină, Herb Lowenstein părea şocat, rămăsese cu gura deschisă. George Morton nu avea soţie. Sau mai bine zis, avea şase foste soţii, dar nici una nu se numea Dorothy.

— Dorothy m-a rugat să-mi cheltuiesc banii cu înţelepciune, întotdeauna am crezut că asta şi fac. Acum nu mai sunt atât de

sigur. Spuneam mai devreme că nu ştim suficient. Dar mă tem că astăzi, deviza FNRM a devenit „Nu dăm în judecată suficient".

În toată sala se auzea cum publicul îşi ţinea respiraţia.

— FNRM e o firmă de avocatură. Nu ştiu dacă realizaţi asta. A fost iniţiată de avocaţi şi condusă de avocaţi. Dar acum cred că e mai bine să cheltuim bani pe cercetare şi nu pe litigii. De aceea îmi retrag finanţarea pentru FNRM şi de aceea...

În următoarele clipe Morton nu se mai auzi din cauza neliniştii create în public. Toată lumea vorbea cu voce tare. Se auziră huiduieli; unii invitaţi se ridicară să plece. Morton continuă să vorbească, părând indiferent faţă de efectul produs. Evans prinse câteva fraze: „... una dintre organizaţiile ecologiste caritabile e anchetată de FBI... o lipsă totală de supervizare..."

Ann Garner se aplecă spre el şi şuieră:

— *Scoate-l de acolo.*

— Ce vrei să fac? întrebă Evans.

— Du-te şi ia-l. E în mod evident beat.

— Posibil, dar nu pot...

— *Trebuie să-l opreşti.*

Dar Drake se afla deja pe scenă, spunând: „Bine, mulţumim, George..."

— Pentru că a spune adevărul chiar acum...

— Mulţumim, George, spuse Drake, apropiindu-se şi mai mult. începuse chiar să-i împingă trupul masiv, încercând să-l îndepărteze de lângă tribună.

— Bine, bine, spuse Morton, agăţându-se de tribună. Am spus ce-am spus pentru Dorothy. Draga mea soţie moartă...

— Mulţumim, George. Drake începuse să aplaude, cu mâinile la nivelul capului, făcând semn publicului să-l urmeze. Mulţumim.

—... de care mi-e un dor disperat...

— Doamnelor şi domnilor, să-i mulţumim împreună...

— Da, bine, plec.

Morton coborî de pe scenă în aplauze înăbuşite. Drake se urcă imediat pe podium şi făcu semn orchestrei. începură cu o preluare săltăreaţă a melodiei lui Billy Joel *You May Be Right,* despre care le spusese cineva că ar fi cântecul preferat al lui Morton. Aşa era, dar părea o alegere neinspirată în circumstanţele de faţă.

Herb Lowenstein se întinse de la masa vecină şi-l apucă pe Evans de umăr, trăgându-l mai aproape.

— Ascultă, şopti pe un ton brutal, *scoate-l afară de aici.*

— Bine, răspunse Evans, nu-ţi face griji.

— Ştiai că se va întâmpla aşa ceva?

— Nu, jur pe ce-am mai sfânt.

Lowenstein îi dădu drumul lui Evans tocmai când George Morton se întoarse la masă. Cei de la masă erau şocaţi. Dar Morton cânta vesel alături de orchestră: „Poate ai dreptate, poate sunt nebun..."

— Hai, George, spuse Evans, ridicându-se în picioare. Hai să plecăm de-aici.

Morton îl ignoră.

— „... Dar poate asta cauţi..."

— George? Ce părere ai? Evans îl luă de braţ. Hai să mergem.

— „...Stinge lumina, nu încerca să mă salvezi..."

— Nu încerc să te salvez, spuse Evans.

— Atunci ce spui de încă un martini? spuse Morton, oprindu-se din cântat. Avea ochii reci, o expresie uşor scârbită. Cred că îl merit, ce dracu'.

— Harry îţi va pregăti un pahar în maşină, spuse Evans, conducându-l pe Morton spre ieşire. Dacă stai aici, va trebui să aştepţi. Şi acum n-ai chef să aştepţi o băutură...

Evans continuă să vorbească, iar Morton se lăsă condus afară.

— ... „E prea târziu să lupţi", cânta el, „prea târziu să mă schimbi..."

Înainte să iasă din sală, în faţă le apăru o cameră de televiziune, cu luminile aprinse, iar doi reporteri îşi vârâră reportofoanele sub nasul lui Morton. Toată lumea striga câte o întrebare. Evans îşi lăsă capul în jos şi spuse:

— Scuzaţi-ne, vrem să trecem, scuze...

Morton nu se opri din cântat. îşi croiră drum prin holul hotelului. Reporterii alergau înaintea lor, încercând să câştige teren ca să-i poată filma cum înaintează. Evans îl ţinea strâns de cot pe Morton în timp ce acesta cânta:

— „Mă distram, pe nimeni nu răneam, e primul weekend în care ne-am distrat..."

— Pe aici, spuse Evans, îndreptându-se spre uşă.

— „M-am rătăcit în zona de război..."

În sfârşit ieşiră prin uşile batante în noapte. Morton se opri brusc din cântat când fu lovit de aerul rece. Aşteptară ca limuzina să ajungă lângă ei. Sarah ieşi şi veni lângă Morton. Nu spuse nimic, îşi puse doar mâna pe braţul lui.

Apoi ieşiră şi reporterii şi luminile se aprinseră din nou. Apoi Drake năvăli pe uşă, spunând:

— Fir-ar să fie, George...

Se opri când văzu camerele. îl privi pe Morton, se întoarse şi intră înapoi. Camerele filmau în continuare, dar cei trei nu făceau decât să stea acolo. Era un moment jenant, nu puteau decât să aştepte. După un timp care li se păru o eternitate, limuzina se apropie. Harry coborî şi-i deschise uşa lui George.

— Bine, George, spuse Evans.

— Nu, nu în seara asta.

— Harry aşteaptă, George.

— Am spus *nu în seara asta.*

In întuneric se auzi un hârâit înfundat şi un Ferrari decapotabil argintiu parcă lângă limuzină.

— Maşina mea, spuse Morton. începu să coboare scările, clătinându-se uşor.

—-George, nu cred... spuse Sarah.

Dar el începuse din nou să cânte: „Mi-ai spus că drumul nu-l mai ştiu, dar am ajuns acasă viu, aşa că m-ai făcut nee-buun".

— Chiar că e nebun, murmură unul dintre reporteri. Evans îl urmă pe Morton, foarte îngrijorat. Morton îi dădu angajatului din parcare o bancnotă de o sută de dolari, spunându-i: „Ai aici douăzeci de dolari, prietene". Avu dificultăţi cu uşa Ferrari-ului.

— Porcării de produse italieneşti de import!

Apoi trecu la volanul decapotabilei, dădu drumul la motor şi zâmbi.

— Ce zgomot bărbătesc! Evans se apropie de maşină.

— George, lasă-l pe Harry să conducă. Şi în plus nu avem de discutat ceva?

— Nu.

— Dar credeam...

— Puştiule, dă-te la o parte.

Luminile camerelor de filmat încă îi urmăreau. Dar Morton se plasă în umbra corpului lui Evans.

— Ştii, budiştii au un proverb...

— Ce proverb?

— Să-l ţii minte, puştiule. Zice aşa: „Pe toate le comandă Buddhade la locul său".

— George, chiar cred că n-ar trebui să conduci.

— O să ţii minte ce ţi-am spus adineauri?

— Da.

— Înţelepciunea a veacuri întregi. Pa, puştiule.

Şi acceleră, ieşind în trombă din parcare, în timp ce Evans făcu un salt înapoi. Ferarri-ul luă cu un scrâşnet curba, fără să se oprească la semafor, şi dispăru.

— Hai, Peter.

Evans se întoarse şi o văzu pe Sarah lângă limuzină. Harry se urcă la volan. Evans se aşeză pe bancheta din spate lângă Sarah şi porniră în urma lui Morton.

Ferrari-ul făcu stânga la poalele colinei, dispărând după colţ. Harry acceleră, cârmind imensa limuzină cu pricepere.

— Ştii unde se duce? întrebă Evans.

— Habar n-am, răspunse ea.

— Cine a scris discursul?

— El.

— Serios?

— A lucrat acasă toată ziua de ieri şi nu m-a lăsat să văd ce face...

— Doamne, spuse Evans, Montaigne?

— Avea lângă el o carte de citate.

— De unde a scos-o pe Dorothy? Ea clătină din cap.

— N-am idee.

Trecură de Golden Gate Park. Traficul nu era aglomerat; Ferrari-ul se mişca rapid, strecurându-se printre maşini. în faţă se vedea Golden Gate Bridge, care lumina puternic în noapte. Morton acceleră. Ferrari-ul mergea cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră.

— Se duce la Marin, spuse Sarah. Lui Evans îi sună mobilul. Era Drake.

— Îmi spui şi mie ce dracu' a fost asta?

— Îmi pare rău, Nick. Nu ştiu.

— Vorbea serios? Că îşi retrage sprijinul?

— Cred că da.

— E incredibil. E clar că a suferit o cădere nervoasă.

— N-aş putea spune.

— Îmi era teamă de asta, spuse Drake. Mi-era teamă că se va întâmpla ceva de felul ăsta. Mai ţii minte călătoria cu avionul, când ne întorceam din Islanda? Ţi-am spus şi ţie, iar tu mi-ai zis să nu-mi fac griji. Aşa crezi şi acum? Că nu trebuie să-mi fac griji?

— Nu ştiu ce mă întrebi, Nick.

— Ann Garner mi-a spus că a semnat nişte hârtii în avion.

— Aşa este. A semnat.

— Au legătură cu această retragere bruscă şi inexplicabilă a sprijinului pentru o organizaţie pe care o iubea şi preţuia?

— Se pare că şi-a schimbat părerea în acest sens.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Mi-a dat instrucţiuni să nu spun.

— Dă-te-n mă-ta, Evans.

— Îmi pare rău.

— Nu atât de rău cât îţi va părea de-acum încolo. Conversaţia se întrerupse. Drake nu mai era pe fir. Evans

Închise clapeta telefonului.

—Drake e supărat? întrebă Sarah.

— Furibund.

După ce ieşi de pe pod, Morton o luă spre vest, departe de luminile autostrăzii, pe o şosea întunecată înconjurată de stânci. Conducea mai repede decât oricând.

— Ştii unde suntem? îl întrebă Evans pe Harry.

— Cred că suntem într-un parc naţional.

Harry încerca să ţină pasul, dar pe această şosea îngustă şi şerpuită, limuzina nu se putea măsura cu Ferrari-ul. Se distanţa din ce în ce mai mult. Curând nu-i mai văzură decât farurile din spate, care dispăreau în curbe la patru sute de metri depărtare.

— O să-l pierdem, spuse Evans.

— Mă îndoiesc, domnule.

Dar limuzina rămânea tot mai în urmă. După ce Harry luă o curbă cu viteză prea mare iar partea din spate rămase fără tracţiune şi ajunse pe marginea unei stânci -, fură nevoiţi să încetinească şi mai mult. Ajunseseră într-o zonă izolată. Noaptea era întunecoasă, iar stâncile pustii. Luna răsărise, aruncând o scânteiere de argint pe apa întunecată de dedesubt.

Nu se mai vedeau farurile maşinii. Păreau să fi rămas singuri pe şoseaua neluminată.

Ajunseră la o curbă şi văzură la o depărtare de o sută de metri cum se ridica un val de fum cenuşiu.

— O, nu, spuse Sarah, acoperindu-şi gura cu mâna.

Ferrari-ul ieşise de pe şosea, lovise un copac şi se răsturnase. Acum zăcea astfel, o masă informă şi fumegândă. Aproape că se prăbuşise de pe stâncă. Partea din faţă a maşinii atârna pe marginea prăpastiei.

Evans şi Sarah alergară spre maşină. Evans se târî pe coate şi genunchi pe marginea stâncii, încercând să vadă în cabina şoferului. Era greu să vezi ceva parbrizul din faţă era turtit, iar Ferrari-ul ajunsese aproape una cu asfaltul. Harry apăru cu o lanternă, iar Evans se folosi de ea să vadă înăuntru.

Cabina era goală. Papionul negru al lui Morton atârna prins în uşă, dar el dispăruse.

— Trebuie să fi fost proiectat afară.

Evans lumină cu lanterna faleza. Era o pantă abruptă de stâncă gălbuie, care cobora cam douăzeci şi patru de metri până la ocean. Nu se zărea nici urmă de Morton.

Sarah plângea încet. Harry se întorsese la limuzină, să ia un extinctor. Evans scrută cu lanterna suprafaţa râpei. Trupul lui George nu se vedea. De fapt, nu se vedea nici urmă de George. Nici un semn, nici o bucată de îmbrăcăminte. Nimic.

Auzi în spatele său zgomotul făcut de extinctor. Se îndepărtă pe brânci de marginea falezei.

— L-aţi văzut, domnule? spuse Harry, cu faţa marcată de suferinţă.

— Nu. N-am văzut nimic.

— Poate... acolo. Harry arătă spre copac.

Şi avea dreptate; dacă Morton fusese aruncat din maşină în urma impactului iniţial, ar fi putut fi cu douăzeci de metri în urmă, pe şosea.

Evans merse înapoi şi lumină din nou faleza. Rămânea fără baterie, iar fasciculul lanternei slăbea. Dar aproape imediat văzu un pantof bărbătesc din piele, care zăcea printre stâncile de la marginea falezei.

Se aşeză pe şosea şi-şi luă capul în mâini. Şi plânse.

POINT MOODY

MARŢI, 5 OCTOMBRIE

3.10 A.M.

Când terminară de discutat cu poliţia, iar o echipă de salvare coborî în râpă pentru a recupera pantoful, se făcuse trei dimineaţa. Nu găsiră nici o altă urmă a trupului, iar poliţiştii căzură de acord că va fi purtat de curenţii puternici de-a lungul coastei până la Pismo Beach.

— O să-l găsim, spuse unul dintre ei, cam într-o săptămână. Sau, cel puţin, ce-au mai lăsat rechinii albi din el.

Resturile maşinii erau încărcate pe platforma unui camion. Evans voia să plece, dar poliţistul din patrulă care-i luase declaraţia se tot întorcea să-i ceară detalii. Era un puşti de-abia trecut de douăzeci de ani. Nu părea să fi completat prea multe astfel de formulare.

Prima oară când se întoarse la Evans, îl întrebă:

— La cât timp după accident spuneţi că aţi ajuns la faţa locului?

— Nu sunt sigur, răspunse Evans. Ferrari-ul avea un avans de opt sute de metri faţă de noi, poate şi mai mult. Noi mergeam probabil cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, aşa că... poate după un minut.

Puştiul părea alarmat.

— Mergeaţi cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră în limuzina aia? Pe şoseaua asta?

— Doar nu mă scoateţi pe mine vinovat. Apoi se întoarse şi întrebă:

— Aţi spus că aţi ajuns primul la locul accidentului. Mi-aţi spus că v-aţi târât pe marginea şoselei.

— Aşa e.

— Înseamnă că aţi călcat pe geamurile sparte de pe şosea.

— Da. Parbrizul era făcut praf. Când m-am aplecat, am luat bucăţi de geam pe mâini.

— Aşa se explică de ce bucăţile de parbriz erau împrăştiate.

— Da.

— Noroc că nu v-aţi tăiat la mâini.

— Da.

A treia oară când se întoarse, întrebă:

— După estimarea dumneavoastră, la ce oră s-a produs accidentul?

— La ce oră? Evans se uită la ceas. Habar n-am. Dar să văd...

Încercă să refacă şirul evenimentelor. Discursul trebuie să fi început în jur de opt şi jumătate. Morton părăsise hotelul la nouă. Drumul prin San Francisco, apoi podul...

— Probabil la nouă patruzeci şi cinci sau zece noaptea.

— Deci acum cinci ore? Cu aproximaţie?

— Da.

— Aha, făcu puştiul, de parcă ar fi fost surprins. Evans privi spre platforma camionului, pe care se aflau rămăşiţele deformate ale Ferrari-ului. Un poliţist stătea pe platformă, lângă maşină. Alţi trei poliţişti rămăseseră în stradă, discutând aprins. Lângă ei mai era un om, îmbrăcat în smoching. Vorbea cu poliţiştii. Când omul se întoarse, Evans fu surprins să-l recunoască pe John Kenner.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Evans pe puşti.

— Nu ştiu. Mi-au spus să verific ora producerii accidentului. Şoferul se urcă apoi în camion şi porni motorul. Unul dintre poliţişti îi strigă puştiului:

— Las-o baltă, Eddie !

— Nu mai contează atunci, îi spuse tânărul lui Evans. Cred că totul e în regulă.

Evans o privi pe Sarah, să vadă dacă-l remarcase pe Kenner. Se sprijinea de maşină şi vorbea la telefon. Evans îşi întoarse privirea la timp pentru a-l vedea pe Kenner urcându-se într-o limuzină neagră, condusă de acelaşi nepalez, care se îndepărtă.

Poliţiştii plecau. Camionul se întoarse şi intră pe şosea, îndreptându-se spre pod.

— Se pare că e timpul să plecăm, spuse Harry.

Evans intră în limuzină. O luară înapoi spre luminile din San Francisco.

SPRE LOS ANGELES
MARŢI, 5 OCTOMBRIE
12.02 P.M.

Jet-ul lui Morton porni înapoi spre Los Angeles la ora prânzului. Atmosfera era sumbră. La bord se aflau aceiaşi oameni, şi câţiva în plus, dar stăteau în linişte, fără să vorbească prea mult. Ediţiile de seară publicaseră ştirea că filantropul multimilionar George Morton, deprimat în urma morţii iubitei sale soţii, Dorothy, ţinuse un discurs dezarticulat (numit

de *San Francisco Chronicle* „tumultuos şi ilogic") şi la câteva ore murise într-un tragic accident de maşină în timp ce-şi testa noul Ferrari.

In paragraful al treilea reporterul menţiona că astfel de accidente de maşină erau de multe ori cauzate de o depresie nediagnosticată, fiind deseori sinucideri deghizate. Aceasta era, conform opiniei unui psihiatru citat în articol, explicaţia probabilă a morţii lui Morton.

La zece minute după decolare, actorul Ted Bradley spuse:

— Cred că ar trebui să bem în memoria lui George şi să păstrăm un minut de tăcere.

Într-un cor de „Bravo!", fură împărţite tuturor pahare de şampanie.

— Pentru George Morton, spuse Ted. Un bun american, un bun prieten, un mare suporter al mediului. Ne va lipsi, nouă şi planetei.

In următoarele zece minute, vedetele prezente rămaseră destul de rezervate, dar treptat conversaţia se însufleţi, până când ajunseră să discute ca de obicei. Evans stătea în spate, pe acelaşi loc pe care-l ocupase la venire. Urmărea acţiunea de la masa din mijloc, unde Bradley afirma că doar două procente din energia folosită de SUA provin din surse ecologice şi că e nevoie de un program intensiv de construire a mii de ferme de vânt de-a lungul coastelor, aşa cum se întâmpla în Anglia şi Danemarca. Discuţia ajunse apoi la celule de combustibil, maşini cu hidrogen şi folosirea energiei solare pentru încălzirea caselor. Unii povesteau cât de mult ţineau la maşinile lor hibrid, pe care le cumpăraseră pentru personalul lor.

Ascultându-i, Evans simţi că-i revine moralul. în ciuda pierderii lui George Morton, existau încă mulţi oameni ca aceştia faimoşi, oameni cu principii care doreau să schimbe ceva care aveau să conducă generaţiile viitoare spre un viitor mai luminat.

Era pe punctul de a adormi când Nicholas Drake se aşeză pe scaunul de lângă el. Se aplecă peste culoar.

— Ascultă, îţi datorez scuze pentru aseară.

— Nu-i nici o problemă, spuse Evans.

— Am exagerat. Şi vreau să ştii că-mi regret purtarea. Eram supărat şi foarte îngrijorat. Ştii că George s-a purtat ca dracu' de ciudat în ultimele săptămâni. Vorbea aiurea, stârnea dispute.

Privind în urmă, mă gândesc că era începutul unei căderi nervoase. Dar nu ştiam. Tu ştiai?

— Nu sunt sigur că avea o cădere nervoasă.

— Asta trebuie să fi fost. Ce altceva? Doamne, omul îşi reneagă munca de-o viaţă, apoi se duce şi se sinucide. Apropo, uită de documentele pe care le-a semnat ieri. în aceste condiţii, e clar că nu era în toate minţile. Şi ştiu că nici tu n-ai susţine un alt punct de vedere. Deja ai făcut faţă unor presiuni mari, pentru că lucrai şi pentru el, şi pentru noi. Ar fi trebuit să te retragi şi să aranjezi ca de acte să se ocupe un avocat neutru. N-o să te acuz de malpraxis, dar ai demonstrat că judecata ta e foarte îndoielnică.

Evans nu spuse nimic. Ameninţarea era destul de clară.

— În orice caz, spuse Drake, cu mâna pe genunchiul lui Evans, eu voiam doar să-mi cer scuze. Ştiu că ai făcut ce-ai putut într-o situaţie dificilă, Peter. Şi... cred că o s-o scoatem la capăt cu bine.

Avionul ateriza la Van Nuys. O duzină de limuzine SUV, de ultimă modă, erau aliniate pe pistă, aşteptându-i pe pasageri. Vedetele se îmbrăţişară, se sărutară formal şi plecară.

Evans rămase ultimul. Nu închiriase o maşină cu şofer. Se urcă în mica sa maşină Prius, pe care o parcase acolo cu o zi în urmă, şi trecu de porţi, ieşind pe autostradă. Se gândi să meargă la birou, dar ochii i se umplură pe neaşteptate de lacrimi în timp ce-şi croia drum prin traficul de la prânz. Le şterse şi hotărî că era prea obosit ca să meargă la birou. Era mai bine să se ducă acasă şi să doarmă.

Aproape ajunsese când îi sună mobilul. Era Jennifer Haynes, din echipa procesului Vanutu.

— Îmi pare rău pentru George, spuse ea. E oribil. Cu toţii suntem trişti, normal. A retras donaţia, nu?

— Da, dar Nick va contesta asta. O să vă primiţi donaţia.

— Trebuie să luăm prânzul împreună.

— Păi cred că...

— Astăzi?

Ceva din vocea ei îl făcu să spună:

— O să încerc.

— Sună-mă când ajungi aici.

Închise telefonul, care sună aproape imediat. Era Margo Lane, amanta lui Morton. Era furioasă.

— Ce dracu' se întâmplă?

— Cum adică? întrebă Evans.

— Avea de gând să mă sune şi pe mine cineva sau ce mă-sa?

— Îmi pare rău, Margo...

— Tocmai am văzut ştirea la televizor. E dat dispărut în San Francisco, se presupune că e mort. Aveau imagini cu maşina.

— Voiam să te sun când ajung la birou. Adevărul era că îi ieşise complet din minte.

— Şi când s-ar fi întâmplat asta, săptămâna viitoare? Eşti la fel de groaznic ca asistenta aia bolnavă a ta. Eşti avocatul lui, Peter. Fă-ţi dracului treaba. Pentru că, hai să fim sinceri, nu e o surpriză. Ştiam eu că aşa o să se întâmple. Cu toţii ştiam. Vreau să vii aici.

— Am o zi plină.

— Doar un minut.

— Bine. Doar un minut.

LOS ANGELES VEST
MARŢI, 5 OCTOMBRIE
3.04 P.M.

Margo Lane locuia la etajul al cincisprezecelea al unui bloc înalt de apartamente în Wilshire Corridor. Portarul îl anunţă pe Evans înainte să i se permită accesul în lift. Margo ştia că vine, dar tot îi deschise uşa înfăşurată într-un prosop.

— A! Nu mi-am dat seama că ajungi aşa repede. Intră, tocmai am ieşit de sub duş.

Făcea deseori asta, îşi etala corpul. Evans intră în casă şi se aşeză pe canapea. Ea se aşeză în faţa lui. Prosopul de-abia îi acoperea pieptul.

— Deci, spuse ea, ce-i chestia asta cu George?

— Îmi pare rău, dar George şi-a făcut praf Ferrari-ul pe care-l conducea cu mare viteză, iar corpul i-a fost aruncat din maşină. A căzut de pe faleză au găsit un pantof pe fundul râpei în apă. Cadavrul n-a fost recuperat, dar probabil că va fi găsit peste aproximativ o săptămână.

La cât de mult îi plăceau scenele dramatice, era convins că Margo va începe să plângă, dar n-o făcu. îl privea fix.

— Rahat, spuse ea.

— De ce spui asta, Margo?

— Pentru că. Ascunde ceva. Ştii foarte bine.
— Ascunde? De cine?
— Degeaba, probabil. Devenise total paranoic. Ştii foarte bine.
În timp ce vorbea îşi încrucişa picioarele. Evans era atent să-şi fixeze privirea pe faţa ei.
— Paranoic? întrebă el.
— Nu te preface că nu ştii, Peter. Era evident.
Evans clătină din cap.
— Nu şi pentru mine.
— A venit aici ultima oară acum vreo câteva zile. S-a dus direct la fereastră şi s-a aşezat în spatele draperiei, uitându-se în stradă. Era convins că e urmărit.
— A mai făcut aşa ceva?
— Nu ştiu. Nu prea l-am văzut în ultima vreme; călătorea. Dar de fiecare dată când îl sunam şi-l întrebam când vine la mine, îmi spunea că aici nu e în siguranţă.
Evans se ridică şi se apropie de fereastră. Privi în jos, la stradă.
— Şi tu eşti urmărit? întrebă ea.
— Nu cred.
Traficul de pe Wilshire Boulevard era aglomerat, începuseră orele de vârf ale după-amiezii. Trei rânduri de maşini se mişcau rapid în toate direcţiile. Chiar şi de aici, de sus, auzea zgomotul traficului. Un Prius albastru se oprise la o curbă, iar maşinile se adunau în spatele său, claxonând. După un timp, Prius-ul porni din nou.
N-avea unde să oprească.
— Vezi ceva dubios? întrebă ea.
— Nu.
— Nici eu n-am văzut. Dar George a văzut sau aşa credea.
— A spus cumva cine îl urmărea?
— Nu. îşi schimbă din nou poziţia. Eu m-am gândit că ar fi bine să se trateze. I-am şi spus.
— Şi el cum a reacţionat?
— Mi-a spus că şi eu sunt în pericol. Mi-a zis că trebuie să plec din oraş o perioadă. Să mă duc la sora mea în Oregon. Dar n-o să fac asta.
Prosopul i se desfăcuse. Margo îl strânse mai bine, lăsându-l în jos peste sânii săi tari.

— Aşa că îţi spun eu că George s-a ascuns. Şi ai face bine să-l găseşti mai repede, pentru că omul are nevoie de ajutor.

— Înţeleg. Dar cred că e posibil să nu se ascundă, să fi murit într-adevăr în accident... caz în care ar trebui să ştii nişte lucruri, Margo.

Îi spuse că, dacă George rămânea dispărut, s-ar putea ca bunurile sale să fie îngheţate. Asta însemna că ea trebuie să retragă toată suma din contul în care el îi vira bani lunar. Ca să fie sigură că are destui bani ca să trăiască.

— Dar e stupid, protestă ea. Ştiu că o să se întoarcă în câteva zile.

— Pentru orice eventualitate, răspunse Evans. Se încruntă.

— Ştii ceva şi nu-mi spui?

— Nu, spuse Evans. Spun doar că s-ar putea să mai treacă un timp până se clarifică lucrurile.

— Ascultă, e bolnav. Se presupune că eşti prietenul lui. Găseşte-l.

Evans spuse că va încerca. Când plecă, Margo se repezi în dormitor să se îmbrace ca să meargă la bancă.

Afară, în lumina lăptoasă a după-amiezii, îl copleşi oboseala. Nu voia decât să meargă acasă să se culce. Se urcă în maşină şi plecă. Aproape ajunsese acasă când îi sună din nou telefonul.

Era Jennifer, care-l întreba unde se află.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu pot să vin azi.

— E important, Peter. Chiar este.

Îşi ceru scuze şi-i spuse că o va suna mai târziu.

Apoi secretara lui Herb Lowenstein, Lisa, îl sună să-i spună că Nicholas Drake încercase să-l găsească toată dupăamiaza.

— Chiar vrea să-ţi vorbească.

— Bine. O să-l sun.

— Pare furios.

— Bine.

— Dar mai bine o suni întâi pe Sarah.

— De ce?

Telefonul rămase fără semnal. Aşa se întâmpla întotdeauna pe aleea din spate a clădirii unde locuia; era un punct mort pentru reţeaua de telefonie mobilă. îşi puse telefonul în buzunarul cămăşii; o să sune în câteva minute. Conduse pe alee şi parcă în garajul său.

Urcă pe scara din spate până la apartamentul său şi deschise uşa.

Şi rămase uluit.

Apartamentul era răvăşit. Mobila răsturnată, pernele sfâşiate, hârtii peste tot, cărţi căzute de pe rafturi, care zăceau în dezordine pe podea.

Rămase în uşă, împietrit. După câteva clipe intră în cameră, ridică unul dintre scaune şi se aşeză. Ii trecu prin cap să sune la poliţie. Se ridică, găsi telefonul pe jos şi formă numărul poliţiei. Dar aproape imediat începu să-i sune mobilul în buzunar. Renunţă la apelul cu poliţia şi răspunse la celular.

— Da. Era Lisa.

— S-a întrerupt. Sun-o imediat pe Sarah.

— De ce?

— E acasă la Morton. A fost un jaf acolo.

— *Ce?*

— Ştiu. Sun-o. Părea foarte tulburată.

Evans închise telefonul. Se ridică şi intră în bucătărie. Şi acolo era haos. Privi în dormitor. Totul era haos. Nu se putea gândi decât că menajera venea abia marţea viitoare. Cum putea să facă ordine?

Formă numărul.

— Sarah?

— Tu eşti, Peter?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Nu la telefon. Ai ajuns acasă?

— Tocmai am intrat.

— Deci... ţi s-a întâmplat şi ţie?

— Da. Şi mie.

— Poţi să vii aici?

— Da.

— Cât de repede? Părea înspăimântată.

— In zece minute.

— Bine. Ne vedem, închise.

Evans porni motorul Prius-ului, care se trezi la viaţă. Era încântat că avea hibridul; dacă te înscriai pe lista de aşteptare din Los Angeles, dura peste şase luni să obţii aşa ceva. Fusese nevoit să accepte o culoare gri deschis, care nu era tocmai printre preferatele sale, dar adora maşina. Şi simţea o

satisfacţie calmă când vedea că se înmulţiseră pe străzi în ultima vreme.

O luă pe alee spre Olympic. Pe cealaltă parte a străzii văzu un Prius albastru, la fel cu cel pe care-l remarcase din apartamentul lui Margo. Era un albastru electric, o culoare ţipătoare. Se gândi că prefera nuanţa lui de gri. Făcu la dreapta, apoi din nou la stânga, îndreptându-se spre nord prin Beverly Hills. Ştia că începea ora de vârf şi că ar trebui să ajungă pe Sunset, unde traficul se mişca mai bine.

Când ajunse la semaforul de la Wilshire, văzu încă un Prius albastru în spatele lui. Aceeaşi culoare urâtă. Doi bărbaţi în maşină, nu prea tineri. Când ajunse la semaforul de pe Sunset, aceeaşi maşină se afla în spatele său. La distanţă de două maşini.

O luă la stânga, spre Holmby Hills.

Şi Prius-ul făcu stânga. îl urmărea.

Evans opri la poarta reşedinţei lui Morton şi apăsă pe buton. Camera de supraveghere de deasupra interfonului se aprinse.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunt Peter Evans. Pentru Sarah Jones.

Urmă o pauză, apoi se auzi un bâzâit. Porţile se deschiseră încet, dezvăluind o alee şerpuită. Casa era încă ascunsă vederii.

În timp ce aştepta, Evans privi spre stânga. Văzu la mică distanţă Prius-ul albastru, care se îndrepta spre el. Trecu pe lângă el fără să oprească şi dispăru după o curbă.

Poate că până la urmă nu era urmărit.

Inspiră adânc şi expiră încet.

Porţile se deschiseră larg şi intră.

HOLMBY HILLS
MARŢI, 5 OCTOMBRIE
3.54 P.M.

Se făcuse aproape patru când Evans intră pe aleea casei lui Morton. Proprietatea era înţesată de agenţi de pază. Câţiva căutau printre copacii de lângă poarta din faţă şi alţii pe alee, adunaţi în jurul unor camionete ce purtau inscripţia ANDERSON SECURITY SERVICE.

Evans parcă lângă Porsche-le lui Sarah. Se îndreptă spre uşă. Ii deschise un agent de pază.

— Domnişoara Jones e în living.

Traversă holul spaţios de la intrare şi trecu pe lângă scara care ducea la etajul al doilea. Privi în living, aşteptându-se să vadă acelaşi dezastru ca şi în apartamentul său, dar aici totul părea în ordine. Camera arăta exact cum şi-o amintea Evans.

Livingul lui Morton era aranjat astfel încât să pună în valoare colecţia sa vastă de antichităţi asiatice. Deasupra şemineului se afla un paravan chinezesc mare cu nori aurii strălucitori; un cap sculptat în piatră din regiunea Angkor, Cambodgia, cu buze pline şi un început de zâmbet, stătea pe un piedestal lângă canapea; lângă unul dintre pereţi se înălţa un *tansu* japonez din secolul al XVII-lea, din lemn scump şi lucios. Pe peretele din spate erau atârnate xilogravuri de Hiroshige, vechi de două sute de ani, nişte piese extrem de rare. La intrarea în sala alăturată, camera media, stătea un Buddha birmanez, sculptat în lemn vechi.

Sarah stătea în mijlocul camerei, întinsă pe canapea, înconjurată de toate aceste antichităţi, şi privea fără nici o expresie pe fereastră. Se întoarse când intră Evans.

— Au intrat în apartamentul tău?

— Da. E total răvăşit.

— Şi în casa asta s-a intrat. Probabil că s-a întâmplat noaptea trecută. Agenţii de pază încearcă să-şi dea seama cum s-a întâmplat. Uită-te la asta.

Se ridică şi împinse piedestalul pe care stătea statueta cambodgiana. Deşi sculptura era grea, piedestalul se mişcă surprinzător de uşor, scoţând la iveală un seif îngropat în podea. Era deschis. Evans văzu mai multe dosare înăuntru.

— Ce-au luat?

— Din câte îmi dau eu seama, nimic. Se pare că toate sunt la locul lor. Dar nu ştiu exact ce ţinea George în seifurile astea. Erau ale lui, eu umblam rar la ele.

Se apropie de *tansu,* îndepărtă un panou central, apoi unul fals, dezvăluind un alt seif în peretele din spate. Şi acesta era deschis.

— În casă sunt şase seifuri, spuse ea. Trei sunt aici, jos, unul în biroul de la etajul al doilea, unul în pivniţă şi unul în dulapul din dormitor. Le-au deschis pe toate.

— Sunt sparte?

— Nu. Cineva ştia cifrul.

— Ai anunţat poliţia? întrebă Evans.

— Nu.

— De ce?

— Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

Îşi apropiase capul de al lui. Evans simţea un miros slab de parfum.

— De ce?

— Pentru că cineva ştia cifrul, Peter.

— Vrei să spui că era un apropiat.

— Probabil că da.

— Cine stă în casă noaptea?

— Două menajere dorm în aripa cea mai îndepărtată. Dar noaptea trecută au fost libere, deci nu au stat aici.

— Deci nu era nimeni în casă?

— Nu.

— Şi alarma?

— Eu însămi am cuplat-o ieri, înainte să plec la San Francisco.

— Alarma nu s-a declanşat? Ea clătină din cap.

— Deci cineva ştia codul, spuse Evans. Sau ştia s-o evite. Şi camerele de supraveghere?

— Sunt peste tot, şi în casă, şi afară. înregistrează totul pe un hard aflat în pivniţă.

— Te-ai uitat pe înregistrări? Ea aprobă.

— Erau doar imagini statice. Au fost distruse. Cei de la pază încearcă să recupereze ceva, dar...

Ridică din umeri.

— Nu cred că vor ajunge nicăieri.

Doar nişte spărgători foarte sofisticaţi ştiau să şteargă un hard.

— Cine cunoaşte codul alarmei şi cifrul de la seifuri?

— Din câte ştiu eu, doar George şi cu mine. Dar e clar că mai e şi altcineva.

— Cred că ar trebui să chemi poliţia.

— Căutau ceva. Ceva ce George avea. Ceva ce ei cred că avem noi. Consideră că George ni le-a lăsat nouă.

Evans se încruntă.

—Dar dacă e adevărat, atunci de ce au lăsat urme vizibile? Mi-au făcut praf casa, aşa că n-aveam cum să nu observ. Şi aici

au lăsat seifurile deschise, ca să se asigure că-ţi vei da seama că s-a dat o spargere.

— Exact, spuse ea. Vor ca noi să ştim ce fac. îşi muşcă buza. Vor să intrăm în panică şi să ne repezim să recuperăm lucrul ăsta, orice ar fi. Apoi o să ne urmărească şi o să-l ia.

— Ai vreo idee ce-ar putea fi?

— Nu, spuse ea. Tu ai?

Evans se gândi la lista despre care-i vorbise George în avion. Lista despre care nu apucase să-i explice totul înainte de a muri. Dar era clar că Morton plătise un preţ mare pentru un fel de listă. Dar ceva îl făcu pe Evans să ezite s-o aducă acum în discuţie.

— Nu, răspunse el.

— Ţi-a dat George ceva?

— Nu.

— Nici mie. îşi muşcă din nou buza. Cred că ar trebui să plecăm.

— Să plecăm?

— Să stăm departe de oraş un timp.

— E normal să te simţi aşa după o spargere, spuse el. Dar cred că acum ar trebui să chemăm poliţia.

— Lui George nu i-ar conveni.

— George nu mai e printre noi, Sarah.

— George detesta poliţia din Beverly Hills.

— Sarah...

— Nu-i chema niciodată. Folosea întotdeauna firme private de pază.

— Aşa o fi, dar...

— Nu fac decât să deschidă un dosar.

— Poate, dar...

— Tu i-ai chemat la apartamentul tău?

— Încă nu. Dar o s-o fac.

— Bine, cheamă-i tu. Să vezi ce iese. Dar e o pierdere de timp.

Se auzi telefonul. Era un mesaj. Privi pe ecran. Scria: N. DRAKE VINO LA BIROUL MEU IMEDIAT. URGENT.

— Ascultă, spuse el. Trebuie să-l văd pe Nick.

— Mă descurc.

— Mă întorc cât pot de repede.

— Mă descurc, spuse ea din nou.

El se ridică, se ridică şi ea. Dintr-un impuls de moment, o îmbrăţişa. Era atât de înaltă încât se aflau aproape umăr la umăr.

— Totul va fi bine, îi spuse. Nu-ţi face griji. Va fi bine. îi răspunse la îmbrăţişare, dar când îi dădu drumul îi spuse:

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, Peter. Nu sunt isterică. Ne vedem când te întorci.

Plecă în grabă, simţindu-se jenat. Când ajunse la uşă, Sarah îl întrebă:

— Apropo, Peter, ai vreo armă?

— Nu. Tu ai?

— Doar un Beretta de 9 milimetri, dar e mai mult decât nimic.

— Bine.

Pe când se îndrepta spre uşă, se gândea că asta spune tot despre nevoia femeii moderne de protecţia unui bărbat. Se urcă în maşină şi porni spre biroul lui Drake.

De-abia când parcă maşina şi se îndrepta spre uşa biroului observă Prius-ul albastru parcat la capătul clădirii, cu doi bărbaţi înăuntru.

Il urmăreau.

BEVERLY HILLS
MARŢI, 5 OCTOMBRIE
4.45 P.M.

— Nu, nu, *nu!*

Nicholas Drake stătea în mijlocul sălii media a FNRM, înconjurat de şase graficieni ce păreau dezorientaţi. Pe pereţi şi pe mese erau postere, bannere, fluturaşi, căni de cafea şi vrafuri de printuri şi mape de presă. Pe toate era imprimat un banner ale cărui culori treceau de la verde la roşu, cu inscripţia: „Schimbările climatice abrupte: Pericolele viitorului".

— E oribil, spuse Drake. E absolut *oribil.*

— De ce?

— Pentru că e *plictisitor.* Sună ca o reclamă la televiziunea publică. Avem nevoie de ceva mai tare, mai dinamic.

— Dar domnule, spuse unul dintre graficieni, dacă vă mai aduceţi aminte, la început voiaţi să evitaţi să pară prea agresiv.

— Aşa voiam? Nu-i adevărat. Henley voia să evite agresivitatea. Henley credea că trebuie să arate ca o conferinţă academică normală. Dar dacă facem aşa, media or să ne ignore. Vreau să spun, ce naiba, ştiţi câte conferinţe despre schimbarea climei se ţin în fiecare an? In toată lumea?

— Nu, domnule. Câte?

— Păi... patruzeci şi şapte. Oricum, nu asta e important. Drake bătu cu degetele în banner. Uită-te la asta: „pericole". E foarte vag, s-ar putea referi la orice.

— Credeam că asta vreţi să se refere la orice.

— Nu, vreau „criză" sau „catastrofă", „Criza viitorului". „Catastrofa viitorului". E mai bine. „Catastrofă" sună mult mai bine.

— Aţi folosit „catastrofă" la ultima conferinţă, cea despre dispariţia speciilor.

— Nu-mi pasă. 0 folosim pentru că e eficientă. Conferinţa trebuie să avertizeze asupra unei catastrofe.

— Dar domnule, spuse unul dintre ei, cu tot respectul, chiar e corect să spunem că schimbările climatice abrupte vor duce la catastrofă? Pentru că materialele suport pe care le-am primit...

— Da, fir-ar să fie, izbucni Drake, vor duce la catastrofă. Credeţi-mă, aşa va fi! Acum faceţi dracului schimbările astea!

Graficienii priviră materialele adunate pe masă.

— Domnule Drake, conferinţa începe în patru zile.

— Crezi că nu ştiu? spuse Drake. Ce dracu', crezi că nu ştiu?

— Nu sunt sigur dacă vom reuşi să...

— Catastrofă! în loc de „Pericole" pui „Catastrofă"! Asta e tot ce vă cer. Cât de greu poate fi?

— Domnule Drake, putem reface materialele vizuale şi bannerele pentru caietele de presă, dar cănile de cafea sunt o problemă.

—De ce sunt o problemă?

— Pentru că sunt fabricate în China şi...

— *Fabricate în China?* Patria poluării? Cui i-a venit ideea asta?

— Întotdeauna am comandat cănile din China pentru...

— Ei bine, categoric nu le putem folosi. Suntem FNRM, pentru numele lui Dumnezeu. Câte căni avem?

— Trei sute. Le dăm jurnaliştilor care participă, împreună cu mapele de presă.

— Atunci faceţi rost de nişte căni ecologice, fir-ar să fie, spuse Drake. în Canada nu se fac căni? Nimeni nu se plânge de lucrurile făcute în Canada. Luaţi nişte căni canadiene şi imprimaţi pe ele „catastrofă". Asta e tot.

Graficienii se uitau unii la alţii. Unul dintre ei spuse:

— Există un furnizor în Vancouver...

— Dar au căni de culoarea untului.

— Nu-mi pasă nici dacă sunt Chartreuse, spuse Drake, ridicând tonul. Faceţi ce spun! Şi cu printurile ce e?

Un alt grafician ţinea în mână o coală.

— Sunt bannere în patru culori imprimate în cerneluri biodegradabile, pe hârtie reciclată.

Drake luă o coală.

— Asta e reciclată? Arată al dracului de bine.

— De fapt, e hârtie nouă. Graficianul părea nervos. Dar nimeni nu va şti.

— Nu mi-ai spus asta. E foarte important ca materialele reciclate să arate bine.

— Aşa şi este, domnule. Nu vă faceţi probleme.

— Atunci să continuăm. Se întoarse spre oamenii de la PR. Cum se va desfăşura campania?

— Eo lansare standard pentru a sensibiliza publicul la problema schimbărilor climatice abrupte, spuse primul angajat, ridicându-se în picioare. Primele apariţii în presă vor fi în emisiunile de dezbateri de duminică dimineaţă şi în suplimentele de duminică ale ziarelor. Miercuri or să înceapă să vorbească despre începutul conferinţei, vor face interviuri cu cei mai fotogenici dintre cei implicaţi. Stanford, Levine şi ceilalţi care dau bine la televizor. Am primit destul spaţiu în *prime time,* aşa că avem acces la toate marile săptămânale din lume: *Time, Newsweek, Der Spiegel, Paris Match, Oggi, The Economist.* In total sunt cincizeci de reviste care-i informează pe liderii de opinie. Am cerut să apărem pe prima pagină şi să accepte şi bannerul nostru. Dacă nu sunt de acord cu toate condiţiile, nu lucrăm cu ei. Ne aşteptăm să apărem pe prima pagină în cel puţin douăzeci dintre ele.

— Bine, spuse Drake.

— Începem conferinţa miercuri. Ecologişti cunoscuţi şi carismatici, dar şi politicieni din ţările industrializate sunt aşteptaţi să participe. Avem delegaţi din toată lumea, aşa că

vom avea imagini cu reacţiile unui public de toate rasele. Fireşte că acum printre ţările industrializate se numără şi India, Coreea şi Japonia. Va participa şi o delegaţie chineză, dar nu vor lua cuvântul.

Cei două sute de jurnalişti de televiziune invitaţi vor sta la Hilton, unde vor fi amenajate locuri speciale pentru interviuri, în afară de sălile de conferinţe, pentru ca oratorii să-şi transmită mesajul publicului din toată lumea. Vom avea şi oameni din presa scrisă, care vor transmite informaţiile formatorilor de opinie din elită, adică cei care citesc, dar nu se uită la televizor.

— Bine, spuse Drake. Părea mulţumit.

— Tema fiecărei zile va fi descrisă printr-o imagine grafică distinctă, care pune accentul pe inundaţii, foc, creşterea nivelului mării, secetă, aisberguri, taifunuri şi uragane şi aşa mai departe. în fiecare zi va veni un nou grup de politicieni din toată lumea şi vor da interviuri în care îşi vor susţine implicarea şi îngrijorarea faţă de această problemă nouă.

— Bine, bine, aprobă Drake.

— Politicienii vor sta doar o zi unii doar câteva ore şi nu vor avea timp să participe la conferinţe, dar vom avea imagini cu ei în public, ceea ce va fi eficient. Apoi avem elevi de la şcolile locale, din clasele patru-şapte, care vor veni zilnic să înveţe despre pericolele iertaţi-mă, despre catastrofa care le ameninţă viitorul şi vom avea pliante educative pentru profesorii de şcoală, ca să-i poată învăţa pe elevi despre criza produsă de schimbările climatice abrupte.

— Când sunt gata pliantele astea?

— Ar fi fost gata azi, dar le reţinem pentru a schimba bannerele.

— Bine, spuse Drake. Şi pentru licee?

— Aici avem nişte probleme, spuse omul de la PR. Am arătat pliantele unui eşantion de profesori de liceu şi…ăă…

— Şi ce? întrebă Drake.

— Feedback-ul pe care l-am primit sugera că nu vor avea prea mult succes.

Chipul lui Drake se întunecă.

— Şi de ce nu?

— Ei bine, programa de studiu în liceu e centrată pe ce se cere la colegii, aşa că nu prea au loc pentru facultative…

— Dar asta nu prea e *facultativ…*

— Şi li s-a părut speculativ şi lipsit de substanţă. Spuneau chestii de genul: „Unde sunt argumentele ştiinţifice aici?" Eu doar vă prezint faptele, domnule.

— Fir-ar să fie, spuse Drake, dar *nu* e speculativ. Se *întâmplă.*

— Păi... poate nu le-am dat materiale potrivite care să demonstreze ce spuneţi...

— Dă-o-n mă-sa. Nu mai contează acum, spuse Drake. Crede-mă, se întâmplă. Poţi să fii sigur de asta.

Se întoarse şi spuse pe un ton surprins:

— Evans, de când eşti aici?

Peter Evans stătea la intrare de cel puţin două minute şi auzise o bună parte din conversaţie.

— Acum am ajuns, domnule Drake.

— Bine. Drake se întoarse spre ceilalţi. Cred că am terminat cu astea. Evans, tu vino cu mine.

Drake închise uşa biroului său.

— Am nevoie de sfatul tău, Peter, spuse pe un ton calm. Se îndreptă spre birou, luă câteva hârtii şi le împinse spre Evans. Ce dracu' e asta?

Evans le privi.

— Este retragerea donaţiei lui George.

— Tu ai conceput-o?

— Da.

— A cui a fost ideea cu paragraful 3a?

— Paragraful 3a?

— Da. Tu ai adăugat înţelepciunea asta?

— Nu prea îmi aduc aminte...

— Atunci dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria, spuse Drake. Luă documentul şi începu să-l citească. „în eventualitatea că se va argumenta că nu sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, ar putea exista încercări de a obţine în instanţă anularea clauzelor acestui document. Prin urmare acest document autorizează plata a cincizeci de mii de dolari pe săptămână către FNRM până la pronunţarea hotărârii judecătoreşti. Suma va fi considerată suficientă pentru acoperirea costurilor asumate de FNRM şi va face astfel imposibilă anularea acestui document în instanţă." Tu ai scris asta, Evans?

— Da.

— A cui a fost ideea?

— A lui George.

— George nu e avocat. L-a ajutat cineva.

— Nu eu, spuse Evans. Clauza asta mi-a dictat-o în mare măsură. Eu nu m-aş fi gândit la asta.

Drake pufni dezgustat.

— Cincizeci de mii pe săptămână, spuse el. In ritmul ăsta, ne vor trebui patru ani ca să primim finanţarea de zece milioane.

— Asta a vrut George să prevadă documentul.

— Dar a cui a fost ideea? Dacă nu a ta, a cui?

— Nu ştiu.

— Află.

— Nu ştiu dacă pot, spuse Evans. Vreau să spun că George e mort şi nu ştiu cu cine s-a consultat...

Drake îl privi pe Evans.

— Eşti cu noi, Peter, sau nu? începu să se plimbe prin încăpere. Pentru că acest proces Vanutu este fără îndoială cel mai important în care ne-am implicat. Trecu automat la unul dintre discursurile sale. Miza e enormă, Peter. încălzirea globală e cea mai gravă criză cu care se confruntă omenirea. Ştii asta. Şi eu ştiu asta. Cea mai mare parte a lumii civilizate ştie asta. *Trebuie* să acţionăm ca să salvăm planeta înainte de a fi prea târziu.

— Da, spuse Evans. Ştiu asta.

— Ştii? Avem un proces, un proces foarte important, care are nevoie de ajutorul nostru. Şi cincizeci de mii de dolari pe săptămână o să-l înfunde.

Evans ştia că nu e adevărat.

— Cincizeci de mii înseamnă mulţi bani. Nu văd de ce l-ar înfunda...

— *Pentru că aşa va fi!* urlă Drake. *Pentru că îţi spun eu că aşa va fi!*

Păru surprins de propria sa izbucnire. Se ţinu de birou şi îşi recapătă controlul.

— Ascultă, spuse el. Nu avem voie să uităm de adversarii noştri. Industria e puternică, fenomenal de puternică. Iar industria vrea să fie lăsată în pace să polueze. Vrea să polueze aici, şi în Mexic, şi în China şi oriunde altundeva îşi face treaba. Miza e enormă.

— Înţeleg, spuse Evans.

— Multe forţe influente sunt interesate de acest caz, Peter.

— Da, sunt convins.

— Forţe care nu se vor da în lături de la nimic ca să se asigure că noi vom pierde.

Evans se încruntă. Ce încerca să-i spună Drake?

— Au influenţă peste tot, Peter. Pot avea influenţă asupra membrilor firmei tale de avocatură. Sau asupra altor oameni pe care-i cunoşti. Oameni în care consideri că poţi avea încredere dar nu poţi. Pentru că sunt în cealaltă tabără şi nici măcar nu ştiu asta.

Evans nu spuse nimic. II privea doar pe Drake.

— Fii prudent, Peter. Păzeşte-ţi spatele. Nu discuta despre ce faci cu nimeni cu *nimeni* în afară de mine. încearcă să nu foloseşti telefonul mobil. Evită e-mailul. Şi fii cu ochii în patru, în caz că eşti urmărit.

— Bine... de fapt, am fost deja urmărit, spuse Evans. E un Prius albastru...

— Ăştia sunt ai noştri. Nu ştiu ce fac. I-am angajat acum câteva zile.

— Ai voştri?

— Da. E o nouă firmă de pază pe care o testăm. în mod evident, nu sunt foarte competenţi.

— Sunt derutat, spuse Evans. FNRM are o firmă de protecţie?

— Categoric. De câţiva ani. Din cauza pericolului cu care ne confruntăm. Te rog să mă înţelegi. *Cu toţii suntem în pericol,* Peter. Nu înţelegi ce va însemna procesul ăsta, dacă vom câştiga? Miliarde de dolari pe care industria le va avea de plătit în viitor, ca să oprească emisiile ce cauzează încălzirea globală. *Miliarde.* Când sunt astfel de mize în joc, câteva vieţi nu contează. Deci: fii extrem de atent.

Evans spuse că va fi. Drake îi strânse mâna.

— Vreau să aflu cine i-a spus lui George să pună paragraful ăla, spuse Drake. Şi vreau să ni se pună la dispoziţie banii, ca să-i folosim aşa cum credem de cuviinţă. Acum totul depinde de tine. Mult noroc, Peter.

Pe când ieşea din clădire, Evans se izbi de un tânăr care urca în fugă scările. Se ciocniră atât de puternic încât Evans aproape că-şi pierdu echilibrul. Tânărul îşi ceru scuze în grabă şi-şi continuă drumul. Părea unul dintre puştii care lucrau pentru conferinţă. Evans se întrebă ce criză mai apăruse.

Ajuns afară, privi strada. Prius-ul albastru dispăruse. Se urcă în maşină şi porni înapoi spre casa lui Morton, ca s-o vadă pe Sarah.

HOLMBY HILLS
MARŢI, 5 OCTOMBRIE
5.57 P.M.

Traficul era aglomerat. Se târa încet pe Sunset, aşa că avea destul timp ca să se gând'ească. După conversaţia cu Drake se simţea ciudat. întâlnirea cu el avusese ceva straniu. Părea inutilă, de parcă Drake voise să se asigure că-l putea chema pe Evans la el, iar Evans ar fi venit. De parcă şi-ar fi demonstrat autoritatea. Sau ceva de felul ăsta.

În orice caz, Evans simţea că se pregăteşte ceva.

Şi simţea că era ceva ciudat şi cu firma de pază. Ceva nu era în regulă. Până la urmă, FNRM făcea parte dintre băieţii buni. N-ar fi trebuit să se ascundă şi să urmărească oameni. Iar avertismentele paranoice ale lui Drake nu erau întru totul convingătoare. Drake exagera în reacţii, cum făcea adesea.

Drake avea un mod de a fi dramatic. Nu se putea abţine. Totul era o criză, totul era disperat, totul era de o importanţă vitală. Trăia într-o lume a urgenţelor extreme, dar care nu era neapărat lumea reală.

Evans sună la birou, dar Heather plecase acasă. Sună la biroul lui Lowenstein şi vorbi cu Lisa.

— Ascultă, îi spuse, am nevoie de ajutorul tău. Ea îi răspunse cu o voce joasă, complice.

— Desigur, Peter.

— Şi apartamentul meu a fost jefuit.

— Nu... şi la tine?

— Da, şi la mine. Şi chiar trebuie să vorbesc cu poliţia...

— Păi da, chiar că trebuie. Doamne, au luat ceva?

— Nu cred, răspunse el, dar trebuie să dau o declaraţie, atâta tot şi sunt cam ocupat acum, mă ocup de Sarah... s-ar putea să dureze până târziu...

— Şi desigur că ai nevoie de mine să anunţ poliţia despre spargere?

— Ai putea să faci asta? Mi-ar fi de mare ajutor.

— Bineînţeles, Peter. Lasă totul în seama mea. Făcu o pauză. Când vorbi din nou, aproape că şoptea. Există ceva ce n-ai vrea să găsească poliţia?

— Nu.

— Vreau să spun... eu n-am nimic împotrivă, toată lumea din LA are obiceiuri proaste, căci altfel n-am mai fi aici...

— Nu, Lisa. Sincer, n-am droguri, dacă la asta te referi.

— A, nu, spuse ea imediat, nu făceam nici o presupunere. N-ai poze sau chestii de felul ăsta?

— Nu, Lisa.

— Nimic, ştii tu, cu minori?

— Mă tem că nu.

— Bine, voiam doar să mă asigur.

— Atunci îţi mulţumesc pentru tot. Ca să intri în casă...

— Ştiu, spuse ea. Cheia e sub preş.

— Da. Făcu o pauză. De unde ştii asta?

— Peter, răspunse ea, pe un ton ce părea uşor jignit. Poţi conta pe faptul că ştiu nişte lucruri.

— Foarte bine. Atunci mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Acum ce facem cu Margo? Cum se simte?

— E bine.

— Ai fost la ea?

— Da, de dimineaţă şi...

— Nu, vreau să spun la spital. N-ai auzit? Margo se întorcea azi de la bancă şi a intrat în casă în timp ce apartamentul ei era jefuit. Trei spargeri în aceeaşi zi! Tu, Margo şi Sarah! Ce se întâmplă? Ştii?

— Nu, răspunse Evans. E foarte misterios.

— *Este.*

— Dar ce-i cu Margo?

— A, da... Cred că s-a hotărât să se lupte cu tipii ăia, ceea ce a fost o greşeală, au bătut-o, probabil că şi-a pierdut cunoştinţa. Avea un ochi învineţit, din câte am auzit, şi când răspundea întrebărilor poliţiei, a leşinat. Era complet paralizată, nu se putea mişca. I s-a oprit şi respiraţia.

— Glumeşti.

— Nu. Am discutat îndelung cu poliţistul care a fost acolo. Mi-a spus că s-a întâmplat brusc, că nu se mai putea mişca şi că s-a învineţit complet înainte ca paramedicii să ajungă şi s-o ducă

la UCLA. Toată după-amiaza a stat la terapie intensivă. Doctorii aşteaptă s-o poată întreba despre inelul albastru.

— Ce inel albastru?

— Chiar înainte să paralizeze, vorbea neclar, dar a spus ceva despre inelul albastru sau inelul albastru al morţii.

— Inelul albastru al morţii, repetă Evans. Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. încă nu poate vorbi. Ia cumva droguri?

— Nu, e obsedată de viaţa sănătoasă.

— Am auzit că doctorii spun că îşi va reveni. A fost o paralizie temporară.

— Mă duc s-o văd mai târziu, spuse Evans.

— După ce te duci, mă suni şi pe mine? Şi o să mă ocup de apartamentul tău, nu-ţi face griji.

Se întunecase când ajunse la casa lui Morton. Agenţii de pază plecaseră; singura maşină parcată în faţă era Porsche-le lui Sarah. Ea îi deschise când sună la uşă. Se schimbase într-un trening.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Da.

Intrară în hol şi se îndreptară spre living. Luminile erau aprinse, încăperea era caldă şi primitoare.

— Unde sunt agenţii de pază?

— Au plecat la cină. Se întorc.

— Au plecat *cu toţii?*

— Se întorc. Vreau să-ţi arăt ceva. Scoase un baston pe care era montat un dispozitiv electronic. îl apropie de corpul său, ca la un control pe aeroport. îi atinse buzunarul din stânga.

— Goleşte-l.

Nu avea în buzunar decât cheile de la maşină. Le aruncă pe măsuţa de cafea. Sarah îi apropie bastonul de piept, îl trecu peste haină. îi atinse buzunarul din dreapta şi îi făcu semn să-l golească.

— Ce-i cu asta?

Ea clătină din cap, fără să vorbească. Scoase o monedă de un penny. O puse pe masă. îi făcu semn cu mâna: mai ai? El controla din nou. Nimic.

Apropie bastonul de cheile de la maşină. Pe lanţ era o bucată dreptunghiulară de plastic, cu care se deschidea uşa maşinii. O deschise cu un cuţit.

— Hei, stai puţin...

Piesa de plastic se deschise. Evans văzu înăuntru circuite electrice şi o baterie de ceas. Sarah scoase un dispozitiv electronic puţin mai mare decât vârful unui creion.

— Asta e.

— E ceea ce cred eu că e?

Luă dispozitivul electronic şi-l puse într-un pahar cu apă. Apoi se întoarse spre moneda de un penny. O examina atent, apoi o îndoi cu degetele. Spre surpriza lui Evans, moneda se rupse în două, scoţând la iveală un mic nucleu electronic.

Îl puse şi pe acesta în paharul cu apă.

— Unde ţi-e maşina? întrebă ea.

— În faţă.

— O verificăm mai târziu.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Agenţii de pază au găsit asupra mea microfoane. Şi în toată casa. Cea mai plauzibilă explicaţie e că ăsta a fost motivul spargerii să monteze microfoane. Şi acum surpriză! Şi tu ai microfoane.

Evans privi în jur.

— Casa e în regulă?

— Casa a fost cercetată şi curăţată cu metode electronice. Băieţii au găsit în jur de douăsprezece microfoane. Se presupune că acum e curată.

Se aşezară împreună pe canapea.

— Cei care fac toate astea sunt convinşi că ştim ceva, spuse ea. Şi încep să cred că au dreptate.

Evans îi spuse ce aflase de la Morton despre listă.

— A cumpărat o listă? Evans aprobă.

— Aşa a spus.

— A zis ce fel de listă?

— Nu. Voia să-mi spună mai multe, dar n-a mai apucat.

— Nu ţi-a spus mai multe când ai fost singur cu el?

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Când ai urcat în avion?

— Nu...

— La masă, la cină?

— Nu cred, deci nu.

— Când l-ai condus la maşină?

— Nu, cânta tot timpul. A fost cam jenant, ca să-ţi spun sincer. Apoi a ajuns la maşină... Stai puţin. Evans se ridică. A spus ceva ciudat.

— Ce anume?

— Un fel de proverb filosofic budist. Mi-a spus să-l ţin minte.

— Cum suna?

— Nu mai ştiu. Cel puţin nu exact. Era ceva de genul: „Pe toate le ştie Buddha, acolo unde stă".

— Pe George nu-l interesa budismul, spuse Sarah. De ce ţi-ar fi spus aşa ceva?

— „Pe toate le ştie Buddha, acolo unde stă", repetă Evans. Evans privea fix în faţă, spre camera media de lângă living.

— Sarah...

Chiar în faţa lor, sub o lumină cu efect dramatic, se afla o sculptură din lemn reprezentându-l pe Buddha aşezat. Birmaneză, din secolul al XIV-lea.

Evans se ridică şi se îndreptă spre camera media. Sarah îl urmă. Sculptura avea peste un metru înălţime şi era aşezată pe un piedestal înalt. Evans se duse în spatele statuetei.

— Crezi...? întrebă Sarah.

— Poate.

Atinse cu degetele baza statuetei. Sub picioarele încrucişate se afla un spaţiu îngust, dar nu se simţea nimic. Se aplecă şi privi. Nimic. Erau câteva crăpături mari în lemnul statuii, dar nu se afla nimic acolo.

— Poate dacă-i scoatem partea de jos? întrebă Evans.

— E pe rotile.

O împinseră într-o parte, dar dedesubt se vedea doar un covor alb. Evans oftă.

— Mai sunt şi alţi Buddha pe aici? întrebă el, uitându-se prin cameră.

Sarah stătea în genunchi.

— Peter, spuse ea.

— Ce e?

— Uită-te.

Evans se aplecă. Intre baza piedestalului şi podea se afla un spaţiu de cel mult doi centimetri şi jumătate. In acel spaţiu se zărea cu dificultate colţul unui plic, aflat în interiorul piedestalului.

— Al naibii să fiu!

— E un plic.

Ea îşi vârî degetele înăuntru.

— Ajungi la el?

— Cred că da... l-am prins!

Scoase plicul. Avea dimensiunile unui plic oficial, era sigilat şi fără nici un alt însemn.

— Asta ar putea fi, spuse Sarah, tulburată. Peter, cred că l-am găsit!

Luminile se stinseră, iar casa se cufundă în întuneric. Se ridicară cu dificultate în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Evans.

— Nu-i nimic. Generatorul de urgenţă va intra imediat în funcţiune.

— Nu, nu va intra, spuse o voce în întuneric.

Două lanterne puternice li se aprinseră drept în faţă. Evans clipi în lumina crudă; Sarah îşi ridică mâna ca să-şi acopere ochii.

— Dă-mi, te rog, plicul, spuse vocea.

— Nu, spuse Sarah.

Se auzi un declic metalic, ca şi cum s-ar fi armat un pistol.

— O să luăm plicul, spuse vocea. Intr-un fel sau altul.

— Ba nu, spuse Sarah.

Evans, care stătea lângă ea, îi şopti:

— *Sar-ah.*

— Taci, Peter. N-o să-l ia.

— O să tragem dacă suntem nevoiţi, spuse vocea.

— Sarah, dă-le dracului plicul ăla, spuse Evans.

— Să vină să-l ia, spuse Sarah, sfidător.

— *Sar-ah...*

— Târfă! urlă vocea şi se auzi o împuşcătură. Evans era derutat, în haos şi întuneric. Se mai auzi un strigăt. Una dintre lanterne căzu pe podea şi se rostogoli, iar lumina se îndreptă spre colţul camerei. în umbră Evans zări cum o siluetă masivă, întunecată o ataca pe Sarah, care ţipa şi lovea. Fără să se gândească, Evans se repezi spre agresor, apucând un braţ într-o jachetă de piele. Simţi respiraţia bărbatului, ce duhnea a bere, îl auzi cum geme. Apoi cineva îl trase, aruncându-l la podea şi fu lovit în coaste.

Se rostogoli, izbindu-se de mobilă, apoi se aprinse o altă lanternă şi se auzi o voce joasă, spunând: „Dă-te la o parte

acum". Atacatorul se opri imediat şi se întoarse spre voce. Evans o văzu pe Sarah, întinsă pe podea. Un al doilea bărbat se ridică şi se îndreptă spre lanternă.

Se auzi un pârâit, bărbatul urlă şi căzu pe spate. Lumina lanternei se fixă asupra bărbatului care-l lovise pe Peter.

— Tu, jos!

Omul se întinse imediat pe covor.

— Cu faţa în jos. Bărbatul se întoarse.

— Aşa e mai bine, spuse vocea. Voi doi sunteţi bine?

— Eu da, spuse Sarah, gâfâind, privind spre lumină. Tu cine dracului eşti?

— Sarah, răspunse vocea. Sunt dezamăgit că nu mă recunoşti.

În acea clipă luminile se aprinseră în încăpere.

— John! strigă Sarah.

Şi, spre uimirea lui Evans, păşi peste trupul atacatorului căzut pentru a-l îmbrăţişa recunoscătoare pe John Kenner, profesor de ingineria şi geologia mediului la MIT.

HOLMBY HILLS
MARŢI, 5 OCTOMBRIE
8.03 P.M.

— Cred că merit o explicaţie, spuse Evans.

Kenner se aplecase şi le punea cătuşe celor doi bărbaţi întinşi pe podea. Primul încă nu-şi recăpătase cunoştinţa.

— E o armă cu electroşocuri, spuse Kenner. Are un proiectil de cinci sute de megaherţi, care produce un şoc de patru milisecunde care opreşte funcţionarea creierului. Te lasă lat. îţi pierzi cunoştinţa instantaneu. Dar nu durează decât câteva minute.

— Nu, spuse Evans. Mă refeream la...

— De ce sunt aici? răspunse Kenner, privindu-l cu un zâmbet de-abia schiţat.

— Da.

— E bun prieten cu George, spuse Sarah.

— Da? De când?

— De când ne-am cunoscut cu toţii, cu ceva timp în urmă. Şi cred că îţi aminteşti şi de partenerul meu, Sanjong Thapa.

Un tânăr bine clădit, musculos, tuns scurt şi cu pielea închisă la culoare intră în cameră. La fel ca prima oară, Evans fu uimit de ţinuta sa vag milităroasă şi de accentul său britanic.

— Luminile funcţionează, profesore, spuse Sanjong Thapa. Să chem poliţia?

— Nu încă, răspunse Kenner. Ajută-mă, Sanjong. Kenner şi prietenul său controlară împreună buzunarele celor doi bărbaţi legaţi cu cătuşe.

— După cum mă aşteptam, spuse Kenner, ridicându-se în sfârşit în picioare, n-au nici un act asupra lor.

— Cine sunt?

— Asta e o întrebare pentru poliţie. Bărbaţii începeau să tuşească şi să-şi revină. Sanjong, să-i ducem la uşa din faţă.

Îi ridicară pe intruşi în picioare şi aproape că îi târâră afară din încăpere.

Evans rămase singur cu Sarah.

— Cum a intrat Kenner în casă?

— Era în pivniţă. Aproape toată după-amiaza a cercetat casa.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Eu i-am cerut asta, spuse Kenner, intrând din nou în cameră. Nu eram sigur în privinţa ta. E o afacere complicată, îşi frecă palmele. Acum hai să ne uităm la plicul ăla.

— Da.

Sarah se aşeză pe canapea şi-l deschise. înăuntru era o singură foaie de hârtie, foarte atent îndoită. O privi uimită. Faţa îi căzu.

— Ce este? întrebă Evans.

Fără să spună un cuvânt, îi întinse foaia.

Era o factură de la Edwards Fine Art Display Company, din Torrance, California, pentru construirea unui piedestal de lemn care să susţină o statuie a lui Buddha. Datată cu trei ani în urmă.

Simţindu-se descurajat, Evans se aşeză pe canapea, lângă Sarah.

— Ce? întrebă Kenner. Ai abandonat deja?

— Nu ştiu ce altceva să fac.

— Poţi începe prin a-mi spune exact ce ţi-a zis George Morton.

— Nu-mi amintesc exact.

— Spune-mi ce-ţi aminteşti.

— A spus că e un proverb filosofic. Era ceva de genul: „Pe toate le ştie Buddha, acolo unde stă".

— Nu, e imposibil, spuse Kenner, pe un ton categoric.

— De ce?

— N-ar fi spus aşa ceva.

— De ce? Kenner oftă.

— Mi se pare evident. Dacă ar fi dat instrucţiuni ceea ce presupun că a făcut n-ar fi fost atât de inexact. Deci trebuie să fi spus altceva.

— E tot ce-mi amintesc, spuse Evans pe un ton defensiv. Stilul lui Kenner i se părea tăios, aproape insultător. începuse să-l antipatizeze pe omul acesta.

— Doar atât îţi aminteşti? Să mai încercăm o dată. *Unde* a făcut George această afirmaţie? Trebuie să fi fost după ce aţi ieşit din hol.

La început Evans fu uimit. Apoi îşi aminti.

— Erai acolo?

— Da. Undeva în parcare.

— De ce?

— Discutăm mai târziu despre asta. îmi spui că tu şi George aţi ieşit...

— Da, spuse Evans. Am ieşit. Era frig, iar George s-a oprit din cântat când a simţit frigul. Stăteam pe treptele hotelului şi aşteptam maşina.

— Aşa...

— Şi când a venit, el s-a urcat în Ferrari, eu mă gândeam că n-ar trebui să conducă, i-am spus asta, iar George mi-a zis: „Asta îmi aminteşte de un proverb filosofic". Eu l-am întrebat care, iar el mi-a spus: „Pe toate le ştie Buddha, acolo unde stă".

— Unde stă?

— Asta a spus.

— Bine. Şi în acel moment tu erai...

— Mă aplecasem spre maşină.

— Spre Ferrari.

— Da.

— Te aplecai. Şi când George ţi-a spus proverbul ăsta filosofic, ce i-ai răspuns?

— L-am rugat doar să nu conducă.

— Ai repetat fraza?

— Nu, răspunse Evans.

— De ce nu?

— Pentru că mă temeam pentru el. N-ar fi trebuit să conducă. Oricum, ţin minte că mă gândeam că formularea e cam stângace: „Pe toate le comandă Buddha, de la locul său".

— Pe toate le comandă?

— Da.

— Ţi-a spus el „pe toate le comandă"?

— Da.

— *Mult* mai bine, spuse Kenner.

Se mişca încontinuu prin cameră, iar privirea i se muta de la un obiect la altul. Atingea obiecte, apoi le lăsa şi trecea mai departe.

— De ce e mult mai bine? Kenner arătă spre cameră.

— Uită-te în jur, Peter. Ce vezi?

— O sală media.

— Exact.

— Păi nu înţeleg...

— Stai pe canapea, Peter.

Furios, Evans se aşeză. îşi încrucişa braţele pe piept şi îl fixă încruntat pe Kenner.

Se auzia soneria. Discuţia fu întreruptă de sosirea poliţiei.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse Kenner. E mai uşor dacă nu eşti văzut. Ieşi din nou din cameră. Auziră de pe hol câteva voci care discutau încet despre cei doi intruşi captivi. Părea o conversaţie între prieteni.

— Kenner are legături cu poliţia?

— Nu chiar.

— Ce înseamnă asta?

— Pare să aibă cunoştinţe, atâta tot. Evans o privi insistent.

— Pare să aibă cunoştinţe, atâta tot, repetă el.

— Tot felul de cunoştinţe. Da. L-a trimis şi pe George la mulţi dintre ei. Kenner are o reţea de contacte extraordinar de vastă. Mai ales în domeniul ecologiei.

— Asta face Centrul pentru Analiză de Risc? Riscuri ecologice?

— Nu ştiu sigur.

— De ce e în anul sabatic?

— Ar trebui să-l întrebi pe el chestiile astea.

— Bine.

— Nu-l placi, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ba îl plac. Doar că îl consider un imbecil îngâmfat.

— E foarte sigur pe el.

— Aşa sunt de obicei imbecilii.

Evans se ridică şi se duse într-un punct din care putea vedea pe hol. Kenner vorbea cu poliţiştii, semna nişte hârtii şi îi preda pe intruşi. Poliţiştii glumeau cu el. Lângă ei se afla bărbatul cu tenul închis, Sanjong.

— Şi ce-i cu tipul ăla mărunţel care e cu el?

— Sanjong Thapa, răspunse ea. Kenner 1-a cunoscut în Nepal, pe când urca pe munte. Sanjong era un ofiţer nepalez, care trebuia să ajute o echipă de oameni de ştiinţă să cerceteze eroziunea solului în Himalaya. Kenner 1-a invitat în State să lucreze cu el.

— Acum îmi amintesc. Kenner e şi alpinist. Şi aproape că a ajuns în echipa olimpică de schi. Evans îşi ascundea cu greu iritarea.

— E un om remarcabil, Peter. Chiar dacă nu-l placi. Evans se întoarse la canapea, se aşeză din nou şi-şi încrucişa braţele.

— Aici ai dreptate, spuse el. Nu-l plac.

— Am senzaţia că nu eşti singurul. Lista oamenilor care-l antipatizează pe John Kenner e lungă.

Evans pufni dispreţuitor şi nu spuse nimic.

Stăteau pe canapea când se întoarse Kenner. îşi freca din nou palmele.

— Bine, spuse el. Tot ce au de spus băieţii ăştia doi e că vor să cheme un avocat şi par să cunoască unul bun. închipuiţi-vă. Dar vom şti mai multe peste câteva ore. Se întoarse spre Peter. Deci ai rezolvat misterul? în legătură cu Buddha?

Evans îl privi încruntat.

— Nu.

— Zău? E destul de evident.

— Atunci ce-ar fi să ne spui tu?

— Întinde mâna spre capătul mesei, spuse Kenner. Evans întinse mâna. Pe masă se aflau cinci telecomenzi.

— Da, spuse el. Şi?

— La ce folosesc?

— E sala media. Deja am stabilit asta.

— Da, spuse Kenner. *Dar la ce folosesc?*

— În mod evident, pentru a controla televizorul, satelitul, DVD-ul, VHS-ul şi toate astea.

— De unde e fiecare?

Evans privi fix spre masă. Şi brusc înţelese.

— Doamne, ai mare dreptate.

Le cerceta, una după alta.

— Asta e de la panoul de comandă... DVD... satelit... televizorul cu plasmă... Se opri. Mai era una. Se pare că sunt două telecomenzi pentru DVD.

Cea de-a doua era neagră şi grosolană, avea toate butoanele obişnuite, dar era puţin mai uşoară decât cealaltă.

Evans deschise compartimentul bateriilor. înăuntru era o singură baterie. în locul celeilalte se afla o bucată de hârtie făcută sul.

— Asta e! Scoase hârtia.

Pe toate le comandă Buddha, de la locul său. Asta spusese George. Ceea ce însemna că la hârtia aceasta se referise.

Evans desfăcu atent bucata de hârtie făcută sul şi o aşeză pe masă, netezind-o cu podul palmei.

Apoi o privi nedumerit.

Hârtia nu conţinea decât coloane de numere şi cuvinte.

6622	39822	24FXE	62262 TERROR
62	93	82293	
8823	48984	12FXE	82232 SNAKE
20	32	54393	
7745	90807	02FXE	67533 LAUGHER
48	99	43433	
4823	58984	22FXE	72232 SCORPION
20	32	04393	
ALT			
6622	39822	24FXE	62262 TERROR
62	93	82293	
3823	48984	12FXE	82232 SEVER
20	32	54393	
2445	90807	02FXE	67533 CONCH
48	99	43433	
4823	58984	22FXE	72232 SCORPION
20	32	04393	
ALT			
6622	39822	24FXE	62262 TERROR
62	93	82293	
3823	48984	12FXE	82232 BUZZARD

20	32	54393		
4445	70807	02FXE	67533	OLD MAN
48	99	43433		
4823	58984	22FXE	72232	SCORPION
20	32	04393		
ALT				
6622	39822	24FXE	62262	TERROR
62	93	82293		
3823	48984	12FXE82232		BLACK MESA
20	32	54393		
3445	90807	02FXE	67533	SNARL
48	99	43433		
4823	58984	22FXE72232		SCORPION
20	32	04393		

— *Asta* căutau cu toţii? întrebă Evans. Sarah privea hârtia peste umărul lui.

— Nu înţeleg. Ce înseamnă asta?

Evans îi dădu hârtia lui Kenner, care-i aruncă o privire scurtă şi spuse:

— Nu mă mir că toată lumea e disperată să recupereze asta.

— Ştii ce e?

— E foarte clar ce este, spuse Kenner, pasându-i hârtia lui Sanjong. E o listă de locaţii geografice.

— Locaţii? Unde?

— Asta trebuie să calculăm, spuse Sanjong. Sunt înregistrate în UTM, ceea ce înseamnă că lista e concepută pentru piloţi.

Kenner văzu expresia nedumerită a celorlalţi.

— Lumea e un glob, spuse el, iar hărţile sunt plate. Prin urmare, toate hărţile sunt proiecţii ale unei sfere pe o suprafaţă plată. Una dintre proiecţii este grila Universal Transverse Mercator, care împarte globul în fâşii a câte şase grade. Iniţial era o proiecţie militară, dar unii piloţi o folosesc.

— Deci aceste cifre sunt latitudinea şi longitudinea, în altă formă? întrebă Evans.

— Corect. în formă militară. Kenner îşi mişcă degetul de-a lungul hârtiei. Se pare că sunt seturi alternative pentru patru locaţii. Dar de fiecare dată prima şi cea de-a patra locaţie surit una şi aceeaşi. Oricare ar fi motivul... Se încruntă şi începu să fixeze un punct din spaţiu.

— E chiar aşa de rău? întrebă Sarah.

— Nu ştiu sigur, răspunse Kenner. Dar s-ar putea să fie. îl privi pe Sanjong. Sanjong îl aprobă din cap, grav.

— În ce zi suntem azi? întrebă el.

— Marţi.

— Atunci... timpul e foarte scurt.

— Sarah, vom avea nevoie de avionul lui George, spuse Kenner. Câţi piloţi are?

— De obicei doi.

— Avem nevoie de cel puţin patru. Cât de repede faci rost de ei?

— Nu ştiu. Unde vrei să mergi?

— Chile.

— Chile! Şi când pleci?

— Cât mai repede posibil. Cel târziu la miezul nopţii.

— O să-mi ia ceva timp să aranjez...

— Atunci apucă-te de acum, spuse Kenner. Avem puţin timp, Sarah. Foarte puţin.

Evans o privi pe Sarah, care ieşea din cameră. Se întoarse spre Kenner.

— Bine, spuse el. Mă dau bătut. Ce e în Chile?

— Un aerodrom adecvat, presupun. Combustibil adecvat. Kenner pocni din degete. Bună remarcă, Peter. O strigă pe Sarah, aflată în cealaltă cameră.

— Sarah, ce fel de avion este?

— G-5, îi răspunse ea.

Kenner se întoarse spre Sanjong Thapa, care scosese un mic computer portabil şi tasta ceva.

— Eşti conectat la Akamai?

— Da.

— Am avut dreptate?

— Deocamdată am verificat doar prima locaţie, răspunse Sanjong. Dar aşa e. Trebuie să mergem în Chile.

— Atunci Terror e Terror?

— Cred că da.

Evans îşi muta privirea de la unul la celălalt.

— Terror e Terror? întrebă el, uluit.

— Exact, spuse Kenner.

— Ştii, Peter are dreptate aici, spuse Sanjong.

— Aveţi de gând să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă? întrebă Evans.

— Da, răspunse Kenner. Dar mai întâi, ai paşaportul la tine?

— Il am mereu la mine.

— Ce băiat bun! Kenner se întoarse din nou spre Sanjong. Cu ce are dreptate?

— E UTM, profesore. Sunt coordonate de şase grade.

— Sigur că da! spuse Kenner, pocnind iar din degete. Ce s-o fi întâmplat cu mine?

— Mă dau bătut, spuse Evans. Ce s-a întâmplat cu tine? Dar Kenner nu răspunse; părea aproape hiperactiv, iar degetele îi tremurau nervos când luă telecomanda de pe masa de lângă Peter şi o privi cu atenţie, în lumină. In sfârşit, vorbi.

— Coordonatele de şase grade înseamnă că aceste locaţii sunt cu o aproximaţie de o mie de metri. Asta înseamnă un kilometru. Nu e suficient de bine.

— De ce? Cât de exacte ar trebui să fie?

— Trei metri, răspunse Sanjong. Aproximativ zece picioare.

— Presupunând că folosesc PPS, spuse Kenner, privind din nou telecomanda. Caz în care... A, ştiam eu. E cel mai vechi truc din manual.

Scoase carcasa din spate a telecomenzii, scoţând la iveală plăcuţa cu circuite. O ridică, dezvăluind o altă bucată de hârtie îndoită. Era foarte subţire, aproape ca un şerveţel. Conţinea şiruri de numere şi simboluri.

-2147483640,8,0*x°%ÁgKÀ__^O#_QÀ__cÁ«aaaaaÚ?____ÿÿÿ__å

-2147483640,8,0%h° â#KÀ_O¸__@BÀ__cÁ«aaaaaÚ?ÿÿÿÿ___ÿÿÿ__

-2147483640,8,0ã’»^$PNÀ_N__éxFÀ__cÁ¬aaaaaÚ¿___ÿÿÿ__Â

-2147483640,8,0óW»1/4_OÀ ò°q_lMÀ__cÁ«aaaaaÚ?ÿÿÿÿ___ÿÿÿ__¥

-2147483640,8,0%0æ/Ñ_LÀøø_8_ÔPÀ__cÁ«aaaaaÚ¿?____ÿÿÿ__

-2147483640,8,0*x°%ÁgKÀ__^O#_QÀ__cÁ«aaaaaÚ?____ÿÿÿ__å

-2147483640,8,0%h° â#KÀ_O¸__@BÀ__cÁ«aaaaaÚ?ÿÿÿÿ___ÿÿÿ__

-2147483640,8,0óW»1/4_OÀ ò°q_lMÀ__cÁ«aaaaaÚ?ÿÿÿÿ___ÿÿÿ__¥

-2147483640,8,0ë{»l_´OÀã°°"d,LÀ__cÁ¬aaaaaÚ¿___ÿÿ

-2147483640,8,0%0æ/Ñ_LÀøø_8_ÔPÀ__cÁ«aaaaaÚ¿?
____ÿÿÿ__
-2147483640,8,0*x°%ÁgKÀ__^O#_QÀ__cÁ«aaaaaÚ?_
___ÿÿÿ__å
-2147483640,8,0%h° â#KÀ_O¸__@BÀ__cÁ«aaaaaÚ?
ÿÿÿÿ___ÿÿÿ__
-2147483640,8,0óW»1/4_OÀ ò°q_lMÀ__cÁ«aaaaaÚ?
ÿÿÿÿ___ÿÿÿ__¥
-2147483640,8,0ë{»l_´OÀã°°"d,LÀ__cÁ¬aaaaaÚ¿___ÿÿÿ
-2147483640,8,0%0æ/Ñ_LÀøø_8_ÔPÀ__cÁ«aaaaaÚ?
____ÿÿÿ__

— Bine, spuse Kenner. Aşa da.

— Şi astea ce sunt?

— Coordonate reale. Probabil că pentru aceleaşi locaţii.

— Terror e Terror? întrebă Evans. începea să se simtă ca un idiot.

— Da, răspunse Kenner. Vorbim despre Mount Terror, Peter. Un vulcan inactiv. Ai auzit de el?

— Nu.

— Ei bine, acolo mergem.

— Unde e?

— Credeam că ai ghicit deja. E în Antarctica, Peter.

II. TERROR

SPRE PUNTA ARENAS
MARŢI, 5 OCTOMBRIE
9.44 P.M.

Aeroportul Van Nuys rămase în urmă. Jetul se îndreptă spre sud şi traversă întinderea plată şi strălucitoare a Bazinului Los Angeles. Stewardesa îi aduse cafea lui Evans. Pe micul monitor, afişajul arăta 9 306 kilometri până la destinaţie. Zborul dura aproape douăsprezece ore.

Stewardesa îi întrebă dacă doreau să ia cina şi se duse s-o pregătească.

— Bine, spuse Evans. Acum trei ore am venit s-o ajut pe Sarah în problema spargerii. Acum zbor spre Antarctica. Nu vi se

pare că a venit momentul să-mi spună şi mie cineva despre ce e vorba?

Kenner încuviinţă din cap.

—Ai auzit vreodată de Frontul Ecologist de Eliberare? FEE?

— Nu, răspunse Evans, clătinând din cap.

— Nici eu, spuse Sarah.

— E o grupare extremistă underground. Se presupune că e fondată de foşti membri ai Greenpeace şi Earth First!, care au considerat că aceste organizaţii au devenit prea moderate. FEE recurge la acte de violenţă în numele unor cauze ecologiste. Au incendiat hoteluri în Colorado, case în Long Island, au doborât copaci în Michigan, au dat foc unor maşini în California...

Evans dădu din cap.

— Am citit despre ei... FBI şi celelalte agenţii ale statului nu se pot infiltra printre ei pentru că organizaţia e formată din celule separate, care nu comunică niciodată între ele.

— Da, spuse Kenner. Aşa se presupune. Dar au fost înregistrate convorbiri telefonice pe telefoane celulare. Ştim de ceva vreme că gruparea s-a extins la nivel global şi plănuieşte o serie de evenimente majore în toată lumea, care ar trebui să înceapă peste câteva zile.

— Ce fel de evenimente? Kenner clătină din cap.

— Asta nu ştim. Dar avem motive să credem că vor fi de proporţii şi distructive.

— Şi ce legătură au toate astea cu George Morton? întrebă Sarah.

— Donaţii, răspunse Kenner. Dacă FEE pregăteşte acţiuni în toată lumea, au nevoie de mulţi bani. întrebarea e de unde-i obţin?

— Spui cumva că George a finanţat o grupare extremistă?

— Nu intenţionat. FEE e o organizaţie criminală, dar, chiar şi aşa, grupări radicale cum e PETA o finanţează. Sincer, e o ruşine. Dar întrebarea e dacă şi unele organizaţii ecologiste mai cunoscute o finanţează.

— Organizaţii mai cunoscute? Cum ar fi?

— Oricare, răspunse Kenner.

— Stai puţin, spuse Sarah. Sugerezi că Societatea Audubon sau Sierra Club finanţează grupări teroriste?

— Nu. Dar vă spun că nimeni nu ştie exact ce fac aceste organizaţii cu banii. Controlul guvernului asupra fundaţiilor şi

instituţiilor caritabile e extrem de lax. Nu li se face audit. Registrele nu sunt controlate. în SUA, grupările ecologiste produc jumătate de miliard de dolari anual. Nimeni nu supraveghează ce fac cu aceşti bani.

Evans se încruntă.

— Şi George ştia asta?

— Când l-am cunoscut, spuse Kenner, era deja îngrijorat în legătură cu FNRM. Ce fac cu banii lui. Cheltuiesc patruzeci şi patru de milioane de dolari anual.

— Doar nu vrei să-mi spui că FNRM... începu Evans.

— Nu direct. Dar FNRM cheltuieşte şaizeci la sută din banii săi pe strângere de fonduri. Sigur că nu pot recunoaşte asta. N-ar da bine. Se fofilează lucrând aproape exclusiv cu firme din afară, companii de publicitate prin poştă sau prin telefon. Aceste firme au nume înşelătoare, cum ar fi Fondul Internaţional de Protecţie a Mediului asta e o organizaţie cu sediul în Omaha, care se ocupă cu publicitate prin poştă, dar care la rândul ei lucrează cu subcontractori din Costa Rica.

— Glumeşti, spuse Evans.

— Nu, nu glumesc. Iar anul trecut IWPF a cheltuit şase sute cincizeci de mii de dolari pe ceva care se numeşte Rainforest Action and Support Coalition, RASC. Care s-a dovedit a fi o cutie poştală în Elmira, New York. Şi aceeaşi sumă a mers către Servicii Seismice din Calgary, altă cutie poştală.

— Vrei să spui...

— O cutie. O fundătură. Acesta a fost adevăratul motiv al disputei dintre Morton şi Drake. Morton simţea că lui Drake îi scăpaseră lucrurile din mână. De aceea a cerut un audit extern al organizaţiei şi, când Drake a refuzat, Morton s-a îngrijorat de-a binelea. Morton e în consiliul de administraţie al FNRM; are răspundere, aşa că a angajat o echipă privată de anchetatori pentru a cerceta FNRM.

— Serios? întrebă Evans. Kenner încuviinţă din cap.

— Acum două săptămâni. Evans se întoarse spre Sarah.

— Tu ştiai asta?

Ea se uită în altă parte, apoi din nou la el.

— Mi-a zis că n-am voie să spun nimănui.

— George ţi-a zis?

— Nu, eu, spuse Kenner.

— Deci tu ai fost în spatele acestei chestii?

— Nu, doar m-am consultat cu George. Era jocul lui. Dar problema e că, dacă subcontractezi, nu mai ai control asupra modului în care sunt cheltuiţi banii. Sau nu mai ai responsabilitate asupra modului în care sunt cheltuiţi.

— Doamne, spuse Evans. Eu am crezut tot timpul că George îşi făcea griji în legătură cu procesul Vanutu.

— Nu, spuse Kenner. Procesul pare fără speranţă. E improbabil că va ajunge în instanţă vreodată.

— Dar Balder a spus că după ce o să aibă date exacte despre nivelul mării...

— Balder are deja datele exacte. Le are de luni întregi.

— Ce?

— Datele nu arată creşteri în zona Pacificului de sud în ultimii treizeci de ani.

— *Ce?*

Kenner se întoarse spre Sarah.

— Aşa e el tot timpul?

Stewardesa aduse suporturi pentru veselă, şerveţele şi tacâmuri.

— Am paste *fusilli* cu pui, sparanghel şi roşii uscate la soare, spuse ea, şi o salată verde asortată. Vrea cineva vin?

— Vin alb, spuse Evans.

— Avem Puligny-Montrachet. Nu ştiu sigur din ce an. Cred că e din '98. Domnul Morton avea de obicei la bord vin din '98.

— Adu-mi toată sticla, spuse Evans, încercând să glumească.

Kenner îl enervase. La începutul serii, Kenner fusese surescitat, destul de iritabil. Dar acum, în avion, era foarte liniştit. Avea aerul unui om care spunea adevăruri evidente, deşi nici unul nu era evident pentru Peter.

— Am înţeles greşit, spuse Evans, într-un târziu. Dacă ce spui e adevărat...

Kenner dădu uşor din cap.

Evans gândi: Mă lasă să pun totul cap la cap. Se întoarse spre Sarah.

— Şi tu ştiai asta?

— Nu. Dar ştiam că ceva nu e în regulă. George a fost foarte supărat în ultimele două săptămâni.

— Crezi că de-aia a ţinut discursul ăla şi apoi s-a sinucis?

— Voia să pună FNRM într-o situaţie jenantă, spuse Kenner. Voia ca media să se intereseze serios de organizaţia asta. Pentru că voia să împiedice ce se va întâmpla.

Li se aduse vinul, în pahare de cristal. Evans îl bău rapid, apoi întinse paharul să-i fie umplut din nou.

— Şi ce se va întâmpla? întrebă el.

— Conform acelei liste, se vor produce patru evenimente. In patru locaţii din lume. La aproximativ o zi distanţă.

— Ce fel de evenimente? Kenner clătină din cap.

— Avem până acum trei indicii. Sanjong pipăi şerveţelul.

— E in pur, spuse el, admirativ. Şi cristal adevărat.

— Drăguţ, nu? spuse Evans, golindu-şi din nou paharul.

— Care sunt indiciile? întrebă Sarah.

— Primul e acela că planificarea nu e exactă. Dacă ne gândim la un atac terorist, acestea sunt foarte precis plănuite, la minut. Acestea nu sunt.

— Poate că gruparea nu e aşa de bine organizată.

— Mă îndoiesc că asta e explicaţia. In seara asta am obţinut al doilea indiciu, care e foarte important, spuse Kenner. După cum aţi văzut pe listă, există mai multe locaţii alternative pentru aceste evenimente. Din nou, o organizaţie teroristă ar alege o locaţie şi s-ar ţine de ea. Dar gruparea asta n-a procedat aşa.

— De ce?

— Presupun că asta indică tipul de evenimente planificate. Trebuie să existe o anumită incertitudine inerentă evenimentului sau legată de condiţiile de care e nevoie ca să se producă.

— Cam vag.

— E mai mult decât ştiam acum douăsprezece ore.

— Şi al treilea indiciu? întrebă Evans, făcându-i semn stewardesei să-i umple din nou paharul.

— Il cunoşteam de mai mult timp. Există agenţii guvernamentale care urmăresc vânzările de produse tehnologice interzise, de care s-ar putea folosi teroriştii. De pildă, urmăresc orice ar putea fi folosit pentru producţia de arme nuclearemaşini centrifuge, anumite metale şi aşa mai departe. Urmăresc şi vânzarea de explozibile convenţionale puternice. Urmăresc biotehnologia cu un anume grad de risc. Şi urmăresc echipamentele care ar putea fi folosite pentru a întrerupe reţelele de comunicaţii care generează impulsuri

electromagnetice, de pildă, sau frecvenţe radio de mare intensitate.

— Da...

— Fac asta cu ajutorul unor reţele neuronale de recunoaştere a pattern-urilor, care caută regularităţi în cantităţi foarte mari de date în cazul acesta, e vorba de mii de facturi de vânzări. Acum opt luni, computerele au detectat un oarecare pattern care părea să indice o origine comună a vânzărilor desfăşurate pe o zonă vastă a unui anume tip de echipament electronic.

— Cum a decis computerul că e vorba de aşa ceva?

— Computerul nu-ţi spune asta. Doar raportează pattern-ul, care e investigat apoi de agenţi pe teren.

— Şi?

— Pattern-ul s-a confirmat. FEE cumpăra tehnologie foarte sofisticată de la companii din Vancouver, Londra, Osaka, Helsinki şi Seul.

— Ce fel de echipamente? întrebă Evans. Kenner începu să le numere pe degete.

— Containere de fermentaţie pentru produse de oxidare AOB asta înseamnă bacterii care oxidează amoniacul. Unităţi de dispersie a particulelor, de uz militar. Generatoare de impulsuri tectonice. Unităţi mobile MHD. Generatoare de cavitaţie hipersonice. Procesoare de semnal cu rezonanţă magnetică.

— Nu ştiu ce sunt astea, spuse Evans.

— Puţini ştiu. Unele sunt tehnologii standard folosite de organizaţii ecologiste, cum ar fi containerele pentru AOB. Sunt folosite pentru tratarea apei cu deşeuri industriale. Unele sunt echipamente militare, dar se vând pe piaţă. Iar unele sunt experimentale. Dar toate sunt foarte scumpe.

— Dar cum vor fi folosite? întrebă Sarah. Kenner clătină din cap.

— Nu ştie nimeni. Asta vom afla acum.

— Dar cum *crezi* că vor fi folosite?

— Detest să fac speculaţii, spuse Kenner. Luă coşul cu pâine prăjită. Vrea cineva pâine?

SPRE PUNTA ARENAS
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE
3.01 A.M.

Jetul zbura prin noapte.

Partea din faţă a cabinei era în întuneric; Sarah şi Sanjong dormeau adânc pe paturi improvizate, dar Evans nu reuşea să adoarmă. Stătea în spate, privind pe geam la cortina de nori ce scânteia ca argintul în lumina lunii.

Kenner se aşezase în faţa lui.

— Lumea e frumoasă, nu-i aşa? întrebă el. Vaporii de apă sunt una dintre caracteristicile distinctive ale planetei noastre. Creează atâtea lucruri frumoase... E uimitor cât de puţin înţelege ştiinţa din comportamentul vaporilor de apă.

— Chiar aşa?

— Atmosfera e un mister mai mare decât vrem să recunoaştem. Un exemplu simplu: nimeni nu ştie sigur dacă încălzirea globală va face ca norii să se înmulţească sau să se împuţineze.

—nStai puţin, spuse Evans. încălzirea globală înseamnă creşterea temperaturii, aşa că mai multă apă se va evapora din ocean şi mai multă umezeală înseamnă mai mulţi nori.

— Asta e o idee. Dar o temperatură mai ridicată înseamnă şi mai mulţi vapori de apă în aer, deci mai puţini nori.

— Deci care variantă rămâne?

— Nimeni nu ştie.

— Atunci cum se fac modele climaterice pe computer? Kenner zâmbi.

— În ceea ce priveşte stratul de nori, pe ghicite.

— *Pe ghicite?*

— Ei nu spun că ghicesc. O numesc estimare sau parametrizare sau aproximare. Dar dacă nu înţelegi ceva, nu poţi aproxima. Nu faci decât să ghiceşti.

Evans simţea că începe să-l doară capul.

— Cred că e timpul să dorm puţin, spuse el.

— O idee bună, spuse Kenner, uitându-se la ceas. Mai avem opt ore până la aterizare.

Stewardesa îi dădu lui Evans o pijama. Se duse la baie să se schimbe. Când ieşi, Kenner stătea în acelaşi loc, privind pe geam norfi luminaţi de lună. Deşi ştia că e mai bine să se abţină, Evans spuse:

— Apropo, ai spus mai devreme că procesul Vanutu nu va ajunge în instanţă.

— Corect.

— De ce? Din cauza datelor despre nivelul mării?

— Da, într-o oarecare măsură. E greu să susţii că încălzirea globală duce la inundarea ţării dacă nivelul mării nu creşte.

— E greu de crezut că nivelul mării nu creşte. Tot ce citeşti susţine că aşa se întâmplă. Toate relatările de la televizor...

— Mai ţii minte albinele ucigaşe africane? Ani întregi s-a vorbit despre ele. Acum sunt aici şi se pare că nu există probleme. Dar Y2K? Tot ce s-a scris atunci anunţa un dezastru iminent. A durat multe luni. Dar în cele din urmă nu a fost adevărat.

Evans se gândi că Y2K nu dovedea nimic în legătură cu nivelul mării. Simţi nevoia să polemizeze pe acest subiect, dar se pomeni înăbuşindu-şi un căscat.

— E târziu, spuse Kenner. Putem vorbi despre asta dimineaţă.

— Tu nu dormi?

— Încă nu. Mai am de lucru.

Evans se duse în partea din faţă, unde dormeau ceilalţi. Se culcă vizavi de Sarah şi-şi trase cuvertura până sub bărbie. Picioarele îi rămaseră afară. Se ridică, îşi înfăşură degetele de la picioare în pătură şi se culcă din nou. Pătura îi ajungea doar până la umeri. Se gândi să se scoale şi să-i ceară stewardesei încă o pătură. Apoi adormi.

Se trezi în lumina crudă, strălucitoare a soarelui. Auzi clinchetul tacâmurilor şi simţi miros de cafea. Evans se frecă la ochi şi se ridică. în spate, ceilalţi luau micul dejun.

Îşi privi ceasul. Dormise peste şase ore.

Se îndreptă spre partea din spate a avionului.

— Vino să mănânci, îi spuse Sarah. Aterizăm peste o oră.

Ieşiră pe pista de la Marso del Mar, tremurând din cauza vântului rece care bătea dinspre ocean. în jurul lor, pământul era jos, verde, mlăştinos şi rece. în depărtare, Evans zări crestele acoperite de zăpadă ale masivului El Fogara din sudul statului Chile.

— Credeam că e vară, spuse el.

— Chiar este. Sfârşitul primăverii, oricum. Aeroportul consta într-un mic terminal de lemn şi un şir de hangare din oţel, ca nişte colibe Quonset supradimensionate. Pe pistă se mai aflau încă şapte sau opt avioane, toate cu patru motoare. Unele aveau schiuri deasupra roţilor de aterizare.

— Am ajuns la fix, spuse Kenner, arătând spre dealurile de deasupra aeroportului. Un Land Rover venea spre ei. Să mergem.

Înăuntrul micului terminal, care era doar cu puţin mai mare decât o cameră spaţioasă, cu pereţii acoperiţi de hărţi aeriene vechi şi pătate, începură să probeze *parka,* cizme şi alte echipamente aduse de Land Rover. Gecile *parka* erau colorate în roşu strălucitor sau portocaliu.

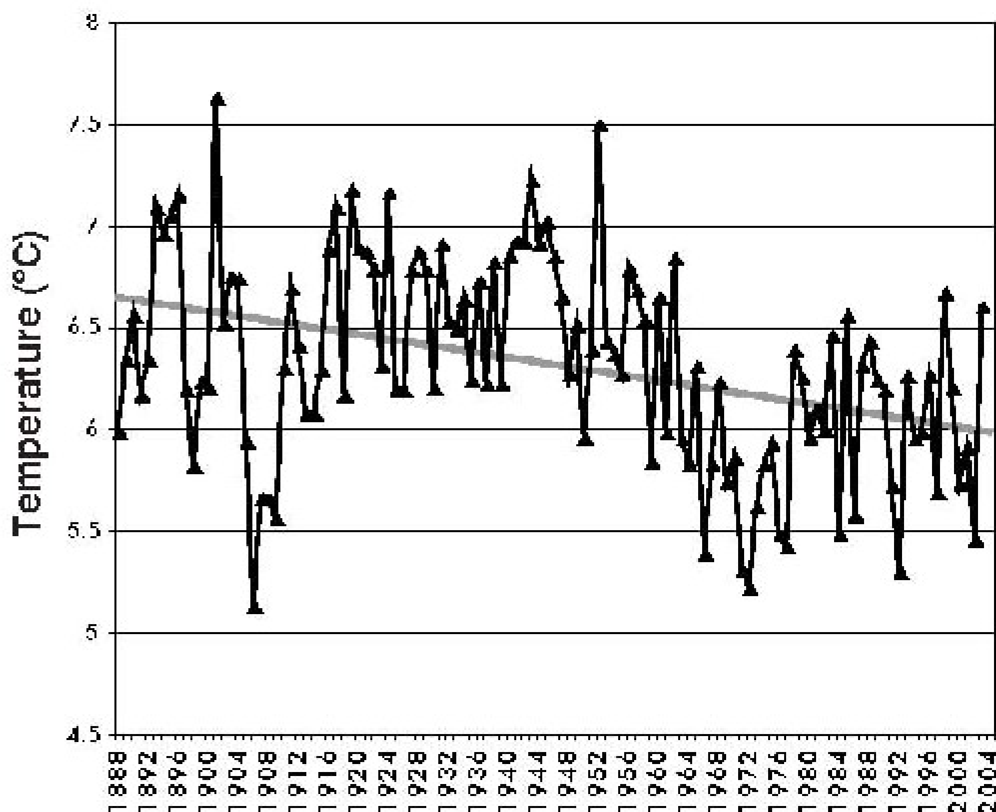
— Am încercat să nimeresc măsurile tuturor, spuse Kenner. Nu uitaţi să luaţi şi colanţi şi helance de lână.

— Evans o privi pe Sarah. Stătea pe podea şi îşi punea şosete şi cizme solide. Apoi se dezbrăcă fără nici o jenă, rămânând doar în sutien şi-şi trase o helancă de lână peste cap. Avea mişcări rapide, profesionale. Nu se uita la nici unul dintre ei.

Sanjong privea graficele de pe pereţi şi părea foarte interesat de unul dintre ele. Evans se apropie de el.

— Ce reprezintă?

Punta Arenas 1888-2004

Sursa: giss.nasa.gov

— Sunt datele de la staţia meteo de aici, de la Punta Arenas. E oraşul cel mai apropiat de Antarctica din lume. Bătu cu degetele în grafic şi râse. Uite-ţi încălzirea globală.

Evans se încruntă la grafic.

— Toată lumea să fie gata, spuse Kenner, privindu-şi ceasul. Avionul pleacă în zece minute.

— Unde anume mergem? întrebă Evans.

— La baza cea mai apropiată de Mount Terror. Se numeşte staţia Weddell. E condusă de neozeelandezi.

— Ce e acolo?

— Nu prea multe, prietene, spuse şoferul Land Rover-ului, râzând. La ce vreme am avut în ultimul timp, sunteţi norocoşi dacă ajungeţi acolo.

SPRE STAŢIA WEDDELL
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE

8.04 A.M.

Evans privea pe fereastra îngustă a avionului Hercules. Vibraţia elicelor îl făcea să se simtă somnoros, dar era fascinat de ceea ce vedea dedesubt kilometri întregi de gheaţă cenuşie, o privelişte străbătută de ceaţă şi presărată pe alocuri cu rocă neagră. Era o lume monocromă, lipsită de soare. Şi uriaşă.

— Enormă, spuse Kenner. Oamenii n-au nici o perspectivă asupra Antarcticii, pentru că apare ca o linie care mărgineşte majoritatea hărţilor. Dar, de fapt, Antarctica e un element foarte important pe suprafaţa Pământului şi un factor major pentru climă. E un continent mare, aproape de două ori mai mare decât Europa sau America şi aici se află nouăzeci la sută din gheaţa planetei.

— Nouăzeci la sută? întrebă Sarah. Vrei să spui că în restul lumii rămân doar zece procente?

— De fapt, din moment ce în Groenlanda sunt patru procente, ceilalţi gheţari din lume din Kilimanjaro, Alpi, Himalaya, Suedia, Norvegia, Canada, Siberia au în total şase procente din gheaţa planetei. Majoritatea covârşitoare a apelor îngheţate de pe planetă se află pe continentul Antarctica. în multe locuri gheaţa e groasă de opt-zece kilometri.

— Nu-i de mirare că se tem că gheaţa de aici se topeşte, spuse Evans.

Kenner nu spuse nimic. Sanjong clătina din cap.

— Hai, băieţi. Antarctica *se topeşte.*

— De fapt, nu e aşa, spuse Sanjong. Pot să-ţi dau nişte referinţe, dacă vrei.

— Cât *dormeai* tu, Sanjong şi cu mine am vorbit despre cum am putea să-ţi explicăm nişte lucruri, din moment ce ai fost atât de prost informat.

— Prost informat? spuse Evans, pe un ton rece.

— Nu ştiu cum s-ar putea numi altfel. Poate că inima ta e la locul ei, Peter, dar pur şi simplu nu ştii despre ce vorbeşti.

— Hei, spuse el, stăpânindu-şi furia, Antarctica *se topeşte.*

— Crezi că repetiţia face un lucru să devină adevărat? Datele arată că o zonă relativ restrânsă, numită Peninsula Antarctica, se topeşte şi de acolo se desprind aisberguri imense. Sunt date înregistrate an de an. Dar continentul în ansamblu se răceşte, iar gheaţa devine mai groasă.

— Antarctica *se răceşte?*

Sanjong scosese un laptop şi îl conectase la o mică imprimantă portabilă. Deschise monitorul.

— Am decis, spuse Kenner, să-ţi dăm de acum încolo bibliografie. Pentru că e prea plictisitor să încercăm să-ţi explicăm totul.

O coală de hârtie începu să iasă din imprimantă cu un bâzâit. Sanjong i-o întinse lui Evans.

Doran, P.T., Priscu, J.C., Lyons, W.B., Walsh, J. E., Fountain, A.G., McKnight, D.M., Moorhead, D.L., Virginia, R.A., Wall, D.H., Clow, G.D., Fritsen, C.H., McKay, C.P., şi Parsons, A.N., 2002, „Clima Antarcticii se răceşte. Răspunsul ecosistemului terestru", *Nature* 415, 517-20.

Din 1986 până în 2000 văile din centrul Antarcticii s-au răcit cu 0,7° C, iar ecosistemul a fost grav afectat din cauza frigului.

Comiso, J.C., 2000, „Variaţii şi tendinţe în temperaturile de la suprafaţa Antarcticii, după măsurători *in situs* ale sateliţilor cu infraroşu", *Journal of Climate* 13, 1674 96.

Atât datele provenite de la sateliţi, cât şi cele de la sol arată o răcire uşoară în ultimii 20 de ani.

Joughin, I., şi Tulaczyk, S., 2002, „Echilibrul masei şuvoaielor de gheaţă Ross, din vestul Antarcticii", *Science* 295: 476-480.

Măsurătorile radarelor cu baleiaj lateral arată că masa de gheaţă din vestul Antarcticii a crescut la 26,8 gigatone/an. E opusul tendinţei de topire din ultimii 6 000 de ani.

Thompson, D.W.J., şi Solomon, S., 2002, „Interpretarea schimbărilor recente de climat din emisfera sudică", *Science* 296: 895-99.

Peninsula Antarctica s-a încălzit cu câteva grade, în timp ce interiorul continentului s-a răcit într-o oarecare măsură. Calotele glaciare s-au retras, dar cantitatea de gheaţă din banchize a crescut.

Petit, J.R., Jouzel, J., Raynaud, D„ Barkov, N.I., Barnola, J.-M., Basile, I., Bender, M., Chappellaz, J., Davis, M., Delaygue, G., Delmotte, M., Kotlyakov, V.M., Legrand, M., Lipenkov, V.Y., Lorius, C, Pepin, L, Ritz, C, Saltzman, E. şi Stievenard, M., 1999, „Istoria climei şi atmosferei din ultimii 420 000 ani, studiată cu ajutorul straturilor de gheaţă Vostok din Antarctica," *Nature* 399, 429-36.

În timpul ultimelor patru perioade interglaciare, acum 420 000 ani, Pământul era mai cald decât astăzi.

Anderson, J.B., şi Andrews, J.T., 1999, „Constrângeri radiocarbonice asupra avansării şi retragerii stratului de gheaţă în Marea Weddell, Antarctica," *GeologyTl,* 179-82.

Astăzi se topeşte mai puţină gheaţă decât în timpul ultimei perioade interglaciare.

Liu, J., Curry, J.A., şi Martinson, D.G., 2004, „Interpretarea variabilităţii recente a banchizei din Antarctica", *Geophysical Research Letters* 31, 10.1029/2003 GL018732.

Cantitatea de gheaţă din Antarctica a crescut începând din 1979.

Vyas, N.K., Dash, M.K., Bhandari, S.M., Khare, N., Mitra, A. şi Pandley, P.C., 2003, „Despre tendinţele de extindere ale banchizei din regiunea antarctică, pe baza observaţiilor OCEANSAT-1 MSMR", *International Journal of Remote Sensing* 24, 2277-87.

Tendinţa de creştere a cantităţii de gheaţă s-ar putea accelera.

Parkinson, C.L., 2002, „Tendinţe în durata sezonului banchizelor din sudul oceanului, 1979-99", *Annals of Glaciology* 34, 435-40.

Cea mai mare parte a Antarcticii are parte de un sezon al banchizei mai lung, care durează cu 21 de zile mai mult decât în 1979.

— Da, bine, văd că aici se referă la o răcire *uşoară,* spuse Evans. De asemenea, văd o încălzire a peninsulei cu *câteva grade.* Asta mi se pare mai semnificativ. Şi peninsula ocupă o

mare parte din continent, nu? Puse hârtia deoparte. Sincer, nu sunt impresionat.

— Peninsula înseamnă două procente din continent, spuse Sanjong. Şi sincer, sunt surprins că n-ai comentat cel mai semnificativ fapt din datele pe care le-ai primit.

— Care ar fi...

— Când ai spus adineauri că Antarctica se topeşte, spuse Sanjong, ştiai că asta se întâmplă *de şase mii de ani?*

— Nu chiar aşa exact, nu.

— Dar, în general, ştiai asta?

— Nu. Nu ştiam asta.

— Credeai că topirea Antarcticii e ceva nou?

— Credeam că se topeşte mai repede decât înainte.

— Poate că-i mai bine să nu ne mai batem capul, spuse Kenner.

Sanjong încuviinţă din cap şi începu să pună computerul la loc.

— Nu, nu, spuse Evans. Chiar mă interesează ce spuneţi. Nu sunt rigid în privinţa asta. Sunt gata să ascult informaţii noi.

— Tocmai ai ascultat, spuse Kenner.

Evans luă din nou în mână hârtia şi o împături cu atenţie. O vârî în buzunar.

— Aceste studii sunt finanţate, probabil, de industria cărbunelui, spuse el.

— Probabil, spuse Kenner. Sunt convins că asta explică totul. Dar până la urmă toată lumea e plătită de cineva. Ţie cine-ţi plăteşte salariul?

— Firma mea de avocatură.

— Şi pe ei cine-i plăteşte?

— Clienţii. Avem câteva sute de clienţi.

— Lucrezi pentru toţi?

— Eu personal? Nu.

— De fapt, lucrezi mai mult pentru ecologişti, spuse Kenner. E adevărat?

— In mare parte. Da.

— Ar fi corect să spunem că ecologiştii îţi plătesc salariul? întrebă Kenner.

— Ai putea susţine asta.

— Eu te-am întrebat doar, Peter. Ar fi corect să spunem că ecologiştii îţi plătesc salariul?

— Da.

— Bine. Atunci ar fi corect să spunem că opiniile tale se datorează faptului că lucrezi pentru ecologişti?

— Fireşte că nu…

— Deci nu eşti un lacheu plătit de mişcarea ecologistă?

— Nu. Chestia e că...

— Nu eşti o slugă a ecologiştilor? Un purtător de cuvânt pentru maşinăria media şi pentru strângerea de fonduri o industrie de miliarde în toată regula cu propriile sale interese care nu sunt neapărat şi cele ale publicului?

— Fir-ar să fie...

— Te enervează? întrebă Kenner.

— Normal că mă enervează!

— Bine, spuse Kenner. Acum ştii ce simt oamenii de ştiinţă adevăraţi când integritatea le e pusă la îndoială de caracterizări murdare, ca aceea pe care tocmai ai făcut-o. Sanjong şi cu mine ţi-am oferit interpretări de date atent verificate. Făcute de diverse grupuri de oameni de ştiinţă din mai multe ţări. Iar prima ta reacţie a fost să le ignori, apoi ai recurs la un atac la persoană. N-ai reacţionat la date. Nu ai oferit dovezi contrare. Ai împroşcat cu insinuări.

— Mai du-te-n mă-ta, spuse Evans. Crezi că ai un răspuns pentru orice. Dar există o singură problemă: nimeni nu e de acord cu tine. Nimeni din lumea asta nu crede că Antarctica se răceşte.

— Aceşti savanţi cred, spuse Kenner. Au publicat datele. Evans ridică mâinile spre cer.

— Mai dă-o dracului, spuse el. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Se duse în partea din faţă a avionului şi se aşeză, îşi încrucişa braţele şi începu să se uite pe geam. Kenner îi privi pe Sanjong şi Sarah.

— Vrea cineva cafea?

Sarah îi privise pe Kenner şi Evans şi se simţise oarecum încurcată. Deşi în ultimii doi ani lucrase pentru Morton, nu împărtăşise niciodată pasiunea angajatorului său pentru problemele de mediu. în acest timp, Sarah avusese o relaţie furtunoasă, palpitantă cu un tânăr actor atrăgător. Viaţa lor împreună fusese un şir neîntrerupt de nopţi pasionale, confruntări furioase, uşi trântite, împăcări înlăcrimate, gelozii şi

infidelităţi şi o consumase mai mult decât voia să recunoască. Adevărul era că nu fusese preocupată de FNRM sau de celelalte interese ecologiste ale lui Morton mai mult decât îi cerea slujba. Cel puţin până când nenorocitul de actor apăruse în revista *People* alături de o actriţă din serialul de televiziune în care juca, iar Sarah hotărâse în sfârşit că s-a săturat, îi ştersese numărul din memoria telefonului mobil şi se afundase în muncă.

Dar cu siguranţă avea aceeaşi viziune generală asupra lumii ca şi Evans. Poate că Evans era mai agresiv când îşi exprima opiniile, avea mai multă încredere în afirmaţiile sale, dar în general era de acord cu el. Şi apăruse Kenner, trezindu-le o îndoială după alta.

Asta o făcuse să se întrebe dacă tot ceea ce spunea Kenner era într-adevăr corect. Şi cum de se împrietenise cu Morton.

— Aveai aceleaşi discuţii cu George? întrebă Sarah.

— În ultimele sale cinci săptămâni de viaţă, da.

— Şi polemiza cu tine, la fel ca Evans?

— Nu. Kenner clătină din cap. Pentru că atunci deja ştia.

— Ce să ştie?

Fură întrerupţi de vocea pilotului, care le vorbi prin intercom.

— Veşti bune. Vremea s-a înseninat la Weddell şi vom ateriza în zece minute. Pentru cei care n-au mai aterizat pe gheaţă, centurile trebuie să fie prinse strâns şi jos, iar bagajele să se afle în siguranţă. Şi nu glumim.

Avionul începu o coborâre lentă, sinuoasă. Sarah privi pe geam la întinderea solidă de gheaţă albă, acoperită cu zăpadă, în depărtare zări un şir de clădiri în culori vii roşu, albastru, verde construite pe o creastă, deasupra oceanului cenuşiu şi agitat.

— Asta e staţia Weddell, spuse Kenner.

STAŢIA WEDDELL
MARŢI, 6 OCTOMBRIE
11.04 A.M.

Avansând cu dificultate spre clădirile care păreau cuburi de jucărie supradimensionate, Evans lovi cu piciorul o bucată de gheaţă care-i stătea în drum. Era morocănos. Se simţea tot timpul agresat de Kenner, pe care acum îl considera unul dintre

acei etern nemulţumiţi, care argumentau împotriva adevărurilor convenţionale pentru simplul motiv că erau convenţionale.

Dar din moment ce era nevoit să-l suporte pe nebunul ăsta cel puţin câteva zile se hotărî să-l evite pe cât posibil pe Kenner. Şi în nici un caz să nu-l mai provoace la discuţii. N-avea nici un sens să polemizezi cu extremiştii.

O privi pe Sarah, care străbătea pista acoperită cu gheaţă alături de el. Obrajii îi erau roşii, din cauza aerului rece. Părea foarte frumoasă.

— Cred că tipul e ţicnit, spuse Evans.

— Kenner?

— Da. Tu ce crezi? Ea dădu din umeri.

— Poate.

— Pun pariu că bibliografia aia pe care mi-a dat-o e falsă.

— E destul de uşor să verificăm.

Îşi scuturară picioarele şi intrară în prima clădire.

Staţia de cercetare Weddell adăpostea peste treizeci de oameni de ştiinţă, tineri absolvenţi, tehnicieni şi personal auxiliar. Evans fu plăcut surprins să constate că interiorul era destul de confortabil, cu o cafenea veselă, o sală pentru jocuri şi o sală mare de sport, cu un şir de benzi de alergare. Existau ferestre mari, cu vedere spre oceanul agitat, neliniştit. Alte ferestre dădeau spre întinderea vastă a calotei glaciare Ross, care se pierdea departe, spre vest.

Şeful staţiei îi întâmpină călduros. Era un savant masiv, cu barbă, pe nume MacGregor, care arăta ca Moş Crăciun în vestă Patagonia. Pe Evans îl irită faptul că MacGregor părea să-l ştie pe Kenner, cel puţin după reputaţie. Cei doi închegară imediat o conversaţie prietenoasă.

Evans se scuză, spunând că vrea să-şi verifice e-mailul. Fu condus într-o cameră unde se aflau câteva terminale de computere. Se logă şi intră direct pe site-ul revistei *Science.*

Doar câteva minute fură de ajuns ca să-şi dea seama că referinţele pe care i le dăduse Sanjong erau reale. Evans citi mai întâi rezumatele, apoi textele întregi. începu să se simtă puţin mai bine. Kenner rezumase corect datele, dar le interpretase altfel decât autorii. Autorii acelor articole erau partizani convinşi ai ideii de încălzire globală şi spuneau asta în texte.

Sau cel puţin majoritatea.

Era puţin mai complicat. într-unui dintre articole, era clar că, deşi autorul recunoştea formal ameninţarea încălzirii globale, datele păreau să indice inversul celor afirmate în text. Dar această aparentă confuzie, bănuia Evans, se datora probabil doar faptului că lucrarea avea şase autori. Ceea ce *spuneau* era că susţineau ideea încălzirii globale. Şi asta conta cu adevărat.

Mai neliniştitoare era lucrarea despre îngroşarea calotei glaciare Ross. Aici, Evans găsi câteva argumente care-l tulburară, în primul rând, autorul spunea într-adevăr că stratul de gheaţă se topea de şase mii de ani, încă din Holocen. (Deşi Evans nu-şi amintea să fi citit în vreun articol despre topirea gheţurilor din Antarctica ideea că ar dura de şase mii de ani.) Dacă era adevărat, nu aducea cine ştie ce veşti noi. Ba chiar dimpotrivă, autorul susţinea că vestea cu adevărat importantă era sfârşitul acestei tendinţe de topire ce se întinsese pe o perioadă lungă de timp şi primele dovezi ale îngroşării stratului de gheaţă. Autorul sugera că acesta ar putea fi primul semn al începutului noii ere glaciare. Doamne!

Noua *eră glaciară?*

Se auzi o bătaie în uşă. Sarah îşi băgă capul înăuntru.

— Kenner vrea să ne vadă. A descoperit ceva. Se pare că ieşim pe gheaţă.

Harta acoperea tot peretele, arătând continentul enorm, în formă de stea. în colţul din dreapta jos se afla Staţia Weddell şi arcul calotei glaciare Ross.

— Am aflat, spuse Kenner, că o navă de aprovizionare a acostat acum cinci zile, aducând cutii cu materiale de teren pentru un om de ştiinţă american pe nume James Brewster, de la Universitatea Michigan. Brewster e nou-venit, i s-a permis accesul în ultima clipă, pentru că finanţarea de care beneficia era neobişnuit de generoasă cu cheltuielile de regie adică staţia primea banii de care avea multă nevoie pentru diverse operaţiuni.

—Deci şi-a cumpărat accesul? spuse Evans.

— Exact.

— Când a ajuns aici?

— Săptămâna trecută.

— Unde e acum?

— Pe teren. Kenner arătă spre hartă. Undeva la sud de culmile vulcanului Mount Terror. Acolo mergem şi noi.

— Ziceai că tipul ăsta e un om de ştiinţă din Michigan? întrebă Sarah.

— Nu, răspunse Kenner. Tocmai am verificat la universitate. Au într-adevăr un profesor James Brewster. E geofizician la Michigan şi în momentul ăsta se află în Ann Arbor şi aşteaptă să-i nască nevasta.

— Deci cine e tipul ăsta?

— Nimeni nu ştie.

— Şi ce echipamente a descărcat?

— Nici asta nu ştie nimeni. Au fost aduse cu elicopterul, în ambalajele originale. Tipul e pe teren de o săptămână, cu doi aşa-zişi tineri absolvenţi. Orice ar face, se pare că lucrează pe o arie întinsă, aşa că-şi mută des tabăra. Nimeni de aici nu ştie sigur unde este. Kenner coborî tonul. Unul dintre absolvenţi s-a întors ieri să lucreze ceva pe computer. Dar nu ne vom folosi de el ca să ne conducă, din motive evidente. Vom apela la unul dintre membrii echipei de la Weddell, Jimmy Bolden. Ştie foarte multe.

— Vremea e prea riscantă pentru elicoptere, aşa că trebuie să luăm sănii. Sunt douăzeci şi şapte de kilometri până în tabără. Cu vehiculele de zăpadă ar trebui să facem cam două ore. Temperatura de afară e perfectă pentru o primăvară în Antarctica minus douăzeci şi cinci de grade Fahrenheit. Aşa că faceţi-vă bagajele. Aveţi întrebări?

— Nu se va întuneca în curând? spuse Evans.

— Acum, că a venit primăvara, nopţile sunt mai scurte. Cât vom fi acolo, vom avea lumină. Singura problemă va fi aici, spuse Kenner, arătând pe hartă. Trebuie să traversăm zona de forfecare.

ZONA DE FORFECARE
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE
12.09 P.M.

— Zona de forfecare? spuse Jimmy Bolden, în timp ce înaintau cu greu spre hangar. Nu-i mare lucru. Trebuie doar să aveţi grijă şi atâta tot.

— Dar ce este? întrebă Sarah.

— Este o zonă unde gheaţa e supusă unor forţe laterale, de forfecare, cam ca pământul Californiei. Dar în loc de cutremure, aici avem crevase. Multe. Adânci.

— Trebuie să traversăm chestia asta?

— Nu e nici o problemă, spuse Bolden. Acum doi ani au construit un drum sigur care traversează zona. Au acoperit crevasele de lângă drum.

Intrară în hangarul de oţel ondulat. Evans văzu un şir de vehicule în formă de cutie, cu cabine roşii şi cauciucuri de tractor.

— Astea sunt vehiculele de zăpadă, spuse Bolden. Tu şi Sarah luaţi unul, dr. Kenner altul, iar eu voi fi în cel de-al treilea şi vă voi conduce.

— De ce nu putem merge toţi într-unui?

— Precauţii standard. Trebuie să fie cât mai puţină greutate. Doar nu vreţi ca vehiculul să cadă într-o crevasă.

— Parcă ai spus că există un drum unde crevasele au fost acoperite.

— Există. Dar drumul e pe un strat de gheaţă care se mişcă zilnic câţiva centimetri. Asta înseamnă că drumul se mişcă. Nu vă temeţi, e marcat foarte clar cu steguleţe. Bolden se urcă în vehicul. Hai să vă arăt cum merge. Il conduceţi ca pe o maşină obişnuită: ambreiaj, frână de mână, accelerator, volan. Cu acest buton daţi drumul la încălzire arătă spre un buton şi o lăsaţi în funcţiune tot timpul. Cabina va rămâne astfel la o temperatură de aproximativ zece grade. Această lumină portocalie de pe tabloul de bord este transponderul. Se aprinde când apăsaţi pe acest buton. Se aprinde automat dacă vehiculul se înclină la mai mult de treizeci de grade faţă de orizontală.

— Adică dacă vom cădea în vreo crevasă, spuse Sarah.

— Ascultă-mă pe mine, n-o să se întâmple aşa ceva. Eu vă arăt doar cum funcţionează. Transponderul emite un cod unic, aşa că venim şi vă găsim. Dacă dintr-un motiv sau altul veţi avea nevoie să fiţi salvaţi, să ştiţi că timpul unei operaţiuni de salvare e de două ore. Aveţi mâncare şi apă aici; suficient pentru zece zile. Aici e trusa medicală, care include morfină şi antibiotice. Stingătorul de incendiu e aici. Echipamentul pentru expediţie e în cutia asta crampoane, frânghii, cârlige şi toate chestiile astea. Aveţi saci de dormit, echipaţi cu miniradiatoare. Dacă vă acoperiţi cu ei, păstrează timp de o săptămână o

temperatură de peste zero grade. Cam asta e. Comunicăm prin radio. Aveţi speakerul în cabină. Microfonul e deasupra parbrizului. E activat vocaldoar vorbiţi. Aţi înţeles?

—-Am înţeles, spuse Sarah, urcând în vehicul.

— Atunci să-i dăm drumul. Domnule profesor, vă e totul clar?

— Da, răspunse Kenner şi se urcă în cealaltă maşină.

— Bine, spuse Bolden. Ţineţi minte că afară din vehicul sunt minus treizeci de grade. Mâinile şi faţa să fíe mereu acoperite. Orice porţiune de piele expusă va degera în mai puţin de un minut. După cinci minute, sunteţi în pericol de a vă pierde părţi ale corpului. Nu vrem să vă duceţi acasă fără degetele de la mâini şi picioare. Sau fără nas.

Bolden intră în al treilea vehicul.

— Vom merge în şir, spuse el. Rămânem la o distanţă de trei maşini. Sub nici o formă nu vă apropiaţi sau nu vă depărtaţi. Dacă începe o furtună şi vizibilitatea scade, menţinem aceeaşi distanţă, dar reducem viteza. Aţi înţeles?

Toţi trei încuviinţară din cap.

— Atunci hai să mergem.

La capătul hangarului se deschise o uşă din oţel, iar metalul îngheţat scrâşni. Afară strălucea soarele.

— Se pare că e o zi frumoasă în cartier, spuse Bolden şi, cu o izbucnire de gaze de eşapament din motorul Diesel, conduse primul vehicul pe uşă.

Mergeau în salturi, întreg corpul li se zguduia. întinderea de gheaţă care păruse din depărtare atât de plată şi lipsită de obstacole era extrem de accidentată când o priveai de aproape, cu gropi şi dâmburi abrupte. Evans se simţea ca într-o barcă, străbătând marea agitată, doar că acum marea era îngheţată şi se mişcau încet de-a lungul ei.

Sarah conducea, iar mâinile sale mânuiau volanul cu multă siguranţă. Evans stătea pe locul pasagerului, lângă ea, ţinându-se de tabloul de bord, ca să-şi menţină echilibrul.

— Ce viteză avem?

— Se pare că douăzeci şi doi de kilometri pe oră. Evans mormăi când coborâră un mic şanţ, apoi urcară din nou.

— Aşa o ţinem două ore?

— Aşa a spus tipul. Apropo, ai verificat referinţele lui Kenner?

— Da, spuse Evans, indispus.

— Erau false?

— Nu.

Vehiculul lor era al treilea din şir. înainte se afla cel al lui Kenner, care4 urmărea pe Bolden. Radioul şuieră.

— Bine, îl auziră pe Bolden prin speaker, acum intrăm în zona de forfecare. Păstraţi distanţa şi rămâneţi în perimetrul marcat de steaguri.

Evans nu remarcă nici o diferenţă părea aceeaşi întindere de gheaţă ce scânteia în soare dar existau steaguri roşii pe ambele părţi ale drumului. Steagurile erau înălţate pe stâlpi înalţi de doi metri.

Când înaintară mai mult, Evans putu să vadă peste drum crevasele din gheaţă. Erau de un albastru intens şi păreau să strălucească.

— Cât de adânci sunt? întrebă Evans.

— Cea mai adâncă pe care am găsit-o are un kilometru, îi răspunse Bolden prin radio. Unele au trei sute de metri. Majoritatea au treizeci de metri sau mai puţin.

— Toate sunt colorate aşa?

— Da. Dar nu cred că vrei să le vezi mai de aproape.

În ciuda avertismentelor înfiorătoare, străbătură în siguranţă zona, lăsând în urmă steagurile. Văzură pe dreapta culmea unui munte, înconjurat de nori albi.

— Ăsta e Erebus, spuse Bolden. E un vulcan activ. Din vârf ies aburi. Uneori aruncă jeturi de lavă, dar niciodată atât de departe. Mount Terror e inactiv. îl vedeţi în faţă. Culmea aceea mică.

Evans era dezamăgit. Numele de munte al terorii îi sugerase ceva înfricoşător nu acest deluşor cu o porţiune stâncoasă în vârf. Dacă nu i-ar fi arătat nimeni vulcanul, probabil că nici nu l-ar fi remarcat.

— De ce se numeşte Mount Terror? întrebă el. Nu e terifiant.

— N-are legătură cu asta. Primele teritorii din Antarctica au primit numele corăbiilor care le-au descoperit. Se pare că „Terror" era numele unei corăbii din secolul al nouăsprezecelea.

— Unde e tabăra lui Brewster? întrebă Sarah.

— Ar trebui s-o vedem dintr-o clipă în alta, spuse Bolden. Deci voi sunteţi un fel de inspectori?

— Suntem de la IADG, spuse Kenner. The International Inspection Agency. Ni s-a cerut să ne asigurăm că nici un proiect

american nu încalcă acordurile internaţionale în privinţa Antarcticii.

— Aha...

— Dr. Brewster s-a mişcat atât de rapid, continuă Kenner, încât nu şi-a supus proiectul de cercetare aprobării IADG. Aşa că facem cercetări pe teren. E o treabă de rutină.

Timp de câteva minute, merseră în salturi păstrând tăcerea, încă nu se vedea tabăra.

— Păi... spuse Bolden, poate a mutat-o.

— Ce fel de cercetări face? întrebă Kenner.

— Nu ştiu sigur, dar am auzit că studiază mecanismul desprinderii gheţii. Ştiţi voi, când gheaţa ajunge la margine şi se desprinde din calotă. Brewster a montat dispozitive GPS în gheaţă, ca să înregistreze cum se mişcă spre mare.

— Suntem aproape de mare? întrebă Evans.

— Cam la şaisprezece-şaptesprezece kilometri. Spre nord.

— Dacă studiază formarea aisbergurilor, întrebă Sarah, de ce lucrează atât de departe de coastă?

— De fapt, nu e chiar atât de departe, spuse Kenner. Acum doi ani un aisberg lat de şase kilometri şi lung de şaizeci şi patru de kilometri s-a desprins din calota glaciară Ross. Era mare cât Rhode Island. Unul dintre cei mai mari văzuţi vreodată.

— Şi totuşi nu încălzirea globală e de vină, îi spuse Evans lui Sarah, pufnind dezgustat. încălzirea globală nu poate fi de vină. în nici un caz.

— De fapt, chiar nu a fost de vină, spuse Kenner. A fost cauzată de condiţii locale.

Evans oftă.

— De ce nu mă surprinde asta?

— Nu e nimic în neregulă la ideea existenţei unor condiţii locale, Peter. Acesta e *un continent.* Ar fi de mirare să nu aibă pattern-uri climatice proprii, independente de tendinţele globale care pot exista sau nu.

— Asta e foarte adevărat, spuse Bolden. Cu siguranţă că aici există pattern-uri locale. Cum ar fi vânturile catabatice.

— Ce?

— Vânturile catabatice. Sunt vânturi gravitaţionale. Probabil că aţi remarcat că aici vântul bate mai tare decât în interior. în interiorul continentului atmosfera e relativ calmă.

— Ce e un vânt gravitaţional? întrebă Evans.

— Antarctica e de fapt un fel de dom imens de gheaţă, spuse Bolden. în interior altitudinea e mai mare decât în zona coastei. Şi e mai frig. Aerul rece coboară şi prinde viteză în deplasarea sa. Când ajunge la coastă poate bate cu optzeci, o sută treizeci de kilometri pe oră. Totuşi, astăzi nu e aşa de rău.

— Ce uşurare, spuse Evans.

— Uitaţi-vă în faţă, spuse Bolden. Aceea e tabăra de cercetare a profesorului Brewster.

TABĂRA LUI BREWSTER
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE
2.04 P.M.

Nu prea era mare lucru de văzut: două corturi portocalii ţuguiate, unul mic şi unul mare, bătute de vânt. Se pare că acela mai mare era pentru echipamente; văzură marginile unor cutii care aproape că ieşeau din cort. Din tabără, Evans putea vedea marcaje cu steaguri portocalii, înfipte în gheaţă din o sută în o sută de metri, formând un şir care se pierdea în depărtare.

— Ne oprim aici, spuse Bolden. Mă tem că dr. Brewster nu se află momentan aici; maşina lui nu se vede nicăieri.

— O să arunc o privire, spuse Kenner.

Opriră motoarele şi ieşiră din maşini. Lui Evans i se păruse că în cabină era răcoare, dar când ieşi pe gheaţă, resimţi ca un şoc aerul rece. îşi pierdu răsuflarea şi tuşi. Kenner nu părea să aibă vreo reacţie; se duse direct la cortul cu echipamente şi dispăru înăuntru.

Bolden arătă spre şirul de steaguri.

— Vedeţi urmele acelea de maşină, paralele cu unităţile cu senzori? Probabil că dr. Brewster a ieşit să verifice echipamentele. Se întind spre vest pe o distanţă de aproape o sută şaizeci de kilometri.

— O sută şaizeci de kilometri? întrebă Sarah.

— Da. A instalat unităţi radio GPS pe toată această distanţă, îi transmit informaţii, iar el înregistrează cum se mişcă odată cu gheaţa.

— Dar nu se mişcă aşa de mult...

— În câteva zile nu. Dar senzorii ăştia vor rămâne aici timp de un an sau chiar mai mult. Vor trimite datele prin radio la Weddell.

— Dr. Brewster va rămâne aici atât de mult?

— A, nu, sunt sigur că se va întoarce acasă. E prea costisitor să stea aici. Fondurile sale îi permit doar un sejur iniţial de douăzeci şi una de zile şi câteva vizite de monitorizare de câte o săptămână, o dată la câteva luni. Dar o să-i trimitem noi datele. De fapt, noi le publicăm pe internet, iar el le accesează de oriunde ar fi.

— Deci i-aţi oferit o pagină web sigură?

— Exact.

Evans bătu din picioare, din cauza frigului.

— Deci Brewster se întoarce sau nu?

— Aşa ar trebui. Dar nu pot să-ţi spun când.

— Evans! strigă Kenner din cort.

— Cred că are nevoie de mine. Evans se apropie de cort.

— Du-te şi tu cu el, dacă vrei, îi spuse Bolden lui Sarah. Arătă spre sud, unde norii se întunecaseră. N-ar trebui să rămânem prea mult aici. Se pare că se strică vremea. Mai avem două ore şi nu va fi prea amuzant dacă ne prinde. Vizibilitatea scade la trei metri şi chiar mai puţin. Trebuie să stăm la adăpost până trece. Şi asta ar putea însemna două-trei zile.

— O să le spun şi lor, zise Sarah.

Evans deschise cortul. Interiorul avea o strălucire portocalie, din cauza materialului. înăuntru se aflau resturile unor lăzi de lemn, rupte şi împrăştiate pe sol. Deasupra lor erau zeci de cutii de carton, toate marcate în acelaşi fel. Pe fiecare se vedea sigla Universităţii Michigan şi textul, scris cu verde:

Universitatea Michigan Departamentul de Ştiinţe ale Mediului Conţinut: materiale de cercetare Foarte fragil MANEVRAŢI CU ATENŢIE Deschideţi aici

— Pare oficial, spuse Evans. Eşti sigur că tipul ăsta nu e cercetător adevărat?

— Convinge-te singur, răspunse Kenner, deschizând una dintre cutiile de carton.

Înăuntru, Evans văzu o grămadă de conuri de plastic, cam de dimensiunile celor de pe autostradă. Doar că acestea erau negre, nu portocalii.

— Ştii ce sunt astea?

— Nu. Evans clătină din cap. Sarah intră în cort.

— Bolden spune că vine vreme urâtă şi că n-ar trebui să rămânem aici.

— Stai liniştită, plecăm, spuse Kenner. Sarah, vreau să intri în celălalt cort. Vezi dacă găseşti vreun computer. Orice fel de computer laptop, lab controller, PDA orice, doar să aibă microprocesor. Şi vezi dacă găseşti echipamente radio.

—Vrei să zici transmiţătoare sau radiouri de ascultat?

— Orice care are antenă.

— Bine. Se întoarse şi ieşi din nou.

Evans încă se mai uita în cutiile de carton. Deschise trei, apoi şi pe a patra. Toate conţineau aceleaşi conuri negre.

— Nu înţeleg.

Kenner luă un con şi-l apropie de lumină. Se putea citi: „Unitatea PTBC-XX-904/8776-AW203 US DOD".

— Sunt militare? întrebă Evans.

— Corect.

— Dar ce sunt?

— Containere de protecţie pentru PTB.

— Ce înseamnă PTB?

— *Precision-timed blasts.* Sunt explozibile detonate cu precizie de milisecunde de către un computer, pentru a induce efecte de rezonanţă. Exploziile în sine nu sunt foarte distructive, dar datorită programării lor, provoacă valuri statice în materia din jur. în asta constă forţa lor de distrugere valuri statice.

— Ce e un val static? întrebă Evans.

— Ai privit vreodată nişte fetiţe care sar coarda? Da? Ei bine, dacă în loc să învârtă coarda, o mişcă în sus şi-n jos, generează valuri în buclă, care se deplasează pe toată lungimea corzii, înainte şi înapoi.

— Aşa...

— Dar dacă fetele învârt coarda aşa cum trebuie, valurile par să se oprească din mişcarea înainte şi înapoi. Coarda ia o formă curbă şi rămâne astfel. Ai văzut aşa ceva? Ei bine, ăsta e un val static. Se mişcă înainte şi înapoi într-o sincronizare perfectă, astfel încât nu pare să se mişte.

— Şi explozibilele asta fac?

— Da. In natură, valurile statice sunt incredibil de puternice. Pot să facă bucăţi un pod suspendat. Pot sfărâma un zgârie-nori. Cele mai distrugătoare efecte ale cutremurelor sunt cauzate de valuri statice generate în scoarţă.

— Deci Brewster are aceste explozibile... le-a aşezat într-un şir... pe o distanţă de o sută şaizeci de kilometri? Nu aşa a zis Bolden? O sută şaizeci de kilometri?

— Exact. Şi cred că nu există nici o îndoială asupra intenţiilor lui. Amicul nostru Brewster vrea să spargă gheaţa pe o distanţă de o sută şaizeci de kilometri, pentru a desprinde cel mai mare aisberg din istoria planetei.

Sarah îşi vârî capul înăuntru.

— Ai găsit vreun computer? întrebă Kenner.

— Nu. Nu e nimic acolo. Chiar nimic. Nici saci de dormit, nici mâncare, nici obiecte personale. Nu e decât un cort gol. Tipul a plecat.

Kenner înjură.

— Bine, spuse el. Acum ascultaţi-mă cu atenţie. Uite ce vom face.

SPRE STAŢIA WEDDELL
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE
2.22 P.M.

— A, nu, spuse Jimmy Bolden, clătinând din cap. îmi pare rău, dar nu pot permite aşa ceva, dr. Kenner. E prea periculos.

— De ce e periculos? spuse Kenner. îi duci pe ei doi înapoi la staţie, iar eu urmăresc urmele lăsate de vehiculul lui Brewster până îl găsesc.

— Nu, domnule, rămânem împreună.

— Jimmy, spuse Kenner pe un ton ferm, n-o să facem aşa.

— Cu tot respectul, domnule, nu cunoaşteţi drumul prin părţile astea de lume...

— Uiţi că sunt inspector IADG. Am stat în staţia Vostok timp de şase luni în iarna anului 1999. Şi am fost rezident la Morval timp de trei luni în '91. Ştiu foarte bine ce fac.

— Nu ştiu ce să zic...

— Sună la Weddell. Şeful staţiei o să-ţi confirme.

— Ei bine, domnule, dacă ziceţi aşa...

— Aşa zic, spuse Kenner ferm. Acum du-i pe oamenii ăştia înapoi la bază. Timpul trece.

— Bine, dacă vă descurcaţi... Bolden se întoarse spre Evans şi Sarah. Atunci cred că o să mergem. în maşini, oameni buni, şi hai să plecăm.

Peste câteva minute, Evans şi Sarah se zdruncinau pe gheaţă, urmând vehiculul lui Bolden. în spatele lor, Kenner conducea paralel cu şirul de steaguri, îndreptându-se spre est. Evans se uită în urmă la timp pentru a-l vedea pe Kenner cum se opri, ieşi din maşină, verifică rapid unul dintre steaguri, apoi intră în maşină şi porni mai departe.

Şi Bolden îl văzuse.

— Ce face? întrebă pe un ton anxios.

— Cred că se uită la echipament.

— N-ar trebui să iasă din vehicul. Şi n-ar trebui să rămână singur. E împotriva regulilor.

Sarah simţi că Bolden voia să se întoarcă.

— O să-ţi spun ceva despre dr. Kenner, Jimmy, spuse ea.

— Ce anume?

— Nu ţi-ai dori să-l enervezi.

— Păi... bine atunci.

Merseră mai departe, urcară un dâmb înalt şi coborâră pe partea cealaltă. Tabăra lui Brewster dispăruse, ca şi vehiculul lui Kenner. In faţă se aşternea întinderea vastă a calotei glaciare Ross, care se pierdea spre orizontul cenuşiu.

— Două ore, oameni buni, spuse Bolden. Apoi un duş fierbinte.

Prima oră trecu fără incidente. Evans era pe punctul de a adormi, dar se trezea din cauza mişcărilor bruşte ale vehiculului. Apoi adormea din nou, cu capul clătinându-se, până la următorul şoc.

Sarah conducea.

— N-ai obosit? o întrebă.

— Nu, deloc.

Soarele coborâse acum la orizont şi era ascuns de ceaţă. Peisajul era de un cenuşiu şters, iar pământul şi cerul aproape că se confundau. Evans căscă.

— Vrei să conduc eu?

— Mă descurc, mulţumesc.

— Sunt un şofer bun.

— Ştiu.

Se gândea că Sarah avea o latură autoritară, în ciuda farmecului şi frumuseţii sale. Era genul de femeie care voia să controleze telecomanda.

— Pun pariu că vrei telecomanda, spuse el.

— Aşa crezi?

Într-un fel, gândi el, era enervant că nu-l lua în serios ca bărbat. Cel puţin, nu ca pe un bărbat de care ar putea fi interesată. De fapt, era puţin prea rece pentru gustul lui.

Puţin prea blondă de gheaţă. Puţin prea controlată, sub învelişul acela frumos. Radioul păcăni.

— Nu-mi place vremea asta care vine, spuse Bolden. Mai bine o luăm pe scurtătură.

— Ce scurtătură?

— Sunt doar opt sute de metri, dar economisim douăzeci de minute. Urmaţi-mă.

Îşi întoarse vehiculul spre stânga, părăsind drumul acoperit cu zăpadă şi îndreptându-se spre câmpurile de gheaţă.

— Bine, spuse Sarah. Te urmez.

— Bravo, spuse Bolden. Mai avem o oră până la Weddell. Ştiu drumul ăsta, e o nimica toată. Doar să rămâi în spatele meu. Nici la stânga, nici la dreapta, ci chiar în spate, ai înţeles?

— Am înţeles, spuse Sarah.

— Bine.

În câteva minute, se abătuseră cu câteva sute de metri de la drum. Aici, gheaţa era stearpă şi dură, iar cauciucurile vehiculelor o zgâriau şi scârţâiau deasupra ei.

— Acum sunteţi pe gheaţă, spuse Bolden.

— Am observat.

— Nu durează mult.

Evans privea pe fereastră. Nu mai vedea drumul. De fapt, nici nu mai era sigur în care direcţie se afla. Acum, totul arăta la fel. Deveni brusc anxios.

— Chiar că suntem în ţara nimănui.

Vehiculul alunecă puţin în lateral, pe gheaţă. Apucă tabloul de bord. Sarah redresa imediat maşina.

— Doamne, spuse Evans, ţinându-se de tabloul de bord.

— Eşti nervos ca pasager?

— Poate că da, puţin.

— Păcat că n-avem nişte muzică. Putem face cumva să ascultăm muzică? îl întrebă pe Bolden.

— Se poate. Weddell transmite douăzeci şi patru de ore. O clipă. Opri maşina şi se îndreptă spre ei. Se urcă pe treaptă şi deschise uşa, într-un curent de aer îngheţat.

— Uneori sunt interferenţe din cauza ăstuia, spuse el şi desprinse transponderul de bord. Bine. Acum verifică radioul.

Sarah umblă la aparatul de transmisie, răsucind un buton. Bolden se întoarse în cabina sa roşie, cu transponderul în mână. Motorul său diesel scuipă un nor de gaz de eşapament negru când vehiculul intră în viteză.

— Credeam că sunt puţin mai atenţi la mediu, spuse Evans, privind gazele de eşapament, în timp ce maşina lui Bolden pufăia înaintea lor.

— Nu găsesc nici o muzică, spuse Sarah.

— Nu contează. Nu-mi doream chiar atât de mult. Mai merseră o sută de metri. Apoi Bolden se opri din nou.

— Acum ce mai e? spuse Evans.

Bolden ieşi din vehicul, se duse în spatele lui şi-şi privi şenilele.

Sarah încă mai umbla la radio. Apăsa butoanele pe diverse frecvenţe, dar la fiecare primea doar descărcări de energie statică.

— Nu sunt sigur că s-a schimbat ceva, spuse Evans. Las-o baltă. Oricum, de ce ne-am oprit?

— Nu ştiu. Pare să verifice ceva.

Bolden se întoarse şi îi privi. Nu se mişca. Pur şi simplu stătea acolo şi îi privea fix.

— Să ieşim? spuse Evans.

Radioul porni şi auziră: „... e Weddell CM către... 401. Sunteţi acolo, dr. Kenner? Weddell CM către... Kenner. Mă auziţi...?"

— Hei, spuse Sarah, zâmbind. Cred că în sfârşit am prins ceva.

Radioul şuiera şi pocnea.

„... tocmai l-am găsit pe Jimmy Bolden fără cunoştinţă în sala de întreţinere. Nu ştim cine e... acolo cu... dar nu e..."

— Căcat, spuse Evans, privindu-l pe omul din faţa lor. Tipul ăsta nu e Bolden? Cine e?

— Nu ştiu, dar ne stă în cale. Şi aşteaptă.

— Ce aşteaptă?

Se auzi un *crac*! puternic, care venea de sub ei. în cabină, sunetul avu ecoul unei împuşcături. Vehiculul se înclină uşor.

— Dă-o dracului, spuse Sarah. O să ieşim de-aici, chiar dacă trebuie să-l calc pe nenorocit. Băgă vehiculul în viteză şi începu

să dea înapoi, îndepărtându-se de maşina din faţă. Alunecă, apoi merse din nou în faţă. Din nou *crac!*

— Dă-i drumul! spuse Evans. *Dă-i drumul!*

Crac! Crac! Vehiculul se afundă şi se înclină într-o parte. Evans îl privi pe cel care se dădea drept Bolden.

— E gheaţa, spuse Sarah. Aşteaptă să se spargă din cauza greutăţii noastre.

— Calcă-l! spuse Evans.

Ticălosul le făcea semne cu mâna. Evans avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama de sensul gestului. Apoi înţelese. *Era un gest de adio.*

Sarah apăsă pedala de acceleraţie, iar motorul împinse maşina înainte, dar în următoarea clipă pământul cedă complet sub ei, iar vehiculul se prăbuşi. Evans văzu peretele de gheaţă albastră al unei crevase. Apoi maşina începu să se rostogolească înainte şi o clipă fură înghiţiţi de o lume de un albastru ireal, apoi plonjară în faţă, spre întunericul de dedesubt.

ZONA DE FORFECARE
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE
3.51 RM.

Sarah deschise ochii şi văzu o explozie de lumină albastră, cu raze care radiau în toate direcţiile. Fruntea îi era rece ca gheaţa şi gâtul o durea groaznic. începu să se ridice prudent, controlându-şi mâinile şi picioarele. O dureau, dar le putea mişca, în afară de piciorul drept, care se prinsese sub ceva. Tuşi, apoi se opri ca să-şi adune forţele. Era întinsă pe-o parte, cu faţa lipită de parbrizul pe care-l spărsese cu fruntea. Ochii ei se aflau la doar câţiva centimetri de geamul spart. Se retrase şi privi încet în jur.

Era întuneric, un fel de crepuscul. în partea stângă venea de undeva o lumină slabă. Observă că vehiculul se răsturnase pe-o parte, cu roţile spre peretele de gheaţă. Probabil că se prăbuşiseră pe un soi de platformă. Privi în sus gura crevasei era surprinzător de aproape, la treizeci sau patruzeci de metri deasupra ei. Suficient de aproape ca să-i dea curaj.

Apoi se uită în jos, încercând să-l găsească pe Evans. Dar dedesubtul ei era întuneric. Nu-l vedea nicăieri. Ochii i se

adaptară treptat. I se tăie răsuflarea. îşi dădu seama care era situaţia reală.

Nu exista nici o platformă.

Vehiculul se rostogolise în crevasa care se îngusta şi se blocase între pereţii crevasei. Roţile se sprijineau de un perete, acoperişul cabinei de celălalt, iar cabina era suspendată deasupra hăului albastru. Uşa de pe partea lui Evans atârna, deschisă.

Evans nu era în cabină.

Căzuse.

In întuneric.

— Peter?

Nici un răspuns.

— Peter, mă auzi?

Ascultă. Nu se auzea nimic. Nici un sunet, nici o mişcare. Absolut nimic.

Brusc, înţelese: *Era singură acolo.* La treizeci de metri adâncime, într-o crevasă îngheţată, în mijlocul unei întinderi de gheaţă pustii, departe de drum, departe de orice.

Şi, cu un frison de groază, realiză că acela avea să-i fie mormântul.

Bolden sau oricine ar fi planificase foarte bine totul, gândi Sarah. Le luase transponderul. Putea să meargă câţiva kilometri, să-l arunce în cel mai adânc hău pe care-l găsea, apoi să se întoarcă la bază. Când echipele de salvare ar fi pornit în căutarea lor, s-ar fi îndreptat spre transponder. N-aveau cum să ajungă prea aproape de ea. Echipele puteau căuta zile întregi într-o crevasă adâncă înainte de a abandona.

Dar dacă-şi extindeau căutarea? Oricum n-ar fi găsit vehiculul. Se afla la doar patruzeci de metri de suprafaţă, dar la fel de bine putea să fie şi la o sută de metri. Era prea mult ca să fie văzut de un elicopter sau chiar de o maşină care ar fi trecut pe acolo. Nu că ar fi trecut vreuna. Ar presupune că s-au abătut de la drumul marcat şi ar căuta pe marginea traseului. Nicidecum aici, în mijlocul unui câmp de gheaţă. Drumul avea douăzeci şi şapte de kilometri. Căutarea ar dura zile întregi.

Nu, gândi Sarah. Nu o vor găsi niciodată.

Şi chiar dacă ar reuşi să ajungă la suprafaţă, ce-ar face? N-avea busolă, nici hartă, nici GPS. Nici radio aparatul zdrobit

zăcea sub genunchiul ei. Nici măcar nu ştia în ce direcţie se afla staţia Weddell faţă de locul unde se afla.

Desigur, gândi, avea o jachetă de un roşu aprins care s-ar fi putut vedea de la distanţă şi provizii, mâncare, echipament echipamentul despre care le vorbise tipul înainte de plecare. Dar ce era, mai exact? îşi amintea vag ceva despre materiale de alpinism. Crampoane şi frânghii.

Sarah se aplecă, reuşi să se elibereze de sub o cutie cu unelte care-i ţintuise piciorul la pământ, apoi se târî spre partea din spate a cabinei, ţinându-şi echilibrul pentru a evita uşa larg deschisă de sub ea. în crepusculul permanent al crevasei, văzu lada cu provizii. Era puţin deformată din cauza impactului, aşa că nu reuşi s-o deschidă.

Se întoarse la cutia cu unelte, o deschise, scoase un ciocan şi o şurubelniţă şi îşi petrecu următoarea jumătate de oră încercând să deschidă lada. în sfârşit, cu un scrâşnet metalic, se deschise. Privi înăuntru.

Era goală.

Nici urmă de mâncare, apă, echipament de alpinism. Nici urmă de saci de dormit, nici de radiatoare. Absolut nimic.

Sarah inspiră adânc, apoi expiră încet. Rămase calmă, refuzând să intre în panică. îşi evalua situaţia. Fără frânghii şi crampoane nu putea ajunge la suprafaţă. Ce-ar fi putut folosi în loc? Avea o cutie cu unelte. Putea folosi şurubelniţa pe post de piolet? Probabil că era prea mică. Poate reuşea să dezasambleze schimbătorul de viteze şi să facă un piolet din părţile componente. Sau să scoată un cauciuc şi să vadă ce părţi putea folosi.

Nu avea crampoane, dar dacă găsea nişte obiecte cu vârf ascuţit, şuruburi sau ceva de felul ăsta, le-ar fi putut fixa pe talpa bocancilor şi s-ar fi putut căţăra. Şi pe post de frânghie? Poate găsea o bucată de pânză... Privi interiorul cabinei. Poate reuşea să sfâşie materialul de pe scaune. Sau mai bine să-l taie în fâşii? Asta s-ar putea să meargă.

Astfel îşi ţinea moralul ridicat. Se străduia să nu abandoneze. Chiar dacă şansele de reuşită erau mici, mai exista o şansă. O şansă.

Se concentra pe asta.

Unde era Kenner? Ce avea să facă atunci când auzea mesajul la radio? Probabil că deja îl auzise. Se va întoarce la Weddell?

Aproape sigur că aşa va face. Şi-l va căuta pe tipul acela despre care crezuseră că e Bolden. Dar Sarah era destul de sigură că omul dispăruse.

Şi odată cu el, şi speranţa ei într-o salvare.

Cristalul ceasului ei fusese zdrobit. Nu ştia de cât timp se afla acolo, dar observase că se făcuse mai întuneric. Crăpătura de deasupra ei nu mai era atât de strălucitoare. Ori se schimba vremea de la suprafaţă, ori soarele coborâse la orizont. Asta însemna că stătea acolo de două sau trei ore deja.

Resimţea o anumită amorţeală în corp nu doar din cauza căzăturii, dar şi pentru că era frig. In cabină nu mai era căldură.

Se gândi că poate va reuşi să pornească motorul, ca să dea drumul la căldură. Merita să încerce. Porni farurile, iar unul dintre ele se aprinse, luminând peretele de gheaţă. Deci bateria mai avea încă electricitate.

Răsuci cheia. Generatorul scoase un zgomot chinuit. Motorul nu porni.

Atunci auzi o voce strigând:

— Hei!

Sarah privi în sus, spre suprafaţă. Nu văzu nimic, în afară de gura crevasei şi fâşia de cer cenuşiu de deasupra.

— Hei!

Îşi concentra privirea. Era într-adevăr cineva acolo sus? începu să strige:

— Hei! Sunt aici, jos!

— Ştiu unde eşti, spuse vocea.

Atunci realiză că vocea venea *de dedesubt.* Privi în jos, spre adâncurile crevasei.

— Peter?

— Mă cac pe mine de frig, spuse el. Vocea lui plutea în întuneric.

— Eşti rănit?

— Nu, nu cred. Nu ştiu. Nu mă pot mişca. Sunt blocat într-un fel de crăpătură.

— La ce distanţă eşti?

— Nu ştiu. Nu-mi pot mişca gâtul, să mă uit în sus. Sunt blocat, Sarah. Vocea îi tremura. Părea înspăimântat.

— Nu poţi să te mişti deloc?

— Doar un braţ.

— Vezi ceva?

— Gheaţă. Văd un perete albastru. E la un metru şi jumătate de mine.

Sarah se urcase pe uşa deschisă şi se uita în jos, în crevasă, încercând să vadă. Era foarte întuneric acolo jos. Dar crevasa părea să se îngusteze rapid. Dacă era aşa, nu putea fi chiar atât de departe.

— Peter, mişcă-ţi braţul. Poţi să-ţi mişti braţul?

— Da.

— Mişcă-l.

— Asta fac.

Nu vedea nimic. Doar întuneric.

— Bine, spuse ea. Opreşte-te.

— M-ai văzut?

— Nu.

— Căcat! Tuşi. E foarte frig, Sarah.

— Ştiu. Rezistă.

Trebuia să găsească o cale de a vedea în adâncime. Se uită sub tabloul de bord, acolo unde se afla stingătorul de incendiu, prins de peretele maşinii. Dacă exista un extinctor, probabil că exista şi o lanternă. în mod sigur era o lanternă... pe undeva.

Nu sub tabloul de bord.

Poate în torpedo. îl deschise şi căută cu mâna, în întuneric. Foşnet de hârtie. Degetele ei cuprinseră un cilindru gros. îl scoase afară.

Era o lanternă.

O aprinse. Funcţiona. îndreptă lumina spre adâncurile crevasei.

— Văd, spuse Peter. Văd lumina.

— Bine. Acum mişcă din nou braţul.

— Asta fac.

— Acum?

— Da, acum.

Privi cu intensitate.

— Peter, nu văd, stai puţin.

Îl *văzu* doar vârfurile degetelor în mănuşile roşii, care ieşeau de sub cauciucurile de tractor, deasupra gheţii.

— Peter.

— Ce e?

— Eşti foarte aproape de mine. La vreo doi sau trei metri mai jos.

— Excelent. Poţi să mă scoţi de aici?

— Aş putea, dacă aş avea o frânghie.

— Nu există frânghii?

— Nu, am deschis cutia cu echipament. Nu e nimic acolo.

— Dar nu sunt în cutie. Sunt sub scaun.

— Ce?

— Le-am văzut eu. Frânghiile şi celelalte chestii sunt sub scaunul din dreapta.

Se uită în maşină. Scaunul se afla pe un fundament de oţel, bine prins de podeaua vehiculului. La bază nu existau uşi sau compartimente. Ii era greu să manevreze lanterna în jurul scaunului, dar se convinse: nu existau uşi. Dintr-un impuls, ridică bancheta şi văzu dedesubt un compartiment. Lumina lanternei scoase la iveală frânghii, cârlige, piolete, crampoane...

— Le-am găsit, spuse ea. Ai avut dreptate. Sunt aici.

— Uf, făcu Evans.

Scoase echipamentul cu grijă, atentă ca nici o piesă să nu cadă prin uşa deschisă. Degetele îi amorţiseră deja şi se simţea stângace cu frânghia de nailon de cincisprezece metri, cu un cârlig triplu la unul din capete, în mână.

— Peter, dacă las o frânghie în jos, poţi s-o prinzi?

— Poate. Cred că da.

— Poţi să te ţii bine de ea, ca să te scot?

— Nu ştiu. Am un singur braţ liber. Celălalt e prins sub mine.

— Ai destulă forţă ca să te ţii de frânghie cu un singur braţ?

— Nu ştiu. Nu cred. Adică... dacă îmi eliberez o parte din corp şi apoi o scap...

Vocea i se sparse. Părea gata să plângă.

— Bine, spuse ea. Nu-ţi face probleme.

— Sunt *blocat,* Sarah!

— Nu, nu eşti.

— Ba da, sunt blocat, sunt blocat, ce dracu'! Intrase în panică. O să mor aici!

— Peter, termină! In timp ce vorbea, îşi încolăcea frânghia în jurul taliei. Totul o să fie bine. Am un plan.

— Ce plan?

— O să leg un cârlig de frânghie şi-l las în jos. Poţi să-l prinzi de ceva? Poate de curea?

— Nu de curea... Nu, sunt prins aici, Sarah. Nu mă pot mişca. Nu pot ajunge la curea.

Încerca să vizualizeze situaţia lui. Probabil că era prins într-o despicătură din gheaţă. Era înspăimântător doar să-ţi imaginezi. Normal că era speriat.

— Peter, spuse ea. Poţi să prinzi cârligul de ceva?

— O să încerc.

— Bine, acum vine, spuse ea, începând să coboare frânghia. Cârligul dispăru în întuneric.

— Îl vezi?

— Îl văd.

— Ajungi la el?

— Nu.

— Bine, îl mişc către tine.

Îşi mişcă uşor încheietura, iar frânghia începu să se balanseze în lateral. Cârligul dispăru din raza ei vizuală, apoi se legănă înapoi, apoi dispăru iar.

— Nu pot... continuă, Sarah.

— Asta fac.

— Nu ajung la el, Sarah.

— Mai încearcă.

— Trebuie să fie mai jos.

— Bine. Cât de jos?

— Cam treizeci de centimetri.

— Bine. îl coborî treizeci de centimetri. Cum e acum?

— Bine. Acum balansează-l.

Aşa făcu. îl auzi cum geme, dar de fiecare dată cârligul se legăna înapoi, devenind vizibil.

— Nu pot, Sarah.

— Ba da, poţi. Mai încearcă.

— Nu pot. Am degetele prea îngheţate.

— Mai încearcă, spuse ea. Uite-l, vine iar.

— Nu pot, Sarah, nu pot... Hei!

— Ce e?

— Aproape l-am prins.

Privi în jos şi văzu cârligul cum se învârtea. îl atinsese.

— Încă o dată. 0 să reuşeşti, Peter.

— Încerc, doar că am aşa de puţin... L-am prins, Sarah. *L-am prins!*

Sarah scoase un oftat lung de uşurare.

El tuşea în întuneric. Ea aştepta.

— Bine, spuse el. L-am prins de haină.

— Unde?

— În faţă. Chiar pe piept.

Sarah se gândi că, dacă cârligul tăia haina, l-ar fi sfâşiat până sub bărbie.

— Nu, Peter. Prinde-l la subraţ.

— Pot doar dacă mă tragi cam un metru.

— Bine. Să spui când. El tuşi.

— Ascultă, Sarah. Ai destulă forţă ca să mă tragi?

Ea evitase să se gândească la asta. Presupusese că va reuşi într-un fel sau altul. Bineînţeles că nu ştia cât de adânc era prins, dar...

— Da, spuse ea. Pot s-o fac.

— Eşti sigură? Am şaptezeci şi două de kilograme. Tuşi din nou. Poate puţin mai mult. Cam cu patru kilograme.

— Te-am legat de volan.

— Bine, dar... să nu mă scapi.

— N-o să te scap, Peter.

Urmă o pauză.

— Câte kilograme ai?

— Peter, niciodată nu trebuie să pui întrebarea asta unei doamne. Mai ales în LA.

— Nu suntem în LA.

— Nu ştiu câte kilograme am. Sigur că ştia foarte bine. Avea şaizeci şi două de kilograme. El cântărea cu peste zece kilograme mai mult.

— Dar ştiu că te pot trage. Eşti gata?

— Căcat.

— Peter, eşti gata sau nu?

— Da. Hai!

Trase de frânghie, apoi se ghemui, fixându-şi bine picioarele de-o parte şi de alta a uşii deschise, Se simţea ca un luptător de sumo la început de meci. Dar ştia că picioarele îi erau mult mai puternice decât braţele. Numai aşa putea reuşi. Inspiră adânc.

— Gata? întrebă ea.

— Cred că da.

Sarah începu să se ridice, iar picioarele o ardeau din cauza efortului. Frânghia se încorda puternic, apoi se mişcă în sus la început doar puţin, doar câţiva centimetri. Dar se mişca.

Se mişca.

— Bine. Stai. Stai!

— Ce e?

— Stai!

— Bine. Era pe jumătate ghemuită. Dar nu pot s-o mai ţin mult.

— N-o mai ţine deloc. Las-o. Uşurel. Cam un metru.

Realiză că îl scosese deja în mare parte afară din crăpătură. Vocea lui suna mai bine, părea mai puţin înspăimântat, deşi tuşea aproape încontinuu.

— Peter?

— O clipă. îmi agăţ cârligul de curea.

— Bine...

— Acum văd. Văd o roată. E cam la doi metri deasupra mea.

— Bine.

— Dar când o să mă tragi, frânghia se va freca de cauciucuri.

— O să fie bine, spuse ea.

— Şi o să atârn deasupra... ăăă...

— Nu-ţi dau drumul, Peter. Tuşi un timp. Ea aşteptă.

— Spune-mi când eşti gata, spuse ea.

— Sunt gata.

— Atunci hai să terminăm odată, până nu mi se face frică.

Trecură printr-un singur moment dificil. Il trăsese cam un metru, iar el reuşise să se elibereze din crăpătură, aşa că Sarah resimţise întreaga greutate a corpului său. O şocă; frânghia alunecă un metru în jos. El urlă.

— *Sar-ah !*

Ea apucă strâns frânghia şi o opri.

— Scuze.

— Căcat!

— Scuze.

Se adapta greutăţii sporite şi începu din nou să tragă. Gemea din cauza efortului, dar în scurt timp mâna lui apăru deasupra cauciucului, iar el se prinse de roată şi începu să se ridice. Apoi se văzură ambele mâini, apoi capul.

Şi asta o şocă. Faţa îi era acoperită de sânge uscat, iar părul devenise roşu. Dar zâmbea.

— Trage în continuare, surioară.

— Asta fac, Peter, trag.

Numai după ce el se prăbuşi în cabină Sarah căzu la podea. Picioarele începură să-i tremure violent. întregul corp îi tremura. Evans, care zăcea pe o parte, tuşind şi gâfâind lângă ea, nici nu

observă. în cele din urmă se opri din tremurat. Ea căută trusa de prim ajutor şi începu să-i cureţe faţa.

— E doar o tăietură superficială, spuse Sarah, dar o să ai nevoie de sutură.

— Dacă o să ieşim vreodată de aici.

— O să ieşim cu siguranţă.

— Mă bucur că eşti aşa optimistă. Privi pe fereastră la gheaţa de deasupra. Te-ai căţărat de multe ori pe gheaţă?

Ea clătină din cap.

— Dar am escaladat multe stânci. Cât de mare poate fi diferenţa?

— O să fie mai alunecos, probabil. Şi ce se va întâmpla când vom ajunge sus?

— Nu ştiu.

— Habar n-avem încotro s-o luăm.

— O să mergem pe urmele tipului.

— Dacă mai există. Dacă nu s-au şters. Şi ştii că până la Weddell sunt cel puţin unsprezece-doisprezece kilometri.

— Peter...

— Dacă vine furtuna, mai bine stăm aici, jos.

— Eu nu rămân aici, spuse ea. Dacă e să mor, o să mor la lumina zilei.

Escaladarea propriu-zisă a zidului crevasei nu fu atât de dificilă, odată ce Sarah înţelese cum să-şi folosească bocancii cu crampoane şi cât de puternic să înfigă toporul ca să muşte din gheaţă. Ii luă şapte sau opt minute să parcurgă întreaga distanţă şi să ajungă la suprafaţă.

Suprafaţa arăta exact ca înainte. Aceeaşi lumină ceţoasă, acelaşi orizont cenuşiu care se confunda cu pământul. Aceeaşi lume gri, inexpresivă.

Îl ajută pe Evans să urce. Tăietura îi sângera iarăşi, iar masca îi era roşie şi îi îngheţase bocnă pe faţă.

— Căcat, ce frig e! spuse el. Pe unde crezi că trebuie s-o luăm?

Sarah privea soarele. Era jos la orizont, dar oare apunea sau răsărea? Şi oricum, ce direcţie indica soarele dacă te aflai la Polul Sud? Se încruntă. Nu reuşea să-şi dea seama şi nu îndrăznea să facă vreo greşeală.

— O să ne luăm după urme, spuse ea în cele din urmă. îşi scoase crampoanele şi începu să meargă.

Trebuia să recunoască: Peter avusese dreptate într-o anumită privinţă. Era mult mai frig aici, la suprafaţă. După jumătate de oră, se stârni vântul, începând să bată cu putere; erau nevoiţi să se aplece în timp ce înaintau cu dificultate. Şi, mai rău, zăpada începu să se adune sub picioarele lor. Ceea ce însemna...

— Pierdem urmele, spuse Evans.

— Ştiu.

— Oricum le spulberă.

— *Ştiu.* Uneori se purta ca un copil. Ce voia să facă ea în privinţa vântului?

— Ce ne facem? întrebă el.

— *Nu ştiu,* Peter. Nu m-am mai pierdut până acum în Antarctica.

— Păi nici eu. Se târau înainte.

— Dar a fost ideea ta să urcăm.

— Peter. Adună-te.

— Să mă adun? Am îngheţat ca un căcat, Sarah. Nu-mi simt nasul, nici urechile, nici degetele de la mâini, de la picioare, nici...

— Peter. Il apucă de umeri şi-l zgâlţâi. *Taci!*

Evans tăcu. O privea fix prin găurile din mască. Avea genele albe din cauza gheţii.

— Nici eu nu-mi simt nasul, spuse Sarah. Trebuie să ne ţinem firea.

Privi înjur, în toate părţile, încercând să-şi ascundă propria ei disperare crescândă. Acum, vântul spulbera mai multă zăpadă. Le era din ce în ce mai greu să vadă. Lumea devenise mai plată şi mai cenuşie, pierzându-şi aproape orice senzaţie de adâncime. Dacă vremea continua aşa, în curând nu vor mai vedea suficient de bine ca să evite crevasele.

Şi vor fi nevoiţi să se oprească acolo unde sunt.

În pustietatea asta.

— Ştiai că eşti frumoasă când te înfurii? spuse el.

— Peter, pentru numele lui Dumnezeu.

— Păi chiar eşti.

Ea începu să meargă, cu ochii în pământ, încercând să vadă urmele.

— Hai, Peter.

Poate că urmele se vor întoarce curând la drum. Dacă ar fi aşa, drumul va fi mai uşor de urmat pe furtună. Şi mai sigur.

— Cred că mă îndrăgostesc, Sarah.

— Peter...

— Trebuia să-ţi spun. Ar putea fi ultima mea şansă, începu din nou să tuşească.

— Economiseşte-ţi forţele, Peter.

— Gerul dracului.

Se târâră înainte, fără să mai vorbească. Vântul urla. *Parka* lui Sarah i se lipea de corp. Devenea din ce în ce mai greu să înainteze. Dar ea continua. Nu ştia de cât timp mergea aşa când ridică o mână şi se opri. Probabil că Evans nu o văzuse, căci se lovi de ea, gemu şi rămase pe loc.

Trebuiră să-şi apropie capetele şi să strige ca să se audă pe deasupra vântului.

— Trebuie să ne oprim! urlă ea.

— Ştiu.

Apoi, pentru că nu ştia ce altceva să facă, Sarah se aşeză pe pământ, îşi trase picioarele lângă corp şi-şi aşeză capul pe genunchi, încercând să nu plângă. Vântul deveni din ce în ce mai puternic. Acum scotea un urlet ascuţit. Aerul era saturat de zăpada care zbura în toate părţile.

Evans se aşeză lângă ea.

— O să murim dracului, spuse el.

ZONA DE FORFECARE
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE
5.02 P.M.

Ea începu să tremure, la început cu mici frisoane, apoi aproape continuu. Se simţea de parcă ar fi avut o criză. Ştia de la schi ce înseamnă asta. Temperatura corpului îi scăzuse periculos de mult, iar tremurul era o încercare fiziologică automată de a-i încălzi corpul.

Dinţii îi clănţăneau. Ii era greu să vorbească. Dar mintea încă îi funcţiona, încerca încă să găsească o cale de scăpare.

— Oare nu se poate construi o casă din zăpadă? Evans spuse ceva. Vântul îi spulberă însă cuvintele.

— Ştii cum? spuse ea. Nu-i răspunse.

Dar oricum era prea târziu, gândi ea. îşi pierdea controlul corpului. Abia îşi mai putea ţine braţele încolăcite în jurul genunchilor, atât de rău tremura.

Şi începuse să i se facă somn.

Îl privi pe Evans. Stătea culcat pe gheaţă.

Îi făcu semn să se ridice. îl lovi. El nu se mişcă. Voia să ţipe la el, dar nu putea, pentru că dinţii îi clănţăneau prea tare.

Sarah se luptă să rămână conştientă, dar dorinţa de a dormi o copleşea. Se strădui să-şi ţină ochii deschişi şi, spre marea ei uimire, începu să vadă într-o succesiune rapidă scene din viaţa ei copilăria, mama, grupa de la grădiniţă, lecţiile de balet, balul de absolvire a liceului...

Întreaga ei viaţă i se derula în faţa ochilor. Aşa cum scria în cărţi că se întâmplă înainte să mori. Şi când privi în sus văzu o lumină în depărtare, aşa cum se spunea că se întâmplă. O lumină la capătul unui tunel lung şi întunecat...

Nu mai putu să lupte. Se întinse pe pământ. Oricum nu simţea pământul. Era pierdută în propria sa lume de durere şi epuizare. Iar lumina devenea din ce în ce mai strălucitoare, iar acum se vedeau două lumini care clipeau, galben şi verde...

Galben şi verde?

Luptă cu somnul. încercă să se ridice din nou, dar nu reuşi. Muşchii îi erau prea slabi, iar braţele blocuri de gheaţă. Nu se putea mişca.

Lumini galbene şi verzi, care creşteau din ce în ce mai mult. Şi ceva alb în centru. Foarte alb, ca halogenul. începea să vadă detaliile prin vârtejul de zăpadă. Era o cabină argintie, şi roţi, şi litere mari, strălucitoare. Literele se adunau, formând...

NASA.

Tuşi. Lucrul acela apăru din zăpadă. Era un fel de vehicul mic de aproximativ un metru înălţime, cam ca aparatele acelea de tuns iarba de duminică cu care se plimbau oamenii. Avea roţi mari şi o cabină plată, şi claxona în timp ce se îndrepta direct spre ea.

De fapt, avea să treacă peste ea. înţelese asta fără să se teamă. Nu putea face nimic să împiedice asta. Zăcea la pământ, ameţită, indiferentă. Roţile deveneau din ce în ce mai mari. Ultimul lucru pe care şi-l aminti fu o voce mecanică, ce striga: „Alo, alo. Vă rog, daţi-vă la o parte. Vă mulţumim foarte mult pentru cooperare. Alo, alo. Vă rog, daţi-vă la o parte..."

Apoi nimic.

STAŢIA WEDDELL
MIERCURI, 6 OCTOMBRIE
8.22 P.M.

Întuneric. Durere. Voci aspre. Durere.

Frecare. Pe tot corpul, pe braţe şi picioare. Parcă ar fi fost frecată cu foc. Gemu.

Se auzi o voce, scrâşnită, ce venea de departe. Spunea ceva de genul „Zaţ de cafea".

Senzaţia de frecare continua, brutală, dură, de nesuportat. Şi un sunet ca de glaspapir scrâşnit, aspru, oribil.

Ceva o lovi în faţă, peste gură. îşi linse buzele. Era zăpadă. Zăpadă îngheţată.

— Sat e zit? spuse o voce.

— Nu red.

Era o limbă străină, chineză sau ceva de genul ăsta. Sarah auzi mai multe voci. încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi. Ochii îi erau închişi de ceva greu aşezat peste faţa ei, ceva ca o mască sau...

Încercă să întindă o mână, dar nu putu. Membrele îi erau imobilizate. Şi frecarea continua, frecare, frecare...

Gemu. încercă să vorbească.

— Nu ti-e und e?

— Nu red.

— Con-tin. *Durere.*

Îi frecau corpul, oricine ar fi fost, în timp ce ea zăcea imobilizată în întuneric şi, treptat, senzaţiile îi reveniră în membre şi faţă. Nu se bucură deloc. Durerea era din ce în ce mai mare. Se simţea ca şi cum întregul corp i-ar fi fost ars.

Vocile păreau să plutească în jurul ei, lipsite de trup. Erau mai mulţi acum. Patru, cinci nu mai putea fi sigură. Aparent, toate erau femei.

Şi acum îi făceau altceva. 0 violau. îi înfigeau ceva în corp. Dur şi rece. Nu dureros. Rece.

Vocile pluteau, şerpuiau în jurul ei. La cap, la picioare. O atingeau brutal.

Era un vis. Sau moartea. Poate că era moartă, gândi. Se simţi ciudat de detaşată de toate astea. Durerea o făcea să se simtă

detaşată. Apoi auzi în ureche vocea unei femei, foarte clar. Vocea spuse:

— Sarah.

Îşi mişcă buzele.

— Sarah, eşti trează? Dădu uşor din cap.

— O să-ţi scot masca de pe faţă, bine?

Ea încuviinţă din cap. Greutatea, masca se ridică.

— Deschide ochii. încet.

Îi deschise. Se afla într-o cameră prost luminată, cu pereţi albi. Un monitor într-o parte, un ghem de linii verzi. Era ca o cameră de spital. O femeie o privea îngrijorată. Purta o uniformă albă de asistentă medicală şi o vestă. încăperea era rece. Sarah îşi vedea aburul respiraţiei.

— Nu încerca să vorbeşti, spuse femeia. Sarah tăcea.

— Eşti deshidratată. O să te mai simţi aşa câteva ore. O să-ţi ridicăm treptat temperatura. Ai fost foarte norocoasă, Sarah. N-o să-ţi pierzi nimic.

Nu pierzi nimic.

Se sperie. Buzele i se mişcară. Limba îi era uscată, încleiată. Din gât îi ieşi un fel de şuierat.

— Nu vorbi, spuse femeia. E prea devreme. Te doare rău? Da? O să-ţi dau ceva pentru asta. Ridică o seringă. Prietenul tău ţi-a salvat viaţa, să ştii. A reuşit să se ridice în picioare şi să ajungă la radio-telefonul robotului NASA. Aşa am reuşit să vă găsim.

Buzele i se mişcară.

— E în camera alăturată. Credem că o să-şi revină şi el. Acum odihneşte-te.

Simţi ceva rece în vene. Ochii i se închiseră.

STAŢIA WEDDELL
JOI, 7 OCTOMBRIE
7.34 P.M.

Asistentele îl lăsară singur pe Peter Evans, ca să se îmbrace, îşi puse hainele încet, ca să aibă timp să se adune. Ajunse la concluzia că se simţea bine, deşi îl dureau coastele când respira. Avea o vânătaie mare pe partea stângă a pieptului, alta pe coapsă şi o zgârietură urâtă, stacojie, pe umăr. Scalpul îi fusese suturat. Tot corpul îi era înţepenit şi-l durea. Doar ca să-

şi pună şosetele şi pantofii trebuia să suporte o durere groaznică.

Dar era în regulă. Ba chiar şi mai bine se simţea cumva renăscut. Acolo, pe gheaţă, fusese sigur că avea să moară. Nu ştia cum de găsise forţa să se ridice în picioare. Simţise cum Sarah îl lovea, dar nu reacţionase. Apoi auzise claxonul. Privise în sus şi văzuse inscripţia „NASA".

Îşi dăduse seama vag că era un fel de vehicul. Deci trebuia să existe şi un şofer. Cauciucurile se opriseră la doar câţiva centimetri de faţa lui. Reuşise să se ridice în genunchi şi să ajungă deasupra roţilor, ţinându-se de una dintre bare. Nu înţelegea de ce şoferul nu coborâse să-l ajute. în sfârşit, reuşise să se ridice în genunchi în vântul care urla. îşi dăduse seama că vehiculul era mic şi rotund, de-abia dacă depăşea un metru înălţime. Era prea mic pentru un operator uman era un fel de robot. Curăţase zăpada de pe carcasa în formă de cupolă. Se putea citi înscrisul: „NASA Vehicul teleghidat de supraveghere a meteoriţilor".

Vehiculul vorbea, repetând încontinuu un mesaj înregistrat. Evans nu înţelegea ce spune din cauza vântului.

Îndepărtase zăpada, gândindu-se că trebuia să existe o metodă de comunicare, vreo antenă, vreo...

Apoi degetele sale atinseseră un tablou de comandă cu o gaură pentru deget. îl deschisese. înăuntru văzuse un telefon — un aparat obişnuit, de un roşu strălucitor. îl apropiase de masca îngheţată. Nu putuse auzi nimic, spusese doar: „Alo? Alo?"

Doar atât.

Apoi se prăbuşise din nou.

Dar asistentele îi spuseseră că fusese de-ajuns pentru a trimite un semnal către staţia NASA de la Patriot Hills. NASA anunţase Weddell, care trimisese o echipă de căutare şi-i găsise în zece minute. Amândoi erau încă în viaţă, dar la limită.

Asta fusese acum mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Echipa medicală avusese nevoie de peste douăsprezece ore pentru a le readuce temperatura corpului la normal, pentru că, spusese asistenta, era un proces gradat. îi spuseseră lui Evans că-şi va reveni, dar că s-ar putea să-şi piardă câteva degete de la picioare. Trebuiau să aştepte, să vadă ce se întâmplă. Va dura câteva zile.

Picioarele îi erau bandajate cu un fel de aţele protectoare în jurul degetelor. Nu încăpea în pantofii săi, dar îi găsiseră o pereche de pantofi sport mult mai mari. Păreau să aparţină unui jucător de baschet. Evans părea să aibă picioare enorme, de clovn. Dar putea să-i poarte fără dureri prea mari.

Se ridică, prudent. Tremura, dar se putea descurca.

Asistenta se întoarse.

— Ţi-e foame?

El clătină din cap.

— Încă nu.

— Dureri? Clătină din cap.

— Ştii tu, peste tot.

— O să fie şi mai rău, spuse asistenta. îi dădu un mic flacon cu medicamente. Ia una la patru ore, dacă simţi nevoia. Şi probabil că în următoarele zile vei avea nevoie ca să dormi.

— Şi Sarah?

— La ea mai durează vreo jumătate de oră.

— Unde e Kenner?

— Cred că e în sala computerelor.

— Pe unde vine asta?

— Poate e mai bine să te sprijini de umărul meu... spuse ea.

— Mă descurc. Spune-mi doar pe unde s-o iau.

Îi arătă, iar el începu să meargă. Dar era mult mai slăbit decât realizase. Muşchii nu-i funcţionau cum trebuie; simţea un tremur peste tot. începu să se prăbuşească. Asistenta se aplecă rapid, strecurându-şi umărul sub braţul său.

— Ştii ce facem? spuse ea. Eu îţi arăt doar pe unde s-o iei. De data aceasta nu se mai împotrivi.

Kenner stătea în sala computerelor împreună cu tipul cu barbă, MacGregor, şeful staţiei, şi cu Sanjong Thapa. Cu toţii aveau un aer grav.

— L-am găsit, spuse Kenner, arătând spre monitorul unui computer. îl recunoşti pe prietenul tău?

Evans privi ecranul.

— Da, spuse el. Ăsta e nenorocitul.

Pe ecran se vedea o fotografie a bărbatului pe care Evans îl cunoştea sub numele de Bolden. Dar pe monitor era identificat ca David R. Kane. Douăzeci şi şase de ani. Născut în Minneapolis. Licenţă la Notre Dame; maşter la Universitatea Michigan. în prezent: doctorand în oceanografie, Universitatea

Michigan, Ann Arbor. Proiect de cercetare: Dinamica platformei glaciare Ross, bazată pe măsurători GPS. Consultant/coordonator de proiect: James Brewster, Universitatea Michigan.

— Îl cheamă Kane, spuse şeful staţiei Weddell. E aici de o săptămână, împreună cu Brewster.

— Unde e acum? spuse Evans, încruntat.

— Habar n-am. Nu s-a întors azi la staţie. Şi nici Brewster. S-ar putea să se fi dus la McMurdo şi apoi să fi prins transportul de dimineaţă. Am luat legătura cu McMurdo şi le-am cerut să-şi verifice vehiculele, dar încă nu ne-au răspuns.

— Eşti sigur că nu e aici? întrebă Evans.

— Foarte sigur. Ai nevoie de o cartelă cu număr de identificare ca să deschizi uşile exterioare de aici, aşa că întotdeauna ştim cine unde e. Nici Brewster, nici Kane n-au deschis vreo uşă în ultimele douăsprezece ore. Nu sunt aici.

— Deci crezi că ar putea fi în avion?

— Turnul McMurdo nu ştia sigur. Nu sunt riguroşi cu transportul zilnic dacă cineva vrea să plece, se urcă şi pleacă. E un C-130, aşa că e întotdeauna destul loc. Multe proiecte de cercetare sponsorizate nu-ţi permit să pleci pe durata cercetării, dar oamenii au aniversări şi tot felul de evenimente pe continent. Aşa că se duc şi se întorc. Nu se ţine evidenţa.

— Dacă-mi aduc bine aminte, spuse Kenner, Brewster a venit aici cu doi absolvenţi de universitate. Unde e celălalt?

— Interesant. A plecat din McMurdo ieri, când aţi ajuns voi.

— Deci au scăpat cu toţii, spuse Kenner. Trebuie să recunoaştem: sunt deştepţi. Se uită la ceas. Acum să vedem ce au lăsat în urmă, dacă au lăsat ceva.

Pe uşă scria „Dave Kane, U. Mich.". Evans o deschise şi văzu o cameră mică, un pat nefăcut, un mic birou plin de hârtii în dezordine şi patru cutii de Cola dietetică. într-un colţ se afla o valiză deschisă.

— Să începem, spuse Kenner. Eu mă ocup de pat şi de valiză. Tu verifici biroul.

Evans începu să se uite pe hârtiile de pe birou. Toate păreau copii ale unor articole de cercetare. Unele aveau ştampila U MICH GEO LIB, urmată de un număr.

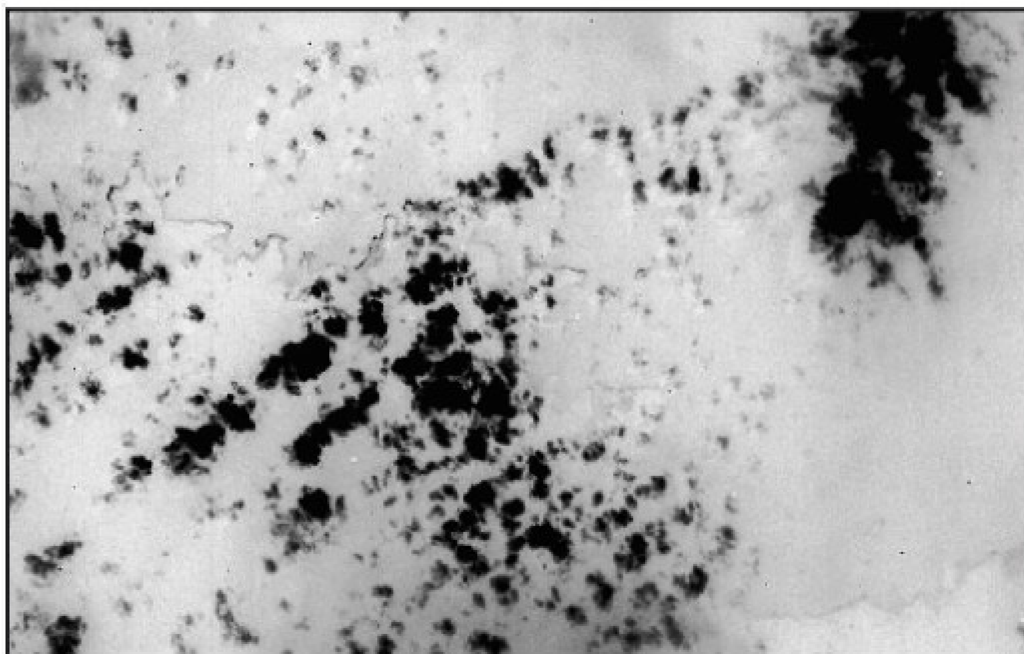
— Obiecte de decor, spuse Kenner, când văzu documentele. Le-a adus cu el. Altceva? Ceva personal?

Evans nu văzu nimic demn de interes. Unele hârtii aveau pasaje subliniate cu un marker galben. Existau şi câteva caiete de notiţe, de trei pe cinci, cu câteva însemnări, dar păreau să aibă într-adevăr legătură cu teancul de articole.

— Nu crezi că tipul ăsta chiar e absolvent de facultate?

— Ar putea fi, deşi mă îndoiesc. Eco-teroriştii nu sunt de obicei bine educaţi.

Existau poze cu şuvoaie de gheaţă şi tot felul de imagini din sateliţi. Evans le răsfoi rapid. Se opri la una dintre ele:

ISS006.ESC1.03003575 SCORPION B

Subtitlul îi atrasase atenţia.

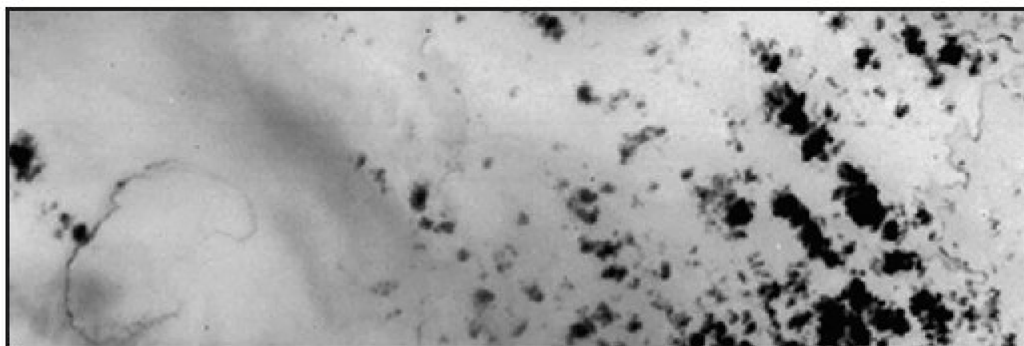
— Ascultă, spuse el, printre acele patru locaţii nu exista una care se numea „Scorpion"?

— Da...

— E chiar aici, în Antarctica, spuse Evans. Uită-te la asta.

— Dar nu se poate... începu să spună Kenner, dar se opri brusc. E foarte interesant, Peter. Bravo. Era în teancul ăla? Bine. Altceva?

Evans nu se putu abţine să nu se bucure de aprobarea lui Kenner. Continuă să caute rapid. După o clipă spuse:

ISS006.ESC1.03003575 SCORPION B

— Da. Mai e una.

— Are acelaşi pattern de roci în zăpadă, spuse Evans, precipitat. Şi nu ştiu ce reprezintă liniile astea estompate... drumuri? Roci acoperite de zăpadă?

— Da, spuse Kenner. Aproape sigur e corect.

— Şi dacă sunt fotografii aeriene, trebuie să existe o modalitate de a le identifica. Crezi că numerele astea sunt un fel de indicatoare?

— Fără îndoială. Kenner scoase o mică lupă de buzunar şi examina cu atenţie imaginea. Da, Peter. Bravo ţie.

Evans zâmbi.

— Aţi găsit ceva? Pot să vă ajut? întrebă MacGregor din pragul uşii.

— Nu cred, răspunse Kenner. Ne ocupăm noi de asta. Căutară în tăcere timp de câteva minute. Kenner scoase un briceag şi începu să taie dublura valizei care se afla în camera lui Brewster.

— Aha. Se ridică. In mână ţinea două arcuri de cauciuc.

— Ce sunt astea? întrebă Evans. Silicon?

— Sau ceva foarte asemănător. Un fel de plastic moale, oricum.

Kenner părea foarte mulţumit.

— La ce folosesc? întrebă Evans.

— N-am idee, spuse Kenner.

Reluă percheziţia valizei. Evans se întrebă în sinea sa de ce era Kenner atât de mulţumit. Probabil că nu spunea tot ce ştie de faţă cu MacGregor. Dar ce puteau însemna două bucăţi de cauciuc? La ce puteau fi folosite?

Evans mai verifică o dată documentele de pe birou, dar nu mai găsi nimic. Ridică lampa şi se uită sub ea. Se apleacă şi privi sub birou, în caz că s-ar fi aflat ceva acolo. Nu găsi nimic.

Kenner închise valiza.

— Aşa cum mă aşteptam, nu mai e nimic. Am avut noroc că am găsit ce-am găsit. Se întoarse spre MacGregor. Unde e Sanjong?

— În sala serverelor, face ce i-ai cerut îi scoate pe Brewster şi pe echipa lui din sistem.

„Sala serverelor" era doar puţin mai mare decât o debara. De la podea până în tavan se înălţau două şiruri identice de procesoare şi pe plafon se întindea păienjenişul obişnuit de cabluri. In cameră se afla un terminal central, aşezat pe o măsuţă de oţel. Sanjong stătea acolo înghesuit, alături de un tehnician de la Weddell, cu un aer frustrat.

Kenner şi Evans rămaseră în picioare afară, pe hol. Evans era mulţumit că putea să stea pe picioare. îşi recăpăta rapid forţele.

— N-a fost uşor, îi spuse Sanjong lui Kenner. Procedura aici este să i se dea fiecărui cercetător de la Weddell spaţiu de stocare şi conexiune directă la radio şi internet. Iar tipii ăştia trei au ştiut să profite de asta. Se pare că cel de-al treilea tip din echipa lui Brewster era omul cu computerele. La o zi după ce a venit a intrat în sistem şi a instalat mecanisme *back door* şi cai troieni peste tot. Nu ştim exact cât de multe sunt. încercăm să scăpăm de ele.

— A adăugat şi câteva conturi de utilizatori false, spuse tehnicianul.

— Cam douăzeci, spuse Sanjong. Dar nu astea mă îngrijorează. Probabil că sunt de faţadă. Dacă tipul a fost deştept şi a fost -, a intrat în sistem printr-un utilizator existent, ca să nu fie detectat. Acum căutăm utilizatorii care au adăugat o parolă secundară în ultima săptămână. Dar sistemul n-are multe unelte de administrare. Merge încet.

— Ce e cu caii troieni? spuse Kenner. Cum sunt programaţi?

În jargonul informatic, un cal troian este un program aparent inocent, instalat în sistem. E conceput astfel încât să se trezească peste un anumit interval de timp şi să acţioneze. Numele i se trage de la metoda prin care grecii au câştigat Războiul Troian construind un cal mare, pe care l-au prezentat troienilor ca pe un dar. Când calul a ajuns dincolo de zidurile

Troiei, soldaţii greci care se ascunseseră înăuntru au ieşit şi au atacat oraşul.

Calul troian clasic a fost instalat de un angajat nemulţumit. A şters toate hardurile din firmă la trei luni după ce angajatul a fost concediat. Dar există multe tipuri.

— Toate cele pe care le-am găsit aici sunt programate să acţioneze rapid, spuse Sanjong. Peste o zi-două. Am găsit şi unul programat peste trei zile. După asta nimic.

— Da, aşa cum bănuiam, spuse Kenner.

— Exact, spuse Sanjong, aprobând din cap. Intenţia lor e să se întâmple în curând.

—-Ce intenţie? întrebă Evans.

— Desprinderea marelui aisberg, răspunse Kenner.

— De ce în curând? S-ar mai afla şi ei aici.

— Nu sunt convins. Dar oricum, programarea a fost determinată de altceva.

— Da? De ce anume? întrebă Evans. Kenner îl privi.

— Discutăm mai târziu. Se întoarse spre Sanjong. Şi cum e cu conexiunile radio?

— Le-am întrerupt pe toate cele directe imediat. Şi presupun că ai lucrat şi tu la locaţie.

— Da, spuse Kenner.

— Ce-ai făcut acolo? întrebă Evans.

— Am întrerupt conexiunile.

— Ale cui?

— Îţi spun mai târziu.

— Deci am făcut amândoi acelaşi lucru.

— Nu. Pentru că nu putem fi siguri că cineva infiltrat aici nu va desface ce am făcut noi.

— Mi-aş dori, spuse Evans, să ştiu şi eu ce dracului spuneţi voi acolo…

— *Mai târziu,* spuse Kenner.

De data aceasta privirea lui era tăioasă. Evans tăcu. Se simţea oarecum rănit.

— Domnişoara Jones s-a trezit şi se îmbracă, spuse MacGregor. '

— Bine, spuse Kenner. Cred că ne-am terminat treaba aici. Ridicăm ancora într-o oră.

— Ca să mergem unde? întrebă Evans.

— Credeam că e evident, spuse Kenner. Helsinki, Finlanda.

PE DRUM
VINERI, 8 OCTOMBRIE
6.04 A.M.

Avionul zbura înapoi, prin lumina orbitoare a dimineţii. Sarah dormea. Sanjong lucra la laptopul său. Kenner se uita pe fereastră.

— Bine, spuse Evans, ce anume ai deconectat la întâmplare?

— Explozibilele, spuse Kenner. Erau plasate într-un pattern exact, la patru sute de metri distanţă. Am deconectat cincizeci la întâmplare, mai ales la capătul dinspre est. Asta va împiedica formarea unui val static.

— Deci nu va fi un aisberg?

— Asta e ideea.

— Şi de ce mergem la Helsinki?

— Nu mergem. Am spus asta doar ca să audă tehnicianul. Mergem la Los Angeles.

— Bine. Şi de ce mergem la Los Angeles?

— Pentru că acolo se ţine conferinţa FNRM despre schimbările climatice abrupte.

— Toate astea au legătură cu conferinţa? Kenner încuviinţă din cap.

— Tipii ăştia încearcă să desprindă un aisberg în timpul conferinţei?

— Exact. Face parte dintr-un plan mediatic bun. Aranjezi un eveniment foarte vizibil, care susţine punctul de vedere al conferinţei.

— Pari extrem de calm când vorbeşti despre asta.

— Aşa se face, Peter. Kenner ridică din umeri. Vezi tu, problemele de mediu nu primesc atenţia publicului printr-o întâmplare.

— Cum adică?

— Păi hai să luăm de pildă marea ta frică, încălzirea globală. începutul încălzirii globale a fost anunţat dramatic de către un climatolog cunoscut, James Hansen, în 1988. A depus o mărturie în faţa comisiilor reunite ale Camerei Reprezentanţilor şi Senatului, conduse de senatorul Wirth de Colorado. Audierile au fost programate pentru luna iunie, pentru ca Hansen să-şi poată

depune mărturia în timpul unui val de căldură extrem de puternică. încă de la început a fost o înscenare.

— Asta nu mă deranjează, spuse Evans. E legitim să foloseşti o audiere guvernamentală pentru a avertiza publicul...

— Serios? Deci îmi spui că în mintea ta nu există nici o diferenţă între o audiere guvernamentală şi o conferinţă de presă?

— Spun că audierile au fost folosite în acest scop de multe ori.

— Aşa e. Dar fără îndoială că e vorba de manipulare. Iar mărturia lui Hansen nu a fost singurul caz de manipulare media din timpul campaniilor de informare asupra încălzirii globale. Nu uita schimbările de ultimă oră din raportul IPCC din 1995.

— IPCC? Ce schimbări de ultimă oră?

— Naţiunile Unite au format The Intergovernmental Panel on Climate Change, Comisia Interguvernamentală pentru Schimbarea Climatului, la sfârşitul anilor 1980. Asta e IPCC după cum ştii, o mare adunătură de birocraţi şi de oameni de ştiinţă, care le sunt subordonaţi. Ideea a fost că, din moment ce era o problemă globală, ONU va monitoriza cercetările asupra climatului şi va întocmi rapoarte o dată la câţiva ani. Primul raport de evaluare din 1990 arăta că va fi dificil să detectezi influenţa omului asupra climei, deşi toată lumea e îngrijorată că o astfel de influenţă există. Dar raportul din 1995 anunţa cu mare convingere că există „o influenţă umană vizibilă" asupra climei. Mai ţii minte chestia asta?

— Vag.

— Afirmaţia că există o „influenţă umană vizibilă" a fost scrisă în raportul din 1995 după ce oamenii de ştiinţă plecaseră acasă. în versiunea originală, documentul spunea că savanţii nu reuşiseră să detecteze în mod cert o influenţă umană asupra climatului şi că nu ştiau sigur când vor putea demonstra asta. Spuneau explicit: „nu ştim". Afirmaţia a fost ştearsă şi înlocuită cu aceea că exista într-adevăr o influenţă umană vizibilă. A fost o schimbare majoră.

— Aşa s-a întâmplat? întrebă Evans.

— Da. Modificarea documentului a stârnit vâlvă printre oamenii de ştiinţă de atunci şi au început să apară opinii pro şi contra. Dacă citeai argumentele şi contraargumentele, nu puteai fi sigur cine avea dreptate. Dar suntem în epoca

internetului. Poţi să cauţi documentul original şi lista modificărilor şi să hotărăşti singur. Oricine examinează atent schimbările din text îşi dă seama că IPCC e o organizaţie politică, şi nu una ştiinţifică.

Evans se încruntă. Nu ştia ce să răspundă. Auzise, fireşte, de IPCC, deşi nu ştia prea multe despre ea.

— Dar întrebarea mea e mai simplă, Peter. Dacă e vorba de ceva real, de o problemă adevărată care se cere rezolvată, de ce e nevoie ca oamenii să exagereze în afirmaţii? De ce este nevoie de campanii media foarte atent plănuite?

— Pot să-ţi dau un răspuns simplu, spuse Evans. Media e o piaţă aglomerată. Oamenii sunt bombardaţi cu mii de mesaje în fiecare minut. Trebuie să vorbeşti tare şi, într-adevăr, poate să şi exagerezi puţin dacă vrei să obţii atenţie. Şi dacă încerci să mobilizezi lumea întreagă să semneze tratatul Kyoto.

— Hai să ne gândim la asta. Când Hansen a anunţat, în vara anului 1998, că se instalase încălzirea globală, a prezis că temperaturile vor creşte cu 0,35 grade Celsius în următorii zece ani. Ştii care a fost, de fapt, creşterea?

— Sunt convins că o să-mi spui că a fost mai mică.

— *Mult* mai mică, Peter. Dr. Hansen a supraestimat-o cu 300%. Creşterea reală a fost de 0,11 grade.

— Bine. Dar *chiar* a crescut.

— Şi la zece ani după ce a fost audiat, a spus că forţele care guvernează schimbarea climei sunt atât de puţin înţelese încât o predicţie pe termen lung este imposibilă.

— N-a spus aşa ceva. Kenner oftă.

— Sanjong?

Sanjong tastă ceva pe laptop. „Dezbaterile Academiei Naţionale de Ştiinţe, octombrie 1998".[7]

— Hansen nu a spus că predicţia e *imposibilă.*

— A spus, citez: „Forţele care cauzează schimbarea climei pe termen lung nu sunt cunoscute cu suficientă acurateţe pentru a defini viitoarele schimbări ale climei", am încheiat citatul. Şi a susţinut că în viitor oamenii de ştiinţă ar trebui să meargă pe scenarii multiple, pentru a defini o serie largă de posibile modificări climatice.

---

[7] James E. Hansen, Makiko Sato, Andrew Lacis, Reto Ruedy, Ina Tegen şi Elaine Matthews, „Schimbările climatului în era industrială", *Dezbaterile Academiei Naţionale de Ştiinţe 95* (octombrie 1998), 12753-58.

— Păi asta nu e tocmai...

— N-o mai da cotită, spuse Kenner. A spus-o. De ce crezi că Balder era îngrijorat în legătură cu martorii săi în procesul Vanutu? Din cauza unor afirmaţii de genul ăsta. în orice fel ai încerca s-o reformulezi, este o afirmaţie clară despre limitele cunoaşterii. Şi nu e deloc un caz izolat. Chiar IPCC a făcut astfel de afirmaţii.[8]

— Dar Hansen crede totuşi în încălzirea globală.

— Da, aşa e. Iar predicţia sa din 1988, spuse Kenner, a fost sută la sută eronată.

— Şi ce-i cu asta?

— Ignori implicaţiile unei erori de asemenea proporţii. Fă comparaţia cu alte domenii. De pildă, când NASA a lansat racheta pe care se afla Mars Rover, a anunţat că, peste două sute cincizeci şi trei de zile, sonda va ateriza pe Marte la ora 20.00, ora Californiei. De fapt, a aterizat la 20.35. Este o eroare de câteva *miimi* de procent. Oamenii de la NASA ştiau despre ce vorbesc.

— Bine, am înţeles. Dar există lucruri care trebuie estimate.

— Ai mare dreptate, spuse Kenner. Oamenii estimează tot timpul. Estimează vânzări, estimează profituri, estimează date de livrare, estimează... apropo, tu îţi estimezi impozitele către guvern?

— Da. Trimestrial.

— Cât de exactă trebuie să fie această estimare?

— Păi nu există o regulă fixă...

— Peter, cât de exactă trebuie să fie, ca să nu fii penalizat?

— Poate cincisprezece la sută.

— Dacă ai fi greşit cu trei sute la sută, ai plăti penalităţi?

— Da.

— Hansen a greşit cu trei sute la sută.

— Clima nu e totuna cu impozitele.

— În lumea reală a cunoaşterii umane, spuse Kenner, dacă greşeşti cu trei sute la sută, se consideră că nu prea stăpâneşti

---

[8] IPCC. *Schimbarea climei 2001: Baza ştiinţifică.* Cambridge, Anglia, Cambridge University Press, 2001, p. 774: „în cercetarea şi modelele de climat *[sic],* ar trebui să recunoaştem că avem de-a face cu un sistem haotic, nonliniar şi prin urmare predicţiile pe termen lung asupra climei nu sunt posibile". Vezi şi IPCC. *Schimbarea climei 1995: Ştiinţa schimbării climei,* p. 330. „Variabilitatea naturală a climatului pe termen lung va continua să fie problematică pentru analiza şi detectarea schimbărilor de $C0_2$."

ceea ce vrei să estimezi. Dacă te urci într-un avion şi pilotul îţi spune că e un zbor de trei ore, dar tu ajungi într-o oră, ai spune că pilotul ştie ce spune sau nu?

Evans oftă.

— Climatul e mult mai complicat.

— Da, Peter. Climatul *este* mai complicat. E atât de complicat încât nimeni n-a reuşit să facă predicţii cu acurateţe. Deşi se cheltuiesc miliarde de dolari şi sute de oameni din toată lumea încearcă să facă asta. De ce te opui acestui adevăr supărător?

— Predicţiile meteo sunt mult mai bune, spuse Evans. Şi asta datorită computerelor.

— Da, predicţiile meteo s-au îmbunătăţit. Dar nimeni nu încearcă să prezică vremea pe mai mult de zece zile, în timp ce modelele pe computer prezic cum va fi temperatura peste o sută de ani. Uneori chiar o mie sau trei mii de ani.

— Şi se descurcă bine.

— Se poate susţine că nu-i aşa. Ascultă, spuse Kenner, cele mai mari evenimente ale climatului global sunt uraganele

El Nino. Au loc aproximativ o dată la patru ani. Dar modelele climaterice nu le pot prevedea nici când apar, nici cât durează, nici ce intensitate au. Şi dacă nu poţi să prezici El Nino, valoarea predictivă a modelului tău în alte zone e îndoielnică.

— Am auzit că se pot prevedea El Nino.

— Asta se spunea în 1998. Dar nu e adevărat[9]. Kenner clătină din cap. Ştiinţa climatului n-a ajuns încă până acolo, Peter. într-o zi va ajunge. Dar nu acum.

III. ANGEL

SPRE LOS ANGELES
VINERI, 8 OCTOMBRIE
2.22 P.M.

Trecu încă o oră. Sanjong lucra încontinuu la laptopul său. Kenner stătea nemişcat, privind pe fereastră. Sanjong era

---

[9] C. Landsea et al., 2000, „Câtă pricepere a intrat în prezicerea foarte violentului El Nino din 1997-1998?", *Bulletin of the American Meteorologicul Society* 81, 2107-19. „...şi mai puţină încredere putem avea în studiile antropogenice despre încălzirea globală, datorită lipsei unor mijloace de predicţie a uraganelor El Nino... succesul prognozelor ENSO a fost supraapreciat (uneori chiar drastic) şi aplicat greşit în alte domenii."

obişnuit cu asta. Kenner putea rămâne tăcut şi nemişcat ore în şir. îşi întoarse privirea de la fereastră doar când îl auzi pe Sanjong înjurând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kenner.

— Am pierdut conexiunea la internet prin satelit. Se tot întrerupe de ceva vreme.

— Ai reuşit să localizezi imaginile?

— Da, fără probleme. Am stabilit locaţia exactă. Evans chiar a crezut că erau imagini din Antarctica?

— Da. Credea că sunt stânci negre care se văd pe zăpadă. Nu l-am contrazis.

— Locaţia reală, spuse Sanjong, se numeşte Resolution Bay. Este în nord-estul Garedei.

— La ce distanţă de Los Angeles?

— Cam şase mii de mile marine.

— Deci timpul de propagare este de douăsprezece sau treisprezece ore.

— Da.

— O să ne ocupăm mai târziu de asta, spuse Kenner. Acum avem alte probleme.

Peter Evans dormea pe reprize scurte. Patul său era de fapt un scaun de avion întins, cu o cusătură la mijloc, exact unde se afla şoldul său. Se tot foia, trezindu-se la răstimpuri, când auzea frânturi din conversaţia lui Kenner cu Sanjong, aflaţi în spatele avionului. Nu auzise toată discuţia, din cauza zumzetului motoarelor. Dar auzise destul.

Motivul e că vreau ceva de la el.

O să refuze, John.

... îi place sau nu... Evans e piesa centrală.

Peter Evans se trezi brusc. Acum se străduia să audă. îşi înălţă capul de pe pernă, ca să audă mai bine.

Nu l-am contrazis.

Locaţia reală... Resolution Bay... Gareda.

La ce distanţă...? ... mii de mile... timpul de propagare... treisprezece ore...

Timpul de propagare? gândi el. *Ce dracului spuneau acolo?* Dintr-un impuls, sări în picioare şi se duse spre ei, pregătit de confruntare.

Kenner nici nu clipi.

— Ai dormit bine?

— Nu, spuse Evans. Nu am dormit bine. Cred că-mi datorezi nişte explicaţii.

— În legătură cu ce?

— Să începem cu imaginile din satelit.

— Nu ţi-am putut spune când eram acolo, spuse Kenner. Şi nu-mi place să-ţi retez elanul.

Evans îşi turnă o ceaşcă de cafea.

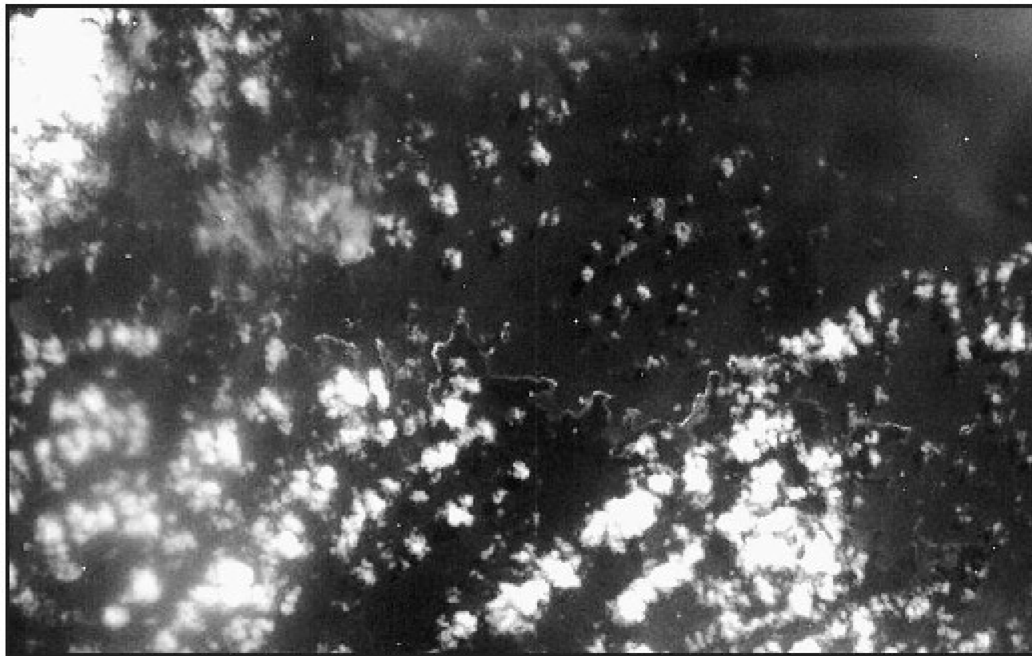
— Bine. Ce arată de fapt imaginile?

Sanjong orienta laptopul astfel încât Evans să vadă monitorul.

— Nu te simţi prost. N-aveai cum să-ţi dai seama. Imaginile sunt negative. Sunt folosite adesea astfel, ca să accentueze contrastul.

— Negative...

— Stâncile negre sunt de fapt albe. Sunt nori. Evans oftă.

— Şi ce e întinderea aceea de pământ?

— E o insulă numită Gareda, în partea sudică a arhipelagului Solomon.

— Care se află...

— În apropierea coastei Noii Guinee. La nord de Australia.

— Deci e o insulă în Pacificul de sud, spuse Evans, lipul ăla din Antarctica avea o imagine cu o insulă din Pacific.

— Corect.

— Iar SCORPION este...

— Nu ştim, spuse Sanjong. Locaţia se numeşte pe hărţi Resolution Bay. Dar ar putea fi cunoscută în zonă ca Scorpion Bay.

— Şi ce vor să facă acolo?

— Nici asta nu ştim, spuse Kenner.

— Te-am auzit vorbind despre timpul de propagare. Timp de propagare pentru ce?

— De fapt, ai auzit greşit, spuse Kenner pe un ton blând. Vorbeam despre timpul de interogare.

— Timp de interogare? întrebă Evans.

— Da. Speram să identificăm măcar pe unul dintre cei trei tipi din Antarctica, pentru că avem fotografii clare cu ei. Şi ştim că fotografiile sunt corecte, pentru că oamenii de la bază i-au văzut. Dar mă tem că n-am avut noroc.

Sanjong îi spuse că trimiseseră fotografiile lui Brewster şi ale celor doi studenţi mai multor baze de date din Washington, unde computerele de recunoaştere a pattern-urilor le comparaseră cu cele ale indivizilor cu cazier penal. Uneori aveai noroc, iar computerul găsea similarităţi. De data aceasta însă nu găsise.

— Au trecut câteva ore, aşa că am spus că nu avem noroc.

— Aşa cum ne aşteptam, spuse Kenner.

— Da, spuse Sanjong. Aşa cum ne aşteptam.

— Pentru că tipii ăştia n-au cazier? întrebă Evans.

— Nu, s-ar putea foarte bine să aibă.

— Atunci de ce n-au fost recunoscuţi?

— Pentru că suntem într-un război de reţea, spuse Kenner. Pe care în momentul ăsta îl pierdem.

SPRE LOS ANGELES
VINERI, 8 OCTOMBRIE
3.27 P.M.

În relatările media, arătă Kenner, organizaţia Frontul Ecologist de Eliberare era de obieci caracterizată ca o asociaţie dezorganizată de eco-terorişti, care operau în grupuri mici, din proprie iniţiativă şi care foloseau mijloace relativ sofisticate

pentru a crea distrugeri incendiau, distrugeau jeepuri în parcări şi aşa mai departe.

Adevărul era însă altul. Un singur membru al FEE fusese prins vreodată un absolvent al Universităţii California din Santa Cruz, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani. A fost surprins când sabota o sondă de petrol în El Segundo, California. A negat orice asociere cu gruparea şi a insistat că acţiona pe cont propriu.

Dar autorităţile au fost intrigate de faptul că purta un dispozitiv pe frunte care-i modifica forma craniului şi făcea ca sprâncenele să iasă mult în afară. Avea şi urechi false. Nu era foarte bine deghizat. Dar era o descoperire îngrijorătoare, pentru că indica faptul că omul ştia multe despre programele de recunoaştere a pattern-urilor folosite de guvern.

Programele erau concepute pentru a ignora schimbările părului de pe faţă perucă, barbă, mustaţă pentru că era cea mai răspândită metodă de deghizare. De asemenea, designul le permitea să compenseze schimbările de vârstă, cum ar fi îngroşarea trăsăturilor, îmbătrânirea, pierderea părului.

Dar urechile nu se schimbau. Nici forma frunţii. Programele erau deci concepute astfel încât să se bazeze pe configuraţia urechilor şi forma frunţii. Schimbările acestor părţi ale feţei însemnau că programul de căutare se solda cu un rezultat negativ.

Tipul din Santa Cruz ştia asta. Ştia că va fi filmat de camerele de supraveghere când se va apropia de sondă. Aşa că şi-a modificat înfăţişarea într-un mod care să nu permită identificarea sa de către computer.

În mod asemănător, cei trei extremişti de la Weddell se bucurau fără îndoială de un sprijin extrem de puternic pentru a-şi duce la bun sfârşit actul de terorism high-tech. A fost nevoie de luni întregi de planificare. Costurile erau ridicate. Şi erau susţinuţi în mod evident la mai multe niveluri, ca să obţină recomandări academice, ştampile ale unor universităţi pe cutiile de echipamente; aveau companii de transport pentru livrările în Antarctica, site-uri web false şi zeci de alte detalii necesare pentru misiunea lor. Tot ce ţinea de planurile lor şi de modul de execuţie era sofisticat.

— Şi ar fi reuşit, spuse Kenner, dacă n-ar fi fost lista pe care George Morton a obţinut-o cu puţin înainte de a muri.

Toate acestea indicau faptul că, dacă FEE fusese la un moment dat o grupare dezorganizată de amatori, acum nu mai era. Devenise o reţea foarte bine organizată care folosea atât de multe canale de comunicare între membrii săi (e-mail, telefoane celulare, radio, mesaje text) încât reţeaua ca ansamblu evita să fie descoperită. Guvernele din întreaga lume se gândesc de mult timp cum să lupte cu asemenea reţele şi la „războaiele de reţea" care ar fi rezultat din această luptă.

— Mult timp, conceptul de război de reţea a fost unul teoretic, spuse Kenner. Au existat studii ale RAND, dar nimeni din armată nu le-a acordat într-adevăr atenţie. Noţiunea unei reţele de duşmani sau de terorişti sau chiar de criminali era prea amorfă ca să fie luată în serios.

Dar tocmai această calitate a reţelei de a fi amorfă fluidă, cu evoluţie rapidă o face atât de greu de combătut. Nu te poţi infiltra în ea. Nu-i poţi asculta comunicaţiile decât accidental. N-o poţi localiza geografic, pentru că nu se află într-un singur loc. De fapt, reţeaua reprezintă un nou tip de duşman, pentru combaterea căruia e nevoie de tehnici noi.

— Armata n-a înţeles asta, spuse Kenner. Dar, îţi place sau nu, în momentul ăsta suntem într-un război de reţea.

— Şi cum lupţi într-un război de reţea? întrebă Evans.

— Singurul mod în care te poţi opune unei reţele este printr-o altă reţea. îţi extinzi posturile de ascultare. Decriptezi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Foloseşti tehnici de fraudă şi capcane în reţea.

— Cum ar fi?

— Sunt chestiuni tehnice, spuse Kenner, evaziv. Ne bazăm pe japonezi să fíe vârful de lance în acest efort. Sunt cei mai buni din lume în domeniu. Desigur că ne întindem antenele în mai multe direcţii simultan. Judecând după ce am aflat la Weddell, lupta se poartă pe mai multe fronturi.

Kenner căutase în baze de date. Mobilizase organizaţii ale statului. Derulase anchete pentru a afla cum îşi obţinuseră teroriştii recomandările academice, transmiţătoarele radio cifrate, explozibilele, detonatoarele computerizate. Nu era uşor să obţii aşa ceva, deci se putea afla, dacă exista suficient timp.

— E suficient timp? întrebă Evans.

— Nu ştiu sigur.

Evans văzu îngrijorarea lui Kenner.

— Bine. Deci ce voiai să fac eu?
— Un lucru foarte simplu, spuse Kenner.
— Care anume? Kenner zâmbi.

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ, 9 OCTOMBRIE
7.04 A.M.

— Chiar trebuie să fac asta? întrebă Peter Evans, cu o mină îngrijorată.
— Da, trebuie, spuse Kenner.
— Dar e ilegal.
— Nu e, spuse Kenner, ferm.
— Pentru că faci parte din forţele de poliţie?
— Bineînţeles. Nu-ţi face griji.
Zburau deasupra Los Angeles-ului, apropiindu-se de pista de pe Van Nuys. Soarele californian strălucea prin geamuri. Sanjong era aplecat asupra mesei din mijlocul avionului. In faţa lui se afla telefonul mobil al lui Evans, cu partea din spate scoasă. Sanjong fixa o plăcuţă gri, de mărimea unei unghii, deasupra bateriei.
— Dar ce e mai exact? întrebă Evans.
— Memorie *flash,* spuse Sanjong. Poate înregistra patru ore de conversaţie în format comprimat.
— Înţeleg, spuse Evans. Şi eu ce trebuie să fac?
— Doar să stai cu telefonul în mână şi să-ţi vezi de treabă.
— Şi dacă sunt prins?
— N-o să fii prins, spuse Kenner. Poţi să-l iei cu tine peste tot. O să treci de orice filtru de securitate fără probleme.
— Dar dacă au detectoare de microfoane...
— N-o să te detecteze, pentru că nu transmiţi nimic. Are un transmiţător de impulsuri. Emite timp de două secunde din oră în oră. Dar în rest, nimic. Kenner oftă. Ascultă, Peter. E doar un mobil. Toată lumea are aşa ceva.
— Nu ştiu, spuse Evans. Mă simt prost. Nu sunt informator. Sarah veni în spate, căscând şi curăţându-şi urechile.
— Cine e informator?
— Aşa mă simt, spuse Evans.

— Nu-i asta problema, spuse Kenner. Sanjong? Sanjong scoase o listă printată şi i-o dădu lui Evans. Era lista originală a lui Morton, dar cu câteva adăugiri.

662262 3982293 24FXE 62262 82293 TERROR Mt. Terror, Antarctica
882320 4898432 12FXE 82232 54393 SNAKE Snake Butte, Arizona
774548 9080799 02FXE 67533 43433 LAUGHER Laugher Cay, Bahamas
482320 5898432 22FXE 72232 04393 SCORPION Resolution, Solomon Is.
ALT
662262 3982293 24FXE 62262 82293 TERROR Mt. Terror, Antarctica
382320 4898432 12FXE 82232 54393 SEVER Sever City, Arizona
244548 9080799 02FXE 67533 43433 CONCH Conch Cay, Bahamas
482320 5898432 22FXE 72232 04393 SCORPION Resolution, Solomon Is.
ALT
662262 3982293 24FXE 62262 82293 TERROR Mt. Terror, Antarctica
382320 4898432 12FXE 82232 54393 BUZZARD Buzzard Gulch, Utah
444548 7080799 02FXE 67533 43433 OLD MAN Old Man Is., Turks 8. Calcos
482320 5898432 22FXE 72232 04393 SCORPION Resolution, Solomon Is.
ALT
662262 3982293 24FXE 62262 82293 TERROR Mt. Tenor, Antarctica
382320 4898432 12FXE 82232 54393 BLACK MESA Black Mesa, New Mexico
344548 9080799 02FXE 67533 43433 SNARL Snarl Cay, BWI
482320 5898432 22FXE 72232 04393 SCORPION Resolution, Solomon Is.

— După cum vezi, Sanjong a identificat locaţiile GPS exacte, spuse Kenner. Desigur că ai observat un pattern în listă. Despre primul incident ştim. Al doilea va avea loc undeva în deşertul american în Utah, Arizona sau New Mexico. Cel de-al treilea va fi undeva în Caraibe, la est de Cuba. Iar cel de-al patrulea în Insulele Solomon.

— Da... şi?

— Deocamdată ne preocupă al doilea incident, spuse Kenner. Iar problema e că din Utah în Arizona şi New Mexico sunt o sută treizeci de mii de kilometri pătraţi de deşert. Dacă nu obţinem informaţii în plus, n-o să-i găsim niciodată pe tipii ăştia.

— Dar aveţi locaţiile GPS exacte...

— Pe care le vor schimba cu siguranţă, acum că au aflat despre problemele din Antarctica.

— Crezi că şi-au schimbat deja planurile?

— Fireşte. Reţeaua şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva imediat ce noi am ajuns la Weddell. Cred că de aceea a plecat primul tip. Cred că, dintre ei trei, el e şeful. Ceilalţi sunt doar executanţi.

— Deci vrei să mă duc la Drake, spuse Evans.

— Exact. Şi să afli tot ce poţi.

— Urăsc chestia asta, spuse Evans.

— Înţeleg, spuse Kenner. Dar e important s-o faci. Evans o privi pe Sarah, care se freca la ochi, somnoroasă

Încă. Fu iritat când văzu că ea se ridicase din pat perfect calmă, cu faţa întinsă, frumoasă ca întotdeauna.

— Cum te simţi? o întrebă.

— Trebuie să mă spăl pe dinţi, spuse ea. Cât mai e până aterizăm?

— Zece minute.

Sarah se ridică şi se îndreptă spre partea din spate a avionului.

Evans privi pe fereastră. Lumina soarelui era orbitoare, crudă. Nu dormise destul. Punctele de sutură din scalp îl înţepau. Corpul îl durea pentru că stătuse în nenorocita aia de crevasă atâta timp. Simplul gest de a-şi odihni cotul pe braţul scaunului îi provoca durere.

Oftă.

— Peter, spuse Kenner, tipii ăia au încercat să te omoare. Eu nu mi-aş face atâtea probleme să mă port frumos când ripostez.

— Poate că aşa e, dar eu sunt avocat.

— Da, şi ai fi putut fi un avocat mort, spuse Kenner. Eu nu te-aş sfătui.

Cu o senzaţie de ireal, Peter Evans îşi conduse maşina hibrid pe autostrada San Diego, douăsprezece benzi intens circulate pe o întindere de beton lată cât jumătate de teren de fotbal. Şaizeci şi cinci la sută din suprafaţa Los Angeles-ului era dedicată maşinilor. Oamenii erau nevoiţi să se înghesuie

În puţinul spaţiu rămas. Era un design inuman şi absurd din punct de vedere ecologic. Distanţele erau foarte mari, nu se putea ajunge pe jos nicăieri, poluarea era incredibilă.

Iar cei de felul lui Kenner nu făceau decât să critice munca benefică a organizaţiilor ecologiste, fără de care mediul într-un oraş ca Los Angeles ar fi fost într-o stare mult mai proastă.

Recunoaşte, îşi spuse el. Lumea are nevoie de ajutor. Avea o nevoie disperată de o perspectivă ecologistă. Şi modul subtil în care Kenner manipula lucrurile nu putea schimba acest adevăr.

Îşi lăsă gândurile să se adune în voie timp de încă zece minute, până când traversă Mulholland Pass şi se apropie de Beverly Hills.

Privi la locul din dreapta. Telefonul celular modificat strălucea în soare. Hotărî să meargă imediat la Drake. Să termine odată toată povestea asta.

Sună la biroul lui Drake şi ceru să-i vorbească; i se spuse că Drake se afla la dentist şi că se va întoarce mai târziu. Secretara nu ştia exact când.

Evans se hotărî să se ducă acasă şi să facă un duş.

Parcă în garaj şi traversă mica grădină spre apartamentul său. Lumina soarelui strălucea în spaţiul dintre clădiri; trandafirii erau în floare, o frumuseţe. Singurul lucru deranjant, gândi el, era mirosul persistent de trabuc din aer. Era enervant să te gândeşti că cineva fumase un trabuc şi ceea ce rămăsese era...

— Pssst! Evans !

Se opri. Privi în jur. Nu vedea nimic. Evans auzi o şoaptă intensă, ca un şuierat.

— Întoarce-te spre dreapta. Ia dracului un trandafir.

— Ce?

— Nu vorbi, idiotule. Şi nu te mai uita în toate părţile. Vino încoace şi culege un trandafir.

Evans se îndreptă spre voce. Mirosul de trabuc devenea mai puternic. în spatele încrengăturii de tufişuri văzu o bancă veche de piatră pe care n-o observase până atunci. Era năpădită de alge. Pe bancă, într-o poziţie chircită, se afla un bărbat îmbrăcat într-o jachetă sport. Fuma un trabuc.

— Cine eşti...

— Nu vorbi, şopti omul. De câte ori trebuie să-ţi spun? Ia trandafirul, miroase-l. Asta îţi dă un motiv să stai puţin aici. Acum ascultă-mă. Sunt un detectiv particular. M-a angajat George Morton.

Evans mirosi trandafirul. Inhala fum de trabuc.

— Am ceva important pentru tine, spuse omul. O să ţi-l aduc acasă peste două ore. Dar vreau să pleci din nou, ca să te urmărească. Lasă uşa deschisă.

Evans luă trandafirul în mână, prefăcându-se că-l observă atent. De fapt, se uita pe deasupra trandafirului la bărbatul de pe bancă. Faţa omului i se părea cumva cunoscută. Evans era sigur că-l mai văzuse pe undeva...

— Da, da, spuse omul, parcă citindu-i gândurile. îşi întoarse reverul spre Evans, arătându-i o legitimaţie. Sisteme audiovideo. Lucram în clădirea FNRM. Acum îţi aduci aminte, nu-i aşa? Nu *da din cap.* Pentru numele lui Dumnezeu! Du-te sus, schimbă-te şi apoi pleacă. Du-te la sala de sport sau oriunde. Dar du-te. Nenorociţii ăştia îşi întoarse capul spre stradă te aşteaptă. Aşa că nu-i dezamăgi. Acum *du-te.*

Apartamentul său fusese pus în ordine foarte bine. Lisa făcuse o treabă excelentă pernele sfâşiate fuseseră întoarse pe partea cealaltă, cărţile erau puse la loc în bibliotecă. Nu erau în ordine, dar se va ocupa de asta mai târziu.

De la ferestrele mari din living, Evans privi în stradă. Nu vedea decât întinderea verde a parcului Roxbury. Copii care se jucau în mijlocul zilei. Grupurile de bone adunate la bârfă. Nu se vedea nici un semn de supraveghere.

Totul părea perfect normal.

Nesigur, începu să-şi descheie nasturii cămăşii şi se întoarse. Intră în duş şi lăsă jetul fierbinte să-i furnice corpul, îşi privi degetele de la picioare, care erau de un stacojiu închis, o culoare nenaturală, neliniştitoare. Le mişcă. Nu simţea mare lucru, dar în afară de asta păreau în regulă.

Se şterse şi îşi verifică mesajele. Avea un apel de la Janis, care-l întreba dacă era liber în acea seară. Apoi urma alt apel de la ea, nervos, în care spunea că iubitul ei s-a întors în oraş şi că era ocupată (ceea ce însemna că nu trebuia să o sune). Mai era un apel de la Lisa, asistenta lui Herb Lowenstein, care-l întreba unde e. Lowenstein voia să se uite pe nişte documente cu el; era important. Un apel de la Heather, care spunea că Lowenstein îl caută. Un apel de la Margo Lane, care spunea că e încă la spital şi că de ce n-o sunase? Un apel de la clientul său, dealerul BMW, care-l întreba de ce nu venise la salonul auto.

In jur de zece apeluri după care se închisese telefonul. Mult mai multe decât de obicei.

Apelurile îi creară o stare de nelinişte.

Evans se îmbrăcă rapid în costum şi cravată. Se întoarse în living şi, cu o senzaţie de disconfort, aprinse televizorul, la timp pentru buletinul de ştiri de la prânz. Se îndrepta spre uşă când auzi: „Două noi cercetări accentuează încă o dată pericolele încălzirii globale. Primul studiu, realizat de englezi, spune că încălzirea globală schimbă efectiv rotaţia Pământului, scurtând durata zilei".

Evans se întoarse să se uite. Văzu doi reporteri, un bărbat şi o femeie. Bărbatul explica faptul că şi mai dramatic era un studiu care arăta că stratul de gheaţă al Groenlandei se va topi în totalitate. Asta va face ca nivelul mării să crească şase metri.

— Deci cred că asta înseamnă adio, Malibu! spuse reporterul, vesel. Desigur, asta n-o să se întâmple în următorii câţiva ani. Dar se apropie... dacă noi toţi nu ne schimbăm obiceiurile.

Evans se îndepărtă de televizor şi o luă spre uşă. Se întreba ce ar avea de spus Kenner în legătură cu ultimele ştiri. Schimbarea vitezei de rotaţie a Pământului? Enormitatea acestei idei îl făcu să clatine din cap. Şi topirea totală a gheţii din Groenlanda? Evans îşi putea închipui încurcătura în care s-ar fi aflat Kenner.

Dar probabil că ar fi negat totul, aşa cum făcea de obicei.

Evans deschise uşa, fu foarte atent să n-o încuie, o închise şi se îndreptă spre biroul său.

CENTURY CITY
SÂMBĂTĂ, 9 OCTOMBRIE
9.08 A.M.

Pe hol dădu nas în nas cu Herb Lowenstein, care mergea spre sala de conferinţe.

— Doamne, spuse Lowenstein, unde dracului ai fost, Peter? Nimeni n-a reuşit să dea de tine.

— Am avut ceva confidenţial de rezolvat pentru un client.

— Ei bine, data viitoare spune-i dracului secretarei tale cum să ia legătura cu tine. Arăţi ca dracu'. Ce s-a întâmplat, te-ai bătut sau ce? Şi ce ai deasupra urechii? Doamne, eşti cusut?

— Am căzut.

— Aha. Pentru ce client faci treaba asta confidenţială?

— Nick Drake, ca să-ţi spun sincer.

— Ciudat. N-a pomenit despre asta.

— Nu?

— Nu şi tocmai a plecat. Mi-am petrecut toată dimineaţa cu el. E foarte nemulţumit de documentul care anulează donaţia de zece milioane de la Fundaţia Morton. Mai ales de clauza aia.

— Ştiu, spuse Evans.

— Vrea să ştie de unde vine clauza aia.

— Ştiu.

— De unde vine?

— George m-a rugat să nu divulg.

— George e mort.

— Oficial, nu.

— Asta e un mare rahat, Peter. De unde a venit clauza aia? Evans clătină din cap.

— Îmi pare rău, Herb. Am instrucţiuni clare de la client.

— Suntem în aceeaşi firmă. E şi clientul meu.

— Mi-a dat instrucţiuni scrise, Herb.

— *Scrise?* Căcat. George nu scria nimic.

— 0 notiţă scrisă de mână, spuse Evans.

— Nick vrea să anulăm condiţiile documentului.

— Sunt convins că vrea.

— Şi i-am spus că o să facem asta pentru el, spuse Lowenstein.

— Nu văd cum.

— Morton nu era în toate minţile.

— Dar era, Herb. O să-i iei din avere zece milioane de dolari şi dacă asta ajunge la urechea fiicei lui...

— E complet descreierată...

— ... care umblă cu banii ca maimuţele cu bananele, dacă I cineva îi şopteşte asta la ureche, firma asta va fi pasibilă de plata a zece milioane, plus daune pentru conspiraţie la deturnare. Ai vorbit cu ceilalţi parteneri despre această acţiune?

— Îmi pui beţe în roate.

— Sunt prudent. Poate că ar trebui să-mi exprim îngrijorările într-un e-mail.

— Nu aşa avansezi în firma asta, Peter.

— Cred că acţionez în interesul firmei. Chiar nu văd cum poţi abroga acest document fără să obţii măcar opiniile scrise ale avocaţilor din afara firmei.

— Dar nici un avocat din afară nu va exprima... Se opri. îl privi ostil pe Evans. Drake o să vrea să-ţi vorbească despre asta.

— O să fie plăcerea mea.

— Îi spun că o să-l suni.

— Bine.

Lowenstein se îndepărtă, cu un mers ţeapăn. Apoi se întoarse.

— Şi ce-a fost chestia aia cu poliţia şi apartamentul tău?

— Apartamentul meu a fost jefuit.

— Pentru ce? Droguri?

— Nu, Herb.

— Asistenta mea a trebuit să plece de la birou ca să te ajute cu poliţia.

— Aşa e. Mi-a făcut un serviciu. Şi, dacă-mi amintesc bine, a fost în timpul ei liber.

Lowenstein pufni, apoi se îndepărtă bocănind pe hol. Evans îşi notă în minte să-l sune pe Drake. Şi să termine cu toată povestea asta.

LOS ANGELES
SÂMBĂTĂ, 9 OCTOMBRIE
11.04 A.M.

În soarele fierbinte al zilei, Kenner îşi parcă maşina în parcarea din centru şi ieşi cu Sarah pe stradă. Căldura făcea ca asfaltul să strălucească. Toate fírmele erau în spaniolă, în afară de câteva cuvinte în engleză „încasări cecuri" şi „împrumuturi bani". Muzica *mariachi* bubuia dinspre boxele care-ţi zgâriau auzul.

— Eşti gata? întrebă Kenner.

Sarah îşi verifică micul sac sport de pe umăr. Avea plasă de nailon la ambele capete. Plasa ascundea obiectivul camerei video.

— Da, răspunse ea. Sunt gata.

Se îndreptară împreună spre magazinul mare de pe colţ, „Echipamente militare Brader".

— Ce facem aici? întrebă Sarah.

— FEE a cumpărat o mare cantitate de rachete, spuse Kenner.

Ea se încruntă.

— Rachete?

— Mici. Uşoare. De aproximativ şaizeci de centimetri lungime. Sunt versiuni învechite ale unui dispozitiv din anii '80, din timpul Tratatului de la Varşovia, numit Hotfire. Acţionat manual, ghidat de la distanţă, combustibil solid, raza de acţiune de aproximativ o mie de metri.

Sarah nu înţelegea exact ce însemna asta.

— Deci astea sunt arme?

— Mă îndoiesc că de-asta le-au cumpărat.

— Câte au cumpărat?

— Cinci sute. Cu lansatoare.

— Mamă....

— Hai să spunem că probabil nu sunt colecţionari. Deasupra uşilor, pe un panou scorojit, vopsit în galben şi verde, scria „Echipamente de camping, paintball, jachete militare, busole, saci de dormit şi multe, multe altele!"

Clopoţelul uşii de la intrare sună când intrară.

Magazinul era spaţios şi dezordonat, plin de echipamente militare aşezate pe rafturi şi adunate în grămezi pe podea. Mirosea a mucegai, ca o pânză veche. înăuntru se aflau puţini oameni, la această oră. Kenner merse direct la puştiul din spatele casei de marcat, îi arătă portofelul şi întrebă de domnul Brader.

— În spate.

Puştiul îi zâmbi lui Sarah. Kenner se duse în spatele magazinului. Sarah rămase în faţă.

—Deci, spuse ea. Am nevoie de o mână de ajutor.

— O să mă străduiesc.

Rânji. Era un puşti tuns foarte scurt, avea probabil nouăsprezece sau douăzeci de ani. Purta un tricou negru, pe care scria „Corbul". Braţele sale păreau lucrate la sala de forţă.

— Încerc să dau de un tip, spuse Sarah, şi împinse spre el o foaie de hârtie.

— S-ar zice că orice tip ar vrea să dea el de tine, spuse puştiul.

Luă hârtia. Era poza omului pe care-l cunoşteau sub numele de Brewster, care ridicase tabăra din Antarctica.

— Da, spuse imediat. Sigur că-l ştiu. Vine uneori pe-aici.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu, dar acum e în magazin.

— Acum?

Se uită în jur după Kenner, dar acesta era în spate, cu proprietarul, în spaţiul acela înghesuit. Nu voia să-l strige sau să facă ceva care să atragă atenţia.

Puştiul stătea pe vârfuri şi se uita în jur.

— Da, e aici. Adică a fost aici acum câteva minute. A venit să cumpere nişte ceasuri.

— Unde ţineţi ceasurile?

— Îţi arăt.

Ieşi de după tejghea şi o conduse printre grămezile de haine verzi şi cutii puse unele peste altele, care ajungeau la doi metri înălţime. Nu putea vedea peste ele. Nu-l mai vedea pe Kenner.

Puştiul o privi peste umăr.

— Ce eşti, un fel de detectiv?

— Cam aşa ceva.

— Vrei să ieşi cu mine?

Intrau din ce în ce mai mult în magazin când se auzi clopoţelul uşii de la intrare. Sarah se întoarse să vadă. Deasupra grămezilor de jachete militare, zări un cap şaten, o cămaşă albă şi un guler roşu, iar uşa se închise.

— Pleacă...

Nu gândi. Se întoarse pur şi simplu şi o luă la fugă spre uşă. Sacul i se lovea de şold. Sări peste grămezile de cutii, alergând cât putea de repede.

— Hei, strigă puştiul în spatele ei, te mai întorci? Se repezi pe uşă.

Se afla în stradă. Soare fierbinte, strălucitor şi un furnicar de oameni. Privi în stânga şi în dreapta. Nu văzu nicăieri cămaşa

albă şi gulerul roşu. Nu avusese timp să traverseze. Privi după colţ şi-l văzu îndepărtându-se liniştit de ea, spre Fifth Street. îl urmă.

Era un bărbat la vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat în haine ieftine tip golf. Pantalonii îi erau şifonaţi. Purta bocanci de munte murdari. Avea ochelari cu lentile colorate şi o mustaţă mică, îngrijită. Arăta ca un om care petrece mult timp în aer liber, dar nu un muncitor în construcţii mai degrabă un supraveghetor. Poate un şef de şantier în construcţii. Sau un inspector. Ceva de felul ăsta.

Încercă să observe detaliile, să şi le întipărească în minte. Avansa spre el, apoi se gândi că nu era o idee bună şi se retrase. „Brewster" se opri în faţa unei vitrine şi privi concentrat câteva clipe, apoi îşi continuă drumul.

Sarah ajunse la vitrină. Era un magazin de vase din lut, cu farfurii ieftine expuse. Se întrebă atunci dacă omul ştia că e urmărit.

Să urmărească un terorist pe o stradă din centru părea ceva desprins dintr-un film, dar era mai înspăimântător decât se aşteptase. Magazinul de echipamente militare părea foarte departe. Nu ştia unde e Kenner. Şi-ar fi dorit să fie lângă ea. în plus, nu se putea spune că trecea neobservată; oamenii de pe trotuare era în majoritate hispanici, iar capul blond al lui Sarah se ridica deasupra lor.

Coborî de pe bordură şi începu să meargă pe lângă canalul de scurgere, la marginea trotuarului circulat. Astfel era mai scundă cu cincisprezece centimetri. Şi totuşi, îşi dădea seama cu un sentiment de disconfort că părul ei blond ieşea în evidenţă. Dar nu putea face nimic în această privinţă.

Îl lăsă pe Brewster să ia un avans de douăzeci de metri. Nu voia să-i lase o distanţă mai mare, căci se temea că-l va pierde.

Brewster traversă Fifth Street şi merse mai departe. Mai merse puţin, apoi o luă la stânga, pe o alee. Sarah ajunse la intrarea pe alee şi se opri. Din loc în loc erau îngrămădiţi saci de gunoi. Din locul unde se afla simţea mirosul de putred. Un camion mare bloca celălalt capăt al aleii.

Şi nici urmă de Brewster.

Dispăruse.

Era imposibil, dacă nu cumva intrase pe una dintre uşile care dădeau spre alee. La fiecare şase metri exista câte o uşă, multe dintre ele fiind nişe în peretele de cărămidă.

Îşi muşcă buza. Nu-i plăcea faptul că nu-l putea vedea. Dar existau câţiva muncitori lângă camion.

Începu să meargă pe alee.

Privi uşile, în timp ce trecea pe lângă ele. Unele erau baricadate cu plăci de lemn, altele închise cu lacăte. Unele aveau plăcuţe murdare, cu numele firmei şi înscrisul FOLOSIŢI INTRAREA DIN FAŢĂ SAU SUNAŢI.

Brewster nicăieri.

Ajunsese la jumătatea aleii când ceva o făcu să se întoarcă. La timp ca să-l vadă pe Brewster ieşind pe o uşă în stradă şi îndepărtându-se rapid.

Alergă.

Când trecu pe lângă o intrare, văzu o femeie în vârstă care stătea în uşă. Pe firmă scria „Munro mătase şi ţesături".

— Cine era tipul? strigă ea.

Bătrâna ridică din umeri şi clătină din cap.

— A greşit uşa. Aşa fac toţi...

Mai spuse ceva, dar Sarah nu auzi.

Ajunsese înapoi pe trotuar, fără să se oprească din alergat. Se îndrepta spre Fourth Street. Îl vedea pe Brewster, care se afla la o jumătate de cvartal în faţă. Mergea foarte repede, aproape alergând.

Traversă Fourth. Un camion trase pe lateral, la câţiva metri în faţă. Era de un albastru spălăcit şi avea număr de Arizona. Brewster sări pe locul din dreapta, iar camionul demară.

Sarah îşi nota numărul de înmatriculare când maşina lui Kenner se opri cu un scrâşnet lângă ea.

— Urcă.

Se urcă, iar el porni în viteză.

— Unde-ai fost? întrebă ea.

— Să iau maşina. Te-am văzut când ai plecat. L-ai filmat? Uitase complet de sacul de pe umăr.

— Da, aşa cred.

— Bine. Am aflat numele tipului, de la proprietarul magazinului.

— Da?

— Probabil e un nume fals. David Poulson. Şi o adresă de livrare.

— Pentru rachete?

— Nu, pentru lansatoare.

— Unde e?

— Flagstaff, Arizona, spuse Kenner. în faţă se zărea camionul albastru.

Urmăriră camionul pe Second, trecură de clădirea *Los Angeles Times,* de tribunal şi ajunseră pe autostradă. Kenner conducea excelent; reuşea să rămână la distanţă, dar fără să-l piardă.

— Ai mai făcut aşa ceva, spuse Sarah.

— Nu chiar.

— Ce-i cu legitimaţia aia pe care o arăţi la toată lumea?

Kenner îşi scoase portofelul şi i-l dădu. înăuntru era o insignă argintie, care semăna oarecum cu cele ale poliţiei, doar că pe ea scria „NSIA". Şi avea o legitimaţie oficială, emisă de „National Security Intelligence Agency", cu poza lui.

— N-am auzit niciodată de National Security Intelligence Agency.

Kenner încuviinţă din cap şi puse portofelul la loc.

— Cu ce se ocupă?

— Rămâne în afara radarului, spuse Kenner. Ai veşti de la Evans?

— Nu vrei să-mi spui?

— Nu e nimic de spus. Terorismul intern nu le convine agenţiilor naţionale. Sunt ori prea dure, ori prea indulgente. Toţi cei din NSIA sunt special antrenaţi. Acum sună-l pe Sanjong şi citeşte-i numărul de înmatriculare al camionului, să vedem dacă-i dă de urmă.

— Deci te ocupi de terorism intern?

— Uneori.

În faţa lor, camionul intrase pe autostrada Interstate 5, îndreptându-se spre est, pe lângă grupul de clădiri gălbui ale County General Hospital.

— Unde se duc? întrebă ea.

— Nu ştiu. Dar ăsta e drumul spre Arizona. Sarah luă telefonul şi-l sună pe Sanjong.

Sanjong îşi notă numărul de înmatriculare şi-i sună înapoi în mai puţin de cinci minute.

— E înregistrată ca proprietatea Lazy-Bar Ranch, de lângă Sedona, îi spuse lui Kenner. Se pare că e o fermă turistică, cu ape termale. Camionul nu a fost reclamat la furturi.

— Bine. A cui e ferma?

— E un holding, Great Western Environmental Associates. Au un lanţ de ferme turistice în Arizona şi New Mexico.

— Al cui e holdingul?

— Încă lucrez la asta, dar o să dureze. Sanjong închise telefonul.

În faţă, camionul intră pe banda dreaptă, apoi aprinse luminile de semnalizare.

— Iese de pe şosea, spuse Kenner.

Urmăriră camionul printr-o zonă de parcuri industriale în paragină. Din când în când vedeau câte un panou cu LUCRĂRI sau MAŞINI UNELTE, dar majoritatea clădirilor erau masive şi opace. Aerul era încărcat, aproape ceţos.

După trei kilometri camionul făcu din nou la dreapta, trecând de un panou pe care scria LTSI CORR Sub acesta se vedea imaginea unui aeroport şi o săgeată

— Trebuie să fie un aeroport particular, spuse Kenner.

— Ce e LTSI?

El clătină din cap.

— Nu ştiu.

În depărtare, pe şosea, se vedea mica pistă de zbor şi câteva avioane mici, Cessna şi Piper, parcate pe lateral. Camionul parcă lângă un avion bimotor.

— Twin Otter, spuse Kenner.

— E important?

— Decolare scurtă, încărcătură mare. E un fel de cal de povară al avioanelor. E folosit de pompieri şi pentru tot felul de alte chestii.

Brewster ieşi din camion şi se îndreptă spre carlinga avionului. Vorbi puţin cu pilotul. Apoi se întoarse la camion, merse cam o sută de metri şi opri în faţa unui hangar dreptunghiular imens, din oţel ondulat. Acolo mai erau parcate încă două camioane. Pe plăcuţa de pe hangar scria LTSI, cu litere mari, albastre.

Brewster ieşi din maşină şi se duse în spate, în timp ce şoferul coborî şi el.

— Ticălosul, spuse Sarah.

Şoferul era omul pe care îl cunoşteau sub numele de Bolden. Acum purta jeanşi, o şapcă de baseball şi ochelari de soare, dar nu existau dubii în privinţa identităţii sale.

— Uşurel, spuse Kenner.

Priviră cum Brewster şi Bolden intrară în hangar printr-o uşă îngustă. Uşa se închise în urma lor cu un sunet metalic. Kenner se întoarse spre Sarah.

— Rămâi aici.

Ieşi din maşină, merse rapid spre hangar şi intră.

Ea rămase pe scaunul din dreapta, ferindu-şi ochii de soare, şi aşteptă. Clipele se târau. Privi pieziş plăcuţa de pe hangar, pentru că vedea litere albe sub iniţialele mari LTSI. Dar se afla prea departe ca să-şi dea seama ce scrie.

Se gândi să-l sune pe Sanjong, dar n-o făcu. Se gândi cu teamă ce s-ar întâmpla dacă ar ieşi Brewster şi Bolden, iar Kenner ar rămâne înăuntru. Ar trebui să-i urmărească singură. Nu-i putea lăsa să scape...

Gândul acesta o făcu să treacă pe scaunul şoferului. îşi rezemă mâinile pe volan. Se uită la ceas. Sigur trecuseră deja nouă sau zece minute. Scrută hambarul, căutând semne de activitate, dar în mod evident clădirea era concepută pentru a fi cât mai ştearsă şi mai opacă.

Se uită din nou la ceas.

Începu să se simtă laşă, pentru că stătea pur şi simplu acolo. Toată viaţa înfruntase lucrurile care o speriau. De aceea învăţase să schieze pe gheaţă, să escaladeze stânci (deşi era prea înaltă), să se scufunde până la epave.

Acum stătea pur şi simplu într-o maşină încinsă şi aştepta, în timp ce minutele se scurgeau.

Dă-o naibii, gândi ea. Şi ieşi din maşină.

La uşa hangarului se aflau două plăcuţe. Pe una scria LTSI LIGHTNING TEST SYSTEMS INTERNATIONAL. Pe a doua scria: ATENŢIE: NU INTRAŢI ÎN ZONA DE TESTARE ÎN TIMPUL DESCĂRCĂRILOR.

Ce-o mai fi însemnând şi asta.

Sarah deschise uşa cu prudenţă. Exista o sală de recepţie, dar era goală. Pe un birou de lemn era o plăcuţă scrisă de mână şi o sonerie: SUNAŢI PENTRU ASISTENŢĂ.

Lăsă soneria şi deschise uşa interioară, pe care se putea citi avertismentul:

INTRAREA INTERZISĂ
DESCĂRCĂRI ELECTRICE
INTRAREA PERMISĂ DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT

Intră într-o hală industrială prost luminată cu ţevi pe tavan, o platformă, podea acoperită cu cauciuc. Era întuneric peste tot, în afară de o cameră pe două niveluri, cu pereţi de sticlă, aflată în centru, care era puternic luminată. Era destul de spaţioasă, cam de dimensiunile livingului ei. înăuntru văzu ceva ce semăna cu un motor de avion, montat pe o mică porţiune din aripă. Pe lateral se afla o placă metalică mare, sprijinită de perete. Şi la ieşirea din cameră era un tablou de comandă. Un om stătea în faţa tabloului. Brewster şi Bolden nu se vedeau nicăieri.

În cameră, pe ecranul unui monitor se putea citi PĂRĂSIŢI IMEDIAT ZONA. O voce de computer spuse: „Părăsiţi zona de testare. Testarea începe în... treizeci de secunde". Sarah auzi un vuiet care creştea treptat în intensitate şi pufăitul unei pompe. Dar nu se întâmpla nimic vizibil.

Curioasă, făcu câţiva paşi în faţă.

— Pssst!

Se uită înjur, dar nu îşi dădu seama de unde venea sunetul.

— Pssst!

Se uită în sus. Kenner se afla deasupra ei, pe platformă, îi făcu semn să vină lângă el, arătându-i o scară aflată în colţul camerei.

Vocea computerului spuse: „Testarea începe în... douăzeci de secunde".

Ea urcă treptele şi se ghemui lângă Kenner. Vuietul devenise scrâşnet, iar pufăitul era rapid, aproape continuu. Kenner arătă spre motor şi şopti:

— Testează părţi de avion.

Îi explică rapid că avioanele erau adesea lovite de fulger şi că toate componentele lor trebuiau să reziste. Mai spuse ceva, dar ea nu-l auzi din cauza zgomotului din ce în ce mai puternic.

În camera din mijloc luminile se stinseră, lăsând în urmă doar o strălucire albăstrie deasupra motorului avionului şi carcasei sale curbate. Vocea computerului număra de la zece înapoi.

„Testarea începe... acum!"

Se auzi un *poc*! atât de puternic încât sună ca o împuşcătură şi un fulger ieşi din perete şi lovi motorul. Fu imediat urmat de alte descărcări din ceilalţi pereţi, care loviră motorul din toate

părţile. Fulgerul lovi carcasa în zigzaguri fierbinţi, apoi căzu brusc la podea, unde Sarah văzu o bucată de metal în formă de cupolă, de aproape treizeci de centimetri diametru.

Observă că unele fulgere păreau să ţintească direct cupola, trecând pe lângă motor.

Pe măsură ce testul continua, fulgerele deveneau mai dense, mai strălucitoare. Scoteau un crac! prelung în timp ce traversau aerul şi lăsau urme negre pe carcasa metalică. Paletele ventilatorului fură lovite de un fulger, după care începură să se rotească în tăcere.

Lui Sarah i se părea că din ce în ce mai multe fulgere nu loveau motorul, ci cupola de pe podea, până când în cele din urmă se formă un fel de reţea de fulgere, care veneau din toate direcţiile, îndreptându-se direct spre cupolă.

Şi atunci testul se opri brusc. Vuietul încetă şi luminile din cameră se aprinseră. Un fum ceţos se ridica din carcasa motorului. Sarah privi spre tabloul de comandă şi-i văzu pe Brewster şi Bolden care stăteau în spatele tehnicianului. Cei trei intrară în camera din centru, se ghemuiră în spatele motorului şi examinară cupola metalică.

— Ce e asta? întrebă Sarah.

Kenner îşi duse un deget la buze şi clătină din cap. Părea nemulţumit.

În cameră, bărbaţii ridicară cupola, iar Sarah putu să-şi dea seama de complexitatea sa plăcuţe cu circuite verzi şi accesorii din metal strălucitor. Dar cei trei erau adunaţi în jurul ei, vorbind surescitaţi, şi îi era greu să vadă. Apoi aşezară cupola înapoi pe podea şi ieşiră din cameră.

Râdeau şi se băteau reciproc pe spate, aparent foarte mulţumiţi de test. Il auzi pe unul dintre ei spunând ceva despre un rând de bere, apoi urmară din nou râsete şi ieşiră pe uşa principală. Zona de testare rămase în tăcere.

Auziră cum uşa exterioară se închise.

Aşteptă împreună cu Kenner.

Îl privi pe Kenner. Aştepta. Rămase nemişcat timp de un minut, ascultând. Apoi, când se convinse că nu se aude nimic, spuse:

— Hai să ne uităm la chestia aia. Coborâră de pe platformă.

Aflaţi la nivelul solului, nu văzură şi nu auziră nimic. Baza era aparent pustie. Kenner arătă spre camera interioară. Deschiseră uşa şi intrară.

Interiorul camerei era luminat. în aer plutea un miros aspru.

— Ozon, spuse Kenner. De la fulgere.

Se îndreptă direct spre cupola de pe podea.

— Ce crezi că e asta? întrebă Sarah.

— Nu ştiu, dar trebuie să fie un generator portabil de energie. Se aplecă şi întoarse cupola de partea cealaltă. Vezi tu, dacă poţi genera o descărcare de energie negativă suficient de puternică...

Se opri. Cupola era goală. Componentele electronice fuseseră scoase.

Cu un *clang,* uşa din spatele lor se închise.

Sarah se întoarse. Bolden se afla de cealaltă parte a uşii şi o încuia liniştit cu un lacăt.

— Căcat, spuse ea.

La tabloul de comandă îl văzu pe Brewster, care manevra manetele şi apăsa pe butoane. Puse în funcţiune un intercom.

— Intrarea e interzisă în această unitate, oameni buni. Scrie foarte clar. Se pare că n-aţi citit avertismentele...

Brewster se îndepărtă de tabloul de comandă. Lumina din cameră deveni albastru închis. Sarah auzi cum începe vuietul, care începea să crească în întensitate. Pe ecran se aprinse mesajul PĂRĂSIŢI IMEDIAT ZONA. Şi auzi vocea computerului spunând: „Vă rugăm părăsiţi zona de testare. Testarea începe în... treizeci de secunde".

Brewster şi Bolden se retraseră fără să se uite înapoi.

Sarah îl auzi pe Bolden spunând: „Urăsc mirosul de carne arsă".

Şi plecară, trântind uşa în urma lor. Computerul spuse: „Testarea începe în... cincisprezece secunde".

Sarah se întoarse spre Kenner.

— Ce facem?

Afară, Bolden şi Brewster se urcară în maşină. Bolden porni motorul. Brewster puse mâna pe umărul celuilalt.

— Hai să aşteptăm puţin.

Priviră uşa. O lumină roşie începu să licărească, la început uşor, apoi din ce în ce mai repede.

— Testul a început, spuse Brewster.

— Mare păcat, spuse Bolden. Cât crezi că rezistă?

— Unul sau două fulgere. La al treilea sunt mai mult ca sigur morţi. Şi probabil în flăcări.

— Mare păcat, spuse din nou Bolden. Băgă maşina în viteză şi se îndreptă spre avionul care aştepta.

IV. FLASH

CITY OF COMMERCE
SÂMBĂTĂ, 9 OCTOMBRIE
12.13 P.M.

În camera de testare, aerul căpătă o consistenţă electrică, asemenea atmosferei înainte de furtună. Sarah văzu cum i se ridică părul de pe mână. Hainele i se lipeau de corp din cauza electricităţii.

— Ai o curea? întrebă Kenner.

— Nu...

— O agrafă de păr?

— Nu.

— Nimic metalic?

— Nu! Fir-ar să fie, nu!

Kenner se izbi de peretele de sticlă, dar fu proiectat înapoi, îl lovi cu piciorul; nu se întâmplă nimic. Se repezi în uşă cu toată forţa, dar lacătul era puternic.

— Zece secunde până la începerea testului, spuse computerul.

— *Ce ne facem?* întrebă Sarah, panicată.

— Scoate-ţi hainele.

— Ce?

— Acum. Fă-o. El îşi scotea cămaşa, o sfâşia, nasturii zburau. Hai, Sarah, mai ales puloverul.

Avea un pulover pufos de angora şi, în mod ciudat, îşi aminti că era un cadou de la iubitul ei, unul dintre primele lucruri pe care i le cumpărase. îl smulse de pe ea, ca şi tricoul de dedesubt.

— Fusta, spuse Kenner. Era în chiloţi şi-şi scotea pantofii.

— Ce e asta...

— Are fermoar!

Cu mişcări precipitate îşi scoase fusta. Rămăsese în bustiera sport şi în chiloţi. Tremura. Vocea computerului începuse numărătoarea inversă.

— Zece... nouă... opt...

Kenner înfăşură hainele în jurul motorului. Îi luă fusta şi o puse peste motor. Aşeză puloverul de angora deasupra.

— Ce faci?

— Intinde-te pe jos. Stai pe podea cât mai lipită de pământ posibil *şi nu te mişca.*

Îşi lipi corpul de betonul rece. Inima îi bătea cu putere. Aerul era încărcat. Simţi un fior în ceafă.

— Trei... doi... unu...

Kenner se aruncă pe podea lângă ea şi primul fulger lovi camera. Fu şocată de violenţa sa, de suflul aerului ce trecu pe deasupra trupului său. Părul i se ridicase, îl simţea cum se desprinde de ceafă. Urmară alte fulgere sunetul de trăsnet era înspăimântător explozia de lumină albastră, atât de strălucitoare încât o vedea chiar cu ochii strâns închişi. Se lipi şi mai tare de podea, dorindu-şi să fie cât mai jos, expiră şi gândi: *Acum e momentul să ne rugăm.*

Dar brusc un alt fel de lumină apăru în cameră, mai galbenă, care licărea, şi se simţi un miros înţepător, acru.

Foc.

O bucată din puloverul în flăcări căzu pe umărul ei gol. Simţi o durere pătrunzătoare.

— E foc...

— Nu te mişca! strigă Kenner.

Fulgerele loveau în continuare, din ce în ce mai repede, trosnind prin cameră, dar ea vedea cu colţul ochiului cji hainele de pe motor luaseră foc, iar camera se umplea de fum.

Mi-a luat foc părul, gândi ea. Şi simţi o dogoare la baza gâtului, de-a lungul scalpului...

Şi brusc camera se umplu de un şuvoi de apă, fulgerele se opriseră, iar stropitoarele de deasupra începură să susure.

I se făcu frig; focul se stinse; betonul era ud.

— Acum pot să mă ridic?

— Da, spuse Kenner. Poţi să te ridici.

În următoarele minute încercă să spargă sticla, fără succes, într-un final se opri şi privi intens în jur, cu părul şiroindu-i de apă.

— Nu înţeleg, spuse el. Nu poţi să ai o astfel de cameră fără un mecanism de siguranţă care să permită omului să iasă de aici.

— Au încuiat uşa, doar ai văzut.

— Da. Au încuiat-o pe dinafară cu un lacăt. Lacătul e pus acolo ca nimeni să nu intre în cameră cât timp baza e închisă. Dar tot trebuie să existe o cale să ieşi *dinăuntru.*

— Dacă există, eu n-o văd. Tremura. Umărul o durea, acolo unde se arsese. Lenjeria de corp îi era udă. Nu era modestă, dar îi era frig, iar el trăncănea întruna...

— Trebuie să existe o cale, spuse el, întorcându-se încet, uitându-se în jur.

— Nu poţi sparge geamul...

— Nu, spuse el. Nu se poate. Dar asta păru să-i sugereze ceva. Se aplecă şi examina cu atenţie structura de sticlă şi privi zona unde sticla se îmbina cu peretele. îşi plimbă degetul de-a lungul ei.

Ea tremura în timp ce-l privea. Stropitoarele încă mai funcţionau, aruncând apă. Stătea în şapte centimetri de apă. Nu înţelegea cum putea el să-şi păstreze concentrarea, să fie atât de atent la...

— Să fiu eu al dracului, spuse el. Degetele i se încleştaseră pe un mic zăvor, care se confunda cu structura. Mai găsi unul de cealaltă parte a ferestrei şi-l deschise. Apoi împinse geamul, care era prins la mijloc în balamale, şi, printr-o rotaţie, se deschise.

Păşi prin el în camera exterioară.

— Nici o scofală, spuse el. îi întinse mâna. Pot să-ţi ofer nişte haine uscate?

— Mulţumesc, spuse ea, şi-i dădu mâna.

Băile de la LTSI nu erau grozave, dar Sarah şi Kenner se uscară cu prosoape de hârtie şi găsiră câteva salopete călduroase, iar Sarah începu să se simtă mai bine. Se privi în oglindă şi observă că-şi pierduse cinci centimetri de păr pe partea stângă. Vârfurile erau zdrenţuite, negre, răsucite.

— Ar fi putut fi mai rău, spuse ea, gândind: *Cel puţin o vreme cred că mă paşte coada de cal.*

Kenner se îngriji de umărul ei, despre care spuse că era doar o arsură de gradul întâi, cu câteva băşici. Ii puse gheaţă, spunându-i că arsura nu era o rană provocată de temperatură,

ci de fapt un răspuns nervos al corpului, iar gheaţa pusă în primele zece minute îi reduce gravitatea amorţind nervul şi prevenind astfel reacţia. Deci dacă erai pe punctul de a face băşici, gheaţa oprea fenomenul.

Ea îi ignoră vocea. Nu putea vedea zona arsă, aşa că trebuia să-l creadă pe cuvânt. începea s-o doară. El găsi o trusă de prim ajutor şi îi aduse aspirină.

— Aspirină? spuse Sarah.

— E mai bună decât nimic. îi puse două tablete în palmă. De fapt, mulţi nu ştiu, dar aspirina e un adevărat medicament-minune, are o putere analgezică mai mare decât morfina şi este antiinflamatoare, antitermică...

— Nu acum, spuse ea. Te rog.

Nu mai suporta încă o predică de-a lui. Nu spuse nimic. Ii puse doar bandajul. Părea să se priceapă şi la asta.

— Există ceva la care nu te pricepi? întrebă ea.

— A, normal.

— Ca de exemplu? Dansul?

— Nu, ştiu să dansez. Dar sunt groaznic la limbi străine.

— Ce uşurare...

Ea era talentată la limbi străine. Făcuse anul trei de facultate în Italia şi vorbea destul de fluent italiana şi franceza. Şi studiase chineza.

— Dar tu? spuse el. La ce nu te pricepi?

— La relaţii, spuse ea. Se privi în oglindă şi începu să-şi smulgă firele înnegrite de păr.

BEVERLY HILLS
SÂMBĂTĂ, 9 OCTOMBRIE
1.13 P.M.

Când Evans urcă treptele spre apartamentul său, auzi sunetul televizorului. Părea mai tare decât înainte. Auzi aplauze şi râsete. Un fel de emisiune cu public în studio.

Deschise uşa şi intră în living. Detectivul privat din curte stătea pe canapea, cu spatele la Evans, şi se uita la televizor, îşi scosese haina, care era agăţată de un scaun de lângă el. îşi rezemase braţele pe spătarul canapelei. Bătea darabana cu degetele, nerăbdător.

— Văd că te simţi ca acasă, spuse Evans. Cam tare, nu crezi? Te deranjează dacă-l dai mai încet?

Omul nu răspunse, continuă să privească fix televizorul.

— M-ai auzit? spuse Evans. Dă-l mai încet, te rog. Omul nu se mişcă. Doar degetele i se mişcau nervos pe spătarul canapelei.

Evans se duse în faţa omului.

— Îmi pare rău, nu ştiu cum te cheamă, dar...

Se opri. Detectivul nu se întorsese să se uite la el, ci continua să privească fix televizorul. De fapt, nici o parte a corpului său nu se mişca. Era imobil, rigid. Ochii nu i se mişcau. Nici măcar nu clipeau. Singura parte a corpului care se mişca erau degetele, deasupra canapelei. Păreau să tremure. Spasmodic.

Evans păşi în faţa omului.

— Te simţi bine?

Faţa îi era lipsită de expresie. Ochii priveau fix în faţă, păreau să treacă prin Evans.

— Domnule?

Detectivul respira cu greutate, pieptul de-abia i se ridica. Pielea căpătase o nuanţă cenuşie.

— Nu poţi să te mişti deloc? Ce ţi s-a întâmplat? Nimic. Omul era rigid.

Exact aşa cum descrisese Margo, gândi Evans. Aceeaşi rigiditate, aceeaşi lipsă de expresie. Evans ridică receptorul, formă 911 şi ceru o ambulanţă la adresa lui.

— Bine, am chemat ajutoare, îi spuse omului. Detectivul nu avu nici o reacţie vizibilă, totuşi Evans avu impresia că auzea şi că era perfect conştient înăuntrul corpului său îngheţat. Dar nu putea fi sigur de asta.

Evans se uită prin cameră, sperând să găsească indicii în legătură cu ce i se întâmplase acestui om. Dar apartamentul părea neatins. Un scaun dintr-un colţ părea să fi fost mişcat din loc. Trabucul detectivului se afla pe jos, în colţ, de parcă s-ar fi rostogolit acolo. Arsese puţin marginea covorului.

Evans ridică trabucul.

Îl duse în bucătărie, îl ţinu sub jetul de apă de la robinet, apoi îl aruncă în coşul de gunoi. Apoi îi veni o idee. Se întoarse la detectiv.

— Voiai să-mi aduci ceva...

Nici o mişcare. Doar degetele pe canapea.

— E aici?

Degetele se opriră. Sau aproape. încă se mai mişcau uşor. Dar era evident că omul făcea un efort.

— Poţi să-ţi controlezi degetele? întrebă Evans, începură să se mişte, apoi se opriră.

— Deci poţi. Bine. Acum: voiai să-mi arăţi ceva aici? Degetele se mişcară.

Apoi se opriră.

— Să zicem că a fost un da. Bine.

Evans se retrase. în depărtare auzi o sirenă care se apropia. Ambulanţa avea să sosească în câteva minute.

— O să mă mişc într-o direcţie şi, dacă e cea corectă, mişcă degetele.

Degetele începură să se mişte, apoi se opriră, ca şi cum ar fi spus „da".

— Bine, spuse Evans.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi la dreapta, îndreptându-se spre bucătărie. Privi în urmă. Degetele nu se mişcară.

— Deci nu e în partea asta.

Acum o luă spre televizor, prin faţa omului. Degetele nu se mişcară.

— Bine atunci. Evans o luă la stânga, mergând spre ferestre.

Nici acum degetele nu se mişcau. Mai rămăsese o singură direcţie: trecu în spatele detectivului, îndreptându-se spre uşă. Pentru că omul nu-l putea vedea, Evans spuse:

— Acum mă îndepărtez de tine, spre uşa de la intrare... Degetele nu se mişcară.

— Poate că n-ai înţeles, spuse Evans. Voiam să-ţi mişti degetele dacă o iau în direcţia bună...

Degetele se mişcară. Zgâriau canapeaua.

— Da, bine, dar în ce direcţie? M-am dus în toate cele patru direcţii şi...

Se auzi soneria. Evans deschise şi doi paramedici intrară în grabă, cu o targa. Apoi începu agitaţia, îi adresau un tir rapid de întrebări şi-l întindeau pe detectiv pe targa. Poliţia sosi după câteva clipe, cu şi mai multe întrebări. Erau poliţişti din Beverly Hills, aşa că rămâneau politicoşi, dar foarte insistenţi. Acest om era paralizat în apartamentul lui Evans, iar Evans părea să nu ştie nimic despre asta.

În sfârşit apăru un detectiv. Purta un costum maroniu şi se prezentă cu numele de Ron Perry. Ii dădu lui Evans cartea sa de

vizită. Evans i-o dădu şi el pe a lui. Perry o examina, apoi îl privi pe Evans şi spuse:

— Nu cumva am mai văzut cartea asta de vizită? Mi se pare cunoscută. Da, îmi aduc aminte. Era la apartamentul acela din Wilshire, unde o doamnă era paralizată.

— Era clienta mea.

— Şi acum s-a întâmplat din nou, acelaşi tip de paralizie, spuse Perry. E o coincidenţă sau nu?

— Nu ştiu, spuse Evans, pentru că n-am fost acolo. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Întâmplător, oamenii paralizează pe unde treceţi?

— Nu, spuse Evans. V-am spus, nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Tipul ăsta e şi el client?

— Nu.

— Atunci cine e?

— Habar n-am cine e.

— Nu? Cum a intrat aici?

Evans era pe cale să spună că îi lăsase uşa deschisă, dar îşi dădu seama că ar fi trebuit să dea o explicaţie lungă şi dificilă.

— Nu ştiu. Eu ăăă... Uneori nu încui uşa.

— Ar trebui să încuiaţi uşa tot timpul, domnule Evans. Ţine de bun-simţ.

— Da, sigur, aveţi dreptate.

— Uşa dumneavoastră nu se închide automat când ieşiţi?

— V-am mai spus, nu ştiu cum a intrat în apartamentul meu, spuse Evans, privindu-l pe detectiv în ochi.

Detectivul îi susţinu privirea.

— Cum v-aţi ales cu firele astea în cap?

— Am căzut.

— Pare o căzătură zdravănă.

— Aşa a şi fost.

Detectivul încuviinţă încet din cap.

— Ne-aţi scuti de mult efort dacă ne-aţi spune cine e tipul ăsta, domnule Evans. Aveţi un om în casă, nu ştiţi cine e, nu ştiţi cum a ajuns aici. Iertaţi-mă dacă vă spun că probabil aţi omis câte ceva.

— Aşa e.

— Bine.

Perry îşi scoase carnetul de notiţe. Vă ascult.

— Tipul e detectiv particular.

— Ştiam asta.

— Ştiaţi? întrebă Evans.

— Paramedicii i-au controlat buzunarele, au găsit o legitimaţie în portofel. Continuaţi.

— Mi-a spus că a fost angajat de un client de-al meu.

— Aha. Care client? Perry scria.

— Nu vă pot spune asta.

Îşi ridică privirea din carneţel.

— Domnule Evans...

— Îmi pare rău. E confidenţial. Detectivul scoase un oftat lung.

— Bine, deci tipul e un detectiv particular angajat de un client al dumneavoastră.

— Da, spuse Evans. Detectivul m-a contactat şi mi-a spus că voia să mă vadă, să-mi dea ceva.

—Să vă dea ceva?

— Da.

— Nu voia să-i dea clientului?

— Nu putea.

— De ce?

— Clientul e... ăă, nu e disponibil.

— Înţeleg. Deci a venit la dumneavoastră?

— Da. Era cam paranoic, voia să ne întâlnim în apartamentul meu.

— Aşa că i-aţi lăsat uşa apartamentului deschisă.

— Da.

— Unui tip pe care nu l-aţi mai văzut niciodată?

— Da, dar ştiam că lucra pentru clientul meu.

— De unde ştiaţi? Evans clătină din cap.

— Confidenţial.

— Bine. Deci tipul vine în apartamentul dumneavoastră. Unde aţi fost?

— La biroul meu.

Evans relată rapid tot ce făcuse în ultimele două ore.

— V-a văzut cineva la birou?

— Da.

— Aţi avut conversaţii?

— Da.

— Cu mai mult de o persoană?

— Da.

— Aţi mai văzut pe altcineva, în afară de cei de la firma de avocatură?

— M-am oprit să pun benzină.

— Vânzătorul v-ar recunoaşte?

— Da. A trebuit să-mi folosesc cartea de credit.

— La ce staţie?

— Shell, de pe Pico.

— Bine. Deci aţi fost plecat două ore, v-aţi întors aici, iar tipul era...

— Cum l-aţi văzut. Paralizat.

— Şi ce trebuia să vă dea?

— N-am idee.

— N-aţi găsit nimic în apartament?

— Nu.

— Mai vreţi să-mi spuneţi ceva?

— Nu.

Încă un oftat prelung.

— Ascultaţi-mă, domnule Evans. Dacă doi oameni ar paraliza în mod misterios, m-aş îngrijora. Dar dumneavoastră nu păreţi îngrijorat.

— Credeţi-mă, sunt îngrijorat, spuse Evans. Detectivul se încruntă la el.

— Bine, spuse el, într-un final. Aveţi o clauză de confidenţialitate cu clientul, pe care o invocaţi. Trebuie să vă spun că am primit telefoane de la UCLA şi CDC în legătură cu paralizia asta. Acum, că există un al doilea caz, o să fie mai multe telefoane. îşi închise carnetul de notiţe. Va fi nevoie să veniţi la secţie şi să daţi o declaraţie semnată. Puteţi face asta mai târziu?

— Cred că da.

— La ora patru?

— Da. Bine.

— Găsiţi adresa pe cartea de vizită. întrebaţi de mine la recepţie. Parcarea e la subsolul clădirii.

— Bine, spuse Evans.

— Atunci ne vedem acolo, spuse detectivul, şi se întoarse să plece.

Evans închise uşa în urma lui şi rămase sprijinit de ea. Se bucura că rămăsese în sfârşit singur. Se plimbă încet prin apartament, încercând să-şi adune gândurile. Televizorul încă

mergea, dar fără sunet. Privi canapeaua pe care stătuse detectivul particular. Urma corpului său era încă vizibilă.

Mai avea încă jumătate de oră până la întâlnirea stabilită cu Drake. Dar voia să afle ce-i adusese detectivul. Unde era? Evans o luase în toate direcţiile posibile şi de fiecare dată omul îi semnalase cu degetele că era o direcţie greşită.

Ce însemna asta? Nu adusese lucrul acela? Era în altă parte? Sau cine îl paralizase îl luase cu el, aşa că nu se mai afla aici?

Evans oftă. Nu-i pusese detectivului întrebarea cheie: se află aici? Evans presupuse doar că se afla acolo. Şi dacă era? Unde putea fi? Nord, sud, est, vest. Toate greşite. Ceea ce însemna... Ce?

Clătină din cap. Avea dificultăţi de concentrare. Adevărul este că paralizia detectivului îl descurajase mai mult decât voia să recunoască. Privi la canapea, la urma corpului. Omul nu se putea mişca. Trebuie să fi fost înspăimântător. Iar paramedicii îl ridicaseră cu totul, ca pe un sac de cartofi, şi-l aşezaseră pe targa. Pernele de pe canapea erau în dezordine, amintind de eforturile lor.

Fără să se grăbească, Evans netezi canapeaua, puse pernele la loc, le aranja...

Simţi ceva. înăuntrul uneia dintre perne. îşi vârî mâna mai adânc în crăpătură.

— Fir-ar să fie !

Desigur că, dacă se gândea acum, i se părea evident. Greşise încercând s-o ia în toate direcţiile, pentru că detectivul voia ca Evans să meargă *spre el.* Omul stătea pe lucrul acela, care alunecase în căptuşeala canapelei.

Se dovedi a fi un DVD lucios.

Evans îl puse în DVD player şi apăru o listă de date. Toate erau din ultimele două săptămâni. Evans alese una dintre date.

Avea o imagine de ansamblu a sălii de conferinţe de la FNRM. Era un unghi lateral, filmat dintr-un colţ al încăperii, de la înălţimea taliei. Probabil că provenea de la o cameră ascunsă în tribuna vorbitorului sau ceva de felul ăsta, se gândi Evans. Detectivul trebuie s-o fi instalat în ziua în care Evans îl văzuse în sala de conferinţe a FNRM.

La baza ecranului era un *time cod,* iar cifrele se schimbau rapid. Dar Evans privea imaginea, care-l arăta pe Nicholas Drake

vorbind cu John Henley, tipul de la PR. Drake era supărat, făcea gesturi largi cu mâinile.

— *Urăsc* încălzirea globală, spuse Drake, aproape urlând. O *urăsc* ca dracu'. E un dezastru absolut.

— S-a instalat, spuse Henley, calm. De-a lungul multor ani. Cu asta trebuie să lucrăm.

— Să lucrăm? Dar *nu merge,* spuse Drake. Asta vreau să spun. Nu poţi să scoţi nici un ban din asta, mai ales iarna. De fiecare dată când ninge, oamenii uită de încălzirea globală. Sau sunt de părere că încălzirea globală ar putea fi până la urmă un lucru bun. Se târăsc prin zăpadă şi îşi *doresc* puţină încălzire globală. Nu e ca poluarea, John. Poluarea *a funcţionat.* încă mai funcţionează. Poluarea îi sperie pe oameni de moarte. Le spui că or să se îmbolnăvească de cancer şi banii încep să curgă. Dar nimeni nu se teme de puţină căldură. Mai ales dacă nu se va întâmpla decât peste o sută de ani.

— Ai multe moduri de-a o prezenta.

— Nu mai am, spuse Drake. Le-am încercat pe toate. Dispariţia speciilor din cauza încălzirii globale nimeni nu dă nici o ceapă degerată. Au auzit că majoritatea speciilor care vor dispărea sunt de insecte. Nu poţi să scoţi bani din insecte pe cale de dispariţie, John. Boli exotice din cauza încălzirii globale nimănui nu-i pasă. Nu s-a întâmplat aşa ceva. Anul trecut am avut campania aia imensă în care făceam legătura între încălzirea globală şi viruşii Ebola şi Hanţa. Nimeni n-a fost impresionat. Creşterea nivelului mării din cauza încălzirii globale ştim cu toţii ce se va alege de-aici. Procesul Vanutu e un dezastru absolut. Toată lumea o să presupună că nivelul mării nu creşte nicăieri. Iar tipul ăla scandinav, expertul în nivelul mării... A devenit o ciumă. A atacat chiar IPCC pentru incompetenţă.

— Da, spuse Henley, răbdător. Tot ce spui e adevărat...

— Aşa că spune-mi tu, zise Drake, cum dracu' trebuie *să prezint* eu încălzirea globală. Pentru că ştii câte fonduri trebuie să strâng ca organizaţia asta să meargă înainte, John. Am nevoie de patruzeci şi două de milioane pe an. Fundaţiile or să-mi dea doar un sfert anul ăsta. Vedetele apar la galele de strângere de fonduri, dar ne dau un mare căcat. Sunt atât de megalomane încât îşi închipuie că e suficient dacă apar. Sigur că în fiecare an dăm în judecată Agenţia pentru Protecţia

Mediului şi poate că scuipă vreo trei-patru milioane. Cu donaţiile APM, poate ajungem la cinci milioane în total. Rămâne totuşi o mare diferenţă, John. încălzirea globală n-o ă-o acopere. Am nevoie de *o cauză,* ce dracu'. O cauză care *să funcţioneze!*

— Înţeleg, spuse Henley, tot foarte calm. Dar uiţi de conferinţă.

— O, Doamne, conferinţa, spuse Drake. Tâmpiţii ăia nu pot să fac nişte postere ca lumea. Bendix e cel mai bun vorbitor al nostru; are o problemă în familie. Soţia lui face chimioterapie. în program era şi Gordon, dar are un proces în legătură cu cercetarea sa... Se pare că notiţele erau falsificate.

— Astea sunt detalii, Nicholas, spuse Henley. Îţi cer să-ţi păstrezi perspectiva de ansamblu...

În momentul acela sună telefonul. Drake răspunse, ascultă un timp. Apoi acoperi receptorul cu mâna şi se întoarse spre Henley.

— O să continuăm mai târziu, John. Am o urgenţă. Henley se ridică şi ieşi din cameră.

Filmarea se termina aici. Ecranul deveni negru.

Evans privea în gol. Simţea că i se face rău. Fu străbătut de un val de ameţeală. Avea un vârtej în stomac. Ţinea telecomanda în mână, dar nu apăsă pe butoane.

Momentul trecu. Inspiră. Dacă se gândea mai bine, ceea ce văzuse nu era atât de surprinzător. Poate că Drake era mai explicit în particular ca toată lumea — şi evident că se simţea presat să strângă bani. Dar frustrarea pe care o exprimase era perfect de înţeles. încă de la început, mişcarea trebuise să lupte împotriva apatiei din societate. Oamenii nu gândeau pe termen lung. Nu vedeau degradarea treptată a mediului. întotdeauna fusese o bătălie crâncenă pentru a convinge publicul să facă ceea ce servea interesului său.

Bătălia era departe de a se sfârşi. De fapt, de-abia începuse.

Şi probabil că într-adevăr era greu să strângi bani pentru încălzirea globală. Deci Nicholas Drake avea într-adevăr o sarcină dificilă.

Iar organizaţiile ecologiste chiar lucrau cu foarte puţine fonduri. Patruzeci şi patru de milioane pentru FNRM, la fel şi pentru NRDC, poate cincizeci pentru Sierra Club. Cea mai mare era Nature Conservancy, care avea şapte sute cincizeci de milioane. Dar ce însemna asta în comparaţie cu zecile de

miliarde de care puteau dispune corporaţiile? Era ca David şi Goliat. Iar Drake era David. După cum spunea chiar el, de câte ori avea ocazia.

Evans se uită la ceas. Oricum, trebuia să meargă la întâlnirea cu Drake.

Scoase DVD-ul din aparat, îl puse în buzunar şi părăsi apartamentul. Pe drum recapitula ce voia să spună. Revizui totul de mai multe ori, încercând să obţină o poveste perfectă. Trebuia să fie foarte atent, pentru că tot ce-i spusese Kenner să spună era o minciună.

BEVERLY HILLS
SÂMBĂTĂ, 9 OCTOMBRIE
11.12 A.M.

— Peter, Peter, spuse Nicholas Drake, strângându-i mâna călduros. Mă bucur mult să te văd. Ai fost plecat.

— Da.

— Dar n-ai uitat de cererea mea.

— Nu, Nick.

— Ia loc.

Evans se aşeză, iar Drake se duse la biroul său.

— Spune.

— Am aflat originea acelei clauze.

— Da?

— Da. Ai avut dreptate. Un avocat i-a dat lui George ideea.

— Ştiam eu î Cine?

— Un avocat din afară, nu din firma noastră. Evans vorbea cu grijă, spunând exact ce-l învăţase Kenner.

— Cine?

— Din păcate, Nick, există documentaţie. Ciorne subliniate cu roşu, cu comentariile lui George scrise de mână.

— Căcat. De când sunt astea?

— De acum şase luni.

— Şase luni!

— Se pare că pe George îl preocupau de mult... chestiile astea. Gruparea pe care o susţinea.

— Mie nu mi-a spus niciodată.

— Nici mie, spuse Evans. A ales un avocat din afară.

— Vreau să văd corespondenţa asta, spuse Drake. Evans clătină din cap.

— Avocatul nu va permite asta niciodată.

— George e mort.

— Clauza de confidenţialitate e valabilă după moarte. *Swindler şi Berlin împotriva Statelor Unite.*

— Asta e un mare căcat, Peter, iar tu ştii asta. Evans ridică din umeri.

— Dar avocatul ăsta face totul ca la carte. Şi se poate susţine că eu deja am depăşit limitele corectitudinii pentru că am spus cât am spus.

Drake bătu cu degetele în birou.

— Peter, procesul Vanutu are o nevoie disperată de banii ăia.

— Am tot auzit, spuse Evans, că s-ar putea renunţa la procesul ăla.

— Aiureli.

— Pentru că datele nu arată nici o creştere în nivelul Pacificului.

— Eu aş fi mai atent cu astfel de afirmaţii, spuse Drake. Unde ai auzit asta? Pentru că trebuie să fie o dezinformare din partea industriei, Peter. *Fără îndoială,* nivelul mării creşte în toată lumea. S-a demonstrat ştiinţific de o mie de ori. Chiar de curând mă uitam la măsurătorile din satelit ale nivelului mării, o modalitate relativ nouă de măsurare. Sateliţii arată o creştere de câţiva milimetri, doar anul trecut.

— Aceste date au fost publicate? întrebă Evans.

— Nu îmi amintesc acum, spuse Drake, aruncându-i o privire ciudată. Era într-unui dintre rapoartele pe care le primesc.

Nu era planificat să întrebe aşa ceva. Cuvintele îi ieşiseră fără să vrea din gură. Şi îşi dădea seama, cu o senzaţie de disconfort, că tonul său era sceptic. Normal că Drake îl privea ciudat.

— Nu vreau să insinuez nimic, spuse Evans repede. Doar că am auzit nişte zvonuri...

— Şi voiai să le dai de capăt, spuse Drake, încuviinţând din cap. E normal. Mă bucur că m-ai anunţat, Peter. O să vorbesc cu Henley şi o să aflu ce idei se răspândesc. Desigur că e o luptă fără sfârşit. Ştii că avem de-a face cu neanderthalienii ăia de la Competitive Enterprise Institute, de la Fundaţia Hoover şi de la Marshall Institute. Grupări finanţate de radicali de dreapta şi de

fundamentalişti spălaţi pe creier. Dar, din păcate, au enorm de mulţi bani la dispoziţie.

— Da, înţeleg, spuse Evans. Se întoarse să plece. Mai ai nevoie de mine?

— O să fiu sincer cu tine, spuse Drake. Nu sunt mulţumit. Ne-am întors la cincizeci de mii pe săptămână?

— În condiţiile astea cred că nu avem de ales.

— Atunci va trebui să ne descurcăm, spuse Drake. Apropo, procesul o să iasă bine. Dar trebuie să-mi concentrez energia asupra conferinţei.

— A, da. Când începe?

— Miercuri, spuse Drake. Peste patru zile. Acum scuză-mă, te rog...

— Sigur, spuse Evans. Ieşi din birou, lăsându-şi telefonul pe masa aflată în faţa biroului.

Evans coborâse scările şi ajunsese la parter când realiză că Drake nu-l întrebase despre suturi. Toată lumea cu care se întâlnise în acea zi făcuse un comentariu despre asta, dar nu şi Drake.

Desigur, Drake avea multe pe cap, cu pregătirile pentru conferinţă. în faţă, Evans văzu sala de conferinţă de la parter în plină agitaţie. Pe panoul de pe perete scria SCHIMBĂRILE CLIMATICE ABRUPTE CATASTROFA VIITORULUI. Douăzeci de tineri erau adunaţi în jurul unei mese mari, pe care se afla o machetă a interiorului unui amfiteatru, şi a parcării din exterior. Evans se opri să privească.

Unul dintre tineri punea bucăţi de lemn în parcare, care reprezentau maşinile.

— N-o să-i placă, spuse altul. Vrea ca spaţiile cele mai apropiate de clădire să fie rezervate pentru microbuzele televiziunilor, nu pentru autobuze.

— Am lăsat trei spaţii pentru televiziuni, spuse primul tânăr. Nu ajunge?

— Vrea zece.

— Zece spaţii?

— Câte echipe de ştiri crede el că or să vină la chestia asta?

— Nu ştiu, dar vrea zece spaţii şi ne-a spus să ne ocupăm de problema curentului electric suplimentar şi a liniilor telefonice.

— Pentru o conferinţă despre schimbările climatice abrupte? Nu înţeleg. Cât de mult poţi spune despre uragane şi secetă? O să aibă noroc dacă vin trei echipe.

— Hei, el e şeful. Marchează cele zece spaţii şi să terminăm odată.

— Asta înseamnă că cele zece autobuze o să trebuiască să meargă în spate.

— Zece spaţii, Jake.

— Bine, bine.

— Aproape de clădire, pentru că alimentarea e foarte scumpă. Amfiteatrul o să ne coste şi pielea de pe noi dacă vrem dotări în plus.

La celălalt capăt al mesei, o fată spunea:

— Cât de întuneric va fi în spaţiile de expoziţie? Destul ca să proiectăm casete?

— Nu, se limitează la panouri plate.

— Unii dintre expozanţi au proiectoare *all-in-one.*

— A, atunci cred că e bine.

O tânără veni spre Evans, care stătea şi privea în cameră.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Părea să lucreze la recepţie. Avea genul acela de drăgălăşenie plată.

— Da, spuse el, arătând spre sala de conferinţe. Mă întrebam cum să fac să particip la această conferinţă.

— Mă tem că e doar pe bază de invitaţii, spuse ea. E o conferinţă academică, aşa că publicul nu prea are acces.

— Tocmai am ieşit din biroul lui Nick Drake, spuse Evans, şi am uitat să-l întreb...

— A... Păi, de fapt, am nişte bilete la recepţie. Ştiţi cumva în ce zi veţi participa?

— În toate, spuse Evans.

— E un angajament serios, spuse ea, zâmbind. Pe aici, vă rog...

De la FNRM la sediul conferinţei, în centrul Santa Monica, distanţa era mică. Muncitorii aflaţi pe platforma unei macarale puneau literele unei inscripţii enorme. Până acum, scria SCHIMBĂRILE CLIMATICE ABR, iar mai jos, CATASTR.

Maşina i se încinsese din cauza soarelui. Evans o sună pe Sarah de pe telefonul din maşină.

— Gata. Mi-am lăsat telefonul în biroul lui.

— Bine. Speram să suni mai devreme. Nu cred că mai contează.

— Nu? De ce?

— Kenner a aflat deja ce voia.

— Da?

— Uite, vorbeşte cu el.

E cu el? se gândi Evans.

— Kenner la telefon.

— Sunt Peter.

— Unde eşti?

— In Santa Monica.

— Du-te înapoi acasă şi ia-ţi nişte haine de munte. Apoi aşteaptă acolo.

— De ce?

— Schimbă-ţi toate hainele pe care le porţi acum. Nu lua nimic cu tine din ce porţi acum.

— De ce?

— Mai târziu.

Clic. Telefonul era mort.

Întors în apartamentul său, îşi făcu în grabă bagajul. Apoi se întoarse în living. în timp ce aştepta, puse din nou DVD-ul în aparat şi aşteptă să apară lista de date.

Alese a doua dată de pe listă.

Pe ecran îi văzu din nou pe Drake şi Henley. Probabil că era în aceeaşi zi, pentru că purtau aceleaşi haine. Dar trecuse ceva timp. Drake îşi scosese haina, care atârna pe un scaun.

— Te-am mai ascultat, spunea Drake. Părea nemulţumit. Şi sfaturile tale n-au mers.

— Gândeşte structural, spuse Henley şi se lăsă pe spate în scaun, uitându-se la tavan, cu degetele întinse.

— Ce dracu' înseamnă asta? spuse Drake.

— In termeni de cum funcţionează informaţia. Ce susţine, ce o susţine.

— Ăsta e rahat PR-ist.

— Nicholas, spuse Henley, tăios. încerc să te ajut.

— Scuze. Drake părea spăşit. îşi coborâse puţin capul. Privind înregistrarea, Evans gândi: *Henley conduce aici?*

În clipa asta aşa părea.

— Hai acuma, spuse Henley, dă-mi voie să-ţi explic cum o să-ţi rezolvi problema. Soluţia e simplă. Mi-ai spus deja...

Se auziră bătăi puternice în uşa lui Evans. Evans opri DVD-ul, îl scoase din aparat şi-l vârî în buzunar. Bătăile continuara, nerăbdătoare, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Era Sanjong Thapa. Avea o expresie aspră.

— Trebuie să plecăm, spuse el. în clipa asta.

V. SNAKE

DIABLO
DUMINICĂ, 10 OCTOMBRIE
2.43 P.M.

Elicopterul zbura deasupra deşertului Arizona, la treizeci şi doi de kilometri est de Flagstaff, nu departe de Canyon Diablo. Aşezat pe unul dintre locurile din spate, Sanjong îi dădu lui Evans fotografii şi imagini scoase la imprimantă. Vorbind despre Frontul Ecologist de Eliberare, spuse:

— Presupunem că reţelele lor sunt funcţionale, dar şi ale noastre sunt. Toate reţelele noastre sunt în funcţiune şi am primit un indiciu neaşteptat de la una dintre ele. Dintre toate lucrurile posibile, de la Southwestern Parks Management Association.

— Care ce e?

— O organizaţie a managerilor parcurilor naţionale din toate statele din vest. Şi au descoperit că s-a întâmplat ceva foarte ciudat.

Un mare procent din parcurile de stat din Utah, Arizona şi New Mexico au fost rezervate în avans şi plătite pentru picnicuri ale unor firme, sărbători şcolare, petreceri aniversare în cadrul unor instituţii şi aşa mai departe, în acest weekend. In toate cazurile e vorba de chestiuni de familie, cu părinţi şi copii şi uneori şi bunici.

E adevărat, acesta era un weekend lung, de trei zile. Dar majoritatea rezervărilor erau pentru luni. Doar câteva pentru sâmbătă sau duminică. Nici unul dintre administratorii parcurilor nu-şi amintea să se fi întâmplat aşa ceva până acum.

— Nu înţeleg, spuse Evans.

— Nici ei n-au înţeles, spuse Sanjong. S-au gândit că poate fi o chestie de cult şi, pentru că parcurile nu pot fi folosite în scopuri religioase, au pus mâna pe telefon şi au sunat câteva

organizaţii. Şi au descoperit că toate organizaţiile primiseră donaţii speciale pentru a funcţiona tocmai în acel weekend.

— Donaţii de la cine?

— Organizaţii caritabile. In toate cazurile era aceeaşi situaţie. Au primit o scrisoare în care li se spunea: „Vă mulţumim pentru cererea dumneavoastră recentă de finanţare. Suntem onoraţi să vă anunţăm că sprijinim întâlnirea dumneavoastră în parcul cutare sau cutare luni, unsprezece octombrie. Un cec pe numele dumneavoastră a fost deja trimis. Petrecere frumoasă".

— Dar organizaţiile nu ceruseră rezervarea?

— Nu. Deci i-au sunat pe cei de la fundaţia caritabilă şi cineva le-a spus că trebuie să fi fost vorba despre o confuzie, dar, din moment ce fuseseră deja trimise cecurile, pot să folosească parcul în acea zi. Şi multe au hotărât să facă aşa.

— Şi cine erau organizaţiile caritabile?

— Nici una de care să fi auzit tu. Fondul Amy Rossiter. Fondul pentru o Nouă Americă. Fundaţia Roger V. şi Eleanor T. Malkin. Fundaţia Joiner Memorial. In total vreo douăsprezece fundaţii caritabile.

— Reale?

Sanjong ridică din umeri.

— Bănuim că nu. Dar verificăm acum.

— Tot nu înţeleg, spuse Evans.

— Cineva vrea ca aceste parcuri să fie folosite în weekend.

— Da, dar de ce?

Sanjong îi dădu o fotografie. Era un cadru luat din aer, în culori false, şi arăta o pădure, cu copaci de un roşu strălucitor pe pământul albastru închis. Sanjong arătă spre centrul fotografiei. Acolo, într-un luminiş al pădurii, Evans văzu ceea ce părea o pânză de păianjen întinsă pe pământ o serie de linii concentrice care legau câteva puncte fixe. Ca o pânză de păianjen.

— Şi asta ce e?

— Un dispozitiv de lansare a rachetelor. Punctele fixe sunt lansatoarele. Liniile sunt cablurile electrice prin care e controlată lansarea. Urmări cu degetul fotografia. Şi, după cum vezi, aici e un alt dispozitiv Şi aici un al treilea. împreună formează un triunghi, de aproximativ opt kilometri pe fiecare latură.

Evans le vedea. Trei pânze de păianjen diferite, aşezate în luminişurile pădurii.

— Trei dispozitive de lansare a rachetelor...

— Da. Acum ştim că au cumpărat cinci sute de rachete solid-state. Rachetele în sine sunt destul de mici. O analiză atentă a fotografiei arată că lansatoarele au între zece şi cincisprezece centimetri diametru, ceea ce înseamnă că rachetele pot să urce la trei sute de metri înălţime. Nu mai mult. Fiecare dispozitiv are cam cincizeci de rachete, legate laolaltă. Probabil că nu sunt programate să explodeze în acelaşi timp. Şi după cum observi, lansatoarele sunt plasate la intervale destul de mari...

— Dar cu ce scop? spuse Evans. Chestiile astea sunt puse în mijlocul unei pustietăţi. Urcă la trei sute de metri, apoi cad înapoi? Aşa e? Dar care e sensul?

— Nu ştim, spuse Sanjong. Dar mai avem un indiciu. Fotografia din mâna ta a fost făcută ieri. Dar mai avem una din această dimineaţă. îi dădu lui Evans altă fotografie, a aceleiaşi zone.

Pânzele de păianjen dispăruseră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Evans.

— Şi-au strâns lucrurile şi au plecat. în prima fotografie se văd camionete parcate la marginea luminişurilor. Se pare că au pus totul în camionete şi s-au mutat.

— Pentru că au fost reperaţi?

— E puţin probabil să ştie că au fost reperaţi.

— Atunci de ce?

— Credem că s-au mutat într-un cadru mai favorabil.

— Mai favorabil pentru ce? spuse Evans. Ce se întâmplă aici?

— S-ar putea să fie important, spuse Sanjong, faptul că, atunci când au cumpărat rachetele, au cumpărat şi o sută cincizeci de kilometri de cablu microfilament.

Dădea din cap spre Evans, de parcă asta ar fi explicat totul.

— O sută cincizeci de kilometri...

Sanjong privi spre pilotul elicopterului şi clătină din cap.

— Putem să intrăm în detalii mai târziu, Peter. Şi începu să privească pe geam.

Evans se uita pe fereastra de vizavi. Vedea kilometri întregi de peisaj deşertic, accidentat, stânci maronii cu pete portocalii şi roşii. Elicopterul avansa spre nord, zgâlţâindu-i. Putea vedea

umbra elicopterului alergând pe pământ. Distorsionată, deformată, apoi din nou recognoscibilă.

Rachete, gândi el. Sanjong îi dăduse această informaţie de parcă trebuia să-şi dea singur seama. Cinci sute de rachete. Grupuri de cincizeci de lansatoare, aşezate la mare distanţă unele de altele. O sută cincizeci de kilometri de cablu microfilament.

Poate că asta însemna ceva, dar Peter Evans n-avea nici cea mai vagă idee ce anume. Grupuri de rachete mici pentru ce? Microfilament pentru ce?

Îi era uşor să calculeze în minte că, dacă microfilamentul ăsta era pentru rachete, atunci fiecare rachetă avea cam o treime de kilometru de cablu. Iar o treime de kilometru însemna... aproximativ trei sute de metri.

Adică atât cât spusese Sanjong că ating rachetele.

Deci aceste rachete zburau trei sute de metri în aer, trăgând după ele un cablu microfilament? Care era sensul? Sau cablul era folosit ca să le recupereze mai târziu? Dar nu, se gândi el, nu putea să fie aşa. Rachetele vor cădea înapoi în pădure, iar microfilamentul ar plesni.

Şi de ce erau rachetele aşezate la distanţe aşa de mari? Dacă aveau doar câţiva centimetri diametru, nu puteau fi plasate mai aproape unele de altele?

Îşi amintea vag că armata avea lansatoare de rachete în care rachetele erau atât de aproape, încât cozile aproape li se atingeau. Deci de ce erau plasate la intervale atât de mari?

O rachetă zboară... trăgând un cablu subţire... ajunge la trei sute de metri... şi...

Şi ce?

Poate, gândi el, fiecare cap de rachetă avea anumite dotări. Cablul era un mod de a transmite informaţie la sol. Dar ce dotări?

Ce sens aveau toate astea?

Îl privi pe Sanjong, care era aplecat asupra altei fotografii.

— Ce faci?

— Încerc să-mi dau seama unde s-au dus.

Evans se încruntă când văzu fotografia din mâna lui Sanjong. Era o hartă meteo din satelit. Sanjong ţinea în mână o hartă meteo. *Toate astea aveau legătură cu vremea?*

FLAGSTAFF
DUMINICĂ, 10 OCTOMBRIE
8.31 RM.

— Da, spuse Kenner, aplecându-se în faţă în separeul din restaurant.

Stăteau în spate, într-un restaurant din Flagstaff. La tonomatul de la bar cânta o veche melodie a lui Elvis Presley: *Don't Be Cruel.* Kenner şi Sarah ajunseseră doar de câteva minute. Evans se gândi că Sarah arăta trasă la faţă şi îngrijorată. Nu era bine dispusă, ca de obicei.

— Credem că are legătură cu vremea, spunea Kenner. De fapt, suntem siguri că aşa e. Se opri când chelneriţa le aduse salatele, apoi continuă. Există două motive care ne fac să credem asta. Mai întâi, FEE a cumpărat o cantitate considerabilă de tehnologie costisitoare al cărui singur scop comun ar fi încercarea de a influenţa vremea. Şi în al doilea rând...

— Stai aşa, stop, spuse Evans. Ai spus încercarea de a influenţa vremea?

— Exact.

— Cum s-o influenţeze?

— S-o controleze, spuse Sanjong. Evans se lăsă pe spate.

— E o nebunie, spuse el. Adică vrei să spui că tipii ăştia cred că pot influenţa vremea?

— Pot, spuse Sarah.

— Dar cum? Cum pot să facă asta?

— Majoritatea cercetărilor sunt secrete.

— Atunci de unde le-au obţinut?

— Bună întrebare, spuse Kenner. Şi am vrea să aflăm răspunsul. Dar problema e că bănuim că aceste dispozitive de lansare sunt concepute pentru a provoca furtuni majore sau pentru a amplifica forţa celor existente.

— Cum anume?

— Produc schimbări în potenţialul electric al straturilor de infra-cumulus.

— Ce bine că am întrebat, spuse Evans. E foarte clar.

— Nu prea ştim detaliile, spuse Kenner, deşi sunt convins că le vom afla curând.

— Cea mai bună dovadă, spuse Sanjong, este modul în care au fost închiriate parcurile. Tipii ăştia au aranjat o mulţime de

picnicuri pe o arie mare care acoperă de fapt trei state. Asta înseamnă că vor decide, probabil, în ultima clipă unde să acţioneze, pe baza condiţiilor meteo existente.

— Să decidă ce? spuse Evans. Ce au de gând să facă? Nimeni nu răspunse.

Evans se uită de la unul la altul.

— Ei bine?

— Ştim un singur lucru, spuse Kenner. Vor ca totul să fie înregistrat. Pentru că la un picnic cu şcoala sau la o ieşire cu angajaţii unei companii, cu familii şi copii, un lucru e sigur: vor fi multe camere de filmat. Multe casete şi multe fotografii.

— Şi bineînţeles că vor veni şi echipele de la ştiri, spuse Sanjong.

— Vor veni? De ce?

— Sângele atrage camerele de filmat, spuse Kenner.

— Vrei să spui că au de gând să le facă rău oamenilor?

— Cred că e evident, spuse Kenner, că vor încerca.

Peste o oră stăteau pe paturile incomode de motel, în timp ce Sanjong branşa un DVD player portabil la televizorul din cameră. Erau într-o cameră ieftină de motel din Shoshone, Arizona, la treizeci şi doi de kilometri nord de Flagstaff.

Pe ecran, Evans îl văzu din nou pe Henley, care stătea de vorbă cu Drake.

— Te-am mai ascultat, spunea Drake. Părea nemulţumit. Şi sfaturile tale n-au mers.

— Gândeşte structural, spuse Henley şi se lăsă pe spate în scaun, uitându-se la tavan, cu degetele întinse.

— Ce dracu' înseamnă asta? spuse Drake.

— În termeni de cum funcţionează informaţia. Ce susţine, ce o susţine.

— Asta e rahat PR-ist.

— Nicholas, spuse Henley, tăios. încerc să te ajut.

— Scuze. Drake părea spăşit. îşi coborâse puţin capul.

— Nu vi se pare aici că Henley e la cârmă? spuse Evans, privind ecranul.

— Întotdeauna a fost, spuse Kenner. Nu ştiai asta? Pe ecran, Henley spunea:

— Dă-mi voie să-ţi spun cum o să rezolvi problema asta, Nicholas. Soluţia e simplă. Mi-ai spus deja că încălzirea globală

nu e satisfăcătoare pentru că de fiecare dată când dau de frig, oamenii uită de ea.

— Da, ţi-am spus...

— Deci tu ai nevoie, spuse Henley, să structurezi informaţia astfel încât, orice vreme ar fi, să-ţi confirme întotdeauna mesajul. Asta e avantajul concentrării pe schimbările climatice abrupte. îţi dă posibilitatea să te foloseşti de tot ce apare. întotdeauna vor exista inundaţii, furtuni de gheaţă, cicloane şi uragane. Aceste evenimente se vor bucura întotdeauna de pagini în ziare şi spaţiu la ştiri. Şi de fiecare dată poţi susţine că este un exemplu de schimbare climatică abruptă, cauzată de încălzirea globală. Deci mesajul este astfel întărit. Sentimentul de urgenţă e amplificat.

— Nu ştiu, spuse Drake, fără convingere. S-a încercat asta în ultimii câţiva ani.

— Da, la nivel individual, împrăştiat. Cazuri izolate de politicieni, care făceau afirmaţii despre cazuri izolate de furtuni sau inundaţii. Clinton a făcut asta, şi Gore, şi ministrul ăla pedant englez. Dar nu discutăm despre cazuri izolate de politicieni, Nicholas. Vorbim despre o campanie organizată în toată lumea, pentru a-i face pe oameni să înţeleagă că încălzirea globală e de vină pentru evenimentele meteo neprevăzute şi extreme.

Drake clătina din cap.

— Ştii, spuse el, câte studii s-au făcut, care nu arată nici o creştere a frecvenţei fenomenelor meteo extreme.

— Te rog, pufni Henley. Dezinformările scepticilor.

— E greu să vinzi asta. Sunt prea multe studii...

— Ce tot spui acolo, Nicholas? E floare la ureche. Publicul e deja convins că industria se află în spatele oricărei opinii contrare. Oftă. In orice caz, îţi promit că în curând vor exista modele pe computer care vor arăta că frecvenţa evenimentelor extreme *chiar* creşte. Oamenii de ştiinţă se vor pune pe treabă şi vor răspunde nevoilor noastre. Ştii asta.

Drake se plimba prin cameră. Părea nefericit.

— Dar e pur şi simplu absurd, spuse el. Nu e logic să spui că vremea rece e rezultatul încălzirii globale.

— Ce are logica de-a face cu toate astea? spuse Henley. Noi avem nevoie doar ca media să vorbească despre asta. Până la urmă, majoritatea americanilor cred că nivelul infracţionalităţii

în ţara lor creşte, deşi de fapt scade *de doisprezece ani.* Procentul crimelor în SUA este la fel de scăzut ca la începutul anilor '70, dar americanii sunt mai speriaţi ca oricând, pentru că violenţa ocupă mult mai mult spaţiu la televizor, aşa că e firesc să presupună că şi în viaţa reală e mai multă violenţă. Henley se ridică în scaunul său. Gândeşte-te la ce-ţi spun, Nicholas. O tendinţă de doisprezece ani, iar ei tot nu cred. E cea mai bună dovadă că realitatea este în întregime o realitate media.

— Europenii sunt mai sofisticaţi...

— Crede-mă, o să fie chiar mai uşor să vinzi schimbările climatice abrupte în Europa decât în America. Pur şi simplu începi de la Bruxelles. Pentru că birocraţii *înţeleg,* Nicholas. Văd avantajele acestei schimbări de accent.

Drake nu răspunse. Se plimba încoace şi încolo, cu mâinile în buzunare, privind fix podeaua.

— Gândeşte-te cât de departe am ajuns! spuse Henley. In anii '70, toţi savanţii specialişti în climă credeau că vine era glaciară. Credeau că pământul se răceşte. Dar imediat ce a apărut noţiunea de *încălzire* globală, i-au recunoscut imediat avantajele. încălzirea globală generează o criză, un îndemn la acţiune. O criză se cere studiată, cere fonduri, cere structuri politice şi birocratice în toată lumea. Şi, într-o clipă, un număr imens de meteorologi, geologi, oceanografi devin brusc „experţi în climă" angajaţi în managementul acestei crize. Va fi la fel şi acum, Nicholas.

— Schimbările climatice abrupte au mai fost discutate şi n-au prins.

— Tocmai de aceea ţii o conferinţă, spuse Henley, răbdător. Ţii o conferinţă foarte bine promovată, care, întâmplător, coincide cu nişte dovezi dramatice ale pericolului climei extreme. Şi la sfârşitul conferinţei vei demonstra că schimbările climatice abrupte sunt o problemă reală.

— Nu ştiu...

— Nu te mai smiorcăi. Nu-ţi mai aminteşti cât a durat până a fost recunoscută ameninţarea globală a iernii nucleare, Nicholas? *Cinci zile.* într-o sâmbătă a anului 1983, nimeni nu auzise vreodată de iarna nucleară. Apoi a avut loc o mare conferinţă media şi în miercurea următoare lumea întreagă se temea de iarna nucleară. A fost recunoscută ca o ameninţare

reală la adresa planetei. Fără nici măcar o lucrare ştiinţifică publicată.

Drake oftă prelung.

— Cinci zile, Nicholas, spuse Henley. Ei au făcut-o. O s-o faci şi tu. Conferinţa ta va schimba regulile de bază ale climatului.

Ecranul se întunecă.

— Doamne! spuse Sarah.

Evans rămase tăcut. Privea fix ecranul. Sanjong nu mai ascultase de câteva minute. Lucra la laptopul său.

Kenner se întoarse spre Evans.

— Când a fost înregistrată secvenţa asta?

— Nu ştiu. Evans ieşea încet din transă. Privi în jur, confuz. Habar n-am când a fost înregistrată. De ce?

— Ţii telecomanda în mână, spuse Kenner.

— A, scuze. Evans apăsă pe butoane până când apăru meniul şi văzu data. A fost acum două săptămâni.

— Deci Morton supraveghea biroul lui Drake de două săptămâni, spuse Kenner.

— Aşa pare.

Evans se uită cum înregistrarea se derulează din nou, de data aceasta fără sonor. îi privi pe cei doi, Drake plimbându-se agitat, Henley stând liniştit pe scaun, sigur pe sine. Evans se străduia să asimileze ce auzise. Prima înregistrare i se păruse destul de rezonabilă. Drake se plângea de problemele popularizării unei ameninţări ecologice reale, încălzirea globală, din moment ce e normal ca oamenilor să nu le mai pese în timpul unei furtuni de zăpadă. Toate astea i se păreau logice lui Evans.

Dar această conversaţie... Clătină din cap. Asta îl îngrijora.

Sanjong bătu din palme şi spuse:

— Am reuşit! Am găsit locaţia! întoarse laptopul ca toată lumea să vadă monitorul. Acesta este radarul NEXRAD de la Flagstaff-Pulliam. Vedeţi centrul precipitaţiilor, care se formează la nord-est de Payson. Acolo ar trebui să aibă loc o furtună, mâine, în jurul prânzului.

— Cât de departe e de noi? întrebă Sarah.

— În jur de o sută patruzeci şi cinci de kilometri.

— Mai bine ne-am urca în elicopter, spuse Kenner.

— Să facem ce? spuse Evans. E zece noaptea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Îmbracă-te gros, spuse Kenner.

Lumea era verde şi neagră, iar copacii aveau contururi uşor neclare, priviţi prin obiectiv. Ochelarii cu vedere pe timp de noapte îi apăsau fruntea. Ceva nu era în regulă cu elasticul: îi tăia urechile şi îi provoca durere. Dar toată lumea purta aşa ceva, se uitau cu toţii pe geamul elicopterului la pădurea ce se întindea dedesubt.

Căutau luminişuri şi văzuseră deja mai bine de zece. Unele erau locuite, iar casele păreau dreptunghiuri întunecate cu ferestre luminate. în câteva luminişuri, clădirile erau în întuneric oraşe fantomă, comunităţi miniere abandonate.

Dar nu găsiseră încă ce căutau.

— Uite acolo unul, spuse Sanjong, indicând direcţia. Evans privi spre stânga sa şi văzu o poiană mare. Modelul familiar de pânză de păianjen al lansatoarelor şi cablurilor era parţial ascuns de iarba înaltă. Intr-o parte se afla un camion mare, de dimensiunile celor care livrau marfă la supermarketuri. Şi, într-adevăr, pe părţile laterale văzu sigla „A&P", cu litere negre.

— Terorism alimentar, spuse Sarah. Dar nimeni nu râse.

Apoi poiana dispăru în urmă, iar elicopterul îşi continuă drumul. Pilotul primise instrucţiuni precise să nu încetinească sau să nu se învârtă deasupra nici unui luminiş.

— Ăsta a fost clar unul dintre ele, spuse Evans. Unde suntem acum?

— Pădurea Tonto, la vest de Prescott, spuse pilotul. Am notat coordonatele.

— Ar trebui să mai găsim încă două, în interiorul unui triunghi de opt kilometri, spuse Sanjong.

Elicopterul se legăna înainte, în noapte. Mai trecu o oră până când localizară restul pânzelor de păianjen, iar elicopterul se îndreptă spre casă.

PARCUL MCKINLEY
LUNI, 11 OCTOMBRIE
10.00 A.M.

Dimineaţa era caldă şi însorită, deşi nori negri ameninţau dinspre nord. La Parcul Naţional McKinley, Şcoala Gimnazială Lincoln îşi ţinea întrunirea anuală. De mesele de picnic erau legate baloane, grătarele fumegau şi în jur de trei sute de copii,

alături de familiile lor, se jucau pe terenul cu iarbă de lângă cascadă, aruncând discuri Frisbee şi mingi de baseball. Şi mai mulţi se jucau pe malurile râului Cavender, care şerpuia paşnic de-a lungul parcului. Apele râului erau scăzute în această perioadă, iar pe lateral erau maluri nisipoase şi mici bazine stâncoase unde se jucau copiii mai mici. Kenner şi ceilalţi parcaseră şi priveau.

— Când râul ăsta o să-şi iasă din matcă, spuse Kenner, o să ia cu el tot parcul şi pe toţi cei de aici.

— E un parc destul de mare, spuse Evans. Chiar o să se umfle atât de mult?

— Nici nu e nevoie. Apa va fi plină de mâl şi va curge rapid. Cincisprezece centimetri de apă care curge repede sunt suficienţi ca o persoană să-şi piardă echilibrul. Apoi o să alunece; e alunecos, n-o să reuşească să se urce din nou pe mal. în apă sunt stânci şi tot felul de resturi; mâlul îi orbeşte, se lovesc de chestiile astea, îşi pierd cunoştinţa. Multe cazuri de înec apar când oamenii vor să traverseze ape foarte puţin adânci.

— Dar cincisprezece centimetri...

— Apa cu mâl are multă forţă, spuse Kenner. Cincisprezece centimetri de mâl pot distruge o maşină fără probleme.

Îşi pierde tracţiunea, e măturată de pe şosea. Se întâmplă tot timpul.

Lui Evans îi venea greu să creadă, dar Kenner vorbea acum despre nişte inundaţii celebre din Colorado, de pe râul Big Thompson, când o sută patruzeci de oameni au murit în câteva minute.

— Maşini zdrobite ca nişte cutii de bere, spunea el. Oameni cu hainele smulse de noroi. Nu te amăgi.

— Dar aici, spuse Evans, arătând spre parc, dacă apa începe să crească, o să fie destul timp să ieşi...

— Nu şi dacă e o inundaţie-fulger. Când cei de aici îşi vor da seama, va fi prea târziu.

Se uită la ceas, privi spre cerul care se întuneca şi apoi se întoarse la maşini. Aveau trei jeepuri, parcate unul lângă altul. Kenner va conduce unul, Sanjong altul, iar Peter şi Sarah vor merge cu al treilea.

Kenner deschise uşa din spate a maşinii sale.

— Ai armă? îl întrebă pe Peter.

— Nu.
— Vrei una?
— Crezi că o să am nevoie?
— S-ar putea. Când ai tras ultima oară?
— Păi... a trecut ceva timp. De fapt, Evans nu trăsese în viaţa lui cu o armă. Şi până în acest moment fusese mândru de asta. Clătină din cap. Nu prea le am cu armele.
Kenner ţinea un revolver în mână. Deschisese butoiul şi-l verifica. Sanjong se afla lângă maşina sa, verificând o puşcă ce părea periculoasă, de un negru mat, cu lunetă. Avea mişcări rapide, îndelung exersate. Un soldat. Evans, care nu se simţea în largul lui, gândi: *Ce e chestia asta, O.K. Corral*[10]*?*
— O să ne descurcăm, îi spuse Sarah lui Kenner. Am eu o armă.
— Ştii s-o foloseşti?
— Ştiu.
— Ce tip?
— Beretta de 9 milimetri. Kenner clătină din cap.
— Ştii să mânuieşti unul de 38?
— Sigur.
Îi dădu revolverul şi tocul. Ea şi-l prinse la cureaua jeanşilor. Părea că ştie ce face.
— Chiar te aştepţi să împuşcăm pe cineva? spuse Evans.
— Numai dacă sunteţi nevoiţi, spuse Kenner. Dar poate că va trebui să vă apăraţi.
— Crezi că sunt înarmaţi?
— S-ar putea. Da.
— Doamne!
— E în regulă, spuse Sarah. Mie, personal, mi-ar face plăcere să-i împuşc pe nenorociţi. Vocea ei era aspră, furioasă.
— Bine atunci, spuse Kenner. Cam asta a fost. Pe cai. *Pe cai,* gândi Evans. Doamne. Chiar *era* O.K. Corral.
Kenner conduse spre cealaltă parte a parcului şi vorbi rapid cu un poliţist, a cărui maşină de patrulă, negru cu alb, se afla la marginea luminişului. Kenner stabilise să păstreze contactul radio cu poliţistul. De fapt, toţi aveau să ţină legătura prin radio, căci planul trebuia perfect coordonat. Trebuiau să lovească cele trei pânze de păianjen în acelaşi timp.

---

[10] Locul unei celebre înfruntări între Wyatt Earp, Doc Holliday, Virgil şi Morgan Earp şi fraţii Clanton şi McLaury (n. tr.).

După cum explicase Kenner, rachetele aveau scopul de a genera ceva numit „amplificarea descărcărilor electrice" în timpul furtunii. Era o idee care apăruse în ultimii zece ani, când oamenii au început să studieze fulgerele pe teren, chiar în timpul furtunilor. înainte se credea că fiecare fulger produce o scădere a intensităţii furtunii, căci reduce diferenţa de energie electrică dintre nori şi pământ. Dar unii cercetători au ajuns la concluzia că fulgerele aveau efectul contrar amplificau forţa furtunilor în mod dramatic. Mecanismul nu era cunoscut, dar se presupunea că avea legătură cu acea căldură bruscă produsă de fulger sau cu unda de şoc pe care o crea, care adăuga turbulenţe într-un centru al Furtunii deja existent. în orice caz, acum exista o teorie care spunea că, dacă ai putea produce mai multe fulgere, furtuna s-ar înrăutăţi.

— Şi pânzele de păianjen? întrebă Evans.

— Sunt mici rachete, legate cu microfilament. Urcă trei sute de metri în stratul de nori, unde cablul acţionează ca o cale conductoare cu rezistenţă mică şi generează un fulger.

— Deci rachetele produc mai multe fulgere? Asta e scopul lor?

— Da. Asta e ideea. Evans nu era convins încă.

— Cine plăteşte pentru toate cercetările astea? întrebă el. Companiile de asigurări?

Kenner clătină din cap.

— E strict secret, spuse el.

— Vrei să spui că e vorba de armată?

— Corect.

— Armata plăteşte pentru cercetări despre vreme?

— Gândeşte-te la asta, spuse Kenner.

Dar Evans n-avea chef să se gândească. Era profund sceptic în legătură cu tot ce ţinea de armată. Ideea că plăteau cercetări meteo i se păru un exces la fel de ridicol ca şi scaunele de toaletă de şase sute de dolari sau cheile franceze de mii de dolari care deveniseră atât de celebre.

— Dacă mă întrebi pe mine, aruncă banii pe fereastră.

— FEE nu e de aceeaşi părere, spuse Kenner.

Atunci vorbi Sanjong, cu multă intensitate. Evans uitase că era soldat. Sanjong spuse că cine va controla vremea va controla câmpul de luptă. Era un vis străvechi al soldaţilor. Desigur că armata cheltuia bani pe asta.

— Deci îmi spui că se poate.

— Da, spuse Sanjong. De ce crezi că suntem aici?

Jeepul se adânci printre dealurile împădurite ale Parcului McKinley. Era o zonă cu păduri dese şi câmpuri deschise cu iarbă. Sarah, care stătea pe locul din dreapta, îl privi pe Peter. Arăta bine, avea un fizic puternic, de atlet. Dar uneori se comporta ca un mare plângăcios.

— Faci vreodată sport?

— Normal.

— Ce anume?

— Squash. Puţin fotbal.

— Aha.

— Hei, spuse el, doar pentru că nu trag cu arma... Sunt avocat, pentru numele lui Dumnezeu.

Era dezamăgită de el şi nu ştia nici măcar de ce. Probabil pentru că era speriată şi voia să fíe lângă cineva competent, îi plăcea să stea lângă Kenner. Avea atât de multe cunoştinţe, aptitudini... Ştia ce se întâmplă. Avea reacţii rapide în orice situaţie.

În timp ce Peter era băiat de treabă, dar...

Îi privi mâinile de pe volan. Conducea bine. Şi asta era important astăzi.

Nu mai era soare. Se apropiaseră de norii de furtună. Ziua era întunecoasă, mohorâtă, ameninţătoare. Şoseaua din faţa lor era pustie şi şerpuia printre copaci. Nu mai văzuseră nici o maşină de când ieşiseră din parc.

— Cât mai avem? întrebă Evans. Sarah verifică GPS-ul.

— Se pare că încă opt kilometri.

El încuviinţă din cap. Sarah îşi schimbă poziţia în scaun, pentru ca tocul pistolului să nu-i intre în coapsă. Aruncă o privire în oglinda de pe partea ei.

— Căcat.

— Ce e?

În spatele lor mergea un camion de livrări de un albastru spălăcit. Cu număr de Arizona.

AURORAVILLE

LUNI, 11 OCTOMBRIE

10.22 A.M.

— Avem probleme, spuse Sarah.

— De ce? Evans se uită în oglinda retrovizoare şi văzu camionul. Ce este?

Sarah ţinea în mână staţia radio.

— Kenner. Ne-au reperat.

— Cine? spuse Evans. Cine ne-a reperat? Radioul hârâi.

— Unde sunteţi? întrebă Kenner.

— Pe autostrada 95. Mai avem vreo şase kilometri.

— Bine, spuse Kenner. Urmaţi planul iniţial. Faceţi tot ce puteţi.

— Cine este? întrebă Evans, uitându-se în oglindă.

Camionul albastru avansa rapid. Foarte rapid. In următoarea clipă îi lovi. Şocat, Evans pierdu direcţia, apoi recapătă controlul maşinii.

— Ce *dracu'?* spuse el.

— Condu înainte, Peter, spuse Sarah.

Sarah scoase revolverul din toc. Şi-l puse pe genunchi şi privi în oglindă.

Camionul albastru rămăsese în urmă câteva clipe, dar acum accelera din nou.

— Uite-l că vine...

Poate pentru că Peter apăsase acceleraţia, impactul fu surprinzător de blând. Puţin mai mult decât un ghiont. Peter înclina maşina în curbe, privind în oglinda retrovizoare.

Camionul albastru se retrase din nou. îi mai urmări opt sute de metri, dar se menţinu la o distanţă de cinci sau şase maşini.

— Nu înţeleg, spuse Evans. Au de gând să ne lovească sau nu?

— Cred că nu, răspunse ea. Să vedem ce se întâmplă dacă încetineşti.

Maşina încetini, iar viteza ajunse la şaizeci şi patru de kilometri pe oră.

Camionul albastru reduse şi el viteza, rămânând şi mai în urmă.

— Doar ne urmăresc, spuse ea. *De ce?*

Primele picături de ploaie împroşcară parbrizul. Şoseaua din faţa lor era udă pe alocuri. Dar încă nu ploua serios.

Camionul albastru rămase şi mai în urmă.

Ajunseră la o curbă şi văzură în faţa lor un camion mare, cu remorcă. Mergea încet, n-avea mai mult de patruzeci şi opt de kilometri la oră. Pe uşile din spate scria „A&P".

— Căcat, spuse Evans. Văzu în oglinda retrovizoare camionul albastru, care încă îi urmărea. Ne-au prins la mijloc.

Trase de volan, încercând să depăşească trailerul, dar imediat şoferul se deplasă spre centrul şoselei. Evans se retrase prompt.

— Suntem prinşi în capcană, spuse el.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu înţeleg.

Trailerul le bloca înaintarea, dar camionul albastru rămăsese foarte în urmă, la câteva sute de metri.

Sarah încerca să-şi dea seama ce se întâmplă când un fulger căzu pe şosea, chiar în momentul m care trecea maşina lor. Căzuse la zece metri de ei, nu mai mult o izbucnire fierbinte, orbitoare, de lumină şi sunet. Amândoi tresăriră.

— Doamne, ce aproape a fost, spuse Evans.

— Da...

— N-am mai văzut niciodată un fulger aşa de aproape, înainte ca ea să-i poată răspunde, un al doilea fulger lovi pământul, chiar în faţa lor. Sunetul era exploziv; Evans trase de volan involuntar, deşi fulgerul trecuse.

— *Ce căcat!*

Când cel de-al treilea fulger lovi maşina, cu un bubuit asurzitor şi o presiune bruscă ce-i provocă o durere ca de cuţit în urechi, învăluind-o într-o explozie albă, în mintea lui Sarah încolţise deja o bănuială. Evans ţipă înspăimântat şi dădu drumul volanului; Sarah îl apucă şi repuse maşina în linie dreaptă pe şosea.

Un al patrulea fulger lovi în partea şoferului, la doar câţiva centimetri de maşină. Geamul de lângă şofer se sparse în bucăţi.

— Ce căcat, spunea Evans. Ce căcat! Ce e asta? Pentru Sarah era mai mult decât evident. *Atrăgeau fulgerele.*

Următorul fulger se prăvăli, urmat imediat de un altul, care lovi capota şi lăsă urme fierbinţi, zimţate, apoi dispăru. Pe capotă rămase o crestătură imensă, neagră.

— Nu pot să fac asta, spunea Evans. Nu pot, nu pot să fac asta.

— Condu, Peter, spuse Sarah, apucându-l de braţ şi strângându-l cu putere. *Condu.*

Ii mai loviră două fulgere, într-o succesiune rapidă. Sarah simţea mirosul a ceva care ardea nu ştia sigur ce anume. Dar acum înţelegea de ce fuseseră loviţi atât de blând.

Camionul albastru le ataşase ceva la maşină. Un fel de chestie electronică. Şi care atrăgea fulgerele.

— Ce ne facem? Ce ne facem? se lamenta Evans. Gemea la fiecare lovitură a fulgerelor.

Dar erau prinşi în capcană, pe o şosea îngustă, cu o pădure deasă de pini de fiecare parte a drumului... *Era ceva ce trebuia să ştie.* Pădurea... Ceva legat de pădure.

Un fulger spulberă parbrizul din spate cu forţa unei explozii. Altul îi izbi atât de puternic încât maşina se clătină pe asfalt, de parcă ar fi fost lovită cu ciocanul.

— La dracu' cu toate astea, spuse Evans, şi trase de volan, ieşind de pe autostradă pe o potecă noroioasă din pădure.

Sarah văzu un panou trecând în mare viteză pe lângă ei, numele unui oraş pe un stâlp şubred. Se afundară într-o beznă aproape totală sub pinii verzi, uriaşi. Dar fulgerele se opriră imediat.

Desigur, gândi ea. *Copacii.*

Chiar dacă maşina atrăgea fulgerele, ar fi lovit mai întâi copacii, pentru că erau mai înalţi.

Şi asta se şi întâmplă peste câteva secunde. Auziră un pocnet răsunător chiar în spatele lor, iar fulgerul lovi un pin înalt lateral, despicând trunchiul cu ceva ce arăta ca un abur şi copacul fu cuprins de flăcări.

— O să stârnim un incendiu în pădure.

— Nu-mi pasă, spuse Evans. Conducea repede. Vehiculul se legăna pe drumul noroios, dar era un jeep şi mergea bine, aşa că Sarah ştia că o vor scoate la capăt.

Privi în urmă şi văzu copacul în flăcări şi focul care se răspândea lateral, în limbi ce cuprindeau pământul.

La radio se auzi vocea lui Kenner:

— Sarah, ce se întâmplă?

— A trebuit să ieşim de pe şosea. Am fost loviţi de fulger.

— De mai multe! urlă Evans. încontinuu!

— Găsiţi atractorul, spuse Kenner.

— Cred că e prins de maşină, spuse Sarah. Pe când vorbea, un fulger lovi drumul chiar în faţa lor. Lumina era atât de puternică încât văzu dungi verzi în faţa ochilor.

— Atunci abandonaţi maşina, spuse Kenner. Staţi cât mai aproape de pământ.

Închise. Evans continuă să accelereze înainte, iar jeepul se poticnea din cauza brazdelor de pământ.

— Nu vreau să ies, spuse el. Cred că suntem mai în siguranţă înăuntru. întotdeauna se zice că nu trebuie să abandonezi maşina, pentru că înăuntru eşti mai la adăpost. Cauciucurile te izolează.

— Dar arde ceva, spuse ea, adulmecând aerul. Maşina se zdruncina şi se clătina. Sarah încerca să-şi ţină echilibrul ţinându-se bine în scaun, fără să atingă metalul din uşi.

— Nu-mi pasă, cred că trebuie să rămânem aici.

— Ar putea exploda rezervorul de benzină...

— Nu vreau să plec, spuse el. Nu plec. încheieturile degetelor i se albiseră, atât de strâns ţinea volanul. Sarah " ăzu în faţă un luminiş. Era o poiană mare, cu iarbă galbenă, înaltă.

Un fulger izbi cu un bubuit înspăimântător, spulberând oglinda laterală, care explodă ca o bombă. După câteva momente, auziră un zgomot înfundat. Maşina se înclină într-o parte.

— Ah, căcat, spuse Evans. S-a spart un cauciuc.

— S-a terminat şi cu izolaţia, spuse ea.

Maşina se târa acum, partea de jos zgâria pământul noroios, metalul scrâşnea.

— Peter, spuse ea.

— Bine, bine, lasă-mă doar să ajung la luminiş.

— Nu cred că mai putem aştepta.

Dar terenul accidentat se sfârşi, drumul deveni neted, iar Evans merse înainte, pe jantă, spre poiană. Picăturile de ploaie loveau parbrizul. Deasupra ierbii, Sarah văzu acoperişurile unor clădiri de lemn albite de soare. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că era un oraş fantomă. Sau un oraş minier.

În faţă se afla un panou, AURORAVILLE, POP. 82. Un alt fulger lovi pământul, iar Evans intră în panou şi-l răsturnă.

— Peter, cred că am ajuns.

— Bine, gata, lasă-mă să mă mai apropii puţin...

— *Acum, Peter!*

Opri maşina şi amândoi deschiseră uşile simultan. Sarah se aruncă la pământ şi un alt fulger lovi atât de aproape de ea încât curentul de aer fierbinte o izbi lateral şi o făcu să se rostogolească pe sol. Răgetul fulgerului era asurzitor.

Se ridică în genunchi şi se târî în spatele maşinii. Evans se afla de cealaltă parte a jeepului şi striga ceva, dar nu-l putu auzi. Examina bara din spate a maşinii. Nu era nimic ataşat acolo, nici un dispozitiv.

Nu era nimic acolo.

Dar nu avu timp să se gândească, pentru că un alt fulger lovi partea din spate a jeepului, clătinându-l, iar parbrizul din spate se sfărâmă, împroşcând-o cu bucăţi de sticlă. Se luptă cu panica şi se târî înainte, rămânând cât mai aproape de sol în timp ce ocolea jeepul, prin iarbă, spre cea mai apropiată clădire.

Evans se afla undeva în faţă, strigând la ea. Dar nu-l auzea pe deasupra bubuitului fulgerelor. Nu mai voia încă un trăsnet, nu acum, dacă ar mai putea avansa câteva secunde...

Mâinile sale atinseră lemnul. O scândură.

Un pas.

Se târî înainte rapid, făcându-şi loc prin iarbă şi văzu o verandă, o clădire decrepită şi, atârnată de acoperiş, o plăcuţă atât de decolorată încât nu înţelegea ce scrie. Evans se afla înăuntru, ea se târa înainte, fără să se gândească la rănile de pe mâini, iar el urla, urla...

Auzi în sfârşit ce spunea:

— *Atenţie la scorpioni!*

Erau peste tot pe veranda de lemn minusculi, de un galben deschis, cu cleştii în aer. Trebuie să fi fost vreo douăzeci. Se mişcau surprinzător de repede, în lateral, ca nişte crabi.

— Ridică-te!

Se ridică în picioare şi alergă, simţind cum arahnidele îi crănţăne sub picioare. Un alt fulger izbi acoperişul clădirii, dărâmând plăcuţa, care căzu pe verandă într-un nor de praf.

Apoi se afla în clădire. Şi Evans stătea acolo, cu pumnii ridicaţi, urlând:

— Aşa! Aşa! Am reuşit! Ea respira cu greutate.

— Cel puţin nu erau şerpi, spuse Sarah, iar pieptul i se ridica ritmic.

— Ce? făcu Evans.

— In clădirile astea vechi sunt întotdeauna şerpi cu clopoţei.

— O, Doamne!

Afară tunetele bubuiau.

Şi fulgerele începură din nou.

Prin fereastra spartă, murdară, Sarah privea jeepul şi se gândea că acum, că ieşiseră din maşină, nici un fulger n-o mai lovea... se gândea... nimic pe bara din spate... atunci de ce le tamponase camionul maşina? Ce rost avea? Se întoarse să-l întrebe pe Evans dacă observase...

Şi un fulger se prăvăli prin acoperiş, despicându-l sub cerul întunecat, aruncând scânduri în toate direcţiile şi lovind pământul exact unde stătuse ea. Fulgerul lăsase o ţesătură întunecată de dungi zimţate, ca umbra unei tufe de spini pe podea. Mirosul de ozon era puternic. Rotocoale de fum se ridicau din scândurile uscate ale duşumelei.

— Toată clădirea asta ar putea fi distrusă, spuse Evans. Deschisese deja o uşă laterală, ca să iasă.

— Stai cât mai jos, spuse Sarah, şi-l urmă.

Ploaia începuse să cadă mai violent, picături mari, rapide, care îi loveau spatele şi umerii în timp ce alerga spre următoarea clădire. Avea un coş de cărămidă şi părea în general mai solidă. Dar ferestrele erau la fel, sparte şi acoperite de un strat gros de praf şi mizerie.

Încercară cea mai apropiată uşă, dar era blocată, aşa că alergară spre intrarea din faţă şi găsiră uşa larg deschisă. Sarah intră în fugă înăuntru. Un fulger explodă în spatele ei, dărâmând acoperişul peste verandă şi despicând unul dintre stâlpii laterali în drumul său spre pământ. Unda de şoc spulberă ferestrele din faţă într-o jerbă de cioburi murdare. Sarah se întoarse, îşi acoperi faţa, iar când putu din nou să vadă, îşi dădu seama că era atelierul unui fierar. în centrul încăperii se afla un cuptor mare, iar din tavan atârnau tot felul de unelte din fier.

Şi pe pereţi văzu potcoave, cleşti, tot felul de metale...

Camera era plină de metale.

Tunetul bubuia ameninţător.

— Trebuie să ieşim de aici, strigă Evans. Nu e locul potrivit ca să...

Nu apucă să termine. Următorul fulger îl aruncă la pământ, pătrunse prin tavan, răscoli uneltele de fier, apoi se prăvăli asupra cuptorului, aruncând cărămizi în toate direcţiile. Sarah se aplecă, îşi acoperi capul şi urechile, simţi cum cărămizile îi

lovesc umerii, spatele, picioarele cum o trântesc la pământ apoi simţi o durere ascuţită în frunte şi văzu câteva stele fugare înainte ca întunericul s-o cuprindă, iar bubuitul tunetelor lăsă locul unei tăceri nesfârşite.

PĂDUREA
LUNI, 11 OCTOMBRIE
11.11 A.M.

Kenner se afla la douăzeci şi patru de kilometri de ei, îndreptându-se spre est pe Route 47 şi asculta radioul lui Sarah. Transmiţătorul ei era încă în funcţiune, prins la curea. Era greu să-ţi dai seama ce se întâmpla, pentru că fiecare fulger producea o descărcare de energie statică, ce dura cam cincisprezece secunde. Totuşi, înţelesese ce era mai important Evans şi Sarah ieşiseră din maşină, dar fulgerele nu se opriseră. De fapt, păreau să-i urmărească.

Kenner ţipa în emiţător, încercând să-i atragă atenţia lui Sarah, dar aparent ea redusese volumul sau era prea ocupată cu ce se întâmpla în oraşul fantomă.

Spunea încontinuu:

— Vă urmăresc!

Dar ea nu răspunsese.

Acum primi o descărcare prelungă de energie statică, urmată de tăcere. Kenner schimbă canalele.

— Sanjong?

— Da, profesore.

— Ai ascultat?

— Da.

— Unde eşti?

— Pe Route 190, mă îndrept spre nord. Mai am cam cinci kilometri până la pânza de păianjen.

— Ai văzut vreun fulger până acum?

— Nu. Dar ploaia de-abia a început aici. Primele picături pe parbriz.

— Bine. Rămâi pe frecvenţă.

Se întoarse pe canalul lui Sarah. încă mai era energie statică, dar din ce în ce mai puţină.

— Sarah! Eşti acolo? Sarah! Sarah! Kenner auzi o tuse, care venea de la distanţă.

— Sarah!

Un clic. Un bang. Cineva umbla la radio. O tuse.

— Aici e Peter. Evans.

— Ce se întâmplă acolo?

— ... moartă.

— Ce?

— E moartă. Sarah e moartă. A fost lovită de o cărămidă, a căzut, apoi a venit un fulger care a lovit-o în plin şi e moartă. Sunt lângă ea. E moartă, fir-ar să fíe, e moartă...

— Încearcă gură-la-gură.

— Îţi spun că e moartă.

— Peter. *Gură-la-gură.*

— O, Doamne... E *vânătă...*

— Asta înseamnă că e în viaţă, Peter.

— ... ca un cadavru, un... cadavru...

— Peter, ascultă-mă.

Dar Peter nu auzea nimic. Idiotul ţinea degetul pe butonul radioului. Kenner înjură, frustrat. Şi brusc o nouă descărcare de energie statică. Kenner ştia ce înseamnă asta.

Fulgerul mai lovise o dată. Puternic.

— Sanjong?

Kenner nu mai primea nimic, în afară de energie statică, nici de pe canalul lui Sanjong. Dură zece secunde, cincisprezece secunde. Deci şi Sanjong fusese lovit. Şi atunci realiză Kenner care putea fi cauza.

Sanjong reluă legătura, tuşind.

— Eşti bine?

— Am fost lovit de fulger. Foarte aproape de maşină. Nu-mi vine să cred cât de aproape.

— Sanjong, spuse Kenner. Cred că e din cauza radiourilor.

— Aşa crezi?

— De unde le avem?

— Le-am primit prin FedEx de la DC.

— Pachetul ţi-a fost livrat personal?

— Nu. La motel. Mi l-a dat proprietarul când m-am cazat... Dar cutia era sigilată...

— Aruncă radioul, spuse Kenner.

— N-avem reţea pentru mobil, n-o să putem comunic... Atât. Doar o descărcare de energie statică.

— Peter.

Nici un răspuns. Radioul rămase tăcut. Nici măcar energie statică.

— Peter. Răspunde-mi. Peter. Eşti acolo? Nimic. Era mort.

Kenner aşteptă câteva clipe. Nu primi nici un răspuns de la Evans.

Primele picături de ploaie stropiră parbrizul lui Kenner. Coborî geamul şi aruncă radioul. Se rostogoli pe asfalt şi ajunse în iarba de pe cealaltă parte a şoselei.

Kenner înaintase o sută de metri când un fulger lovi în spatele său, pe partea opusă a drumului.

Chiar erau radiourile.

Cineva umblase la radiouri. în DC? în Arizona? Era greu să afle cu certitudine şi la momentul ăsta nu conta. Planul lor atent coordonat era imposibil de pus în practică acum. Situaţia devenise brusc foarte periculoasă. Plănuiseră să lovească toate trei dispozitivele de lansare a rachetelor simultan. Asta nu se va mai întâmpla acum. Desigur, Kenner încă va distruge obiectivul său. Dacă Sanjong mai era în viaţă, ar putea ajunge la al doilea, dar atacul lor nu va mai fi coordonat. Dacă unul dintre ei întârzia, echipa ce controla al doilea dispozitiv de rachete ar fi informată prin radio şi ar aştepta cu armele pregătite. Kenner nu se îndoia de asta.

Iar Sarah şi Evans erau fie morţi, fie scoşi din uz. Maşina lor era distrusă. Cu siguranţă n-aveau cum să ajungă la al treilea obiectiv.

Deci: un singur obiectiv scos din funcţiune. Poate două.

Va fi suficient?

Poate, gândi el.

Kenner privi şoseaua din faţa sa, o fâşie palidă sub cerul întunecat. Nu se gândea dacă prietenii lui mai sunt sau nu în viaţă. Poate că toţi trei muriseră. Dar dacă nu oprea furtuna, vor fi sute de morţi. Copii, familii. Farfurii de hârtie în noroi şi echipe de salvare dezgropând cadavre.

Cumva trebuia să-i oprească.

Continuă, să conducă, spre furtună.

MCKINLEY

LUNI, 11 OCTOMBRIE

11.29 A.M.

— Mami, mami! Brad m-a bătut! Mami! Spune-i să mă lase în pace!

— Hai, copii…

— Bradley! De câte ori să-ţi mai spun? Las-o în pace pe sora ta!

Poliţistul Miguel Rodriguez, de la Arizona Highway Patrol, aflat în parcul McKinley, stătea deoparte, lângă maşina sa şi privea cum se desfăşoară picnicul. Era deja unsprezece treizeci dimineaţa, iar copiilor li se făcuse foame. începuseră să se bată. în tot parcul se făceau grătare, iar fumul se ridica spre cerul tot mai întunecat. Unii părinţi priveau în sus îngrijoraţi, dar nimeni nu pleca. Ploaia nu începuse aici, deşi auziseră pocnetul fulgerelor şi bubuitul tunetelor la câţiva kilometri spre nord.

Rodriguez privi portavocea de pe scaunul maşinii. în ultima jumătate de oră aşteptase nerăbdător apelul prin radio al agentului Kenner, care să-i spună să evacueze parcul.

Dar încă nu primise nici un apel.

Iar agentul Kenner îi dăduse instrucţiuni precise. Să nu evacueze Parcul McKinley până nu i se spune.

Rodriguez nu înţelegea de ce trebuia să aştepte, dar Kenner insistase. Spusese că era o problemă de siguranţă naţională. Rodriguez nu înţelegea nici asta. Cum să fie un amărât de picnic în parc o problemă de siguranţă naţională?

Dar ştia să recunoască un ordin când îl primea. Aşa că Rodriguez aştepta, nerăbdător şi neliniştit, şi privea cerul.

Chiar şi atunci când auzi staţia meteo care avertiza asupra pericolului de inundaţii în districtele de est, de la Kayenta la Two Guns şi Camp Payson zonă care includea McKinley continuă să aştepte.

N-avea cum să ştie că apelul radio pe care-l aştepta n-avea să vină niciodată.

AURORAVILLE
LUNI, 11 OCTOMBRIE
11.40 A.M.

Peter Evans fusese salvat de uşoara mâncărime pe care o simţise pe când ţinea radioul în mâinile sale transpirate. Cu câteva minute înainte, Evans realizase că ceva anume făcea ca fulgerul să-i urmărească, oriunde s-ar fi dus. Nu se pricepea la

ştiinţă, dar presupunea că era ceva metalic sau electronic. Pe când vorbea cu Kenner simţise un mic şoc electric dinspre staţia radio şi instinctiv o aruncase în cealaltă parte a camerei. Aterizase peste un fel de menghină de fier, care semăna cu o capcană pentru urşi.

Fulgerul lovise după câteva clipe, strălucitor şi asurzitor, iar Evans se aruncase la pământ, peste corpul lui Sarah. Pe când zăcea acolo, ameţit de frică, cu urechile ţiuindu-i din cauza trăsnetului, se gândi o clipă că trupul ei se mişcase.

Se ridică rapid şi începu să tuşească. Camera era plină de fum. Peretele opus ardea, cu flăcări încă mici, dar care începuseră deja să se înalţe. Se uită din nou la Sarah, care zăcea vânătă şi rece. In mintea sa nu exista nici un dubiu că murise. Probabil că-şi imaginase mişcarea, dar...

Îi acoperi nasul şi începu să-i facă respiraţie gură-la-gură. Buzele îi erau reci. Asta îl sperie. Era convins că murise. Văzu jar fierbinte şi cenuşă plutind prin aer. Trebuia să plece înainte ca întreaga clădire să se prăbuşească peste el. Nu mai ştia de când stătea acolo, suflând în plămânii ei.

Oricum n-avea nici un sens. Auzi cum flăcările trosneau în jurul său. Se uită în sus şi văzu că lemnul tavanului începuse să se aprindă.

Fu cuprins de panică. Sări în picioare, alergă la uşă, o deschise şi ieşi.

Fu uimit când simţi asprimea ploii care cădea o răpăială care-l udă până la piele instantaneu. Şocul îl făcu să-şi revină. Privi în urmă şi o văzu pe Sarah, care zăcea pe podea. Nu putea s-o părăsească.

Alergă înapoi, o apucă de braţe şi o târî afară. Trupul ei inert era surprinzător de greu. Capul îi atârna pe spate, avea ochii închişi, iar gura îi rămăsese deschisă. Chiar era moartă.

Ieşind din nou în ploaie, o lăsă pe iarba galbenă, se aşeză în genunchi şi continuă să-i facă respiraţie gură-la-gură. Nu ştia sigur cât timp o ţinuse în ritmul acesta constant. Un minut, două minute. Poate cinci. în mod evident n-avea nici un sens, dar continuă dincolo de orice limită raţională, pentru că, în mod ciudat, acest ritm îi uşura propria stare de panică, îi dădea ceva de făcut. Stătea acolo, în mijlocul unui potop, înconjurat de un oraş fantomă în flăcări şi...

Sarah scoase aerul din piept. Corpul i se ridică brusc, iar el îi dădu drumul, uluit. Ea se mişcă de câteva ori spasmodic, apoi o apucă o criză de tuse.

— Sarah...

Ea gemu. Se rostogoli într-o parte. O luă în braţe şi o ţinu strâns. Respira. Dar ochii i se roteau nebuneşte. Nu părea conştientă.

— Hai, Sarah...

Tuşea, tremura din tot corpul. Evans se întreba dacă nu cumva putea să moară prin sufocare.

— Sarah...

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut sa şi-l limpezească. Deschise ochii şi-l privi.

— Mamă, spuse ea, ce *durere de cap* am! Evans simţi că-i dau lacrimile.

Sanjong îşi privi ceasul. Ploaia se înteţise, iar ştergătoarele se mişcau încontinuu. Era foarte întuneric şi-şi aprinsese farurile.

Aruncase radioul de ceva vreme, iar fulgerele din jurul maşinii se opriseră. Dar continuau în altă parte auzea bubuitul îndepărtat al tunetelor. îşi verifică GPS-ul şi realiză că se afla doar la câteva sute de metri de pânza de păianjen pe care trebuia s-o distrugă.

Scrută şoseaua din faţa sa, căutând drumul lateral. Şi atunci văzu primul grup de rachete care se înălţau spre cer, ca nişte păsări negre ce ţâşneau spre norii întunecaţi, tulburi.

Şi, într-o clipă, un mănunchi de fulgere se repeziră spre pământ, purtate de cabluri.

La şaisprezece kilometri nord, Kenner văzu rachetele lansate dinspre a treia pânză de păianjen. Se gândi că dispozitivul acela avea doar cincizeci de rachete, ceea ce însemna că celelalte o sută se aflau încă la sol.

Ajunse pe drumul lateral, coti la dreapta şi ieşi imediat într-o poiană. într-o parte era parcat un camion mare, cu remorcă. Lângă cabină stăteau doi oameni, în jachete de ploaie galbene. Unul dintre ei ţinea în mână o cutie detonatorul.

Kenner nu ezită. Trase de volanul jeepului şi se îndreptă direct spre camion. Bărbaţii rămaseră încremeniţi o clipă, apoi săriră în lături în ultimul moment, tocmai când Kenner zgârie cabina metalul scrâşni, apoi se îndreptă spre câmpul de rachete.

În oglinda retrovizoare îi văzu pe cei doi bărbaţi care se ridicau, dar deja ajunsese în interiorul pânzei de păianjen şi trecea prin reţeaua de cabluri, încercând să strivească lansatoarele sub roţi. Când le lovea, auzea: Poc! Poc! Poc! Spera că reuşise să le împiedice lansarea, dar se înşelase.

Chiar în faţă văzu alte cincizeci de rachete care scuipau flăcări şi se înălţau spre cer.

Sanjong era în mijlocul celui de-al doilea luminiş. Văzu la dreapta o baracă din lemn, lângă care era parcat un camion. Baraca era luminată şi văzu la fereastră câteva siluete care se mişcau. înăuntru erau oameni. Din baracă ieşeau cabluri, care dispăreau în iarbă.

Se îndreptă spre baracă şi apăsă butonul de pilot automat de pe volan.

Văzu un bărbat care ieşea din baracă, cu o mitralieră. O flacără ţâşni pe ţeava, spulberând parbrizul lui Sanjong. Deschise uşa şi sări din jeep, ţinându-şi arma departe de corp, apoi căzu şi se rostogoli în iarbă.

Îşi ridică privirea la timp pentru a vedea cum jeepul izbea baraca. Urmară strigăte şi mult fum. Sanjong era la doar douăzeci de metri. Aştepta. După câteva clipe, bărbatul cu mitraliera veni în fugă spre jeep, căutându-l pe şofer. Striga surescitat.

Sanjong trase un singur foc. Omul căzu.

Aşteptă. Un al doilea bărbat ieşi din cabină, urlând în ploaie. îl văzu pe cel căzut şi făcu un salt înapoi, lovindu-se de bara din faţă a jeepului. Se aplecă şi începu să-l strige pe bărbatul rănit.

Sanjong trase. Omul dispăru, dar Sanjong nu era sigur că-l nimerise.

Trebuia să-şi schimbe poziţia. Ploaia culcase iarba, aşa că nu avea camuflajul pe care şi l-ar fi dorit. Se rostogoli rapid, avansând zece metri în lateral, apoi se târî înainte cu grijă, încercând să vadă în interiorul barăcii. Dar maşina izbise uşa de la intrare, iar luminile se stinseseră. Era sigur că în baracă mai erau oameni, dar nu vedea pe nimeni. Ţipetele încetaseră. Se auzea doar bubuitul tunetului şi răpăitul ploii.

Se încorda, ascultând. Auzi pârâitul radiourilor. Şi voci.

Mai erau oameni în baracă.

Aşteptă în iarbă.

Ploaia îi intra în ochi lui Evans în timp ce învârtea cheia franceză, strângând piuliţele la una dintre roţile din faţă ale jeepului. Roata de rezervă era acum montată. îşi şterse ochii, apoi strânse scurt fiecare şurub în parte. Ca să se asigure. Drumul înapoi pe şosea era dificil şi cu ploaia asta devenise noroios. Nu voia ca roata să slăbească.

Sarah îl aştepta pe scaunul din dreapta. O adusese în maşină aproape târâş. încă era în stare de şoc, aşa că fu surprins s-o audă strigând, ca să acopere ploaia.

Evans privi în sus.

Văzu în depărtare faruri. La capătul luminişului.

Se încruntă.

Era camionul albastru.

— Peter!

Lăsă din mână cheia franceză şi alergă spre portiera şoferului. Sarah pornise deja motorul. Ajunse la volan şi băgă jeepul în viteză. Camionul albastru se apropia de ei, traversând luminişul.

—Dă-i drumul, spuse Sarah.

Evans apăsă acceleraţia, întoarse şi intră în pădure înapoi pe drumul pe care veniseră. In spatele lor, clădirea în flăcări fusese stinsă de ploaie. Acum era doar o ruină care ardea mocnit, din care ieşeau nori de fum.

Camionul albastru trecu pe lângă clădire fără să se oprească. Şi o luă pe urmele lor.

Kenner se întoarse şi porni spre camionul cu remorcă. Bărbaţii stăteau acolo, cu detonatorul în mână. Unul dintre ei scosese un pistol şi trăgea spre Kenner. Kenner acceleră puternic, îndreptându-se direct spre ei. II lovi pe cel cu pistolul. Corpul acestuia fu proiectat în aer, pe deasupra jeepului. Cel de-al doilea bărbat reuşise cumva să scape. Kenner trase de volan.

Se întoarse şi-l văzu pe cel pe care-l lovise clătinându-se pe picioare prin iarbă. Celălalt nu se vedea nicăieri. Cel care se clătina ridică arma exact în clipa când Kenner îl lovi a doua oară. Căzu, iar jeepul trecu peste trupul lui. Kenner îl căuta pe celălalt individ — cel cu detonatorul.

Nu-l vedea.

Răsuci volanul. Omul nu s-ar fi putut duce decât într-un singur loc.

Kenner porni spre camion.

Sanjong aştepta în iarbă când auzi zgomotul unui motor de camion. Nu putea vedea din cauza propriului său jeep răsturnat. Camionul se afla în spatele jeepului. Auzi cum cineva îl bagă în viteză şi dă înapoi.

Sanjong se ridică în picioare şi începu să alerge. Un glonţ ţiui pe lângă el. Se aruncă din nou la pământ. Lăsaseră pe cineva în casă.

Rămase în iarbă şi se târî înainte, spre camion. Gloanţele se înfigeau în iarbă, în jurul său. Cumva îşi dădeau seama de poziţia sa, chiar şi în iarbă. Asta însemna...

Se întoarse cu faţa la casă. îşi şterse apa de pe ochi şi se uită prin luneta armei sale.

Individul era pe acoperişul barăcii. Aproape invizibil, cu excepţia momentelor când se ridica să tragă.

Sanjong ţinti puţin sub marginea acoperişului. Ştia că glonţul va trece prin lemn. Omul nu se mai vedea. Dar privi cum arma sa alunecă de pe acoperiş.

Se ridică în picioare şi alergă spre camion, dar acesta pornise deja, lăsând în urmă luminişul două faruri roşii în ploaie, care dispărură pe şoseaua principală.

Kenner ieşise din jeep şi se aruncase la pământ. îl vedea pe individul rămas, o siluetă dedesubtul camionului mare, cu remorcă.

— Nu trage, nu trage! urla omul.

— Ieşi încet, cu mâinile goale, strigă Kenner. Vreau să-ţi văd mâinile.

— Dar nu trage...

— Ieşi de acolo. Foarte încet şi...

O salvă neaşteptată de mitralieră. Lovi iarba umedă din jurul lui.

Kenner îşi lipi faţa de pământul umed şi aşteptă.

— Mai repede! spuse Sarah, privind în urmă.

Jeepul se zdruncina prin noroi, iar farurile luminau haotic.

— Nu cred că pot... spuse Evans.

— Se apropie! Trebuie să mergi mai repede! Aproape ieşiseră din pădure. Evans vedea autostrada la câteva zeci de metri în faţă. îşi aduse aminte că ultima porţiune a drumului forestier era mai puţin accidentată, aşa că acceleră, îndreptându-se într-acolo. Ieşi pe autostradă şi o luă spre sud.

— Ce faci? spuse Sarah. Trebuie să mergem la câmpul de rachete.

— E prea târziu. Ne întoarcem în parc.

— Dar i-am promis lui Kenner...

— E prea târziu. Priveşte furtuna. E deja foarte puternică. Trebuie să ne întoarcem şi să ajutăm familiile alea din parc.

Dădu drumul ştergătoarelor la maximum şi acceleră pe şosea, spre furtună.

În spatele lor, camionul albastru întoarse şi-i urmă.

Agentul de poliţie Miguel Rodriguez urmărise cascada. Acum o oră de pe stânci coborâse o ceaţă albicioasă. Acum căpătase o nuanţă cafenie şi era mai densă. Şi râul începea să se umfle. Curgea mai repede şi căpătase o culoare maronie, mâloasă.

Dar în parc tot nu ploua. Aerul devenise umed în mod simţitor şi timp de câteva minute căzuseră picături răzleţe, dar apoi ploaia se oprise. Câteva familii îşi abandonaseră grătarele. Alte câteva îşi strângeau lucrurile în maşină, din cauza furtunii care ameninţa. Dar majoritatea aleseseră să o ignore. Directorul şcolii se plimba printre participanţii la picnic, spunându-le oamenilor că vremea rea va trece şi rugându-i pe toţi să mai rămână.

Rodriguez era neliniştit. Trase de gulerul uniformei, care-l deranja din cauza umidităţii. Se plimba în sus şi-n jos pe lângă portiera deschisă a maşinii. Auzi cum radioul poliţiei emitea avertismente de inundaţie pentru Clayton County, unde se afla Parcul McKinley. Nu voia să mai aştepte, dar ezita încă.

Nu înţelegea de ce nu-l sunase Kenner. Parcul era aşezat într-un canion şi existau toate semnele unor inundaţii serioase. Rodriguez trăise toată viaţa în nordul Arizonei. Ştia că trebuia să evacueze imediat parcul.

De ce nu sunase Kenner?

Bătu cu degetele în portiera maşinii.

Se hotărî să mai aştepte încă cinci minute.

Cinci minute. Nu mai mult.

Cel mai mult îl îngrijora cascada. Nuanţa cafenie îi îndepărtase pe oameni şi cei mai mulţi plecaseră din zonă. Dar câţiva adolescenţi încă se mai jucau în bazinul de la baza cascadei. Rodriguez ştia că stâncile s-ar putea prăvăli în orice clipă. Chiar şi pietrele de dimensiuni mici ar fi avut suficientă forţă ca să-i ucidă pe cei de la poale.

Rodriguez se gândea să evacueze zona cascadei când remarcă un lucru ciudat. în vârful cascadei, acolo unde apa se prăvălea peste stânci, văzu o camionetă cu antenă. Părea o maşină de televiziune. Nu scria nimic pe ea, dar avea un fel de siglă. Dar nu putea să-şi dea seama de la această distanţă. Văzu cum din maşină coboară un cameraman şi îşi ocupă poziţia lângă cascadă, se lasă pe vine cu camera de filmat pe umăr şi priveşte în jos, spre parc. Lângă el stătea o femeie îmbrăcată în fustă şi bluză, care-i arăta diverse lucruri, în mai multe direcţii. Aparent, îi spunea ce să filmeze, căci el orienta camera în direcţia indicată de ea.

În mod evident era o echipă de la ştiri.

Gândi: *O echipă de la ştiri pentru un picnic şcolar?*

Rodriguez se concentra, încercând să identifice sigla de pe camionetă. Era galben cu albastru, cu nişte cercuri suprapuse. Nu aparţinea nici unei staţii locale. Dar era ceva sinistru cu echipa asta de filmare, care venise tocmai când furtuna se abătea asupra parcului. Se hotărî să meargă să le vorbească.

Kenner nu voia să-l ucidă pe omul care se ghemuise acum sub maşină. Nici un membru al FEE nu fusese capturat până acum şi acesta părea un candidat potrivit. Kenner îşi dădea seama după vocea omului că era speriat. Şi părea tânăr, probabil înjur de douăzeci de ani. Probabil că moartea prietenului său îl tulburase. Cu siguranţă nu mânuia mitraliera foarte bine.

Acum îi era teamă că va muri şi el. Poate că avea îndoieli în privinţa cauzei sale.

— Ieşi acum! urlă Kenner. Ieşi şi totul o să fie în regulă.

— Du-te-n mă-ta! spuse individul. Cine dracului eşti tu? Care-i problema ta? Nu înţelegi, frate? Noi încercăm să salvăm planeta.

— Încălcaţi legea, spuse Kenner.

— *Legea,* spuse dispreţuitor omul. Legea e proprietatea corporaţiilor care poluează mediul şi distrug viaţa oamenilor.

— Singurul care ucide eşti tu, spuse Kenner. Tunetele bubuiau, iar fulgerele luminau palid din spatele norilor ca de cerneală. Era absurd să poarte o astfel de conversaţie în mijlocul unei furtuni.

Dar merita, ca să-l prindă pe individ în viaţă.

— Hei, eu nu omor pe nimeni, spuse omul. Nici măcar pe tine.

— Omori copilaşi, spuse Kenner, în parc. Ucizi familii care au venit la picnic.

— Victimele sunt inevitabile când lupţi pentru o cauză socială. Istoria ne-a arătat asta.

Kenner nu era sigur dacă tipul credea ce spune, dacă fusese îndoctrinat în şcoală sau reacţiona aşa din cauza fricii. Dar poate că voia să-i distragă atenţia...

Privi spre dreapta, pe sub vehiculul său. Şi văzu două picioare care se mişcau pe lângă jeep, înaintând spre el.

La naiba, gândi el. Era dezamăgitor. Ţinti cu grijă, trase o singură dată şi-l nimeri pe individ în gleznă. Omul ţipă de durere şi căzu pe spate. Kenner îl vedea sub maşină. Nu era tânăr, avea înjur de patruzeci-patruzeci şi cinci de ani. Bărbos. Ţinea în mână o mitralieră şi se rostogolea pe o parte ca să tragă...

Kenner trase de două ori. Capul omului căzu pe spate. Scăpă mitraliera şi rămase nemişcat, zăcând într-o poziţie nefirească pe iarbă.

Omul de sub trailer începu să tragă cu mitraliera. Gloanţele zburau în toate sensurile. Kenner auzi de mai multe ori cum perforau jeepul. Rămase în iarbă, cu capul la pământ.

Când tirul se opri, strigă:

— Îţi mai dau o şansă!

— Du-te-n mă-ta!

Kenner aşteptă. Urmă o tăcere lungă. Ascultă zgomotul ploii. Devenise foarte violentă. Aşteptă. Tipul strigă:

— M-ai auzit, imbecil împuţit?

— Te-am auzit, spuse Kenner, şi trase un singur foc.

Era un adevărat potop, se gândea Evans în timp ce ţinea strâns volanul. Ploaia cădea ca un torent dens. Chiar şi cu ştergătoarele la maximum, îi era aproape imposibil să vadă în faţă. Redusese viteza la optzeci, apoi la şaizeci şi cinci de kilometri la oră. Acum ajunsese la cincizeci. Şi camionul din spatele lor încetinise. Nu prea aveau de ales.

Depăşi una sau două maşini, dar ambele opriseră la marginea şoselei. Era alegerea rezonabilă.

Asfaltul era inundat şi în orice mică denivelare se forma un lac sau un pârâu. Uneori nu-şi putea da seama cât de adâncă era apa şi nu voia să-şi ude motorul. Tură motorul, ca să-l menţină uscat.

Nu vedea nici un indicator. Era aproape la fel de întuneric ca noaptea, mergea cu farurile aprinse, dar nu prea îi erau de mare folos. Nu vedea decât la câţiva metri în faţă, prin ploaie.

Se uită la Sarah, dar ea privea fix înainte. Nu se mişca, nu vorbea. Se întrebă dacă se simţea bine.

Uneori vedea în oglinda retrovizoare farurile camionului care-i urmărea, alteori nu. Atât de tare ploua.

— Cred că aproape am ajuns în parc, spuse el. Dar nu sunt sigur.

Parbrizul începea să se aburească pe interior. Il şterse cu dosul braţului şi cu cotul, iar geamul scârţâi. Acum vedea puţin mai bine. Se aflau în vârful unui deal lin şi se îndreptau spre...

— Căcat.

— Ce e? spuse Sarah.

— Uită-te.

La poalele dealului se afla un canal de patru metri şi jumătate, iar şoseaua trecea peste câteva ţevi care transportau apă. Mai devreme, canalul păruse doar un fir argintiu printre stânci. Dar se lăţise, se umflase şi inundase şoseaua, iar apa se mişca rapid.

Evans nu-şi dădea seama cât de adâncă era. Probabil că nu foarte adâncă.

— Peter, spuse Sarah. Ai oprit.

— Ştiu.

— Nu te poţi opri.

— Nu ştiu dacă pot trece prin chestia asta, spuse el. Nu ştiu cât de adâncă...

Cincisprezece centimetri de apă sunt de-ajuns ca să ia pe sus o maşină.

— N-ai de ales.

Văzu în oglinda retrovizoare farurile camionului. începu să coboare dealul, spre canal. Continuă să privească în oglindă, aşteptând să vadă ce face camionul. încetinise, dar rămăsese pe urmele jeepului care cobora dealul.

— Ţine pumnii strânşi, spuse Evans.

— Ţin totul strâns.

Intră în apă. Şiroia în jurul maşinii, împroşcând până la geam şi bolborosea pe sub podea. Se temea că va fi afectat contactul, dar până acum totul mergea bine.

Oftă. Se apropia de mijlocul canalului şi nu era atât de adânc. Nu mai mult de cinci-şase centimetri. Aveau să iasă cu bine din el.

— Peter... Sarah arătă în faţă.

Un camion cu remorcă venea spre ei. Farurile luminau intermitent. Nu încetinea deloc.

— E un idiot, spuse Evans.

Mişcându-se încet prin apă, coti la dreapta, spre limita şoselei, ca să-i facă loc.

Ca răspuns, camionul se îndreptă direct spre el. Nu încetinea,

Apoi văzu sigla de pe cabină. Scria, cu litere roşii, „A&P".

— Peter, *fă ceva !*

— Cum ar fi ce?

— *Fă ceva!*

Câteva tone de oţel se îndreptau ameninţător spre el. Privi în oglinda retrovizoare. Camionul albastru se afla încă pe urmele lor, din ce în ce mai aproape.

Îl prinseseră la mijloc. Aveau de gând să-l scoată de pe şosea. Trailerul intrase în apa mai adâncă, repezindu-se înainte. Apa ţâşni în toate părţile.

— *Peterrr!* N-avea de ales.

Răsuci volanul şi ieşi de pe şosea, plonjând în apa râului.

Jeepul căzu cu botul în apă, iar apa trecu peste capotă până la parbriz şi o clipă crezu că se vor scufunda acolo. Apoi bara de protecţie se poticni în pietrele de la fundul apei, roţile căpătară stabilitate şi maşina se echilibra.

Pentru o clipă, se gândi încântat că va reuşi să conducă prin albia râului apa nu era atât de adâncă, de fapt dar aproape instantaneu motorul muri şi simţi cum roţile din spate începură să se învârtă necontrolat.

Erau neajutoraţi, în voia curentului.

Evans răsuci cheia în contact, încercând să pornească din nou motorul, dar nu mergea. Jeepul se mişca uşor, legănându-se şi poticnindu-se de stânci. Din când în când se oprea şi atunci se gândea să iasă, dar apoi începea să plutească din nou în aval.

Privi peste umăr. Şoseaua era surprinzător de departe. Acum, că motorul murise, geamurile se abureau rapid. Fu nevoit să şteargă toate geamurile ca să vadă ceva.

Sarah tăcea. Se agăţase de braţele scaunului său.

Maşina se opri din nou, din cauza unei pietre.

— Să ne dăm jos? întrebă Sarah.

— Nu cred, spuse el. Simţea cum maşina se împotmolise în apa curgătoare.

— Ba eu aşa cred.

Maşina începu din nou să se mişte. încercă din nou contactul, dar nu voia să pornească. Alternatorul fornăia şi sfârâia. Apoi îşi aduse aminte.

— Sarah, deschide geamul.

— Ce?

— Deschide geamul.

— Aha. Apăsă pe buton. Nu merge.

Evans încercă să deschidă geamul pe partea sa. Nici el nu reuşi. Sistemele electrice erau scoase din uz.

Îşi încercă norocul cu geamurile din spate. Cea din stânga se deschise uşor.

— Hei! Am reuşit.

Sarah nu spuse nimic. Privea înainte. Râul se mişca mai repede, iar maşina prindea viteză.

Evans ştergea încontinuu geamurile aburite, încercând să vadă, dar era dificil şi brusc maşina se zdruncină puternic, iar după aceea începu să se mişte altfel. înainta rapid, învârtindu-se uşor în cerc. Roţile nu mai atingeau nici o piatră.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

Începură să şteargă amândoi geamurile, frenetic, ca să le cureţe.

— O, Doamne! spuse Sarah, când putu să vadă.

Se aflau în mijlocul râului. Maroniu din cauza mâlului, curgea cu repeziciune, creând valuri de apă spumegândă. Ducea cu el ramuri mari de copaci şi tot felul de gunoaie. Maşina mergea din ce în ce mai repede.

Apa începu să se infiltreze prin podea. Picioarele li se udaseră. Evans ştia ce înseamnă asta.

Se scufundau.

— Cred că ar trebui să ieşim, Peter.

— Nu.

Privea valurile statice de apă spumegândă. Erau căderi de apă, bolovani imenşi, canale. Poate că dacă ar fi avut căşti şi costume de protecţie, ar fi putut încerca să intre în mijlocul curentului. Dar fără căşti ar muri.

Maşina se înclină spre dreapta, apoi se echilibra din nou. Dar îşi dădea seama că mai devreme sau mai târziu se va răsturna şi se va scufunda. Şi bănuia că se va scufunda rapid.

Privi pe fereastră şi spuse: -

— Ţi se pare cunoscut? Ce râu e ăsta?

— Ce contează? ţipă Sarah. Apoi Evans spuse:

— Priveşte!

Agentul de poliţie Rodríguez văzu jeepul care se clătina şi se învârtea pe râu şi porni imediat sirena maşinii sale. Apucă portavocea şi se întoarse spre cei de la picnic.

— Oameni buni, părăsiţi vă rog zona! Avem o inundaţie *chiar acum*! Toată lumea să se îndrepte spre zone mai înalte în clipa asta!

Porni din nou sirena.

— Acum, toată lumea! Veniţi mai târziu după lucruri. *Acum!*

Se uită din nou după jeep, dar de-abia se mai vedea, căci o luase în josul râului spre pasajul superior McKinley. Şi sub pasaj se aña cascada, o cădere de treizeci de metri.

Maşina şi pasagerii săi n-aveau cum să scape.

Şi nu se putea face nimic pentru ei.

Evans nu putea gândi, nu putea face planuri nu putea decât să reziste. Jeepul se răsucea şi se întorcea în vârtejul apei. Vehiculul se scufunda din ce în ce mai mult, iar apa care ajunsese până la genunchi era rece ca gheaţa şi părea să afecteze stabilitatea maşinii, care se mişca imprevizibil.

La un moment dat se lovi cap în cap cu Sarah, care gemu, dar nici ea nu spunea nimic. Apoi se izbi cu capul de uşă şi ameţi.

Văzu în faţă un pod, o şosea susţinută de stâlpi masivi de beton. Fiecare stâlp adunase în jurul său obiectele aduse de apă; pilonii erau înfăşuraţi într-o ţesătură încurcată de crengi de copac, buşteni arşi, scânduri vechi şi gunoaie plutitoare, aşa că nu prea aveau pe unde să treacă.

— Sarah, urlă el, desfă-ţi centura de siguranţă! Centura lui se afla sub apa îngheţată. Se luptă cu ea, în timp ce maşina era purtată înainte.

— Nu pot, spuse ea. Nu ajung la ea. Se aplecă s-o ajute.

— Ce facem?

— O să ieşim, spuse el.

Maşina se repezi înainte, apoi se lovi de o adunătură de crengi. Se clătină din cauza curentului, dar rămase pe loc.

Se tot izbea de un frigider vechi *(un frigider?* gândi Evans) care plutea în apă, în apropiere. Râul crescuse atât de mult învât şoseaua se afla la doar trei metri deasupra lor.

— Trebuie să ieşim, Sarah.

— Mi s-a înţepenit centura; nu pot.

Se aplecă s-o ajute, afundându-şi mâinile în apă, în căutarea centurii. Nu vedea nimic din cauza mâlului. Trebuia să se descurce doar pipăind.

Apoi simţi că maşina începe să se mişte.

Era pe punctul de a se elibera.

Sanjong conducea nebuneşte pe şoseaua de deasupra. îi văzuse pe Peter şi Sarah în jeep, duşi de curent spre pod. îi văzu cum se lovesc de pilon şi cum rămân acolo, într-o poziţie precară.

Pe pod era o colcăială de maşini care părăseau parcul, pasageri panicaţi, claxoane, confuzie. Sanjong traversă podul şi sări din maşină. începu să alerge pe pod, spre maşina de dedesubt.

Evans se ţinea cu disperare în timp ce jeepul se răsucea şi se rostogolea în mijlocul vârtejului. Frigiderul se lovea de ei, iar şi iar. Prin geamurile sfărâmate pătrunseseră crengi, ale căror capete tremurau ca nişte degete. Centura lui Sarah se blocase, probabil că se stricase încuietoarea. Degetele lui Evans amorţiseră din cauza frigului. Ştia că maşina nu va rămâne în acea poziţie foarte mult timp. Simţea cum o trage curentul, cum o târăşte într-o parte.

— Nu pot s-o deschid, Sarah, spuse el.

Apa crescuse; acum le ajungea aproape până la piept.

— Ce facem? spuse ea.

În ochii ei se citea panică.

O clipă nu ştiu ce să facă, apoi gândi *Sunt un idiot* şi se aruncă peste ea, intră cu capul sub apă şi căută locul de unde era prinsă în uşă. Trase de centură cam un metru, îşi scoase capul din apă, ca să respire.

— Ieşi acum! ţipă. Ieşi!

Ea înţelese imediat, se sprijini cu mâinile de umărul lui şi alunecă din strânsoarea centurii. El intră din nou cu capul

În apă, dar simţi că e liberă. Ea se duse pe bancheta din spate, lovindu-l în cap.

Ieşise din nou la suprafaţă, respirând greu.

— Acum ieşi, urlă el.

Maşina începea să se mişte. Crengile trosneau. Frigiderul izbea maşina.

Faptul că era sportivă o ajută foarte mult pe Sarah. Se strecură prin geamul din spate şi se ţinu de maşină.

— Apucă-te de crengi! Urcă-te! Se temea că o va lua curentul dacă se ţinea de maşină. Se caţără pe bancheta din spate, apoi se strecură pe geam. Maşina începea să se elibereze, mai întâi tremurând uşor, apoi mişcându-se de-a dreptul, rotindu-se în jurul grămezii de gunoaie, iar el ieşise doar pe jumătate.

— Peter! urlă Sarah.

Plonja, aruncându-se spre crengi şi se zgârie pe faţă, dar simţi cum mâinile îi apucă crengile mai mari şi-şi trase trupul afară din maşină exact în clipa în care curentul o smulse, târând-o pe sub pod.

Maşina dispăruse.

O văzu pe Sarah care se urca pe grămada de gunoaie şi apucă grilajul de beton al podului. O urmă, tremurând de frig şi de frică. Peste câteva clipe simţi o mână puternică, care-l trase afară. Privi în sus şi-l văzu pe Sanjong care-i rânjea.

— Prietene. Eşti un norocos.

Evans trecu peste grilaj şi se prăvăli la pământ, gâfâind extenuat.

Auzi în depărtare sunetul unei sirene de poliţie şi o portavoce care lătra nişte ordine. Deveni conştient de traficul de pe pod, de claxoane, de panică.

— Hai, spuse Sarah, ajutându-l să se ridice. Cineva o să te calce cu maşina dacă stai aici.

Agentul Rodriguez încă mai urca oamenii în maşini, dar în parcare era haos, iar pe pod se creaseră blocaje. Ploaia se înteţise. Asta îi făcea pe oameni să se mişte mai repede.

Rodriguez privi cu îngrijorare spre cascadă, observă că devenise de un brun închis şi că acum curgea mai rapid. Văzu că echipa de televiziune plecase. Camioneta nu se mai vedea deasupra cascadei. Asta era ciudat, gândi el. Te-ai fi aşteptat să rămână să filmeze evacuarea de urgenţă.

Maşinile claxonau pe pod, unde traficul se împotmolise. Văzu câţiva oameni care ieşiseră din maşini şi se uitau în direcţia opusă. Ceea ce nu putea să însemne decât că jeepul se prăvălise în cascadă.

Rodriguez se strecură la volan să ceară prin staţie o ambulanţă. Atunci auzi că fusese deja chemată o ambulanţă la Dos Cabezas, la douăzeci şi cinci de kilometri spre nord. Se pare că un grup de vânători beţi se încăieraseră şi avusese loc un schimb de focuri. Doi oameni muriseră şi al treilea era rănit. Rodriguez clătină din cap. Afurisiţii ăia plecau cu o puşcă şi o sticlă de coniac fiecare, stăteau şi beau din cauza ploii şi înainte să-ţi dai seama ce se întâmplă, doi erau deja morţi. Se întâmpla în fiecare an. Mai ales în preajma sărbătorilor.

FLAGSTAFF
LUNI, 11 OCTOMBRIE
4.03 P.M.

— Nu înţeleg de ce e nevoie de asta, spuse Sarah, care stătea în pat. Avea electrozi ataşaţi pe piept şi picioare.

— Vă rog să nu vă mişcaţi, spuse asistenta. încercăm să facem nişte evaluări.

Se aflau într-o mică boxă, plină de monitoare, din spitalul de urgenţă Flagstaff. Kenner, Evans şi Sanjong insistaseră să o ducă aici. Aşteptau afară. îi auzea vorbind încet.

— Dar am douăzeci şi opt de ani, spuse Sarah. N-o să fac infarct.

— Doctorul vrea să vă verifice căile circulatorii.

— Căile circulatorii? Dar n-am nimic la căile circulatorii.

— Doamnă, vă rog să vă întindeţi şi să nu vă mişcaţi.

— Dar e…

— Şi să nu vorbiţi.

Se întinse. Oftă. Privi spre monitor, care arăta linii albe, neregulate.

—E absurd. N-am nimic la inimă.

— Nu, aşa se pare, spuse asistenta, arătând spre monitor. Aţi fost foarte norocoasă.

Sarah oftă.

— Deci pot să mă ridic acum?

— Da. Şi să nu vă faceţi probleme în legătură cu semnele de la arsură. O să dispară cu timpul.

— Ce semne de arsură? Asistenta arătă spre pieptul ei.

— Sunt foarte superficiale.

Sarah se ridică şi se uită în jos, spre bluza ei. Văzu benzile adezive cu care erau prinşi electrozii. Dar mai văzu şi câteva dungi de un cafeniu deschis, urme care se întindeau de-a lungul pieptului şi abdomenului ei. Ca nişte zigzaguri sau ceva de felul ăsta...

— Ce e asta?

— De la fulgere.

— Ce?!

— Aţi fost lovită de fulger, spuse asistenta.

— Ce tot spuneţi?

Intră doctorul, un bărbat absurd de tânăr, care chelea prematur. Părea foarte ocupat şi îngrijorat.

— Nu vă faceţi probleme în legătură cu arsurile acelea, spuse el, o să dispară foarte repede.

— E de la fulger?

— De fapt, e ceva foarte banal. Ştiţi unde vă aflaţi?

— La spitalul Flagstaff.

— Ştiţi în ce zi suntem?

— Luni.

— Corect. Foarte bine. Uitaţi-vă la degetul meu, vă rog. Ţinu degetul în faţa ei, îl mişcă la stânga şi la dreapta, în sus şi în jos. Urmăriţi-l. Foarte bine. Mulţumesc. Vă doare capul?

— M-a durut. Dar acum nu. Vreţi să spuneţi că am fost lovită de fulger?

— De asta să fiţi sigură, spuse doctorul, aplecându-se să-i lovească genunchii cu un ciocan de cauciuc. Dar nu prezentaţi semne de hipoxie.

— Hipoxie...

— Lipsă de oxigen. Vedeţi, când are loc un stop cardiac...

— Ce tot spuneţi acolo?

— E normal să nu ţineţi minte, spuse doctorul. Dar prietenii dumneavoastră spun că aţi făcut stop cardiac, iar unul dintre ei v-a resuscitat. Zice că a durat patru sau cinci minute.

— Vreţi să spuneţi că am fost moartă?

— Aţi fi fost, dacă n-aţi fi fost resuscitată.

— *Peter* m-a resuscitat? Trebuie să fi fost Peter, gândi.

— Nu ştiu cine a fost. Acum îi lovea uşor coatele cu ciocanul. Dar sunteţi 6 tânără foarte norocoasă. Aici avem cam trei-patru morţi pe an din cauza fulgerelor. Şi uneori arsuri foarte grave. Sunteţi în regulă.

— Era tipul tânăr? spuse ea. Peter Evans? El? Doctorul ridică din umeri.

— Când aţi făcut ultima oară antitetanos? spuse el.

— Nu înţeleg, spuse Evans. La ştiri au spus că erau vânători. Un accident de vânătoare sau o ceartă.

— Aşa e, spuse Kenner.

— Dar îmi spuneţi că voi i-aţi împuşcat? Evans se uita de la Kenner la Sanjong.

— Ei au tras primii, spuse Kenner.

— Doamne, spuse Evans. Trei morţi? îşi muşcă buza.

Dar de fapt avea sentimente contradictorii. S-ar fi aşteptat ca prudenţa sa înnăscută să fie mai puternică o serie de omoruri, poate chiar crime, la care era complice sau cel puţin martor, aşa că ar fi putut fi târât în tribunal, dezonorat, scos din barou... De obicei aşa funcţiona mintea lui. Pe asta ar fi pus accentul pregătirea sa juridică.

Dar în acel moment nu se simţea deloc anxios. Extremiştii fuseseră descoperiţi şi ucişi. Nu era nici surprins, nici tulburat de aceste veşti. Dimpotrivă, simţea chiar o anumită satisfacţie.

Realiză că experienţa din crevasă îl schimbase şi era o schimbare permanentă. Cineva încercase să-l ucidă. Nu şi-ar fi imaginat aşa ceva pe când creştea în suburbiile Clevelandului, sau în colegiu, sau la facultatea de drept. Nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva în timp ce-şi trăia viaţa obişnuită, în timp ce lucra pentru firma sa din Los Angeles.

Aşa că n-ar fi putut prevedea modul în care simţea că se schimbase. Se simţea de parcă ar fi fost mişcat din loc fizic de parcă cineva l-ar fi ridicat şi l-ar fi dus trei metri în lateral. Nu se mai afla în acelaşi loc. Dar se schimbase şi înăuntru. Simţea un fel de nonşalanţă care îi era necunoscută. Lumea era plină de realităţi neplăcute şi înainte evitase în mod evident să le privească, sau schimbase subiectul, sau găsise justificări pentru cele întâmplate. îşi închipuise că era o strategie acceptabilă în viaţă de fapt, că era o strategie mai umană. Nu mai credea asta.

Dacă cineva încerca să te ucidă, nu puteai alege să-ţi întorci privirea în altă parte sau să schimbi subiectul. Erai obligat să

faci faţă comportamentului acelei persoane. Experienţa însemna, până la urmă, pierderea anumitor iluzii.

Lumea nu era aşa cum ţi-o doreai.

Lumea era aşa cum era.

Existau oameni răi pe lume. Trebuiau opriţi.

— Aşa e, spuse Kenner, încuviinţând uşor din cap. Trei morţi. Nu-i aşa, Sanjong?

— Aşa e.

— Dă-i în mă-sa, spuse Evans. Sanjong aprobă din cap. Kenner rămase tăcut.

Avionul porni spre Los Angeles la ora şase. Sarah stătea în faţă, privind pe geam. Ii asculta pe bărbaţi, care discutau în spate. Kenner vorbea despre ce avea să se întâmple mai departe. Indivizii ucişi erau identificaţi. Armele, camioanele şi hainele lor erau cercetate. Iar echipa de televiziune fusese deja găsită; camioneta aparţinea KBBD, o televiziune prin cablu din Sedona. Primiseră un apel anonim, în care li se spusese că poliţiştii fuseseră neglijenţi şi că permiseseră desfăşurarea unui picnic în ciuda avertismentelor de inundaţii şi era foarte probabil să aibă loc un dezastru. De aceea se duseseră în parc.

Se pare că nimănui nu-i trecuse prin cap să-i întrebe cum de primiseră un telefon anonim cu jumătate de oră înaintea emiterii avertismentelor de inundaţii de la centrul NEXRAD. Apelul fusese totuşi identificat. Se sunase de la un telefon public din Calgary, Canada.

— Asta înseamnă organizare, spuse Kenner. Ştiau numărul televiziunii din Arizona înainte de a iniţia toată chestia asta.

— De ce Calgary? întrebă Evans. De ce de acolo?

— Pare un fel de sediu central al acestei grupări, spuse Kenner.

Sarah privi norii. Jetul zbura pe deasupra vremii. Soarele apunea, o panglică aurie la vest. Priveliştea era paşnică.

Evenimentele de peste zi păreau să fi avut loc cu luni, chiar ani în urmă.

Îşi privi pieptul şi văzu urmele palide, maronii, lăsate de fulger. Luase o aspirină, dar încă simţea dureri uşoare, arsuri. Se simţi marcată. O femeie marcată.

Nu mai voia să asculte ce spuneau bărbaţii, ci doar să le audă sunetul vocii. Observă că vocea lui Evans îşi pierduse

ezitarea aceea de băieţaş. Nu mai protesta împotriva spuselor lui Kenner. Părea cumva mai bătrân, mai matur, mai puternic.

După un timp veni să stea lângă ea.

— Te deranjează compania?

— Nu.

Îi făcu semn să se aşeze.

Se lăsă în scaun, tresărind uşor.

— Te simţi bine? o întrebă.

— Sunt bine. Tu?

— Am nişte mici dureri. De fapt, mari dureri. Cred că m-am lovit în maşină.

Ea dădu din cap şi apoi privi un timp pe fereastră. Apoi se întoarse din nou spre el.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Ce să-ţi spun?

— Că mi-ai salvat viaţa. A doua oară. El ridică din umeri.

— Am crezut că ştii.

— Nu ştiam.

Se simţi cuprinsă de furie. Nu ştia de ce se înfuriase, dar aşa era. Poate că acum se simţea oarecum datoare sau... sau... nu ştia de ce. Pur şi simplu era furioasă.

— Scuze, spuse el.

— Mulţumesc.

— Mă bucur că te-am putut ajuta.

Zâmbi, se ridică şi se duse din nou în spatele avionului.

Era ciudat, gândi ea. Avea el ceva al lui. Ceva surprinzător, ce nu observase până acum.

Când se uită din nou pe geam, soarele apusese. Panglica aurie devenea mai densă, mai întunecată.

SPRE LOS ANGELES
LUNI, 11 OCTOMBRIE
6.25 P.M.

În spatele avionului, Evans bea un martini şi privea fix monitorul de pe perete. Aveau o conexiune prin satelit la canalul de ştiri din Phoenix. Se vedeau trei prezentatori, doi bărbaţi şi o femeie, aşezaţi în jurul unei mese ovale. In spatele lor se putea citi titlul „Crime în Canyon County", care aparent se referea la

moartea celor trei indivizi la Flagstaff, dar Evans ajunsese prea târziu pentru a prinde ştirea.

— Mai avem şi alte ştiri din Parcul Naţional McKinley, unde o avertizare de inundaţii a salvat vieţile a trei sute de elevi aflaţi într-un picnic şcolar. Agentul Mike Rodriguez i-a povestit reporterului nostru, Shelly Stone, ce s-a întâmplat.

Urmă un scurt interviu cu agentul de poliţie, care fu laconic, aşa cum cerea situaţia. Nici Kenner, nici echipa sa nu fură menţionaţi.

Apoi urmară imagini cu jeepul răsturnat al lui Evans, care se zdrobise la baza cascadei. Rodriguez spuse că, din fericire, în maşină nu se afla nimeni în momentul în care fusese luată de curent.

Evans îşi sorbi martiniul.

Cei trei prezentatori revenira pe ecran, iar unul dintre bărbaţi spuse:

— Avertismentele de inundaţii rămân în vigoare, deşi astfel de fenomene nu sunt caracteristice pentru această perioadă a anului.

— Se pare că se schimbă vremea, spuse femeia, dându-şi părul pe spate.

— Da, Marla, vremea se schimbă cu certitudine. Johnny Riviera ştie mai multe despre acest subiect.

În cadru apăru un bărbat mai tânăr, probabil prezentatorul de la meteo.

— Mulţumesc, Terry. Bună seara tuturor. Dacă sunteţi rezident cu state vechi în Grand Canyon State, aţi observat, probabil, că vremea se schimbă aici, iar oamenii de ştiinţă au confirmat că de vină este vechea noastră cunoştinţă, încălzirea globală. Inundaţiile de azi sunt doar un exemplu al pericolelor ce ne aşteaptă condiţii meteo extreme, cum ar fi inundaţii, tornade şi secete toate fiind rezultatul încălzirii globale.

Sanjong îi dădu un ghiont lui Evans şi-i înmâna o foaie de hârtie. Era un prinţ după comunicatul de presă de pe site-ul FNRM. Sanjong îi arătă textul: „...oamenii de ştiinţă au căzut de acord asupra pericolelor ce ne aşteaptă: condiţii meteo extreme, cum ar fi inundaţii, tornade şi secete toate fiind rezultatul încălzirii globale".

— Tipul ăsta citeşte un comunicat de presă? întrebă Evans.

— Aşa se procedează acum, spuse Kenner. Nici măcar nu se deranjează să schimbe câte o frază, două acolo. Citesc pur şi simplu comunicatul. Şi ceea ce spune e fals, bineînţeles.

— Atunci care e cauza creşterii frecvenţei fenomenelor extreme în lume? întrebă Evans.

— Nu există o creştere.

— S-au făcut studii?

— În mod repetat. Studiile nu arată nici o creştere a frecvenţei fenomenelor extreme în ultimul secol. Sau în ultimii cincisprezece ani. Iar modelele de circulaţie generală nu prevăd vreme extremă. Dacă e să spunem adevărul, teoria încălzirii globale prezice *scăderea* frecvenţei fenomenelor extreme.

— Deci mănâncă rahat? spuse Evans.

— Exact. Ca şi comunicatul de presă, de altfel.

Pe ecran, tipul de la meteo spunea: „... devine atât de critică, încât, conform ultimelor ştiri – ascultaţi cu atenţie – gheţarii din Groenlanda se topesc şi în curând vor dispărea complet. Aceşti gheţari sunt groşi de cinci kilometri, oameni buni. Asta înseamnă o grămadă de gheaţă. Un nou studiu estimează o creştere cu şase metri a nivelului mării. Deci vindeţi-vă proprietăţile de pe plajă chiar acum".

— Dar de asta ce zici? S-a dat la ştiri la LA ieri, spuse Evans.

— Nu le-aş numi ştiri, răspunse Kenner. Oamenii de ştiinţă de la Reading au făcut simulări pe computer care au sugerat că Groenlanda şi-ar putea pierde stratul de gheaţă în următorii câteva mii de ani.

— Mii de ani?

— *Ar putea pierde.* Evans arătă spre televizor.

— N-a spus că s-ar putea întâmpla peste câteva mii de ani.

— Ca să vezi, spuse Kenner. Pe-asta a omis-o.

— Dar ai spus că nu sunt ştiri...

— Spune-mi tu, îţi faci multe griji în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla peste o mie de ani?

— Nu.

— Crezi că oamenii ar trebui să fie îngrijoraţi?

— Nu.

— Păi asta e.

După ce-şi termină băutura, adormi brusc. Corpul îl durea; oricum s-ar fi răsucit pe scaun, tot îl durea ceva spatele,

picioarele, şoldurile. Era rănit şi epuizat. Şi puţin ameţit de băutură.

Închise ochii şi se gândi la buletinele de ştiri despre evenimente ce se vor produce peste o mie de ani.

Toate prezentate ca fiind ştiri de ultimă oră, probleme de viaţă şi de moarte.

Peste o mie de ani.

Îşi simţi ochii obosiţi. Capul îi căzu în piept, apoi tresări violent când se auzi intercom-ul.

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, spuse căpitanul. Aterizăm pe Van Nuys.

VANNUYS
LUNI, 11 OCTOMBRIE
7.30 P.M.

Nu voia decât să doarmă. Dar când aterizară, îşi verifică mesajele de pe mobil şi văzu că i se simţise lipsa, eufemistic vorbind.

„Domnule Evans. Sunt Eleanor de la biroul lui Nicholas Drake. V-aţi uitat mobilul. E la mine. Şi domnul Drake ar vrea să vă vorbească."

„Peter, sunt Jennifer Haynes, de la biroul lui John Balder. Am vrea să vii mâine la birou, nu mai târziu de ora zece dimineaţa. E foarte important. Sună-mă dacă nu reuşeşti să ajungi, dintr-un motiv sau altul. Ne vedem atunci."

„Peter, sună-mă. Sunt Margo. Am ieşit din spital."

„Domnule Evans, sunt Ron Perry de la poliţia din Beverly Hills. Nu aţi venit la ora patru, când trebuia să daţi o declaraţie scrisă. Nu vreau să emit un mandat de arestare pe. numele dumneavoastră. Sunaţi-mă. Aveţi numărul."

„Aici Herb Lowenstein. Unde dracu' eşti? Nu angajăm asociaţi juniori ca să dispară în fiecare zi. Avem treabă pe aici. Au sunat oamenii lui Balder. Vor să mergi mâine la biroul din Culver City la ora zece fix mâine dimineaţă. Sfatul meu e să te duci sau să începi să-ţi cauţi altă slujbă."

„Domnule Evans, sunt Ron Perry de la poliţia din Beverly Hills. Vă rog să mă sunaţi cât mai urgent."

„Peter, sună-mă. Sunt Margo."

„Peter, vrei să ne vedem în seara asta? Sunt Janis. Sună-mă."

„Domnule Evans, vă caută domnul Drake, din biroul FNRM."

„Peter, sunt Lisa de la biroul domnului Lowenstein. Te-a căutat poliţia. M-am gândit să te anunţ."

„Peter, sunt Margo. Când îmi sun avocatul mă aştept să mă sune înapoi. Nu fi porc. Sună-mă."

„Sunt Ron Perry de la poliţia din Beverly Hills. Dacă nu am veşti de la dumneavoastră o să-i cer judecătorului să emită un mandat de arestare pentru dumneavoastră."

„Evans, sunt Herb Lowenstein. Eşti un idiot căcăcios. Poliţia o să emită un mandat de arestare pe numele tău. Rezolvă imediat problema. Membrii acestei firme nu sunt arestaţi."

Evans oftă, apoi închise.

— Probleme? spuse Sarah.

— Nu. Dar se pare că pentru moment n-o să am parte de somn.

II sună pe detectivul Ron Perry şi i se spuse că plecase acasă şi că a doua zi se va afla la tribunal. îşi va ţine mobilul închis. Evans lăsă un număr unde să fie sunat.

Îl sună pe Drake, dar acesta plecase.

Îl sună pe Lowenstein, dar nu era în birou.

O sună pe Margo, dar nu răspunse.

O sună pe Jennifer Haynes şi-i spuse că va fi acolo mâine, la ora zece.

— Îmbracă-te formal, spuse ea.

— De ce?

— O să apari la televizor.

CULVER CITY
MARŢI, 12 OCTOMBRIE
9.51 A.M.

În faţa birourilor echipei Vanutu se aflau două camionete albe de televizune. Evans intră şi văzu cum muncitorii instalau luminile şi schimbau becurile fluorescente din tavan. Patru echipe de filmare mergeau de colo-colo, verificând diferite unghiuri. Dar încă nu filma nimeni.

Chiar şi birourile, observă el, se schimbaseră. Graficele şi hărţile de pe pereţi erau mult mai complicate şi păreau mai tehnice. Erau fotografii uriaşe, ale Republicii Vanutu, luate din aer sau de la sol. Unele arătau eroziunea plajelor şi casele

înclinate, gata să alunece în apă. Exista şi o fotografie de la şcoala Vanutu, cu copii frumoşi, cu pielea cafenie şi chipuri zâmbitoare. în mijlocul încăperii se afla o machetă tridimensională a principalei insule, luminată special pentru camerele de filmat.

Jennifer purta fustă, bluză şi tocuri. Avea o frumuseţe strălucitoare, dar întunecată şi misterioasă. Evans observă că toată lumea era mai bine îmbrăcată decât la prima sa vizită; toţi cercetătorii purtau acum haină şi cravată. Blugii şi tricourile dispăruseră. Şi păreau să fie mult mai mulţi cercetători.

— Deci, spuse Evans, despre ce e vorba?

— B-roll[11], spuse Jennifer. Filmăm b-roll pentru ca televiziunile să le poată folosi ca fundal. Şi facem, fireşte, şi un *media kit* video.

— Dar încă n-aţi anunţat procesul.

— Asta se va întâmpla după-amiază, chiar aici, lângă sediu. Avem conferinţă de presă la ora 13.00. O să participi, nu-i aşa?

— Păi nu ştiam...

— John Balder vrea să fii acolo. Să-l reprezinţi pe George Morton.

Evans era neliniştit. Asta îi putea crea o problemă politică la firmă.

— Sunt şi alţi avocaţi seniori care s-au ocupat de George...

— Drake te-a cerut pe tine în mod explicit.

— Da?

— E ceva legat de implicarea ta în semnarea documentelor de finanţare a procesului.

Deci asta era, gândi Evans. îl arătau la televizor, ca să nu mai aibă ce spune mai târziu în legătură cu cele zece milioane de dolari primiţi de FNRM. Cu siguranţă îl vor plasa şi pe el undeva, în spate, în timpul ceremoniei de anunţare a procesului, vor face o referire la prezenţa sa acolo. Apoi Drake va spune că cele zece milioane vor veni şi, dacă Evans nu-l contrazicea, tăcerea sa avea să fie luată drept aprobare. Mai târziu, dacă ar fi avut obiecţii, i-ar fi putut spune: „Dar erai acolo, Evans. De ce n-ai luat atitudine?"

— Înţeleg, spuse Evans.

— Pari îngrijorat.

---

[11] B-roll imagine needitată, care poate fi folosită de reporteri dacă vor să ilustreze o versiune proprie a ştirii (n. tr.).

— Sunt...

— Hai să-ţi spun ceva, spuse ea. Nu-ţi face griji.

— Dar nici măcar nu ştii...

— Ascultă-mă pe mine. Nu-ţi face griji, îl privea direct în ochi.

— Bine...

Desigur că avea intenţii bune, dar, în ciuda vorbelor ei, Evans avea un sentiment neplăcut de slăbiciune. Poliţia ameninţa că va emite mandat de arestare pe numele lui. Firma se plângea de absenţele lui. Şi acum efortul ăsta de a-l reduce la tăcere arătându-l la televizor.

— De ce m-ai chemat atât de devreme? întrebă el.

— Avem nevoie să faci din nou pe cobaiul, să participi la testele pentru selecţia juraţilor.

— Îmi pare rău. Nu pot...

— Ba da. Trebuie. Ca data trecută. Vrei nişte cafea?

— Da.

— Pari obosit. Hai să te duc la machiaj.

După jumătate de oră se afla din nou în camera de interviuri, la capătul unei mese lungi. O echipă de tineri savanţi dornici de afirmare era din nou acolo, privindu-l de sus.

— Astăzi, spuse Jennifer, am vrea să aducem în discuţie probleme legate de încălzirea globală şi utilizarea terenurilor. Eşti familiarizat cu domeniul?

— Vag, răspunse Evans.

Jennifer îi făcu semn unui cercetător de la capătul mesei.

— Raimundo? Vrei să-i faci o scurtă prezentare, te rog? Cercetătorul avea un accent puternic, dar Evans reuşi să-l înţeleagă.

— E bine-cunoscut faptul, spuse el, că schimbarea modului de utilizare a terenurilor va produce schimbări ale temperaturii medii a pământului. în oraşe e mai cald decât în împrejurimi ceea ce se numeşte „efectul de insulă". Zonele de culturi sunt mai calde decât cele împădurite şi aşa mai departe.

— Aha, făcu Evans.

Încuviinţa din cap. Nu auzise de conpeptul de utilizare a terenurilor, dar părea logic. Raimundo continuă.

— Un procent însemnat de staţii meteo care acum patruzeci de ani erau în mijlocul naturii sunt înconjurate acum de beton, zgârie-nori, asfalt şi aşa mai departe. Ceea ce le face să înregistreze temperaturi mai ridicate.

— Înţeleg, spuse Evans.

Se uită în altă parte, prin peretele de sticlă. Văzu echipele de filmare care se agitau prin clădire, filmând diverse lucruri. Spera că n-o să intre. Nu voia să pară prost în faţa lor.

— Aceste fapte, spuse Raimundo, sunt binecunoscute în domeniu. Deci cercetătorii colectează valorile brute ale temperaturii de la staţiile de lângă oraşe şi le ajustează, din cauza efectului de insulă.

— Şi cum se calculează ajustarea? întrebă Evans.

— În mai multe moduri, depinde cine o face. Dar majoritatea algoritmilor se bazează pe dimensiunea populaţiei. Cu cât e mai mare populaţia, cu atât se reduce mai mult.

Evans ridică din umeri.

— Pare corect.

— Din păcate, probabil că nu e. Ştii ceva despre Viena? A fost studiată de Bohm acum câţiva ani. Populaţia Vienei nu a crescut din 1950, dar consumul de energie e mai mult decât dublu şi a crescut şi spaţiul locuibil în mare măsură. Efectul de insulă s-a accentuat, dar modul în care se calculează reducerea nu, pentru că e doar în funcţie de numărul locuitorilor[12].

— Deci încălzirea cauzată de oraşe e subestimată? întrebă Evans.

— Şi mai rău, spuse Jennifer. Se presupunea că încălzirea urbană e neimportantă, pentru că efectul de insulă e doar o mică parte din încălzirea globală. Planeta s-a încălzit cu 0,3 grade Celsius în ultimii treizeci de ani. Se presupune că oraşele s-au încălzit cu 0,1 grade Celsius.

— Da. Şi?

— Aceste presupuneri sunt greşite. Chinezii au declarat că Shanghai s-a încălzit cu un grad Celsius doar în ultimii douăzeci de ani[13]. Asta înseamnă mai mult decât încălzirea globală la nivelul întregii planete în ultimii o sută de ani. Şi Shanghai nu e un caz unic. Temperatura din Houston a crescut cu 0,8 grade

---

[12] R. Bohm, „Erori de măsurare a temperaturii urbane studiu de caz al oraşului Viena, Austria", *Schimbări climatice* 38 (1998): 113-1128. Ian G. McKendry, „Climatologie aplicată", *Progres in Physical Geography* 27, 4 (2003): 597-606. „Ajustările bazate pe populaţie pentru efectul de insulă din Statele Unite pot duce la subestimarea efectului."

[13] L. Chen et al., 2003, „Caracteristicile efectului de insulă în Shanghai şi posibilele sale mecanisme", *Advances in Atmospheric Sciences* 20: 991-1001.

Celsius în ultimii doisprezece ani[14]. Oraşele din Coreea de Sud se încălzesc rapid[15]. în Manchester, din Anglia, este cu opt grade mai cald decât în împrejurimi[16].

Chiar şi în oraşele mai mici e mai cald decât în zonele învecinate.

Jennifer se întinse după grafice.

— În orice caz, spuse ea, chestia e că graficele pe care le vezi nu conţin valori brute. Au fost deja ponderate pentru a compensa încălzirea urbană. Dar probabil că nu suficient.

În acel moment, uşa se deschise şi una dintre cele patru echipe de filmare intră, cu lumina de la cameră aprinsă. Fără să ezite, Jennifer luă câteva grafice şi le puse lângă ea.

— Filmările b-roll nu au sonor, şopti ea, aşa că trebuie să fim activi şi să le oferim materiale vizuale.

Se întoarse spre cameră şi spuse:

— Dă-mi voie să-ţi arăt câteva exemple de date de la staţiile meteo. Aici, de pildă, se află înregistrările temperaturii medii din Pasadena din 1930 încoace[17].

Pasadena, CA 1930-2000

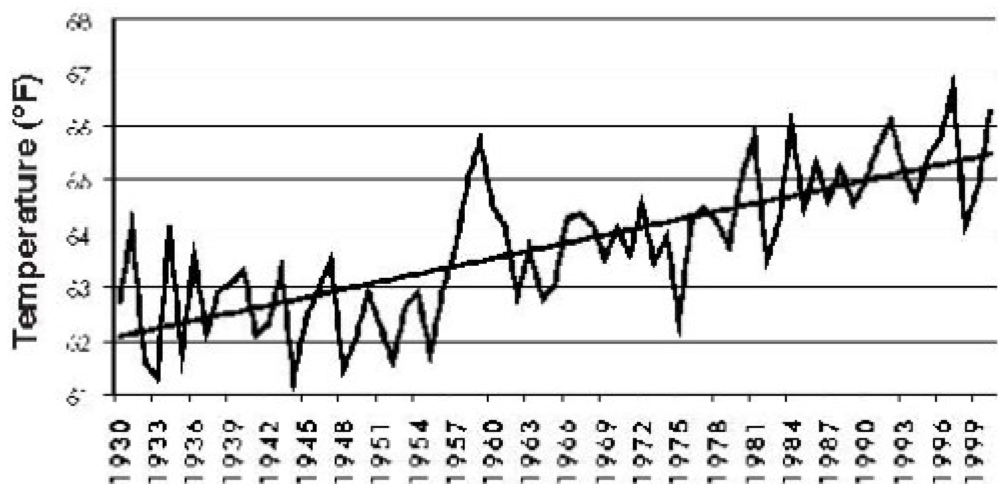
---

[14] D.R. Streutker, „Măsurători prin satelit ale efectului de insulă din Houston, Texas", *Remote Sesing of Environment* 85 (2003): 282-289. „între anii 1987 şi 1999, temperatura medie din timpul nopţii în Houston a crescut cu 0,82±0,10°C."

[15] Y. Choi, H.-S. Jung, K.-Y. Nam şi W.-T. Kwon, „Corectarea erorii de măsurare în temperatura medie la suprafaţă din Coreea de Sud, 1968-99", *Jurnalul internaţional de climatologie* 23 (2003): 577-91.

[16] http://news.bbc.co.uk/l/hi/in_depth/sci_tech/2002/leicester_2002/2253636.stm. BBC-ul nu oferă referinţe ştiinţifice care să dovedească afirmaţia.

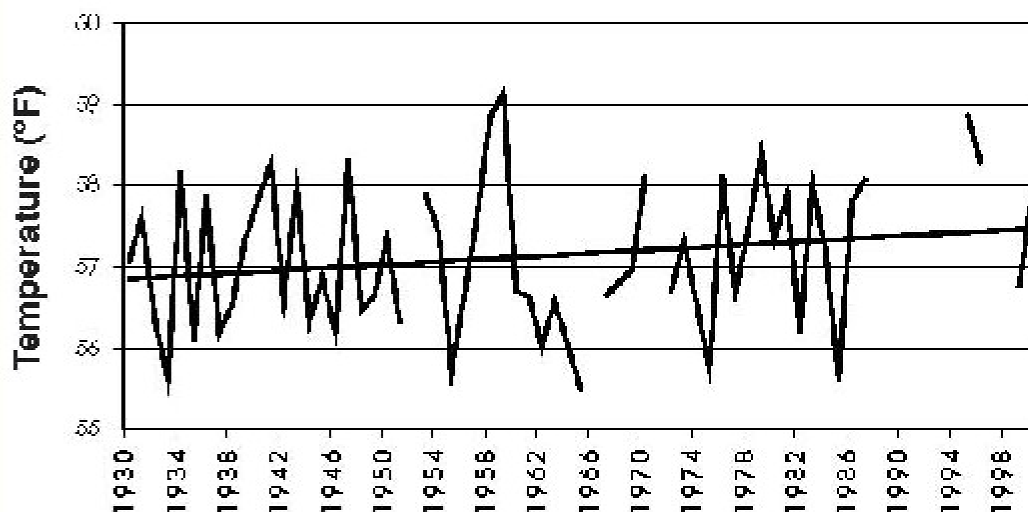
[17] Populaţia Los Angeles-ului este de 14 531 000 locuitori; a oraşului Berkeley de 6 250 000 locuitori şi a New York-ului de 19 345 000 locuitori.

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

— Şi, după cum vezi, continuă Jennifer, creşterea de temperatură a fost dramatică. Şi aici avem Berkeley, din 1930.

Berkeley, CA 1930-2000

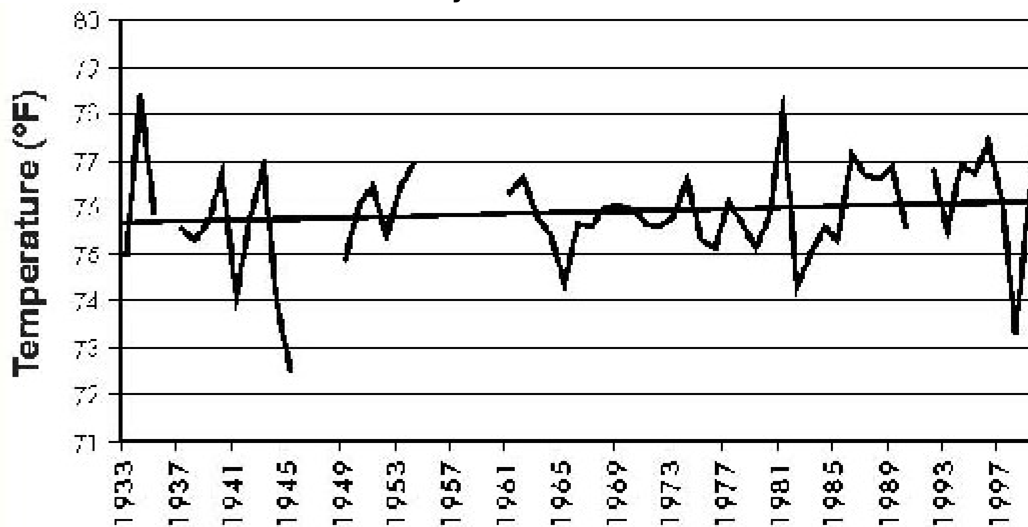
Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

— Înregistrări surprinzător de incomplete. Dar folosim date neprelucrate, aşa că poţi vedea că lipsesc anumiţi ani. Şi se vede o tendinţă ascendentă clară. De necontestat, nu-i aşa?

— Da, spuse Evans, gândindu-se că nu era cine ştie ce tendinţă mai puţin de un grad.

— Aici este Death Valley, unul dintre cele mai calde şi mai secetoase locuri de pe Pământ. Acolo n-a avut loc nici o urbanizare. Şi în cazul ăsta lipsesc ani.

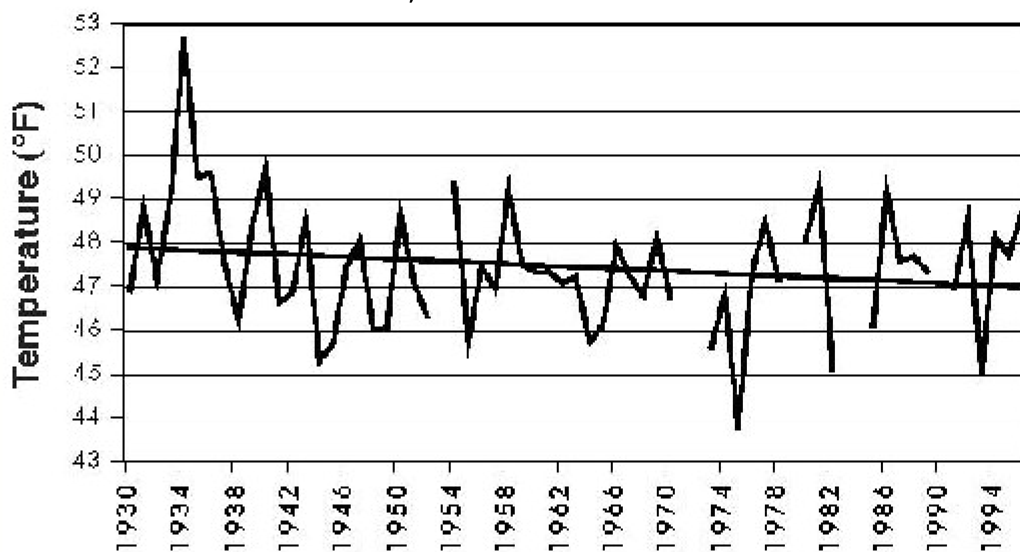
Death Valley, CA 1933-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

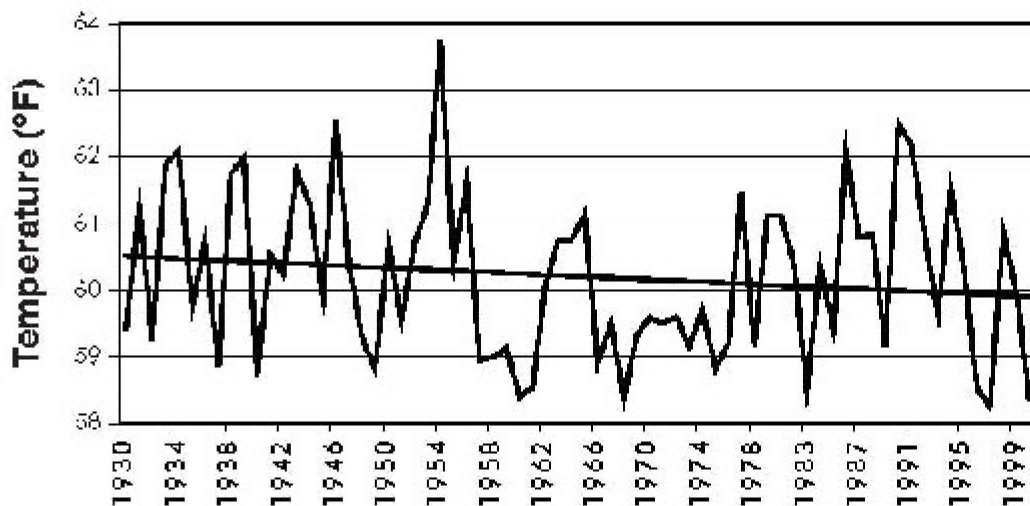
Evans rămase tăcut. Trebuie să fie o anomalie, gândi el. Jennifer îi mai arătă nişte grafice:

McGill, NV 1930-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

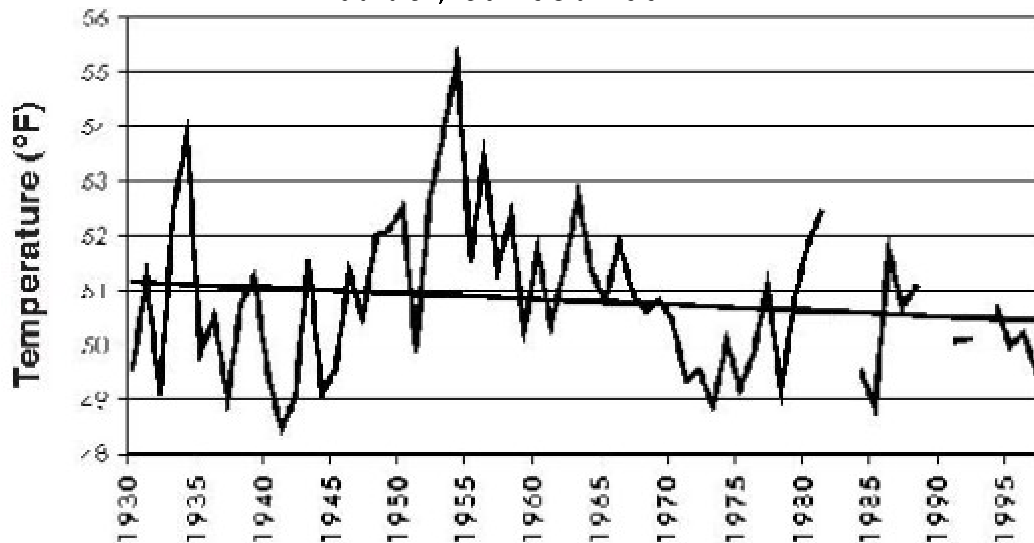
Guthrie, OK 1930-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

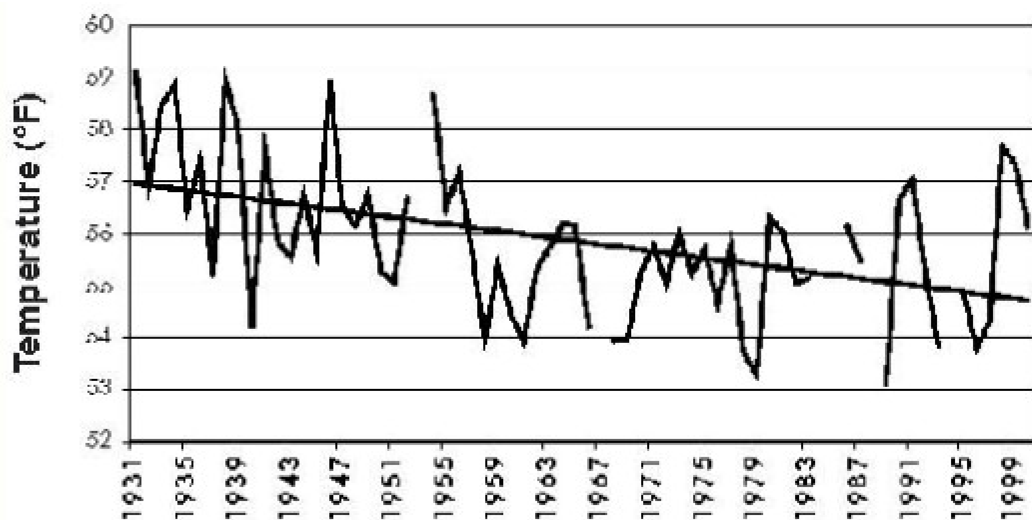
— Astea sunt staţii meteo din deşertul Nevada şi câmpia Oklahoma, spuse ea. Arată temperaturi constante sau în scădere. Şi nu sunt doar zone rurale. Aici este Boulder, Colorado. Zona prezintă interes doar pentru că acolo se află CNSA Centrul Naţional pentru Studii Atmosferice, unde se fac atâtea cercetări asupra încălzirii globale.

Boulder, Co 1930-1997

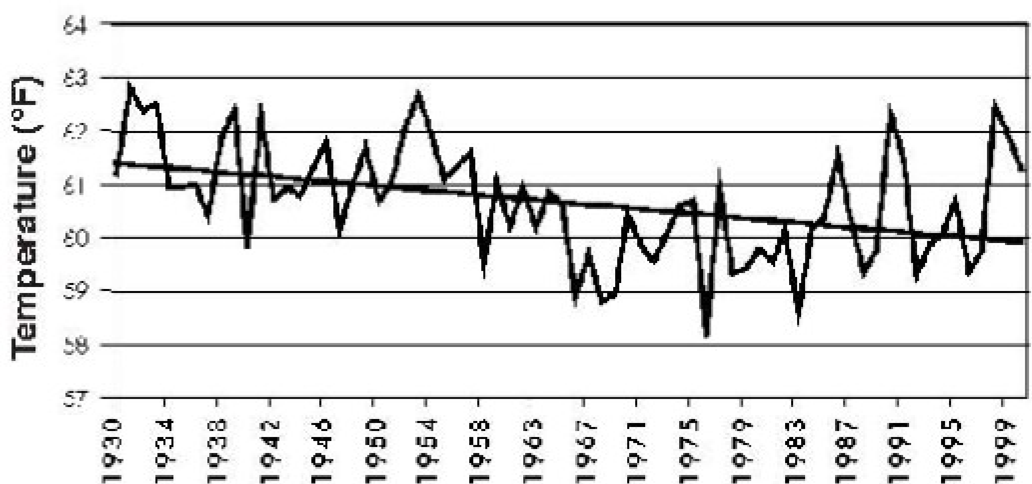

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

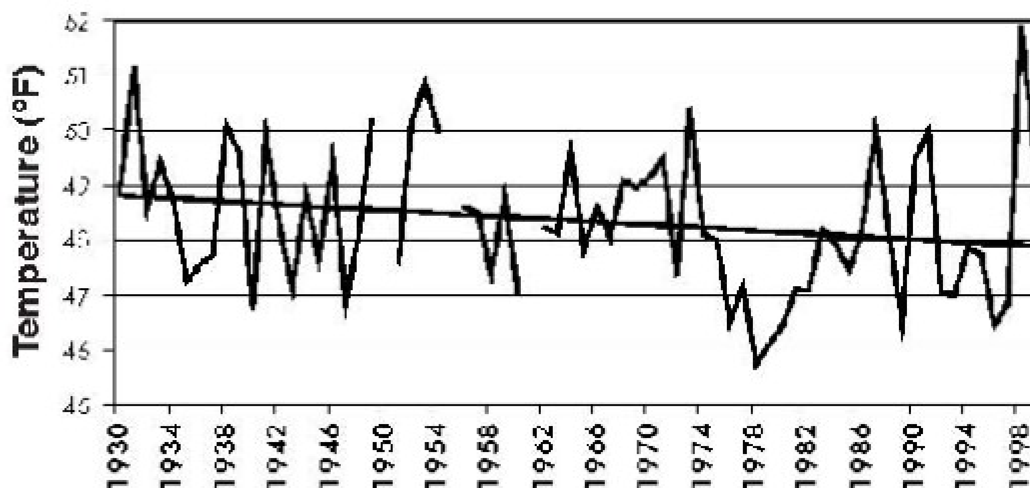
Truman, MO 1931-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)
Greenville, SC 1930-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)
Ann Arbor, MI 1930-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

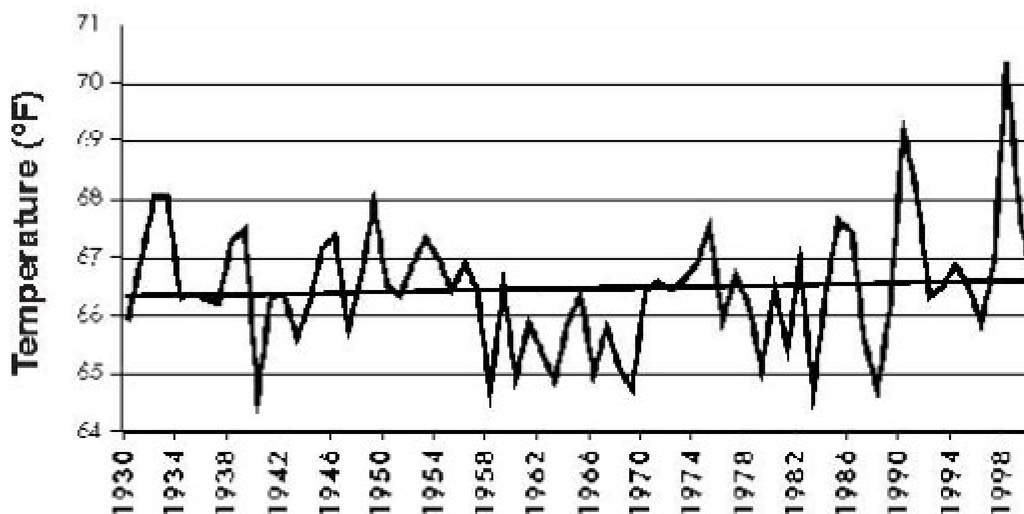
— Trebuie să recunoşti că nu e foarte dramatic, spuse Evans.

— Nu ştiu sigur ce consideri tu dramatic. Temperatura la Truman a scăzut cu 2,5 grade, la Greenville cu 1,5 grade, la Ann Arbor cu un grad din 1930. Dacă pământul se încălzeşte, oraşele astea au rămas pe dinafară.

— Hai să ne uităm la nişte oraşe mai mari, spuse Evans, cum ar fi Charleston.

— Întâmplător, am Charleston. Răsfoi printre grafice.

Charleston, SC 1930-2000

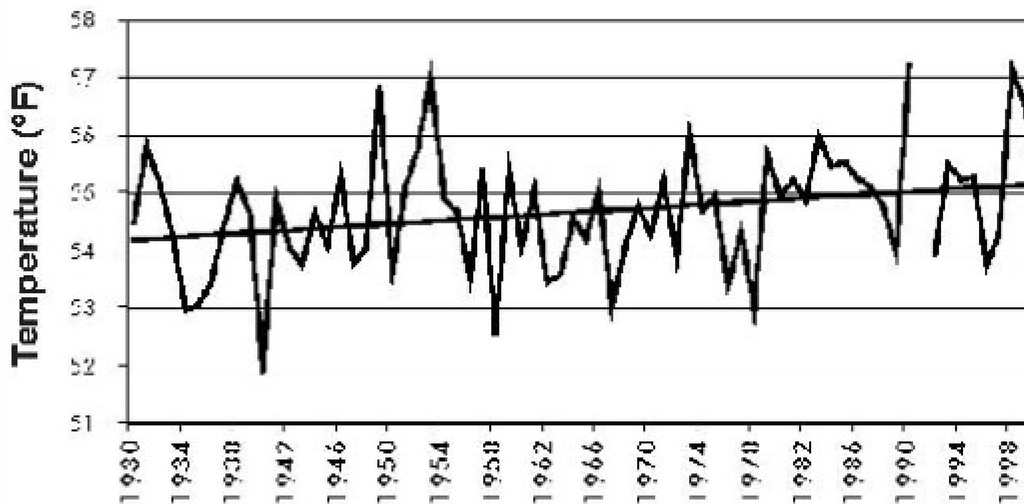

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

— Deci oraşele mai mari se încălzesc. Dar la New York ce se întâmplă?

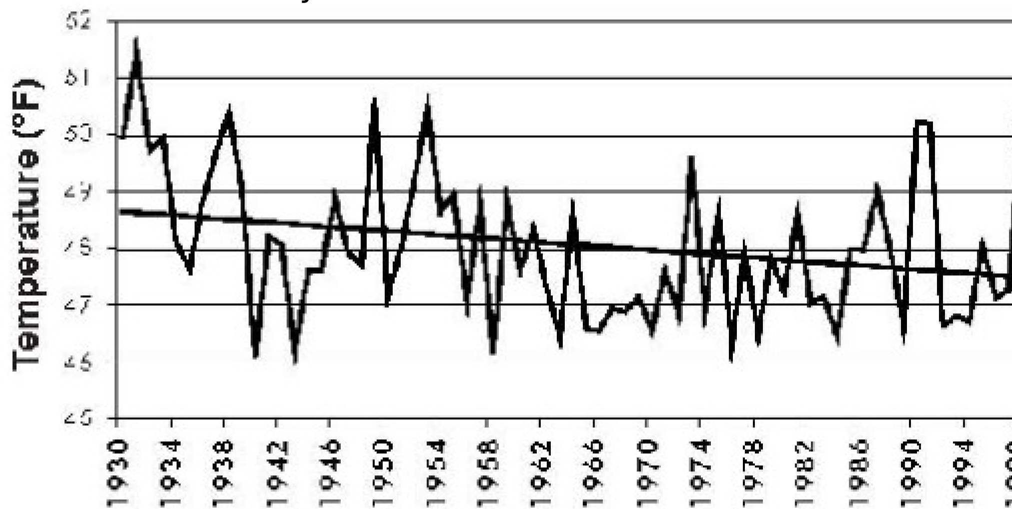
— Am mai multe înregistrări de la New York, din oraş şi din întregul stat.

New York, NY 1930-2000

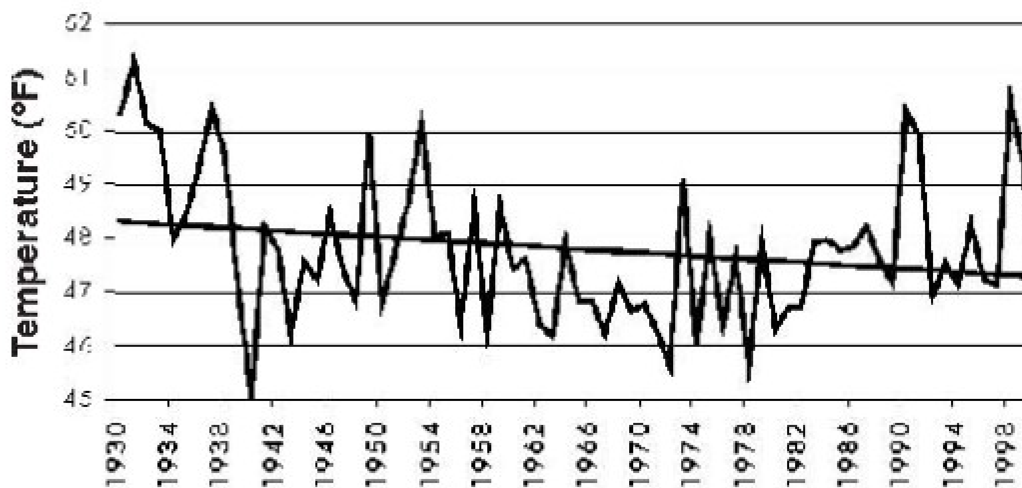
Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

Syracuse, NY 1930-2000

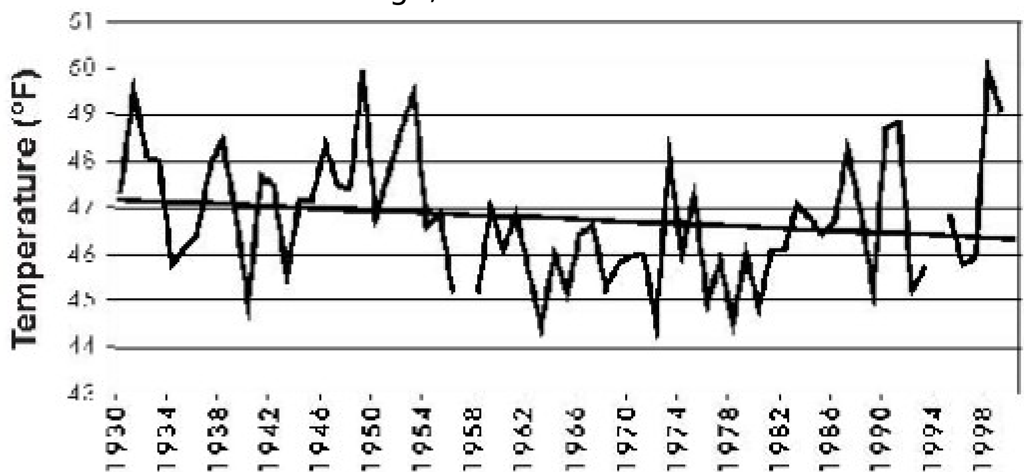
Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

Albany, NY 1930-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

Oswego, NY 1930-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

— După cum vezi, spuse Jennifer, în New York e mai cald, dar în multe alte părţi ale statului, de la Oswego la Albany, temperatura a scăzut din 1930.

Evans era foarte conştient de camerele îndreptate spre el. încuviinţă din cap cu un aer pe care şi-l dorea meditativ şi raţional şi spuse:

— Şi de unde provin aceste date?

— Din Reţeaua de Istorie a Climatului, spuse ea. E o bază de date a guvernului, administrată la Laboratoarele Naţionale Oak Ridge.

— Mda, spuse Evans. E foarte interesant. Totuşi, aş vrea să văd nişte date din Europa şi Asia. Până la urmă, e un fenomen global.

— Cu siguranţă, spuse Jennifer. Şi ea juca pentru camerele de filmat. Dar înainte de a face asta, aş vrea să văd care e reacţia ta la datele de până acum. După cum vezi, se pare că multe zone din Statele Unite nu s-au încălzit din 1930 până acum.

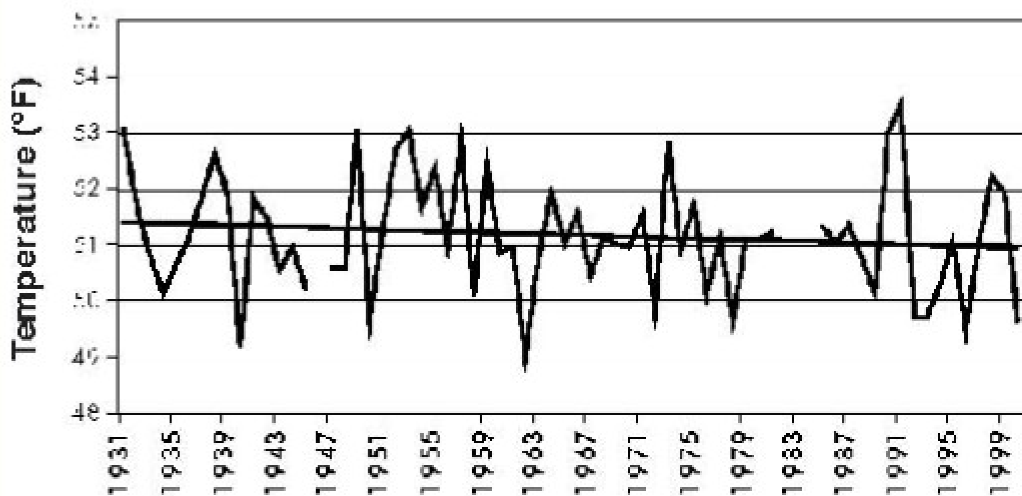
— Dar sunt sigur că ai ales doar datele care-ţi conveneau.

— Într-o oarecare măsură, da. Şi sunt convinsă că şi apărarea va face la fel.

— Dar rezultatele nu mă surprind, spuse Evans. Vremea variază local. Aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi. Un gând îi trecu prin minte. Apropo, de ce toate graficele sunt din 1930 încoace? Se fac înregistrări de temperatură de mult mai mult timp.

— Întrebarea e foarte bună. într-adevăr, contează cât de departe mergi în timp. De pildă...

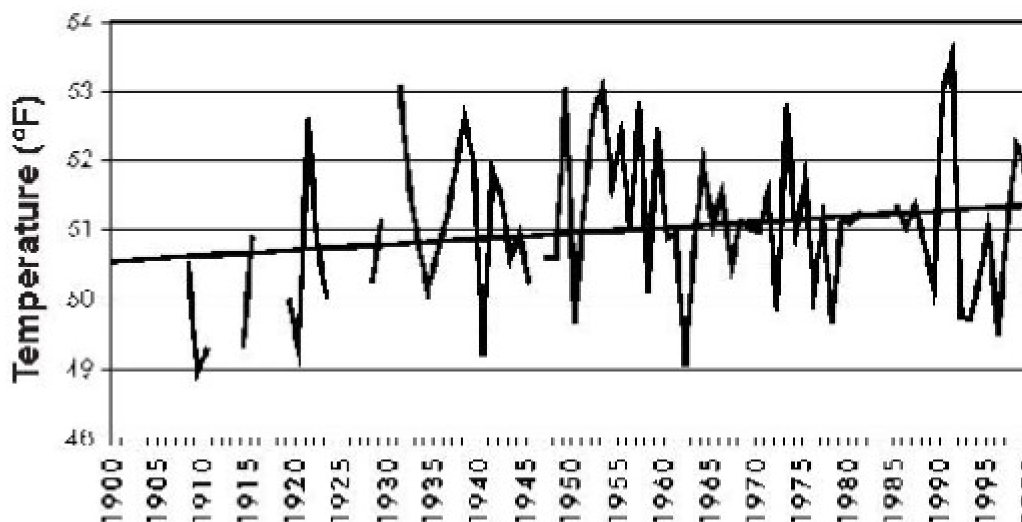
West Point, NY 1931-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

— Aici avem West Point din 1900 în 2000. De data aceasta tendinţa e ascendentă, nu descendentă.

West Point, NY 1900-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

— A-ha, exclamă Evans. Deci chiar *ai umblat* la date. Ai ales intervalurile de timp care îţi serveau scopul!

— Categoric, spuse Jennifer, încuviinţând din cap. Dar şmecheria funcţionează doar pentru că în 1930 temperatura era mai ridicată decât astăzi.

— Tot şmecherie se cheamă.

— Aşa e. Apărarea nu va pierde ocazia de a prezenta instanţei numeroase exemple ale acestei şmecherii, din literatura ecologistă, folosită la strângerea de fonduri. Selectarea anumitor ani, ca să pară că lucrurile se agravează.

Evans observă insulta adusă organizaţiilor ecologiste.

— În acest caz, hai să nu mai folosim şmecherii. Să folosim date complete asupra temperaturii. De când se fac măsurători?

— Din 1826, la West Point.

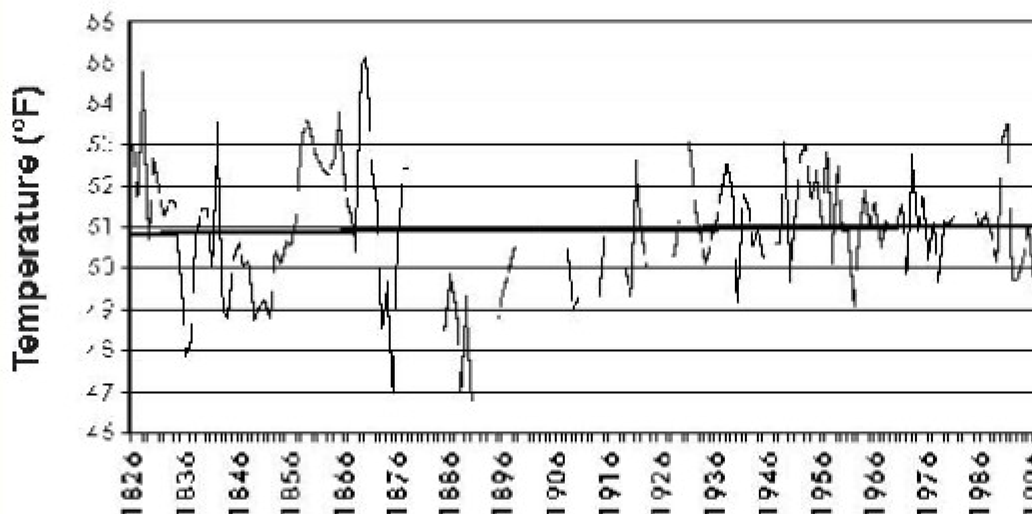
— Bine. Să presupunem că le foloseşti pe astea. Evans se simţi stăpân pe situaţie când făcu propunerea, pentru că se ştia foarte bine că tendinţa globală de încălzire începuse în jurul anului 1850. Toate zonele lumii se încălziseră de atunci, iar graficul de la West Point avea să reflecte asta.

Şi Jennifer părea să ştie asta, pentru că păru brusc să ezite, se întoarse, începu să cotroboie prin teancul ei de grafice, ca şi cum nu l-ar fi găsit.

— Nu ai acel grafic, nu-i aşa? întrebă Evans.

— Ba da, crede-mă, îl am. Da. Uite-l. Apoi îl scoase la iveală.

West Point, NY 1826-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

Evans îi aruncă o privire şi înţelese că ea îl dusese de nas.

— După cum ai intuit, graficul e foarte relevant, spuse ea. în ultimii o sută şaptezeci şi patru de ani, nu s-a produs nici o schimbare a temperaturii medii la West Point. în 1826 era de 51 de grade Fahrenheit[18], iar în 2000 este tot de 51 de grade.

— Dar asta e o singură înregistrare, spuse Evans, revenindu-şi rapid. Una din multe. Una dintre sutele, miile de înregistrări.

— Vrei să spui că alte măsurători vor arăta alte tendinţe?

— Sunt convins că aşa e. Mai ales dacă folosim *întregul* set de date din 1826 până acum.

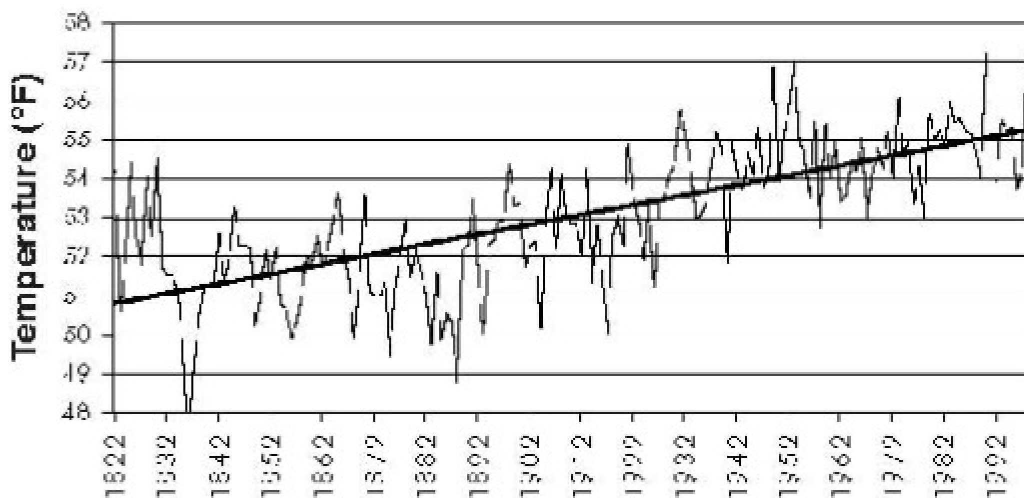
— Şi ai dreptate. înregistrările diferite arată tendinţe diferite.

Evans se lăsă pe spate în scaun, mulţumit de sine. îşi încrucişa braţele pe piept.

New York, NY 1822-2000

---

[18] 10,5 grade Celsius (n. tr).

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCN)

— Oraşul New York, o creştere de cinci grade Fahrenheit în o sută şaptezeci şi opt de ani.

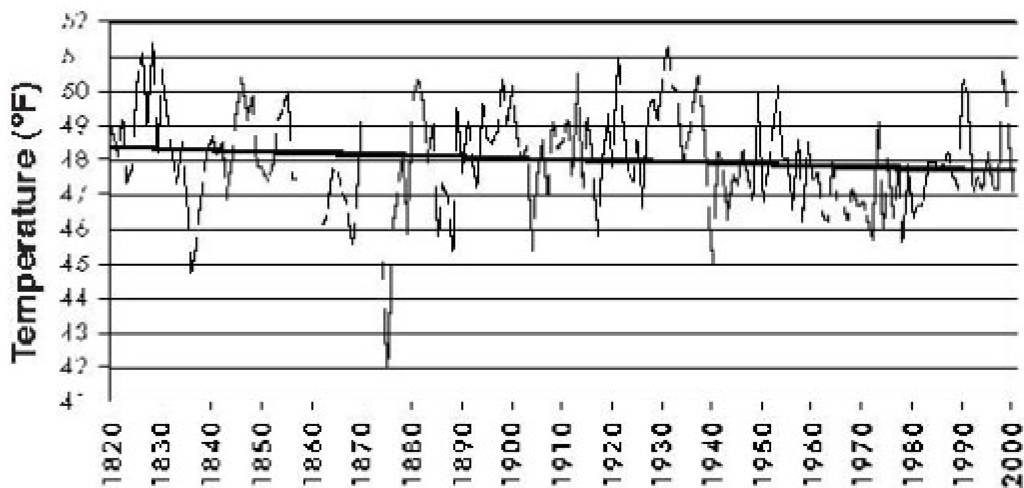
— Albany, o scădere de jumătate de grad în o sută optzeci de ani.

Evans ridică din umeri.

— Variaţii locale, cum spuneam mai devreme.

— Dar mă întreb, spuse Jennifer, cum se potrivesc aceste variaţii cu teoria încălzirii *globale.* Din câte înţeleg eu, încălzirea globală e cauzată de o creştere a aşa-ziselor gaze de seră, cum ar fi dioxidul de carbon, care blochează căldura în atmosfera Pământului şi o împiedică să fie eliberată în spaţiu. Aşa ai înţeles şi tu?

Albany, NY 1820-2000

Sursa: United States Historical Climatology Network (USHCNJ)

— Da, spuse Evans, simţindu-se recunoscător că nu trebuia să dea propria lui definiţie.

— Deci, conform acestei teorii, spuse Jennifer, atmosfera devine mai caldă, exact cum se întâmplă într-o seră?

— Da.

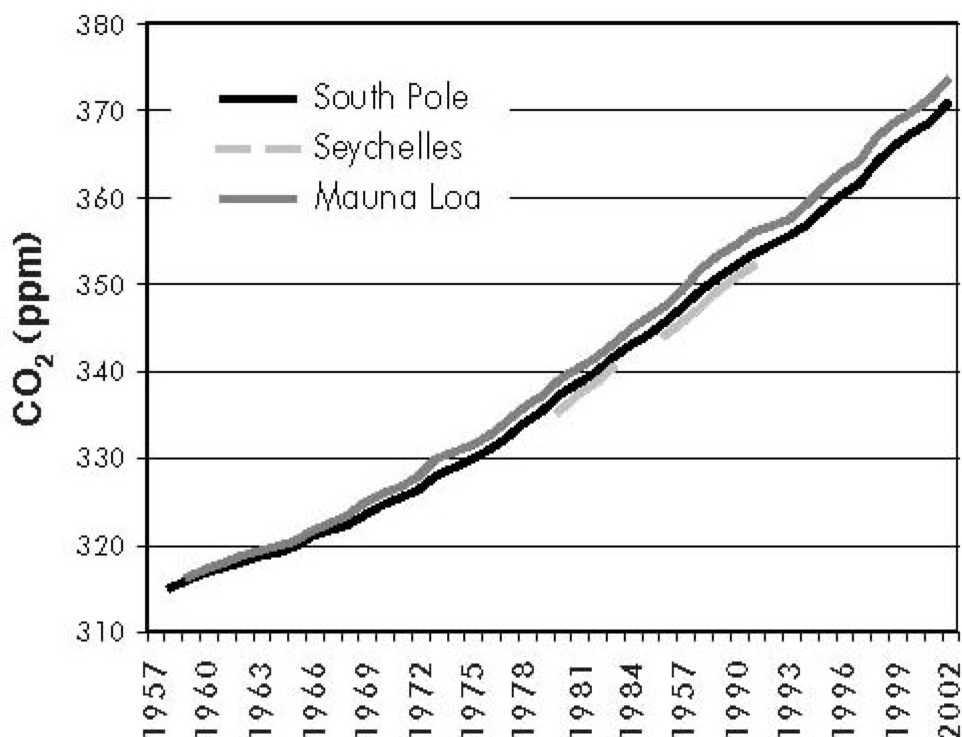
— Şi aceste gaze de seră afectează întreaga planetă.

— Da.

— Şi ştim că dioxidul de carbon gazul care ne îngrijorează pe toţi — a crescut ca nivel la fel în toată lumea... Scoase un alt grafic[19].

Nivelurile de CO_2, 1957-2002

[19] Polul Sud, Mauna Loa: C. D. Keeling, T. P. Whorf şi Grupul de Cercetare a Dioxidului de Carbon, Institutul de Oceanografie Scripps, Universitatea California, La Jolla, CA 92093, USA; Seychelles: Thomas J. Conway, Pieter Tans, Lee S. Waterman, Laboratorul de monitorizare şi diagnoză a climatului, 325 Broadway, Boulder CO 80303. Vezi http://cdiac.esd.ornl.gov/trends/co2/contents.htm

Sursa: http://cdiac.esd.ornl.gov/trends/co2/contents.htm

— Da...

— Şi se presupune că efectul e acelaşi în toată lumea. De aceea se numeşte încălzire *globală.*

— Da...

— Dar între New York şi Albany e o distanţă de doar două sute douăzeci de kilometri. Ajungi dintr-un oraş în altul cu maşina în trei ore. Nivelul de dioxid de carbon este identic în ambele cazuri. Şi totuşi, unul s-a încălzit puţin, iar celălalt a devenit puţin mai rece. Asta e o dovadă a încălzirii *globale?*

— Vremea are caracteristici locale, spuse Evans. Unele zone sunt mai calde sau mai reci decât altele. Şi aşa vor rămâne.

— Dar noi vorbim despre climat, nu despre vreme. Climatul înseamnă vremea pe o perioadă lungă de timp.

— Da...

— Deci aş fi de acord cu tine dacă în ambele oraşe temperatura ar fi crescut, chiar şi dacă valorile ar fi fost diferite. Dar în cazul de faţă, unul s-a încălzit şi altul a devenit mai rece. După cum am văzut, West Point care se află la mijloc, între cele două a rămas neschimbat.

— Cred că teoria încălzirii globale emite predicţia că anumite locuri vor deveni mai reci, spuse Evans.

— Serios? De ce?

— Nu sunt sigur, dar am citit asta undeva.

— Întreaga atmosferă a Pământului se încălzeşte şi, ca urmare, unele locuri devin mai reci?

— Cred că da.

— Dacă te gândeşti acum la chestia asta, ţi se pare o afirmaţie logică?

— Nu, spuse Evans, dar, vezi tu, climatul e un sistem complex.

— Ce înseamnă asta pentru tine?

— Înseamnă că... ăă... e complicat. Nu se comportă întotdeauna aşa cum credem noi.

— Asta aşa e, cu siguranţă, spuse Jennifer. Dar hai să ne întoarcem la New York şi Albany. Faptul că aceste oraşe sunt atât de apropiate şi totuşi măsurătorile de temperatură sunt diferite, i-ar putea face pe juraţi să se întrebe dacă nu cumva măsurăm altceva, şi nu un efect *global.* Eşti de acord că în ultimii o sută optzeci şi cinci de ani, New York a ajuns la o populaţie de opt milioane, în timp ce Albany s-a dezvoltat mai puţin?

— Da, spuse Evans.

— Şi ştim faptul că efectul de insulă face ca în oraşe să fie mai cald decât în împrejurimi.

— Da...

— Şi acest efect de insulă este local, fără legătură cu încălzirea globală?

— Da...

— Şi acum spune-mi: de unde ştii că această creştere dramatică a temperaturii din New York a fost cauzată de încălzirea globală şi nu de excesul de beton şi zgârie-nori?

—Păi... Evans azită. Nu ştiu să răspund la întrebarea asta. Dar presupun că se ştie.

— Dacă oraşele ca New York devin mai mari şi mai calde decât înainte, vor contribui la creşterea temperaturii globale medii, nu-i aşa?

— Presupun că da.

— Caz în care, pe măsură ce oraşele câştigă teren în toată lumea, s-ar putea să asistăm la o creştere a temperaturii medii

a pământului pur şi simplu ca rezultat al urbanizării. Fără nici un efect atmosferic global.

— Sunt convins că oamenii de ştiinţă s-au gândit deja la asta, spuse Evans. Sunt convins că au răspunsul.

— Da, aşa e. Răspunsul lor a fost că au scăzut un factor din datele neprelucrate, ca să compenseze efectul de încălzire urbană.

— Păi vezi?

— Pardon? Domnule Evans, eşti avocat. Desigur că eşti la curent cu eforturile extraordinare care se fac într-un proces, ca dovezile să fie curate.

— Da, dar...

— Doar nu ţi-ai dori ca cineva să le poată modifica...

— Nu...

— Dar în acest caz dovezile sunt măsurătorile de temperatură. Şi sunt distorsionate de oameni de ştiinţă care afirmă că încălzirea globală e o criză a întregii lumi.

— Distorsionate? Sunt ajustate *descendent.*

— Dar întrebarea pe care o va adresa apărarea este: oare le-au ajustat descendent *suficient?*

— Nu ştiu, spuse Evans. Discuţia devine foarte specializată şi plină de chiţibuşuri.

— N-aş spune. E o problemă crucială. Urbanizarea în raport cu gazele de seră ca o cauză a creşterii temperaturii medii a pământului. Iar apărarea va avea un argument bun, spuse Jennifer. După cum spuneam, mai multe studii recente sugerează că ajustarea erorii de măsurare urbană a fost, de fapt, prea mică[20]. Există cel puţin un studiu care sugerează că jumătate dintre schimbările de temperatură observate se datorează doar utilizării terenurilor. Dacă este adevărat, atunci încălzirea globală în ultimul secol a însemnat mai puţin de trei zecimi de grad. Nu prea se poate numi criză.

Evans rămase tăcut. încerca să pară inteligent în faţa camerelor.

---

[20] Vezi Ian G. McKendry, 2003, „Climatologie aplicată", *Progress in Physical Geography* 27, 4: 597-606. „Câteva studii recente arată că încercările de a reduce erorile de calcul cauzate de efectul urban în ceea ce priveşte măsurarea pe termen lung a climatului (şi deci de a identifica amploarea creşterii efectului de seră) ar putea fi mult prea simpliste."

— Desigur, continuă Jennifer, şi acest studiu poate fi discutabil. Dar ideea rămâne: când cineva ajustează datele, se expune acuzaţiilor că ajustarea nu a fost corectă. E un teren propice pentru apărare. Şi apărarea va insista pe faptul că am permis ca datele să fie ajustate de cei care au cel mai mult de profitat de pe urma ajustării lor.

— Vrei să spui că oamenii de ştiinţă ce se ocupă de studiul climatului sunt lipsiţi de etică?

— Spun că lupul paznic la oi nu e o politică bună. In medicină, de pildă, nu se admit astfel de proceduri, când e nevoie de experimente dublu-orb[21].

— Deci spui că cei care studiază climatul sunt *într-adevăr* lipsiţi de etică.

— Nu. Spun că există motive întemeiate pentru instituirea procedeelor dublu-orb. Ascultă: orice om de ştiinţă are o idee despre ce-i va ieşi în urma experimentului. Altfel nu s-ar mai apuca de el. Are o aşteptare. Dar aşteptările funcţionează în moduri misterioase şi total inconştient. Cunoşti vreun studiu asupra distorsionării subiective ştiinţifice?

— Nu.

Evans clătină din cap.

— Bine. Un exemplu simplu. Un grup de şobolani identici genetic sunt trimişi la două laboratoare diferite spre testare. Cercetătorilor dintr-un laborator li se spune că şobolanii au fost selecţionaţi pentru inteligenţa lor şi că vor parcurge labirintul mai repede decât normalul. Cercetătorilor de la al doilea laborator li se spune că şobolanii sunt proşti şi că vor parcurge labirintul mai încet. Vin rezultatele mai rapizi [1] într-un laborator, mai lenţi în celălalt. Şi totuşi şobolanii sunt identici genetic.

— Bine, deci au dat rasol.

— Ei spun că nu. Oricum, lucrurile sunt mai complexe. Următorul exemplu. Unui grup de operatori de sondaj i se spune: ştim că operatorii pot influenţa rezultatele, într-o manieră subtilă. Vrem să evităm asta. Deci bateţi la uşă şi imediat cum vă răspunde cineva, începeţi să citiţi numai ce se

[21] în medicină, studii pe două grupuri de subiecţi; unuia i se administrează medicamentul/substanţa ce trebuie testată (grup experimental) şi celuilalt o substanţă lipsită de efect (grup de control), dar fără ca subiecţii sau medicii ce participă să ştie care e grupul experimental şi care e grupul de control (n. tr.).

află înscris pe foaia aceasta: „Bună ziua, fac un sondaj şi citesc de pe această foaie ca să nu vă influenţez etc". Operatorii nu spun nimic în plus faţă de cele scrise. Celui de-al doilea grup de operatori i se spune că răspunsurile la acest chestionar vor fi pozitive în proporţie de şaptezeci la sută. Altui grup i se spune să se aştepte la treizeci la sută răspunsuri pozitive. Chestionare identice. Rezultatele se întorc şaptezeci şi treizeci.

— Cum aşa? întrebă Evans.

— Nu contează, răspunse ea. Ceea ce contează este că sute de studii demonstrează de nenumărate ori că aşteptările determină rezultatul. Oamenii vor descoperi ceea ce cred că vor descoperi. Acesta e motivul pentru care se fac experimente dublu-orb. Pentru a elimina distorsiunea subiectivă, experimentul foloseşte oameni *care nu se cunosc între ei.* Cei care pregătesc experimentul nu-i cunosc pe cei care-l conduc sau pe cei care-l analizează. Aceste grupuri nu comunică în nici un fel. Soţiile şi copiii lor nu se întâlnesc. Membrii grupurilor sunt la universităţi diferite şi, de preferat, din ţări diferite. Aşa sunt testate noile medicamente. Pentru că numai astfel pot fi eliminate erorile subiective.

— Bine...

— Acum vorbim despre măsurarea temperaturii. Datele trebuie ajustate în mai multe feluri. Nu doar din cauza efectului de insulă. Din multe alte cauze. Staţiile se mută. Evoluează, iar noile echipamente pot arăta temperaturi mai mari sau mai mici decât înainte. Echipamentul se defectează şi trebuie să decizi dacă mai păstrezi sau nu anumite înregistrări. Ai multe decizii de luat atunci când faci un grafic de temperatură. Şi aici se strecoară eroarea. Probabil.

— Probabil?

— Nu se ştie, spuse Jennifer, dar de fiecare dată când o singură echipă face toată treaba, există riscul erorii. Dacă o echipă concepe un model, îl şi testează şi mai face şi analiza rezultatelor, rezultatele sunt vulnerabile la eroare. Pur şi simplu aşa sunt.

— Deci datele de temperatură nu sunt bune?

— Datele de temperatură sunt *suspecte.* Un avocat priceput o să le facă praf. Pentru a le apăra, intenţionăm să...

Brusc, echipa de filmare se ridică şi ieşi din cameră. Jennifer îşi puse mâna pe braţul lui.

— Nu-ţi face griji, au filmat fără sonor. Am vrut doar să pară o discuţie animată.

— Mă simt ca un prost.

— Arătai bine. Asta contează la televizor.

— Nu, spuse el, aplecându-se spre ea. Vreau să spun... când dădeam răspunsurile alea, nu spuneam într-adevăr ce cred. Eu... ăă... îmi pun nişte... mi-am schimbat părerea în legătură cu multe lucruri.

— Serios?

— Da, spuse el, încet. Graficele alea de temperatură, de pildă. Ridică întrebări evidente asupra validităţii încălzirii globale.

Ea dădu uşor din cap. Il privi cu atenţie.

— Şi tu crezi la fel? Ea încuviinţă din nou.

Luară prânzul la acelaşi restaurant mexican ca şi prima oară. Era aproape gol, ca şi atunci; aceiaşi editori de la Sony râdeau la masa din colţ. Probabil că veneau zilnic acolo, se gândi Evans.

Dar totul părea cumva diferit, nu numai pentru că-l durea tot corpul şi pentru că era mereu pe punctul de a adormi. Evans simţea că s-a schimbat. Şi că şi relaţia lor era altfel.

Jennifer mancă în tăcere, fără să spună prea multe. Evans avea senzaţia că aştepta ceva de la el.

După un timp, spuse:

— Ştii, ar fi o nebunie să-ţi închipui că încălzirea globală nu e un fenomen real.

— O nebunie, spuse ea, încuviinţând din cap.

— Adică... toată lumea crede în asta.

— Da. Toată lumea crede. Dar acolo e un câmp de bătălie şi ne gândim doar la juraţi. Iar apărarea va avea cu ce să-i distreze pe juraţi.

— Adică exemplul pe care mi l-ai dat tu?

— Nu, e mult mai rău. Ne aşteptăm ca apărarea să argumenteze astfel: Doamnelor şi domnilor juraţi, aţi auzit cu toţii afirmaţia că s-a produs ceva ce se numeşte „încălzire globală", din cauza creşterii dioxidului de carbon şi altor gaze de seră în atmosferă. Dar ceea ce nu vi s-a spus este că dioxidul de carbon a crescut doar foarte puţin. Vă arată un grafic pe care nivelul dioxidului de carbon pare Everestul. Dar iată care e realitatea. Dioxidul de carbon a crescut de la 316 unităţi de milion la 376 unităţi de milion. Creşterea totală este de *şaizeci*

de unităţi de milion. Nici nu vă imaginaţi cât de mică este această schimbare pentru atmosferă. Cum putem vizualiza asta?

Jennifer se lăsă pe spate şi făcu un gest larg cu mâna.

— Apoi o să aducă o imagine cu un teren de fotbal. Şi o să spună: imaginaţi-vă compoziţia atmosferei Pământului ca pe un teren de fotbal. Cea mai mare parte e nitrogenul. Deci, de la linia porţii, nitrogenul ajunge la linia de şaptezeci de metri. Şi ce rămâne e în mare parte oxigen. Oxigenul ajunge până la linia de nouăzeci de metri. Mai sunt doar zece metri. Dar din ce a rămas, cea mai mare parte este argonul, un gaz inert. Şi cât din cei şapte centimetri rămaşi înseamnă dioxidul de carbon? Doi centimetri. Atât dioxid de carbon avem în atmosferă. Doi centimetri dintr-un teren de fotbal.

Făcu o pauză de efect, apoi continuă.

— Acum, doamnelor şi domnilor juraţi, vi se spune că dioxidul de carbon a crescut în ultimii cincizeci de ani. Ştiţi cât de mare a fost creşterea, pe terenul nostru de fotbal? A crescut cu 0,7 centimetri, mai puţin decât lăţimea unui creion. Asta înseamnă o cantitate mult mai mare de dioxid de carbon, dar o schimbare minusculă în raport cu întreaga atmosferă. Şi totuşi vi se cere să credeţi că această minusculă schimbare a cauzat o tendinţă periculoasă de încălzire a întregii planete.

— Dar la asta se răspunde uşor... spuse Evans.

— Stai puţin, spuse ea. încă nu au terminat. Primul pas: semeni îndoiala. Apoi oferi explicaţii alternative. Deci acum scot graficul de temperatură pentru New York, pe care l-ai văzut mai devreme. O creştere de cinci grade din 1815. Şi vor spune că în 1815 populaţia New York-ului era de o sută douăzeci de mii. Astăzi e de opt milioane. A crescut cu şase *mii de procente.* Asta ca să nu mai punem la socoteală zgârie-norii, instalaţiile de aer condiţionat şi betonul. Acum vă întreb pe dumneavoastră: e rezonabil să credem că un oraş a cărui populaţie a crescut cu şase mii de procente s-a încălzit din cauza unei creşteri *minuscule* în bătrânul strat de dioxid de carbon din lume? Sau s-a încălzit pentru că e mult, mult mai mare?

Se lăsă pe spate, în scaun.

— Dar e uşor să contraargumentezi, spuse Evans. Sunt multe exemple de chestii mici cu efecte mari. Trăgaciul reprezintă o

mică parte dintr-o armă, dar e destul ca să tragi. Şi oricum, preponderenţa dovezilor...

— Peter, spuse ea, clătinând din cap. Dacă erai jurat şi ţi se punea întrebarea asta despre New York, la ce concluzie ajungeai? încălzire globală sau prea mult beton? De fapt, care e părerea ta?

— Cred că s-a încălzit pentru că e un oraş mare.

— Exact.

— Dar mai aveţi argumentul cu nivelul mării.

— Din păcate, spuse ea, nivelul mării la Vanutu nu a crescut semnificativ. în funcţie de baza de date, ori e constant, ori a crescut cu patruzeci de milimetri. Un centimetru în treizeci de ani. Aproape zero.

— Deci nu puteţi câştiga procesul ăsta, spuse Evans.

— Exact, spuse ea. Deşi trebuie să recunosc că argumentul tău cu trăgaciul a fost reuşit.

— Dacă n-aveţi cum să câştigaţi, ce-i cu conferinţa asta de presă?

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, spuse John Balder, ieşind din birou şi apropiindu-se de numeroasele microfoane. Blitz-urile fotografilor luminau. Sunt John Balder şi alături de mine se află Nicholas Drake, preşedintele Fondului Naţional de Resurse pentru Mediu. Sunt prezenţi şi Jennifer Haynes, cel mai important consilier al meu, şi Peter Evans, de la firma de avocatură Hassle and Black. Cu toţii vă anunţăm că vom începe procesul împotriva Agenţiei pentru Protecţia Mediului a Statelor Unite, în numele statului insular Vanutu, aflat în Pacific.

Peter Evans, care stătea în spate, începu să-şi muşte buza, apoi se gândi că mai bine se abţine. Nu era cazul să facă grimase care l-ar fi putut cataloga drept nervos.

— Populaţia sărăcită din Vanutu, spuse Balder, va sărăci şi mai mult din cauza celei mai mari ameninţări ecologice a vremurilor noastre, încălzirea globală, şi din cauza pericolului schimbărilor climatice abrupte care vor urma cu siguranţă.

Evans îşi aminti că doar cu câteva zile în urmă, Drake numise schimbările climatice abrupte doar o posibilitate ce se întrezărea la orizont. Acum fuseseră transformate într-o certitudine, în mai puţin de o săptămână.

Balder vorbi în termeni expresivi despre populaţia din Vanutu, care era forţată, din cauza inundaţiilor, să-şi părăsească

tărâmul strămoşesc şi puse accentul pe tragedia copiilor, a căror moştenire era spulberată de valurile uriaşe create de un gigant industrial fără scrupule din nord.

— Anunţăm astăzi acest proces pentru a face dreptate populaţiei din Vanutu şi pentru viitorul întregii lumi, care este ameninţată azi de vremea extremă.

Apoi declară deschisă sesiunea de întrebări.

— Când exact veţi deschide procesul? veni prima întrebare.

— Problema e complexă din punct de vedere tehnic, spuse Balder. în acest moment, în birourile noastre lucrează patruzeci de oameni de ştiinţă, zi şi noapte. Când îşi vor termina misiunea, o să facem cererea de interdicţie.

— Unde?

— La curtea federală districtuală din Los Angeles.

— Ce despăgubiri cereţi? întrebă altcineva.

— Care e răspunsul administraţiei?

— Curtea va accepta?

Întrebările se succedau rapid, iar Balder se simţea în elementul său. Evans privi spre Jennifer, care stătea la celălalt capăt al podiumului. Arăta spre ceasul ei. Evans încuviinţă, apoi îşi privi şi el ceasul, se strâmbă şi părăsi podiumul. Jennifer îl urmă.

Intrară în sediu, trecând de paznici.

Şi Evans rămase cu gura căscată.

CULVER CITY
MARŢI, 12 OCTOMBRIE
1.20 P.M.

Luminile erau stinse. Majoritatea celor pe care Evans îi văzuse mai devreme dispăruseră. Camerele erau golite, mobila strânsă, iar documentele împachetate în cutii. Câţiva hamali cărau grămezi de cutii cu ajutorul unor cărucioare.

— Ce se întâmplă? spuse Evans.

— Ne-a expirat contractul de închiriere, răspunse Jennifer.

— Deci vă mutaţi? Ea clătină din cap.

— Nu, plecăm.

— Cum adică?

— Adică plecăm, Peter. Ne căutăm alte slujbe. La proces nu se mai lucrează.

Auziră vocea lui Balder, dintr-o boxă, care spunea: „Vom încerca să obţinem o interdicţie în următoarele trei luni. Am încredere oarbă în cei patruzeci de bărbaţi şi femei geniali care ne asistă în acest caz fără precedent".

Evans se retrase, iar hamalii trecură pe lângă el cu o masă. Era aceeaşi masă la care fusese intervievat în urmă cu doar trei ore. Un alt hamal îl urmă, cărând cutiile cu echipament video.

— Cum o să vă iasă treaba asta? spuse Evans, ascultându-l pe Balder. Vreau să spun că oamenii o să-şi dea seama ce se întâmplă...

— Ce se întâmplă e perfect logic, spuse Jennifer. O să facem o cerere de interdicţie preliminară. Cererea va trebui să-şi croiască drum prin sistem. Ne aşteptăm să fíe respinsă de curtea districtuală, aşa că o să o înaintăm la Curtea de Apel şi apoi probabil că o să ajungem la Curtea Supremă. Procesul nu poate înainta până când nu se rezolvă problema interdicţiei, care ar putea dura câţiva ani. De aceea, aşa cum e raţional, am oprit activitatea echipei noastre de cercetare şi am închis birourile acestea costisitoare şi aşteptăm, pregătiţi cu o echipă restrânsă de jurişti.

— Aveţi echipa asta de jurişti?

— Nu, dar ai întrebat cum o să facem.

Evans privi la cutiile care se îngrămădeau în faţa uşii din spate.

— Nimeni n-a avut intenţia vreodată să deschidă acest proces, nu-i aşa?

— Hai să spunem altfel. Balder are un palmares remarcabil de reuşite în sala de judecată. Există o singură cale să ajungi la un asemenea palmares abandonezi cazurile fără speranţă înainte să ajungi la tribunal.

— Deci pe ăsta îl abandonează?

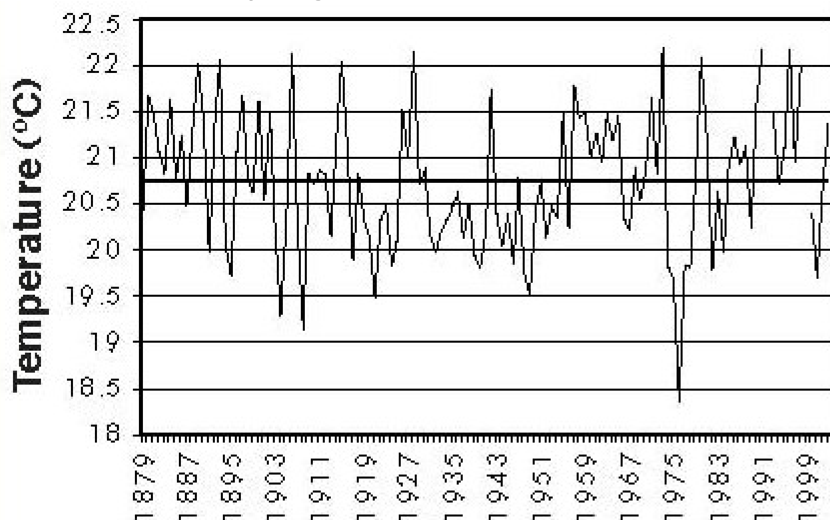
— Da. Pentru că îţi garantez, nici un tribunal n-o să-ţi emită ordin de interdicţie din cauza faptului că economia americană produce dioxid de carbon în exces. Arătă spre boxă. Drake 1-a pus să pună accentul pe schimbările climatice abrupte. Se potriveşte perfect cu conferinţa lui, care începe mâine.

— Da, dar...

— Ascultă, spuse ea. Ştii la fel de bine ca mine că singurul obiectiv al acestui proces era publicitatea. Au obţinut conferinţa de presă. Nu mai e nevoie să meargă mai departe.

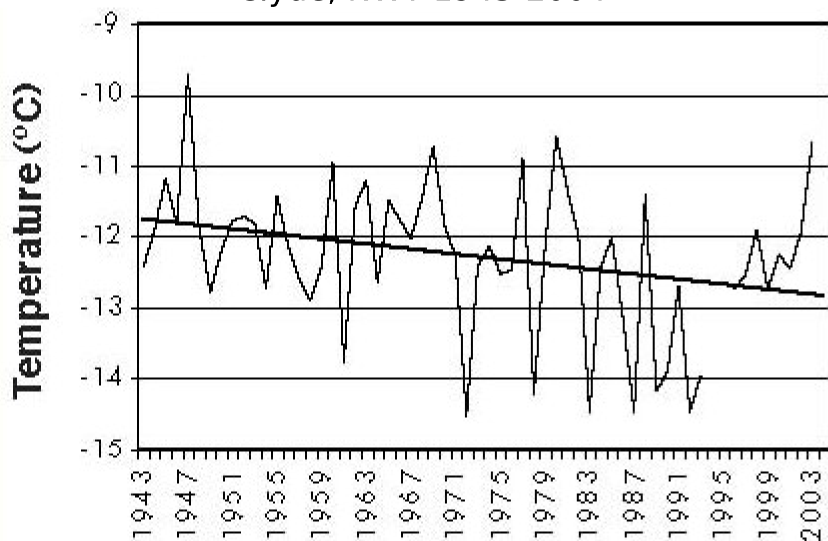
Hamalii o întrebară unde să pună lucrurile. Evans se întoarse în camera de interviuri şi văzu un teanc de grafice într-un colţ. Voise să le vadă pe cele pe care ea *nu* i le arătase, aşa că scoase câteva. Arătau date de la staţii meteo din toată lumea.

Alice Springs, Australia 1879-2003

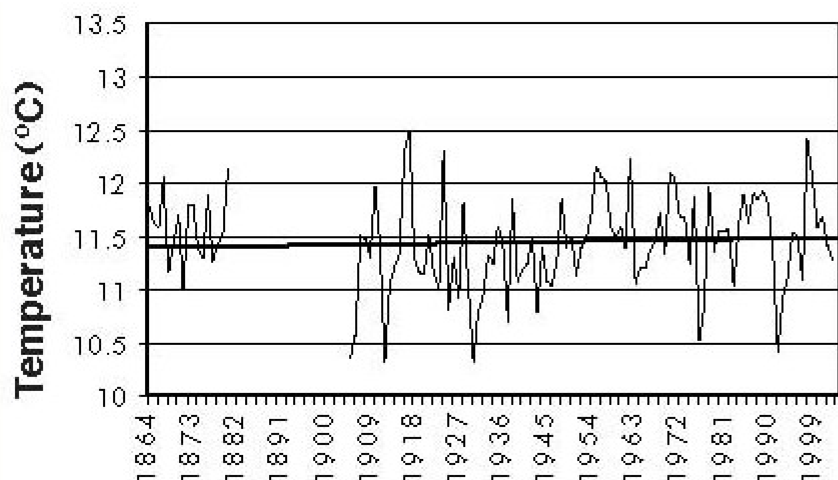
Sursa: giss.nasa.gov

Clyde, NWT 1943-2004

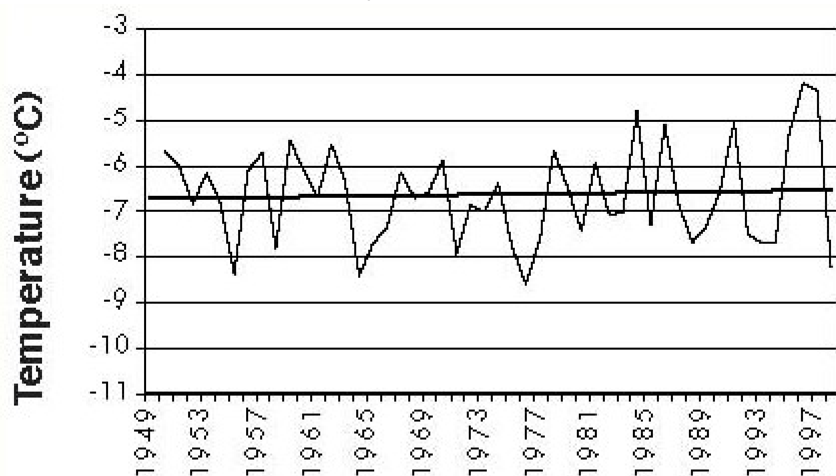
Sursa: giss.nasa.gov

Christchurch, NZ 1864-2003

Sursa: giss.nasa.gov

Kamenskoe, Siberia 1949-1998

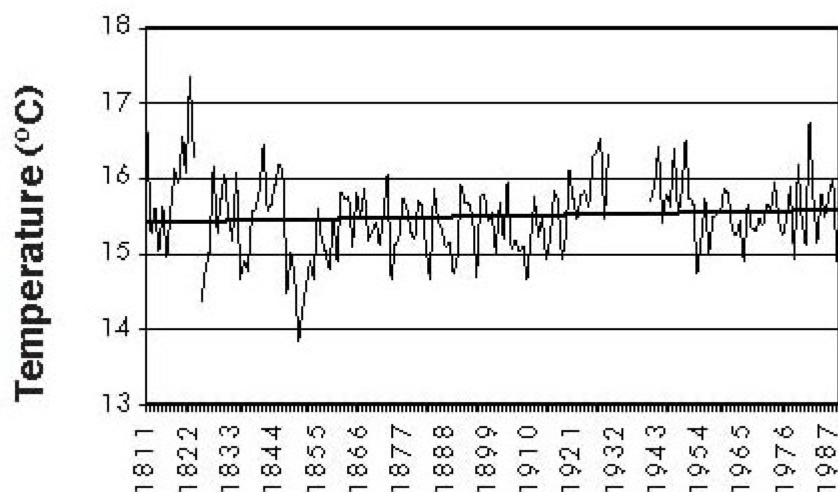

Sursa: giss.nasa.gov

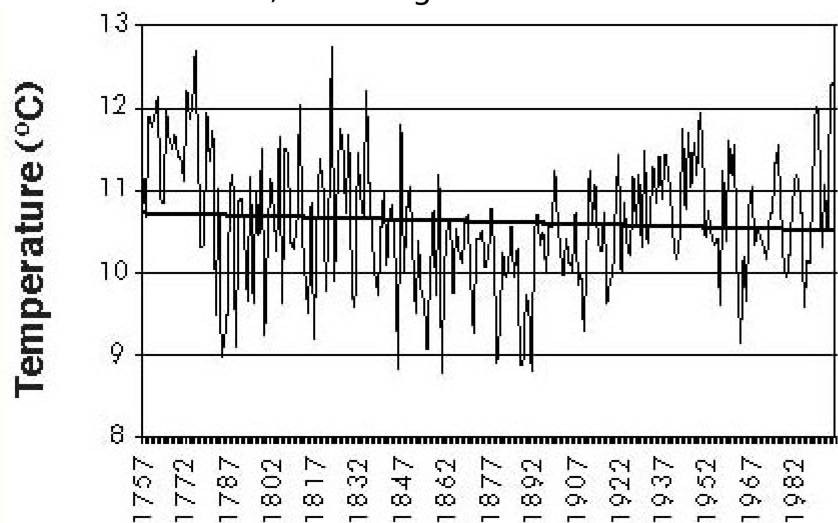
Fireşte, ştia că aceste grafice fuseseră alese pentru a demonstra punctul de vedere al adversarilor. Aşa că arătau o încălzire mică sau inexistentă. Şi totuşi, îl tulbură faptul că probabil existau multe asemenea grafice, din toată lumea.

Văzu un teanc pe care scria „Europa" şi îl răsfoi rapid.

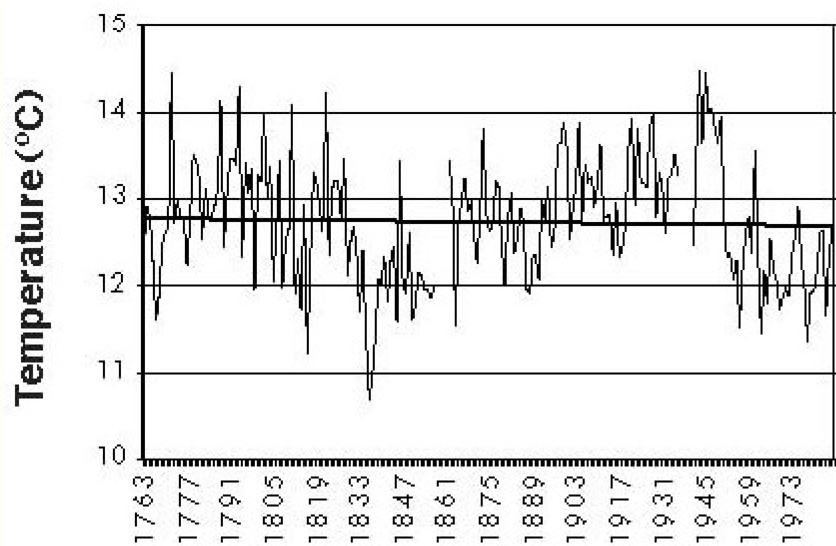
Roma, Italia 1811-1989

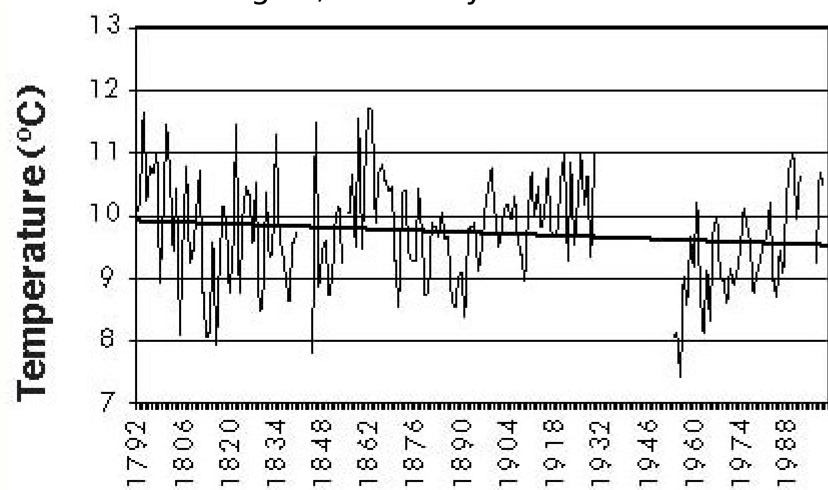
Sursa: giss.nasa.gov
Paris, Le Bourget 1757-1995

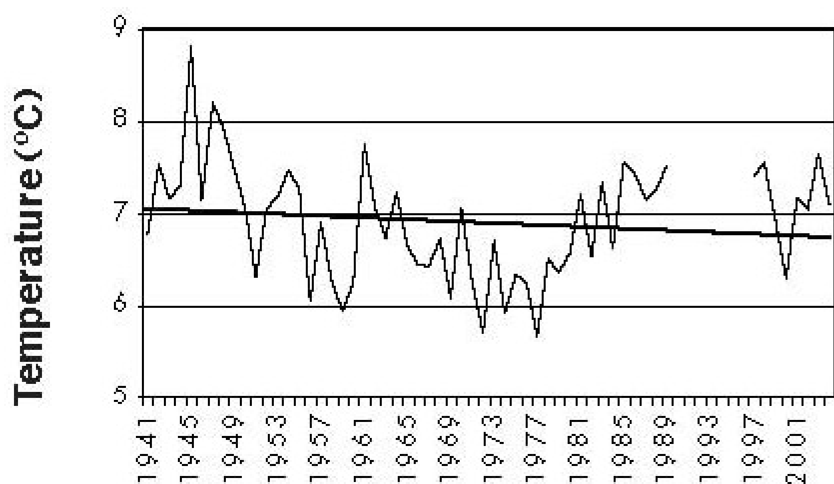
Sursa: giss.nasa.gov
Milano-Linate, 1763-1986

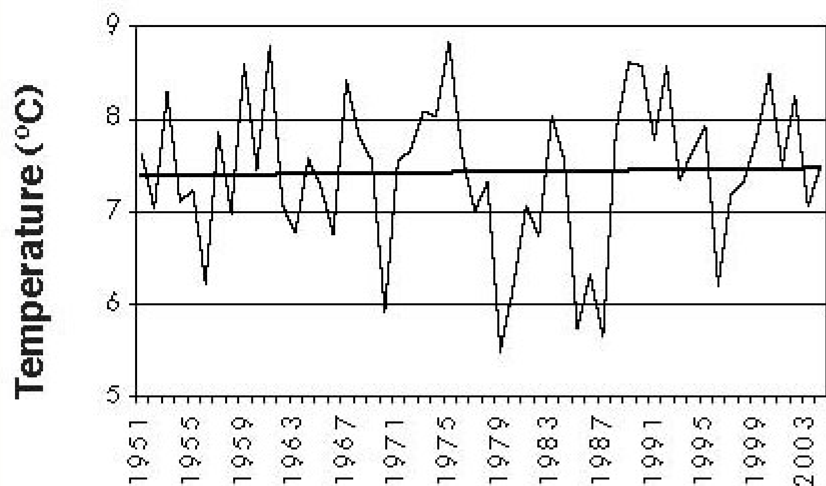
Sursa: giss.nasa.gov
Stuttgart, Germany 1792-1999

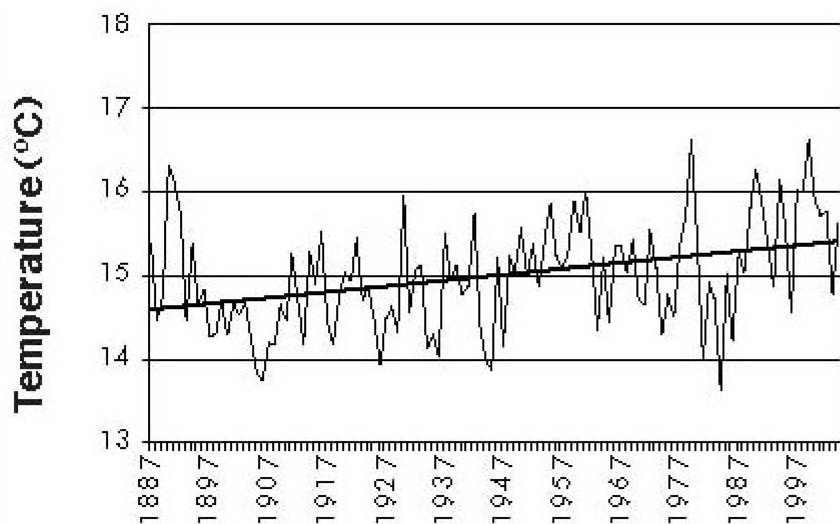
Sursa: giss.nasa.gov
Navacerrada, Spain 1941-2004

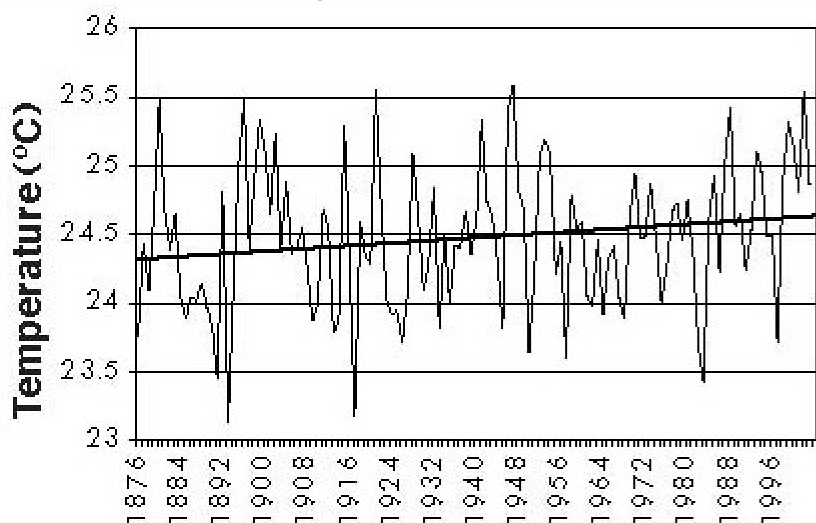
Sursa: giss.nasa.gov
Goteborg, Sweden 1951-2004

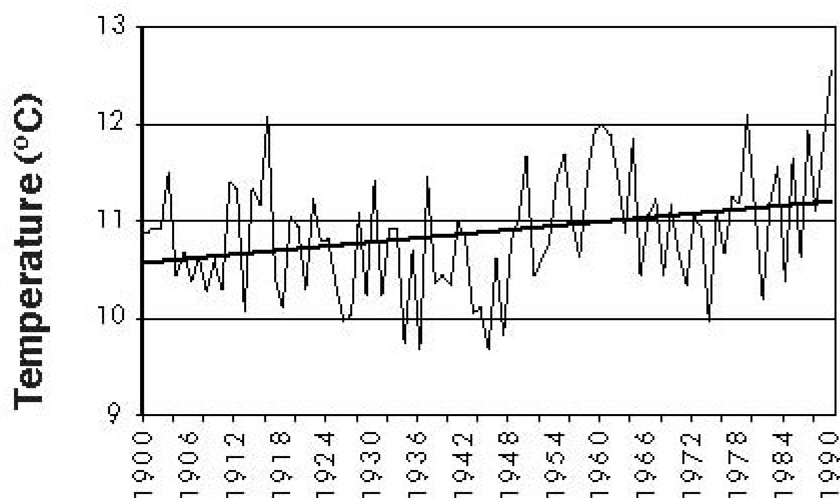
Sursa: giss.nasa.gov
Choshi, Japan 1887-2004

Sursa: giss.nasa.gov
Lahore City, Pakistan 1876-2003

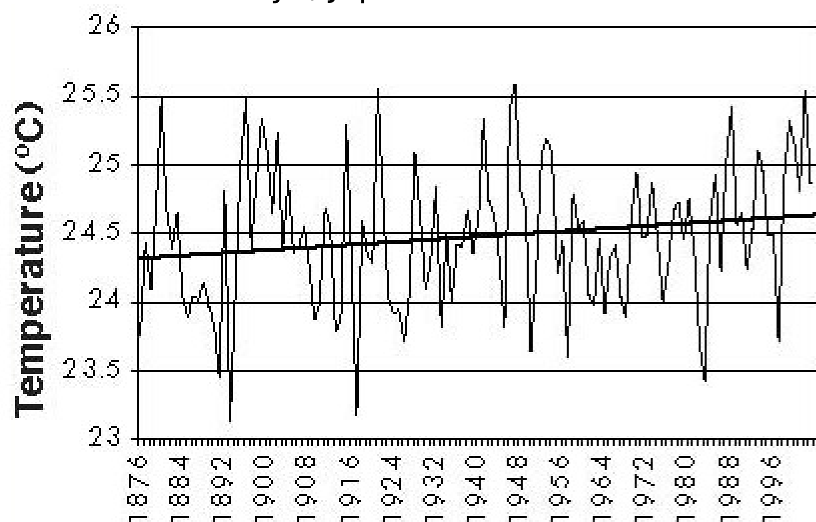

Sursa: giss.nasa.gov
Takayama, Japan 1900-2990

Sursa: giss.nasa.gov

Tokyo, Japan 1876-2004

Sursa: giss.nasa.gov

— Peter? Ea îl striga.

Biroul ei era deja gol. Avea doar câteva cutii de lucruri. O ajută să le ducă la maşină.

— Deci, spuse el, acum ce-o să faci? Te întorci la DC şi la iubitul tău?

— Nu cred.

— Atunci ce?

— De fapt, mă gândeam să vin cu tine.

— Cu mine?

— Lucrezi cu John Kenner, nu-i aşa?

— De unde ştii? întrebă Evans, îi răspunse cu un zâmbet.

Se îndreptau spre uşa din spate şi auziră difuzorul de la conferinţă. Acum vorbea Drake, mulţumea presei pentru prezenţă, îi ruga să participe la conferinţa sa şi spunea că adevăratul pericol al încălzirii globale era potenţialul său de a produce schimbări climatice abrupte.

Apoi spuse:

— Îmi cer scuze, dar trebuie să spun cu regret că am o veste tristă. Tocmai am fost anunţat că s-a găsit cadavrul bunului meu prieten, George Morton.

CULVER CITY
MARŢI, 12 OCTOMBRIE
2.15 P.M.

Întreaga poveste fu prezentată la ştirile după-amiezei. Trupul omului de afaceri milionar George Morton a fost găsit pe ţărm, lângă Pismo Beach. Identificarea s-a făcut după haine şi după ceasul de la încheietura victimei. Cadavrul era mutilat, din cauza rechinilor, spusese prezentatorul.

Familia filantropului fusese anunţată, dar nu se fixase o dată pentru înmormântare. Exista o declaraţie din partea prietenului apropiat al lui Morton, Nicholas Drake, directorul FNRM. Drake spunea că Morton îşi dedicase viaţa mişcării ecologiste şi sprijinirii organizaţiilor ca FNRM, care îi acordase recent titlul de Cetăţeanul Implicat al Anului.

— Dacă îi păsa cuiva de schimbările groaznice ce au loc pe tot globul, acela era George Morton, spunea Drake. De când am aflat că a dispărut, am sperat până la capăt că va fi găsit sănătos şi în formă. Mă întristează vestea că nu a fost aşa. Deplâng pierderea unui prieten drag şi devotat. Lumea e mai săracă fără el.

Evans era la volan când îl sună Lowenstein pe telefonul maşinii.

— Ce faci?

— Mă întorc de la conferinţa de presă la care mi s-a ordonat să particip.

— Ei bine, te duci la San Francisco.

— De ce?

— A fost găsit Morton. Cineva trebuie să identifice cadavrul.
— De ce nu fiică-sa?
— E la dezintoxicare.
— Atunci fosta lui soţie. Sau...
— Evans, ai primit oficial această sarcină. Fă toate pregătirile necesare. Legiştii nu vor să amâne autopsia, aşa că trebuie identificat până diseară.
— Dar...
— Mişcă-ţi curu' acolo. Nu ştiu ce tot trăncăneşti. Ia avionul omului, pentru numele lui Dumnezeu. Din câte am auzit, oricum l-ai folosit la discreţie în ultima vreme. Acum, că a murit, ar trebui să ai mai multă grijă. A, şi încă ceva. Pentru că nu eşti rudă cu el, trebuie să fie două persoane ca să-l identifice.
— Păi pot s-o iau pe Sarah, secretara lui...
— Nu. Drake vrea să-l iei pe Ted Bradley.
— De ce?
— De unde dracu' să ştiu eu? Bradley vrea să meargă. Drake vrea să-i facă pe plac. Probabil că Bradley crede că o să fie camere de filmat prin zonă. Până la urmă, e actor. Şi era prieten bun cu George.
— Oarecum.
— A stat la masă cu tine, la ceremonie.
— Dar Sarah ar fi...
— Evans, ce anume nu ai înţeles? Te duci la San Francisco şi-l iei pe Bradley cu tine. Punct.
Evans oftă.
— Unde e?
— La Sequoia. Trebuie să te opreşti în drum şi să-l iei.
— Sequoia?
— Parcul Naţional. E în drumul tău.
— Dar...
— Bradley a fost anunţat deja. Secretara mea o să-ţi dea numărul morgii din San Francisco. La revedere, Evans. Să nu faci rahatul praf.
Clic.
— Probleme? întrebă Jennifer.
— Nu. Dar trebuie să merg la San Francisco.
— Vin cu tine, spuse ea. Cine e Sarah?
— Secretara personală a lui Morton. Asistenta lui de pe vremuri.

— Am văzut nişte poze cu ea. Nu pare deloc „de pe vremuri".
— Unde ai văzut pozele?
— Într-o revistă. Erau la un turneu de tenis. E jucătoare de tenis profesionistă sau ceva de felul ăsta?
— Cred că da.
— Credeam că, din moment ce petreceai aşa mult timp cu Morton, o cunoşti bine.
— Nu prea, spuse el, ridicând din umeri. Adică, în ultimele zile am stat mai mult cu ea.
— Aha. îl privi amuzată. Peter, spuse ea. Nu-mi pasă. Arată bine. E normal.
— Nu, nu, spuse el, întinzându-se după telefon. Nu e nimic de felul ăsta. Ca să încheie mai repede discuţia, formă numărul poliţiei din Beverly Hills şi ceru cu detectivul Perry. Detectivul nu se întorsese încă de la tribunal. Evans îi lăsă un mesaj şi închise. Se întoarse spre Jennifer. Cum se face când se emite un mandat de arestare?
— Proceduri penale, spuse ea. Nu e domeniul meu. îmi pare rău.
— Nici al meu.
— O să te aresteze?
— Sper că nu.
Apoi sună Lisa, asistenta vorbăreaţă a lui Herb Lowenstein.
— Bună, Peter. Am numerele domnului Bradley şi cel de la morga din San Francisco. Se închide la opt. Poţi să ajungi până atunci? Herb vrea să ştie. E foarte supărat.
— De ce?
— Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Adică de săptămâni întregi.
— Ce s-a întâmplat?
— Cred că e legat de George. E şocat. Şi Drake îi face crize. Cred că a sunat de vreo cinci ori azi. Şi cred că au discutat despre tine.
— Despre mine?
— Da. Lisa coborî vocea, adoptând un ton conspirativ. Herb avea uşa închisă când a vorbit, dar am., ăă... am auzit nişte chestii.
— Cum ar fi? spuse Evans.
— Să nu spui nimănui.
— Nu spun.

— Adică n-am... mă gândeam că ai vrea să afli.

— Vreau.

— Pentru că se discută mult pe aici, spuse ea, coborând şi mai mult tonul, dacă n-ar trebui să pleci.

— Să plec de la firmă?

— Păi... ăă... să fi pus pe liber. M-am gândit că ai vrea să ştii.

— Da. Mulţumesc. Cine vorbea?

— Păi Herb. Şi Don Blandings, şi alţi parteneri seniori. Bobby şi Louise. Pentru că, dintr-un anume motiv, Nick Drake e furios din cauza ta. Şi din cauza cuiva cu care umbli tu, unul Kanner sau Connor.

— Înţeleg.

— Domnul Drake e foarte supărat din cauza domnului Connor.

— De ce?

— Zice că e spion. Pentru industrie. Pentru cei care *poluează.*

— *Î*nţeleg.

— În orice caz, ideea e că domnul Drake e un client important şi tu l-ai enervat. Chiar şi aşa, n-ar îndrăzni să te dea afară dacă ar trăi Morton. Dar nu mai trăieşte. Iar tu eşti plecat tot timpul. Iar poliţia te caută, ceea ce trebuie să-ţi spun că *nu e bine.* Toată lumea devine iritabilă. Şi în plus... dar de fapt, ce faci cu domnul Connor?

— E o poveste lungă.

— Peter, eu *ţi-am spus ţie.* Părea îmbufnată.

Ştia că trebuia sări ofere la schimb o informaţie.

— Bine, spuse el, încercând să pară rezervat. Mă ocup de o însărcinare pe care mi-a dat-o Morton înainte să moară.

— Serios? Ce anume?

— E secret. încă nu pot să-ţi spun.

— George Morton ţi-a dat o însărcinare?

— În scris, spuse el şi gândi: Asta o să le mai taie elanul.

— Mamă! Serios? Atunci n-o să îndrăznească să te concedieze dacă faci o treabă pentru firmă.

— Lisa, trebuie să închid.

— Dacă ar face asta, ar fi *foarte* nedrept faţă de tine.

— Lisa...

— Bine, bine. Ştiu că nu poţi vorbi. Dar... succes! închise. Jennifer zâmbea.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse ea.

— Mulţumesc.

Dar nu-i întoarse zâmbetul. Aşa cum vedea el lucrurile, întreaga lume îl hărţuia. Nu era plăcut. Şi era tot obosit, foarte obosit.

O sună pe Sarah să aranjeze ea cu avionul, dar dădu de căsuţa vocală. îl sună pe pilot, dar i se spuse că era în cursă.

— Cum adică?

— În momentul ăsta zboară.

— Unde?

— Nu vă pot spune asta, domnule. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj pe căsuţa vocală?

— Nu, spuse Evans. Vreau să închiriez un charter.

— Când anume?

— Într-o jumătate de oră. Ca să merg la San Francisco, cu oprire la aeroportul cel mai apropiat de Sequoia. Ne întoarcem la noapte.

— O să văd ce pot face.

Apoi îl învinse oboseala. Opri la marginea şoselei şi ieşi din maşină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jennifer.

— Ştii drumul spre Van Nuys?

— Sigur.

— Atunci conduci tu.

Se urcă pe scaunul din dreapta şi-şi puse centura. O privi cum intră în trafic, apoi închise ochii şi adormi.

SEQUOIA
MARŢI, 12 OCTOMBRIE
4.30 P.M.

In pădure era întuneric şi răcoare. Razele soarelui se strecurau printre copacii magnifici, care se înălţau peste tot. Mirosea a pin. Pământul era moale sub picioare.

Era un loc plăcut, iar soarele scălda pământul, dar şi aşa: camerele de filmare au fost nevoite să aprindă luminile pentru a-i filma pe copiii de şcoală care stăteau în cercuri concentrice 'j în jurul celebrului actor şi militant ecologist Ted Bradley.] Bradley purta un tricou negru, care-i punea în valoare maj chiajul şi tenul închis la culoare.

— Aceşti copaci măreţi sunt dreptul vostru din naştere, > spuse el, arătând în jur. Se înalţă aici de secole. Cu mult înainte să vă naşteţi, înainte ca părinţii sau bunicii voştri sau străbunicii voştri să se nască. Unii dintre ei, chiar înainte de venirea lui Columb în America! înainte de venirea indienilor! înainte de orice! Aceşti copaci sunt cele mai bătrâne fiinţe de pe planetă; sunt străjerii Pământului; sunt înţelepţi şi au un mesaj pentru noi: *Lăsaţi planeta în pace.* Nu vă puneţi cu ea, sau cu noi. Şi trebuie să-i ascultăm.

Copiii îl priveau cu gurile deschise, nemişcaţi. Camerele erau fixate pe Bradley.

— Dar acum, aceşti copaci minunaţi după ce au supravieţuit ameninţării focului, a tăierii, a eroziunii solului, a ploilor acide acum trebuie să înfrunte cea mai gravă ameninţare, încălzirea globală. Copii, ştiţi ce înseamnă încălzirea globală, nu-i aşa?

Mâinile se ridicară peste tot: „Eu ştiu, eu ştiu!"

— Mă bucur că ştiţi, spuse Bradley, făcându-le semn copiilor să lase mâinile jos. Singura persoană care avea să vorbească în ziua aceea era Ted Bradley. Dar poate că nu ştiţi că încălzirea globală va produce nişte schimbări foarte bruşte în climatul nostru. Poate că vor trece câteva luni sau ani şi se va face brusc mult mai cald sau mult mai frig. Şi vor apărea hoarde de insecte şi boli care vor doborî aceşti copaci minunaţi.

— Ce fel de insecte? întrebă unul dintre copii.

— Din alea rele, spuse Bradley. Din alea care mănâncă arborii, care viermuiesc înăuntrul lor şi-i devorează. îşi agită mâinile, ca să sugereze viermuiala în plină desfăşurare.

—Unei insecte i-ar lua mult timp să mănânce un copac întreg, îşi dădu cu părerea o fetiţă.

— Nu-i adevărat! spuse Bradley. Asta e problema. Pentru că încălzirea globală înseamnă că vor veni o grămadă de insecte — că o ciumă şi or să mănânce copacii foarte repede!

Jennifer, care stătea deoparte, se aplecă spre Evans:

— Îţi vine să crezi ce căcaturi spune?

Evans căscă. Dormise în avion şi în maşină, pe drumul de la aeroport la poieniţa aceasta din Parcul Naţional Sequoia. Se simţea ameţit, privindu-l pe Bradley. Ameţit şi plictisit.

Copiii începuseră să se agite, iar Bradley se întoarse spre camere. Vorbea cu autoritatea naturală pe care o dobândise în timpul atâtor ani în care-l jucase pe preşedinte la televizor.

— Ameninţarea schimbărilor climatice abrupte, spuse el, e atât de devastatoare pentru omenire şi pentru viaţa pe această planetă în general, încât în toată lumea se organizează conferinţe pentru a o înfrunta. Mâine începe o conferinţă la Los Angeles, unde oamenii de ştiinţă vor discuta despre ce trebuie să facem pentru a reduce această ameninţare teribilă. Dacă nu facem nimic, ne paşte catastrofa. Şi aceşti copaci măreţi şi magnifici vor rămâne doar o amintire, o ilustrată din trecut, un instantaneu al lipsei de omenie faţă de lumea naturii. Suntem responsabili pentru schimbările climatice catastrofale. Şi numai noi le. putem opri.

Încheie printr-o întoarcere uşoară, ca să-şi scoată în evidenţă profilul care-l avantaja, şi printr-o privire intensă a ochilor săi de un albastru pur direct în obiectivul camerei.

— Vreau să fac pipi, spuse o fetiţă.

Avionul decola de pe pistă şi se înălţă deasupra pădurii.

— Îmi pare rău că te grăbesc, spuse Evans. Dar trebuie să ajungem la morgă înainte de şase.

— Nici o problemă, nici o problemă, spuse Bradley, zâmbind indulgent. După discurs, îşi rezervase câteva minute pentru a da autografe copiilor. Camerele filmaseră şi asta. Se întoarse spre Jennifer, cu cel mai cuceritor zâmbet al său.

— Şi dumneata ce faci, domnişoară Hadley?

— Fac parte din echipa de jurişti care se ocupă cu problema încălzirii globale.

— Bine, deci eşti din tabăra noastră. Cum merge procesul?

— Bine, spuse ea, aruncându-i o privire lui Evans.

— Am senzaţia că eşti la fel de deşteaptă cât eşti de frumoasă, spuse Bradley.

— De fapt, nu-i aşa.

Evans îşi dădea seama că actorul o irita.

— Eşti modestă. Asta e încântător.

— Sunt doar sinceră, spuse ea, şi trebuie să-ţi spun că nu-mi place linguşeala.

— Nu prea e linguşeală, în cazul tău.

— Şi nici sinceritate, în cazul tău, replică ea.

— Trebuie să mă crezi când spun că admir sincer ceea ce faceţi voi, spuse Bradley. De-abia aştept să le-o trageţi celor de la EPA. Trebuie să-i ţinem în tensiune. De-asta am făcut chestia asta cu copiii. E un segment de televiziune de mare impact

pentru schimbările climatice abrupte. Şi cred că a mers foarte bine, nu-i aşa?

— Rezonabil, având în vedere că...

— Că ce?

— Că totul era un mare rahat, spuse Jennifer. Zâmbetul lui Bradley rămase la locul lui, dar ochii i se

Îngustară.

— Nu-mi dau seama exact la ce te referi.

— Mă refer la toată chestia, Ted. La tot discursul. Sequoia sunt santinelele şi străjerii planetei? Au un mesaj pentru noi?

— Păi chiar au...

— Sunt *copaci,* Ted. *Copaci* mari. Au tot atât de multe mesaje pentru omenire ca o vânătă.

— Cred că nu înţelegi...

— Şi au reuşit să supravieţuiască incendiilor? N-aş zice *depind* de incendii, pentru că aşa se reproduc. Coniferele au seminţe solide, care nu se deschid decât datorită căldurii focului. Focul e esenţial pentru sănătatea pădurilor de conifere.

— Cred, spuse Bradley pe un ton cam înţepat, că probabil n-ai înţeles ce vreau să spun.

— Serios? Ce n-am înţeles?

— Încercam să evoc poate puţin mai liric caracterul peren al acestor păduri preistorice şi...

— Peren? Preistorice? Ai habar despre pădurile astea?

— Da. Cred că da.

Vocea îi era tăioasă. Se enervase vizibil.

— Uită-te pe fereastră, spuse Jennifer, arătând spre pădure, în timp ce zburau deasupra ei. De cât timp crezi că pădurea ta preistorică arată exact ca acum?

— În mod evident, de sute de mii de ani...

— Nu-i adevărat, Ted. Oamenii au trăit aici cu multe mii de ani înainte ca aceşti copaci să apară. Ştiai asta?

Îşi încleştase fălcile. Nu răspunse.

— Atunci dă-mi voie să-ţi povestesc, spuse ea.

Acum douăzeci de mii de ani, gheţarii din era glaciară s-au retras din California, lăsând în urmă Yosemite Valley şi alte astfel de semne ale trecerii lor. Când pereţii de gheaţă s-au retras, în urma lor a rămas o câmpie mocirloasă, umedă, cu multe lacuri alimentate de gheţarii care se topeau, dar lipsită complet de vegetaţie. Era doar nisip umed.

După câteva mii de ani, pământul s-a uscat în timp ce gheţarii şi-au continuat drumul spre nord. Această regiune din California a devenit o tundră arctică, cu ierburi înalte în care trăiau animale mici, cum ar fi şoarecii sau veveriţele. Oamenii ajunseseră deja aici, vânau micile animale şi făceau focuri.

— Până acum e în regulă? spuse Jennifer. Deocamdată n-avem nici o pădure preistorică.

— Te ascult, mormăi Ted. încerca vizibil să se controleze.

— La început, continuă ea, ierburile arctice şi tufele erau singurele plante care puteau rezista în pământul sterp şi îngheţat. Dar după ce mureau, se descompuneau, aşa că peste mii de ani s-a depus un alt strat de sol. Şi asta a iniţiat o etapă de colonizare a plantelor, care s-a întâmplat în acelaşi mod peste tot în America de Nord, după glaciaţiune.

Mai întâi apare pinul. Asta s-a întâmplat acum în jur de paisprezece mii de ani. Mai târziu i se alătură molidul, cucuta şi arinul arbori rezistenţi, dar n-au fost primii. Aceasta e adevărata „pădure primară" şi au dominat această zonă în următoarele mii de ani. Apoi climatul s-a schimbat. S-a făcut mult mai cald şi toţi gheţarii din California s-au topit. Pe atunci nu mai rămăsese nici un gheţar în California. Era cald şi uscat, aveau loc multe incendii, iar pădurile primare au ars. Au fost înlocuite cu vegetaţie de câmpie, adică stejari şi ierburi de preerie. Şi câţiva Douglas verde, dar nu foarte mulţi, căci clima era prea secetoasă pentru brazi.

Apoi, acum şase mii de ani, clima s-a schimbat din nou. A devenit mai umedă, iar bradul Douglas, cucuta şi cedrul au pus stăpânire pe pământ, creând acele păduri dese pe care le vezi şi astăzi. Dar aceşti brazi ar fi putut fi consideraţi o plantă dăunătoare ca nişte buruieni uriaşe care au invadat pământul, sufocând plantele indigene care se aflaseră acolo cu mult înaintea lor. Pentru că aceste păduri dese erau prea întunecoase pentru ca alţi copaci să poată supravieţui. Şi din moment ce aveau loc incendii frecvente, aceste păduri închise s-au răspândit cu o viteză uluitoare. Deci nu sunt perene, Ted. Sunt ultimele sosite.

Bradley pufni.

— Tot au şase mii de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Dar Jennifer era neîndurătoare.

— Nu-i adevărat, spuse ea. Oamenii de ştiinţă au arătat că pădurile şi-au schimbat continuu compoziţia. Fiecare perioadă de o mie de ani era diferită faţă de cea precedentă.

Pădurile s-au schimbat constant, Ted. Şi apoi, fireşte, au venit indienii.

— Ce-i cu ei?

— Indienii erau experţi în observarea naturii, aşa că au realizat că aceste păduri bătrâne nu sunt bune de nimic. Poate că arată impresionant, dar sunt moarte pentru vânat. Aşa că indienii au aprins focuri şi au distrus periodic pădurile. S-au asigurat că există doar câteva insule de pădure în mijlocul câmpiilor şi pajiştilor. Pădurile pe care le-au văzut primii europeni nu erau deloc preistorice. Erau *cultivate,* Ted. Şi, deloc surprinzător, acum o sută cincizeci de ani existau mai puţine păduri naturale decât acum. Indienii erau realişti. Astăzi, totul ţine de o mitologie romantică.

Se lăsă pe spate în scaun.

— A fost un discurs foarte drăguţ, spuse Bradley. Dar acestea sunt obiecţii tehnice. Pe oameni nu-i interesează. Şi asta e foarte bine, pentru că tu spui că pădurile nu sunt foarte bătrâne şi de aceea nu merită să le protejăm. Iar eu spun că sunt un simbol al frumuseţii şi forţei naturii şi ar trebui protejate cu orice preţ. Mai ales de ameninţarea încălzirii globale.

Jennifer clipi.

— Simt nevoia să beau ceva, spuse ea.

— Vin şi eu cu tine, spuse Bradley.

Pentru Evans, care încercase din când în când să-l sune pe detectivul Perry în timpul acestei discuţii, cel mai tulburător aspect era cel al schimbării constante. Evans nu se gândise niciodată serios că indienii au trăit pe vremea gheţarilor. Desigur, ştia că aşa era. Ştia că primii indieni vânau mamuţi şi alte mamifere mari aflate în curs de dispariţie. Dar nu luase în considerare posibilitatea că ar fi putut arde pădurile şi schimba mediul, ca să fie mai convenabil pentru scopurile lor.

Dar bineînţeles că aşa făcuseră.

La fel de tulburătoare era imaginea atâtor păduri diferite care au cucerit pământul, una după alta. Evans nu se întrebase niciodată ce a existat înaintea pădurilor de conifere. Şi el crezuse că erau preistorice.

Nu se gândise nici la cum arăta peisajul după trecerea gheţarilor. Acum, când se gândea, realiză că arăta, probabil, la fel ca pământul Islandei, pe care-l văzuse recent rece, umed, stâncos şi sterp. Era logic că generaţii întregi de plante trebuiau să crească acolo şi să creeze un nou strat de sol.

Dar îşi imaginase întotdeauna un fel de film de animaţie în care gheţarii se retrăgeau, iar copacii se iţeau imediat în urma lor. Gheţarii se retrăgeau, lăsând în urmă pădurile de conifere.

Îşi dădea seama acum cât de stupidă fusese viziunea sa.

Evans mai observase, în treacăt, cât de frecvent vorbea Jennifer de un climat aflat în schimbare. Mai întâi fusese, rece şi umed, apoi cald şi uscat, iar gheţarii se topiseră, apoi din nou umed, iar gheţarii se întorseseră. Schimbare şi iar schimbare.

Schimbare constantă.

După un timp, Bradley se scuză şi se duse în spatele avionului, să-şi sune agentul.

— De unde ştii toate chestiile astea? o întrebă Evans pe Jennifer.

— Din motivul pe care chiar Bradley 1-a expus. „Marea ameninţare a încălzirii globale." Am avut o echipă întreagă care a cercetat „mari ameninţări". Pentru că voiam să descoperim orice ne-ar fi permis să facem vâlvă cu procesul nostru.

— Şi?

Ea clătină din cap.

— Ameninţarea încălzirii globale este practic ca şi inexistentă. Chiar dacă ar fi un fenomen real, ar avea probabil beneficii nete pentru o mare parte a lumii.

Vocea pilotului se auzi în difuzoare, spunându-le să meargă la locurile lor, pentru că se apropiau de San Francisco.

SAN FRANCISCO
MARŢI, 12 OCTOMBRIE
6.31 P.M.

Anticamera era cenuşie, rece şi mirosea a dezinfectant. Bărbatul de la birou purta un halat de laborator. Scria la computer.

— Morton... Morton... Da. George Morton. Bine. Şi dumneavoastră sunteţi...

— Peter Evans, sunt avocatul domnului Morton, spuse Evans.

— Şi eu sunt Ted Bradley, spuse Ted.

Vru să-i întindă mâna, apoi se gândi că nu era cazul şi şi-o retrase.

— A, da, spuse tehnicianul. Mi se părea mie că vă ştiu de undeva. Sunteţi secretarul de stat.

— De fapt, sunt preşedintele.

— Aşa, aşa, preşedintele. Ştiam eu că v-am mai văzut. Soţia dumitale e o beţivă.

— Nu, soţia secretarului de stat e beţivă.

— A... Nu prea apuc să văd serialul ăsta.

— Acum l-au scos de pe post.

— Asta explică totul.

— Dar circulă pe toate pieţele importante.

— Se poate să-l identificăm acum...

— Bine. Semnaţi aici şi vă aduc ecusoanele de vizitator.

Jennifer rămase în anticameră. Evans şi Bradley intrară în morgă. Bradley se uită în urmă.

— Şi în fond, cine e ea?

— O avocată care lucrează în echipa cu încălzirea globală.

— Cred că e infiltrată de industrie. In mod evident e o extremistă.

— E imediat sub Balder, Ted.

— *Pe-asta* o înţeleg, spuse Bradley, chicotind. Şi mie mi-ar plăcea să fie sub mine. Dar ai ascultat ce-a spus, pentru numele lui Dumnezeu? Pădurile străvechi „nu sunt bune de nimic"? Aşa vorbeşte cineva din industrie. Se aplecă spre Evans. Cred că ar trebui să te descotoroseşti de ea.

— Să mă descotorosesc de ea?

— Nu-i a bună cu ea. In orice caz, ce caută cu noi?

— Nu ştiu. A vrut să vină. Dar tu de ce eşti cu noi, Ted?

— Am o treabă de făcut.

Cearşaful care acoperea corpul era plin de pete cenuşii. Tehnicianul îl ridică.

— O, Doamne, spuse Ted Bradley, întorcându-se rapid cu spatele.

Evans se forţă să privească trupul. Morton fusese un bărbat masiv cât trăise, iar acum era şi mai masiv, cu torsul gri-vineţiu şi umflat. Mirosul descompunerii era puternic. Pe carnea umflată de pe încheietură se zărea o urmă circulară, lată de doi centimetri.

— Ceasul? întrebă Evans.

— Da, i l-am scos, spuse tehnicianul. De-abia am reuşit să-l dăm jos de pe mână. Vreţi să-l vedeţi?

— Da.

Evans se apropie mai mult şi-şi încorda corpul ca să reziste mirosului. Voia să se uite la mâini şi la unghii. Morton se rănise în copilărie la unghia inelarului de la mâna dreaptă, iar unghia rămăsese boantă, deformată. Dar una dintre mâini lipsea, iar cealaltă era roasă, ciopârţită. Nu putea fi sigur de ce vedea.

— Ai terminat? spuse Bradley, din spatele lui.

— Nu chiar.

— Doamne, omule!

— Deci serialul o să fie reluat? întrebă tehnicianul.

— Nu, a fost scos.

— De ce? Mie îmi plăcea.

— Ar fi trebuit să se consulte cu tine, spuse Bradley. Evans îi privea pieptul, încercând să-şi aducă aminte cum era dispus părul lui Morton. Il văzuse destul de des în slip. Dar pentru că pielea era umflată şi întinsă, îi era dificil. Clătină din cap. Nu putea fi sigur că e Morton.

— Ai terminat? spuse Bradley.

— Da, răspunse Evans.

Cearşaful fu tras la loc şi ieşiră din morgă.

— Salvamarii din Pismo l-au descoperit şi au chemat poliţia, spuse tehnicianul. Poliţia 1-a identificat după haine.

— Mai era îmbrăcat?

— Mda. Un crac de pantalon şi mare parte din haină. Făcute pe comandă. L-au sunat pe croitorul din New York, iar el a confirmat că fuseseră făcute pentru George Morton. Luaţi cu dumneavoastră obiectele lui personale?

— Nu ştiu, spuse Evans.

— Păi, dacă sunteţi avocatul lui...

— Da, cred că o să le iau.

— Trebuie să semnaţi pentru ele.

Merseră din nou afară, unde aştepta Jennifer. Vorbea la mobil.

— Da, înţeleg. Da. Bine, se poate rezolva. Când îi văzu, închise telefonul.

— Aţi terminat?

— Da.

— Şi era...

— Da, spuse Ted. Era George.

Evans nu spuse nimic. Se duse la capătul coridorului şi semnă pentru obiectele personale. Tehnicianul aduse o geantă şi i-o înmâna lui Evans. Evans extrase dinăuntru rămăşiţele unui smoching. într-un buzunar se afla o mică insignă FNRM. Scoase ceasul, un Rolex Submariner. Era ceasul pe care-l purta Morton. Evans îl întoarse. Era gravat GM 12-31-89. Evans încuviinţă din cap şi-l puse la loc în geantă.

Toate aceste obiecte îi aparţinuseră lui George. Simplul fapt că le atingea îl făcea să se simtă nespus de trist.

— Cred că asta a fost, spuse el. E momentul să plecăm.

Se întoarseră cu toţii la maşină. Urcară, apoi Jennifer spuse:

— Trebuie să ne mai oprim undeva.

— Zău? făcu Evans.

— Da. Trebuie să mergem la Oakland Municipal Garage.

— De ce?

— Ne aşteaptă poliţia.

OAKLAND

MARŢI, 12 OCTOMBRIE

7.22 P.M.

Era o structură enormă de beton, aşezată lângă o parcare la periferia Oakland-ului. Becurile cu halogen răspândeau o lumină crudă. Majoritatea maşinilor din spatele gardului erau ieftine, dar erau şi câteva Cadillac-uri şi Bentley-uri. Limuzina lor opri lângă parcare.

— De ce am venit aici? spuse Bradley. Nu înţeleg. Un poliţist veni lângă ei.

— Domnul Evans? Peter Evans?

— Eu sunt.

— Veniţi pe aici, vă rog.

Dădură să iasă cu toţii din maşină.

— Doar domnul Evans, spuse poliţistul.

— Dar noi suntem... mormăi Bradley.

— Îmi pare rău, domnule. îl vor doar pe domnul Evans. Va trebui să aşteptaţi aici.

Jennifer îi zâmbi lui Bradley.

— O să-ţi ţin companie.

— Excelent.

Evans ieşi din maşină şi-l urmă pe poliţist pe uşa metalică în garaj. Spaţiul interior era divizat în hale lungi, în care maşinile erau aşezate la rând. Majoritatea halelor păreau să fie folosite pentru repararea maşinilor de poliţie. Evans simţi mirosul înţepător de acetilenă. Ocoli petele de ulei de motor şi stropii de unsoare de pe jos.

— Despre ce e vorba? îl întrebă pe poliţistul care-l însoţea.

— Vă aşteaptă, domnule.

Se îndreptau spre capătul garajului. Trecură pe lângă câteva maşini strivite şi pline de sânge. Scaune care înotau în sânge, ferestre fărâmiţate, de un roşu închis. Din unele maşini ieşeau sfori, întinse în toate direcţiile. Una dintre ele era măsurată de doi tehnicieni în halate albastre. Un alt accident era fotografiat de un bărbat cu un aparat montat pe trepied.

— E poliţist? întrebă Evans.

— Nu... Avocat. Trebuie să-i lăsăm să intre.

— Deci aici vă ocupaţi de maşini accidentate?

— Când e cazul.

După colţ, Evans îl văzu pe Kenner, care stătea alături de trei poliţişti în civil şi doi muncitori în halate albastre. Cu toţii făcuseră cerc în jurul Ferrari-ului Spyder al lui Morton, care fusese ridicat cu un dispozitiv hidraulic şi era puternic luminat.

— A, Peter, spuse Kenner. L-ai identificat pe George?

— Da.

— Bravo.

Evans înainta şi se apropie de maşină. Mai multe porţiuni laterale fuseseră marcate cu etichete galbene.

— Şi acum care-i treaba? spuse Evans.

Poliţiştii în civil îşi aruncară priviri între ei. Apoi unul dintre ei începu să vorbească.

— Am examinat acest Ferrari, domnule Evans.

— Se vede.

— Aceasta e maşina pe care domnul Morton a cumpărat-o recent la Monterey?

— Cred că da.

— Când a avut loc tranzacţia?

— Nu ştiu sigur. Evans încercă să-şi amintească. Nu demult. Luna trecută sau cam aşa ceva. Asistenta lui, Sarah, mi-a spus că George a cumpărat-o.

— Cine a cumpărat-o?
— Ea.
— Cu ce aţi fost implicat?
— Cu nimic. Doar m-a informat că George a cumpărat o maşină.
— Nu v-aţi ocupat de tranzacţie sau de asigurare sau altceva de genul ăsta?
— Nu. Asta era treaba contabililor lui George.
— N-aţi văzut niciodată actele maşinii?
— Nu.
— Şi când aţi văzut prima oară maşina?
— În noaptea când George a plecat de la hotelul Mark Hopkins. Noaptea morţii lui.
— Aţi văzut cumva maşina înainte de asta?
— Nu.
— Aţi angajat pe cineva să aibă grijă de maşină?
— Nu.
— Maşina a fost transportată de la Monterey la un garaj privat din Sonoma, unde a rămas două săptămâni, înainte de a fi dusă la San Francisco. V-aţi ocupat de garajul privat?
— Nu.
— Închirierea era pe numele dumneavoastră. Evans clătină din cap.
— Nu ştiu nimic despre asta. Dar Morton face adesea închirieri pe numele contabililor şi avocaţilor săi dacă nu vrea ca numele proprietarului sau celui care închiriază să fie făcut public.
— Dar dacă ar fi făcut asta, v-ar fi informat?
— Nu neapărat.
— Deci nu ştiaţi că vi se foloseşte numele?
— Nu.
— Cine a lucrat la maşină la San Jose?
— Habar n-am.
— Pentru că, domnule Evans, cineva a umblat serios la Ferrari-ul ăsta înainte să ajungă la Morton. Caroseria era slăbită în locurile marcate cu etichete galbene. Antiderapajul primitiv, la un vehicul aşa de vechi a fost scos din uz, iar discurile au fost slăbite pe partea din stânga faţă şi în dreapta spate. Mă urmăriţi?
Evans se încruntă.

— Această maşină era o capcană mortală, domnule Evans. Cineva s-a folosit de ea ca să vă ucidă clientul. Schimbările fatale au fost făcute la Sonoma. Şi numele dumneavoastră apare pe contractul de închiriere.

Jos, în maşină, Ted Bradley o toca mărunt pe Jennifer Haynes. Poate că era drăguţă, dar nimic la ea nu era cum trebuie stilul, atitudinea ei dură şi majoritatea opiniilor. Spusese că lucra la acest proces şi că FNRM îi plătea salariul, dar Ted credea că era imposibil. Fie şi numai pentru că Ted Bradley era în mod public legat de FNRM şi ea, ca angajată, ar fi trebuit să ştie asta şi să-i trateze părerile cu respect.

Să numeşti informaţiile pe care le împărtăşise acelor copii „un mare rahat" un discurs pe care nu fusese obligat să-l ţină, un moment pe care-l oferise din bunătatea inimii sale şi din devotament faţă de cauza ecologistă să numeşti asta „rahat" era scandalos. Era un atac dus la extrem. Şi demonstra o totală lipsă de respect. In plus, Ted ştia că ce spusese era adevărat. Pentru că, FNRM îi dăduse, ca de obicei, o listă cu lucrurile pe care trebuia să pună accent. Şi FNRM nu i-ar fi putut spune lucruri neadevărate. Şi în lista lui nu apărea nicăieri prostia aia de Epocă de gheaţă. Tot ce spusese Jennifer era aiurea.

Copacii *chiar erau* magnifici. *Erau* străjerii mediului, aşa cum se arăta în lista lui de probleme de discuţie. Chiar scoase lista din buzunarul hainei, ca să se asigure.

— Aş vrea s-o văd, spuse Jennifer.

— Sunt convins că vrei.

— Care-i problema ta?

Vezi? gândi el. Genul ăsta de atitudine. Agresivă şi ostilă.

— Eşti una dintre vedetele alea de televiziune care crede că toată lumea vrea să-ţi pună mâna pe sculă, spuse ea. Ei bine, o, tu, mare vedetă, eu nu vreau. Cred că eşti doar un actor.

— Şi eu cred că eşti o cârtiţă. Un spion al corporaţiilor.

— Probabil că nu sunt unul foarte bun, spuse ea, pentru că m-ai descoperit.

— Pentru că ai o gură mare, de-aia.

— Asta a fost întotdeauna problema mea.

In timpul acestei conversaţii, Bradley simţea cum îi creştea tensiunea în piept. Femeile nu îl contraziceau pe Ted Bradley. Uneori erau ostile un timp, dar asta doar pentru că erau intimidate de el, de cât de bine arăta, de aura lui de star. Voiau

să se culce cu el şi de multe ori le lăsa. Dar nu îl *contraziceau.* Ea îl contrazicea, iar asta îl excita şi îl înfuria în aceeaşi măsură. Tensiunea pe care o simţea pe dinăuntru era aproape insuportabilă. Calmul ei, aşa cum stătea acolo, modul direct în care-l privea în ochi, fără nici un pic de intimidare era o atitudine indiferentă faţă de faima lui care-l înnebunea. Şi într-adevăr, nimic de zis, era frumoasă.

Îi apucă faţa cu ambele mâini şi o sărută apăsat pe gură.

Era sigur că-i plăcuse. Pentru ca dominaţia sa să fie totală, îşi împinse limba pe gâtul ei.

Apoi simţi o străfulgerare de durere intensă în ceafă, în cap şi probabil că-şi pierdu cunoştinţa câteva clipe. Pentru că se trezi întins pe podeaua limuzinei, gâfâind şi privind cum i se scurge sângele pe cămaşă. Ted nu ştia cum ajunsese acolo. Nu ştia de ce sângera şi de ce îi pulsa capul. Apoi realiză că limba îi sângera.

O privi. Ea îşi încrucişase picioarele nonşalant, lăsându-l să vadă puţin sub fusta ei, dar nu-i păsa. Era furios.

— Mi-ai muşcat limba!

— Nu, tâmpitule, ţi-ai muşcat-o singur.

— M-ai agresat.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Asta ai făcut! M-ai agresat! Privi în jos. Doamne, şi mai era şi o cămaşă nouă. De la Maxfield's.

Ea îl privi fix.

— M-ai agresat, repetă el.

— Atunci dă-mă în judecată.

— Cred că aşa o să fac.

— Dar mai întâi consultă-ţi avocatul.

— De ce?

Ea făcu semn spre partea din faţă a maşinii.

— Ai uitat de şofer.

— Ce-i cu el?

— A văzut totul.

— Şi ce dacă? M-ai încurajat, şuieră el. Ai vrut să mă seduci. Orice tip îşi dă seama de semne.

— Se pare că tu nu ţi-ai dat seama.

— Castratoare agresivă!

Se întoarse şi luă sticla de votcă de pe suport. Avea nevoie de ea ca să-şi clătească gura. îşi turnă un pahar şi privi înapoi.

Ea citea lista cu punctele de discuţie. Ţinea hârtia în mână. Se repezi s-o ia.

— Asta nu-ţi aparţine.

Ea se mişcă rapid, îndepărtând hârtia de el. îşi ridică cealaltă mână, cu muchia întinsă, ca un cuţit de măcelărie.

— Mai vrei să-ţi încerci norocul o dată, Ted?

— Du-te-n mă-ta! spuse el, şi luă o înghiţitură serioasă de votcă. Limba îi ardea. Ce curvă, gândi el. Ce curvă nenorocită. Ei bine, de mâine va trebui să-şi caute o nouă slujbă. O să aranjeze el. Avocata asta curviştină nu-şi putea bate joc de Ted Bradley şi să scape basma curată.

În picioare lângă Ferrari-ul distrus, Evans mai suportă încă zece minute de chin din partea poliţiştilor în civil care-l înconjurau. în fond, povestea nu i se părea logică.

— George era un şofer bun. Dacă se făcuseră toate schimbările alea la maşină, n-ar fi remarcat că ceva nu era în regulă?

— Poate. Dar nu şi dacă băuse mult.

— Păi de băut, a băut, asta cu siguranţă.

— Şi cine i-a adus băuturile, domnule Evans?

— George îşi lua singur de băut.

— Chelnerul de la ceremonie a spus că dumneavoastră îi tot ofereaţi băutură.

— Nu e adevărat. încercam să-l ponderez. Brusc, schimbară tonul.

— Cine a aranjat Ferrari-ul, domnule Evans?

— Habar n-am.

— Ştim că aţi închiriat un garaj particular lângă Sonoma, pe Route 54. Era liniştit şi izolat. Oricine ar fi lucrat la maşină ar fi putut veni sau pleca după bunul plac, fără să fie văzut. De ce aţi fi ales un astfel de garaj?

— Nu eu l-am ales.

— Numele dumneavoastră apare pe actul de închiriere.

— Cum a fost aranjată închirierea?

— Prin telefon.

— Cine a plătit?

— S-a plătit cu bani gheaţă.

— De către cine?

— Banii au fost trimişi printr-un curier.

— Aveţi semnătura mea pe ceva? Amprente?

— Nu. Doar numele dumneavoastră. Evans ridică din umeri.

— Atunci îmi pare rău, dar nu ştiu nimic despre asta. Se ştie că sunt avocatul lui George Morton. Oricine mi-ar fi putut folosi numele. Dacă la această maşină s-a umblat, asta s-a întâmplat fără ştirea mea.

Se gândea că ar fi trebuit s-o întrebe pe Sarah toate astea, dar, dacă erau buni profesionişti, poate că deja o făcuseră.

Şi bineînţeles că apăru şi ea de după colţ, vorbind la celular şi făcându-i semn din cap lui Kenner.

In acel moment Kenner ieşi în faţă.

— Bine, domnilor. Dacă nu mai aveţi întrebări, o să-l iau pe domnul Evans în custodie, şi-mi asum responsabilitatea. Nu cred că există pericolul să încerce să fugă. Va fi în siguranţă cu mine.

Poliţiştii mormăiră nemulţumiţi, dar în cele din urmă îşi dădură acordul. Kenner le înmâna cartea sa de vizită, apoi se îndreptă spre ieşire, cu mâna pe umărul lui Evans.

Sarah îi urmă, la o oarecare distanţă. Poliţiştii rămaseră lângă Ferrari.

Pe când se apropiau de uşă, Kenner spuse:

— Îmi pare rău de chestia asta. Dar poliţiştii nu ţi-au spus tot. Adevărul e că au fotografiat maşina din diverse unghiuri şi au introdus fotografiile într-un computer care simulează accidente. Iar simularea generată de computer nu s-a potrivit cu fotografiile accidentului propriu-zis.

— Nu ştiam că se poate face asta.

— O, da. Toată lumea foloseşte modelele pe computer în zilele noastre. Sunt *de rigueur* pentru o organizaţie modernă, înarmaţi cu simularea pe computer, poliţiştii s-au întors la rămăşiţele maşinii şi au decis că s-a umblat la ea. La celelalte examinări ale maşinii nu le-a venit ideea asta, dar acum da. E un exemplu clar al modului în care folosirea unei simulări pe computer îţi poate afecta viziunea asupra realităţii. Au acordat încredere simulării şi nu datelor de la faţa locului.

— Aha.

— Şi desigur că simularea lor e concepută pentru cele mai răspândite modele de vehicule de pe şoselele americane. Computerul nu poate simula comportamentul unei maşini de curse italieneşti, de serie limitată, veche de patruzeci de ani. Dar au mers înainte cu simularea.

— Dar ce-i cu chestia aia cu garajul din Sonoma? întrebă Evans.

Kenner ridică din umeri.

— Tu nu ştii. Sarah nu ştie. Nimeni nu poate verifica dacă maşina s-a aflat măcar acolo. Dar garajul a fost închiriat cred că de George însuşi. Deşi nu vom şti niciodată sigur.

Când ajunseră afară, Evans deschise uşa limuzinei şi urcă înăuntru. Rămase uimit când îl văzu pe Ted Bradley plin de sânge pe bărbie şi cămaşă.

— Ce s-a întâmplat?

— A alunecat, spuse Jennifer, şi s-a lovit.

SPRE LOS ANGELES
MARŢI, 12 OCTOMBRIE
10.31 P.M.

In avionul care-i ducea înapoi, Sarah Jones era copleşită de sentimente confuze. în primul rând, o întristase profund faptul că trupul lui George Morton nu fusese recuperat; undeva, într-un cotlon al minţii, sperase încă, în ciuda evidenţei, că până la urmă se va dovedi că e în viaţă. Şi apoi mai era problema cu Peter Evans. Tocmai când începuse să-l placă când începuse să-i vadă o latură deloc plângăcioasă, ci dură şi dinamică în modul acela al său ridicol de fapt, tocmai când începuseră să-i încolţească primele sentimente faţă de omul care-i salvase viaţa, apare brusc femeia asta, Jennifer şi mai nu ştiu cum, iar Peter era în mod evident atras de ea.

Şi în plus, mai venise şi Ted Bradley. Sarah n-avea nici o iluzie în privinţa lui Ted; îl văzuse în acţiune la nenumărate evenimente FNRM şi îl lăsase chiar o dată să-şi încerce farmecul cu ea era moartă după actori dar în ultima clipă hotărâse că-i amintea prea mult de fostul ei iubit. Ce era şi cu actorii ăştia, până la urmă? Erau atât de atrăgători, atât de originali în modul de abordare, aveau sentimente atât de intense. Era greu să-ţi dai seama că erau oameni egocentrici, care ar fi făcut orice ca să-i placi.

Cel puţin aşa era Ted.

Şi cum se lovise? îşi muşcase limba? Sarah avea senzaţia că era ceva legat de Jennifer. Fără îndoială, Ted încercase să se dea la ea. Femeia arăta destul de bine, genul şmecheră de

stradă; păr negru, faţă dură, corp solid, musculos şi în acelaşi timp fără grăsime. Genul de fată ambiţioasă tipică din New York opusul lui Sarah în toate privinţele.

Iar Peter Evans se gudura pe lângă ea.

Se gudura.

Era destul de dezgustător şi trebuia să admită că o dezamăgise şi personal. Tocmai când începuse să-l placă. Oftă.

Cât despre Bradley, acesta vorbea cu Kenner despre probleme de mediu, făcând paradă de vastele sale cunoştinţe. Iar Kenner se uita la el ca un piton la un şobolan.

— Deci, spuse Kenner, încălzirea globală este o ameninţare pentru lume?

— Categoric, spuse Bradley. O ameninţare pentru lumea întreagă.

— Despre ce fel de ameninţare vorbim?

— Recolte compromise, extinderea deserturilor, noi boli, dispariţia speciilor, topirea tuturor gheţarilor, Kilimanjaro, creşterea nivelului mării, vreme extremă, tornade, uragane, El Nino...

— Pare foarte grav, spuse Kenner.

— Este, spuse Bradley. Chiar e grav.

— Eşti sigur pe datele tale?

— Bineînţeles.

— Poţi să-ţi susţii afirmaţiile cu referinţe din literatura ştiinţifică?

— Eu personal nu, dar oamenii de ştiinţă da.

— În realitate, studiile ştiinţifice nu-ţi susţin afirmaţiile. De pildă, compromiterea recoltelor dacă are vreun efect, dioxidul de carbon *stimulează* creşterea plantelor. Există câteva dovezi că se întâmplă aşa. Şi cele mai recente date de la sateliţi arată că Sahara s-a micş orat din 1980[22]. In ceea ce priveşte noile boli nu e adevărat. Rata de apariţie a unor noi boli nu s-a modificat din 1960.

— Dar vom avea boli ca malaria în SUA şi Europa.

---

[22] Fred Pearce, „Africanii se întorc la pământ, în timp ce plantele revendică deşertul", în *New Scientist,* septembrie 2002, pp. 4-5. „Deserturile Africii se retrag [...] Analiza imaginilor din satelit [...] revelează faptul că dunele se retrag de-a lungul regiunii Sahel [...] Vegetaţia înlocuieşte nisipul pe o porţiune de pământ ce se întinde [...] 6000 kilometri [...] Analiştii spun că înverzirea treptată a început la mijlocul anilor 1980, deşi a trecut în mare parte neobservată."

— Experţii în malarie sunt de altă părere.[23]

Bradley pufni dispreţuitor şi-şi încrucişa mâinile pe piept.

— Nici dispariţia speciilor nu a fost demonstrată. In anii 1970, Norman Myers a prezis că un milion de specii vor dispărea până în anul 2000. Paul Ehrlich a prezis că cincizeci la sută din totalul speciilor vor dispărea până în anul 2000. Dar acestea erau simple opinii.[24] Ştii cum numim noi opiniile care nu sunt însoţite de probe? Prejudecăţi. Ştii câte specii există pe planetă?

— Nu.

— Nimeni nu ştie. Estimările se situează într-un interval de la trei milioane la o sută de milioane. Un interval considerabil, nu ţi se pare? Nimeni nu ştie cu adevărat.[25]

— Şi unde vrei să ajungi?

— E greu să afli câte specii sunt pe cale de dispariţie dacă nu ştii câte există în total. De unde ştii că ai fost jefuit dacă nu ştii câţi bani aveai în portofel iniţial? In fiecare an sunt descoperite cincisprezece mii de specii noi. Apropo, ştii care e rata dispariţiei speciilor?

— Nu.

— Asta pentru că nu se cunoaşte. Ştii cum se măsoară numărul speciilor şi dispariţia lor? Un amărât ia un pogon de pământ, apoi numără toate insectele, animalele şi plantele de acolo. După zece ani se întoarce şi mai numără o dată. Dar poate că insectele s-au mutat pe pogonul vecin în timpul ăsta. In orice caz, îţi imaginezi ce înseamnă să numeri toţi gândacii de pe un pogon de pământ?

— Ar fi greu.

— E puţin spus greu. Şi foarte inexact, spuse Kenner, şi aici voiam să ajung. Acum, în privinţa topirii gheţarilor nu e adevărat. Unii se topesc, alţii nu[26].

---

[23] Paul Reiter et al., „încălzirea globală şi malaria: un apel la acurateţe", *înLancet,* nr. 1 din iunie 2004. „Multe dintre aceste predicţii îndelung mediatízate sunt prost informate şi înşelătoare."

[24] Dezbateri în Lomborg, p.252.

[25] Morjorie L. Reaka-Kudia et al., *Biodiversitatea II, înţelegerea şi protejarea resurselor noastre biologice,* National Academies Press, Washington, 1997. „Biologii au recunoscut cât de puţine ştim despre organismele alături de care trăim pe planeta Pământ. In special încercările de a determina exact câte specii există în total au fost surprinzător de lipsite de rezultate." Myers: „Nu putem şti rata exactă a dispariţiei speciilor din jungla tropicală şi nu există nici măcar o estimare aproximativă.", în Lomborg, p. 254.

[26] Roger J. Braithwhaite, „Echilibrul masei gheţarilor, primii 50 de ani de

— Aproape toţi se topesc. Kenner schiţă un zâmbet.
— Despre câţi gheţari e vorba?
— Zeci.
— Câţi gheţari există în lume, Ted?
— Nu ştiu.
— Ghiceşte.
— Poate...ăăă... două sute.
— Numai în California sunt mai mulţi.[27] In lume există o sută şaizeci de mii de gheţari, Ted. Au fost inventariaţi cam şaizeci şi şapte de mii, dar doar câţiva au fost studiaţi cu atenţie. Doar pentru şaptezeci şi nouă de gheţari din toată lumea există date colectate de mai mult de cinci ani. Deci cum poţi să spui că se topesc? Nimeni nu ştie dacă se topesc sau nu.[28]
— Kilimanjaro se topeşte.
— De ce?
— Din cauza încălzirii globale.
— De fapt, Kilimanjaro se topeşte cu repeziciune încă din anii 1800 cu mult înainte de încălzirea globală. Pierderea gheţarilor i-a preocupat pe oamenii de ştiinţă de peste o sută de ani. Şi întotdeauna a fost învăluită într-un oarecare mister, pentru că, după cum ştii, Kilimanjaro este un vulcan ecuatorial, deci se află într-o regiune caldă. Măsurătorile prin satelit ale acelei regiuni nu arată vreo tendinţă de încălzire la altitudinea gheţarului Kilimanjaro. Aşa că de ce se topeşte?
— Să-mi spui tu, răspunse Bradley, îmbufnat.
— Din cauza defrişărilor, Ted. Pădurea tropicală de la baza muntelui a fost tăiată, aşa că aerul care urcă nu mai e umed. Experţii cred că dacă se replantează pădurea, gheţarul va creşte din nou.
— Astea sunt căcaturi.

---

monitorizare internaţională", *Progress in Physical Geography,* nr. 1 din 2002, 76-95. „Nu există nici o tendinţă globală clară de accelerare a topirii gheţarilor în ultimii ani."
[27] California are 497 de gheţari; Raub et al., 1980; Guyton: 108 gheţari mari şi 401 gheţari mici, *Gheţarii Californiei,* p. 115.
[28] H. Kieffer et al., 2000 „Noi abordări în măsurarea gheţarilor şi straturilor de gheaţă", *EOS, Transactions, American Geophysical Union* 81: 265, 270-71. Vezi şi R.J. Braithwhite şi Y. Zhang, „Relaţii între variabilitatea interanuală a echilibrului de masă al gheţarilor şi climatului", *Journal of Glaciology,* 45 2000: 456-62.

— O să-ţi dau referinţele bibliografice.[29] Şi acum creşterea nivelului mării, nu? Nu era asta următoarea ameninţare la care te-ai referit?

— Ba da.

— Nivelul mării creşte într-adevăr.

— Aha!

— După cum se întâmplă de şase mii de ani, de la începutul Holocenului. Nivelul mării creşte cu douăzeci de centimetri la fiecare o sută de ani.[30]

— Dar acum creşte mai repede.

— De fapt, nu e aşa.

— Sateliţii oferă dovezi.

— De fapt, nu oferă.[31]

— Modelele pe computer dovedesc creşterea mai rapidă.[32]

— Modelele pe computer nu pot *dovedi* nimic, Ted. O predicţie nu poate fi considerată dovadă - încă nu s-a întâmplat. Iar modelele pe computer nu au reuşit să prevadă exact ce s-a întâmplat în ultimii zece sau cincisprezece ani. Dar dacă tu tot mai vrei să crezi în ele, nu te poţi pune cu convingerile omului. Şi acum care era următoarea pe lista ta? Vremea extremă din nou, fals. Multe studii nu arată nici un fel de intensificare.[33]

---

[29] Betsy Mason, „Secretul gheţurilor africane", *Nature,* 24, noiembrie 2003. „Deşi e tentant să dăm vina pe încălzirea globală pentru topirea gheţii, cercetătorii cred că defrişările de la poalele muntelui ar trebui incriminate." http://www.nature.com/nsu/031117/031117-8.html. Kaser et al., „Retragerea gheţarului de pe Kilimanjaro ca dovadă a modificării climatului: observaţii şi date", *International Journal of Climatology* 24, 2004: 329-39. „In ultimii ani, Kilimanjaro şi gheţarii săi în curs de dispariţie au devenit un simbol al încălzirii globale [...] [dar] alte procese, şi nu temperatura aerului, controlează retragerea gheţurilor [...] O scădere drastică în gradul de umiditate al atmosferei la sfârşitul secolului al XIX-lea şi climatul mai uscat care i-a urmat sunt cauze probabile ale retragerii gheţurilor."

[30] Vezi http://www.csr.utexas.edu/gmsl/main.html. „În ultimul secol, modificările globale ale nivelului mării au fost estimate cu ajutorul unor aproximări pe termen lung. Majoritatea estimărilor recente ale creşterii nivelului mării se situează între 1,7 şi 2,4 milimetri pe an.

[31] *Op. cit.* Creşterea globală a nivelului mării, măsurată de sateliţi, este de 3,1 milimetri pe an în ultima decadă sau puţin peste 30 de centimetri într-un secol. Totuşi, sateliţii au arătat variaţii considerabile. Astfel, nivelul Pacificului a crescut în nord, dar a scăzut în sud cu câţiva milimetri în ultimii ani.

[32] Lomborg, pp. 289-90, despre lipsa de acurateţe a modelelor pe computer în măsurarea nivelului mării.

[33] Vezi Henderson-Sellers et al., 1997, „Cicloanele tropicale şi schimbarea

— Ascultă, spuse Ted, poate că îţi face plăcere să mă desfiinţezi, dar chestia e că mulţi oameni cred că vor avea loc mai multe fenomene extreme, inclusiv uragane, tornade şi cicloane în viitor.

— Da, într-adevăr, mulţi cred asta. Dar studiile ştiinţifice nu le cântă în strună.[34] De aceea *practicăm* ştiinţa, Ted, ca să vedem dacă opiniile noastre pot fi verificate în lumea reală sau dacă sunt pur şi simplu nişte fantezii.

— Toate uraganele astea nu sunt fantezii. Kenner oftă. Îşi deschise laptopul.

— Ce faci?

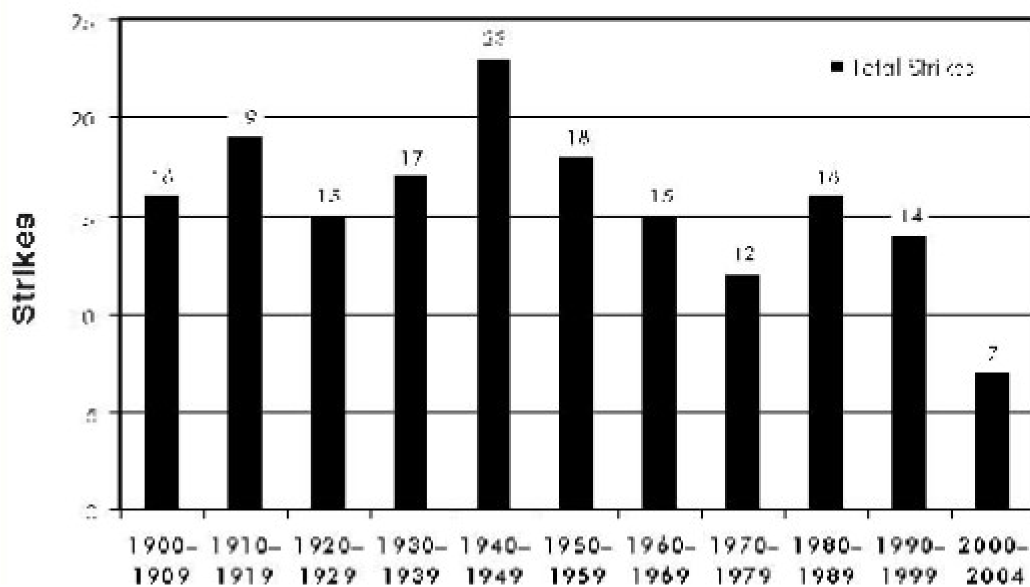
— O clipă, spuse Kenner. Dă-mi voie să-ţi arăt.

Frecventa uraganelor din SUA 1900-2004

---

globală a climatului: o evaluare post IPCC", *Bulletin ofthe American Meteorological Society* 79: 9-38. C. Nicholls Landsea et al., „Tendinţe descendente în frecvenţa uraganelor atlantice intense în ultimele cinci decade", *Geophysical Research Letters* 23: 527-30, 1996. Conform Comisiei Interguvernamentale a Naţiunilor Unite, „Examinarea datelor meteorologice nu a susţinut percepţia [frecvenţei şi intensităţii sporite a evenimentelor climatice extreme], în contextul modificărilor pe termen lung ale climatului". IPCC 1995, p. 11. „Per ansamblu, nu există dovezi că evenimentele climatice extreme sau variabilitatea climatului s-au intensificat, în sens global, în decursul secolului XX..." IPCC, *Climate Change 1995.* în raportul IPCC din 2001, „Nu există tendinţe clare pe termen lung" pentru furtunile tropicale şi extratropicale şi nici schimbări sistematice în „frecvenţa tornadelor, furtunilor cu trăsnete sau grindină". *Executive Summary,* p. 2. Pentru mai multe detalii, vezi Lomborg, p. 292.

[34] Richard Feynman: „Ştiinţa este totalitatea cunoştinţelor despre cum să nu ne păcălim pe noi înşine".

Sursa: http://www.nhc.noaa.gov/pastdec.shtml

— Iată datele reale, Ted, spuse Kenner. Frecvenţa uraganelor care au lovit Statele Unite în ultimii ani nu este în creştere. Şi, în mod similar, nici fenomenele meteo extreme la nivel global nu sunt mai frecvente. Datele nu îţi susţin punctul de vedere, pur şi simplu. Ai mai pomenit şi de El Nino.

— Da...

— După cum ştii, El Nino este un pattern meteo global care începe când temperaturile oceanului de-a lungul coastei de vest a Americii de Sud se păstrează peste nivelul normal timp de câteva luni. Odată declanşat, El Nino durează în jur de un an şi jumătate şi afectează vremea din toată lumea. El Nino se produce aproximativ o dată la patru ani de douăzeci şi trei de ori în ultimul secol. Şi există de mii de ani. Deci precede cu mult orice observaţie asupra încălzirii globale.[35] Dar cum ameninţă El Nino Statele Unite, Ted? A fost un El Nino grav în 1998.

— Inundaţii, recolte distruse, chestii de-astea.

— Toate astea s-au întâmplat. Dar efectul economic net al ultimului El Nino a fost un câştig de cincisprezece miliarde de dolari, pentru că sezonul propice creşterii recoltelor s-a prelungit şi pentru că a scăzut cantitatea de combustibil necesar încălzirii pentru iarnă. Asta după ce am scăzut un miliard şi jumătate

[35] Lomborg, p. 292.

pagube produse de inundaţii şi ploi în exces în California. Tot e un profit.

— Aş vrea să văd studiul ăsta, spuse Bradley.

— O să mă asigur că ai să-l primeşti.[36] Pentru că sugerează, de asemenea, ideea că dacă încălzirea globală are loc cu adevărat, atunci probabil că majoritatea naţiunilor lumii au de câştigat.

— Dar nu *toate.*

— Nu, Ted. Nu toate.

— Deci ce vrei să spui, mai exact? Zici că nu trebuie să acordăm atenţie mediului, să-l lăsăm în pace, ca industria să-l polueze în voie, şi totul va fi roz, nu?

Pentru o clipă, lui Sarah i se păru că Kenner avea să se înfurie, dar n-o făcu.

— Dacă te opui pedepsei cu moartea, spuse el, asta înseamnă că eşti de acord să nu se ia nici o măsură împotriva criminalităţii?

— Nu, spuse Ted.

— Poţi să te opui pedepsei cu moartea şi totuşi să susţii pedepsirea criminalilor.

— Da. Bineînţeles.

— Atunci pot spune că încălzirea globală nu e o ameninţare şi pot în acelaşi timp să susţin necesitatea controlului asupra mediului, nu-i aşa?

— Dar nu mi se pare că asta spui. Kenner oftă.

Sarah auzise acest schimb de replici şi se gândea că Bradley nu asculta cu adevărat ce-i spunea Kenner. De parcă ar fi vrut să-i confirme părerea, Bradley continuă:

— Ei bine? Nu spui că mediul n-are nevoie de protecţia noastră? Nu asta spui *de fapt?*

— Nu, spuse Kenner, pe un ton care sugera că discuţia se sfârşise.

Ted e chiar prost, se gândi Sarah. Avea o înţelegere extrem de limitată a lucrurilor despre care vorbea. Ted era un actor

---

[36] Stanley A. Changnon, 1999: „Impactul uraganului El Nino din 1997-98 asupra Statelor Unite", *Bulletin of the American Meteorological Society* 80, nr. 9, pp, 1819-28. („Beneficiul economic net a fost, în mod surprinzător, pozitiv [...] pierderile directe la nivel naţional au fost de patru miliarde, iar câştigul de aproximativ nouăsprezece miliarde.")

învăţat cu scenariile, care se pierdea dacă discuţia ieşea din cadrul replicilor scrise de alţii.

Se întoarse şi privi spre partea din faţă a avionului. Il văzu pe Peter vorbind cu Jennifer, cu capul lipit de al ei. în gesturile lor exista o intimitate care ieşea imediat în evidenţă.

Se bucură când pilotul îi anunţă că aterizează la Los Angeles.

VAN NUYS
MARŢI, 12 OCTOMBRIE
11.22 P.M.

Sanjong Thapa aştepta la aeroport, cu o mină îngrijorată. El şi Kenner se urcară imediat într-o maşină şi plecară. Sarah se întoarse în apartamentul său. Bradley intră într-o limuzină şi plecă, luându-şi rămas bun cu un gest iritat. Vorbea deja la mobil. Peter Evans o conduse pe Jennifer la maşina ei, care se afla în Culver City. Se simţi încurcat la despărţire. Voia să o sărute, dar simţi o oarecare rezervă din partea ei, aşa că n-o făcu. Ea îi promise că-l va suna a doua zi dimineaţa.

Se duse acasă, gândindu-se la ea. Sarah nu-l preocupase niciodată astfel.

Era aproape miezul nopţii când Evans ajunse în apartamentul său. Era foarte obosist şi tocmai îşi scotea cămaşa când sună telefonul. Era Janis, instructoarea de gimnastică.

— Unde ai fost, drăguţule?

— Am călătorit.

— Te-am sunat în fiecare zi, spuse ea. Uneori chiar mai des. Uneori chiar din oră-n oră.

— Aha. Ce s-a întâmplat?

— Iubitul meu m-a părăsit.

— Îmi pare rău, spuse Evans. A fost...

— Pot să vin la tine? Oftă.

— Ştii, Janis, sunt foarte obosit...

— Simt nevoia să vorbesc cu tine. Promit că nu rămân la tine, dacă nu vrei. Sunt foarte aproape. în cinci minute?

Oftă din nou, de data asta mai adânc.

— Janis, în seara asta nu e...

— Bine, ne vedem în cinci minute. *Clic.*

Oftă. îşi scoase cămaşa şi o aruncă în coşul de rufe. Problema cu ea era că nu asculta niciodată. Hotărî că îi va spune să plece imediat cum va intra în casă şi gata. Să plece.

Sau poate că nu.

Janis nu era complicată. Avea chef de o descărcare fără complicaţii. îşi scoase pantofii şi-i lăsă să cadă pe podea. Pe de altă parte, nu voia ca Janis să fie lângă el a doua zi dimineaţă, dacă suna Jennifer. Dar va suna? A spus că da. Dar Jennifer îi ştia numărul de acasă? Nu era sigur. Poate că nu.

Se hotărî să facă un duş. S-ar putea să nu audă când vine Janis, aşa că deschise uşa de la intrare şi se îndreptă spre baie. Holul era întunecos şi văzu doar imaginea fugară a unei umbre înainte ca ceva să-l lovească în cap cu putere. Evans urlă. Durerea era intensă, îl făcu să-şi piardă suflul şi să cadă în genunchi. Gemu. Cineva îl lovea din nou, de data asta peste ureche, şi căzu într-o parte.

Dezorientat, se pomeni că avea în faţă nişte picioare în şosete murdare. Era târât spre living. Fu lăsat să cadă fără menajamente pe podea. în jurul lui se mişcau trei bărbaţi. Aveau cagule negre pe faţă, ca acelea de schi. Unul dintre ei îl calcă pe ambele mâini, ţintuindu-l la pământ, pe spate. Altul i se aşeză pe picioare şi spuse:

— Să taci. Să nu te mişti. O voce mormăită, ameninţătoare. Evans nu se putea mişca. încă era derutat. îl căută cu privirea pe cel de-al treilea individ. Auzi zgomotul apei care curgea. Văzu ceva care semăna cu un săculeţ de plastic.

— Ţine-l bine, şopti cel de-al treilea bărbat. Se aplecă lângă umărul lui Evans, îi suflecă mâneca, dezgolindu-i braţul. Gâfâia puţin din cauza măştii.

— Ştii ce e asta? întrebă el, tot în şoaptă.

Ridică săculeţul. Apa era tulbure. Evans văzu ceva ca o minge cărnoasă şi, cuprins de panică, se gândi: *Doamne, doar n-au tăiat coaiele cuiva.* Dar apoi văzu că mingea se mişca, se unduia. Era cafenie cu pete albe, cam de dimensiunile unei mingi de golf.

— Ştii? spuse individul. Evans clătină din cap.

— O să afli, şopti el, şi desfăcu fermoarul sacului. Il lipi de braţul lui Evans. Evans simţi o senzaţie de umezeală. Omul mişca sacul şi apăsa pe minge. Evans încerca să vadă, dar era greu să-şi dea seama exact ce era...

Mingea se mişcă. Se lăţi, întinse ceva ce semăna cu nişte aripi. Nu, nu aripi. Era o caracatiţă minusculă! Minusculă! Nu putea cântări mai mult de câteva zeci de grame. Era maronie cu pete albe. Omul strângea sacul, împingând micuţa caracatiţă spre braţul lui Evans.

Atunci înţelese.

Evans gemu şi începu să se zbată, încercând să-i împingă pe atacatori, dar îl ţineau bine şi simţi atingerea caracatiţei, un fel de senzaţie lipicioasă, ca atunci când atingi celofan sau jeleu sau ceva de felul ăsta. îşi înălţă capul, înspăimântat şi văzu că omul bătea cu degetul în sac, ca să întărâte caracatiţa, care se lipise strâns de pielea lui Evans, şi într-o fracţiune de secundă inelele caracatiţei îşi schimbară culoarea din alb în albastru.

Inelul albastru al morţii.

— Asta înseamnă că s-a înfuriat. N-o să simţi nimic, spuse individul care ţinea sacul, dar Evans simţi. O muşcătură a acelei guri minuscule, o singură înţepătură, cam ca aceea a unui ac. Evans îşi smuci braţul, iar individul îndepărtă sacul şi-l închise la loc.

— Ţineţi-l bine, şopti el.

Dispăru pentru câteva clipe, apoi se întoarse cu o cârpă de bucătărie. îi şterse braţul lui Evans şi apa de pe podea.

— N-o să simţi nimic timp de câteva minute, continuă individul, tot în şoaptă. Se îndreptă spre telefon. Nu încerca să suni pe nimeni, spuse el, şi smulse telefonul din perete, zdrobindu-l de pământ.

Indivizii îi dădură drumul. Se îndreptară rapid spre uşă şi dispărură.

Tuşi şi se ridică în genunchi. îşi privi partea interioară a braţului; muşcătura arăta ca o crestătură în carne, o mică pată roz chiar la rădăcina firelor de păr de pe braţ. Nimeni nu avea s-o vadă.

Nu simţea nimic, în afară de o senzaţie vagă de mâncărime în zona muşcăturii. Avea gura uscată, dar asta probabil din cauza fricii. Il durea capul. îşi pipăi creştetul, simţi că sângera şi îşi dădu seama că i se desfăcuseră câteva puncte de sutură.

Doamne. încercă să se ridice în picioare, dar braţul îi cedă şi căzu din nou, rostogolindu-se pe podea. încă se simţea dezorientat. Privi spre lumina din tavan. Apartamentul său avea un tavan de culoarea brânzei. îl detesta. Voia să-l schimbe, dar

costa prea mult. Şi oricum, întotdeauna crezuse că avea să se mute curând. Starea de confuzie persista. Se sprijini pe coate. Gura i se uscase foarte tare. Era efectul veninului.

Un fel de broască. Nu, gândi, nu era asta. Nu era o broască. Era o...

Nu reuşea să-şi aducă aminte. *Caracatiţă.*

Asta era. O caracatiţă mică, puţin mai mare decât o unghie. O chestie mică şi drăgălaşă.

Indienii din Amazon le foloseau veninul pentru săgeţi. Nu, se gândi, asta făceau cu broaştele. Nu existau caracatiţe în Amazon. Sau existau?

Era confuz. Din ce în ce mai confuz. Fu cuprins de o transpiraţie rece. Oare şi asta făcea parte din ce se întâmplase? Trebuia să ajungă la un telefon. Poate că nu mai avea decât câteva minute înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Se târî spre cel mai apropiat obiect, care era un scaun... îl avea din facultate, era cam ponosit, voise să-l arunce când se mutase, dar încă nu apucase... avea nevoie de un scaun pentru living chiar în locul ăsta... când era în anul doi la drept îi înlocuise tapiseria... acum era cam murdară... cine avea timp de cumpărături? în timp ce gândurile i se adunau cu mare viteză în minte, se ridică până când ajunse să-şi sprijine bărbia pe scaun. Respira greu, se simţea de parcă ar fi urcat un munte. De ce sunt aici? De ce stau cu bărbia pe scaun? se gândi. Apoi îşi aminti că încercase să se ridice, ca să se aşeze pe scaun. Să *se aşeze pe scaun.*

Îşi sprijini cotul braţului funcţional pe scaun şi începu să se ridice. într-un final reuşi să-şi urce pieptul, apoi şi restul corpului pe scaun. Membrele îi amorţeau, deveneau din ce în ce mai reci şi mai grele. Erau prea grele ca să le poată mişca. Tot corpul i se îngreunase. Reuşi să se aşeze aproape drept pe scaun. Pe masa de lângă el era un telefon, dar braţul îi era prea greu ca să ajungă la el. încercă, dar nu mai reuşi deloc să întindă braţul. Degetele i se mişcau puţin, dar asta era tot. Corpul îi era foarte rece şi foarte greoi.

Începu să-şi piardă echilibrul, la început mai puţin, apoi 3 alunecă într-o parte, până când ajunse cu pieptul pe braţul scaunului, cu capul atârnat în afară. Şi rămase acolo, fără să se mai poată mişca. Nu-şi putea înălţa capul. Nu-şi putea mişca braţele. Nu-şi putea mişca nici măcar ochii. Privea fix tapiseria

scaunului şi covorul de pe podea şi gândea: *Astea sunt ultimele lucruri pe care le văd înainte să mor.*

VI. BLUE

BEVERLY HILLS
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
1.02 A.M.

Peter Evans nu ştia cât timp zăcuse acolo, privind covorul. Braţul fotoliului, care-i presa pieptul, îl împiedica să respire, dar oricum îi era din ce în ce mai greu să respire. Imagini din viaţa sa îi străfulgerau prin minte: subsolul unde se juca la primul său computer, bicicleta albastră care îi fusese furată în aceeaşi zi în care o primise, floarea de la rever pentru balul său de absolvire a liceului, imaginea sa în picioare în faţa profesorului său de drept Whitson, tremurul picioarelor sale în timp ce profesorul îl lua deoparte...

— Peter? Hei, Peter!

... şi-l teroriza, cu toţii erau terorizaţi de Whitson, şi cina organizată pentru interviul final pentru slujba din LA, când îşi vărsase supa pe cămaşă, iar partenerii se prefăcuseră că nu observă şi...

— Peter? Peter! Ce faci acolo? Peter? Ridică-te, Peter. Simţi atingerea unor mâini pe umăr, mâini fierbinţi, care-l ardeau, şi cu un geamăt fu aşezat din nou în poziţie normală pe scaun.

— Gata, aşa e mai bine. Janis se uita la el, iar faţa ei era la doar câţiva centimetri de a lui. Ce s-a întâmplat cu tine? Ce ai luat? Răspunde-mi.

Dar nu putea vorbi. Nu se putea mişca deloc. Ea purta un maiou mulat, jeanşi şi sandale. Dacă făcea un pas lateral, ieşea din câmpul lui vizual.

— Peter? Tonul ei era uimit. Cred că s-a întâmplat ceva grav. Ai luat ecstasy? Ai avut un atac? Eşti prea tânăr pentru un atac. Dar cred că se poate întâmpla. Mai ales la cum mănânci tu. Ţi-am spus că n-ai voie mai mult de şaizeci şi cinci de grame de grăsime pe zi. Dacă ai fi fost vegetarian, n-ai fi făcut un atac. De ce nu-mi răspunzi?

Îi atinse maxilarul, cu o expresie întrebătoare pe chip. Evans avea o senzaţie de desprindere, pentru că aproape nu mai

respira. Era ca şi cum ar fi avut un bolovan de douăzeci de tone pe piept. Deşi acum se ridicase pe scaun, bolovanul încă îl mai apăsa.

Sună la spital! gândi el.

— Nu ştiu ce să fac, Peter, spuse ea. Voiam doar să vorbesc cu tine în noaptea asta şi acum tu eşti în starea asta. Adică, nu cred că e momentul. Dar mi-e cam teamă, ca să fiu sinceră. Aş vrea să-mi răspunzi. Poţi să-mi răspunzi?

Sună la spital.

— Poate că o să mă urăşti pentru chestia asta, dar nu ştiu ce-oi fi luat tu de-ai ajuns în halul ăsta, aşa că o să sun la urgenţă şi o să chem salvarea. îmi pare rău şi n-aş vrea să-ţi fac probleme, dar m-ai băgat în sperieţi, Peter.

Ieşi din câmpul său vizual, dar o auzi cum ia telefonul de pe masa de lângă scaunul său. *Bine. Grăbeşte-te,* îşi spuse el.

— S-a întâmplat ceva cu telefonul tău, spuse ea. *O, Doamne!*

Reintră în raza lui vizuală.

— Telefonul tău nu merge, ştiai asta? *Foloseşte-ţi mobilul.*

— Ai un telefon celular? Eu l-am lăsat pe-al meu în maşină. *Du-te şi ia-l.*

— Poate merge alt telefon din apartament. Trebuie să suni la compania de telefonie, Peter. E riscant să stai fără telefon ce e asta? Cineva a smuls telefonul din perete? Ai făcut cumva o criză de furie?

Bătăi la uşă. Parcă la uşa de la intrare.

— Hei, e cineva aici? Peter? O voce de femeie. Nu putea să vadă cine e.

O auzi pe Janis spunând:

— Tu cine eşti?

— *Tu* cine eşti?

— Sunt Janis. Sunt prietena lui Peter.

— Eu sunt Sarah. Lucrez cu Peter.

— Eşti înaltă.

— Unde e Peter? întrebă Sarah.

— E acolo, spuse Janis. S-a întâmplat ceva cu el. Evans nu văzu nimic din toate astea, pentru că nu-şi putea mişca ochii. Acum vedea primele pete cenuşii, care semnalau iminenta pierdere a cunoştinţei. Avu nevoie de fiecare fărâmă de energie de care era în stare ca să-şi mişte pieptul, ca să-şi umple plămânii cu aer.

—Peter? spuse Sarah.

Îi apăru în câmpul vizual. îl privi.

— Eşti paralizat? *Da! Sună la spital!*

— Transpiră, spuse Sarah. O transpiraţie rece.

—Aşa era când l-am găsit eu, spuse Janis. Se întoarse spre Sarah. Dar tu de fapt ce cauţi aici? Cât de bine îl cunoşti pe Peter?

— Ai chemat salvarea? spuse Sarah.

— Nu, pentru că am telefonul în maşină şi...

— O chem eu.

Sarah îşi deschise mobilul. Acesta fu ultimul lucru pe care şi-l aminti Evans.

BRENTWOOD
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
1.22 A.M.

Era târziu. în jurul său, casa era cufundată în întuneric. Nicholas Drake stătea la biroul din locuinţa sa din Brentwood, lângă Santa Monica. Era la fix 4,6 kilometri de plajă (măsurase recent distanţa cu maşina), aşa că se simţea în siguranţă aici. Era foarte bine, pentru că FNRM îi cumpărase această casă doar cu un an în urmă. Se discutase pe tema asta, pentru că îi cumpăraseră şi o casă în oraş, în Georgetown. Dar Drake le pusese în vedere că avea nevoie de o reşedinţă pe coasta de vest, unde să poată primi celebrităţi şi finanţatori importanţi.

Până la urmă, California era statul cel mai atent la mediu din întreaga ţară. A fost primul care a introdus legea antifumat, cu aproape zece ani înaintea New York-ului sau oricărui alt stat din est. Şi nici măcar atunci când Curtea Federală a atacat APM în problema fumatului pasiv în 1998, afirmând că APM şi-a încălcat propriile reguli de a aduce întotdeauna dovezi şi a interzis o substanţă despre care nu s-a dovedit că e nocivă judecătorul federal provenea, evident, dintr-un stat producător de tutun nici măcar atunci, California nu s-a clintit. Legile antifumat nu s-au păstrat. De fapt, Santa Monica era pe cale de a interzice total fumatul în locurile publice, chiar şi pe plajă! Asta da progres!

Aici era uşor.

Dar când venea vorba de obţinerea unor fonduri importante... ei bine, asta era cu totul altceva. Existau câţiva

oameni din industria spectacolului pe care se putea conta, dar adevăratele surse de bani din California bancherii de investiţii, managerii de portofolii, directorii de companii, agenţii imobiliari, managerii fondurilor de investiţii, oameni care dispuneau de un capital între cinci sute de milioane şi câteva miliarde, bani serioşi ei bine, nu erau atât de uşor de abordat. Oamenii aceştia locuiau într-o altfel de Californie, îi găseai pe terenurile de golf interzise actorilor. Marile averi aparţineau pionierilor şi întreprinzătorilor din domeniul tehnologiei, care erau foarte inteligenţi şi foarte duri. Mulţi stăpâneau bine ştiinţa lor. Pentru Dumnezeu, mulţi chiar erau oameni de ştiinţă.

De aceea reprezentau o mare provocare pentru Drake, dacă voia să obţină prima aceea pentru că a strâns suficiente fonduri. Privea fix monitorul, gândindu-se că era momentul potrivit pentru un scotch, când pe ecran apăru o nouă fereastră, iar cursorul clipi:

SCORPIO_L: Poţi să vorbeşti?

Că tot vorbeam de cretini, gândi el, apoi tastă:

Da, pot.

Drake se mişcă pe scaun, potrivind veioza de pe biroul său astfel încât să-i lumineze faţa. Privi la obiectivul camerei montate deasupra monitorului.

Fereastra se deschise. îl văzu pe Ted Bradley, care stătea la biroul său de acasă, din San Fernando Valley.

— Ei?

— E aşa cum ai zis, spuse Bradley. Evans a trecut de partea întunecată.

— Şi?

— Era cu fata aia, Jennifer, care lucrează la proces...

— Jennifer Haynes?

— Da. E o curvă şmecheră.

Drake nu răspunse. Asculta sunetul vocii. Bradley băuse iar.

— Ted, am mai vorbit despre asta. Nu tuturor le place când te dai la ele.

— Ba da, le place. Adică în general, aşa e.

— Ted, nu vrem să lăsăm o astfel de impresie.

— Păi m-a insultat.

— Bine. Deci Jennifer Haynes era acolo...

— E agenta unei companii de petrol şi cărbune. E clar.

— Şi cine mai era acolo?

— Sarah Jones.

— Aha. A venit să vadă cadavrul?

— Nu ştiu ce căuta acolo. Era cu un tip, Kenner, un adevărat dobitoc. încă unul care le ştie pe toate.

— Descrie-l.

— Cam la patruzeci de ani, cu tenul închis, destul de solid. Părea un fel de militar

— Mda. Altcineva?

— Nu.

— Nici un străin? Nimeni altcineva?

— Nu, numai cei despre care ţi-am spus.

— Crezi că Peter Evans îl cunoştea pe Kenner?

— Da. Destul de bine, după părerea mea.

— Deci ai avut impresia că lucrează împreună?

— Da. Aş zice că sunt împreună.

— Bine, Ted, spuse Drake. Apreciez intuiţia ta. îl privi pe Bradley, care se umfla în pene pe monitor. Poate că ai descoperit ceva. S-ar putea ca Evans să se dovedească o problemă pentru noi.

— Aşa aş zice.

— A fost unul dintre cei patru avocaţi ai noştri de încredere. Chiar zilele trecute a fost la mine în birou şi a primit o sarcină de la mine. Dacă s-a întors împotriva noastră, ne-ar putea face probleme.

— Trădător nenorocit, spuse Ted. E un al doilea Bennett Arnold.

— Vreau să stai pe lângă el în următoarea săptămână.

— Cu plăcere.

— Ţine-i companie, rămâi în preajma lui. Cei mai buni prieteni, ştii tu.

— Am înţeles, Nick. O să mă ţin după el ca râia.

— Sunt convins că va veni la deschiderea conferinţei în dimineaţa asta, spuse Drake. Apoi gândi: *Sau poate că totuşi n-o să mai ajungă.*

WESTWOOD
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
3.40 A.M.

— Trebuie să recunosc că a fost o alegere excelentă, spuse Kenner. *Hapalochlaena fasciata,* cea mai veninoasă dintre cele trei specii de caracatiţă cu inele albastre. Se numeşte aşa pentru că atunci când e ameninţată îşi schimbă culoarea şi îi apar inele albastre pe piele. Trăieşte peste tot în apele de coastă ale Australiei. E un animal minuscul, muşcătura e mică şi aproape imposibil de detectat, iar veninul ei e adesea mortal. Nu există antivenin. Şi e puţin probabil ca muşcătura să fie recunoscută rapid la un spital din Los Angeles. într-adevăr, o alegere magistrală.[37]

Evans, care zăcea acum în sala de urgenţă de la UCLA, cu un aparat de respiraţie pe faţă, stătea cu ochii deschişi, încă nu putea vorbi. Dar nu-i mai era atât de frică. Janis plecase acasă în trombă, pretextând ceva despre o şedinţă de antrenament a doua zi devreme. Sarah stătea lângă patul lui, îl mângâia cu blândeţe pe mână şi arăta minunat.

— De unde au făcut rost de aşa ceva?

— Îmi închipui că au mai multe, spuse Kenner. Sunt delicate şi oricum nu trăiesc prea mult. Dar sunt capturate în număr mare, pentru că australienii încearcă să facă un antivenin. Probabil ştii că australienii sunt numărul unu în lume în privinţa animalelor veninoase. Cel mai veninos şarpe, cea

mai veninoasă moluscă, cel mai veninos peşte toate sunt din Australia sau trăiesc acolo. *Excelent,* se gândi Evans.

— Dar bineînţeles că la UCLA au fost deja trei cazuri. Se ocupă de asta.

— Da, aşa e, spuse un medic rezident, care intrase în salon. Îi verifică lui Evans perfuzia şi aparatul de respirat, Avem primele analize de sânge, continuă el. E o tetrodoxină, ca şi celelalte. În trei ore ar trebui să fii deja pe picioare. Eşti un norocos. Îi zâmbi cuceritor lui Sarah, apoi plecă.

— În orice caz, mă bucur pentru tine, spuse Kenner. Ar fi fost jenant să te pierdem.

Despre ce vorbeşte? gândi Evans. Reuşea să-şi folosească din ce în ce mai bine muşchii ochilor, aşa că privi spre Sarah. Dar ea îi zâmbi doar.

---

[37] Vezi S.K. Sutherland et al., „Toxine şi modalităţi de inoculare a veninului la caracatiţa cu inele albastre", *Med. J. Aust.* 1, 1969, 893-98. Vezi şi H. Flecker et al., „Muşcături fatale ale caracatiţelor", *Med. J. Aust.* 2, 1955.

— Păi da, spuse Kenner. Am nevoie de tine în viaţă, Peter. Cel puţin o vreme.

— Gata, avem parte de acţiune, spuse Sanjong, care stătea într-un colţ al camerei, vorbind la telefonul mobil.

— Acolo unde am bănuit noi? întrebă Kenner.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Am primit factura. Au închiriat un avion luna trecută. Un C-57.

— Mamă, spuse Kenner.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sarah.

— E un avion mare. Probabil că au nevoie de el ca să împrăştie ceva.

Sarah părea uimită.

— Să împrăştie?

— E clar că vor să disemineze produse de oxidare AOB, adică bacterii care oxidează amoniacul, în cantităţi mari. Şi poate că şi nişte nanoparticule solubile în apă.

— Pentru ce?

— Ca să controleze traseul unei furtuni, spuse Kenner. Există dovezi că diseminarea AOB la o altitudine mare poate deplasa traiectoria unui uragan sau unui ciclon. Nanoparti- culele solubile potenţează acest efect. Cel puţin teoretic. Nu ştiu dacă s-a încercat acest lucru pe un sistem mare.

— O să controleze un uragan?

— Vor încerca.

— Poate că nu, spuse Sanjong. Tokyo spune că cele mai recente comunicaţii pe celular şi internet sugerează că proiectul ar putea fi abandonat.

— Asta înseamnă că nu au condiţiile propice?

— Se pare că nu. Evans tuşi.

— A, foarte bine, spuse Kenner. îţi revii. îl bătu pe braţ. Odihneşte-te acum, Peter. încearcă să dormi, dacă poţi. Pentru că, după cum ştii, azi e ziua cea mare.

— Ziua cea mare? spuse Sarah.

— Conferinţa începe în aproximativ cinci ore şi jumătate, spuse Kenner. Se ridică să plece, apoi se întoarse din nou spre Evans. O să-l las pe Sanjong cu tine pe timpul nopţii. Cred că eşti în siguranţă aici, dar au atentat deja o dată la viaţa ta, aşa că nu vreau să mai încerce.

Sanjong zâmbi şi se aşeză pe scaunul de lângă pat, cu un teanc de reviste lângă el. Deschise ultimul număr al revistei *Time.* Titlul de pe copertă era „Schimbările climatului apocalipsa viitorului". Avea şi un *Newsweek,* cu titlul „Schimbările climatice abrupte un nou scandal pentru administraţie?". *The Economist,* cu „Schimbările climatice îşi arată colţii". Şi *Paris Match* cu „Climat: Le nouveau péril américain".

Sanjong zâmbi vesel.

— Odihneşte-te acum. Evans închise ochii.

SANTA MONICA
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
9.00 A.M.

În acea dimineaţă, la ora nouă, participanţii la conferinţă se învârteau prin sală, fără să se aşeze. Evans stătea lângă intrare şi bea cafea. Se simţea incredibil de obosit, dar îşi revenise. Cu puţin timp în urmă simţise un uşor tremur în picioare, dar îi trecuse.

Delegaţii erau figuri tipice din mediul academic, mulţi dintre ei îmbrăcaţi lejer, ca să dea impresia că petrec mult timp în aer liber pantaloni tip militar şi cămăşi L.L. Bean, bocanci de munte, jachete Patagonia.

— Parcă ar fi un congres al tăietorilor de lemne, nu-i aşa? spuse Jennifer, care stătea lângă Evans. N-ai zice că tipii ăştia îşi petrec cea mai mare parte a timpului în faţa computerelor.

—Aşa e? spuse Evans.

— Da, e valabil pentru mulţi.

— Şi bocancii de munte? Ea ridică din umeri.

— Se pare că ţinuta neglijentă e la modă mai nou. Pe podium, Nicholas Drake bătea în microfon.

— Bună dimineaţa tuturor, spuse el. Vom începe în zece minute. Apoi se îndepărtă de microfon şi se duse lângă Henley.

— Aşteaptă camerele televiziunilor, spuse Jennifer. Au avut nişte probleme cu electricitatea azi-dimineaţă. Echipele de filmare încă îşi montează aparatura.

— Deci bineînţeles că toată lumea aşteaptă televiziunea. La intrarea în sala de conferinţe se produse o învălmăşeală şi se auziră strigăte. Evans privi într-acolo şi văzu un bărbat în vârstă, într-o haină de tweed, care se lupta cu doi agenţi de pază.

— Dar am fost invitat! spunea el. Am dreptul să fiu aici.

— Îmi pare rău, domnule, spunea agentul de pază, numele dumneavoastră nu apare pe listă.

— Dar când vă spun că am fost invitat!

— O, Doamne! spuse Jennifer, clătinând din cap.

— Cine e ăla?

— Profesorul Norman Hoffman. Ai auzit vreodată de el?

— Nu, de ce?

— Ecologia gândirii? E un sociolog celebru sau mai bine zis cu ceva faimă. Foarte critic faţă de convingerile ecologiste. Cam violent. L-am adus la noi, în camera de tortură, să-i cerem părerea. A fost o greşeală. Tipul nu tace niciodată. Turuie încontinuu şi deviază tot timpul de la subiect în toate direcţiile şi nu-l poţi opri. E ca un televizor care-şi schimbă canalele o dată la câteva secunde şi care n-are telecomandă.

— E clar de ce nu e bine-venit aici.

— Da, ar putea face scandal. A şi început.

La intrare, bătrânul se lupta cu agenţii de pază.

— Luaţi mâna de pe mine! Cum îndrăzniţi? Am fost invitat! De însuşi George Morton. Suntem prieteni buni. George Morton m-a invitat!

Numele lui George Morton produse o reacţie. Evans se îndreptă spre bătrân.

— O să-ţi pară rău... Evans ridică din umeri.

— Scuzaţi-mă, spuse el, în timp ce se apropia de agenţii de pază. Sunt avocatul domnului Morton. Pot să vă ajut cu ceva?

Bătrânul se zvârcolea în braţele paznicilor.

— Sunt profesorul Norman Hoffman şi m-a invitat George Morton! De aproape, Evans văzu că bătrânul era prost bărbierit, neîngrijit, cu părul în dezordine. De ce credeţi că am venit la conferinţa asta oribilă? Dintr-un singur motiv: m-a rugat George. Voia să ştie *părerea mea* despre asta. Deşi aş fi putut să-i spun încă de acum câteva săptămâni: aici n-ai cum să ai surprize, te asigur. Se va desfăşura cu toată pompa unei înmormântări ieftine.

Evans se gândea că Jennifer avusese dreptate să-l avertizeze în legătură cu tipul ăsta. Ii spuse politicos:

— Aveţi bilet, domnule?

— Nu, nu am *bilet.* Nu am *nevoie* de bilet. Ce n-ai înţeles, tinere? Sunt profesorul Norman Hoffman şi sunt prieten intim cu George Morton. Oricum, adăugă el, mi-au luat biletul.

— Cine?

— Unul dintre paznici.

— I-aţi luat biletul? îi întrebă Evans pe paznici.

— Nu avea bilet.

— Aveţi cumva invitaţie? îl întrebă Evans pe Hoffman.

— Nu, ce dracu'. Nu am *invitaţie.* Nu am nevoie de *invitaţie.* De fapt, n-am nevoie de nimic din toate astea.

— Îmi pare rău, domnule profesor, dar...

— Şi totuşi, am reuşit să păstrez *asta.* îi dădu lui Evans colţul rupt al unui bilet. Era un bilet valabil.

— Unde e restul?

— Ţi-am mai spus, l-au luat.

Unul dintre paznici, care stătea într-o parte, îi făcu semn lui Evans. Evans se apropie de el. Paznicul îi arătă căuşul palmei, scoţând la iveală restul biletului.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el, dar domnul Drake ne-a dat ordine clare să nu-l lăsăm pe acest domn să intre.

— Dar are bilet, spuse Evans.

— Poate că e mai bine să discutaţi cu domnul Drake. în acel moment, o echipă de televiziune se apropiase, atrasă de incident. Hoffman începu imediat să se dea în spectacol pentru camerele de filmat, luptându-se din nou cu paznicii.

— Nu-ţi mai bate capul cu Drake! îi strigă Hoffman lui Evans. Drake n-o să permită să se afle adevărul în dezbaterile astea! Se întoarse spre cameră. Nicholas Drake e un escroc imoral, iar dezbaterile astea sunt o parodie jignitoarei pentru săracii acestei lumi. Vorbesc în numele copiilor muribunzi din Africa şi Asia! Care-şi dau ultima suflare din cauza unor astfel de conferinţe! Traficanţi de frică! Traficanţi de frică imorali! Se zbătea ca un apucat. Pe buze i se adunaseră stropi de salivă. Părea într-adevăr nebun, iar camerele se opriră; membrii echipei de filmare le întoarseră spatele, cu un aer jenat. Brusc, Hoffman nu se mai zbătu.

— Nu-i nimic. Eu am spus ce-am avut de spus. Ca de obicei, pe nimeni nu interesează. Se întoarse spre paznici. Lăsaţi-mă să plec. Mi-au ajuns şicanele astea. Nu mai stau aici nici o clipă. Daţi-mi drumul!

— Lăsaţi-l, spuse Evans.

Agenţii de pază îi dădură drumul lui Hoffman. Se repezi imediat în mijlocul sălii, unde o echipă îl intervieva pe Ted Bradley. Hoffman păşi în faţa lui Bradley şi spuse:

— Omul ăsta e un peşte! E un peşte ecologist, în slujba unui sistem corupt care-şi câştigă existenţa din răspândirea unor frici false! Nu înţelegeţi? Fricile false sunt o ciumă, o ciumă modernă!

Apoi paznicii îl imobilizară din nou pe Hoffman şi-l scoaseră târâş din sală. De data asta nu se mai zbătu. Se lăsă dus, măturând pământul cu călcâiele în timp ce era scos afară.

— Aveţi grijă, am probleme cu spatele. Dacă mi se întâmplă ceva, vă dau în judecată pentru agresiune.

Îl lăsară afară, pe trotuar, îi aranjară ţinuta şi-i dădură drumul.

— Vă doresc o zi bună, domnule.

— Asta şi intenţionam. Zilele mele sunt numărate. Evans se ţinea deoparte, lângă Jennifer, şi-l privea pe

Hoffman.

— N-o să-ţi spun că te-am avertizat, spuse Jennifer.

— Dar cine e tipul, până la urmă?

— E profesor *emerit* la USC. A fost unul dintre primii care au studiat cu metode statistice riguroase media şi efectul său asupra societăţii. E un tip destul de interesant, dar după cum vezi, şi-a format... ăă... opinii ferme.

— Crezi că Morton chiar 1-a invitat aici?

— Peter, am nevoie de ajutorul tău, spuse o voce. Evans se întoarse şi-l văzu pe Drake care se îndrepta cu paşi mari spre el.

— Ce este?

— *Ticnitul* ăla, spuse Drake, arătând spre Hoffman, o să se ducă probabil direct la poliţie şi o să pretindă că a fost agresat. N-avem nevoie de aşa ceva în dimineaţa asta. Du-te să vorbeşti cu el. Vezi dacă poţi să-l calmezi.

— Nu ştiu ce pot face eu... spuse Evans, prudent.

— Fă-l să-ţi explice teoriile lui de ţicnit, spuse Drake. Asta o să-i dea o ocupaţie *ore întregi.*

— Dar atunci o să ratez conf...

— N-avem nevoie de tine aici. Avem nevoie de tine *acolo.* Cu ţăcănitul.

La ieşirea din centrul de conferinţe era foarte multă lume. Mulţimea urmărea dezbaterile pe un ecran mare, pe care discursul vorbitorului era subtitrat. Evans îşi făcu loc printre cei adunaţi.

— Ştiu de ce mă urmăreşti, spuse Hoffman când îl văzu pe Evans. Şi n-o să-ţi meargă.

— Domnule profesor...

— Tu eşti *poseur-ul* acela tânăr şi talentat pe care 1-a trimis Nick Drake să mă abată de la scopul meu.

— Nu-i adevărat, domnule.

— Ba da, aşa e. Nu mă minţi. Nu-mi place să fiu minţit.

— Bine, spuse Evans. Aşa e. Drake m-a trimis. Hoffman se opri. Părea surprins de sinceritatea lui Evans.

— Ştiam eu. Şi ce ţi-a zis să faci?

—Să vă împiedic să mergeţi la poliţie.

— Foarte bine atunci, ai reuşit. Du-te şi spune-i că nu mă duc la poliţie.

— Pare că vă duceţi.

— *O, pare* că mă duc. Eşti unul dintre oamenii ăia cărora le pasă de *aparenţe.*

— Nu, domnule, dar...

— Mie nu-mi pasă de ce *pare.* Mie-mi pasă de ce *este. Ai* habar de ce este?

— Nu sunt sigur că vă înţeleg.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt avocat.

— Trebuia să-mi dau seama. Toată lumea e avocat în vremurile noastre. Dacă extrapolăm creşterea statistică a numărului de avocaţi, în 2035 toţi locuitorii Statelor Unite vor fi avocaţi, inclusiv nou-născuţii. Ei *se vor naşte* avocaţi. Cum crezi că va fi viaţa într-o astfel de societate?

— Domnule profesor, aţi făcut nişte comentarii interesante în sală...

— *Interesante?* I-am acuzat de imoralitate şi tu numeşti asta *interesant?*

— Îmi pare rău, spuse Evans, încercând să orienteze discuţia spre opiniile lui Hoffman. Nu aţi explicat de ce credeţi...

— Eu nu *cred* nimic, tinere, eu ştiu. Asta e scopul cercetărilor mele să ştiu lucruri, nu să le ghicesc. Nu să fac teorii. Nu să emit ipoteze. Ci *să ştiu* din cercetările directe de teren. Asta e o artă

care s-a pierdut în mediul academic de azi, tinere nu eşti *aşa de* tânăr chiar, cum te numeşti?

— Peter Evans.

— Şi lucrezi pentru Drake, domnule Evans?

— Nu, pentru George Morton.

— Păi *de ce n-ai zis aşa?* spuse Hoffman. George Morton a fost un om extraordinar, *extraordinar.* Vino cu mine, domnule Evans, îţi fac cinste cu o cafea şi putem sta de vorbă. Ştii cu ce mă ocup?

— Mă tem că nu, domnule.

— Studiez ecologia gândirii, spuse Hoffman. Şi cum a dus asta la apariţia unui Stat al Fricii.

SANTA MONICA
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
9.33 A.M.

Stăteau pe o bancă vizavi de sala de conferinţă, deasupra mulţimii care se înghesuia lângă intrare. Era o privelişte animată, dar Hoffman nu lua în seamă nimic din ce se petrecea în jurul său. Vorbea repede, cu multă însufleţire şi făcea gesturi atât de largi cu mâinile încât îl lovise de multe ori pe Evans în piept, dar nu părea să observe asta.

— Acum zece ani, am început cu moda şi argoul, spuse el, şi prin argou înţeleg, fireşte, un fel de modă în vorbire. Voiam să aflu factorii care determină schimbările în modă şi limbaj. Am descoperit rapid că nu există factori identificabili. Modele se schimbă din motive arbitrare şi, deşi există regularităţi cicluri, intervale de timp periodice şi corelaţii acestea sunt mai mult descriptive şi nu explicative. Mă urmăreşti?

— Cred că da, spuse Evans.

— In orice caz, am realizat că aceste intervale periodice şi corelaţii ar trebui privite ca sisteme de sine stătătoare. Sau, dacă vrei, ecosisteme. Am testat ipoteza şi am descoperit că e valoroasă euristic. Aşa cum există o ecologie a lumii naturale, în păduri, munţi şi oceane, tot astfel există şi o ecologie a lumii făcute de mâna omului, a abstracţiunilor mentale, ideilor şi gândirii. Asta am studiat eu.

— Înţeleg.

— În cultura modernă, ideile apar şi dispar încontinuu. Toată lumea crede la un moment dat ceva, apoi, încetul cu încetul, nu mai crede. Până la urmă, nimeni nu-şi mai aminteşte de ideea veche, tot aşa cum nimeni nu-şi mai aminteşte vechiul argou. Vezi tu, şi ideile sunt un fel de capriciu.

— Înţeleg, domnule profesor, dar de ce...

— Te întrebi de ce ideile cad în dizgraţie, nu? spuse Hoffman. Vorbea cu el însuşi. Răspunsul e pur şi simplu: aşa se întâmplă. în modă, ca şi în ecologia naturală, există momente de schismă. Revizuiri radicale ale ordinii stabilite. Un incendiu produs de trăsnet mistuie o pădure. Pe suprafaţa transformată în mangal apare o specie cu totul diferită. O schimbare accidentală, întâmplătoare, neaşteptată, abruptă. Asta ne arată lumea, sub toate aspectele ei.

— Domnule profesor...

— Dar aşa cum ideile se schimbă brusc, tot astfel pot să reziste mai mult decât ar trebui. Marele public continuă să îmbrăţişeze unele idei mult după ce savanţii le-au abandonat. Ideea cu partea stângă şi partea dreaptă a creierului e un exemplu perfect. în anii 1970, a devenit populară datorită cercetărilor lui Sperry la Caltech, care a studiat un grup de pacienţi care suferiseră intervenţii chirurgicale pe creier. Descoperirile lui sunt valabile doar pentru aceşti pacienţi. Sperry neagă orice posibilitate de extrapolare. în 1980, era deja clar că noţiunile de creier stâng şi creier drept sunt greşite cele două părţi ale creierului nu funcţionează separat la o persoană sănătoasă. Dar în cultura populară, conceptul nu se stinge în următorii douăzeci de ani. Oamenii vorbesc despre asta, cred în asta, scriu cărţi despre asta zeci de ani după ce savanţii renunţaseră la această idee.

— Da, totul e foarte interesant...

— În mod similar, în teoriile ecologice, în anii 1960 se accepta pe scară largă ideea că exista ceva numit „echilibrul naturii". Dacă lăsai în pace natura, ar fi ajuns la o stare de echilibru pe care şi-ar fi menţinut-o singură. O idee încântătoare, cu un trecut îndelungat. Grecii credeau în ea acum trei mii de ani, dar nu se bazau pe nimic. Doar că suna drăguţ. Totuşi, în 1900, nici un om de ştiinţă nu mai credea în echilibrul naturii. Ecologiştii renunţaseră la concept pentru că era pur şi simplu greşit. Fals. O fantezie. Acum vorbesc despre

dezechilibrul dinamic, de stări de echilibru multiple. Dar înţeleg deja că natura nu este *niciodată* în echilibru. N-a fost niciodată, nu va fi niciodată. Dimpotrivă, natura e întotdeauna în *dezechilibru* şi asta înseamnă...

— Domnule profesor, aş vrea să vă întreb...

— Asta înseamnă că omenirea, care fusese înainte privită ca marea vinovată pentru distrugerea ordinii naturale, nu e deloc aşa ceva. Echilibrul mediului e oricum mereu tulburat.

— Dar George Morton...

— Da, da, te întrebi ce-am discutat cu George Morton. Ajung şi la asta. Nu ne-am îndepărtat de subiect. Pentru că, fireşte, Morton voia să cunoască ideile ecologiste. Şi mai ales ideea unei crize ecologice.

— Şi ce i-aţi spus?

— Dacă studiezi media, aşa cum fac eu şi asistenţii mei, şi cauţi mutaţii ale conceptualizării normelor, descoperi ceva foarte interesant. Am cercetat transcrieri ale unor emisiuni noi de pe posturile importante de televiziune NBC, ABC, CBS. Am studiat şi articole din câteva ziare din New York, Washington, Miami, Los Angeles şi Seattle. Am evaluat frecvenţa anumitor concepte şi termeni folosiţi în media. Rezultatele au fost surprinzătoare.

Se opri.

— Ce-aţi descoperit? întrebă Evans, ca să-i cânte în strună.

— A existat o schimbare majoră în toamna anului 1989. înainte, media nu folosea în exces termeni cum ar fi *criză, catastrofă, cataclism, ciumă* sau *dezastru.* De pildă, în anii 1980, cuvântul *criză* apărea în buletinele de ştiri la fel de des ca termenul *buget.* în plus, înainte de 1989, adjective precum *înfiorător, fără precedent, înspăimântător* nu erau foarte des utilizate la ştirile televizate sau în cele din ziare. Dar apoi s-a schimbat totul.

— În ce sens?

— Aceşti termeni au început să devină din ce în ce mai răspândiţi. Cuvântul *catastrofă* a fost folosit de cinci ori mai des în 1995 decât în 1985. în anul 2000, frecvenţa s-a dublat din nou. S-au schimbat şi relatările. S-a pus mult mai mult accentul pe frică, îngrijorare, pericol, nesiguranţă, panică.

— De ce să se schimbe în 1989?

— A, o întrebare bună. O întrebare *crucială.* în multe privinţe, anul 1989 părea un an normal: un submarin sovietic s-a scufundat în Norvegia; Piaţa Tien-An-Men în China;

Exxon Valdez; condamnarea lui Salman Rushdie la moarte; Jane Fonda, Mike Tyson şi Bruce Springsteen au divorţat; Biserica Episcopală a angajat un episcop femeie; Polonia a permis greva sindicatelor; *Voyager* a ajuns pe Neptun; un cutremur a aplatizat autostrăzile din San Francisco; Rusia, SUA, Franţa şi Anglia au făcut teste nucleare. Un an ca toţi ceilalţi. Dar de fapt, creşterea utilizării termenului *criză* poate fi localizată cu o oarecare precizie în toamna lui 1989. Şi pare suspect faptul că a coincis cu căderea Zidului Berlinului. Care a avut loc pe nouă noiembrie în acel an.

Hoffman tăcu din nou, privindu-l pe Evans cu subînţeles. Era foarte încântat de sine.

— Îmi pare rău, domnule profesor, spuse Evans. Nu înţeleg.

— Nici noi. La început am crezut că asocierea era falsă. Dar n-a fost. Zidul Berlinului a marcat prăbuşirea imperiului sovietic. Şi sfârşitul Războiului Rece, care a durat jumătate de secol în Vest.

Din nou tăcere. Din nou un aer mulţumit.

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă Evans. Pe atunci aveam treisprezece ani şi... Ridică din umeri. Nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.

— Vreau să ajung la noţiunea de control social, Peter. La dorinţa oricărui stat suveran de a exercita controlul asupra comportamentului cetăţenilor săi, ca să-i menţină disciplinaţi şi suficient de docili. Să-i menţină pe partea dreaptă a drumului sau pe stânga, după caz. Să-i facă să-şi plătească în continuare taxele. Şi, după cum ştim, controlul social este cel mai bine impus prin frică.

— Frică, spuse Evans.

— Exact. Timp de cincizeci de ani, naţiunile occidentale şi-au ţinut cetăţenii într-o stare de frică permanentă. Frică de cealaltă tabără. Frică de războiul nuclear. Ameninţarea comunistă. Cortina de Fier. Imperiul Răului. Şi în ţările comuniste era acelaşi lucru, pe invers. Frică de noi. Şi brusc, în toamna anului 1989, totul s-a terminat. A dispărut, s-a sfârşit. *Gata.* Căderea Zidului Berlinului a creat un vid de frică. Natura detestă vidul. Trebuie umplut cu ceva.

Evans se încruntă.

— Vreţi să spuneţi că această criză ecologică a luat locul Războiului Rece?

— Aşa ne arată probele. Desigur, acum avem şi fundamentalismul radical şi terorismul post-unsprezece septembrie care să ne sperie, şi acestea chiar sunt motive reale de frică, dar nu asta vreau să spun. Vreau să spun că întotdeauna există o cauză a fricii. Cauza se poate schimba cu timpul, dar frica e mereu cu noi. înainte de terorism ne temeam de mediul toxic. înainte de asta aveam ameninţarea comunistă. Ideea este că, deşi cauza specifică a fricii se poate schimba, nu trăim niciodată fără frică. Frica domină societatea, în toate aspectele ei. Fără încetare.

Se mişcă pe banca de beton, întorcându-se cu spatele la mulţime.

— Te-ai gândit vreodată cât de uimitoare e cultura societăţii occidentale? Statele industrializate le oferă cetăţenilor siguranţă, sănătate şi confort fără precedent. Durata medie de viaţă a crescut cu cincizeci la sută în ultimul secol. Şi totuşi oamenii moderni trăiesc cu o frică abjectă. Le e frică de străini, de boli, de crime, de mediu. Le e frică de casele în care locuiesc, de mâncarea pe care o consumă, de tehnologia care-i înconjoară. Sunt cuprinşi de panică din cauza unor lucruri pe care nici măcar nu le pot vedea microbi, substanţe chimice, aditivi, poluanţi. Sunt speriaţi, nervoşi, nemulţumiţi şi deprimaţi. Şi, mai surprinzător, sunt convinşi că mediul întregii planete este pe cale de a fi distrus în jurul lor. Remarcabil! Ca şi credinţa în vrăjitorie, e o iluzie extraordinară o fantezie globală demnă de Evul Mediu. Totul se duce dracului, iar noi trebuie să trăim cu frică. Uimitor.

Cum le-a fost inoculată tuturor această viziune asupra lumii? Pentru că, deşi ne închipuim că trăim în ţări diferite Franţa, Germania, Japonia, Statele Unite de fapt, trăim cu toţii în acelaşi stat, Statul Fricii. Cum de s-a reuşit asta?

Evans tăcea. Ştia că nu-i nevoie să răspundă.

— Ei bine, o să-ţi spun. Pe vremuri, înainte să te fi născut tu, Peter, cetăţenii din Vest credeau că statele-naţiuni erau dominate de ceva numit complexul militar-industrial. Eisenhower i-a avertizat pe americani în legătură cu acesta.

În anii 1960 şi, după două războaie mondiale, europenii ştiau foarte bine ce înseamnă asta în propriile lor ţări. Dar complexul militar-industrial nu mai este principala forţă care conduce societatea. In realitate, în ultimii cincisprezece ani ne-am aflat sub dominaţia unui complex nou, mult mai puternic şi mult mai extins. Eu îl numesc complexul politico-juridico-mediatic. PJM. Şi scopul său este de a încuraja frica în rândurile populaţiei sub masca încurajării siguranţei.

— Siguranţa e importantă.

— Te rog... Statele din vest sunt extraordinar de sigure. Şi totuşi oamenii nu simt asta, din cauza PJM. Iar PJM este puternic şi stabil, tocmai pentru că uneşte atâtea instituţii ale societăţii. Politicienii au nevoie de frică pentru a controla populaţia. Avocaţii au nevoie de pericole pentru procese, ca să facă bani. Media are nevoie de poveşti terifiante, ca să atragă public. împreună, aceste trei instanţe sunt atât de convingătoare, încât îşi pot vedea de treabă chiar dacă frica e total lipsită de fundament. Dacă nu are deloc o bază reală. Să luăm, de pildă, cazul implanturilor mamare cu silicon.

Evans oftă, clătinând din cap.

— Implanturi mamare?

— Da. îţi aminteşti că se spunea că implanturile mamare cauzează cancer şi boli autoimune. în ciuda dovezilor statistice că lucrurile nu stăteau aşa, am asistat la poveşti care au făcut vâlvă în presă, la procese care au făcut vâlvă, la audieri politice care au făcut vâlvă. Producătorul, Dow Corning, a ajuns la faliment după ce a plătit 3,2 miliarde de dolari, iar instanţele de judecată au acordat despăgubiri uriaşe în bani reclamanţilor şi avocaţilor lor.

După patru ani, studiile epidemiologice au demonstrat categoric că implanturile mamare nu cauzează boli. Dar până atunci, criza deja îşi atinsese scopul, iar PJM şi-a văzut de treabă, o maşinărie flamandă în căutare de noi frici, noi terori. Te asigur că *aşa funcţionează societatea modernă* — prin întreţinerea continuă a fricii. Şi nu există nici o forţă care să i se opună. Nu există un sistem de verificare şi echilibrare, nici o restricţie pentru această perpetuă promovare a unei frici după alta...

— Pentru că avem libertatea de expresie, libertatea presei.

— Asta e răspunsul tipic PJM. Aşa procedează ca să-şi păstreze locul, spuse Hoffman. Dar gândeşte-te. Dacă nu e bine să strigi „Foc!" într-o sală de spectacol plină, dacă alarma e falsă, atunci de ce e bine să strigi „Cancer!" în paginile din *The New Yorker?* Când afirmaţia nu e adevărată? Am cheltuit peste douăzeci şi cinci de miliarde de dolari să rezolvăm ideea că electricitatea cauzează cancer.[38] Şi ce dacă? vei spune tu. Ţi se citeşte pe faţă. Te gândeşti că suntem bogaţi, ne putem permite. Sunt doar douăzeci şi cinci de miliarde de dolari. Dar adevărul este că douăzeci şi cinci de miliarde de dolari înseamnă mai mult decât PIB-ul celor mai sărace cincizeci de ţări din lume, *la un loc.* Jumătate din populaţia lumii trăieşte cu doi dolari pe zi. Deci acei douăzeci şi cinci de miliarde de dolari ar fi fost suficienţi ca să întreţină treizeci şi patru de milioane de oameni pentru un an întreg. Sau îi puteam ajuta pe oamenii aceia care mor de SIDA în Africa. în loc de asta, îi aruncăm pe o fantezie publicată de o revistă ai cărei cititori o iau foarte în serios. Ascultă ce-ţi spun. E o pierdere *fantastică* de bani. într-o altfel de lume, ar fi o pierdere criminală. Ne-am putea închipui uşor un al doilea proces Nürnberg de data aceasta pentru irosirea continuă a bogăţiilor Vestului pe futilităţi completat de imaginile copiilor morţi din Africa şi Asia, cauzate de aceasta.

De-abia se oprea să respire.

— În cel mai bun caz, avem de-a face cu o crimă morală. Deci ne putem aştepta ca liderii noştri religioşi şi marile noastre personalităţi umaniste să protesteze împotriva acestei irosiri şi a pierderii inutile de vieţi care rezultă din asta. Dar oare liderii religioşi iau atitudine? Nu. Dimpotrivă, *le cântă în strună.* Fac sloganuri publicitare cu „Ce ar conduce Iisus?" De parcă ar fi uitat că singurul lucru pe care Iisus l-ar fi condus ar fi fost falşii profeţi şi traficanţii de frică, afară din templu.

Deja se înfierbântase.

— Avem de-a face cu o situaţie *profund* imorală. Este *dezgustătoare,* dacă e să spunem adevărul. PJM ignoră cu bună ştiinţă vocea celor mai săraci şi mai disperaţi locuitori ai planetei, pentru ca politicienii graşi să-şi păstreze birourile, prezentatorii de televiziune îmbogăţiţi să apară în continuare pe

---

[38] Estimarea Comisiei Ştiinţifice de la Casa Albă pentru toate costurile implicate, inclusiv evaluarea proprietăţilor şi relocarea liniilor electrice. Citat de Park, în *Voodoo Science,* p. 161. (Park a participat la polemică.)

post, iar complicii lor, avocaţii, să-şi conducă Mercedes Benz-urile decapotabile. A, şi profesorii universitari cu Volvo. Să nu-i uităm.

— Cum aşa? spuse Evans. Ce legătură are asta cu profesorii universitari?

— Ei, e cu totul altă discuţie.

— Există şi o versiune scurtă?

— Nu prea. De aceea titlurile nu sunt ştiri, Peter. Dar o să încerc să fiu succint. Ideea este că lumea s-a schimbat în ultimii cincizeci de ani. Trăim acum în societatea cunoaşterii, societatea informaţiei sau cum vrei tu s-o numeşti. Şi asta are un impact enorm asupra universităţilor noastre.

Acum cincizeci de ani, dacă voiai să duci ceea ce se numea „viaţa minţii", adică să fii intelectual, să trăieşti de pe urma spiritului tău, trebuia să lucrezi într-o universitate. Societatea exterioară nu avea loc pentru tine. S-ar putea spune că existau câţiva reporteri de la ziare şi câţiva jurnalişti de la reviste care trăiau de pe urma minţii lor, dar cam atât. Universităţile îi atrăgeau pe cei care renunţau de bunăvoie la bunurile lumeşti ca să ducă o viaţă intelectuală ascetică şi ca să insufle valori perene tinerei generaţii. Munca intelectuală era domeniul exclusiv al universităţii.

Dar în zilele noastre, sectoare întregi ale societăţii duc o viaţă a minţii. întreaga noastră economie se bazează astăzi pe muncă intelectuală. Treizeci şi şase la sută dintre cei care muncesc sunt angajaţi în domeniul cunoaşterii. Asta înseamnă mai mult decât în producţie. Şi când profesorii au hotărât că nu-i mai instruiesc pe tineri"şi au lăsat această sarcină pe seama asistenţilor lor, care ştiau mult mai puţine şi vorbeau prost englezeşte când s-a întâmplat asta, universităţile au intrat în criză. La ce mai foloseau? îşi pierduseră controlul asupra vieţii minţii. Nu-i mai instruiau pe tineri. într-un singur an puteau fi publicate o grămadă de texte despre semiotica lui Foucault. Ce avea să se aleagă din universităţi? Ce relevanţă mai aveau în epoca modernă?

Se ridică, impulsionat parcă de această întrebare. Apoi se aşeză din nou, brusc.

— Ce s-a întâmplat, continuă el, e că universităţile s-au schimbat în anii '80. Foste bastioane ale libertăţii intelectuale într-o lume pragmatică, foste oaze ale libertăţii sexuale şi

experimentului, au devenit acum cele mai restrictive medii din societatea modernă. Pentru că aveau un nou rol. Deveniseră creatoarele noilor frici pentru PJM. Universităţile de azi sunt fabrici de frică. Inventează toate noile terori şi toate noile anxietăţi sociale. Toate noile coduri restrictive. Cuvinte pe care nu le poţi spune. Gânduri pe care nu le poţi gândi. Produc un flux constant de noi anxietăţi, pericole şi terori sociale care vor fi folosite de politicieni, avocaţi şi reporteri. Alimente care-ţi fac rău. Comportamente de neacceptat. Nu poţi să fumezi, nu poţi să înjuri, nu poţi să ţi-o tragi, nu poţi *să gândeşti.* Aceste instituţii s-au întors cu capul în jos într-o singură generaţie. E chiar extraordinar.

Noul Stat al Fricii n-ar putea exista dacă n-ar fi alimentat de universităţi. Pentru a susţine toate astea e nevoie de un mod de gândire neostalinist, care e eficient doar într-un cadru restrictiv, în spatele uşilor închise, care nu se supune demersurilor obligatorii. în societatea noastră, doar universităţile au creat aşa ceva până acum. Ideea că aceste instituţii sunt *liberale* e o glumă crudă. Sunt fasciste până în măduva oaselor, te asigur.

Se opri şi arătă spre alee.

— Cine e tipul ăla care se chinuie să ajungă la noi prin mulţime? Mi se pare că-l ştiu de undeva.

— E Ted Bradley, actorul, spuse Evans.

— Unde l-am văzut?

— Îl joacă pe preşedinte la televizor.

— A, da. *El.*

Ted se opri în faţa lor, gâfâind.

— Peter, te-am căutat peste tot. Ai mobilul deschis?

— Nu, pentru că...

— Sarah a încercat să dea de tine. A zis că e important. Trebuie să plecăm imediat din oraş. Şi să-ţi iei paşaportul.

— Să plecăm? întrebă Evans. Ce treabă ai tu cu asta?

— Vin cu tine, spuse Ted.

Dădură să plece, dar Hoffman îl prinse de mânecă pe Evans, reţinându-l. Avea o nouă idee.

— N-am vorbit despre *involuţie,* spuse el.

— Domnule profesor...

— Este următoarea etapă în dezvoltarea statelor-naţiuni. Se întâmplă într-adevăr chiar în acest moment. Trebuie să sesizezi ironia. Până la urmă, după zece ani şi douăzeci şi cinci de

miliarde de dolari, aceiaşi elitişti bogaţi îngroziţi de cancerul cauzat de electricitate cumpără magneţi pe care şi-i fixează la gleznă sau pe saltele magneţii importaţi din Japonia sunt cei mai buni, cei mai scumpi pentru a se bucura de *efectele benefice asupra sănătăţii ale câmpurilor magnetice.* Aceleaşi câmpuri magnetice doar că acum nu se mai satură de ele!

— Domnule profesor, spuse Evans. Trebuie să plec.

— De ce nu stau oamenii ăştia lipiţi de un televizor? Sau nu se cuibăresc lângă un aparat de bucătărie? Toate lucrurile astea care-i îngroziseră înainte.

— Vorbim mai târziu, spuse Evans, trăgându-şi braţul.

— Chiar au ajuns să vândă magneţi în revistele *de sănătate]* Cum să trăieşti sănătos cu ajutorul câmpurilor magnetice! Nebunie curată! Nimeni nu mai ştie cum era acum câţiva ani! George Orwell. Nici un pic de memorie!

— Cine e tipul ăsta? întrebă Bradley, în timp ce se îndepărtau. Pare cam surescitat, nu-i aşa?

SANTA MONICA
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
10.33 A.M.

— Dovada că ne aşteaptă o catastrofă se află în sloiurile de gheaţă, spunea pe un ton egal vorbitorul de la tribună. Era rus şi avea un accent puternic. Sloiurile de gheaţă din Groenlanda arată că în ultimii o sută de mii de ani s-au produs patru schimbări climatice abrupte. Unele au apărut rapid, în doar câţiva ani. Deşi mecanismele datorită cărora s-au produs astfel de fenomene sunt încă studiate, ele demonstrează că pot exista efecte în lanţ în climat, deci că schimbări minore inclusiv cele făcute de mâna omului pot avea efecte catastrofal de mari. Recent am văzut câteva exemple de astfel de efecte şi anume desprinderea celui mai mare aisberg din lume, dar şi inundaţiile din sud-vestul Americii, soldate cu pierderi tragice de vieţi omeneşti. Şi putem prevedea fără nici o dificultate că vom mai vedea astfel de...

Se opri, căci Drake se repezise pe scenă, apoi îi şopti ceva la ureche şi coborî, uitându-se la ceas.

— Aă... trebuie să vă prezint scuze, spuse vorbitorul. Se pare că am adus o versiune veche a ideilor mele. Procesoarele astea

Word! Aceasta a fost o parte dintr-un discurs al meu mai vechi, din 2001. Voiam să spun de fapt că desprinderea gheţarului din 2001 mai mare decât multe state americane şi vremea periculos de neadecvată din toată lumea, inclusiv cea din însoritul sud-vest, prefigurează un climat instabil şi pe viitor. Acesta e de-abia începutul.

Sarah Jones, care stătea în spate, vorbea cu Ann Garner, soţia unui avocat important de la Hollywood şi o mare susţinătoare a FNRM. Ann era, ca de obicei, emfatică, şi vorbea încontinuu.

— Să-ţi spun ce-am auzit, spunea ea. Am auzit că are loc o campanie sponsorizată de industrie ca să discrediteze ONG-urile. Industria se teme de forţa tot mai mare a mişcării ecologiste şi sunt disperaţi, *disperaţi* s-o oprească. Am avut câteva succese modeste în ultimii ani şi asta îi scoate din sărite şi...

— Scuză-mă, spuse Sarah. Stai puţin, Ann.

Se întoarse să-l privească pe vorbitorul rus de la tribună. *Ce a spus?* gândi ea.

Se îndreptă rapid spre masa presei, unde erau aliniaţi reporterii cu laptop-urile deschise. Primeau transcrierea în timp real a conferinţei.

Privi peste umărul lui Ben Lopez, reporterul de la *Los Angeles Times.* Pe Ben nu-l deranja; îi făcea curte de luni întregi.

— Salutare, frumuseţe.

— Bună, Ben. Te deranjează dacă mă uit la ceva? Luă mouse-ul şi începu să caute mai sus, pe ecran.

— Sigur, cu plăcere. Mişto parfumul. Citi:

POT EXISTA EFECTE ÎN LANŢ ÎN CLIMAT, DECI CĂ SCHIMBĂRI MINORE INCLUSIV CELE FĂCUTE DE MÂNA OMULUI POT AVEA EFECTE CATASTROFAL DE MARI. RECENT AM VĂZUT CÂTEVA EXEMPLE DE ASTFEL DE EFECTE ŞI ANUME ~~DESPRINDEREA CELUI MAI MARE GHEŢAR DIN LUME, DAR ŞI INDUNDAŢIILE DIN SUD-VESTUL AMCRICII SOLDATE ÎN MOD TRACIC CU PIERDERI DE VIEŢI OMENEŞTI. ŞI PUTEM PREVEDEA FĂRĂ NICI O DIFICULTATE CĂ VOM MAI AVEA ASTFEL DE~~

Textul se schimbă sub ochii ei, partea tăiată dispăru, fiind înlocuită cu un nou text.

POT EXISTA EFECTE ÎN LANŢ ÎN CLIMAT, DECI CĂ SCHIMBĂRI MINORE INCLUSIV CELE FĂCUTE DE MÂNA OMULUI POT AVEA EFECTE CATASTROFAL DE MARI. RECENT AM VĂZUT CÂTEVA EXEMPLE DE ASTFEL DE EFECTE ŞI ANUME DESPRINDEREA GHEŢARULUI DIN 2001 MAI MARE DECÂT MULTE STATE AMERICANE ŞI VREMEA PERICULOS DE NEADECVATĂ DIN TOATĂ LUMEA, INCLUSIV CEA DIN ÎNSORITUL SUD-VEST PREFIGUREAZĂ UN CLIMAT INSTABIL ŞI PE VIITOR.

— Fir-ar să fie!

— S-a întâmplat ceva? spuse Ben.

— Ai auzit ce-a spus?

— Da. Sărmanul băiat. Probabil că e epuizat total după zbor. Şi în mod evident se luptă cu engleza...

Afirmaţiile originale dispăruseră. Transcrierea fusese corectată. Dar nu încăpea nici o îndoială: *rusul ştiuse dinainte de aisberg şi inundaţii.* Apărea în discursul lui. Şi cineva uitase să-i spună, când a coborât din avion, că toate astea nu s-au mai întâmplat.

Ştia dinainte.

Dar acum transcrierea fusese corectată, iar afirmaţiile şterse. Se uită la camera de filmat din spatele sălii, care înregistra dezbaterile. Afirmaţiile vor dispărea cu siguranţă şi de pe înregistrarea video.

Nenorocitul ştia dinainte.

— Hei, spuse Ben, nu înţeleg de ce eşti aşa supărată. Nu vrei să-mi explici şi mie?

— Mai târziu. Iţi promit. Il bătu pe umăr şi se întoarse la Ann.

— Deci, spuse Ann, avem de-a face cu o campanie promovată de industrie, bine organizată, bine finanţată, extinsă şi de extremă dreapta, care are ca scop distrugerea mişcării ecologiste care îi stă în cale.

După tot ce văzuse, Sarah nu era dispusă să tolereze astfel de trăncăneală.

— Ann, spuse ea. Ţi-a trecut vreodată prin cap că eşti paranoică?

— Nu. Oricum, chiar şi paranoicii au duşmani.

— Câţi directori din industrie se află în acest moment în consiliul de conducere al FNRM? spuse Sarah.

— Păi... nu chiar aşa de mulţi.

Sarah ştia că din cei treizeci de membri ai consiliului, doisprezece proveneau din industrie. Aşa stăteau lucrurile cu toate organizaţiile ecologiste moderne. De douăzeci de ani, toate aveau reprezentanţi ai industriei.

— I-ai întrebat pe membrii din consiliul vostru de conducere despre această campanie secretă a industriei?

— Nu, spuse ea. Se uita ciudat la Sarah.

— Crezi că e posibil ca ONG-urile ca FNRM să fie, de fapt, implicate într-o campanie secretă?

— Ce tot spui acolo? spuse Ann, pe un ton înţepat. Sarah. Noi suntem ăia buni.

— Chiar suntem?

— Da, spuse Ann. Ce se întâmplă cu tine, Sarah?

În parcarea de lângă sala de conferinţe, Sanjong Thapa stătea în maşină, cu laptopul pe genunchi. Reuşise să se infiltreze cu uşurinţă în reţeaua WiFi folosită de jurnalişti şi primea transcrierea conferinţei, care era salvată instantaneu. Făcuse asta pentru că se temea că ar putea fi descoperit şi că va pierde accesul, dar asta însemna că avea transcrierea completă, inclusiv corecturile. Se gândi că lui Kenner îi va plăcea la nebunie.

Pe un alt ecran, Sanjong monitoriza imaginile din satelit din vestul Atlanticului, din zona de coastă a Floridei. O masă de aer cu presiune ridicată începuse să se rotească, anunţând începutul unui uragan. Existase în mod sigur un eveniment programat în jurul unui uragan, dar dintr-un anume motiv se renunţase la el.

Acum cerceta alte posibile piste. Pe Kenner îl îngrijora în special un mic submarin de cercetări, numit DOEV/2 şi nava sa de comandă, *AV Scorpio.* Submarinul şi nava sa fuseseră închiriate de CanuCo, o companie de extracţie a gazelor naturale cu sediul în Calgary, pentru a face cercetări în Pacificul de Sud şi a căuta zăcăminte subacvatice de gaze naturale. Nava ajunsese la Port Moresby, Noua Guinee, cu două luni în urmă, apoi părăsise portul şi fusese văzută din nou lângă Bougainville, în Insulele Solomon.

Până acum nimic demn de interes, până când se aflase că firma CanuCo nu era înregistrată în Canada şi că nu se ştia nimic despre ea, în afara unui site şi a unei adrese pe internet.

Proprietarul site-ului era CanuCo Leasing Corp, o altă companie inexistentă. Plăţile pentru contractul de închiriere se făcuseră dintr-un cont din Insula Cayman, în euro. Numele contului era Servicii Seismice, cu sediul tot în Calgary, care avea aceeaşi adresă poştală ca şi CanuCo.

În mod evident, era unul şi acelaşi lucru. Şi de fapt, Servicii Seismice încercase iniţial să închirieze un submarin. Şi probabil că era implicată în uciderea lui Nat Damon, din Vancouver.

Mai multe agenţii din Washington cercetau hărţile transmise de sateliţi şi încercau să găsească *AV Scorpio,* undeva în arhipelagul Solomon. Dar insulele Solomon erau acoperite cu un strat de nori disipaţi, iar sateliţii nu reuşiseră încă să găsească poziţia navei.

Acesta era un fapt îngrijorător în sine. Putea însemna că nava reuşise cumva să se ascundă, poate că se îndreptase spre un port acoperit.

Undeva în Pacificul de Sud.

Şi era un ocean mare.

La fel de îngrijorător era şi faptul că vasul navigase mai întâi până la Vancouver, de unde încărcase treizeci de tone de „echipament industrial", în containere de cinci tone. Guvernul canadian crezuse că firma transportă ilegal automobile în acele containere, aşa că au deschis unul. Vameşii au găsit însă un fel de echipament complex, pe care l-au numit „generatoare diesel".

Generatoare!

Sanjong nu ştia ce se afla în containerele alea, dar era convins că nu erau generatoare diesel. Pentru că nu trebuia să te duci la Vancouver ca să iei câteva generatoare. Deci era îngrijorător...

— Hei! Tu !

Îşi ridică privirea şi văzu doi agenţi de pază care veneau spre el prin parcare. în mod evident fusese descoperită conectarea sa ilegală la WiFi. Venise timpul să plece. învârti cheia în contact şi demară, făcându-le cu mâna vesel agenţilor de pază în timp ce trecea pe lângă ei.

— Sarah? Ce se întâmplă? Te uiţi în gol.

— Nimic, Ann. Sarah clătină din cap. Mă gândeam doar.

— La ce? Şi ce-ai vrut să spui când m-ai făcut paranoică? Ann îşi puse mâna pe braţul lui Sarah. Acum serios. Sunt cam îngrijorată din cauza ta.

Şi eu sunt îngrijorată din cauza ta, gândi Sarah.

De fapt, Sarah era aceea care simţea un frison distinct de paranoia. Privi în jur şi ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Drake. Se holba la ea, studiind-o din cealaltă parte a camerei. De când o urmărea? O văzuse repezindu-se la biroul presei? înţelesese semnificaţia gestului ei? Ştia că ştie?

— Sarah, spuse Ann, trăgând-o de braţ.

— Ascultă, spuse Sarah. îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec.

— Sarah. Mă îngrijorezi.

— O să mă descurc. Se îndreptă spre ieşire.

— Vin cu tine, spuse Ann, potrivindu-şi pasul cu al ei.

— Aş prefera să nu vii.

— Mă îngrijorează starea ta.

— Cred că am nevoie să stau puţin singură, spuse Sarah.

— Aşa te porţi cu o prietenă? spuse Ann. Insist, draga mea. Ai nevoie să te cocolească cineva, mi-am dat eu seama. Şi sunt aici, pentru tine.

Sarah oftă.

Nicholas Drake o privi pe Sarah cum iese din sală. Ann se ţinea după ea, aşa cum îi ceruse. Ann era devotată şi tenace. Sarah n-avea cum să-i facă faţă, dacă nu cumva ar fi recurs efectiv la fugă. Dar dacă făcea asta... ei bine, ar fi nevoiţi să treacă la măsuri mai dure. Era o perioadă critică şi uneori măsurile dure erau esenţiale. Ca în război.

Dar Drake bănuia că nu va fi nevoie de măsuri drastice. E adevărat, Kenner reuşise să-i saboteze primele două evenimente, dar doar pentru că FEE era o adunătură de amatori. Stilul lor de cercetaşi, care mergea pe improvizaţie şi spontaneitate, era nepotrivit pentru pretenţiile presei moderne. Drake îi spusese asta lui Henley de zeci de ori. Henley expediase problema; era preocupat de negarea oricărei implicări.

Ei bine, FNRM chiar putea oricând nega că-i cunoaşte pe măscăricii ăştia. Ce adunătură de rataţi!

Dar ultimul eveniment era altfel. Fusese plănuit mai atent aşa şi trebuia şi era pe mâinile unor profesionişti. Kenner n-avea

cum să reuşească să-l saboteze. Nici nu putea ajunge la timp, se gândi Drake. Şi cu ajutorul lui Ted Bradley şi Ann, Drake avea multe perechi de ochi care să urmărească mişcările echipei. Şi, pentru orice eventualitate, îi mai pregătise lui Kenner câteva surprize.

Îşi deschise telefonul şi-l sună pe Henley.

— Îi ţinem sub urmărire, spuse el.

— Bine.

— Unde eşti?

— Sunt pe cale să-i duc ultimele veşti lui V., spuse Henley. Tocmai am ajuns în faţa casei lui.

Kenner privi prin binoclu cum Porsche-le argintiu decapotabil opri pe aleea din faţa casei de pe plajă. Un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat într-o cămaşă de golf şi pantaloni de vară, ieşi din maşină. Purta o şapcă de baseball şi ochelari cu lentile negre, dar Kenner îl recunoscu imediat pe Henley, şeful departamentului PR al FNRM.

Asta închidea cercul, îşi spuse el. Puse binoclul jos, pe gard şi se gândi la implicaţiile acestui fapt.

— Ştiţi cine e, domnule? întrebă tânărul agent FBI, care stătea lângă el.

Era un puşti, n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Da, spuse Kenner. Ştiu cine e.

Stăteau pe stâncile din Santa.Monica, de unde se vedea plaja şi oceanul. Plaja era lată de câteva sute de metri, de la ţărm la aleea pentru biciclete. Apoi urma un şir de case, la mică distanţă una de alta, de-a lungul autostrăzii de pe coastă. Şi apoi şase benzi de trafic asurzitor.

Chiar dacă erau la marginea autostrăzii, casele aveau preţuri uriaşe se spunea că fiecare costa în jur de douăzeci sau treizeci de milioane, poate chiar mai mult. Acolo locuiau câţiva dintre cei mai bogaţi oameni din California.

Henley punea capota Porschelui. Avea mişcări precise, aproape migăloase. Apoi se duse la poartă şi sună. Casa în care intra era ultramodernă, cu forme rotunde de sticlă. Strălucea în soarele dimineţii ca o piatră preţioasă. Henley intră. Poarta se închise în urma sa.

— Dar nu vă interesează oamenii care *intră* în casă, spuse agentul FBI.

— Aşa e, spuse Kenner. Nu mă interesează.

— Nu vreţi o listă, o evidenţă a celor care...

— Nu.

— Dar ar putea fi o dovadă...

— Nu, spuse Kenner. Puştiul încerca să-l ajute, dar îl irita. Nu mă interesează nimic din toate astea. Vreau să ştiu doar când pleacă toată lumea.

— Adică, dacă pleacă în vacanţă sau ceva de genul ăsta?

— Da, spuse Kenner.

— Şi dacă lasă o menajeră în casă?

— N-o să lase.

— Dar, domnule, sunt convins că o să lase. Oamenii de felul ăsta lasă întotdeauna pe cineva să aibă grijă de casă.

— Nu, spuse Kenner. Casa asta va fi goală. Toată lumea o să plece.

Puştiul se încruntă.

— Dar a cui e casa, până la urmă?

— Aparţine unui individ pe nume V. Allen Willy, spuse Kenner. N-avea de ce să nu-i spună. Un filantrop.

— Aha. Şi care-i treaba, s-a înhăitat cu mafia sau ce?

— Se poate spune şi aşa. O chestie gen taxă de protecţie.

— Era clar, spuse puştiul. Nimeni nu face atâţia bani fără o poveste în spate, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Kenner spuse că înţelege. De fapt, povestea lui V. Allen Willy era la fel de tipic americană ca şi cea a lui Horatio Alger. Al Willy deschisese un lanţ de magazine de îmbrăcăminte ieftine, cu haine produse în ateliere mizere din Lumea a Treia, pe care le vindea în oraşele occidentale cu un preţ de treizeci de ori mai mare. După zece ani, îşi vânduse compania cu patru sute de milioane de dolari. La scurt timp după aceea, devenise, conform propriei sale descrieri, un socialist radical, un cruciat pentru o lume mai curată şi un avocat al cauzei ecologiste.

Ataca aceleaşi afaceri care îi aduseseră profit cu banii obţinuţi de pe urma lor. Era pasionat şi moral şi, cu ajutorul V.-ului pe care şi-l adăugase la nume, uşor de reţinut. Totuşi, atacurile sale obligaseră deseori companiile să se retragă din afacerile cu fabricile din Lumea a Treia, care fuseseră apoi preluate de corporaţii chinezeşti, care-i plăteau pe muncitori chiar mai prost decât înainte. Deci concluzia raţională era că V. Allen Willy îşi exploatase de două ori muncitorii o dată ca să se îmbogăţească şi a doua oară să-şi împace conştiinţa vinovată pe

socoteala lor. Era un bărbat extrem de atrăgător şi nu era deloc prost, dar ca filantrop era egoist şi ineficient. Se spunea că în această perioadă scria o carte despre principiul precauţiei[39].

De asemenea, crease şi Fundaţia V. Allen Willy, care susţinea cauza ecologistă prin intermediul a zeci de organizaţii, inclusiv FNRM. Şi era suficient de important pentru ca însuşi Henley să-l viziteze.

— Deci e un ecologist bogat? întrebă tânărul agent FBI.

— Exact.

Puştiul încuviinţă din cap.

— Bine, spuse el. Dar tot nu înţeleg. Ce vă face să credeţi că un tip aşa bogat o să-şi lase casa goală?

— Nu pot să-ţi spun asta. Dar aşa o să facă. Şi vreau să aflu chiar în clipa în care se întâmplă asta. îi dădu agentului o carte de vizită. Sună la numărul ăsta.

Puştiul se uită la cartea de vizită.

— Asta e tot?

— Asta e tot, spuse Kenner.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Curând, spuse Kenner. Îi sună telefonul. Îl deschise. Era un mesaj text de la Sanjong.

AU GĂSIT AV SCORPIO.

— Trebuie să plec, spuse Kenner.

AUTOSTRADA 405
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
12.22 P.M.

— Aiurea, spuse Ted Bradley, care stătea pe locul din dreapta în timp ce Evans conducea spre Van Nuys. Doar n-o să ai parte numai tu de distracţie, Pietro. Ştiu că te-ai dus în tot felul de excursii secrete săptămâna trecută. Vin şi eu.

— Nu poţi să vii, Ted. N-o să-ţi permită.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, bine? răspunse el, rânjind.

---

[39] Principiul precauţiei în teoriile ecologiste, principiul conform căruia e mai uşor şi mai puţin costisitor să previi poluarea decât să repari şi să redresezi echilibrul ecologic, odată ce a fost afectat (n. tr.).

Ce se întâmplă? se întreba Evans. Bradley se ţinea după el, îi stătea practic tot timpul pe cap. Nu voia să-l lase în pace. Lui Evans îi sună mobilul. Era Sarah.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Aproape am ajuns la aeroport. Ted e cu mine.

— Aha, spuse ea, pe tonul vag care însemna că nu poate vorbi. Păi noi tocmai am ajuns la aeroport şi se pare că avem o problemă.

— Ce fel de problemă?

— Legală.

— Ce înseamnă asta? întrebă Evans. Dar chiar în acel moment ieşise de pe pistă şi se îndrepta spre poarta aeroportului, aşa că putu să vadă cu ochii lui.

Herb Lowenstein stătea acolo cu opt agenţi de pază. Şi se pare că sigilau uşile avionului lui Morton. Evans intră pe poartă şi ieşi din maşină.

— Ce se întâmplă, Herb?

— Avionul e sigiliat, spuse Herb, aşa cum o cere legea.

— Care lege?

— Averea lui George Morton e în curs de certificare, în caz că ai uitat, iar conţinutul acestei averi, inclusiv conturile în bancă şi proprietăţile reale trebuie sigilate până la evaluarea şi stabilirea taxelor de deces. Avionul va rămâne sigilat până la sfârşitul acestei evaluări. între şase şi nouă luni de acum încolo.

În acel moment, Kenner apăru, într-o maşină de oraş. Se prezentă şi dădu mâna cu Lowenstein.

— Deci e o problemă de certificare, spuse el.

— Aşa e, spuse Lowenstein.

— Mă surprinde că spuneţi asta.

— De ce? George Morton a decedat.

— Oare? Eu nu auzisem aşa ceva.

— I-au găsit corpul ieri. Evans şi Bradley s-au dus şi l-au identificat.

— Iar medicul legist a confirmat? Lowenstein ezită o clipă.

— Presupun că da.

— Presupuneţi? în mod cert aţi primit un raport al medicului legist în acest sens. Autopsia a fost făcută azi-noapte.

— Presupun... cred că avem documentele necesare.

— Pot să le văd?

— Cred că sunt la birou.

— Pot să le văd? spuse Kenner.

— Asta n-ar face decât să întârzie nejustificat munca mea de aici. Lowenstein se întoarse spre Evans. Ai identificat sau nu cadavrul ca fiind cel al lui Morton?

— Da, răspunse Evans.

— Dar tu, Ted?

— Da. Aşa e. El era, categoric. George era. Săracu' de el.

— Tot aş vrea să văd raportul medicului legist, îi spuse Kenner lui Lowenstein.

Lowenstein pufni.

— Nu aveţi nici o bază pentru această cerere şi v-o resping în mod formal. Sunt avocatul senior care se ocupă de avere. Am fost desemnat ca executor şi v-am mai spus o dată că la birou se află toate documentele necesare.

— V-am auzit, răspunse Kenner. Dar din câte îmi amintesc, a începe executarea unei averi fără nici o bază constituie fraudă. Asta ar fi destul de grav pentru un slujitor al legii ca dumneavoastră.

— Uitaţi care e treaba, spuse Lowenstein, nu ştiu care-i interesul dumneavoastră...

— Vreau doar să văd raportul, spuse Kenner, calm. In biroul de zbor se află un fax. Puteţi să cereţi să vi se trimită documentul în câteva secunde şi să rezolvaţi această problemă foarte uşor. Sau mai puteţi să sunaţi la institutul de medicină legală din San Francisco şi să confirmaţi că într-adevăr cadavrul a fost identificat.

— Dar lângă noi se află doi martori oculari care...

— E vremea testelor ADN, spuse Kenner, uitându-se la ceas. Vă sfătuiesc să daţi acele telefoane. Se întoarse spre agenţii de pază. Puteţi deschide avionul.

Agenţii de pază păreau uimiţi.

— Domnule Lowenstein?

— O clipă, ce dracu', doar o clipă, răspunse Lowenstein şi se îndreptă spre birou, cu telefonul mobil la ureche.

— Deschideţi avionul, spuse Kenner.

Îşi deschise portofelul şi le arătă agenţilor insigna.

— Da, domnule.

0 altă maşină opri lângă ei, din care coborâră Sarah şi Ann Garner.

— De ce atâta tevatură? spuse Ann.

— Doar o mică neînţelegere, spuse Kenner.

I se prezentă lui Ann.

— Ştiu cine sunteţi, răspunse ea, cu o ostilitate de-abia disimulată.

— Bănuiam eu că ştiţi, spuse Kenner, cu un zâmbet.

— Şi trebuie să spun, continuă ea, că oamenii ca dumneavoastră inteligenţi, fără scrupule şi imorali — au făcut din mediul nostru haosul poluat de astăzi. Deci hai să spunem chiar acum lucrurilor pe nume. Nu vă plac, domnule Kenner. Nu vă plac nici personal şi nu-mi place nici cu ce vă ocupaţi şi nimic din ceea ce reprezentaţi.

— Interesant, spuse Kenner. Poate că într-o zi dumneata şi cu mine o să discutăm pe îndelete despre ce se întâmplă cu mediul şi cine e vinovat că a ajuns un haos poluat.

— Oricând doriţi, spuse ea, furioasă.

— Bine. Aveţi pregătire juridică?

— Nu.

— Ştiinţifică?

— Nu.

— Ce fel de pregătire aveţi?

— Am lucrat ca producător de filme documentare. Dar am renunţat ca să mă ocup de familie.

— Aha.

— Dar sunt foarte devotată cauzei ecologiste şi asta de-o viaţă. Citesc tot ce se poate. Citesc suplimentul ştiinţific din *New York Times* în fiecare marţi cap coadă şi bineînţeles *The New Yorker* şi *New York Review.* Sunt extrem de bine informată.

— Păi atunci, spuse Kenner, de-abia aştept să avem discuţia aia.

Piloţii se apropiau de poartă; aşteptară să li se deschidă.

— Cred că în câteva minute putem pleca, spuse Kenner. Se întoarse spre Evans. Du-te tu şi asigură-te că domnul Lowenstein n-are nimic împotrivă.

— Bine, spuse Evans şi se îndreptă spre birou.

— Aşa, ca să ştiţi, spuse Ann, venim şi noi cu dumneavoastră. Eu vin în orice caz şi o să vină şi Ted.

— Va fi o plăcere, spuse Kenner.

Evans îl găsi pe Lowenstein în birou, aplecat asupra unui telefon în camera din spatele piloţilor.

— Dar îţi spun că tipul ăsta nu se lasă, vrea documentele, spunea Lowenstein. Făcu o pauză şi continuă. Ascultă, Nick, n-am chef să-mi pierd licenţa din cauza asta. Tipul are diplomă în drept la Harvard.

Evans bătu la uşă.

— Totul e în regulă? Putem pleca?

— Stai puţin, spuse Lowenstein în telefon. Acoperi receptorul cu mâna. Plecaţi acum?

— Da. Asta dacă n-ai raportul...

— Se pare că există nelămuriri în privinţa statutului exact al averii lui Morton.

— Atunci plecăm, Herb.

— Bine, bine.

Începu să vorbească din nou la telefon.

— Pleacă, Nick. Dacă vrei să-i opreşti, opreşte-i singur.

Toată lumea se aşezase în cabină. Kenner împărţea tuturor nişte foi de hârtie.

— Ce e asta? întrebă Bradley, aruncându-i o privire lui Ann.

— E un acord, spuse Kenner. Ann citea cu voce tare:

— ... nu-şi asumă responsabilitatea în eventualitatea morţii, producerii unor răni grave, unor dezabilităţi sau dezmembrări".... *dezmembrare?*

— Corect, spuse Kenner. Trebuie să înţelegeţi că mergem într-un loc extrem de periculos. Eu vă sfătuiesc cu toată convingerea să nu veniţi. Dar dacă insistaţi să-mi ignoraţi sfatul, trebuie să semnaţi asta.

— Unde mergem? întrebă Bradley.

— Nu pot să vă spun până când avionul nu se află în aer.

— De ce e periculos?

— Te deranjează să semnezi acordul ăsta? spuse Kenner.

— Nu, ce dracu'.

Bradley îşi mâzgăli semnătura.

— Ann?

Ann ezită, îşi muşcă buza şi semnă.

Pilotul închise uşile. Motoarele scrâşniră când începură să ruleze pe pistă. Stewardesa îi întrebă ce vor să bea.

— Puligny-Montrachet, spuse Evans.

— Unde mergem? întrebă Ann.

— Pe o insulă din largul coastei Noii Guinee.

— De ce?

— E o problemă, spuse Kenner, pe care trebuie s-o rezolvăm.

— Îmi puteţi explica mai clar?

— Nu acum.

Avionul se ridică deasupra stratului de nori din Los Angeles şi se îndreptă spre vest, spre Pacific.

PE DRUM
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
4.10 P.M.

Sarah se simţi uşurată când Jennifer Haynes se duse în partea din faţă a cabinei să se odihnească puţin şi adormi imediat. Dar i se părea aiurea ca Ann şi Ted să se afle la bord. în cabină, conversaţia trena; Kenner vorbea puţin. Ted băuse zdravăn.

— Ca să ştii şi tu, îi spuse el lui Ann, domnul Kenner nu crede în nimic din ce cred oamenii normali. Nici măcar în încălzirea globală. Sau Kyoto.

— Normal că nu crede în Kyoto, spuse Ann. E plătit de industrie. Reprezintă interesele companiilor de petrol şi cărbune.

Kenner nu spuse nimic. îi înmâna doar cartea lui de vizită.

— Institutul pentru Analiză de Risc, citi Ann cu voce tare. Ăsta e ceva nou. O să-l adaug pe lista organismelor minei-' noase de dreapta.

Kenner tăcea.

— Pentru că *totul* e o dezinformare, continuă Ann. Studiile, comunicatele de presă, fluturaşii, site-urile web, campaniile publicitare, modul în care aruncă cu banii. Credeţi-mă, industria a fost *încântată* că Statele Unite nu au semnat Kyoto.

Kenner se scărpina în bărbie şi tăcea.

— Suntem cea mai mare sursă de poluare din lume, iar guvernului nostru nu-i pasă câtuşi de puţin.

Kenner zâmbi politicos.

— Deci acum America e un fel de paria pe plan internaţional, izolată de restul lumii şi dispreţuită pe bună dreptate, pentru că nu am semnat Protocolul de la Kyoto ca să rezolvăm o problemă globală.

Ann continuă să-l sâcâie astfel până când, după toate aparenţele, Kenner îşi pierdu răbdarea.

— Povesteşte-mi despre Kyoto, Ann. De ce trebuia să-l semnăm?

— De ce? Pentru că avem obligaţia morală de a ne alătura restului lumii civilizate în încercarea de a reduce emisiile de carbon sub nivelurile din 1990.

— Ce efect ar avea tratatul?

— Toată lumea ştie asta. Ar reduce temperaturile globale în anul 2100.

— Cu cât?

— Nu ştiu unde vrei să ajungi.

— Nu ştii? Toată lumea ştie răspunsul. Efectul tratatului de la Kyoto ar fi reducerea încălzirii cu 0,04 grade Celsius în anul 2100. Patru sutimi de grad. Conteşti acest fapt?

— Normal că da. Patru ce? Sutimi de grad? E absurd.

— Deci nu crezi că acesta va fi efectul Protocolului de la Kyoto?

— Păi poate pentru că Statele Unite nu l-au semnat...

— Nu, acesta ar fi efectul dacă *l-am fi semnat.* Patru sutimi de grad.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Nu cred că e adevărat.

— Această valoare a fost publicată de multe ori în revistele ştiinţifice. Pot să-ţi dau nişte titluri.[40]

— Tipul ăsta e tare la biblilografie, îi spuse Bradley lui Ann, ridicând paharul.

— Spre deosebire de cei tari la retorică, spuse Kenner, da, sunt.

Bradley râgâi.

— Patru sutimi de grad? în o sută de ani? Ce căcat!

— S-ar putea spune şi aşa.

— Păi aşa am zis.

— Dar Kyoto e doar primul pas, spuse Ann, asta e ideea. Pentru că dacă eşti dintre cei care cred în principiul precauţiei, ca mine, de pildă...

---

[40] Cel mai recent, *Nature 22,* din octombrie 2003, 395-741 afirma că odată cu semnarea tratatului de către Rusia, efectul va fi scăderea temperaturii cu 0,02 grade Celsius în 2050. Modelele IPCC estimează o creştere mai mare, dar nici una nu trece de 0,15 grade Celsius.
Lomborg, p. 302. Wigley, 1998: „Scăderea temperaturii globale e mică, între 0,8 şi 0,28 grade Celsius".

— Nu cred că Tratatul de la Kyoto trebuia să fie un prim pas, spuse Kenner. Cred că scopul său a fost să diminueze încălzirea globală.

— Păi aşa e.

— Atunci de ce să închei un tratat care nu atinge acest scop? Care, până la urmă, nu va avea nici un efect?

— După cum spuneam, e doar un prim pas.

— Spune-mi un lucru: crezi că e *posibil* să reduci dioxidul ' de carbon?

— Bineînţeles. Există o grămadă de surse alternative de energie, care aşteaptă să fie utilizate. Energia eoliană, solară, geotermală, regenerabilă...

— Tom Wigley, alături de o echipă de şaptesprezece oameni de ştiinţă şi ingineri din întreaga lume, a făcut un studiu amănunţit şi a ajuns la concluzia că nu e posibil. Lucrarea lor a fost publicată în *Science.* Au spus că nu există vreo tehnologie capabilă să reducă emisiile de dioxid de carbon sau măcar să le menţină la un nivel mult mai ridicat decât cel de azi. Au afirmat că energia eoliană, solară şi nici măcar cea nucleară nu vor fi suficiente pentru a rezolva problema. Spun că e nevoie de tehnologie complet nouă, încă nedescoperită.[41]

— Asta e o nebunie, spuse Ann. Amory Lovins a dat soluţia acum douăzeci de ani. Energie eoliană şi solară, conservarea şi folosirea eficientă a energiei. Nu-i nici o problemă.

— Ba se pare că da. Lovins a avansat ipoteza că în anul 2000 treizeci şi cinci la sută din energia Statelor Unite va fi produsă de surse alternative. Dar de fapt, cifra reală e de şase procente.

— Ideea n-a fost susţinută suficient.

— Nici o ţară din lume nu produce treizeci şi cinci la sută energie regenerabilă.

— Dar Japonia, de pildă, produce mai mult ca noi.

— Japonia are cinci la sută energie regenerabilă. Germania cinci la sută. Anglia doi la sută.

— Danemarca.

— Opt la sută.

---

[41] Martin Hoffert et al., „Soluţii tehnologice avansate pentru stabilitatea climatului global: energie pentru planeta-seră", *Science 298,* noiembrie 2002, 981-87. „Nu există surse de energie care să acopere între 100 şi 300% din consumul de energie actual, fără a emite gaze de seră."

— Ei bine, spuse ea, asta înseamnă că avem mai mult de muncă.

— Fără îndoială. Fermele de vânt sfârtecă păsări, aşa că s-ar putea să nu prindă la public. Dar panourile solare vor avea succes. Nu fac zgomot, sunt eficiente...

— Energia solară e excelentă, spuse ea.

— Da, spuse Kenner. N-avem nevoie decât de douăzeci şi şapte de mii de kilometri pătraţi de panouri ca treaba să meargă bine. Acoperim Massachusetts cu panouri şi gata. Bineînţeles că până în 2050 nevoia noastră de energie se va tripla, aşa că New York ar fi o alegere mai bună.

— Sau Texasul. Nimănui nu-i pasă de Texas, spuse Ann.

— Ei, poftim, spuse Kenner. Acoperă zece la sută din Texas şi te-ai scos. Deşi, adăugă el, Texasul ar prefera, probabil, ca Los Angeles-ul să fie acoperit mai întâi.

— Glumeşti.

— Deloc. Hai să alegem Nevada. Oricum e numai deşert acolo. Dar sunt curios să aflu ce experienţă personală ai cu energia alternativă. Deci cum stai cu asta, Ann? Ai adoptat sursele alternative?

— Da. Am încălzire solară la piscină. Menajera are o maşină hibrid.

— Tu ce maşină ai?

— Ei, eu am nevoie de una mai mare pentru copii.

— Cât de mare?

— Păi merg cu un 4x4. Uneori.

— Dar casa ta? Ai panouri solare ca sursă de electricitate?

— Păi am adus nişte consultanţi să vadă casa. Doar că Jerry, soţul meu, spune că e prea scump să le instalăm. Dar încerc să-l conving.

— Şi aparatele de uz casnic...

— Toate sunt Energystar. Toate.

— Asta e bine. Şi cât de mare e familia ta?

— Am doi băieţi. De şapte şi nouă ani.

— Minunat. Cât de mare e casa?

— Nu ştiu sigur.

— Câţi metri pătraţi? Ann ezită.

— Hai, spune, spune-i, Ann, interveni Bradley. Are o casă *imensă,* dată dracului. Trebuie să aibă cam 950-1400 metri pătraţi. Absolut *superbă.* Şi grădina! Cred că are vreun acru şi

jumătate. Instalaţii de irigare care merg zi şi noapte. Şi o privelişte minunată organizează gale pentru strângeri de fonduri acolo. Şi întotdeauna ies bine.

Kenner o privi.

— 1.114, spuse Ann. Metri pătraţi.

— Pentru patru persoane?

— Păi uneori stă şi soacra mea cu noi. Şi bineînţeles că mai e şi menajera, în spate.

— Mai aveţi altă casă? întrebă Kenner.

— Mai are *două,* ce mă-sa, spuse Bradley. Are o proprietate *extraordinară* în Aspen şi una grozavă în Mâine.

— Pe-aia am moştenit-o, spuse Ann. Soţul meu...

— Şi apartamentul ăla din Londra, spuse Bradley, e al tău sau al firmei soţului?

— Al firmei.

— Şi când călătoreşti? Foloseşti avioane particulare?

— Ei, nu *avem* un avion, dar mergem cu ale altora, când se poate. Mergem când merg şi alţii. Umplem avionul. Ceea ce e o chestie *bună.*

— Desigur, spuse Kenner. Dar trebuie să recunosc că sunt puţin derutat de filosofia...

— Hei, spuse ea, înfuriindu-se brusc. Trăiesc într-un mediu în care trebuie să păstrezi un anume standard. Sunt nevoită, din cauza profesiei soţului şi... oricum, tu unde stai?

— Am un apartament în Cambridge.

— Cât e de mare?

— 83 de metri pătraţi. N-am maşină. Şi zbor la clasa economică.

— Nu te cred, spuse ea.

— Ba să-l crezi, spuse Bradley. Tipul ăsta ştie ce...

— Taci, Ted, spuse Ann. Eşti beat.

— Încă nu, spuse el, cu un aer ofensat.

— Nu te judec, Ann, spuse Kenner, calm. Ştiu că eşti o militantă devotată. încerc doar să înţeleg care e poziţia ta reală faţă de mediu.

— Poziţia mea e că oamenii încălzesc planeta şi o otrăvesc şi că avem o obligaţie morală faţă de biosferă faţă de toate plantele şi animalele care sunt distruse şi faţă de generaţiile încă nenăscute de oameni să împiedicăm aceste schimbări catastrofale. Se lăsă pe spate îh scaun, clătinând din cap.

— Deci avem o obligaţie morală faţă de ceilalţi faţă de plante, animale şi oameni.

— Exact.

— Şi trebuie să facem ceea ce e în interesul lor?

— În interesul nostru, al tuturor.

— Se prea poate ca interesul lor să nu fie acelaşi cu al nostru. Conflictul de interese e ceva obişnuit.

— Orice fiinţă are dreptul să trăiască pe această planetă.

— Sunt sigur că nu crezi aşa ceva, spuse Kenner.

— Ba da. Nu fac discriminare între specii. Orice fiinţă vie.

— Chiar şi parazitul malariei?

— Păi şi el *face parte* din natură.

— Atunci nu eşti de acord cu eradicarea poliomielitei şi variolei? Şi astea făceau parte din natură.

— Ei bine, aş spune că e tipic pentru aroganţa masculină să schimbe lumea conform propriilor interese. E un impuls dictat de testosteron, pe care femeile nu-l împărtăşesc...

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Kenner. Nu eşti de acord cu eradicarea poliomielitei şi variolei?

— Te joci cu vorbele.

— N-aş spune. Crezi că a schimba lumea conform intereselor proprii e ceva nenatural?

— Desigur. înseamnă că intervii în natură.

— Chiar şi un muşuroi de termite? Un baraj făcut de castori? Aceste fiinţe modifică mediul în mod dramatic, ceea ce afectează multe alte fiinţe. Ele intervin cumva în natură?

— Lumea nu e ameninţată de muşuroaiele termitelor.

— Se poate susţine că da. Greutatea totală a termitelor depăşeşte greutatea totală a populaţiei lumii. De o mie de ori chiar. Ştii cât metan produc termitele? Iar metanul e un gaz de seră mai puternic decât dioxidul de carbon.

—-Nu pot să mai discut, spuse Ann. Ţie îţi place să te contrazici. Mie nu. Eu vreau doar să fac lumea un loc mai bun. Acum mă duc să citesc o revistă. Se duse în partea din faţă a avionului şi se aşeză, cu spatele la Kenner.

Sarah rămase unde era.

— Are intenţii bune, spuse ea.

— Şi informaţii proaste, spuse Kenner. Reţeta perfectă pentru dezastru.

Ted Bradley se ridică. Urmărise discuţia dintre Kenner şi Ann. îi plăcea Ann. Era destul de sigur că se culcase cu ea; uneori, dacă băuse, nu-şi mai aducea aminte, dar avea o amintire vagă, plăcută cu Ann şi presupunea că acesta trebuie să fi fost motivul.

— Cred că ai fost brutal, spuse Bradley, pe tonul său de preşedinte. De ce-ai spune despre cineva ca Ann că e „reţeta perfectă pentru dezastru"? îi pasă foarte mult de problemele astea. Şi-a dedicat viaţa acestei cauze, pe bune. îi pasă.

— Şi ce-i cu asta? spuse Kenner. Faptul că *îi pasă* e nerelevant. Dorinţa de a face bine e nerelevantă. Contează doar *cunoştinţele* şi *rezultatele.* Nu are cunoştinţe şi, ceea ce e şi mai rău, nu ştie că nu are. Oamenii nu ştiu să facă ceea ce ea crede că trebuie făcut.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să aibă grijă de mediu. Nu ştim să facem asta.

— Ce tot vorbeşti? spuse Bradley, agitându-şi braţele în aer. Sigur că ştim să avem grijă de mediu.

— Serios? Cunoşti cumva istoria Parcului Yellowstone? Primul parc naţional?

— Am fost acolo.

— Nu asta te-am întrebat.

— Mai bine treci la subiect, spuse Bradley. E cam târziu să mă examinezi, domnule profesor. înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Bine atunci, spuse Kenner. Iţi spun.

Parcul Yellowstone, arătă Kenner, a fost prima zonă din lume transformată în rezervaţie naturală. Regiunea din jurul râului Yellowstone din Wyoming era cunoscută pentru frumuseţea unică a peisajelor. Lewis şi Clark i-au cântat ode. Artişti ca Bierstadt şi Moran au pictat-o. Iar noua companie Northern Pacific Railroad îşi dorea o zonă atrăgătoare pentru a aduce turiştii în vest. Deci în 1872, în parte din cauza presiunilor companiei de cale ferată, preşedintele Ulysses Grant a pus deoparte o zonă de două milioane de pogoane şi a creat Parcul Naţional Yellowstone.

A existat o singură problemă, de care nici atunci, nici mai târziu nu şi-au dat seama. Nimeni nu avea experienţă în încercarea de a conserva mediul. înainte de asta nu existase nevoia. Şi s-a presupus că era mai uşor decât în realitate.

Când Theodore Roosevelt a vizitat parcul în 1903, a văzut o zonă plină de animale sălbatice. Existau mii de elani, bizoni, urşi bruni, cerbi, lei de munte, grizzly, coioţi, lupi şi mufloni. Pe atunci, regula era ca lucrurile să fie menţinute aşa cum erau. La scurt timp după asta a fost creat Serviciul Parcului, un nou organism birocratic a cărui unică misiune era să păstreze parcul în starea iniţială.

Şi totuşi, peste zece ani, peisajul plin de viaţă pe care 1-a văzut Roosevelt a dispărut pentru totdeauna. Motivul a fost că managerii parcului însărcinaţi cu menţinerea lui în starea originală au luat o serie de măsuri pe care le-au considerat în interesul conservării parcului şi animalelor. Dar s-au înşelat.

— Dar, spuse Bradley, cunoştinţele noastre au evoluat în timp...

— Nu-i adevărat, spuse Kenner. Asta vreau să spun. Tot timpul se spune că azi ştim mai multe, dar ceea ce s-a întâmplat nu confirmă asta.

Iată cum a fost: primii manageri ai parcului au crezut în mod eronat că elanii erau pe cale de dispariţie. Aşa că au încercat să mărească numărul de elani eliminând prădătorii. In acest scop, au împuşcat şi otrăvit lupii din parc. Şi le-au interzis indienilor să vâneze în parc, deşi Yellowstone e o zonă de vânătoare tradiţională.

Pentru că au fost protejaţi, numărul elanilor a explodat şi au mâncat un număr atât de mare din anumite specii de copaci încât ecologia zonei a început să se schimbe. Elanii au mâncat copacii pe care-i foloseau castorii pentru baraje, aşa că au dispărut castorii. Şi atunci managerii au aflat despre castori că sunt vitali pentru sistemul de ape din regiune.

Când au dispărut castorii, pajiştile s-au uscat; păstrăvii şi vidrele au dispărut; s-a accentuat eroziunea solului; iar ecologia parcului s-a schimbat pentru totdeauna.

În anii 1920 era deja evident că elanii se înmulţiseră peste măsură, aşa că rangerii au început să-i împuşte cu miile. Dar schimbările în ecologia plantelor au fost definitive; vechiul amestec de copaci şi plante nu s-a întors.

De asemenea, a devenit din ce în ce mai evident faptul că vânătorii indieni din timpurile străvechi exercitaseră o influenţă benefică asupra pământului, pentru că ţinuseră sub control numărul elanilor, elanilor americani şi bizonilor. Această

recunoaştere târzie a venit ca parte a conştientizării faptului că americanii nativi influenţaseră puternic acea „sălbăticie neatinsă de mâna omului" pe care primii oameni albi au văzut-o sau au crezut că o văd când au ajuns în Lumea Nouă. „Sălbăticia neatinsă de mâna omului" nu era deloc aşa. Oamenii de pe continentul nord-american exercitaseră o influenţă imensă asupra mediului timp de mii de ani arseseră ierburile câmpiilor, modificaseră pădurile, reduseseră numărul animalelor şi vânaseră alte specii până la dispariţia totală.

Dacă privim în urmă, legea care le interzicea indienilor să vâneze a fost o greşeală. Dar a fost doar una dintr-un şir neîntrerupt de greşeli pe care le-au făcut managerii parcului. Urşii grizzly au fost protejaţi, apoi ucişi. Lupii au fost ucişi şi aduşi înapoi. Cercetarea pe animale, care includea studiul pe teren şi monitorizarea animalelor prin radioemiţătoare a fost oprită, apoi reluată, după ce anumite specii au fost declarate ameninţate. S-a instituit o politică de prevenire a incendiilor, pentru că nu s-au înţeles efectele regeneratoare ale focului. Când s-a adoptat în sfârşit politica opusă, mii de pogoane au ars atât de intens încât pământul a devenit steril, iar pădurile nu au mai crescut, dacă n-au fost replántate. Păstrăvii curcubeu au fost introduşi în anii 1970, eliminând specia locală.

Şi povestea continuă.

Şi astăzi.

— Deci avem o istorie de intervenţii ignorante, incompetente şi dezastruos de intruzive, spuse Kenner, urmate de încercări de a repara aceste intervenţii, urmate de încercări de a repara pagubele produse de reparaţii, care au fost la fel de dramatice ca şi o scurgere de petrol sau de reziduuri toxice. Doar că în acest caz nu există nici o corporaţie malefică sau o economie bazată pe combustibili fosili, pe care poţi da vina. Acest dezastru a fost produs de ecologişti însărcinaţi cu protejarea naturii, care au făcut o greşeală catastrofală după alta şi în tot acest timp au dovedit cât de puţin înţelegeau mediul pe care trebuiau să-l protejeze.

— E absurd, spuse Bradley. Ca să conservi mediul, trebuie doar să-l conservi. Il laşi în pace, iar echilibrul natural îşi va vedea de treabă. Doar atât e suficient.

— Total greşit, spuse Kenner. Protejarea pasivă adică să laşi lucrurile în pace nu menţine status quo-ul în natură, aşa cum

nu-l menţine nici în curtea casei tale. Lumea e vie, Ted. Lucrurile sunt într-un flux continuu. Speciile câştigă, pierd, înfloresc, decad, se dezvoltă, sunt constrânse să se retragă. Dacă iei un colţ din natură şi-l pui deoparte, n-o să-l conservi în starea sa de acum, tot aşa cum nici dacă îţi închizi copiii într-o cameră nu-i poţi împiedica să crească. Lumea noastră e în continuă schimbare şi dacă vrei să păstrezi o bucată de pământ într-o anumită stare, trebuie să hotărăşti ce stare e aceea şi apoi s-o manageriezi activ, dacă nu chiar agresiv.

— Dar ai spus că nu ştim să facem asta.

— Corect. Nu ştim. Pentru că orice acţiune ai întreprinde cauzează schimbări în mediu, Ted. Fiecare schimbare afectează o plantă sau un animal. E inevitabil. Conservarea pădurilor străvechi pentru a proteja bufniţa pătată înseamnă că privezi privighetoarea lui Kirtland de pădurile mai noi, pe care le preferă. Totul are un preţ.

— Dar...

— Fără dar, Ted. Spune tu o acţiune care are doar consecinţe pozitive.

— Bine. Interzicerea CFC pentru stratul de ozon.[42]

— Asta a afectat populaţia din Lumea a Treia, prin eliminarea răcitoarelor ieftine, ceea ce a făcut ca mâncarea să se strice mai rapid şi din ce în ce mai mulţi oameni să moară din cauza intoxicaţiilor alimentare.

— Dar stratul de ozon este mai important...

— Poate pentru tine. S-ar putea ca ei să nu fie de acord. Dar subiectul nostru era dacă poţi să faci ceva fără consecinţe negative.

— Bine. Panourile solare. Sisteme de reciclare a apei pentru locuinţe.

— Asta le dă oamenilor posibilitatea de a-şi plasa casele în zone izolate, unde înainte n-ar fi putut trăi pentru că n-aveau apă şi electricitate. Asta înseamnă invadarea zonelor sălbatice şi deci punerea în pericol a unor specii care iniţial erau neafectate.

— Interzicerea DDT.

— Se poate susţine că a fost cea mai mare tragedie' a secolului douăzeci. DDT-ul era cea mai eficientă substanţă împotriva ţânţarilor şi, în ciuda retoricii, nici un alt produs din lume nu era atât de sigur. De când a fost interzis, două milioane

[42] CFC clorofluorocarbon gaz folosit ca agent frigorific (n. tr.).

de oameni, mai ales copii, au murit anual din cauza malariei. In total, măsura de a-l interzice a produs peste cincizeci de milioane de victime.[43] Interzicerea DDT-ului a ucis mai mulţi oameni decât Hitler, Ted. Şi mişcarea ecologistă a militat puternic pentru asta.[44]

— Dar DDT-ul era carcinogen.

— Nu era. Şi toată lumea ştia asta în momentul interzicerii lui.[45]

— Era periculos.

— De fapt, era atât de puţin periculos că-l puteai şi înghiţi. Asta s-a şi făcut, timp de doi ani, în timpul unui experiment.[46] După interzicerea lui, a fost înlocuit de parathion, care e *într-adevăr* periculos. Peste o sută de agricultori au murit în lunile de după interzicerea DDT-ului, pentru că nu erau obişnuiţi să lucreze cu pesticide cu adevărat toxice.[47]

— Noi nu suntem de acord cu nimic din toate astea.

— Doar pentru că nu aveţi infomaţiile relevante sau nu doriţi să acceptaţi consecinţele acţiunilor organizaţiilor pe care le susţineţi. Interzicerea DDT-ului va fi într-o bună zi considerată o gafă monumentală.

— DDT-ul nu a fost interzis niciodată.

— Aşa e. Doar că statele au fost anunţate că dacă-l folosesc, n-o să mai primească ajutor extern. Kenner clătină din cap. Dar un fapt de necontestat, bazat pe statisticile ONU, este acela că, înainte de interzicerea DDT-ului, malaria aproape că devenise o boală lipsită de importanţă. Făcea cincizeci de mii de victime anual în toată lumea. La câţiva ani după aceea, redevenise un flagel global. De la adoptarea acestei măsuri au murit cincizeci de milioane de oameni, Ted. încă o dată, nu există acţiune fără efecte negative.

Urmă o tăcere lungă. Ted se foi pe scaun, începu să spună ceva, apoi tăcu din nou.

---

[43] După unele estimări, numărul victimelor este de treizeci de milioane.

[44] O discuţie completă despre DDT se poate găsi în Wildavsky, pp. 55-80.

[45] Comitetul Sweeney, 25 aprilie 1972: „DDT-ul nu este un agent cancerigen pentru om". Ruckelshaus 1-a interzis după două luni, afirmând că „DDT-ul este un agent cu risc cancerigen" pentru om. Nu citise raportul Sweeney.

[46] Hayes, 1969

[47] John Noble Wilford, „Victime ale urmaşilor DDT-ului stârnesc îngrijorarea", *New York Times,* 21 august 1970, p.l; Wildavsky, 1996, p. 73.

— Bine. Am înţeles, spuse el într-un final. îşi luă atitudinea cea mai distinsă şi mai prezidenţială de care era în stare. M-ai convins. îţi acord această victorie. Şi ce-i cu asta?

— Deci adevărata problemă în cazul unor măsuri ecologiste este dacă beneficiile sunt mai importante decât efectele negative. Pentru că întotdeauna există şi astfel de efecte.

— Bine, bine. Şi?

— Ai auzit vreodată o grupare ecologistă vorbind astfel? Niciodată. Sunt cu toţii absolutişti. Se prezintă în faţa tribunalelor susţinând că trebuie impuse regulamente, fără a se ţine cont de costurile implicate.[48] Necesitatea ca aceste regulamente să evalueze costurile şi beneficiile le-a fost impusă de justiţie după o perioadă de excese oribile. Ecologiştii au strigat pe toate drumurile că e o crimă să respecte regula de a evalua costurile şi beneficiile şi încă mai strigă. Nu vor ca oamenii să afle ce costuri implică schimbarea regulamentelor pentru societate şi lume. Cel mai evident exemplu au fost regulamentele privind benzenul, emise în anii '80, care au avut un preţ prea mare pentru beneficiile aduse, ajungând să cheltuiască douăzeci de miliarde de dolari pentru fiecare an de viaţă salvat.[49] Eşti de acord cu aceste regulamente?

— Păi dacă pui problema în termenii ăştia, nu.

— Mai există şi alţi termeni, în afara adevărului, Ted? Douăzeci de miliarde de dolari *pentru fiecare an de viaţă salvat.* Ăsta a fost costul regulamentelor. E bine să susţii organizaţii care promovează astfel de regulamente păguboase?

— Nu.

— Cel mai proeminent grup de lobby în Congres a fost FNRM. îţi vei da demisia din consiliul de administraţie?

— Normal că nu.

Kenner încuviinţă încet din cap.

— Şi cu asta am spus tot.

Sanjong arăta spre monitorul computerului, iar Kenner veni lângă el, aşezându-se pe scaunul de alături. Pe monitor se vedea imaginea unei insule tropicale, surprinsă din aer, cu

---

[48] Exemple de cazuri în Sunstein, p. 200-201.

[49] Vezi studiul centrului de analiza riscurilor de la Harvard: Tengs et al., 1995. Pentru mai multe detalii, vezi Lomborg, p. 338. Iată la ce concluzie ajunge: „Dacă ignorăm costurile deciziilor noastre ecologice [...] pe alte planuri [...] ne facem de fapt vinovaţi de crime în masă". Estimează numărul victimelor inutile la 60 000 în fiecare an doar în SUA.

păduri dense şi cu un golf întins de apă albastră. Fotografia părea făcută dintr-un avion care zbura la mică înălţime. In jurul golfului se aflau patru colibe din şindrilă.

— Astea sunt noi, spuse Sanjong. Au fost ridicate în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Par vechi.

— Da, dar nu sunt. La o privire mai atentă se pare că sunt artificiale. S-ar putea să fie din plastic, nu din lemn. Cea mai mare pare o locuinţă, iar celelalte trei sunt pentru echipament.

— Ce fel de echipament? întrebă Kenner.

— In fotografii nu se vede nimic. Probabil că echipamentul a fost descărcat noaptea. Dar m-am dus pe fir şi am obţinut informaţii relevante de la vama din Hong Kong. Echipamentul constă în trei generatoare de cavitaţie hipersonice. Montate în matrice carbonice cu rezonanţă de impact.

— Echipamentele de cavitaţie hipersonice se pot vinde?

— Ei le-au obţinut. Nu ştiu cum.

Kenner şi Sanjong stăteau foarte aproape unul de altul şi vorbeau pe un ton scăzut. Evans se apropie, aplecându-se spre ei.

— Ce e chestia aia hipersonică? întrebă el, încet.

— Un generator de cavitaţie, spuse Kenner. E un dispozitiv acustic de mare putere, de dimensiunile unei camionete, care produce câmpuri radiale simetrice de cavitaţie.

Evans părea nedumerit.

— Cavitaţia, spuse Sanjong, se referă la formarea bulelor într-o substanţă. Când fierbi apa, ai cavitaţie. Poţi să fierbi apa şi cu ajutorul sunetului, dar în acest caz generatoarele sunt concepute pentru a produce câmpuri de cavitaţie într-o materie solidă.

— Ce materie solidă?

— Pământul, spuse Kenner.

— Nu înţeleg, spuse Evans. O să producă bule în pământ, ca atunci când fierbi apa?

— Da, ceva de felul ăsta.

— De ce?

Fură întrerupţi de apariţia lui Ann Garner.

— E o întrunire doar între băieţi? spuse ea. Sau poate asista oricine?

— Sigur că da, spuse Sanjong, în timp ce tasta ceva. Pe ecran apăru un şir dens de grafice. Tocmai am primit nivelurile de dioxid de carbon ale stratului de gheaţă măsurate la Vostok şi GRIP Nord, în Groenlanda.[50]

— N-o să vă puteţi ascunde de mine la infinit, să ştiţi, spuse Ann. Mai devreme sau mai târziu tot o să aterizăm. Şi atunci o să aflu ce puneţi voi de fapt la cale.

— Asta aşa e, spuse Kenner.

— De ce să nu-mi spuneţi acum? Kenner se mulţumi să clatine din cap. Pilotul puse în funcţiune radioul.

— Vă rog să vă verificaţi centurile de siguranţă. Pregătiţi-vă de aterizarea în Honolulu.

— Honolulu! exclamă Ann.

— Unde credeai că mergem?

— Mă gândeam... Apoi se opri.

Ştie unde mergem, îşi spuse Sarah.

În timp ce se aflau la Honolulu pentru realimentare, un ispector vamal urcă la bord şi le ceru paşapoartele. Păru amuzat de prezenţa lui Ted Bradley, căruia i se adresă cu „domnule preşedinte"; în schimb, Bradley era încântat de atenţia pe care i-o acorda un om în uniformă.

— Aţi declarat că destinaţia dumneavoastră este Gareda, în insulele Solomon, spuse ofiţerul vamal, după ce le verifică paşapoartele. Voiam doar să mă asigur că sunteţi la curent cu avertismentul dat celor care vor să călătorească în Gareda. Majoritatea ambasadelor i-au informat pe turişti că ar fi bine să nu meargă acolo, din cauza condiţiilor prezente.

— Ce condiţii prezente? întrebă Ann.

— Pe insulă au loc acţiuni ale rebelilor. Au existat câteva crime. Armata australiană a intervenit anul trecut şi a capturat majoritatea rebelilor, dar nu pe toţi. Săptămâna trecută au avut loc trei crime, două dintre victime fiind străini. Unul dintre cadavre era...ăă... mutilat. Şi decapitat.

— Cum?

— A fost decapitat. După ce a murit. Ann se întoarse spre Kenner.

— Acolo mergem? La Gareda? Kenner încuviinţă încet din cap.

---

[50] GRIP „Greenland Ice Project" proiect internaţional de studiu al straturilor profunde de gheaţă din Groenlanda (n. tr.).

— Cum adică a fost decapitat?

— Probabil pentru craniu.

— Craniu, repetă ea. Deci... vorbeşti despre vânători de capete...

Kenner aprobă.

— Eu cobor din avionul ăsta, spuse ea, îşi luă geanta şi coborî scările.

Jennifer tocmai se trezise.

— Care-i problema cu ea?

— Nu-i plac despărţirile, spuse Sanjong.

Ted Bradley îşi mângâia bărbia cu o atitudine pe care o credea meditativă.

— I s-a tăiat capul unui străin? întrebă el.

— Se pare că situaţia e chiar mai gravă, spuse ofiţerul vamal.

— Doamne. Există ceva mai grav decât asta? spuse Bradley, râzând.

— Situaţia în zonă nu e tocmai clară. Rapoartele sunt contradictorii, spuse ofiţerul vamal.

Bradley se opri din râs.

— Nu, serios acum, chiar vreau să ştiu. Ce e mai rău decât decapitarea?

Urmă o tăcere scurtă.

— L-au mâncat, spuse Sanjong. Bradley se legăna în scaun.

— L-au *mâncat?*

Ofiţerul vamal aprobă din cap.

— Anumite părţi din el. Cel puţin aşa spune raportul.

— Fir-aş al dracului, spuse Bradley. Ce părţi? Mai bine las-o baltă, nu vreau să aflu. Iisuse! *L-au mâncat* pe tipul ăla.

Kenner îl privi.

— Nu trebuie să vii, Ted. Poţi să pleci şi tu.

— Trebuie să recunosc că mă gândesc la asta, spuse Ted, pe tonul său raţional, prezidenţial. Să fii mâncat nu e un sfârşit glorios de carieră. Gândiţi-vă la marii artişti. Gândiţi-vă cum ar fi Elvis mâncat. John Lennon mâncat. Adică n-aş vrea ca oamenii să-şi aducă aminte de mine aşa. Tăcu, îşi lăsă bărbia în piept, cufundat în gânduri, apoi îşi ridică iar capul. Era un gest pe care-l făcuse de o sută de ori la televizor. Dar nu, spuse el într-un final. Voi accepta pericolul. Dacă voi mergeţi, merg şi eu.

— Noi mergem, spuse Kenner.

SPRE GAREDA
MIERCURI, 13 OCTOMBRIE
9.30 P.M.

Zborul până la aeroportul Kontag din Gareda dura nouă ore. Cabina era cufundată în întuneric; majoritatea pasagerilor dormeau. Ca de obicei, Kenner era treaz şi stătea în spate cu Sanjong, vorbind încet.

Peter Evans se trezi după aproximativ patru ore de zbor. Degetele de la picioare îl ardeau încă după episodul din Antarctica, iar spatele îl durea pentru că se lovise în timpul inundaţiilor. Dar durerea din degete îi aminti că trebuia să le controleze zilnic, să vadă dacă nu cumva se infectaseră. Se ridică şi se duse în spate, unde stătea Kenner. îşi scoase şosetele şi îşi privi degetele.

— Miroase-le, spuse Kenner.

— Poftim?

— Să le miroşi. Dacă ai cangrenă, o să simţi mai întâi mirosul. Te dor?

— Mă ard. în general doar noaptea. Kenner dădu din cap.

— O să fie bine. Cred că o să rămâi cu toate întregi.

Evans se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se cât de ciudat era să discute despre cum îşi poate pierde degetele de la picioare. Dintr-un anume motiv, asta îi agrava durerea de spate. Se duse în baia din spatele avionului şi începu să caute prin dulapuri după analgezice. Nu aveau decât Advill, aşa că îl luă şi se întoarse.

— Povestea pe care ai inventat-o în Honolulu a fost foarte deşteaptă, spuse el. Păcat că nu a funcţionat şi în cazul lui Ted.

Kenner îl privea fix.

— Nu e nici o poveste, spuse Sanjong. Ieri au avut loc trei crime.

— Aha. Şi au mâncat pe cineva?

— Aşa spune raportul.

— A, făcu Evans.

Când se întoarse în cabina întunecoasă, o văzu pe Sarah care se ridicase.

— Nu poţi să dormi? îl întrebă ea, în şoaptă.

— Nu. Am nişte dureri. Tu?

— Da. Mă dor degetele de la picioare. Din cauza degeraturilor.

— Şi pe mine.

Ea arătă spre sala cu provizii.

— Au mâncare acolo?

— Cred că da.

Se ridică şi se duse în spate. Evans o urmă.

— Mă dor şi vârfurile urechilor, spuse ea.

Scotoci peste tot şi găsi nişte paste reci. îi întinse şi lui o farfurie. El clătină din cap. Ea îşi puse o porţie şi începu să mănânce.

— Deci de când o cunoşti pe Jennifer?

— N-o cunosc prea bine. Am întâlnit-o recent, la biroul de avocatură.

— De ce vine cu noi?

— Cred că-l cunoaşte pe Kenner.

— Îl cunoaşte, spuse Kenner, din scaunul său.

— Cum aşa?

— E nepoata mea.

— Serios? spuse Sarah. De când e nep... las-o baltă. îmi pare rău. E târziu.

— E fiica surorii mele. Părinţii ei au murit într-un accident de avion când avea unsprezece ani.

— O.

— A trebuit să se descurce de multe ori singură.

— O.

Evans o privi pe Sarah şi-i trecu din nou prin minte că avea ea o şmecherie de era aşa frumoasă când se trezea din somn, aşa perfectă. Şi purta parfumul ăla care-l făcuse să înnebunească în tăcere din clipa când îl simţise pentru prima oară.

— Ei, spuse Sarah, pare foarte drăguţă.

— Eu nu... ăă... nu e nimic...

— Nici o problemă, spuse ea. Nu trebuie să te prefaci faţă de mine.

— Nu mă prefac, spuse el, apropiindu-se mai mult şi simţindu-i parfumul.

— Ba da. Se îndepărtă de el şi se aşeză în faţa lui Kenner. Ce se întâmplă când ajungem la Gareda?

Chestia cu ea, gândi Evans, era că avea capacitatea asta, care-i dădea fiori, de a se comporta brusc ca şi cum el n-ar fi existat. In acel moment nu-l privea; îşi îndreptase toată atenţia asupra lui Kenner, îi vorbea concentrat şi se purta de parcă nu mai era nimeni altcineva de faţă.

Oare era o atitudine provocatoare? gândi el. Trebuia să fie o invitaţie, ca să-l excite şi să-l facă să se ţină după ea? Pentru că nu avea deloc rezultatul ăsta. Il călca pe nervi.

Ar fi vrut să dea cu pumnul în masă, să facă zgomot, să-i spună: „Hei! Pământul către Sarah". Sau ceva de felul ăsta.

Dar se gândi că asta nu putea decât să înrăutăţească lucrurile. îşi putea imagina expresia ei exasperată. *Eşti aşa infantil.* Cam aşa ceva. Asta îl făcea să tânjească după cineva mai puţin complicat, aşa cum era Janis. Doar un corp superb şi o voce de care puteai face abstracţie. De asta ar fi avut nevoie acum.

Oftă adânc.

Ea îl auzi, îl privi şi-i făcu semn spre scaunul de lângă ea.

— Vino să stai aici, Peter, spuse ea, şi participă la conversaţie.

Şi îi zâmbi larg, strălucitor. *Sunt total în ceaţă,* gândi el.

— Ăsta e Resolution Bay, spuse Sanjong, arătându-le monitorul computerului. Le arătă golful, apoi o hartă a întregii insule. E în partea de nord-est a insulei. Aeroportul e pe coasta de vest. Cam la patruzeci de kilometri distanţă.

Insula Gareda părea un imens fruct de avocado scufundat în apă, cu coaja zimţată.

— În centrul insulei se află un lanţ muntos, continuă Sanjong. în anumite locuri atinge nouă sute de metri înălţime. Jungla din interiorul insulei e foarte densă, practic de nepătruns, dacă nu mergi pe şosele sau pe potecile din junglă. Dar nu se poate traversa prin junglă.

— Atunci mergem pe şosea, spuse Sarah.

— Poate, spuse Sanjong. Dar se ştie că rebelii se află în această zonă încercui cu degetul centrul insulei şi s-au împărţit în două sau chiar trei grupuri. Nu se cunosc locaţiile lor exacte. Au preluat controlul acestui sătuc, Pavutu, de lângă coasta de nord. Aici se pare că şi-au stabilit cartierul general. Probabil că au blocat drumurile şi patrulează cărările din junglă.

— Atunci cum ajungem la Resolution Bay?

— Cu elicopterul, dacă o să reuşim, spuse Kenner. Am vorbit să ni se pună unul la dispoziţie, dar aici nu se poate spune că poţi conta pe mare lucru. Dacă nu putem, o să mergem cu maşina. Vom vedea cât de departe ajungem. Dar deocamdată nu ştim cum o să facem.

— Şi când ajungem la Resolution Bay? spuse Evans.

— Pe plajă au apărut patru clădiri noi. Trebuie să le distrugem şi să scoatem din funcţiune echipamentele dinăuntru. Să fie inutilizabile. Trebuie să găsim şi nava care controlează submarinul şi să scoatem submarinul din uz.

— Ce submarin? întrebă Sarah.

— Au închiriat un submarin mic de cercetare, cu capacitate de două persoane. E în zonă de două săptămâni.

— Şi ce face?

— Suntem destul de siguri că ştim răspunsul în acest moment. întregul arhipelag Solomon, care cuprinde peste nouă sute de insule, se află într-o zonă foarte activă geologic, din punct de vedere al plăcilor tectonice. Insulele Solomon sunt situate într-o parte a lumii unde plăcile se suprapun. De aceea există atât de mulţi vulcani aici şi atâtea cutremure. E o regiune foarte instabilă. Placa din Pacific intră în coliziune şi alunecă sub Platoul Oldowan Java. Rezultatul este Fosa Solomon, o groapă imensă, în formă de arc, care se întinde pe toată latura nordică a arhipelagului. E foarte adâncă, are între şase sute şi o mie opt sute de metri. Şi fosa se află tot la nord de Resolution Bay.

— Deci e o regiune activă din punct de vedere geologic, cu o fosă adâncă dedesubt, spuse Evans. Tot nu înţeleg ce vor să facă.

— Sunt mulţi vulcani subacvatici, teren instabil, aşa că există pericolul unor alunecări de teren, spuse Kenner.

— Alunecări de teren.

Evans se frecă la ochi. Era târziu.

— Alunecări de teren sub apă, spuse Kenner.

— Încearcă să producă alunecări de teren sub apă? întrebă Sarah.

— Aşa credem. Undeva de-a lungul Fosei Solomon. Probabil la o adâncime între o sută cincizeci şi trei sute de metri.

— Şi ce efect ar avea chestia asta? O alunecare de teren sub apă?

— Arată-le harta mare, îi spuse Kenner lui Sanjong. Sanjong scoase o hartă a întregului bazin al Pacificului, din Siberia în Chile şi din Australia în Alaska.

— Bine, spuse Kenner. Acum trasaţi o linie dreaptă de la Resolution Bay şi vedeţi unde ajungeţi.

— California!

— Exact. în unsprezece ore. Evans se încruntă.

— O alunecare de teren sub apă...

— Dislocă un volum enorm de apă foarte rapid. E cea mai răspândită modalitate de formare a tsunamiurilor. Odată propagate, valurile vor traversa Pacificul cu opt sute de kilometri pe oră.

— Mamă! spuse Evans. Cât de mare poate fi valul?

— De fapt, sunt mai multe, e ceea ce se numeşte o serie de valuri. Alunecarea de pământ subacvatică din Alaska, din 1952, a provocat un val de paisprezece metri înălţime. Dar în cazul nostru e imposibil de anticipat, pentru că înălţimea unui val depinde de coasta pe care o loveşte. In anumite părţi din California ar putea atinge optsprezece metri înălţime. Cât o clădire cu şase etaje.

— O, Doamne, făcu Sarah.

— Şi cât timp mai avem până să se întâmple asta? spuse Evans.

— Conferinţa mai ţine încă două zile. Valul va traversa Pacificul într-o zi. Deci...

— Avem o zi.

— Cel mult. O singură zi să aterizăm, să ajungem cumva la Resolution Bay şi să-i oprim.

— Să oprim pe cine? spuse Ted Bradley cu un căscat, în timp ce se îndrepta spre ei. Doamne, ce mă doare capul! Dar ce ziceţi de una mică, căci cui pe cui se scoate, nu? Tăcu şi-i privi pe ceilalţi, trecând de la un chip la altul. Hei, ce se întâmplă aici? Arătaţi de parcă aţi fi la înmormântare.

SPRE GAREDA
JOI, 14 OCTOMBRIE
5.30 A.M.

După trei ore ieşi soarele, iar avionul începu să coboare. Acum zbura la joasă altitudine, deasupra insulelor împădurite,

scăldate de un albastru nefiresc de palid. Văzură puţine drumuri şi câteva oraşe, de fapt mai mult sate. Ted Bradley privea pe geam.

— Nu-i aşa că e frumos? spuse el. Un paradis cu adevărat neatins. Exact ce lumea noastră e pe cale să piardă.

Kenner, care stătea în faţa sa, nu spuse nimic. Şi el privea pe geam.

— Crezi că problema e că am pierdut contactul cu natura? spuse Bradley.

— Nu, răspunse Kenner. Cred că problema e că nu prea văd multe drumuri.

— Nu crezi, continuă Bradley, că e vina omului alb, nu a băştinaşilor, căci el vrea să cucerească natura, s-o supună?

— Nu, nu cred aşa ceva.

— Eu da. Mi se pare că oamenii care trăiesc mai aproape de pământ, în sate, înconjuraţi de natură, au un simţ ecologic înnăscut şi intuiesc armonia întregului.

— Ai stat mult prin sate, Ted? întrebă Kenner.

— Ca să-ţi spun sincer, da. Am lucrat la un film în Zimbabwe şi la încă unul în Botswana. Ştiu despre ce vorbesc.

— Aha. Şi ai locuit tot timpul în sate?

— Nu, am stat la hotel. Am fost nevoit, din cauza asigurării. Dar am trăit multe experienţe în sate. Fără îndoială că viaţa satelor e cea mai bună şi mai sănătoasă din punct de vedere ecologic. Sincer, cred că toată lumea ar trebui să trăiască astfel. Şi cu siguranţă că n-ar trebui să-i încurajăm I pe cei care trăiesc în sate să se industrializeze. Asta e problema.

— Înţeleg. Deci tu vrei să stai la hotel, dar restul lumii să locuiască la sat.

— Nu, nu m-ai ascultat...

— Unde locuieşti acum, Ted?

— Sherman Oaks.

— E un sat?

— Nu. De fapt, e un fel de sat, i s-ar putea spune şi aşa... Dar trebuie să mă duc la LA ca să lucrez, spuse Bradley. Nu am de ales.

— Ted, ai locuit vreodată într-un sat din Lumea a Treia? Chiar şi o noapte?

Bradley se foi pe scaun.

— După cum am spus, am petrecut mult timp în sate în timpul filmărilor. Ştiu despre ce vorbesc.

— Dacă viaţa la sat e atât de grozavă, de ce crezi că oamenii vor să plece?

— N-ar trebui să plece. Asta voiam să spun.

— Ştii tu mai bine ca ei? Bradley tăcu, apoi izbucni.

— De fapt, dacă vrei să ştii, da. Ştiu mai bine ca ei. Am de partea mea educaţia şi o experienţă mai vastă. Şi cunosc foarte bine pericolele societăţii industrializate, care îmbolnăveşte întreaga lume. Deci da, cred că ştiu ce e mai bine pentru ei. Cu siguranţă ştiu ce e mai bine pentru planetă.

— Eu am o problemă, spuse Kenner, cu ideea ca alţii să decidă ce e mai bine pentru interesul meu când nu trăiesc unde trăiesc eu, când nu cunosc condiţiile locale sau problej mele cu care mă confrunt, când nici măcar nu trăiesc în j aceeaşi ţară cu mine, dar tot au senzaţia de acolo, din oraşul lor de departe, din Vest, de la biroul lor dintr-un zgârie-nori din Bruxelles, Berlin sau New York tot au senzaţia că au soluţia la toate problemele mele şi că-mi pot spune cum să-mi trăiesc viaţa. Cu asta am o problemă.

— Care e problema ta? spuse Bradley. Adică hai să vedem. Doar nu crezi pe bune că toţi locuitorii planetei ar trebui să facă ce-i taie capul, nu-i aşa? Ar fi groaznic. Oamenii ăştia au nevoie de ajutor şi îndrumare.

— Şi tu o să le oferi asta? Acestor oameni?

— Bine, nu e corect politic să vorbim aşa. Dar tu vrei ca oamenii ăştia să aibă stilul ăla de viaţă oribil, risipitor, pe care-l avem noi în America şi, într-o măsură mai mică, şi europenii?

— Eu nu te-aş vedea pe tine renunţând la el.

— Nu, spuse Ted, dar contribui cât pot la conservare. îmi reciclez gunoiul. Sunt pentru un stil de viaţă fără carbon. Chestia e că dacă toţi oamenii ăştia s-ar industrializa, asta ar însemna o creştere uriaşă a poluării globale a planetei. N-ar trebui să se întâmple aşa ceva.

— Eu pot să am de toate, dar ei nu?

— Asta ţine de acceptarea realităţii, spuse Bradley.

— Realitatea ta. Nu a lor.

În acel moment, Sanjong îi făcu semn lui Kenner.

— Scuză-mă, spuse Kenner şi se ridică.

— Poţi să fugi, dacă vrei, spuse Bradley, dar ştii că spun adevărul! O chemă pe stewardesă şi-i arătă paharul. încă unul, scumpo. Doar unul, pentru drum.

— Elicopterul n-a ajuns încă, spuse Sanjong.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuia să vină de pe altă insulă. Au închis spaţiul aerian de teamă ca rebelii să nu folosească rachete sol-aer.

Kenner se încruntă.

— Cât mai e până aterizăm?

— Zece minute.

— Ţine pumnii strânşi.

Părăsit, Ted Bradley trecu în cealaltă parte a avionului şi se aşeză lângă Peter Evans.

— Nu-i aşa că e superb? spuse el. Priveşte apa. Pură şi cristalină. Uită-te cât de adânc e albastrul ăla. Uită-te la satele astea frumoase, în mijlocul naturii.

Evans privea pe geam, dar vedea numai sărăcie. Satele erau ciorchini de colibe din tablă, iar drumurile poteci de nămol roşiatic. Oamenii păreau îmbrăcaţi sărăcăcios şi se mişcau încet. Aveau ceva deprimant, trist. Se gândi la mizerie, boli, mortalitate infantilă...

— Superb! spuse Bradley. Pur! De-abia aştept să ajung acolo. E exact ca o vacanţă. Ştia cineva că insulele Solomon sunt aşa de frumoase?

— Şi locuite de vânătorii de capete, cam dintotdeauna, I spuse Jennifer, din faţă.

— Ei, asta e de domeniul trecutului, spuse Bradley. Dacă a fost vreodată adevărat. Adică mă refer la toate discuţiile alea despre canibalism. Toată lumea ştie că nu e adevărat. Am citit o carte de un profesor sau aşa ceva.[51] N-au existat niciodată canibali, nicăieri în lume. Totul e un mare mit. încă un exemplu al demonizării oamenilor de culoare de către albi. Când Columb a ajuns în Indiile de Vest, a crezut că i s-a spus că acolo sunt canibali, dar nu era aşa. Am uitat detaliile. Nu sunt canibali nicăieri. E doar un mit. De ce te holbezi aşa la mine?

Evans se întoarse. Bradley i se adresase lui Sanjong, care într-adevăr îl privea fix.

— Aud, spuse Bradley. Te uiţi ciudat la mine. Hai să vedem, băieţaş. Asta înseamnă că nu eşti de acord cu mine?

---

[51] William Arens, *Mitul mâncătorilor de oameni.*

— Chiar că eşti prost, spuse Sanjong, pe un ton uimit. Ai fost vreodată în Sumatra?

— Recunosc că nu.

— În Noua Guinee?

— Nu. întotdeauna am vrut să merg să-mi cumpăr nişte obiecte de artă tribală. Mişto chestii.

— Borneo?

— Nu, dar şi acolo am vrut să merg. Sultanul ăla, cum îl cheamă, a făcut o treabă bună când a recondiţionat Dorchester din Londra...

— Ei bine, spuse Sanjong, dacă ajungi în Borneo, ai să vezi locuinţele Dyak, unde încă se mai expun craniile celor ucişi.

— A, asta e doar o chestie care să atragă turişti.

— În Noua Guinee, a existat o boală numită *kuru,* pe care o făceau cei care mâncau creierul duşmanilor ucişi.

— Nu e adevărat.

— Gajdusek a luat Nobelul cu chestia asta. Chiar mâncau creier.

— Dar asta a fost demult.

— În anii '60-'70.

— Vouă vă place să spuneţi poveşti de groază, spuse Bradley, pe seama populaţiilor indigene ale lumii. Hai să recunoaştem adevărul, oamenii nu sunt canibali.[52]

Sanjong clipi. Se uită la Kenner. Kenner ridică din umeri.

— E absolut superb aici, spuse Bradley, privind pe geam. Şi se pare că aterizăm acum.

VII RESOLUTION

GAREDA

---

[52] Canibalism în sud-vestul american: http://www.nature.com/nature/fow/000907.html; Richard A. Marlar, Leonard L. Banks, Brian R. Billman, Patricia M. Lambert, şi Jennifer Marlar, “Biochemical evidence of cannibalism at a prehistoric Puebloan site in southwestern Colorado, Nature 407, 74078 (7 Sept. 2000). Printre celţi în Anglia: http://www.bris.ac.uk/Depts/Info-Office/news/archive/cannibal.htm. Printre neanderthalieni: http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/462048.stm; aceeaşi problemă, Jared M. Diamond, “Archeology, talk of cannibalism” (“Dovezi de canibalism incontestabile au fost găsite la un sit vechi de 900 de ani din sud-vestul Statelor Unite. De ce critici oripilaţi neagă că atât de multe societăţi au considerat că canibalismul este acceptabil?”)

JOI, 14 OCTOMBRIE
6.40 A.M.

Aeroportul Kotak era lipicios din cauza căldurii umede. Se îndreptară spre mica baracă deschisă, pe care scria KASTOM cu litere pictate grosolan. Intr-o parte a clădirii se afla un gard de lemn şi o poartă, cu o plăcuţă pe care era desenată cu roşu o mână şi cu inscripţia NOGOT ROT.

— Aha, e vorba de nuga, spuse Bradley. Cred că au probleme cu dinţii.

— De fapt, spuse Sanjong, mâna roşie înseamnă *kapu.* Interzis. Inscripţia spune „No Got Right", ceea ce înseamnă în engleza pidgin. „N-aveţi voie să treceţi".

— Aha, înţeleg.

Evans suporta greu căldura. Era obosit după călătoria lungă cu avionul şi îl neliniştea ce aveau de făcut. Jennifer mergea lângă el relaxată şi părea odihnită şi plină de energie.

— Nu eşti obosită? o întrebă Evans.

— Am dormit în avion.

Se uită la Sarah. Şi ea părea energică şi mergea repede.

— Ei bine, eu sunt cam obosit.

— Poţi să dormi în maşină, spuse Jennifer.

Nu părea s-o intereseze prea mult starea lui. Asta îl irită puţin.

Cu siguranţă era înnebunitor de cald şi de umed. Când ajunseră la punctul vamal, cămaşa lui Evans era deja leoarcă. Părul îi era ud. Sudoarea i se scurgea de pe nas şi bărbie pe formularele pe care trebuia să le completeze. Cerneala se întindea din cauza petelor de transpiraţie. îşi ridică privirea spre ofiţerul vamal, un bărbat cu tenul închis, musculos, cu părul creţ, care purta pantaloni albi bine călcaţi şi o cămaşa albă. Pielea îi era uscată; părea să se simtă în largul său. îi întâlni privirea lui Evans şi zâmbi.

— *Oh, waitman, dis no taim bilong san. You tumas hotpela.* Evans încuviinţă.

— Da, aşa e.

Habar n-avea ce-i spusese omul. Sanjong îi traduse.

— Nici măcar nu suntem în cea mai caldă perioadă a verii. Dar ţi-e prea cald. Ţi-e *tumas hot.* Da?

— S-a prins. De unde ai învăţat să vorbeşti pidgin?

— În Noua Guinee. Am lucrat un an acolo.

— Şi ce-ai făcut?

Dar Sanjong se grăbise să-l ajungă pe Kenner, care-i făcea semne unui tânăr ce venise la volanul unui Land Rover. Tânărul sări din maşină. Avea tenul întunecat la culoare şi purta pantaloni scurţi şi un tricou. Umerii îi erau acoperiţi de tatuaje. Avea un surâs molipsitor.

— Hei, Jon Kanner! *Hamamas klok!*

Se bătu cu pumnul în piept şi-l îmbrăţişa pe Kenner.

— Are o inimă fericită, spuse Sanjong. Se cunosc. Nou-venitul fu prezentat tuturor drept Henry şi atât.

— Hanri, spuse el, zâmbind larg şi strângându-le mâinile. Apoi se întoarse spre Kenner.

— Am înţeles că sunt probleme cu elicopterul, spuse Kenner.

— Ce? Nu *trabel. Me got klotsu long.* Râse. E acolo, prietene, continuă el, într-o engleză cu accent britanic perfect.

— Bine, spuse Kenner. Ne făceam griji.

— *Yas,* acum serios, Jon. Am face bine să ne grăbim. *Mi yet harim planti yangpelas, krosim, pasim birua, got plenti masket, noken stap gut, ya?*

Evans avea senzaţia că Henry vorbea în pidgin pentru ca ei să nu înţeleagă. Kenner încuviinţă.

— Am auzit şi eu chestia asta, spuse el. Sunt mulţi rebeli pe-aici. în general sunt tineri, nu? Şi furioşi? Şi înarmaţi. E logic.

— Îmi fac probleme în legătură cu elicopterul, prietene.

— De ce? Ştii ceva despre pilot?

— Da.

— De ce? Cine e pilotul?

Henry chicoti şi-l bătu pe Kenner pe spate.

— Eu sunt!

— Păi atunci să mergem.

Se îndepărtară de aeroport. De-o parte şi de alta a drumului se afla jungla. Aerul fremăta de cântecul greierilor tropicali. Evans se uită în urmă cu regret la frumosul avion Gulfstream alb, aflat pe pistă sub cerul albastru. Piloţii, în cămăşile lor albe şi pantalonii negri, controlau roţile. Se întrebă dacă avea să revadă vreodată avionul.

— Henry, am auzit că au fost ucişi nişte oameni, spunea Kenner.

Henry se strâmbă.

— Nu doar că au fost ucişi, Jon. *Olpela.* Da?

— Aşa am auzit.

— Da. *Distru.* Deci era adevărat.

— E mâna rebelilor? Henry încuviinţă din cap.

— A! Noului *chif,* Sambuca îl cheamă, îi cam place să bea. Nu întreba de ce are nume aşa. El nebun, Jon. *Longlong man tru.* Pentru tip ca ăsta, tot ar trebui să fie *olpela.* înainte se trăia mai bine. *Allatime. Allatime.*

— Păi înainte chiar era mai bine, spuse Ted Bradley, care rămăsese în urmă, dacă mă întrebi pe mine.

Henry se întoarse.

— Aveţi celulare, computere, antibiotice, medicamente, spitale. Şi tu spui că înainte se trăia mai bine?

— Da, pentru că aşa este, spuse Bradley. Era mai uman, viaţa avea mai multă umanitate. Crede-mă, dacă ai fi avut şansa să vezi cu ochii tăi aşa-zisele miracole moderne, ţi-ai da seama că nu sunt atât de grozave...

— Sunt licenţiat al Universităţii Melbourne, spuse Henry. Aşa că sunt oarecum în temă.

— Păi bine atunci, spuse Bradley. Puteai să-mi spui. Cretinule, adăugă el pentru sine.

— Apropo, spuse Henry, îţi dau un sfat. Să nu mai faci aşa ceva aici. Să nu mai mormăi.

— De ce?

— In ţara asta, unii *pelas* or să creadă că eşti posedat de un demon şi or să se sperie. Şi s-ar putea să te ucidă.

— Înţeleg. încântător.

— Deci în ţara asta, dacă ai ceva de spus, spui sus şi tare!

— O să ţin minte chestia asta.

Sarah mergea alături de Bradley, dar nu asculta discuţia. Henry era o adevărată figură, prins între două lumi, şi vorbea uneori cu accent Oxbridge, alteori o dădea pe pidgin. Asta n-o deranja.

Privea jungla. Pe drum, aerul era fierbinte şi stătut, prins între copacii imenşi care se înălţau de-o parte şi de alta a potecii. Copacii erau înalţi de până la doisprezece-cincisprezece metri şi acoperiţi de un hăţiş de liane. Pe pământ, în întunericul creat de bolta de deasupra, se ridicau ferigi uriaşe atât de dese încât formau o barieră de netrecut, un adevărat zid verde.

Dacă intri doi metri în hăţişul ăsta, eşti pierdut pentru totdeauna, îşi spuse ea. Nu mai ai cum să găseşti drumul înapoi.

De-a lungul drumului se aflau carcasele ruginite ale unor maşini abandonate cu mult timp în urmă, cu parbrizele sparte, şasiurile distruse şi pătate cu maroniu şi galben din cauza coroziunii. Trecând pe lângă ele, văzu tapiserii sfâşiate, tablouri de bord vechi, din care fuseseră smulse cadranele şi indicatoarele de viteză, în locul cărora rămăseseră găuri.

O luară la dreapta pe o potecă laterală şi Sarah văzu în faţă elicopterul. îşi pierdu răsuflarea. Era frumos, vopsit în verde, cu o dungă albă care-i dădea un plus de strălucire, cu elicele şi trenul de aterizare strălucitoare. Toată lumea vorbea despre el.

— Da, pe dinafară arată bine, spuse Henry. Dar cred că interiorul, motorul, poate că nu e aşa de bun. îşi flutură mâna. Aşa şi aşa.

— Excelent, spuse Bradley. Dacă mă întrebaţi pe mine, eu aş fi preferat invers.

Deschiseră uşile şi intrară. în spate se aflau lăzi de lemn cu rumeguş. Miroseau a unsoare.

— Am făcut rost de ce mi-ai cerut, îi spuse Henry lui Kenner.

— Şi e destulă muniţie?

— A, *ya.* Tot ce mi-ai cerut.

— Atunci putem să mergem, spuse Kenner.

În spate, Sarah îşi puse centura şi căştile pe urechi. Motoarele începură să toarcă şi elicele să se învârtă mai repede. Elicopterul se zgâlţâi când începu să se înalţe.

— Avem prea mulţi oameni, spuse Henry, aşa că nu ne rămâne decât să sperăm. Să ţinem pumnii strânşi!

Şi se înălţă spre cerul albastru, chicotind ca un nebun.

SPRE RESOLUTION
JOI, 14 OCTOMBRIE
9.02 A.M.

Jungla se întindea dedesubt, kilometri întregi de pădure densă. Pe alocuri, şuviţe de ceaţă se agăţau de copaci, mai ales la altitudini mai mari. Sarah se mira de cât de muntoasă şi sălbatică era insula. Nu văzu nici un drum. Din când în când, treceau pe deasupra vreunui sătuc aflat într-un luminiş din junglă. Dar în rest nimic, în afară de întinderea nesfârşită de

copaci. Henry zbura spre nord, cu intenţia de a-i lăsa undeva pe coastă, la câţiva kilometri vest de Resolution Bay.

— Ce sate drăguţe, spuse Ted Bradley, când treceau pe deasupra unui alt sat. Ce cultivă oamenii aici?

— Nimic. Pământul nu e bun. Lucrează la minele de cupru, spuse Henry.

— A, păcat.

— Dacă trăieşti aici, nu-i aşa. N-au mai văzut niciodată atâţia bani. Oamenii ucid ca să lucreze în mine. Adică vreau să spun că ucid. Au loc în fiecare an câteva crime.

Bradley clătină din cap.

— Groaznic. Absolut groaznic. Dar uitaţi-vă acolo, jos, spuse el, indicându-le direcţia. în satul ăla colibele chiar au acoperişuri de paie. Ăsta nu e vechiul mod de viaţă, nu sunt vechile tradiţii care se mai păstrează încă?

— Nu, amice, spuse Henry. Asta e un sat al rebelilor. E *noul* mod de viaţă. E o *haus* mare, foarte impunătoare, o casă mare pentru *chif.* îi spuse că Sambuca ordonase oamenilor din sate să construiască aceste imense clădiri din paie, cu trei niveluri, cu tot cu scări care duceau la platformele de la ultimul nivel. Ideea era ca rebelii să vadă pe deasupra junglei, ca să poată observa sosirea trupelor australiene.

Dar pe vremuri, spunea Henry, oamenii nu avuseseră astfel de construcţii în Gareda. Arhitectura era joasă şi deschisă, scopul său principal era să-i protejeze pe oameni de ploi şi să permită fumului să iasă. Nu existase nevoia să se ridice clădiri înalte, care erau nepractice, pentru că oricum aveau să fie distruse de următorul ciclon.

— Dar Sambuca le vrea chiar acum, aşa că-i pune pe *yangpelas,* pe tineri, să le construiască. Cred că acum există şase sau opt, pe teritoriul rebelilor.

— Deci acum zburăm deasupra teritoriului rebelilor? întrebă Bradley.

— Până acum toate bune, spuse Henry. Şi chicoti din nou. Nu mai e mult, o să vedem coasta în patru-cinci minute şi... Ah, căcat!

— Ce e?

Zburau la mică altitudine deasupra junglei.

— Am făcut o greşeală.

— Ce greşeală? întrebă Bradley.

— *Tumas longwe es.*

— Eşti prea la est? spuse Kenner.

— Căcat! Căcat împuţit! Ţineţi-vă bine!

Henry înălţă brusc elicopterul, dar nu înainte de a vedea cu toţii un luminiş enorm, cu patru construcţii cu acoperiş de paie care se amestecau printre casele obişnuite, din lemn şi tablă ondulată. în centrul mocirlos al luminişului se aflau şase camioane. Unele dintre ele aveau mitraliere montate în spate.

— Ce e asta? spuse Bradley, privind în jos. E mult mai mare ca celelalte...

— Ăsta Pavutu! Sediul rebelilor!

Apoi luminişul dispăru, iar elicopterul îşi continuă drumul cu viteză mare. Henry respira zgomotos. îl auzeau cum respiră în căşti.

Kenner tăcea. îl privea intens pe Henry.

— Ei, cred că nu s-a întâmplat nimic, spuse Bradley. Se pare că nu ne-au văzut.

— Da, cum să nu, spuse Henry. Ce vise frumoase.

— De ce? spuse Bradley. Chiar dacă ne-au văzut, ce pot să facă?

— Au radiouri, spuse Henry. Nu sunt proşti, aceşti *yangpelas.*

— Cum adică?

— Vor elicopterul ăsta.

— De ce? Ştiu să-l piloteze?

— *Orait, orait.* Da! Pentru că mă vor şi pe mine. Henry le spuse că de câteva luni nici un elicopter nu mai avusese acces pe insulă. Reuşiseră să-l aducă pe acesta doar după ce Kenner trăsese nişte sfori la vârf. Dar primiseră instrucţiuni clare să nu cumva să cadă în mâinile rebelilor.

— Ei bine, probabil că-şi închipuie că mergem spre sud, spuse Bradley. Adică acolo mergem, nu-i aşa?

— Băieţii ăştia nu pot fi păcăliţi, spuse Kenner. Ştiu.

— Ce ştiu? spuse Bradley.

— FEE a trebuit să-i cumpere probabil pe rebeli ca să poată ateriza pe insulă. Aşa că rebelii ştiu că se întâmplă ceva la Resolution Bay. Când au văzut elicopterul, şi-au dat seama încotro se îndreaptă.

— Băieţii ăştia nu sunt proşti, repetă Henry.

— Nici n-am spus c-ar fi, protestă Bradley.

— *Ya.* Dar asta crezi. Te cunosc eu, *waitman.* Iţi stă pe limbă. Asta gândeşti.

— Îţi garantez că nu cred asta, spuse Bradley. Serios. N-am deloc astfel de gânduri. Pur şi simplu nu m-ai înţeles.

— *Ya,* făcu Henry.

Sarah stătea pe scaunul din mijloc, între Ted şi Jennifer. Peter şi Sanjong erau în spatele ei, lângă lăzi. Nu prea putea să vadă pe geam, aşa că nu înţelesese prea bine discuţia. Nu era sigură despre ce vorbeau.

— Tu înţelegi ce se întâmplă? o întrebă ea pe Jennifer. Jennifer încuviinţă.

— Când rebelii au văzut elicopterul, şi-au dat seama că merge la Resolution. Acum, orice am face noi, se aşteaptă să ajungem în zona aia. Au radiouri şi sunt răspândiţi peste tot. Pot să ne supravegheze. Şi vor fi acolo când aterizăm.

— Îmi pare foarte rău, spuse Henry. Atât de rău...

— Nu contează, spuse Kenner. Avea un ton neutru.

— Ce facem acum? întrebă Henry.

— Continuă conform planului, spuse Kenner. Ia-o spre nord şi du-ne pe coastă.

Era imposibil să nu sesizezi îngrijorarea din vocea sa.

Pe locurile din spate, înghesuit lângă Sanjong în mirosul de unsoare al lăzilor cu mitraliere, Peter Evans se întreba de unde venea această îngrijorare. Se uită la ceas. Era nouă dimineaţa, ceea ce însemna că din cele douăzeci şi patru de ore cât avuseseră la dispoziţie iniţial, rămăseseră doar douăzeci. Dar era o insulă mică şi ar trebui să aibă suficient timp...

Apoi un gând îi apăru în minte.

— Stai puţin, spuse el. Ce oră e la Los Angeles?

— Sunt de cealaltă parte a fusului orar. Sunt cu douăzeci şi şapte de ore în urma noastră.

— Nu, vreau să spun timpul care a trecut. Diferenţa reală de timp.

— Şase ore.

— Şi cât ai calculat că e timpul de propagare?

— Treisprezece ore, spuse Sanjong.

— Cred că am făcut o greşeală, spuse Evans, muşcându-şi buza. Nu era convins cât de liber putea vorbi de faţă cu Henry. Şi, într-adevăr, Sanjong clătina din cap, în semn că *nu era momentul.*

Dar chiar făcuseră o greşeală. Asta cu certitudine. Presupunând că Drake voia ca valul mareic să lovească în ultima zi a conferinţei, îşi dorea cu siguranţă ca asta să se întâmple dimineaţa. în felul ăsta, catastrofa ar avea maximum de expunere. Şi le-ar rămâne toată după-amiaza, pentru discuţii şi interviuri în presă. Toate televiziunile americane vor lua parte la conferinţă şi vor vorbi cu oamenii de ştiinţă care se aflau întâmplător acolo. S-ar crea un eveniment media de proporţii uriaşe.

Deci, gândi Evans, să presupunem că valul va lovi Los Angeles nu mai târziu de mâine, la ora prânzului.

Scădem din asta treisprezece ore, cât îi trebuia valului să traverseze Pacificul.

Asta însemna că valul trebuia propagat la unsprezece noaptea, ora Los Angeles-ului. Adică, după ora locală din Gareda, asta ar însemna... la cinci după-amiaza.

Azi la cinci după-amiaza.

Nu aveau la dispoziţie o zi să oprească totul.

Aveau doar opt ore.

Deci ăsta era motivul îngrijorării lui Kenner. De aceea îşi urma planul, în ciuda problemelor. N-avea de ales şi ştia asta. Trebuia să aterizeze pe coastă, undeva foarte aproape de Resolution. Nu aveau timp să facă altceva.

Evans se gândi că probabil se îndreptau spre o capcană.

Elicopterul lăsă în urmă pădurea, trecu în mare viteză deasupra apei albastre şi se întoarse spre est. Evans văzu o plajă nisipoasă îngustă, cu porţiuni stâncoase acoperite cu lavă şi mlaştini de manglieri înşiraţi la marginea apei.

— Cât de departe suntem de Resolution? întrebă Kenner.

— Cinci, şase kilometri, spuse Henry.

— Dar de Pavutu?

— Poate zece kilometri, pe o potecă noroioasă.

— Bine, spuse Kenner. Hai să găsim un loc de aterizare.

— Ştiu eu un loc bun cam la un kilometru de aici.

— Bine. Du-te acolo.

Evans se gândea. Cinci kilometri de mers pe plajă, asta însemna cam trei mile şi o să le ia cel mult o oră şi jumătate. Puteau ajunge la Resolution Bay cu mult înainte de prânz. Asta ar însemna că mai au...

— Asta e locul, spuse Henry. O fâşie de lavă întărită pătrundea în ocean. Valurile care o loviseră secole de-a rândul o neteziseră suficient ca să permită aterizarea.

— Dă-i drumul, spuse Kenner.

Elicopterul se roti şi se pregăti să coboare. Evans privea peretele dens de junglă, în punctul unde se întâlnea cu plaja. Văzu urme de camion în nisip şi un fel de spărtură în desiş, care era probabil un drum. Şi urmele acelea de camion...

— Ia ascultă, spuse Evans. Cred... Sanjong îl înghionti în coaste. Tare. Evans gemu.

— Ce e, Peter?

— Aă... nimic.

— Aterizăm, spuse Henry.

Elicopterul coborî lent, aşezându-se uşor pe lavă. Valurile clipoceau la poalele stâncilor. Era o atmosferă paşnică. Kenner privi desişul, scrutând cu atenţie zona.

— E bine? E loc bun? spuse Henry. Acum, că aterizaseră, părea nervos. Nu vreau să rămân prea mult, Jon. Poate că o să vină curând...

— Da, înţeleg.

Kenner deschise uşa, apoi se opri.

— Deci, tot bine. Jon?

— E perfect, Henry. Un loc foarte bun. Ieşi şi deschide-ne uşa asta din spate, te rog.

— Păi, Jon, cred că poţi...

— *Ieşi !*

Şi cu o mişcare uimitor de rapidă un pistol apăru la tâmpla lui Henry. Henry bolborosea şi gemea îngrozit în timp ce se chinuia să deschidă uşa.

— Dar Jon, eu trebuie să rămân înăuntru, Jon...

— N-ai fost cuminte, Henry, spuse Kenner.

— Şi acum o să mă împuşti, Jon?

— Nu acum, spuse Kenner şi-l împinse brusc afară. Henry căzu pe lava aspră, gemând de durere. Kenner trecu

În scaunul pilotului şi închise uşa. Henry se ridică imediat în picioare, bătând în uşă, cu privirea rătăcită. Era îngrozit.

— Jon! Jon! Te rog, Jon!

— Îmi pare rău, Henry.

Kenner trase de manetă, iar elicopterul începu să se înalţe în aer. De-abia se ridicaseră vreo şase metri în aer când un grup de vreo zece oameni ieşiră din junglă de pe toată

Întinderea plajei şi începură să tragă în ei. Kenner ajunsese deasupra oceanului şi o luă spre nord, îndepărtându-se de insulă. în urmă îl putură vedea pe Henry, în picioare pe fâşia de lavă. Câţiva oameni alergau spre el. îşi ridică braţele.

— Jigodia, spuse Bradley. Din cauza lui puteam să murim.

— Încă mai putem, spuse Kenner.

Zburară spre nord, deasupra întinderii de apă.

— Deci ce facem acum, spuse Sarah, aterizăm de cealaltă parte a golfului? Şi ne apropiem din direcţia opusă?

— Nu, spuse Kenner. Exact asta se aşteaptă ei să facem.

— Păi atunci...

— Aşteptăm câteva minute şi ne întoarcem pe coasta de vest, cum am făcut prima oară.

— Nu se vor aştepta la asta?

— S-ar putea. O să alegem un alt loc.

— Mai departe de golf?

— Nu. Mai aproape.

— Dar nu ne vor auzi oamenii FEE?

— Nu contează. Până acum au aflat că venim.

În spate, Sanjong spărgea lăzile de lemn, ca să ajungă la arme. Se opri brusc.

— Veşti proaste, spuse el.

— Ce?

— N-avem arme. Ridică una dintre cutii. Lăzile astea conţin muniţie. Dar nu şi arme.

— Ce nenorocit, spuse Bradley.

— Ce facem acum? întrebă Sarah.

— Oricum mergem, spuse Kenner.

Întoarse elicopterul şi, aproape atingând apa, se îndreptă înapoi spre Gareda.

RESOLUTION
JOI, 14 OCTOMBRIE
9.48 A.M.

Arcul vestic al Resolution Bay consta într-o porţiune deluroasă, acoperită de junglă, care pătrundea în apă,

culminând cu o aglomerare de stânci. Partea exterioară a arcului era teşită şi forma un platou stâncos, aflat la cincisprezece metri deasupra plajei, care se curba spre vest. Platoul era protejat de o boltă de copaci înalţi.

Acolo se afla elicopterul, acoperit cu o prelată de camuflaj, deasupra plajei. Evans se uită în urmă spre el, sperând că va fi greu de remarcat, dar de fapt era extrem de vizibil, mai ales dacă priveai de sus. Grupul lor se afla deja la cincisprezece metri deasupra, străduindu-se să-şi croiască drum pe panta abruptă, care se ridica de pe plajă spre junglă. Era uimitor de greu să înaintezi. Urcau în şir indian şi trebuiau să fie foarte atenţi, pentru că pământul de sub picioarele lor era noroios. Bradley alunecase deja şi căzuse aproape zece metri. Se umpluse de noroi pe toată partea stângă a corpului. Şi Evans văzu o lipitoare grasă pe ceafa lui, dar hotărî să nu-i atragă atenţia chiar în momentul acela.

Nimeni nu vorbea. Echipa de şase oameni urca în tăcere, încercând să facă cât mai puţin zgomot. în ciuda eforturilor lor, erau destul de zgomotoşi, căci vegetaţia le foşnea sub picioare, iar crengile trosneau când se sprijineau de ele.

Kenner era undeva mult în faţa lor, deschizând drumul. Evans nu-l vedea. Sanjong închidea coloana. Avea o puşcă agăţată de umăr; o adusese cu el şi o montase în elicopter, din componentele aflate într-o mică servietă. Kenner avea un pistol. Ceilalţi erau neînarmaţi.

Aerul era încă umed şi incredibil de fierbinte. Jungla fremăta în fundal se auzea un zumzet neîncetat de insecte. Când ajunseră la jumătatea pantei începu să plouă, la început mai slab şi apoi un potop tropical şocant. într-o clipă îi udă până la piele. Apa se scurgea la vale. Era mai alunecos ca niciodată.

Acum ajunseseră la şaizeci de metri deasupra plajei, iar riscul de a-şi pierde echilibrul devenise în mod evident stresant. Peter o privi pe Sarah, care mergea înaintea lui. Mişcările ei aveau agilitatea şi graţia obişnuită. Părea să danseze pe creasta dealului.

În anumite momente, gândi el, în timp ce se târa cu dificultate, chiar îl călca pe nervi.

Şi Jennifer, care mergea înaintea lui Sarah, se căţăra cu aceeaşi uşurinţă. Rareori se ţinea de copaci ca să urce, deşi Evans se agăţa tot timpul de ei, intrând în panică atunci când

degetele îi alunecau pe coaja lor acoperită de ciuperci. Privind-o pe Jennifer, avea senzaţia că era aproape prea competentă în chestia asta, se pricepea prea bine. Pe când urca pe panta înşelătoare de junglă, radia un fel de indiferenţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat la toate astea. Era atitudinea unui ofiţer de armată sau a unui membru al unor trupe de elită, dur, experimentat şi antrenat. Neobişnuit pentru o avocată, gândi el. Mai mult decât neobişnuit. Dar până la urmă, era nepoata lui Kenner.

Şi mai departe era Bradley, cu lipitoarea pe gât. Bolborosea, înjura şi mormăia la fiecare pas. Până la urmă Jennifer îl înghionti, apoi îşi duse un deget la buze: taci. Bradley aprobă din cap şi, deşi în mod evident nu-i plăcea să primească sfaturi de la ea, de atunci încolo tăcu.

La nouăzeci de metri simţiră adierea unei brize şi la scurt timp ajunseră pe creastă. Frunzişul era atât de dens încât nu vedeau Resolution Bay, care se întindea dedesubt, dar auzeau strigătele muncitorilor şi huruitul intermitent al maşinăriilor. La scurt timp se auzi un fel de murmur electronic, un sunet care începu slab, apoi crescu treptat până când în câteva clipe păru efectiv să umple spaţiul şi-i provocă lui Evans dureri în timpane.

Apoi sunetul dispăru.

Evans îl privi pe Kenner.

Kenner se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Sanjong se caţără rapid într-un copac. Din punctul său de observaţie vedea întreaga vale. Apoi coborî şi arătă spre o colină care ducea în golf. Clătină din cap: e prea abruptă aici. Le sugeră că trebuie să ocolească şi să coboare pe o pantă mai blândă.

Începură să coboare, urmând linia crestei ce înconjura golful. Mult timp nu putură vedea decât ferigile înalte de doi metri, de pe care se scurgea apa. După o jumătate de oră frunzişul se rări brusc şi avură o perspectivă panoramică asupra Resolution Bay, care se întindea dedesubt.

Golful era lat cam de un kilometru şi jumătate şi plin de clădiri aşezate pe nisip, la o anumită distanţă una de alta. Cea mai mare era în dreapta, adică la capătul estic al golfului. Alte trei clădiri, egale ca dimensiuni, erau aşezate din loc în loc, alcătuind un fel de triunghi în capătul dinspre vest al golfului.

Evans observă că era totuşi ceva ciudat cu casele acelea. Ceva în neregulă cu lemnul folosit. Le privi atent.

Sanjong îi făcu semn. îşi flutură mâna în aer.

Evans privi. Da, aşa era. Clădirile din lemn se mişcau, fluturau în aer.

Erau corturi.

Corturi care imitau nişte clădiri de lemn. Şi încă foarte bine. Nu e de mirare că păcăliseră avioanele de supraveghere, se gândi Evans.

Sub privirile lor, doi indivizi ieşiră dintr-un cort sau altul şi începură să strige la ceilalţi oameni aflaţi pe plajă. Vorbeau în engleză, dar era greu să-ţi dai seama ce spun de la acea distanţă. Majoritatea păreau indicaţii tehnice.

Sanjong îi făcu din nou semn lui Evans. Evans îl văzu cum face un fel de piramidă din trei degete. Apoi începu să-şi mişte degetele rapid.

Deci se pare că reglau generatoarele în corturi. Sau cam aşa ceva.

Ceilalţi nu păreau interesaţi de detalii. Respirau cu dificultate, îşi trăgeau sufletul în briza blândă şi priveau spre golf. Şi se gândeau probabil, ca şi Evans, că acolo jos se aflau mulţi oameni. Cel puţin opt sau zece. Toţi în jeanşi şi cămăşi de lucru.

— Doamne, da' mulţi mai sunt nenorociţii ăştia! mormăi Bradley.

Jennifer îl lovi puternic în coaste.

— A, scuze, şopti el. Ea clătină din cap.

— Din cauza ta o să murim, şopti ea.

Bradley se strâmbă. In mod evident, se gândea că ea luase un ton melodramatic.

Apoi, din jungla de dedesubt, auzi o tuse.

Îngheţară cu toţii.

Aşteptară în tăcere. Se auzea zumzetul greierilor tropicali şi câte un strigăt de departe al vreunei păsări.

Se auzi din nou acea tuse slabă. Ca şi cum omul încerca să nu facă prea mult zgomot.

Sanjong se ghemui la pământ, ascultând cu mare atenţie. Tuşea se auzi a treia oară, iar lui Evans i se păru în mod straniu extrem de familiară. îi amintea de bunicul său, care suferise un atac de cord când Evans era copil. Bunicul său tuşea astfel în spital. Slab. O tuse discretă.

Acum se lăsase tăcerea. Nu auziseră nici o mişcare dinspre cel care tuşise sau, dacă se mişcase, o făcuse într-adevăr fără nici un zgomot dar sunetul încetase.

Kenner îşi privi ceasul. Aşteptară cinci minute, apoi le făcu semn să continue spre est, pe panta ce înconjura golful.

Exact când începuseră să se mişte, auziră încă o dată tuşea. De data aceasta, de trei ori, una după alta. Apoi nimic.

Kenner le făcu semn. Mişcaţi-vă.

Nici nu avansaseră o sută de metri când dădură peste o potecă. Era o cărare vizibilă, deşi bolta de crengi era destul de joasă. Trebuie să fie o potecă făcută de un animal, îşi spuse Evans, întrebându-se vag ce fel de animal ar putea fi. Probabil că existau porci sălbatici pe-aici. Erau porci peste tot. îşi aminti vag poveşti despre oameni luaţi prin surprindere de porci, străpunşi de colţii unui mascul agresiv care se repezise la ei din tufişuri...

Totuşi, primul lucru pe care-l auzi fu un *clic* metalic. îşi dădu imediat seama ce era: zgomotul armării unui pistol.

Cu toţii încremeniră în şir, aşa cum erau. Nimeni nu se mişca.

Încă un *clic.*

Şi încă unul. *Clic!*

Evans privi rapid în jur. Nu văzu pe nimeni. Părea că sunt singuri în junglă. Apoi auzi o voce.

— *Dai. Nogot sok, waitman. Indai. Stopim!*

Evans nu înţelegea ce înseamnă, dar toată lumea prinse sensul. Nimeni nu se mişca.

Din tufişurile din faţa lor apăru un băiat. Purta bocanci fără ciorapi, pantaloni scurţi verzi, un tricou cu turneul mondial al Madonnei şi o şapcă de baseball pe care scria „Perth Glory". O ţigară fumată pe jumătate îi atârna dintre buze. Pe umăr purta o cartuşieră şi pe celălalt umăr ţinea o mitralieră. Avea un metru cincizeci înălţime şi nu putea avea mai mult de zece-unsprezece ani. îndreptă arma spre ei cu o insolenţă naturală.

— *Okay, waitman. You prisoner biulong me, savve? Bookim dano!* Arătă cu degetul, semn că trebuiau să înainteze. *Gohet!*

Timp de câteva clipe fură prea uimiţi ca să se mişte. Apoi, din jungla ce împrejmuia poteca apărură şi alţi băieţi.

— Cine sunt ăştia, băieţii pierduţi? spuse Bradley. Fără nici o expresie, unul dintre copii îşi înfipse ţeava puştii în stomacul lui Bradley. Bradley icni şi căzu.

— *Stopim waitman bilong toktok.*

— O, Doamne, făcu Bradley, rostogolindu-se la pământ. Copilul îl lovi din nou, de data aceasta în cap, cu putere.

Bradley gemu.

— *Antap! Antap!* spuse copilul, făcându-i semn să se ridice. Bradley nu avu nici o reacţie, iar copilul îl lovi din nou. *Antap!*

Sarah se duse şi-l ajută pe Bradley să se ridice. Bradley tuşea. Sarah avu destulă minte ca să tacă.

— *Oh, nais mari,* spuse copilul. Apoi o împinse de lângă Bradley.

— *Antap!*

In timp ce se chinuiau să înainteze, unul dintre băieţi se apropie de Bradley şi-l strânse de partea exterioară a braţului, de triceps. Râse.

— *Taiis gut!*

Evans simţi un fior când reuşi să asimileze ce spunea. Băieţii vorbeau un fel de engleză. Putea s-o descifreze, dacă se gândea puţin şi-şi repeta cuvintele în minte. *Nais mari* însemna „Mary drăguţă". Poate că Mary însemna femeie. *Antap* însemna „sus".

Iar *taiis gut* însemna „e gustos".

Mergeau în şir indian prin junglă, cu băieţii lângă ei. Kenner deschidea drumul, apoi urma Ted, a cărui rană de la cap sângera, apoi Sarah şi Jennifer. Apoi Evans.

Evans privi peste umăr.

Sanjong nu era în spatele lui.

Nu văzu decât un copil zdrenţăros cu o puşcă.

— *Antap! Antap !*

Copilul făcu un gest ameninţător cu arma. Evans se întoarse şi grăbi pasul.

Era ceva înfiorător în a fi mânaţi astfel de nişte copii. Doar că ăştia nu erau copii. Era foarte conştient de răceala din ochii lor. Văzuseră multe la viaţa lor. Trăiau într-o altă lume. Nu era lumea lui Evans.

Dar el era acum în lumea lor.

In faţa sa văzu două jeepuri, parcate lângă un drum noroios.

Se uită la ceas. Era zece. Mai aveau şapte ore.

Dar acum parcă nu i se mai părea atât de important. Copiii îi împinseră în maşini şi porniră pe poteca mocirloasă, în adâncul întunecat şi fără de poteci al junglei.

PAVUTU
JOI, 14 OCTOMBRIE
11.02 A.M.

Existau anumite momente, se gândi Sarah, când nu prea şi-ar fi dorit să fie femeie. Aşa simţea pe când era dusă în satul noroios Pavutu, fortăreaţa rebelilor, într-un jeep neacoperit. Satul părea populat aproape exclusiv de bărbaţi, care veniră urlând în luminiş, să vadă cine a sosit. Dar erau şi femei, inclusiv bătrâne care se holbaseră la părul şi statura ei, apoi începură s-o ciupească, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă că e reală.

Jennifer, care era mai scundă şi avea tenul mai închis, stătea lângă ea şi nu atrăgea deloc atenţia. Totuşi, fură duse împreună într-una dintre clădirile enorme, cu acoperiş de paie. In casă era un spaţiu mare, un fel de cameră principală, pe trei niveluri. O scară din lemn ducea spre un şir de terase, care ajungeau până în vârf, unde se aflau un fel de platformă şi un punct de observaţie. In centrul sălii ardea un foc, iar lângă foc stătea un bărbat masiv, cu pielea deschisă la culoare şi o barbă neagră. Purta ochelari de soare şi un fel de beretă cu steagul jamaican pe ea.

Acesta părea să fie Sambuca. Fură împinse în faţa lui, dar Sarah îşi dădu seama intuia astfel de lucruri că nu era interesat de ele. Era interesat de Ted şi de Peter. Pe Kenner îl cercetă rapid, apoi se uită în altă parte.

— *Klllim.*

Îl împinseră pe Kenner spre uşă, împungându-l cu ţevile puştilor. Se vedea că erau surescitaţi la ideea că-l vor executa.

— *No nau,* mârâi Sambuca. *Behain.*

Sarah avu nevoie de câteva clipe ca să-şi traducă în minte. Nu acum. In spate. Ceea ce probabil că însemna mai încolo. Deci Kenner avea parte de un răgaz, cel puţin pentru moment.

Sambuca se întoarse şi-i privi pe ceilalţi.

— *Meris,* spuse el, cu un gest de total dezinteres. *Goapim meri behain.*

Sarah avu impresia clară, judecând după rânjetele băieţilor, că li se dăduse permisiunea să facă ce vor cu cele două femei. *Goapim.* Luaţi-le de aici. Ea şi Jennifer fură duse într-o cameră din spate.

Sarah îşi păstră calmul. Sigur că ştia că situaţia era gravă. Dar încă nu păţiseră nimic. Observă că Jennifer nu părea deloc tulburată. Avea aceeaşi expresie neutră, de dezinteres total, care i s-ar fi potrivit dacă ar fi participat la o petrecere de firmă.

Băieţii le duseră într-o cameră acoperită cu paie aflată în spatele celei mai mari dintre clădiri. în pământ erau înfipţi doi stâlpi. Unul dintre copii scoase o pereche de cătuşe şi o legă pe Jennifer de un stâlp, cu mâinile la spate. Apoi o legă pe Sarah de celălalt stâlp, în acelaşi fel. Un alt băiat îi apucă sânul lui Sarah, zâmbi cu subînţeles şi ieşi din cameră.

— Fermecător, spuse Jennifer, când rămaseră singure. Eşti bine?

— Până acum da. Undeva afară, în curtea dintre cele două clădiri, începură să bată tobele.

— Bine, spuse Jennifer. încă nu s-a terminat.

— Sanjong e…

— Corect. E.

— Dar am mers mult cu jeepurile.

— Da. Pe puţin patru-cinci kilometri. Am încercat să mă uit la kilometraj, dar era împroşcat de noroi. Dar pe jos o să-i ia ceva timp, chiar dacă aleargă.

— Avea o puşcă.

— Da.

— Poţi să te eliberezi? Jennifer clătină din cap.

— E prea strâns.

Prin uşa deschisă îi văzură pe Bradley şi Evans care erau duşi în altă cameră. îi zăriră doar o clipă. La scurt timp îi urmă şi Kenner. Privi spre camera lor, aruncându-le o privire care lui Sarah i se păru că spune multe.

Dar nu era sigură.

Jennifer se aşeză pe pământ, sprijinindu-se de stâlp.

— Putem să ne aşezăm. Ar putea fi o noapte lungă. Sarah se aşeză şi ea.

După câteva clipe apăru unul dintre băieţi, care văzu că se aşezaseră pe jos. Intră în cameră, se uită la cătuşe şi ieşi din nou.

Afară, tobele se auzeau din ce în ce mai tare. Probabil că oamenii începuseră să se adune, pentru că auzeau strigăte şi murmure.

— O să fie o ceremonie, spuse Jennifer. Şi mă tem că ştiu despre ce e vorba.

În camera alăturată, Evans şi Kenner erau şi ei legaţi cu cătuşe de doi stâlpi. Pentru că alt stâlp nu mai era, Ted Bradley fu legat şi lăsat să stea pe pământ. Rana de la cap nu-i mai sângera, dar avea o vânătaie mare deasupra ochiului stâng. Şi groaza lui era vizibilă. Dar pleoapele îi cădeau, de parcă ar fi fost pe punctul de a adormi.

— Ce impresie ţi-a făcut până acum viaţa la sat, Ted? spuse Kenner. Tot mai crezi că e cel mai bun mod de viaţă?

— Asta nu e viaţă la sat. E sălbăticie.

— Face parte din asta.

— Nu, nu-i adevărat. Copiii ăia, grasul ăla înfiorător… asta e o nebunie. Aici totul a luat-o razna.

— Pur şi simplu nu înţelegi, nu-i aşa? spuse Kenner. Crezi că civilizaţia e o invenţie umană oribilă şi poluantă, care ne îndepărtează de starea naturală. Dar civilizaţia nu ne îndepărtează de natură, Ted. Civilizaţia *ne protejează* de natură. Pentru că ceea ce vezi acum, în jurul tău aceasta *este* natura.

— A, nu. Nu, nu. Oamenii sunt de treabă, se ajută...

— Căcat.

— Există genele altruismului.

— Ai vrea tu.

— Cruzimea porneşte întotdeauna din slăbiciune.

— Unora *le place* cruzimea, Ted.

— Lasă-l în pace, spuse Evans.

— De ce l-aş lăsa? Hai, Ted. N-ai de gând să-mi răspunzi?

— Hai, dă-te-n mă-ta, spuse Ted. Poate că o să murim cu toţii aici, în mâinile delincvenţilor ăstora monstruoşi, dar vreau să ştii, chiar dacă astea vor fi ultimele cuvinte, că eşti un mare şi incurabil dobitoc, Kenner. Scoţi tot ce-i mai rău din oameni. Eşti un pesimist, un frânar, eşti împotriva progresului de orice fel şi împotriva tuturor lucrurilor bune şi nobile. Eşti un porc de dreapta în... în... în cum se numeşte căcatul ăsta în care eşti îmbrăcat. Cum dracu' le-o zice la hainele astea ale tale. Unde ţi-e pistolul?

— L-am scăpat.

— Unde?

— Undeva în junglă.

— Crezi că 1-a găsit Sanjong?

— Aşa sper.

— O să vină să ne salveze? Kenner clătină din cap.

— Se ocupă de treaba pentru care am venit aici.

— Adică se duce în golf.

— Da.

— Deci nimeni nu vine să ne salveze?

— Nu, Ted. Nimeni.

— Am belit-o, spuse el. Am belit-o rău de tot. Nu-mi vine să cred.

Şi începu să plângă.

Doi băieţi intrară în cameră, cu două frânghii de cânepă. Ii legară strâns ambele încheieturi ale lui Bradley. Apoi ieşiră din nou.

Tobele băteau mai puternic.

În centrul satului, mulţimea începu să incanteze ritmic.

— De unde stai poţi să vezi uşa? spuse Jennifer.

— Da.

— Supraveghează intrarea. Spune-mi dacă vine cineva.

— Bine, spuse Sarah.

Privi în spate şi văzu că Jennifer îşi arcuise spatele şi apucase stâlpul cu mâinile. îşi îndoise picioarele până când tălpile atinseseră lemnul şi începuse să urce pe stâlp cu o viteză uimitoare, ca o acrobată. Ajunse în vârf, îşi trecu mâinile încătuşate pe deasupra stâlpului, apoi ateriza cu agilitate pe pământ.

— Vine cineva? spuse ea.

— Nu... De unde ai învăţat chestia asta?

— Nu scăpa din ochi uşa.

Jennifer se aşeză din nou lângă stâlp, de parcă ar fi fost legată de el.

— A apărut cineva?

— Deocamdată nu. Jennifer oftă.

— Trebuie să intre unul dintre băieţii ăia, spuse ea. Mai repede.

Afară, Sambuca ţinea un discurs, urlând câte o frază scurtă la care mulţimea răspundea cu strigăte. Liderul îi întărâta, le crea o stare de agitaţie frenetică. Chiar şi în camera unde stătea Ted simţeau cum se acumulează energia.

Bradley se ghemuise în poziţie fetală, plângând încet.

Doi bărbaţi, mult mai în vârstă decât băieţii, intrară în cameră. îi deschiseră cătuşele. îl ridicară în picioare. Fiecare luă câte o frânghie. îl conduseră împreună afară.

După câteva clipe se auzi vuietul mulţimii.

PAVUTU
JOI, 14 OCTOMBRIE
12.02 A.M.

— Hei, bombonelule, spuse Jennifer, când unul dintre băieţi îşi băgă capul pe uşă. Ea rânji. Iţi place ce vezi, bombonelule?

Îşi ridică bazinul insinuant.

Băiatul o privi suspicios la început, dar intră în cameră. Era mai mare decât ceilalţi, trebuie să fi avut paisprezececincisprezece ani şi era mai masiv. Avea o puşcă şi un cuţit la brâu.

— Vrei să te distrezi? Nu-mi dai drumul? continuă Jennifer, ţuguindu-şi buzele. Mă înţelegi? Mă dor braţele, puişor. Vrei să te distrezi?

Băiatul râse scurt, cu un fel de gâlgâit din gât. Se îndreptă spre ea şi-i desfăcu picioarele, apoi se aplecă în faţa ei.

— A, mai întâi dă-mi drumul, te rog...

— No *meri,* spuse el, râzând şi clătinând din cap.

Ştia că poate s-o aibă chiar dacă era legată de stâlp. îngenunche între picioarele ei, luptându-se cu pantalonii, dar îi era greu să ţină arma, aşa că o lăsă jos.

Ceea ce urmă fu foarte rapid. Jennifer îşi arcui spatele şi-şi ridică picioarele, prinzându-l pe băiat de sub bărbie şi proiectându-i capul pe spate. îşi continuă mişcarea, ghemuindu-se ca o minge, şi trecându-şi braţele pe sub coapse şi fund peste picioare, astfel că ajunse cu mâinile în faţă. în timp ce băiatul se chinuia să se ridice în picioare, îl lovi cu ambele mâini în tâmplă. Băiatul căzu în genunchi. Ea se repezi asupra lui, trântindu-l, şi-i ţintui capul la pământ. Apoi îi scoase cuţitul de la brâu şi-i tăie gâtul.

Se aşeză pe corpul lui care tremura spasmodic, în timp ce sângele i se scurgea din gât pe pământ. Păru să treacă mult timp. Când corpul rămase în sfârşit inert, se dădu jos de pe el şi îi scotoci prin buzunare.

Sarah urmărise toată scena cu gura deschisă.

— Fir-ar să fie, spuse Jennifer. Fir-ar să fie!
— Ce s-a întâmplat?
— N-are cheia!
Întoarse trupul pe partea cealaltă, gemând din cauza efortului. Braţele îi erau pline de sângele care se scurgea din gât. Nu părea să-i pese.
— Unde sunt afurisitele alea de chei?
— Poate le are celălalt puşti.
— Care din ei ne-a legat?
— Nu mai ţin minte, spuse Sarah. Eram derutată. Se holba la cadavru şi la tot sângele acela.
— Hei, spuse Jennifer, revino-ţi. Ştii ce vor să facă indivizii ăştia? Să ne bată, să ne violeze şi apoi să ne omoare. Dă-i în mă-sa. Omoram cât de mulţi putem şi încercăm să scăpăm cu viaţă de aici. Dar *am nevoie de porcăria aia de cheie!*
Sarah se ridică cu dificultate.
— Bună idee, spuse Jennifer.
Se apropie şi se ghemui în faţa lui Sarah.
— Care?
— Urcă-te pe spatele meu şi caţără-te. Scapă de stâlp. Şi mai repede.
Afară, mulţimea ţipa şi vuia, un zgomot constant şi ameninţător.
Ted Bradley clipi în lumina puternică a soarelui. Era dezorientat din cauza fricii, durerii şi a priveliştii care-l întâmpină: două şiruri de bătrâne, care formau un fel de coridor prin care trecu, în timp ce era aplaudat frenetic. De fapt, în spatele bătrânelor se ridica o mare de chipuri bărbaţi cu pielea închisă la culoare, fete şi copii care de-abia îi ajungeau până la brâu. Cu toţii urlau şi aplaudau. Zeci de oameni, adunaţi laolaltă.
Îl aplaudau!
Fără să vrea, Ted zâmbi. Era un zâmbet slab, schiţat doar pe jumătate, pentru că era obosit şi rănit, dar ştia din experienţă că era suficient pentru a-şi arăta discret plăcerea faţă de reacţia lor. Saluta din cap şi zâmbea în timp ce era împins înainte de doi bărbaţi. îşi permise un zâmbet mai larg.
Ted nu ştia ce avea să se întâmple, dar în mod evident interpretase greşit totul. Asta trebuia să fie sau poate că aflaseră cine e şi îşi schimbaseră planul iniţial. N-ar fi prima oară

când se întâmpla aşa ceva. Femeile aplaudau atât de tare în timp ce era adus de cei doi bărbaţi, cu gurile deschise de exaltare, încât încercă să-i îndepărteze pe însoţitorii săi, să meargă fără ajutor. Şi reuşi!

Dar când se apropie văzu că femeile care aplaudau aveau bâte masive sprijinite de coapse. Unele aveau bâte de baseball, altele bucăţi de ţevi metalice. Continuara să strige când se apropie, dar îşi ridicară bâtele şi începură să-l lovească, lovituri puternice peste faţă, umeri şi corp. Durerea fu instantanee şi incredibilă şi se prăbuşi la pământ, dar bărbaţii cu frânghiile îl ridicară din nou şi-l târâră mai departe, în timp ce femeile îl loveau şi urlau şi-apoi îl loveau din nou. Durerea îi săgeta corpul şi avu o senzaţie vagă de detaşare, de gol, dar loviturile continuau să vină, nemiloase, iar şi iar.

Într-un sfârşit, aproape inconştient, ajunse la capătul şirului de femei şi văzu doi stâlpi. Bărbaţii îi legară rapid braţele de stâlpi în aşa fel încât să rămână în picioare. Şi mulţimea tăcu brusc. Avea capul plecat şi vedea cum îi picură sânge pe pământ. Şi în câmpul său vizual apărură două picioare goale, iar sângele căzu pe picioarele acelea şi cineva îl forţă să-şi ridice capul.

Era Sambuca, deşi Bradley reuşea cu greu să-i fixeze chipul. Lumea devenise cenuşie şi vagă. Dar văzu că Sambuca îi rânjeşte, dezvelind un şir de dinţi galbeni şi ascuţiţi. Apoi Sambuca ridică un cuţit, ca Ted să-l poată vedea, zâmbi din nou, luă între degete obrazul lui Ted şi tăie o bucată.

Nu-l duru, în mod surprinzător nu simţi nici o durere, dar ameţi când îl văzu pe Sambuca cum ţine în mână bucata însângerată din obrazul său, apoi rânjeşte, deschide gura şi muşcă din ea. Sângele îi curgea lui Sambuca pe bărbie în timp ce mesteca şi rânjea continuu. Lui Bradley începuse să i se învârtă capul. îi era greaţă, era îngrozit şi revoltat şi simţea o durere în piept. Când se uită în jos, văzu un băiat de opt-nouă ani, care tăia o bucată de la subraţ cu un briceag. Apoi o femeie se repezi înainte, urlând la ceilalţi să se dea la o parte, şi-i reteză o halcă de pe antebraţ. Apoi mulţimea se năpusti asupra lui, iar cuţitele erau peste tot, tăiau şi urlau, tăiau şi iar urlau şi văzu cum un cuţit i se apropie de ochi, simţi cum îi sunt smulşi pantalonii, apoi nu mai ştiu nimic.

PAVUTU
JOI, 14 OCTOMBRIE
12.22 P.M.

Evans asculta urletele şi ovaţiile mulţimii. Realiza pe undeva ce se întâmplase. Îl privi pe Kenner. Dar Kenner se mulţumi să clatine din cap.

Nu puteau face nimic. Nimeni nu venea să-i ajute. N-aveau cum să iasă de acolo.

Uşa se deschise şi apărură doi băieţi. Aveau două funii solide de cânepă, acum pătate vizibil de sânge. Se apropiara de Evans şi îl legară cu grijă de mâini. Evans simţi că inima începe să-i bată cu putere.

Băieţii îşi terminară treaba şi ieşiră din cameră.

Afară, mulţimea vuia.

— Nu te teme, spuse Kenner. Mai ai de aşteptat. încă mai există speranţă.

— Speranţă *în* ce? spuse Evans, într-o izbucnire de furie. Kenner clătină din cap.

— Speranţă... şi atât.

Jennifer aştepta ca celălalt băiat să intre în cameră. în sfârşit, intră, se uită la cel căzut şi vru să se retragă, dar Jennifer îi încolăcise deja gâtul cu braţele. îl trase înapoi în cameră, acoperindu-i gura cu mâna, să nu ţipe, şi apoi îi răsuci brusc gâtul şi-l lăsă să se prăbuşească la pământ. Nu murise, dar era scos din luptă pentru moment.

Dar când privise afară, Jennifer văzuse cheile.

Erau pe coridorul clădirii, pe o bancă.

Aveau acum două arme, dar n-avea nici un sens să tragă. Cu asta n-ar fi făcut decât să-şi pună în cap toată tabăra.

Jennifer nu voia să se mai uite afară. Auzise un murmur de voci. Nu era sigură dacă venea din camera vecină sau de pe hol. Nu-şi putea permite să greşească.

Se sprijini de zidul de lângă uşă şi începu să geamă. La început mai încet, apoi mai tare, căci mulţimea era încă foarte gălăgioasă. Gemu iar şi iar.

Nimeni nu veni.

Avea curajul să privească afară? Inspiră adânc şi aşteptă.

Evans tremura. Simţea răceala funiei îmbibate de sânge pe încheieturi. Nu putea suporta aşteptarea. Avea senzaţia că o să

leşine. Afară, mulţimea se liniştea. Se calmau. Ştia ce însemna asta. în curând îşi vor primi următoarea victimă.

Apoi auzi un zgomot slab.

Era un om care tuşea. încet, continuu.

Kenner fu primul care înţelese.

— Aici, spuse el, tare.

Se auzi un pocnet, iar o macetă pătrunse prin peretele de paie. Evans se întoarse. Văzu cum gaura din perete se lărgeşte şi cum o mână mare, cafenie o lărgeşte şi mai mult. O faţă acoperită de barbă îi privea prin spărtură.

În prima clipă Evans nu-l recunoscu, dar când bărbatul îşi duse degetul la buze, ceva din gesturile sale i se păru familiar şi brusc Evans văzu dincolo de barbă.

— George!

Era George Morton. *In viaţă.*

Morton intră în cameră.

— Mai încet, şuieră el.

— Nu prea te-ai grăbit, spuse Kenner, întorcându-se astfel încât Morton să-i scoată cătuşele. Morton îi dădu lui Kenner un pistol. Apoi veni rândul lui Evans. Cu un clic, mâinile sale fură libere. Evans începu să tragă de funiile de cânepă, încercând să şi le scoată. Dar erau legate strâns.

— Unde sunt ceilalţi? şopti Morton.

Kenner arătă spre camera vecină. îi luă maceta lui Morton.

— Tu ia-l pe Peter. Mă duc după fete. Kenner ieşi pe hol cu maceta.

Morton îl luă pe Evans de braţ. Evans îşi smuci capul.

— Hai să mergem.

— Dar...

— Fă cum îţi spune, puştiule.

Intrară prin spărtura din zid în jungla de dincolo.

Kenner înainta pe coridorul gol. Ambele capete ale holului erau deschise. Putea fi surprins în orice moment. Dacă s-ar fi dat alarma, erau cu toţii morţi. Văzu cheile pe bancă, le luă şi ajunse la uşa camerei femeilor. Privi în cameră şi văzu că nu era nimeni lângă stâlpi. Nici una dintre femei nu se vedea.

De afară întinse cheile în cameră.

— Eu sunt, şopti el.

După o clipă o văzu pe Jennifer cum iese din ascunzătoare şi vine să ia cheile. în câteva secunde, ea şi Sarah se eliberară reciproc. Luară armele băieţilor şi veniră spre uşă.

Prea târziu. De după colţ, trei tineri solizi se îndreptau spre Kenner. Toţi aveau mitraliere. Vorbeau şi râdeau, nu erau atenţi.

Kenner se strecură în camera femeilor. Se lipi de perete şi le făcu semn femeilor să se întoarcă la stâlpi. Ajunseră la timp, tocmai când bărbaţii intrară în cameră.

— Bună, băieţi, spuse Jennifer, cu un zâmbet larg.

În acea clipă, bărbaţii îi văzură pe cei doi băieţi prăbuşiţi şi pământul îmbibat de sânge, dar era prea târziu. Kenner se ocupă de unul dintre ei, iar Jennifer îl atacă pe al doilea cu un cuţit. Cel de-al treilea aproape ajunsese la uşă când Kenner îl lovi cu patul armei. Se auzi trosnetul craniului. Se prăbuşi cu viteză.

Era timpul să se retragă.

În curte, mulţimea devenea neliniştită. Sambuca îi privea. Primul *waitman* murise de mult, iar corpul i se răcea la picioare, aşa că nu mai era deloc apetisant. Iar cei care încă nu avuseseră parte să guste din trofeu îşi revendicau dreptul, cereau să li se dea o şansă. Femeile îşi sprijineau bâtele pe umeri şi vorbeau între ele în grupuri mici, aşteptând ca jocul să continue. Unde era celălalt om?

Sambuca lătră un ordin şi trei bărbaţi alergară spre clădirea de paie.

Panta dealului era abruptă şi noroioasă, dar pe Evans nu-l deranja. Il urma pe Morton, care părea să se orienteze foarte bine în junglă. Ajunseră la poalele dealului, aterizând într-un pârâu deloc adânc, cu apa maronie din cauza turbei. Morton îi făcu semn să-l urmeze şi alergă prin apă de-a lungul albiei. Morton slăbise mult; corpul îi devenise suplu şi agil, iar faţa îi era întinsă, cu o expresie dură.

— Am crezut că ai murit, spuse Evans.

— Nu vorbi. Mergi înainte. O să vină după noi în curând. Chiar în timp ce vorbea, Evans auzi cum cineva cobora panta în urma lor. Se întoarse şi alergă de-a lungul pârâului, alunecând pe pietrele ude, căzând, ridicându-se şi alergând din nou.

Kenner începu să coboare dealul împreună cu cele două femei. Se împiedicau de rădăcini noduroase şi rugi care le ieşeau în cale, dar era cea mai rapidă cale de a se îndepărta de

sat. După urmele lăsate în noroi, îşi dădu seama că şi Morton o luase pe acolo. Şi era convins că nu avea decât un minut până când va suna alarma.

Alunecară şi căzură printre ultimele tufişuri în albia pârâului. Auziră împuşcături din satul aflat deasupra. Deci evadarea fusese deja descoperită.

Kenner ştia că golful se afla la stânga. Le spuse celorlalţi s-o ia înainte, prin albia pârâului.

— Şi tu ce faci? spuse Sarah.

— Vin şi eu imediat.

Femeile se îndepărtară, mişcându-se surprinzător de rapid. Kenner se întoarse la poteca noroioasă, îşi pregăti arma şi aşteptă. Trecură doar câteva secunde până când primul rebel coborî panta. Trase trei focuri rapide. Trupurile se împotmoliră printre crengile noduroase. Unul dintre ei se rostogoli până la pârâu. Kenner aşteptă.

Indivizii care se aflau deasupra se aşteptau ca el să se retragă. Aşa că aşteptă. Şi aşa cum prezisese, peste câteva clipe îi auzi cum încep din nou să coboare. Făceau mult zgomot nişte copii înspăimântaţi. Trase din nou şi auzi ţipete. Dar nu credea că lovise pe cineva. Erau doar ţipete de spaimă.

Dar era sigur că vor alege o altă cale de-acum încolo. Şi asta îi va încetini.

Kenner se întoarse şi fugi.

Sarah şi Jennifer înaintau rapid prin apă când un glonţ îi şuieră lui Sarah pe lângă ureche.

— Hei, strigă ea. Noi suntem!

— A, scuze, spuse Morton, când îl ajunseră din urmă.

— Pe unde o luăm? întrebă Jennifer.

Morton arătă în josul apei. începură să alerge.

Evans îşi căută ceasul, dar i-l luase unul dintre băieţi. Nu mai avea nimic la încheietură. Dar Morton avea ceas.

— Cât e ceasul? îl întrebă Evans.

— Trei şi cincisprezece.

Le mai rămăseseră mai puţin de două ore.

— Cât mai e până la golf?

— Cam o oră de mers, spuse Morton, dacă o luăm prin junglă. Şi suntem nevoiţi. Băieţii ăştia se pricep să ia urma. De multe ori au fost cât pe ce să mă prindă. Ştiu că mă aflu aici, dar până acum am reuşit să-i evit.

— De când eşti aici?

— De nouă zile. Parcă ar fi fost nouă ani.

În timp ce alergau prin albia pârâului, trebuiau să se aplece mult pe sub crengile joase. Pe Evans îl ardeau coapsele. Genunchii îl dureau. Dar cumva asta nu mai conta pentru el. Dintr-un anume motiv, resimţea durerea ca pe o afirmare a vieţii. Nu-i păsa de căldură, insecte sau lipitori, deşi ştia că i se agăţaseră de picioare. Se bucura pur şi simplu că trăieşte.

— Aici cotim, spuse Morton.

Ieşi din albia râului, repezindu-se spre dreapta, căţărându-se pe stânci şi aterizând pe ferigile care-i ajungeau până la brâu.

— Sunt şerpi pe-aici? întrebă Sarah.

— Da, o groază, spuse Morton. Dar nu-mi fac eu probleme din cauza lor.

— Atunci din ce cauză?

— *Plenti pukpuk.*

— Care înseamnă...

— Crocodili.

Şi se repezi înainte, dispărând în frunzişul dens.

— Minunat, spuse Evans.

Kenner se opri în mijlocul râului. Ceva nu era în regulă. Până aici văzuse urmele celor care alergaseră prin albie înaintea sa. Pete de noroi pe stânci, urme de degete sau de pantofi sau alge smulse. Dar în ultimele minute nu mai văzuse nimic.

Ceilalţi părăsiseră albia.

Nu remarcase exact unde.

Morton îşi luase toate măsurile. Morton ştia, desigur, un loc unde puteau să părăsească râul fără ca ieşirea lor să fíe observată. Probabil un teren mlăştinos, cu ferigi, cu ierburi între stâncile de pe maluri, ierburi care erau ca un burete, căleai pe ele şi-şi reveneau imediat.

Kenner nu ştia unde era acest loc.

Se întoarse şi o luă în susul râului, înaintând încet. Ştia că, dacă nu le găseşte urmele, nu va putea ieşi din albie. Sigur s-ar rătăci. Şi dacă ar rămâne prea mult în râu, copiii l-ar găsi. Şi l-ar ucide.

RESOLUTION

JOI, 14 OCTOMBRIE

4.02 P.M.

Mai rămăsese doar o oră. Morton se ghemui printre manglierii şi stâncile din mijlocul golfului. Ceilalţi erau adunaţi în jurul lui. Apa clipocea uşor pe nisip, la câţiva metri de ei.

— O să vă spun ce ştiu, spuse Morton, încet. Nava de comandă e ascunsă sub o prelată de camuflaj la capătul estic al golfului. De aici n-o puteţi vedea. De o săptămână încoace submarinul s-a scufundat zilnic. Bateriile nu rezistă prea mult, aşa că nu poate rămâne în apă decât maximum o oră. Dar e clar că vor să plaseze un fel de explozibil cu o formă conică, cu un dispozitiv precis de detonare...

— Aveau aşa ceva în Antarctica, spuse Sarah.

— Bine, deci ştiţi. Aici vor să producă o avalanşă sub apă. Judecând după cât timp stă submarinul sub apă, cred că le plasează la o adâncime de nouăzeci de metri, care întâmplător e cel mai eficient nivel pentru avalanşele care provoacă tsunami.

— Şi ce-i cu corturile astea de sus? spuse Evans.

— Se pare că nu vor să rişte. Fie n-au destule explozibile, fie nu au încredere că vor fi suficiente ca să-şi facă treaba, pentru că în corturi au montat nişte chestii care se numesc generatoare de cavitaţie hipersonice. Sunt nişte maşinării mari, cam de dimensiunile unei camionete. Au motoare diesel şi fac mult zgomot când le testează, ceea ce se întâmplă de câteva zile. Au mutat de mai multe ori corturile, doar cu câteva zeci de centimetri de fiecare dată, deci presupun că locul în care sunt plasate e crucial. Poate că orientează fasciculele sau ce generează chestiile astea. N-am înţeles exact ce fac. Dar se pare că sunt importante pentru producerea alunecării de teren.

— Şi noi ce facem? întrebă Sarah.

— N-avem cum să-i oprim, spuse Morton. Suntem doar patru cinci dacă Kenner reuşeşte să scape, ceea ce se pare că nu se prea întâmplă. Ei sunt treisprezece. Şapte pe vas şi şase pe mal. Toţi înarmaţi cu puşti automate.

— Dar îl avem pe Sanjong, spuse Evans. Nu uita de el.

— Nepalezul? Sunt convins că l-au prins rebelii. Acum o oră s-au auzit împuşcături pe creastă, atunci când v-au găsit pe voi. Eu eram la câţiva metri distanţă, înainte să vin după voi. Am încercat să vă transmit un mesaj tuşind, dar... Ridică din umeri şi se întoarse din nou spre plajă. în orice caz, presupunând că cele trei generatoare de cavitaţie trebuie să lucreze împreună

pentru a produce un impact asupra pământului de sub apă, bănuiesc că am avea şanse dacă am scoate din uz unul dintre generatoare poate chiar două. Asta le-ar compromite planul sau măcar ar atenua efectele.

— Putem întrerupe alimentarea electrică? întrebă Jennifer. Morton clătină din cap.

— Nu depind de nici o sursă. Au motoare diesel ataşate pe corpul principal.

— Sunt pe bază de baterii?

— Nu. Panouri solare. Sunt autonome.

— Atunci va trebui să-i eliminăm pe tipii care le manevrează.

— Da. Dar au fost înştiinţaţi de prezenţa noastră. După cum vedeţi, lângă fiecare cort se află câte un om care-l păzeşte şi au o santinelă undeva pe creasta aia. Arătă spre culmea din vest. Noi nu-l vedem, dar sunt sigur că supraveghează tot golful.

— Ei şi? Mare lucru. Lasă-l să supravegheze, spuse Jennifer. Eu zic să-i eliminăm pe tipii din corturi şi să distrugem maşinăriile. Avem destule arme aici ca să facem asta şi... Se opri. îşi scoase magazia de muniţie a armei. Era goală. Verificaţi dacă armele sunt încărcate, spuse ea.

Urmă un moment de agitaţie. Cu toţii clătinau din cap. Evans avea patru cartuşe. Sarah avea două. Morton nici unul.

— Tipii ăştia n-aveau practic nici un pic de muni...

— Şi nici noi. Jennifer inspiră adânc. Fără arme va fi un pic mai greu. Făcu câţiva paşi în faţă şi scrută împrejurimile, în lumina strălucitoare. între junglă şi corturile alea sunt cam zece metri. Doar plajă, n-ai cum să te ascunzi. Dacă atacăm corturile, n-avem cum să reuşim.

— Ce zici de o diversiune?

— Nu ştiu cum s-ar putea face. La fiecare cort există câte un tip afară şi unul înăuntru. Amândoi sunt înarmaţi?

Morton aprobă din cap.

— Arme automate.

— Nu e bine, spuse ea. Nu e bine deloc.

Kenner înainta prin apă, uitându-se cu atenţie în stânga şi în dreapta. Nu avansase nici o sută de metri când văzu amprenta ştearsă lăsată de o mână umedă pe un bolovan. Aproape că se uscase. Se uită cu mai multă atenţie. Văzu că iarba de pe mal fusese călcată.

Aici ieşiseră din albia râului.

O luă pe urmele lor, spre golf. Era clar că Morton cunoştea zona. Era o altă albie de râu, dar mult mai mică. Kenner observă cu un oarecare disconfort că panta era destul de abruptă. Era semn rău Dar părea un drum accesibil prin junglă. Undeva în faţă auzi lătratul unui câine. Câinele părea răguşit, bolnav sau ceva de genul ăsta.

Kenner înainta rapid, aplecându-se pe sub crengi.

Trebuia să ajungă la ceilalţi înainte de a fi prea târziu.

Morton auzi lătratul şi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jennifer. Rebelii ne hăituiesc cu câini?

— Nu. Asta nu e câine.

— Dar chiar părea un câine.

— Nu e. în colţul ăsta de lume, au învăţat o şmecherie. Latră ca un câine, iar când vin câinii, îi mănâncă.

— Cine?

— Crocodilii. Ce-ai auzit tu e un crocodil. Undeva în spatele nostru.

Dinspre plajă auziră brusc huruitul unor motoare de automobil. Printre mangrove reuşiră să vadă trei jeepuri care se apropiau dinspre capătul estic al golfului, îndreptându-se peste nisipuri către ei.

— Ce e asta? spuse Evans.

—Au repetat chestia asta, spuse Morton. Toată săptămâna. Priveşte. Fiecare se opreşte la câte un cort. Vezi? Cortul unu... cortul doi... cortul trei. Se opresc cu toţii. Motoarele rămân pornite. Cu toţii sunt cu faţa spre vest.

— Ce e la vest?

— Un drum noroios care urcă pe deal vreo sută de metri şi apoi se înfundă.

— Era ceva acolo sus?

— Nu, ei au făcut drumul. A fost primul lucru de care s-au apucat când au venit aici. Morton privi spre arcul estic al golfului. De obicei la ora asta, nava ar fi trasă la mal şi ar începe deja să se îndrepte spre apă adâncă. Dar încă nu se întâmplă asta.

— Aoleo, făcu Evans.

— Ce e?

— Cred că am uitat ceva.

— Ce?

— Ne-am temut că tsunamiul se va îndrepta spre coasta californiană. Dar o alunecare de teren ar atrage apa spre fund, nu-i aşa? Apoi ar urca din nou. Dar e la fel ca atunci când arunci o pietricică într-o baltă. Aruncă o piatră într-o baltă noroioasă de la picioarele lor. Iar valul pe care-l generează pietricica e... circular.

— Merge în toate direcţiile...

— O, nu! făcu Sarah.

— Ba da. In toate direcţiile, inclusiv înapoi spre această coastă. Tsunamiul va lovi şi aici. Şi rapid. Cât de departe suntem de Fosa Solomon?

Morton ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate trei kilometri. Chiar nu ştiu, Peter.

— Dacă aceste valuri se deplasează cu opt sute de kilometri pe oră, spuse Evans, asta înseamnă că vor lovi această coastă în...

— Douăzeci şi patru de secunde, spuse Sarah.

— Bine. Deci atât avem la dispoziţie să fugim de-aici, după ce începe dislocarea pământului. Douăzeci şi patru de secunde.

Cu un huruit metalic neaşteptat, auziră primul generator diesel care se trezea la viaţă. Urmă al doilea, apoi al treilea. Toate trei funcţionau.

Morton se uită la ceas.

— Asta e, spuse el. Au început.

Auziră un ţiuit electronic, la început mai slab, dar care creştea rapid, transformându-se într-un zumzet profund. Umplea aerul.

— Astea sunt generatoarele de cavitaţie, spuse Morton. Au intrat în funcţiune.

Jennifer îşi sprijini puşca de umăr.

— Să ne pregătim, spuse ea.

Sanjong alunecă fără zgomot dintre crengile copacului pe puntea navei *AV Scorpion.* Nava, lungă de doisprezece metri, putea sta în ape foarte puţin adânci, pentru că fusese ancorată foarte aproape de capătul estic al peninsulei, în aşa fel încât copacii uriaşi din junglă o acopereau. Nava nu putea fi văzută de pe plajă; Sanjong îşi dăduse seama că era acolo când auzise păcănitul radiourilor dinspre junglă.

Se ghemui la pupa, ascunzându-se în spatele scripetelui cu care era manevrat submarinul, şi aşteptă. Vocile păreau să vină

din toate direcţiile. Bănuia că la bord se aflau şase sau şapte oameni. Dar ceea ce voia să facă era să găsească detonatoarele. Presupunea că se aflau în cabina piloţilor, dar n-avea de unde să ştie sigur. Iar între ascunzătoarea sa şi cabina piloţilor se întindea o porţiune expusă, de punte.

Privi la minisubmarinul atârnat deasupra sa. Era de un albastru strălucitor, avea cam doi metri lungime, iar trapa de acces era deschisă. Submarinul era ridicat şi coborât în apă cu scripetele.

Iar scripetele...

Căută tabloul de comandă. Ştia că trebuie să fie prin preajmă, pentru ca operatorul să vadă submarinul în timp ce-l cobora. în sfârşit îl găsi: o cutie metalică închisă, aflată la celălalt capăt al navei. Se târî spre ea, o deschise şi se uită la butoane. Erau şase, marcate cu săgeţi, în toate direcţiile. Ca o tastatură mare.

Apăsă pe săgeata care indica în jos.

Cu un huruit, scripetele începu să coboare submarinul în apă.

Se porni alarma.

Auzi oameni care fugeau.

Se retrase după o uşă şi aşteptă.

De pe plajă auziră sunetul slab al unei alarme, care răzbătea prin huruitul generatoarelor şi zumzăitul cavitaţiei. Evans privi în jur.

— De unde vine?

— Probabil de acolo, de pe navă.

Şi indivizii de pe plajă auziră. Stăteau câte doi la intrarea în corturi, arătând spre navă. Se gândeau ce să facă.

Şi atunci, din jungla din spatele lor izbucniră salve de mitralieră. Indivizii de pe plajă intrară în alertă, agitându-şi armele şi privind în toate părţile.

— Dă-o-n mă-sa, spuse Jennifer, apucând arma lui Evans. Mai bine de atât n-o să fie.

Şi alergă pe plajă, deschizând focul.

Crocodilul îl atacă pe Kenner cu o viteză înspăimântătoare. N-avu timp să vadă decât imaginea unor fălci uriaşe care se căscau larg şi împroşcau apa înainte de a deschide focul. Fălcile se închiseră cu putere, la mică distanţă de piciorul său; animalul se zvârcoli, se întoarse şi atacă din nou, iar fălcile se închiseră asupra unei crengi joase.

Gloanţele nu-i fuseseră de nici un folos. Kenner se întoarse şi începu să alerge, coborând panta în mare viteză.

În urma sa se auzea răgetul crocodilului.

Jennifer alerga pe plajă, îndreptându-se spre cel mai apropiat cort. înaintase cam zece metri când două gloanţe o loviră în piciorul stâng, trântind-o la pământ. Căzu pe nisipul fierbinte, fără să-şi oprească tirul. Văzu cum paznicul de la intrarea în cort căzu. Şi ştiu că era mort.

Evans veni în urma ei, ghemuindu-se la pământ.

— Nu te opri! Du-te! îi strigă ea.

Evans alergă înainte, spre cort.

Pe navă, oamenii opriră coborârea submarinului şi scripetele. Acum auzeau focurile de armă de pe plajă. Alergaseră cu toţii la tribord şi se uitau peste parapet, încercând să vadă ce se întâmplă.

Sanjong traversă puntea spre babord. Acolo nu era nimeni. Intră în cabină. înăuntru se afla un tablou de bord uriaş, cu multe comenzi electronice. Un bărbat în tricou şi pantaloni scurţi era aplecat deasupra tabloului, acţionându-l. în partea de sus văzu trei şiruri de becuri, marcate cu cifre.

Sistemul de cronometrare.

Pentru detonările subacvatice.

Sarah şi Morton alergau de-a lungul plajei, rămânând aproape de junglă, spre al doilea cort. Omul care stătea lângă cort îi văzu şi începu să tragă salve de mitralieră spre ei imediat, dar probabil că era foarte nervos, se gândi Sarah, pentru că nu-i nimeri. în jurul lor, crengile şi frunzele erau spulberate de gloanţe. Şi cu fiecare pas, ştia că se apropie suficient ca să riposteze. Sarah avea pistolul lui Morton. Când ajunse la aproximativ douăzeci de metri, se opri şi se sprijini de cel mai apropiat trunchi de copac. Ţinu ferm pistolul şi ţinti. Primul foc nu-şi atinse ţinta. Cel de-al doilea îl lovi pe paznicul cortului în umărul drept, iar omul lăsă pistolul să cadă în nisip. Morton îl văzu şi ieşi din junglă, traversând plaja spre cort. Omul se chinuia să se ridice. Sarah trase încă o dată.

Apoi Morton dispăru în cort. Auzi două focuri rapide de armă şi un urlet de durere.

O luă la fugă.

Evans intrase în cort. Se pomeni în faţa unui zid de maşinării care huruiau, un amalgam uriaş de ţevi şi valve

Încurcate, care se terminau cu o placă rotundă, lată de doi metri şi jumătate, montată cam la şaizeci de centimetri deasupra suprafeţei nisipoase. Generatorul avea cam doi metri înălţime, iar metalul era fierbinte. Zgomotul îl asurzea. Nu văzu pe nimeni înăuntru. Cu arma pregătită dar dureros de conştient că magazia era goală înainta spre primul colţ, apoi spre al doilea. Atunci îl văzu.

Era Bolden. Tipul din Antarctica. Lucra la tabloul de comandă, trăgând de manete în timp ce privea un monitor LCD pe care se vedea un şir de cifre. Era atât de concentrat încât la început nu-l observă pe Evans.

Evans fu cuprins de o izbucnire de furie pură. Dacă ar fi avut arma încărcată, l-ar fi ucis. Arma lui Bolden era sprijinită de peretele cortului. Avea nevoie de ambele mâini pentru a lucra la tabloul de comandă.

Evans urlă. Bolden se întoarse. Evans îi făcu semn să ridice mâinile.

Bolden atacă.

De-abia intrase în cort când primul glonţ îi atinse urechea lui Morton, iar al doilea îl lovi în umăr. Urlă de durere şi căzu în genunchi. Asta îi salvă viaţa, pentru că următorul glonţ şuieră pe lângă fruntea sa, sfâşiind pânza cortului. Zăcea pe pământ, lângă maşinăria care huruia când apăru cel care trăsese, cu puşca pregătită. Era un bărbat la vreo douăzeci de ani, cu barbă, posac, inexpresiv. Ţinti spre Morton.

Apoi căzu peste maşinărie, iar sângele sfârâi când atinse metalul fierbinte. Sarah stătea în picioare în cort, trăgând cu pistolul o dată, de două ori, de trei ori, coborând braţul de fiecare dată, în timp ce individul se prăbuşea. Ea se întoarse spre Morton.

— Am uitat că ţinteşti bine, spuse el.

— Eşti în regulă? întrebă ea. El încuviinţă din cap. Dar cum se închide chestia asta?

Evans gemu când Bolden intră în el cu forţă. Cei doi se împinseră în pânza cortului, apoi din nou în faţă. Evans îşi lipi ţeava armei de spatele lui Bolden, dar asta nu avu nici un efect. Tot încerca să-l lovească în cap, dar nu reuşea să-i atingă decât spatele. In schimb Bolden părea să încerce să-l scoată pe Evans din cort.

Căzură amândoi la pământ. Maşinăria duduia deasupra lor. Şi atunci Evans înţelese ce încerca să facă Bolden.

Încerca să-l împingă sub placă. Chiar şi de la acea distanţă, Evans simţea cum aerul vibrează intens. Aerul era mult mai fierbinte acolo.

Bolden îl lovi pe Evans în cap şi ochelarii de soare fură proiectaţi sub placă. Se făcură ţăndări instantaneu. Apoi ramele se îndoiră.

Apoi fură pulverizate.

Dispărură fără urmă.

Evans privea îngrozit. Şi, încetul cu încetul, Bolden îl împingea mai aproape de margine, din ce în ce mai aproape...

Evans se zbătu cu o forţă izbucnită brusc din disperare. Lovi cu putere.

Faţa lui Bolden se lipi de metalul fierbinte. Urlă. Obrazul i se înnegrise şi fumega. Evans lovi din nou şi reuşi să iasă de sub el. Se ridică în picioare. Acum se afla deasupra lui Bolden şi-l pocni violent în coaste, cu toată forţa de care fu în stare. încerca să-l omoare.

Asta e pentru Antarctica.

Bolden îl prinse pe Evans de picior la următoarea lovitură şi Evans căzu. Dar în cădere mai lovi o dată, nimerindu-l pe Bolden în cap şi Bolden se rostogoli din cauza impactului.

Se rostogoli sub placă.

Corpul său era pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, începu să tremure, să vibreze. Bolden deschise gura să ţipe, dar nu se auzi nici un sunet. Evans îl mai lovi pentru ultima oară, iar corpul intră în întregime sub placă.

Când Evans se lăsă pe mâini şi genunchi să se uite sub placă, nu mai rămăsese nimic acolo. Doar un firicel de fum înecăcios.

Se ridică şi ieşi.

Jennifer îşi sfâşie bluza cu dinţii şi rupse o bucată de material ca să se bandajeze, uitându-se tot timpul în spate. Nu credea că-i fusese atinsă o arteră, dar avea mult sânge pe un picior, nisipul se umpluse de sânge, iar ea se simţea puţin ameţită.

Trebuia să rămână în gardă, pentru că mai rămăsese un cort şi dacă cei din corturi ar fi apărut acum...

Se răsuci şi-şi ridică pistolul, căci o siluetă apăruse din pădure.

Era John Kenner. îşi coborî arma. Alergă spre ea.

Sanjong trase în geamul din faţa tabloului de bord, dar nu se întâmplă nimic. Geamul nici măcar nu se sparse. Geam antiglonţ, îşi spuse el cu uimire. Tehnicianul dinăuntru îşi ridică privirea, şocat. Dar Sanjong înainta deja spre uşă.

Tehnicianul se repezi spre butoanele de control. Sanjong trase de două ori, o dată nimerindu-l pe tehnician, iar a doua oară ţintind tabloul de comandă.

Dar era prea târziu. în partea de sus a tabloului se aprinseră nişte becuri roşii, unul după altul. Detonările subacvatice începuseră.

Automat, se porni o alarmă puternică, ce semăna cu un claxon de submarin. La celălalt capăt al navei, oamenii ţipau, iar teroarea li se simţea în voce. Aveau şi motive, se gândi Sanjong.

Fusese generat tsunamiul.

Era doar o chestiune de secunde până când îi va lovi.

RESOLUTION BAY
JOI, 14 OCTOMBRIE
4.43 P.M.

Aerul se umplu de zgomot.

Evans ieşi alergând din cort. Chiar în faţa sa îl văzu pe Kenner, care o lua pe Jennifer în braţe. Kenner îi striga ceva, dar Evans nu-l putea auzi. îşi dădu seama vag că Jennifer era plină de sânge. Evans alergă spre jeep, se urcă în el şi îl conduse până lângă Kenner.

Kenner o aşeză pe Jennifer în spate. Respira greu. în faţă o văzură pe Sarah, care-l ajuta pe Morton să se urce în celălalt jeep. Kenner fu nevoit să strige, ca să acopere zgomotul. La început, Evans nu reuşi să înţeleagă.

Apoi îşi dădu seama ce spune Kenner.

— Sanjong! Unde e Sanjong? Evans clătină din cap.

— Morton spune că e mort! Rebelii!

— Eşti sigur?

— Nu!

Kenner se uită în urmă, spre plajă.

— Dă-i drumul!

Sarah era în maşină şi încerca să-l susţină pe Morton şi să conducă în acelaşi timp. Dar fu nevoită să-i dea drumul ca să schimbe viteza şi el căzu, sprijinindu-se de umărul ei. Horcăia,

respira cu dificultate. Sarah bănuia că îi fusese perforat un plămân. Nu se putea concentra, încerca să numere în gând. Presupunea că trecuseră deja zece secunde de la alunecarea de teren.

Ceea ce însemna că aveau cincisprezece secunde ca să urce dealul.

Sanjong sări de pe vas în copacii de pe mal. Se agăţă de câteva frunze şi crengi. Sări pe pământ şi începu să urce dealul frenetic. Oamenii de pe vas îl văzură şi săriră după el, încercând să-l urmeze.

Sanjong bănuia că aveau jumătate de minut până când primul val avea să lovească. Va fi cel mai mic dintre ele, dar tot va ajunge, probabil, la cinci metri înălţime. Creasta care se va sparge de coama dealului ar putea măsura încă cinci metri. Asta însemna că trebuia să urce cel puţin nouă metri pe panta noroioasă în următoarele treizeci de secunde.

Ştia că nu va reuşi.

N-avea cum.

Începu totuşi să urce.

Sarah conducea pe poteca noroioasă, iar jeepul aluneca periculos pe pantă. Morton, care stătea lângă ea, nu scotea nici un cuvânt, iar pielea căpătase o tentă urâtă de albastru-cenuşiu.

— Rezistă, George! Rezistă! Doar puţin! strigă ea. Jeepul se afundă în noroi, iar Sarah gemu, panicată.

Schimbă vitezele, recapătă controlul maşinii şi continuă să urce. în oglinda retrovizoare, îl văzu în urma ei pe Evans.

Număra în gând.

Optsprezece.

Nouăsprezece.

Douăzeci.

Din ultimul cort de pe plajă, doi indivizi înarmaţi cu mitraliere săriră în jeepul rămas. începură să urce dealul în urma lui Evans, deschizând focul asupra lui. Kenner trăgea şi el. Gloanţele spulberară parbrizul lui Evans. Evans încetini.

— Mergi înainte! urlă Kenner. Du-te!

Evans nu vedea clar. Porţiunile din parbriz rămase întregi erau împroşcate cu noroi. îşi mişca încontinuu capul, încercând să vadă drumul din faţa sa.

— Înainte! urlă Kenner. Gloanţele şuierau în jurul lor.

Kenner trăgea în cauciucurile jeepului care-i urmărea. Le nimeri, iar maşina se înclină într-o parte. Cei doi bărbaţi căzură în noroi. Se ridicară cu greu în picioare, şchiopătând. Se aflau la doar patru metri şi jumătate deasupra plajei.

Nu destul de sus.

Kenner privi în urmă, spre ocean.

Văzu valul care venea spre mal.

Era enorm, întins cât vedeai cu ochii, o creastă înspumată, un arc alb care se lăţea pe măsură ce se apropia de plajă. Nu era un val foarte înalt, dar creştea pe măsură ce se apropia de mal, înălţându-se mult, din ce în ce mai mult...

Jeepul se opri.

— De ce te-ai oprit? urlă Kenner.

— Aici se termină căcatul ăsta de drum! strigă Evans. Valul ajunsese la patru metri şi jumătate înălţime.

Cu un vuiet, valul lovi plaja şi se repezi pe ţărm, spre ei.

Evans avu impresia că totul se petrecea cu încetinitorul marele val cu spuma sa albicioasă, care înghiţi nisipul şi reuşi cumva să-şi păstreze creasta în timp ce înainta pe plajă spre junglă, acoperind total verdele pădurii cu alb în timp ce apa clocotea pe culmea dealului, spre ei.

Nu reuşea să-şi desprindă ochii de la el, căci părea să nu slăbească deloc, ci înainta continuu. Puţin mai jos, pe drumul noroios, cei doi bărbaţi se târau, încercând să se îndepărteze de jeep, apoi fură acoperiţi de apa albă şi dispărură.

Valul mai înainta pe creastă încă un metru-un metru şi jumătate, apoi viteza sa scăzu brusc şi începu să se retragă. Cei doi bărbaţi şi maşina lor dispăruseră fără urmă. Copacii din junglă erau dărâmaţi, mulţi dintre ei scoşi din rădăcini.

Valul se retrase înapoi în ocean, din ce în ce mai departe, lăsând să se vadă plaja până spre mare, apoi se stinse, iar oceanul deveni din nou calm.

— Ăsta a fost primul, spuse Kenner. Următoarele or să fie mai mari.

Sarah îl ţinea pe Morton în poziţie verticală, încercând să-i uşureze suferinţa. Buzele lui aveau o culoare groaznică, albăstrie, iar pielea îi era rece, dar părea pe fază. Nu vorbea, dar privea oceanul.

— Rezistă, George, spuse ea.

El dădu din cap. încerca să spună ceva.

— Ce e? Ce vrei să spui?

Îi citi pe buze. Un surâs slab.

N-aş rata asta chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viaţă.

Se porni următorul val.

De la distanţă arăta exact ca primul, dar pe măsură ce se apropia de mal văzură că era în mod evident mai mare şi mult mai lat, iar vuietul cu care se sparse de mal fu ca o explozie. Un zid imens de apă se repezi pe deal spre ei, ajungând mult mai sus decât cel dinainte.

Se aflau la aproape treizeci de metri de val. Apa urcase cam optsprezece metri pe creastă.

— Următorul va fi şi mai mare, spuse Kenner.

Marea rămase calmă câteva minute. Evans se întoarse spre Jennifer.

— Ascultă, vrei să...

Dar ea nu era acolo. O clipă, Evans crezu că ar fi putut să cadă din jeep. Apoi văzu că se prăbuşise la podea, unde zăcea chircită de durere. Chipul şi umărul îi erau scăldate de sânge.

— Jennifer?

Kenner îl prinse pe Evans de mână şi i-o îndepărtă cu blândeţe. Clătină din cap.

— Indivizii ăia din jeep, spuse el. Până atunci s-a simţit bine.

Evans era uimit. Se simţea ameţit. O privi.

— Jennifer?

— Întoarce-te, spuse Kenner. Dacă rezistă, rezistă, dacă nu, nu.

Următorul val venea spre ei.

N-aveau unde să fugă. Ajunseseră la capătul drumului. Erau înconjuraţi de junglă. Aşteptară pur şi simplu şi priviră cum apa se ridică într-un zid terifiant, şuierător deasupra lor. Valul se spărsese deja. Acesta era doar un şuvoi de apă care cuprindea cu repeziciune creasta dealului, dar tot era un zid de apă înalt de doi-trei metri.

Sarah era convinsă că avea să-i înghită pe toţi, dar valul îşi pierdu energia la doar câţiva metri de ei, slăbi şi încetini, apoi alunecă la loc în ocean.

Kenner se uită la ceas.

— Avem câteva minute, spuse el. Să facem tot ce putem.

— Cum adică?

— Adică să urcăm cât mai sus posibil.

— Mai vine un val?

— Pe puţin unul.

— Mai mare?

— Da.

Trecură cinci minute. Se căţărară încă douăzeci de metri pe deal. Kenner ducea în braţe trupul însângerat al lui Jennifer. Aproape că-şi pierduse cunoştinţa. Evans şi Sarah îl ajutau pe Morton, care se mişca extrem de greu. Până la urmă, Evans îl luă pe Morton în spate, ca pe un sac.

— Mă bucur că ai mai slăbit, spuse Evans. Morton nu răspunse, ci îl bătu doar pe umăr. Evans se împleticea pe culme.

Venea următorul val.

Când se retrase, jeepurile dispăruseră. Locul unde parcaseră era presărat cu trunchiuri de copaci scoşi din rădăcini. Se uitară în jos, epuizaţi. începură să se contrazică: ăsta fusese al patrulea sau al cincilea val? Nimeni nu-şi aducea aminte. Hotărâră că trebuie să fi fost al patrulea.

— Ce facem acum? îl întrebă Sarah pe Kenner.

— Urcăm.

După opt minute veni următorul val. Era mai mic decât cel dinaintea sa. Evans era prea obosit ca să facă altceva decât să-l privească. Kenner încerca să oprească sângerarea lui Jennifer, dar pielea ei căpătase o tentă urâtă, cenuşie, iar buzele i se învineţiseră. Pe plajă nu se vedea nici un semn de activitate umană. Corturile dispăruseră. Generatoarele dispăruseră. Nu mai era nimic acolo, în afară de o grămadă de dărâmături, crengi de copac, bucăţi de lemn, alge, spumă.

— Ce e asta? spuse Sarah.

— Ce?

— Strigă cineva.

Priviră spre partea opusă a golfului. Cineva le făcea semne.

— E Sanjong, spuse Kenner. Să fiu al dracu'. Zâmbi. Sper că e destul de deştept ca să rămână acolo unde e. I-ar lua câteva ore să treacă de dărâmăturile astea. Hai să vedem dacă elicopterul mai e unde l-am lăsat sau dacă 1-a luat valul. Apoi mergem după el.

BAZINUL PACIFICULUI

VINERI, 15 OCTOMBRIE

5.04 P.M.

La douăsprezece mii opt sute de kilometri est, în Golden, Colorado, era miezul nopţii, iar computerele Centrului Naţional de Informare Seismică înregistrară o undă seismică atipică dinspre bazinul Pacificului, la nord de Insulele Solomon, de 6,3 grade Richter. Era un cutremur puternic, dar nu neobişnuit de puternic. Datorită caracteristicilor ciudate ale undei, computerul trecu evenimentul în categoria celor „anormale", o denumire asociată frecvent evenimentelor seismice din această parte a lumii, unde se întâlnesc trei plăci tectonice, suprapunându-se în forme neobişnuite.

Computerele CNIS stabiliră că seismul nu avusese acea mişcare lentă asociată cu tsunamiurile, aşa că nu-l trecură în categoria „evenimentelor generatoare de tsunami". Totuşi, în Pacificul de Sud, acest tip de categorizare era reevaluată în urma cutremurului devastator din Noua Guinee din 1998 când avusese loc cel mai distrugător tsunami al secolului — care nu se încadrase în profilul clasic de mişcare lentă, cauzatoare de tsunami. Deci ca măsură de precauţie, computerele transmiseră informaţiile despre cutremur către MORN, Mid-Ocean Relay Network, care opera în Hilo, Hawaii.

După şase ore, balizele detectară o creştere a nivelului oceanului de douăzeci şi doi de centimetri, asociată unei serii de valuri tsunami. Datorită adâncimii mari a apelor oceanului, deseori tsunamiurile produceau creşterea nivelului apei cu doar câţiva centimetri. In acea seară, navele aflate

În zonă nu simţiră nimic în timp ce valurile treceau pe sub ele. Totuşi, balizele le detectară şi dădură alarma.

În Hawaii era miezul nopţii când computerele începură să ţiuie, iar monitoarele să se aprindă. Managerul reţelei, Joe Ohiri, aţipise. Se trezi, îşi turnă o cafea şi cercetă datele. Era clar un profil tipic pentru tsunami, deşi părea să-şi piardă forţa în timp ce traversa oceanul. Desigur, Hawaii se afla pe traiectoria sa, dar valul va lovi malul sudic al insulei, ceea ce era relativ rar. Ohiri calculă rapid forţa valului, rezultatul nu-l impresiona deloc, aşa că trimise o înştiinţare formală către unităţile apărării civile de pe insulele locuite, începea cu „Acesta e un mesaj de informare" şi se termina cu obişnuita atenţionare că alerta se baza pe informaţii preliminare. Ohiri ştia că nimeni nu va lua în

seamă informarea. Anunţă şi centrele de avertizare de pe coasta de vest şi Alaska, pentru că valurile aveau să ajungă pe coastă a doua zi dimineaţa.

După cinci ore, balizele DART din largul coastelor Californiei şi Alaskăi detectară trecerea unei serii de valuri tsunami, dar şi mai slabe ca intensitate. Computerele calculară viteza şi forţa valurilor şi stabiliră că nu se impun măsuri speciale. Asta însemna că mesajul era transmis către staţiile locale ca buletin informativ asupra tsunamiului, nu ca avertisment.

DATORITĂ POZIŢIEI ŞI MAGNITUDINII CUTREMURUL NU A FOST SUFICIENT DE PUTERNIC PENTRU A GENERA UN TSUNAMI CU EFECTE DISTRUGĂTOARE PE RAZA CALIFORNIA-OREGON-WASHINGTON-BRITISH COLUMBIA SAU ALASKA. ÎN UNELE ZONE S-AR PUTEA PRODUCE MICI CREŞTERI ALE NIVELULUI MĂRII.

Kenner, care monitoriza mesajele pe computerul său, clătină din cap când îl citi pe acesta.

— Nick Drake nu va fi prea încântat azi.

Ipoteza lui Kenner era că avuseseră nevoie de generatoarele de cavitaţie pentru a extinde efectul detonărilor subacvatice şi pentru a crea acea dislocare de pământ care ar fi produs un tsunami puternic, care să traverseze oceanul. Le dejucaseră planurile.

După nouăzeci de minute, tsunamiul, acum mult mai slab, lovi plajele Californiei. Fu resimţit ca o serie de cinci valuri, cu o înălţime medie de doi metri, care-i entuziasmară pentru scurt timp pe surferi, dar trecură neobservate de restul lumii.

Kenner fu anunţat cu întârziere că FBI-ul tot încercase să-l contacteze în ultimele douăsprezece ore. Se părea că V. Allen Willy părăsise casa la două dimineaţa, ora locală. Asta însemna la mai puţin de o oră de la evenimentele din Resolution Bay şi cu zece ore înainte de avertizarea de tsunami.

Kenner bănui că Willy se speriase şi nu mai voise să aştepte. Dar era o greşeală importantă şi relevantă. Kenner îl sună pe agent şi începu procedura pentru a obţine lista convorbirilor telefonice ale lui Willy.

Nici unul dintre ei nu primi permisiunea să părăsească insula în următoarele trei zile. Existau formalităţi, formulare, interogatorii. Existau probleme cu tratamentul medical de urgenţă pentru plămânul lui Morton şi hemoragia severă a lui Jennifer. Morton ceruse să fie operat la Sydney, dar nu i se

permise să plece, pentru că în America era declarat dispărut. Deşi se plânse amarnic de doctori, un chirurg foarte bun, şcolit la Melbourne, îi îngriji plămânul în Gareda Town. Dar Jennifer nu-l putuse aştepta pe chirurg; avusese nevoie de trei transfuzii şi de o operaţie de xinci ore pentru a i se extrage glonţul din partea superioară a corpului şi apoi respiră cu ajutorul aparatelor şi se luptă cu moartea în următoarele patruzeci şi opt de ore. Dar la sfârşitul celei de-a doua zile deschise ochii, îşi scoase masca de oxigen şi-i spuse lui Evans, care stătea lângă patul ei:

— Nu mai face mutra asta plouată. Sunt aici, pentru numele lui Dumnezeu.

Vocea îi era slabă, dar zâmbea.

Apoi urmă problema contactului lor cu rebelii. Erau probleme în legătură cu dispariţia unuia dintre ei, celebrul actor Ted Bradley. Cu toţii povestiră ce se întâmplase cu Bradley, dar nu se putea verifica. Aşa că poliţia îi puse să repete povestea.

Şi brusc, din senin, fără nici o explicaţie, li se permise să plece. Actele lor erau în regulă. Li se înapoiară paşapoartele. Nu mai exista nici o problemă. Puteau pleca oricând doreau.

Evans dormi aproape tot drumul spre Honolulu. După ce avionul fu realimentat şi decola din nou, se ridică şi se duse să discute cu Morton şi cu ceilalţi. Morton le explica ce se întâmplase începând cu seara accidentului de maşină.

— În mod evident existau probleme cu Nick şi cu modul în care folosea banii. FNRM nu făcea fapte bune. Nick era foarte furios periculos de furios. M-a ameninţat şi l-am crezut pe cuvânt. Descoperisem legătura dintre organizaţia sa şi FEE, iar el fusese ameninţat, ca să folosesc un eufemism. Kenner credea, ca şi mine, că va încerca să mă ucidă. Ei bine, a şi încercat. Cu fata aia de la cafenea, în acea dimineaţă, în Beverly Hills.

— A, da, îşi aminti Evans. Dar cum ai înscenat accidentul de maşină? A fost incredibil de periculos...

— Ce, mă crezi nebun? spuse Morton. Nu m-am răsturnat cu maşina.

— Ce vrei să spui?

— În noaptea aceea am mers tot înainte.

— Dar... Evans tăcu, clătinând din cap. Nu înţeleg.

— Ba da, înţelegi, spuse Sarah. Pentru că mi-a scăpat mie când vorbeam cu tine, din greşeală. înainte ca George să mă sune şi să-mi spună să-mi ţin gura cu chestia aia.

Atunci îşi aminti. O conversaţie de mai demult. Atunci nu-i acordase mare importanţă. Sarah spusese:

Mi-a spus să cumpăr un nou Ferrari de la un tip din Monterey şi să i-l trimit la San Francisco.

Când Evans se arătase surprins că George cumpărase încă un Ferrari, Sarah replicase:

Ştiu. Câte Ferrari-uri poate folosi un om? Şi ăsta nu pare să se ridice la standardul său obişnuit. Din pozele primite pe e-mail pare în stare jalnică.

Apoi continuase:

Ferrari-ul pe care l-a cumpărat e un 365 GTS Daytona Spider din 1972. Mai are unul, Peter. Parcă ar fi uitat...

— A, ştiam asta, bineînţeles, spuse Morton. Ce risipă de bani! Maşina era o porcărie. Şi apoi a trebuit să aduc cu avionul la Sonoma câţiva recuziteri de la Hollywood, ca să facă praf maşina, să pară totul un accident. în acea noapte au distrus-o, au dus-o pe şosea, au dat drumul la fum...

— Şi tu ai trecut pe lângă resturile unei maşini care se afla deja acolo, spuse Evans.

— Da, spuse Morton, încuviinţând din cap. Am cotit chiar acolo. Am ieşit de pe şosea, m-am urcat pe deal şi m-am uitat la voi.

— Ce nenorocit eşti!

— Îmi pare rău, spuse Morton, dar aveam nevoie de emoţie reală ca să distragem atenţia poliţiştilor de la probleme.

— Ce probleme?

— Una ar fi că motorul era rece ca gheaţa, spuse Kenner. Motorul nu mai funcţionase de zile întregi. Unul dintre poliţişti a observat că era rece când ridicau maşina. S-a întors şi te-a întrebat când a avut loc accidentul şi chestii din astea. Mă temeam că o să-şi dea seama.

— Dar n-a fost aşa, spuse Morton.

— Nu. Ştiau că ceva nu era în regulă. Dar nu cred că au ghicit că era vorba de Ferrari-uri identice.

— Nici un om sănătos la cap, spuse Morton, n-ar distruge intenţionat un GTS 375 din 1972. Chiar dacă e o rablă.

Morton zâmbea, dar Evans se înfuriase.

— Trebuia să-mi spună şi mie cineva...

— Nu, spuse Kenner. Aveam nevoie de tine să-l lucrezi pe Drake. Cum ar fi chestia cu mobilul.

— Ce-i cu ea?

— Microfonul din mobil era de calitate foarte proastă. Trebuia ca Drake să-şi dea seama că iei parte la investigaţie. Voiam să fie sub presiune.

— Ei bine, v-a ieşit. De aceea am fost otrăvit în apartamentul meu, nu-i aşa? spuse Evans. Văd că nu vă deranja să-mi riscaţi viaţa.

— Totul a ieşit bine, spuse Kenner.

— Ai înscenat accidentul de maşină ca să-l presezi pe Drake?

— Şi ca să fiu liber, spuse Morton. Trebuia să mă duc în insulele Solomon şi să aflu ce făceau acolo. Ştiam că Nick a păstrat ce era mai bun pentru sfârşit. Deşi dacă ar fi reuşit să modifice uraganul ăla cea de-a treia inginerie pe care o plănuiseră ca să lovească Miami, ar fi fost spectaculos.

— Du-te-n mă-ta, George, spuse Evans.

— Îmi pare rău că a fost nevoie de asta, spuse Kenner.

— Du-te şi tu în mă-ta.

Apoi Evans se ridică şi se duse în partea din faţă a avionului. Sarah stătea acolo, singură. Era atât de furios încât refuza să-i vorbească. îşi petrecu următoarea oră uitându-se fix pe geam. într-un final, ea începu să-i vorbească pe un ton scăzut şi după o jumătate de oră se îmbrăţişară.

Evans dormi un timp, un somn neliniştit, în timp ce tot corpul îl durea. Nu reuşea să-şi găsească o poziţie confortabilă în care să se poată odihni. Din când în când se trezea ameţit. La un moment dat i se păru că îl aude pe Kenner vorbind cu Sarah.

Să *nu uităm unde trăim,* spunea Kenner. *Trăim pe a treia planetă de la un soare de dimensiuni medii. Planeta noastră are cinci miliarde de ani şi s-a schimbat constant în tot acest timp. Pământul a ajuns acum la a treia atmosferă.*

Prima atmosferă era din heliu şi hidrogen. S-a disipat pe la începuturi, pentru că planeta era foarte fierbinte. Apoi, pe măsură ce pământul se răcea, erupţiile vulcanice au produs o a doua atmosferă, din aburi şi dioxid de carbon. Mai târziu, vaporii de apă au făcut condens, formând oceanele care acoperă cea mai mare parte a planetei. Apoi, acum aproximativ trei miliarde de ani, unele bacterii au ajuns să consume dioxidul de carbon şi

să excrete un gaz foarte toxic, oxigenul. Alte bacterii emiteau nitrogen. Concentraţia acestor gaze în atmosferă a crescut treptat. Organismele care nu s-au putut adapta au pierit.

Între timp, masele de pământ ale planetei, care pluteau pe plăci tectonice uriaşe, au ajuns să se alăture într-o configuraţie care a interferat cu circulaţia curenţilor oceanici. Pentru prima dată, a început să se facă frig. Primul strat de gheaţă a apărut acum două miliarde de ani.

Şi în ultimii şapte sute de mii de ani, planeta noastră s-a aflat într-o eră geologică glaciară, caracterizată prin înaintarea şi retragerea gheţurilor. Nimeni nu ştie sigur de ce, dar la fiecare o sută de mii de ani gheaţa acoperă planeta şi există şi mici puseuri la fiecare douăzeci de mii de ani. Ultima dată, gheţurile au avansat acum douăzeci de mii de ani, aşa că e timpul să se întâmple din nou.

Chiar şi astăzi, după cinci miliarde de ani, planeta a rămas surprinzător de activă. Avem cinci sute de vulcani şi câte o erupţie la două săptămâni. încontinuu se produc cutremure un milion şi jumătate pe an, câte un seism moderat, de 5 grade pe Richter la fiecare şase ore, un cutremur mare la fiecare zece zile. Tsunamiurile traversează Pacificul o dată la trei luni.

Atmosfera noastră e la fel de violentă ca pământul de sub ea. In fiecare clipă se produc o mie cinci sute de furtuni electrice în lume. în fiecare secundă, pământul e lovit de unsprezece fulgere. O tornadă răscoleşte suprafaţa pământului la fiecare şase ore. Şi o dată la patru zile, un ciclon gigantic, de sute de kilometri diametru, se învârte asupj-a oceanului şi creează haos pe pământ.

Maimuţicile astea obraznice care îşi spun oameni nu pot face nimic decât să fugă şi să se ascundă. Pentru maimuţele de care vorbeam, pretenţia că pot stabiliza atmosfera e peste măsură de arogantă. Nu pot controla climatul.

Realitatea e că fug de furtuni.

— Ce facem acum?

— Îţi spun eu ce facem, spuse Morton. Lucrezi pentru mine. O să pun pe picioare o nouă organizaţie ecologistă. Trebuie să mă gândesc la o denumire. Nu vreau una de-aia pretenţioasă, plină de cuvinte ca *internaţional* şi *resurse* şi *apărare* şi *natură* şi *fond* şi *conservare* şi *habitat.* Poţi să faci orice combinaţie cu aceste cuvinte. Fondul Internaţional pentru Conservarea Naturii. Fondul

pentru Apărarea Resurselor Habitatului. Fondul pentru Apărarea Resurselor Internaţionale. Oricum, toate denumirile astea sunt deja adjudecate.

Am nevoie de ceva simplu şi clar. Ceva cinstit. Mă gândeam la o chestie gen: Studiaţi şi Rezolvaţi Problema. Numai că acronimul nu sună bine. Dar poate că ăsta e un avantaj. Vom avea oameni de ştiinţă şi cercetători de teren, economişti şi ingineri şi... un singur avocat.

— Ce-o să facă organizaţia asta?

— Sunt atâtea de făcut! De pildă, nimeni nu ştie să se ocupe de natură. O să punem deoparte mai multe rezervaţii naturale şi o să le conducem prin strategii diferite de management. Apoi vom cere unor echipe din afară să evalueze ce facem acolo şi să modifice strategiile. Apoi o luăm de la capăt. Un proces repetitiv, evaluat din afară. Nimeni n-a mai făcut aşa ceva. Şi la sfârşit vom avea un corp de cunoştinţe despre cum să manageriem diferite tipuri de teren. Nu cum să le conservăm. Nu se pot conserva. Indiferent ce am face, tot se schimbă constant. Dar pot fi manageriate dacă ştii cum. Ceea ce nu ştie nimeni. Asta ar fi un domeniu mare. Managementul sistemelor ecologice complexe.

— Bine...

— Apoi ne vom ocupa de probleme de dezvoltare a lumii. Principala cauză a distrugerii mediului e sărăcia. Cei care mor de foame nu se gândesc la poluare. Se gândesc la mâncare. Jumătate de miliard de oameni din întreaga lume mor de foame chiar în momentul ăsta. Mai mult de jumătate de miliard nu au apă curată. Trebuie să punem la punct sisteme într-adevăr funcţionale, să le testăm, să le verificăm cu oameni din afară şi, dacă sunt eficiente, să le extindem.

— Pare dificil.

— E dificil dacă eşti o agenţie guvernamentală sau un ideolog. Dar dacă vrei doar să studiezi problema şi s-o rezolvi, se poate. Şi va fi în întregime un proiect privat. Fonduri private, teren privat. Fără birocraţi. Administraţia va însemna cinci la sută din personal şi resurse. Toată lumea munceşte pe teren. O să conducem cercetarea ecologistă ca pe o afacere. Şi terminăm cu toate tâmpeniile.

— De ce n-a mai făcut nimeni asta?

— Glumeşti? Pentru că e ceva radical. Hai să recunoaştem, toate organizaţiile acestea ecologiste sunt vechi de treizeci, patruzeci, cincizeci de ani. Au sedii mari, obligaţii mari, personal mult. Poate că trăiesc din vânzarea viselor lor de tinereţe, dar adevărul e că acum fac parte din sistem. Iar sistemul lucrează pentru menţinerea status quo-ului. Aşa este.

— Bine. Şi altceva?

— Evaluarea tehnologiei. Ţările din lumea a treia pot avansa în salturi. Pot sări peste liniile telefonice şi ajunge direct la telefonia mobilă. Dar nimeni nu face o evaluare decentă a tehnologiei, adică ce anume funcţionează şi cum să contrabalansezi deficienţele inevitabile. Energia eoliană e grozavă, dacă nu cumva eşti pasăre. Chestiile alea sunt nişte ghilotine uriaşe pentru păsări. Poate că ar trebui totuşi construite. Dar oamenii nu ştiu cum să gândească aceste lucruri. Fac paradă şi ţin predici. Nimeni nu face teste. Nimeni nu face cercetări de teren. Nimeni nu îndrăzneşte să rezolve problemele pentru că soluţia le-ar putea contrazice filosofia şi pentru majoritatea oamenilor e mai important să se agate de opiniile lor decât să reuşească în lume.

— Serios?

— Crede-mă pe cuvânt. Când vei avea vârsta mea, vei înţelege că aşa e. Apoi cum rămâne cu utilizarea terenurilor în scop recreativ utilizarea terenurilor în multe scopuri? E o fundătură. Nimeni n-a reuşit să-şi dea seama cum se face şi e o problemă atât de spinoasă, atât de dificilă, încât oamenii de treabă renunţă pur şi simplu sau dispar într-un nor de procese. Dar asta nu ajută. Răspunsul se află probabil într-o serie de soluţii. Poate că trebuie să delimităm terenurile în funcţie de utilizarea lor. Dar toată lumea trăieşte pe aceeaşi planetă. Unora le place opera, altora le place Vegasul. Şi sunt mulţi cărora le place Vegasul.

— Mai e ceva?

— Da. Avem nevoie de un mecanism de finanţare a cercetării. In acest moment, oamenii de ştiinţă sunt exact în aceeaşi poziţie ca pictorii renascentişti, cărora patronul le comanda un portret. Şi dacă sunt deştepţi, se asigură că munca lor îl va flata subtil pe patron. Nu pe faţă. Subtil. Acest sistem nu e bun pentru cercetare în acele zone ale ştiinţei care afectează politica. Şi mai rău, sistemul lucrează împotriva rezolvării

problemelor. Pentru că, dacă rezolvi problema, gata cu finanţarea. Şi toate astea trebuie să se schimbe.

— Cum?

— Am câteva idei. Oamenii de ştiinţă să fie orbi la finanţare. Evaluările cercetărilor să fie oarbe. Când avem cercetări importante, care au legătură cu politica, putem lucra cu mai multe echipe la acelaşi proiect. De ce nu, dacă e chiar atât de important? Vom face presiuni asupra modului în care revistele fac publice cercetările. Vom publica articolul *şi* ecourile acestuia în acelaşi număr. Asta va face imediat curăţenie. Va elimina politica din reviste. Redactorii iau de multe ori partea cuiva în anumite probleme. Nişte ticăloşi.

— Altceva? spuse Evans.

— Noi etichete. Dacă îi citeşti pe unii autori, care spun „Suntem de părere că gazele de seră antropogenice şi sulfaţii au o influenţă sesizabilă asupra presiunii nivelului mării", sună ca şi cum s-ar fi dus acolo şi ar fi măsurat ceva. De fapt, n-au făcut decât o simulare. Vorbesc de parcă simulările ar fi date reale. Nu sunt. Asta e o problemă care trebuie rezolvată. Eu aş opta pentru o etichetă pe care să scrie: AVERTISMENT: SIMULARE PE COMPUTER POATE FI ERONATĂ ŞI NEVERIFICABILĂ. Ca pe ţigări. Să punem aceeaşi inscripţie pe articolele din ziare şi într-un colţ, la transmisiile de'ştiri. AVERSTISMENT: SPECULAŢII AR PUTEA FI LIPSITE DE BAZĂ. îţi imaginezi chestii din astea presărate pe primele pagini ale ziarelor?

— Altceva? Acum, Evans zâmbea.

— Mai sunt câteva lucruri, spuse Morton, dar astea ar fi problemele principale. Va fi foarte greu. Va fi o luptă continuă. Vom fi criticaţi, sabotaţi, denigraţi. O să ne insulte groaznic. Sistemului n-o să-i placă. Ziarele vor strâmba din nas. Dar până la urmă o să înceapă să curgă banii, pentru că o să avem rezultate. Apoi o să-şi ţină gura cu toţii. Şi apoi o să fim idolatrizaţi, ceea ce e cel mai mare pericol.

— Şi?

— Atunci eu voi fi mort de mult. Tu şi Sarah veţi fi condus organizaţia de douăzeci de ani. Şi ultima voastră misiune va fi s-o desfiinţaţi, până când nu se transformă într-una dintre acele organizaţii ecologiste bătrâne şi obosite, care scuipă înţelepciuni demodate, irosesc resurse şi fac mai mult rău decât bine.

— Înţeleg, spuse Evans. Şi după ce-o desfiinţăm?

— O să găseşti un tânăr luminat şi o să încerci să-i stârneşti entuziasmul, ca să facă ceea ce e nevoie în viitor.

Evans o privi pe Sarah. Ea ridică din umeri.

— Doar dacă n-ai tu vreo idee mai bună, spuse ea.

Cu jumătate de oră înainte de a ajunge deasupra coastei Californiei, văzură o ceaţă maronie, suspendată deasupra oceanului. Pe măsură ce se apropiau de pământ devenea din ce în ce mai groasă şi mai întunecată. în curând văzură luminile oraşului, care se întindeau pe kilometri întregi. Avea contururi vagi, din cauza atmosferei.

— Arată ca dracu', nu-i aşa? spuse Sarah. Greu de crezut că o să aterizăm în chestia asta.

— Avem multă treabă, spuse Morton. Avionul coborî uşor spre Los Angeles.

MESAJUL AUTORULUI

Un roman ca *State of Fear,* în care sunt exprimate atâtea opinii divergente, îl poate face pe cititor să se întrebe care e poziţia exactă a autorului faţă de aceste probleme. Am citit texte pe probleme de mediu timp de trei ani, ceea ce este în sine un demers riscant. Dar am avut şansa să văd multe date şi să cunosc multe puncte de vedere. Iată la ce concluzii am ajuns:

- Ştim surprinzător de puţine despre tot ce înseamnă mediu, de la istoria sa la starea sa actuală, la cum să-l păstrăm şi protejăm. în toate dezbaterile, părţile implicate supraestimează cunoştinţele existente şi gradul lor de certitudine.
- Dioxidul de carbon din atmosferă e în creştere, iar cauza probabilă e activitatea umană.
- Ne aflăm în plină tendinţă de încălzire, care a început în jurul anului 1850, când am ieşit dintr-o perioadă rece, care a durat patru sute de ani, cunoscută sub numele de „Mica glaciaţiune".
- Nimeni nu ştie în ce proporţie această tendinţă de încălzire este un fenomen natural.
- Nimeni nu ştie în ce proporţie această tendinţă de încălzire se datorează intervenţiei omului.

- Nimeni nu ştie cât se va încălzi clima în secolul următor. Modelele pe computer au variaţii de patru sute la sută, ceea ce e o dovadă *de facto* că nimeni nu ştie. Dar dacă ar trebui să ghicesc adică să fac ce face de fapt toată lumea -, aş spune că va fi o creştere de 0,812436 grade Celsius. Nu există dovezi că presupunerea mea în privinţa viitorului lumii peste o sută de ani e mai exactă sau mai inexactă decât a altora. (Nu putem „evalua" viitorul, aşa cum nu-l putem „prezice". Acestea sunt eufemisme. Nu putem decât să ghicim. Dacă ghicim pe baza unor informaţii, tot ghicit se cheamă.)
- Bănuiesc că o parte din încălzirea observată la suprafaţă poate fi atribuită în cele din urmă activităţii umane. Bănuiesc că principalele efecte produse de om vor proveni din utilizarea terenurilor, iar componenta atmosferică va fi minoră.
- Înainte de a lua decizii costisitoare de politică pe baza modelelor climatice, cred că e rezonabil să cerem ca aceste modele să prezică exact temperaturile pe o perioadă de zece ani. Douăzeci ar fi şi mai bine.
- Mi se pare ciudat să mai crezi în inevitabila criză de resurse, după două sute de ani de astfel de alarme false. Nu ştiu dacă în zilele noastre o astfel de convingere provine mai degrabă din ignorarea istoriei, dogmatism sclerotic, o dragoste nesănătoasă pentru Malthus sau simplă încăpăţânare, dar în mod evident e mereu prezentă în calculele oamenilor.
- Există multe motive de a renunţa la combustibilii fosili, şi asta vom şi face în următorul secol fără legislaţie, stimulente financiare, programe de conservare a carbonului sau jelania interminabilă a negustorilor de frică. Din câte ştiu, nimeni n-a fost nevoit să interzică transportul cu cai la începutul secolului XX.
- Presupun că în anul 2100 oamenii vor fi mult mai bogaţi decât noi, vor consuma mai multă energie, populaţia globală se va reduce şi deci vor exista mai multe spaţii naturale decât avem noi astăzi. Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru ei.

Preocuparea aproape isterică pentru siguranţă din zilele noastre este în cel mai bun caz o irosire a resurselor şi un

ghimpe pentru spiritul uman şi în cel mai rău caz o invitaţie la totalitarism. Educarea publicului e o nevoie urgentă.

Am ajuns la concluzia că cele mai ecologiste „principii" (cum ar fi dezvoltarea ecologică sau principiul precauţiei) au ca efect menţinerea avantajelor economice ale Vestului şi constituie deci o formă modernă de imperialism faţă de lumea în curs de dezvoltare. E un mod elegant de a spune „Noi avem, dar nu vrem să aveţi şi voi, pentru că veţi produce prea multă poluare".

„Principiul precauţiei", corect aplicat, interzice principiul precauţiei. Conţine în sine o contradicţie. Prin urmare, principiul precauţiei nu poate fi niciodată criticat prea aspru.

Cred că oamenii sunt bine intenţionaţi. Dar am un mare respect pentru influenţa corozivă a erorii, distorsionării sistematice a gândirii, pentru forţa raţionalizării, mascarea interesului personal şi pentru inerenta consecinţelor neintenţionate.

Îi respect mai mult pe aceia care-şi schimbă opiniile după ce acumulează informaţii noi decât pe cei care se agaţă de opiniile pe care le au de treizeci de ani. Lumea se schimbă. Ideologii şi fanaticii nu.

În cei peste treizeci şi cinci de ani de la înfiinţarea mişcării ecologiste, ştiinţa a trecut printr-o revoluţie importantă. Această revoluţie a dus la înţelegerea dinamicii nonliniare, sistemelor complexe, teoriei haosului, teoriei catastrofei. A schimbat modul în care gândim evoluţia şi ecologia. Şi totuşi, aceste idei care deja nu mai sunt noi au afectat în mică măsură gândirea activiştilor ecologişti, care par să se fi oprit în mod straniu la conceptele şi retorica anilor '70.

N-avem nici cea mai vagă idee cum ar trebui să păstrăm ceea ce numim „natură" şi cel mai bine ar fi să facem studii de teren şi să învăţăm. Nu am nici un indiciu că se fac astfel de cercetări într-un mod sistematic, raţional şi modest. Prin urmare, nu-mi pun mari speranţe în managementul mediului în secolul douăzeci şi unu. învinuiesc organizaţiile ecologiste la fel de mult ca pe industriaşi şi pe proprietarii exploatărilor miniere. Lăcomia şi incompetenţa dau rezultate similare.

Avem nevoie de o nouă mişcare ecologistă, cu noi obiective şi noi organizaţii. Avem nevoie de mai mulţi oameni care să lucreze pe teren, chiar în natură, şi mai puţin în faţa

computerelor. Avem nevoie de mai mulţi oameni de ştiinţă şi de mult mai puţini avocaţi.

Nu putem spera că vom reuşi să ţinem sub control un sistem atât de complex cum este mediul prin procese. Nu putem decât să-i schimbăm temporar starea de obicei prevenind ceva ceea ce până la urmă înseamnă că nu putem prezice şi deci nu putem controla.

Nimic nu e mai politic decât mediul nostru fizic comun şi nimic nu este mai dezavantajat decât mediul dacă este supus unui singur partid politic. Tocmai pentru că mediul e al tuturor, nu poate fi condus de o singură grupare, conform preferinţelor sale economice sau estetice. Mai devreme sau mai târziu, gruparea din opoziţie va ajunge la putere şi politicile duse până atunci vor fi înlocuite cu politici opuse. Managementul stabil al mediului înseamnă recunoaşterea locului tuturor componentelor: proprietari de snowmobile sau pescari, amatori de motociclism extrem sau escaladă, investitori şi ecologişti. Aceste componente se află la poli opuşi şi nu se poate evita incompatibilitatea dintre ele. Dar rezolvarea unor obiective incompatibile este adevăratul rol al politicii.

Avem o nevoie disperată de un mecanism neutru, care nu ştie de unde este finanţat, care să cerceteze şi să găsească o politică adecvată. Oamenii de ştiinţă sunt mult prea conştienţi de cei pentru care lucrează. Finanţatorii cercetării companii farmaceutice, agenţii guvernamentale sau organizaţii ecologiste se aşteaptă întotdeauna la un anumit rezultat. Finanţarea cercetărilor nu e niciodată deschisă. Oamenii de ştiinţă sunt conştienţi că finanţarea lor e condiţionată de oferirea unor rezultate dezirabile pentru finanţatori. în consecinţă, „studiile" organizaţiilor ecologiste sunt la fel de suspecte şi de pline de erori ca şi cele ale industriei. „Studiile" guvernului sunt la fel de eronate, în funcţie de cine conduce departamentul sau administraţia în acea perioadă. Nici o grupare nu ar trebui să primească permis de liberă trecere.

Ştiu cu certitudine că lumea e prea plină de certitudini.

Personal, îmi face mare plăcere să fiu în mijlocul naturii. Cele mai fericite zile ale anului sunt pentru mine cele petrecute departe de civilizaţie. îmi doresc ca mediul să se păstreze pentru generaţiile următoare. Nu sunt convins că va fi păstrat într-o proporţie suficientă sau cu suficientă pricepere. Am ajuns

la concluzia că printre „exploatatorii mediului" se numără organizaţii ecologiste, guvernamentale şi companii importante. Toate au un palmares la fel de sumbru.

Toată lumea are o agendă politică. în afară de mine.

ANEXA I
De ce ştiinţa politizată e periculoasă

Imaginaţi-vă că s-a formulat o nouă teorie ştiinţifică ce avertizează asupra unei crize iminente şi indică şi o cale de ieşire.

Teoria capătă imediat susţinerea oamenilor de ştiinţă şi politicienilor cunoscuţi, dar şi a personalităţilor din toată lumea. Organizaţii caritabile respectate finanţează cercetările, care sunt organizate de universităţi prestigioase. Criza e frecvent relatată de media. Ştiinţa se predă în sălile colegiilor şi liceelor.

Nu mă refer la încălzirea globală. Mă refer la o altă teorie, care a devenit faimoasă cu un secol în urmă.

Printre susţinătorii săi s-au numărat Theodore Roosevelt, Woodrow Wilson şi Winston Churchill. A fost aprobată de judecătorii Oliver Wendell Holmes şi Louis Brandeis, de la Curtea Supremă, care i-au dat un verdict favorabil. Printre personalităţile care au susţinut-o se află Alexander Graham Bell, inventatorul telefonului, activista Margaret Sânger, botanistul Luther Burbank, Leland Stanford, fondatorul Universităţii Stanford, romancierul H.G. Wells, dramaturgul George Bernard Shaw şi sute de alte nume. Câţiva câştigători ai premiului Nobel au aprobat-o. Cercetarea a fost finanţată de fundaţiile Carnegie şi Rockefeller. A fost construit Institutul Cold Springs Harbor, care se ocupa de cercetare, dar o mare parte din lucrări s-au desfăşurat şi la Harvard, Yale, Princeton, Stanford şi John Hopkins. Au fost emise legi speciale pentru criză din New York până în California.

Aceste eforturi au beneficiat de susţinerea Academiei Naţionale de Ştiinţe, Asociaţiei Medicale Americane şi Consiliului Naţional de Cercetare. Se spunea că dacă ar trăi Iisus, şi el ar fi sprijinit această cauză.

Cercetările, legislaţia şi modelarea opiniei publice în jurul acestei teorii au durat în total aproape jumătate de secol. Cei care s-au opus teoriei au fost reduşi la tăcere şi numiţi

reacţionari, orbi în faţa realităţii sau pur şi simplu ignoranţi. Dar oricum, obiecţiile au fost surprinzător de puţine.

Astăzi, ştim că celebra teorie care s-a bucurat de un asemenea sprijin a fost pseudoştiinţă. Criza la care se referea nu era reală. Iar acţiunile întreprinse în numele acestei teorii au fost incorecte din punct de vedere moral şi legal. Până la urmă, s-au soldat cu milioane de morţi.

Teoria era eugenia, iar povestea ei e atât de groaznică şi pentru cei implicaţi, atât de ruşinoasă încât este rareori pomenită azi. Dar este o teorie pe care orice cetăţean ar trebui s-o cunoască, pentru ca ororile acelea să nu se mai repete.

Teoria eugeniei postula existenţa unei crize a fondului genetic, care va duce la deteriorarea rasei umane. Oamenii superiori nu se înmulţeau la fel de rapid ca aceia inferiori străinii, emigranţii, evreii, adică degeneraţii, inadaptaţii şi „cei cu mintea slabă". Francis Galton, un savant britanic respectat, a speculat de fapt pe acesta temă, dar ideile sale au fost duse mult mai departe decât intenţiona el. Au fost adoptate de către americanii pasionaţi de ştiinţă, dar şi de către cei pe care ştiinţa nu-i interesa, dar care se temeau de emigranţii din rasele inferioare veniţi la începutul secolului XX — „o ciumă umană periculoasă", care reprezentau „un val de imbecili în continuă creştere" şi care poluau partea cea mai bună a rasei umane.

Susţinătorii eugeniei şi cei care se temeau de emigranţi şi-au unit forţele pentru a pune capăt acestui fenomen. Planul lor era să identifice acei indivizi cu mintea slabă evreii erau consideraţi slabi de minte, dar şi mulţi străini, ca şi populaţia de culoare şi să fie opriţi să procreeze prin izolarea lor în instituţii şi sterilizare.

După cum spunea Margaret Sânger: „A-i adopta pe cei care nu sunt buni de nimic pe spinarea celor buni e un act de mare cruzime... pentru posteritate, nu există blestem mai mare decât să-i lăsăm moştenire o populaţie de imbecili aflată în continuă creştere". Ea vorbea şi despre povara de a purta de grijă „acestui balast de deşeuri umane".

Astfel de păreri erau împărtăşite pe scară largă. H.G. Wells se arăta împotriva „unor roiuri needucate de cetăţeni inferiori". Theodore Roosevelt spunea că „Societatea n-are de ce să permită degeneraţilor să se înmulţească". Iată ce spunea Luther Burbank:

„Nu le mai permiteţi infractorilor şi celor slabi să procreeze". George Bernard Shaw arăta că doar eugenia poate salva omenirea.

Această mişcare era rasistă pe faţă, aşa cum o demonstrează texte ca *Valul culorii împotriva supremaţiei albilor în lume,* de autorul american Lothrop Stoddard. Dar în acea perioadă, rasismul era considerat un aspect neglijabil al efortului de a atinge un ţel minunat îmbunătăţirea rasei umane în viitor. Acest concept avangardist a atras cele mai liberale şi mai progresiste minţi ale momentului. California a fost doar unul dintre cele douăzeci şi nouă de state americane care a emis legi ce permiteau sterilizarea, dar a fost unul dintre cele mai entuziaste şi mai încrezătoare în viitor în California au avut loc cele mai multe sterilizări din America.

Cercetările de eugenie au fost finanţate de Fundaţia Carnegie şi mai târziu şi de Fundaţia Rockefeller. Aceasta din urmă a fost atât de entuziasmată, încât chiar şi după ce Germania a devenit centrul eforturilor, ceea ce a dus la gazarea celor internaţi în institute psihiatrice, Fundaţia Rockefeller a continuat să-i finanţeze pe cercetătorii germani la cel mai înalt nivel. (Fundaţia a păstrat discreţia asupra acestui fapt, dar în 1939, cu doar câteva luni înainte de începutul celui de-al doilea Război Mondial, încă finanţau cercetările).

Încă din anii '20, promotorii eugeniei din America erau invidioşi pe germani, care le suilaseră şefia mişcării. Germanii erau admirabil de progresişti. Au folosit case obişnuite, în care erau aduşi cei cu „deficienţe mintale" şi intervievaţi pe rând, apoi trimişi într-o cameră izolată, care era de fapt o cameră de gazare. Acolo au fost gazaţi cu monoxid de carbon, iar trupurile le-au fost arse într-un crematoriu aflat pe aceeaşi proprietate.

Până la urmă, programul a fost extins la o reţea vastă de lagăre de concentrare, situate lângă staţii de cale ferată, ceea ce permitea transportul eficient şi exterminarea a zece milioane de indezirabili.

După cel de-al doilea război mondial, nimeni n-a mai fost adeptul eugeniei şi nimeni nu mai recunoştea că fusese vreodată. Biografii celor puternici şi admiraţi nu au insistat pe atracţia pe care această filosofie o exercitase asupra subiecţilor lor şi uneori n-au menţionat-o deloc. Eugenia a încetat să mai fie

discutată în şcoli, deşi există voci care susţin că ideile de acest fel continuă să fie promovate, într-o formă mascată.

Dar în retrospectivă, trei probleme se demarcă. în primul rând, în ciuda construirii laboratorului Cold Springs Harbor, în ciuda eforturilor din universităţi şi pledoariilor avocaţilor, nu s-a demonstrat nici o bază ştiinţifică a eugeniei. De fapt, pe vremea aceea nimeni nu ştia ce înseamnă o genă. Mişcarea a reuşit să meargă înainte pentru că utiliza termeni vagi, pe care nu-i definea niciodată riguros. „Minte slabă" putea însemna orice, de Ia sărăcie la analfabetism sau epilepsie. în mod similar, nu exista nici o definiţie clară a termenilor „degenerat" sau „inadaptat".

În al doilea rând, mişcarea de susţinere a eugeniei a fost de fapt un program social care se pretindea ştiinţific. A fost alimentată de rasism, teama oamenilor de emigranţi şi îngrijorarea că ţara sau cartierul lor se va umple de indezirabili. încă o dată, terminologia vagă a contribuit la ascunderea situaţiei reale.

Al treilea şi cel mai tulburător fapt este că nici în Statele Unite, nici în Germania, comunitatea ştiinţifică nu a organizat nici un protest coerent. Ba chiar dimpotrivă. în Germania, oamenii de ştiinţă s-au implicat imediat în acest program. Cercetătorii germani din zilele noastre au studiat documentele naziştilor din anii '30. Se aşteptau să găsească directive trasate oamenilor de ştiinţă, în care să li se spună cum să cerceteze. Dar n-a fost nevoie de asta. Aşa cum spune Ute Deichman, „Oamenii de ştiinţă, inclusiv cei care nu erau membri ai partidului [nazist], s-au implicat, pentru a obţine finanţare pentru munca lor, prin comportamentul lor modificat şi cooperarea directă cu statul". Deichman vorbeşte despre „rolul activ al oamenilor de ştiinţă în ceea ce priveşte doctrina rasială a naziştilor... căci [cercetarea] avea ca scop confirmarea doctrinei rasiale... documentele nu indică existenţa unor presiuni din afară". Oamenii de ştiinţă germani şi-au adaptat interesele de cercetare la noua politică. Şi cei care nu s-au adaptat au dispărut.

Cel de-al doilea exemplu de ştiinţă politizată este diferit, dar exemplifică riscul unei ideologii guvernamentale care controlează ştiinţa şi al unei media tolerante, care promovează concepte false. Trofim Denisovici Lisenko a fost un ţăran care şi-

a făcut singur publicitate şi despre care se spunea că „a rezolvat problema fertilizării terenurilor fără îngrăşăminte şi minerale". In 1928, a pretins că a inventat o procedură numită vernalizare, prin care seminţele erau umezite şi răcite, pentru a îmbunătăţi culturile.

Metodele lui Lisenko nu au fost niciodată verificate riguros, dar pretenţia sa că seminţele astfel tratate îşi transmiteau mai departe caracteristicile reprezentau un reviriment al ideilor lamarckiene, într-o perioadă în care toată lumea îmbrăţişase genetica mendeliană. Iosif Stalin a fost atras de ideile lamarkiene, care promiteau un viitor eliberat de constrângerile ereditare; de asemenea, îşi dorea să crească producţia agricolă. Lisenko a promis că le rezolvă pe amândouă şi a devenit răsfăţatul presei sovietice, care căuta poveşti despre ţărani deştepţi care au inventat proceduri revoluţionare.

Lisenko a fost prezentat ca un geniu şi a muls cât a putut această celebritate. Se pricepea foarte bine să-şi denunţe adversarii. A folosit chestionare date fermierilor, pentru a dovedi că vernalizarea duce la creşterea producţiei la hectar, evitând astfel testarea directă a metodei. Datorită valului de entuziasm şi susţinerii statului, a avut o ascensiune rapidă. în 1937 ajunsese deja membru al Sovietului Suprem.

In acel moment, Lisenko şi teoriile sale dominau deja biologia din Rusia. Consecinţele au fost foametea care a ucis milioane de oameni şi epurările în urma cărora sute de savanţi sovietici au fost trimişi în gulag sau în faţa plutoanelor de execuţie. Lisenko ataca dur genetica până la urmă catalogată ca „pseudoştiinţă burgheză" şi interzisă în 1948. Ideile lui Lisenko nu au avut niciodată vreo bază şi totuşi el a condus cercetarea sovietică timp de treizeci de ani. Anii '60 au pus capăt erei Lisenko, dar biologia rusă încă nu şi-a revenit total de pe urma ei.

Acum suntem implicaţi într-o nouă mare teorie, care beneficiază iarăşi de sprijinul politicienilor, oamenilor de ştiinţă şi vedetelor din toată lumea. Teoria e din nou promovată de fundaţii importante. Cercetarea se defăşoară iar la universităţi prestigioase. Iar sunt emise legi şi programe sociale în numele său. Iar există puţini critici, care sunt priviţi cu ostilitate.

Măsurile care s-au luat nu se bazează nici de această dată pe fapte sau adevăruri ştiinţifice. Grupările care au de fapt alte programe se ascund iarăşi în spatele unei mişcări care pare

nobilă. Pretenţiile de superioritate morală sunt folosite iar pentru a justifica măsuri extreme. Faptul că unii oameni au de suferit e iar ignorat, căci se spune că o cauză abstractă e mai măreaţă decât orice consecinţe asupra oamenilor. Termeni vagi precum *dezvoltare durabilă* şi *justiţie ecologică* care nu au o definiţie unanim acceptată sunt folosiţi iar în folosul noii crize.

Nu susţin că încălzirea globală e acelaşi lucru cu eugenia. Dar asemănările nu sunt superficiale. Şi susţin că dezbaterile deschise şi sincere asupra datelor şi problemelor sunt blocate. Revistele ştiinţifice de prim rang au luat o atitudine fermă în favoarea încălzirii globale ceea ce, după părerea mea, nu trebuia să se întâmple. In aceste condiţii, orice om de ştiinţă care are îndoieli va înţelege că trebuie să le păstreze pentru el.

O dovadă a acestui embargo este faptul că mulţi dintre cei care critică deschis încălzirea globală sunt profesori retraşi din activitate. Aceştia nu mai caută finanţări şi nici nu mai dau cu ochii de colegii ale căror finanţări şi şanse în carieră ar putea fi compromise de criticile lor.

In ştiinţă, bătrânii sunt de regulă cei care greşesc. Dar în politică, bătrânii sunt înţelepţi, sunt în favoarea prudenţei şi deseori au dreptate.

Trecutul convingerilor umane e o poveste plină de învăţăminte. Am ucis mii de semeni pentru că am crezut că au semnat un pact cu diavolul şi au devenit vrăjitori. încă ucidem peste o mie de oameni în fiecare ani, pentru vrăjitorie. în opinia mea, omenirea are o singură şansă de a ieşi din ceea ce Cari Sagan numea „lumea bântuită de demoni" a trecutului nostru. Şansa aceea este ştiinţa.

Dar, după cum spunea Alston Chase, „când căutarea adevărului e confundată cu o cauză politică, atunci calea spre cunoaştere se reduce la lupta pentru putere".

Acesta este pericolul cu care ne confruntăm în acest moment. De aceea, combinaţia dintre ştiinţă şi politică e una proastă, cu un trecut pe măsură. Trebuie să ne reamintim trecutul şi să ne asigurăm că ceea ce prezentăm lumii drept cunoaştere să fie dezinteresat şi cinstit.

ANEXA II
Sursele datelor pentru grafice

Datele despre temperatura globală provin de la Institutul Goddard de Ştiinţe Spaţiale, Universitatea Columbia, New York (GISS); setul de date Jones et al. provine de la Departamentul de Cercetare a Climatului, Universitatea East Anglia, Norwich, Marea Britanie (CRU), iar Global Historical Climatology Network (GHCN) este întreţinută de National Climatic Data Center (NCDC) şi Carbon Dioxide Information and Analysis Center (CDIAC), de la Laboratorul Naţional Oak Ridge, Oak Ridge, Tennessee.

Datele GISS nu sunt uşor de găsit pe pagina de web a site-ului lor, dar se pot accesa la gistemp/station data/.

Setul de date Jones a fost măsurat de P.D. Jones, D.E. Parker, T.J. Osborn şi K.R. Briffa, în 1999. Anomalii termice globale şi emisferice măsurători terestre şi marine. In: *Tendinţe: Un compendiu de date asupra schimbărilor globale,* Carbon Dioxide Information and Analysis Center, Laboratorul naţional Oak Ridge, Departamentul de stat pentru energie, SUA, Oak Ridge, Tennessee.

Global Historical Climatology Network este întreţinută la NCDC şi CDIAC al Laboratorului naţional Oak Ridge. Adresa paginii lor de internet este http://cdiac.esd.ornl.gov/ghcn/ghcn.html.

Datele asupra temperaturii din Statele Unite provin din United States Historical Climatology Network (USHCN), întreţinută la NCDC şi CDIAC al Laboratorului naţional Oak Ridge, care susţine: „Recomandăm utilizarea USHCN de câte ori e posibil pentru analiza pe termen lung a climatului..."

Adresa paginii de internet a USHCN este http://www.ncdc.noaa.gov/oa/climate/research/ushcn.html.

Autorii setului de date sunt D.R. Easterling, T.R. Karl, E.H. Mason, RY. Hughes, D.P. Bowman, R.C. Daniels şi T.A. Boden, 1996, *United States Historical Climatology Network (USHCN), Temperatura lunară şi cantităţi de precipitaţii.* ORNL/ CDIAC-87, NDP-019/R3, Carbon Dioxide Information and Analysis Center, Laboratorul naţional Oak Ridge, Oak Ridge, Tennessee.

Graficele sunt realizate în Microsoft Excel pe baza datelor tabelare prezentate pe site-uri.

Imaginile din satelit sunt de la NASA (http://datasystem.earthkam.ucsd.edu). Imaginea globului pământesc de pe pagina de titlu şi de la începutul părţilor cărţii

e adaptată după NASA (http://earthobservatory.nasa.gov/Observatory/Datasets/tsurf.tovs.html).

BIBLIOGRAFIE

Urmează o listă de cărţi şi articole care mi-au fost foarte utile pentru pregătirea acestui roman. Textele lui Beckermah, Chase, Huber, Lomborg şi Wildavsky mi s-au părut deosebit de revelatoare.

Ştiinţa mediului este un domeniu supus contradicţiilor şi intens politizat. Cititorul nu ar trebui să pornească de la premisa că toţi autorii prezentaţi mai jos sunt de acord cu punctele de vedere exprimate în această carte. Dimpotrivă, foarte mulţi le dezaprobă cu tărie. Prezint aceste titluri pentru a veni în sprijinul cititorilor care vor să-mi analizeze gândirea şi să tragă propriile concluzii.

Schimbările climatice abrupte: surprize inevitabile (Raportul Comisiei pentru Schimbările Climatice Abrupte, Consiliul Naţional de Cercetare), National Academy Press, Washington DC, 2002. Textul ajunge la concluzia că schimbările climatice abrupte ar putea avea loc cândva în viitor, fiind generate de mecanisme încă neînţelese şi că până atunci e nevoie de mai multă cercetare. în mod evident, nimeni nu poate aduce obiecţii la această concluzie.

Aber, John D., Jerry M. Melillo, *Terrestrial Ecosystems,* Harcourt Academic Press, San Francisco, 2001. Un manual standard.

Adam, Barbara, Ulrich Beck şi Jost Van Loon, *The Risk Society and Beyond,* Sage Publications, Londra, 2000.

Altheide, David L., *Creating Fear, News and Construction of Crisis,* Aldine de Gruyter, New York, 2002. O carte despre frică şi amploarea pe care a căpătat-o în viaţa publică. Mult prea lungă şi redundantă, dar cu un subiect de o mare importanţă. Unele analize statistice sunt uimitoare.

Anderson, J.B., Andrews, J.T., „Constrângeri radiocarbonice în privinţa avansării şi retragerii stratului de gheaţă în Marea Weddell, Antarctica", în *Geology* 27, 1999, 179-82.

Anderson, Terry L., Leal, Donald R., *Free Market Environmentalism,* Palgrave (St. Martin's Press), New York,

2001. Autorii susţin că modul în care guvernul a administrat resursele mediului a avut rezultate slabe în fosta Uniune Sovietică, dar şi în democraţiile occidentale. Argumentează în favoarea superiorităţii managementului privat al resurselor mediului, bazat pe legile pieţei. Mai ales studiile de caz prezentate sunt interesante.

Arens, Williams, *The Man-Eating Myth,* Oxford, New York, 1979.

Arquilla, John, Ronfeldt, David, ed., *In Athena's Camp: Preparing for Conflict in the Information Age,* National Defense Institute, Santa Monica, California, 1997. Vezi mai ales partea a III-a, despre războiul de reţea şi implicaţiile sale.

Aunger, Robert, *Darwinizing Culture,* Oxford University Press, New York, 2000. Vezi mai ales ultimele trei capitole, care distrug conceptul de meme, foarte la modă. E cel mai bun exemplu al modului în care anumite idei pseudoştiinţifice la modă câştigă teren în faţa argumentelor preexistente care dovedesc că sunt lipsite de fundament. Lucrarea e un model de exprimare a unui dezacord ferm, fără vreun atac la persoană.

Beck, Ulrich, *Risk Society: Towards a New Modernity,* tradusă de Mark Ritter, Sage, Londra, 1992. Această lucrare foarte influentă a unui sociolog german include o redefinire fascinantă a statului modern ca protector în faţa societăţii industrializate şi nu ca bază pentru aceasta.

Beckerman, Wilfred, A *Poverty of Reason: Sustainable Development and Economic Growth,* Independent Institute, Oakland, California, 2003. O critică scurtă, plină de spirit şi dură a ideilor de durabilitate, schimbare climatică şi a principiului precauţiei, scrisă de un economist de la Oxford, fost membru al Comisiei Regale pentru Poluarea Mediului, căruia îi pasă mai mult de săracii acestei lumi decât de egourile elitiste ale ecologiştilor occidentali. O lucrare bine argumentată şi antrenantă.

Bennett, W. Lance, *News: The Politics of Illusion,* AddisonWesley, New York, 2003.

Black, Edwin, *War Against the Weak: Eugenics and America's Campaign to Create a Master Race,* Four Walls, New York, 2003. Istoria mişcării de promovare a eugeniei nu e deloc plăcută şi poate de aceea majoritatea lucrărilor o prezintă neclar. Această carte e admirabil de limpede.

Bohm, R. „Eroarea urbană în măsurătorile temperaturii studiu de caz al oraşului Viena, Austria", *Climatic Change* 38, 1998, 113-28.

Braithwaite, Roger J. „Echilibrul masei gheţarilor: Primii cincizeci de ani de monitorizare internaţională", *Progress in Phsysical Geography* 26, nr.l, 2002, 76-95.

Braithwaite, R.J., Zhang, Y, „Relaţiile dintre variabilitatea interanuală a echilibrului masei gheţarilor şi climat", *Journal of Glaciology* 45, 2000, 456-62.

Briggs, Robin, *Witches and Neighbors: The Social and Cultural Context of European Witchcraft,* Harper Collins, New York, 1996.

Brint, Steven, „Profesioniştii şi economia cunoaşterii: Regândirea teoriei societăţii postindustriale", *Current Sociology* 49, nr. 1, iulie 2001, 101-32.

Brower, Michael, Warren, Leon, *The Consumer's Guide to Effective Environmental Choices: Practical Advice from the Union of Concerned Scientists",* Three Rivers Press, New York, 1999. De mare interes pentru sfaturile asupra deciziilor obişnuite: hârtie sau pungi de cumpărături de plastic, pânză contra scutece de unică folosinţă. Pe subiectele mai vaste, analiza e extrem de vagă şi exemplifică dificultăţile de a stabili ce înseamnă „dezvoltarea durabilă", remarcate de Wilfred Beckerman.

Carson, Rachel, *Silent Spring,* Houghton Mifflin, Boston, 1962. Sunt destul de în vârstă ca să-mi aduc aminte că am citit acest text poetic şi convingător cu entuziasm şi îngrijorare când a fost publicat pentru prima oară; chiar şi atunci era evident că va schimba lumea. Odată cu trecerea timpului, lucrarea lui Carson pare mai slabă şi mai evident polemică. Ca să vorbim sincer, o treime este corectă, iar două treimi greşită. Lui Carson ar trebui să i se impute mai ales promovarea ideii că majoritatea cazurilor de cancer sunt cauzate de mediu. Această frică este încă împărtăşită pe scară largă, după câteva decade.

Castle, Terry, „O nebunie contagioasă", în Chandler, Davidson, Harootunian, *Questions of Evidence.*

Chandler, James, Davidson, Arnold I., Harootunian, Harry, *Questions of Evidence: Proof, Practice and Persuasion Across the Discipline,* University of Chicago Press, Chicago, 1993.

Changnon, Stanley A., „Efectele vremii generate de El-Nino în 1997-98 în Statele Unite", *Bulletin of American Meteorologicul Society* 80, nr. 9, 1999, 11819/28.

Chapin, F. Stuart, Matson, Pamela A., Mooney, Harold A., *Principles of Terrestrial Ecosystems Ecology,* Springer-Verlag, New York, 2002. Mai clar şi mai plin de detalii tehnice decât majoritatea textelor ecologiste.

Chase, Alston, *In a Dark Wood: The Fight over Forests and the Myths of Nature,* Transaction Publishers, New Brunswick, 2001. O lectură esenţială. Această carte este istoria conflictului pentru pădurile din nord-vest, o poveste tristă, sumbră. Autorul, fost profesor de filosofie, este unul dintre puţinii autori din domeniul ecologiei care arată o umbră de interes faţă de idei de unde vin, ce consecinţe au avut în trecut şi deci ce consecinţe ar putea avea acum. Chase pune în discuţie noţiuni ca viziunea mistică asupra naturii şi echilibrului natural, din punct de vedere ştiinţific, dar şi filosofic. Vorbeşte cu dispreţ despre simţul comun şi salata de atitudini pe care o numeşte „cosmologie californiană". Cartea e lungă şi uneori bate câmpii, dar e o lectură extrem de satisfăcătoare.

Chase, Alston, *Playing God in Yellowstone: The Destruction of America's First National Park,* Atlantic, New York, 1986. O lectură esenţială. Probabil prima şi cea mai clară critică la adresa convingerilor ecologiste aflate într-o permanentă schimbare şi a consecinţelor practice. Oricine crede că ştim să administrăm zonele naturale trebuie să citească această poveste revelatoare a administrării defectuoase, timp de un secol, a parcului Yellowstone, primul parc naţional. Textul lui Chase a fost atacat dur, dar din câte ştiu eu, niciodată cu argumente serioase.

Chen, L., Zhu, W., Zhou, X., Zhou, Z., „Caracteristicile efectului de insulă în Shanghai şi posibilele sale mecanisme". *Advances in Atmospheric Sciences,* 20, 2003, 991-1001.

Choi, Y, Jung, H.-S., Nam, K.-Y., Kwon, W.-T., „Corectarea erorii urbane în înregistrarea temperaturii la suprafaţă din Coreea de Sud, 1968-69", *International Journal of Climatology* 23, 2003, 577-91.

Christianson, Gale E., *Greenhouse: The 200-Year Story of Global Warming,* Penguin, New York, 1999.

Chylek, P., Box, J.E., Lesins, G., „încălzirea globală şi stratul de gheaţă din Groenlanda", *Climatic Change* 63, 2004, 201-21.
Comiso, J.C., „Variaţii şi tendinţe în temperaturile de la suprafaţa Antarcticii, după măsurători *in situ* şi ale sateliţilor cu infraroşu", *Journal of Climate* 13, 2000, 1674-96.
Cook, Timothy E., *Governing with the News: The News Media as a Political Institution,* University of Chicago Press, Chicago, 1998.
Cooke, Roger M., *Experts in Uncertainty,* Oxford University Press, New York, 1991.
Davis, Ray Jay şi Lewis Grant, *Weather Modification Technology and Law,* Westview Press, Boulder, 1978. Lucrare de interes exclusiv istoric.
Deichmann, Ute, *Biologist Under Hitler,* Harvard University Press, Cambridge, 1996. Dificilă ca structură, tulburătoare în conţinut.
Doran, P.T., Priscu, J.C., Lyons, W.B., Walsh, J.E., Fountain, A.G., McKnight, D.M., Moorhead, D.L., Virginia, R.A., Wall, D.H., Clow, G.D., Fritsen, C.H., McKay, CP., şi Parsons, A.N., „Clima Antarcticii se răceşte. Răspunsul ecosistemului terestru", *Nature* 415, 2002, 517-20.
Dorner, Dietrich, *The Logic of Failure: Recognizing and Avoiding Error in Complex Situations,* Perseus, Cambridge, 1998. Ce-i împiedică pe oameni să administreze cu succes mediul natural şi alte sisteme complexe? Zeci de savanţi şi-au exprimat părerile nefondate. Dorner, psiholog cognitivist, a făcut experimente şi a aflat. A folosit simulări pe computer ale unor medii complexe şi a invitat o serie de intelectuali să aducă îmbunătăţiri situaţiei. Adesea, situaţia se agrava. Cei care s-au descurcat bine s-au informat înainte de a acţiona, au gândit sistemic, au urmărit constant evoluţia şi şi-au corectat adesea modul de acţiune. Cei care nu s-au descurcat s-au agăţat de teoriile lor, au acţionat prea repede, nu s-au corectat şi au dat vina pe alţii când situaţia s-a înrăutăţit. Dorner trage concluzia că eşecurile noastre în managerierea sistemelor complexe nu se datorează faptului că ne lipsesc anumite abilităţi. Sunt mai degrabă o reflectare a proastelor obiceiuri ale gândirii şi ale comodităţii în acţiune.
Dowie, Mark, *Losing Ground: American Environmentalism at the Close of the Twentieth Century,* MIT Press, Cambridge,

1995. Fostul editor al *Mother Jones* a ajuns la concluzia că mişcarea ecologista americană şi-a pierdut relevanţa din cauza compromisului şi capitulării. Bine scrisă, dar slab documentată, cartea e mai interesantă pentru atitudinea pe care se bazează o atitudine intransigentă, dar care rareori precizează ce soluţii ar fi satisfăcătoare. Asta face ca lucrarea să fie neştiinţifică în opinii şi implicaţii şi deci cu atât mai interesantă.

Drake, Francés, *Global Warming: The Science of Climate Change,* Oxford University Press, New York, 2000. Acest rezumat pentru studenţi, bine scris, poate fi citit de oricine e interesat.

Drucker, Peter, *Post-Capitalist Society,* Harper Business, New York, 1993.

Eagleton, Terry, *Ideology: An Introduction,* Verso, New York, 1991.

Edgerton, Robert B., *Sick Societies: Challenging the Myth of Primitive Harmony,* Free Press, New York, 1992. Un excelent rezumat al dovezilor ce contrazic conceptul de „sălbatic nobil", care ridică şi întrebarea dacă toate culturile adoptă credinţe şi practici dezadaptative. Autorul e de părere că da. Lucrarea atacă şi noţiunea la modă în mediul academicde rezolvare „inconştientă" a problemelor, care porneşte de la premisa că societăţile primitive acţionează într-o manieră sănătoasă din punct de vedere ecologic, chiar dacă în aparenţă par distructive şi risipitoare. Edgerton susţine că nici vorbă de aşa ceva chiar sunt distructive şi risipitoare.

Edwards, Paul N., Schneider, Stephen, „Raportul IPCC 1995: Consens larg sau «Curăţare ştiinţifică»?", *EcoFable / Ecoscience* 1, nr. 1, 1997, 3-9. O argumentaţie plină de spirit în favoarea schimbărilor aduse raportului IPCC din 1995 de către Ben Santer. Totuşi, articolul se concentrează pe controversa rezultată şi nu discută în detaliu ce schimbări s-au adus textului. Prin urmare, articolul vorbeşte despre controversă fără a-i analiza natura.

Einarsson, Porleifur, *Geology oflsland,* Mal og menning, Reykjavfk, 1999. Cu siguranţă una dintre cele mai clare lucrări de geologie scrise vreodată. Autorul este profesor de geologie la Universitatea Islandeză.

Etheridge, D.M. et al., „Schimbări naturale şi antropogene în dioxidul de carbon din atmosferă în ultimii 1000 de ani, de la aer la gheaţa din Antarctica", în *Journal of Geophysical Research* 101, 1996, 4115-28.

Fagan, Brian, *The Little Ice Age: How Climate Made History 1300-1850,* Basic Books, New York, 2000. Experienţa noastră în ceea ce priveşte climatul se limitează la durata vieţii noastre. Gradul în care climatul a înregistrat variaţii în trecut şi chiar în trecutul foarte îndepărtat este greu de conceput. Această carte, a unui arheolog care scrie foarte bine, prezintă foarte clar, cu ajutorul detaliilor istorice, cât de cald sau de rece a fost în ultimul mileniu.

Feynman, Richard, *The Character of Physical Law,* MIT Press, Cambridge, 1965. Feynman exemplifică rigoarea gândirii în fizică prin comparaţie cu subiectivitatea laxă din domenii ca ecologia sau cercetarea climatului.

Finlayson-Pitts, Barbara J., Pitts, James N. Jr., *Chemistry of the Upper and Lower Atmosphere: Theory, Experiments and Applications,* Academic Press, New York, 2000. O lucrare clară, care poate fi citită de oricine are cunoştinţe ştiinţifice solide.

Fisher, Andy, *Radical Ecopsychology: Psychology in the Service of Life,* State University of New York Press, Albany, New York, 2002. O lucrare uimitoare a unui psihoterapeut. După părerea mea, cea mai mare problemă a tuturor observatorilor lumii este de a determina dacă percepţiile lor sunt reale şi verificabile sau dacă sunt doar proiecţii ale sentimentelor lor. Această carte spune că asta nu contează. Lucrarea constă aproape în întregime în opinii lipsite de substanţă despre natura umană şi interacţiunea noastră cu lumea naturală. Anecdotică, egocentrică şi complet tautologică, lucrarea e un exemplu excelent de fantezie necenzurată. Poate servi drept model pentru o întreagă serie de texte asemănătoare, în care exprimarea propriilor sentimente este prezentată drept fapt.

Flecker, H., Cotton, B.C., „Muşcăturile fatale ale caracatiţelor", *Medical Journal of Australia 2,* 1955, 329-31.

Forrester, Jay W., *Principles of Systems,* Wright-Allen Press, Waltham, 1971. Forrester va fi recunoscut într-o bună zi ca unul dintre cei mai importanţi oameni de ştiinţă ai secolului XX. Este unul dintre primii şi cu siguranţă cel mai

influentcercetători care au simulat sisteme complexe pe computer. A făcut studii revoluţionare pe teme diverse, de la comportamentul high-tech corporatist până la evoluţia urbană şi a fost primul care a intuit cât de greu este să administrezi sistemele complexe. Munca lui a inspirat încercările de a reproduce lumea, care au devenit apoi *Limitele cunoaşterii,* ale Clubului de la Roma. Dar Clubul nu a înţeles principiile fundamentale pe care s-a bazat cercetarea lui Forrester.

Forsyth, Tim, *Criticai Political Ecology: The Politics of Environmental Science,* Routledge, New York, 2003. O analiză atentă, dar adesea critică a ortodoxismului ecologist, făcută de un profesor de ecologie şi dezvoltare de la London School of Economics. Lucrarea conţine cele mai multe detalii revelatoare pe care le-am citit vreodată, inclusiv consecinţele accentului pus de IPCC pe modelele pe computer (în contrast cu alte tipuri de date) şi întrebarea dacă este util ca efectele din mediu să fie considerate „globale". Totuşi, autorul foloseşte mult critica postmodernă a ştiinţei şi se referă deci la anumite „legi" ale ştiinţei, cărora puţini oameni de ştiinţă le-au acordat acest statut.

Freeze, Allan R., *The Environmental Pendulum: A Quest for the Truth about Toxic Chemicals, Human Health, and Environmental Protection,* University of California Press, Berkeley, California, 2000. Un profesor universitar cu experienţă de teren în lucrul cu deşeuri toxice a scris o carte ciudată, dar bine informată, în care îşi expune în detaliu experienţele şi opiniile. Una dintre puţinele cărţi scrise de o persoană necalificată academic, dar cu experienţă de teren. Opiniile sale sunt complexe şi uneori par contradictorii. Dar aşa e realitatea. Furedi, Frank, *Cluture of Fear: Risk-taking and the Morality ofLow Expectation,* Continuum, New York, 2002. Pentru că societăţile occidentale devin din ce în ce mai bogate şi mai sigure, iar speranţa de viaţă a crescut constant, ne-am putea aştepta ca populaţia să fie mai relaxată şi mai liniştită. Dar s-a întâmplat exact invers: societăţile occidentale au fost cuprinse de panică şi au căpătat o teamă isterică de riscuri. Pattern-ul se regăseşte în toate domeniile de la problemele ecologice până la

supravegherea din ce în ce mai strictă a copiilor. Această lucrare, scrisă de un sociolog britanic, explică de ce.

Gelbspan, Ross, *The Heat Is On: The Climate Crisis, the CoverUp, the Prescription,* Perseus, Cambridge, 1998. Un reporter care a scris foarte mult despre probleme de mediu prezintă foarte bine scenariile apocaliptice. Penn şi Teller au vorbit despre el în termeni scatologici.

Gilovitch, Thomas, Griffin, Dale, Kahneman, Daniel, ed., *Heuristics andBiases: The Psychology of Intuitive Judgement,* Cambridge University Press, Cambridge, 2002. Psihologii au adunat un corp substanţial de date experimentale asupra deciziilor umane încă din anii 1950. Cartea le reia şi constituie o lectură esenţială pentru oricine vrea să înţeleagă cum se iau deciziile şi ce gândesc oamenii despre deciziile altora, întregul volum e captivant (deşi uneori descurajant), iar articolele care pot suscita un interes special sunt prezentate separat.

Glassner, Barry, *The Culture of Fear,* Basic Books, New York, 1999. Demască traficul de frică pe un ton precis şi calm.

Glimcher, Paul W., *Decisions, Uncertainty, and the Brain,* MIT Press, Cambridge, 2003.

Glynn, Kevin, *Tabloid Culture,* Duke University Press, Durham, 2000.

Goldstein, William M., Hogarth, Robin M., *Research on Judgement and Decision Making,* Cambridge University Press, Cambridge, 1997.

Gross, Paul R., Leavitt, Norman, *Higher Superstition: The Academic Left andlts Quarrels with Science,* John Hopkins University Press, Baltimore, 1994. Vezi capitolul şase, „Porţile Raiului", pentru o discuţie despre ecologie în contextul criticii academice postmoderne.

Guyton, Bill, *Glaciers of California,* University of California Press, Berkeley, California, 1998. Elegantă, o bijuterie de carte.

Hadley Center, „Schimbarea climatului, observaţii şi predicţii, cercetări recente asupra ştiinţei schimbării climatului la Hadley Center", decembrie 2003. Se poate obţine la Hadley Center prezintă în şaisprezece pagini cele mai importante controverse legate de ştiinţa climatului şi predicţiile modelelor pe computer în privinţa încălzirii viitoare. Un text frumos scris, cu ilustraţii sofisticate, care surclasează orice

alt site specializat şi constituie cea mai bună scurtă introducere pentru un cititor interesat.

Hansen, James E., Sato, Makiko, Lacis, Andrew, Ruedy, Reto, Tegen, Ina şi Matthews, Elaine „Schimbările climatului în era industrială", *Dezbaterile Academiei Naţionale de Ştiinţe* 95, octombrie 1998, 12753-58.

Hansen, James şi Sato, Makiko, „Tendinţe ale agenţilor măsuraţi de schimbare a climatului", *Dezbaterile Academiei Naţionale de Ştiinţe* 98, decembrie 2001, 14778-83.

Hayes, Wayland Jackson, „Pesticide şi toxicitate pentru om", *Anals oftheNew York Academy of Sciences* 160, 1969, 40-54.

Henderson-Sellers et al., „Cicloanele tropicale şi schimbarea globală a climatului: o evaluare post IPCC", *Bulletin of the American Meteorological Society* 79, 1997, 9-38.

Hoffert, Martin, Caldeira, Ken, Benford, Gregory, Criswell, David R., Green, Christopher, Herzog, Howard, Jain, Atul K., Kheshgi, Haroon S., Lackner, Klaus S., Lewis, John S., Lightfoot, Douglas H., Manheimer, Wallace, Mankins, John C, Mauel, Michael E., Perkins, John L., Schlesinger, Michael E., Volk, Tyler şi Wigley, Tom M. L., „Metode tehnologice avansate pentru un climat global stabil: energie pentru o planetă a efectului de seră", *Science* 298, 1 noiembrie 2001, 981-87.

Horrowitz, Daniel, *The Anxieties of Affluence,* University of Massachusetts Press, Amherst, 2004.

Houghton, John, *Global Warming, the Complete Briefing,* Cambridge University Press, Cambridge, 1997. Sir John este o personalitate proeminentă în IPCC şi un purtător de cuvânt renumit în toată lumea în domeniul schimbării climatului. Face o prezentare clară a predicţiilor modelelor de circulaţie generală asupra viitorului climatului. Principalele sale surse de date sunt rapoartele IPCC, pe care le rezumă şi explică în această carte. Săriţi peste primul capitol, care e dezlânat şi neclar, spre deosebire de restul cărţii.

Huber, Peter, *Hard Green: Saving the Environment from the Environmentalists, a Conservative Manifesto,* Basic Books, New York, 1997. Am citit zeci de cărţi despre mediu, foarte asemănătoare în ton şi conţinut. Aceasta a fost prima care mi-a atras atenţia în mod real. Nu e ca celelalte, eufemistic vorbind. Huber are o diplomă de inginer de la MIT şi una în

drept de la Harvard; a lucrat pentru Ruth Bader Ginsburg şi Sandra Day O'Connor; este cercetător la Manhattan Institute, un institut conservator. Cartea sa critică gândirea ecologistă modernă, atât pentru atitudinile sale fundamentale, cât şi pentru pretenţiile sale ştiinţifice. Textul se citeşte repede, e amuzant, bine informat şi necruţător. Poate fi greu de urmărit şi se adresează mai degrabă cititorilor informaţi. Dar oricine se mai agaţă de atitudinile ecologiste care au evoluat în anii 1980 şi 1990 trebuie să facă faţă argumentelor din această carte.

IPCC, *Aviaţia şi atmosfera globală,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 1999.

IPCC, *Schimbarea climatului 1992: Raportul suplimentar la evaluarea ştiinţifică a IPCC,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 1992.

IPCC, *Schimbarea climatului 1995: Dimensiunile economice şi sociale ale schimbării climatului,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 1996.

IPCC, *Schimbarea climatului 1995: Efecte, adaptarea şi diminuarea schimbării climatului. Analiză ştiinţifică şi tehnică,* Contribuţia Echipei de lucru numărul doi la al doilea raport de evaluare al IPCC, Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 1996.

IPCC, *Schimbarea climatului 1995: Ştiinţa schimbării climatului,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 1996.

IPCC, *Schimbarea climatului 2001: Efecte, adaptare şi vulnerabilitate,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 2001.

IPCC, *Schimbarea climatului 2001: Raport de sinteză,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 2001.

IPCC, *Schimbarea climatului 2001: Baza ştiinţifică,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 2001.

IPCC, *Schimbarea climatului: Strategiile IPCC de contracarare,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Island Press, Washington DC, 1991.

IPCC, *Scenariile emisiilor,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 2000.

IPCC, *Utilizarea terenurilor, schimbări ale utilizării terenurilor şi problema pădurilor,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 2000.

IPCC, *Efectele regionale ale schimbării climatului: Evaluarea vulnerabilităţii,* Comisia interguvernamentală pentru schimbarea climatului, Cambridge University Press, Cambridge, 1998.

Jacob, Daniel J., *Introduction to Atmospheric Chemistry,* Princeton University Press, Princeton, 1999.

Joravsky, David, *The Lisenko Affair,* University of Chicago Press, Chicago, 1970. O expunere lizibilă a acestui episod deprimant.

Joughin, I. şi Tulazczyk, S., „Echilibrul masei şuvoaielor de gheaţă Ross, din vestul Antarcticii", *Science* 295, 2002, 476-480.

Kahneman, Daniel şi Tversky, Amos, *Choices, Values and Frames,* Cambridge University Press, Carabridge, 2000. Cei doi sunt autorii unei revoluţii în înţelegerea psihologiei ce stă la baza luării deciziilor. Istoria mişcării ecologiste este caracterizată de unele decizii extrem de benefice, făcute pe baza unor informaţii inadecvate şi de decizii greşite, luate în pofida unor informaţii corecte, care le-ar fi anulat. Această carte ne lămureşte cum se pot întâmpla astfel de lucruri.

Kalnay, Eugenia şi Cai, Ming, „Impactul urbanizării şi al utilizării terenurilor asupra climatului", *Nature* 423, 29 mai 2003, 528-31. „Estimarea noastră de 0,27 grade Celsius înseamnă că încălzirea suprafeţei datorată utilizării terenurilor este cel puţin de două ori mai mare decât s-a estimat exclusiv pe baza urbanizării." Mai târziu, autorii observă o eroare de calcul şi cresc valoarea estimată *(Nature* 23, 4 septembrie 2003, 102). „Valoarea estimată, în urma corecţiei, a tendinţei în ceea ce priveşte temperatura medie datorată utilizării terenurilor este de 0,35 grade Celsius într-un secol."

Kaser, Georg, Hardy, Douglas R., Molg, Thomas, Bradley, Raymond S. şi Hyera, Tharsis M., „Retragerea gheţii de pe Kilimanjaro în epoca modernă ca dovadă a schimbării climatului. Observaţii şi date", *International Journal ofClimatology* 24, 2004, 329-39.
Kieffer, H., Kargel, J.S., Barry, R., Bindschadler, R., Bishop, M., MacKinnon, D., Ohmura, A., Raup, B., Antoinetti, M., Bamber, J., Braun, M., Brown, I., Cohen, D., Copland, L., DueHagen, J., Engeset, R.V., Fitzharris, B., Fujita, K., Haeberli, W., Hagen, O.J., Hali, D., Hoelzle, M., Johansson, M., Kaab, A., Koenig, M., Konovalov, V., Maisch, M., Paul, F, Rau, R, Reeh, N., Rignot, E., Rivera, A., Ruyter de Wildt, M., Scambos, T., Schaper, J., Scharfen, G., Shroder, J., Solomina, O., Thompson, D., Van der Veen, K, Wohlleben, T. şi Young, N., „O nouă viziune asupra măsurării gheţarilor şi straturilor de gheaţă", *EOS, Transactions, American Geophysical Union* 81, nr. 265, 2000, 270-71.
Kline, Wendy, *Building a Better Race: Gender, Sexuality and Eugenics from the Turn of the Century to the Baby Boom,* University of California Press, Berkeley, California, 2001.
Koshland, Daniel J., „Credibilitatea în ştiinţă şi presă", *Science* 254, 1 noiembrie 1991, 629. Relatările eronate ale informaţiilor ştiinţifice au efecte grave. Fostul şef al Asociaţiei Americane pentru Promovarea Ştiinţei se plânge de asta.
Kraus, Nancy, Malmfors, Trorbjorn şi Slovic, Paul, „Toxicologie intuitivă: judecăţi avizate şi neavizate asupra pericolelor chimice", în *Slovic,* 2000. Măsura în care opiniile neinformate ar trebui să conteze în luarea deciziilor este dublată de întrebarea: intuiesc oamenii normali ce este periculos în mediu? Sunt ei, în termenii autorilor, toxicologi intuitivi? După cum arată datele, nu sunt.
Krech, Shepard, *The Ecologicul Indian. Myth and History,* Norton, New York, 1999. Un antropolog analizează cu atenţie datele care arată că americanii nativi nu erau ecologiştii model din vremuri străvechi. Analiza cuprinde şi schimbările recente în ştiinţa ecologiei.
Kuhl, Stevan, *The Nazi Connection: Eugenics, American Racism, and German National Socialism,* Oxford University Press, New York, 1994.

Kuran, Timur, *Private Truths, Public Lies: The Social Consequences of Preference Falsification,* Harvard University Press, Cambridge, 1995.

Landsea, C, Nicholls, N., Gray, W. şi Avila, L., „Tendinţa descendentă a frecvenţei uraganelor intense din Atlantic în ultimele cinci decade", în *Geophysical Research. Letters* 23, 1996, 527-30.

Landsea, Christopher W. şi Knaff, John A., „Câtă pricepere a intrat în prezicerea foarte violentului El Nino din 1997-1988?", *Bulletin of the American Meteorologicul Society* 81, nr. 9, septembrie 2000, 2107-19. Autorii consideră că modelele mai vechi şi mai simple funcţionau mai bine. „Folosirea unor modele mai complexe, dinamice, mai realiste din punct de vedere fizic nu oferă în mod necesar prognoze mai exacte... [Descoperirile noastre] pot fi. surprinzătoare având în vedere percepţia generală conform căreia prognozele sezoniere pentru El Nino, date de modelele dinamice, au fost eficiente şi deci această problemă poate fi considerată ca şi rezolvată." Ei discută în detaliu faptul că, în realitate, modelele nu oferă predicţii corecte. Şi totuşi „există oameni care se folosesc de aşa-zisul succes în prognozarea dinamică a lui El Nino pentru a sprijini alte agende... şi mai puţină încredere putem avea în studiile antropogenice despre încălzirea globală, datorită lipsei unor mijloace de predicţie a uraganului El Nino... succesul prognozelor a fost supraapreciat (uneori chiar drastic) şi aplicat greşit în alte domenii".

Lave, Lester B., „Analiza rentabilităţii: Sunt beneficiile mai mari decât costurile?" în Robert W. Hahn, *Risks, Costs, and Lives Saved: Getting Better Results from Regulation,* Oxford University Press, New York, 1996. O analiză critică a problemelor de analiza rentabilităţii, a unui economist care susţine metoda, dar e conştient de faptul că adversarii săi au uneori dreptate.

Lean, Judith şi Rind, David, „Evoluţia climatului în funcţie de schimbarea radiaţiilor solare", *Journal of Climate* 11, decembrie 1998, 3069-94. Cât de mult este afectat climatul de către soare? Autorii sugerează că jumătate din încălzirea ce a fost observată la suprafaţă din anul 1900 şi o treime din încălzirea observată din 1970 până în prezent pot fi atribuite

soarelui. Dar există şi incertitudini. „Incapacitatea actuală de a specifica modificările climatului în funcţie de schimbările radiaţiilor solare are anumite implicaţii asupra politicilor legate de schimbările globale antropogenice, care trebuie diferenţiate de variabilitatea naturală a climatului."

LeBlanc, Steven A., Register, Katherine E., *Constant Battles,* St. Martin's Press, New York, 2003. Mitul nobilului sălbatic şi al trecutului paradiziac moare greu. LeBlanc este unul dintre puţinii arheologi care s-au aplecat atent asupra dovezilor existenţei unor culturi războinice străvechi, criticând tendinţa academică de a considera trecutul ca fiind paşnic. LeBlanc susţine că societăţile primitive se luptau constant şi brutal.

Levack, Brian P, *The WitchJiunt in Early Modern Europe,* ediţia a Il-a, Longman, Londra, 1995. în secolul al XVIlea, elitele educate europene credeau că unii dintre semenii lor au încheiat contracte cu diavolul. Credeau că vrăjitoarele se adunau pentru a îndeplini ritualuri oribile şi că zburau noaptea pe cer. Pe baza acestor convingeri, aceste elite au torturat nenumăraţi oameni şi au ucis între 50 000 şi 60 000 dintre semenii lor, majoritatea fiind femei în vârstă. Totuşi, au ucis şi bărbaţi şi copii şi uneori (pentru că uciderea unui copil era considerată o ruşine) îi ţineau în închisori până când creşteau suficient pentru a fi executaţi. Majoritatea lucrărilor despre vrăjitorie (inclusiv acest volum) nu reuşesc, în opinia mea, să ajungă la adevărul acelei epoci. Faptul că atâţia oameni au fost ucişi în numele unei fantezii şi în ciuda rezervelor exprimate de sceptici e o lecţie pe care nu trebuie s-o uităm niciodată. Consensul elitelor nu e neapărat corect, indiferent de câţi oameni cred în aceeaşi idee sau de cât timp datează convingerea. Poate fi, totuşi, greşită. De fapt, poate fî *foarte* greşită. Şi nu trebuie să uităm niciodată asta. Pentru că se va întâmpla iar. Şi chiar s-a întâmplat.

Lilla, Mark, *The Reckless Mind: Intellectuals in Politics,* New York Review of Books, New York, 2001. Acest text extrem de pătrunzător se concentrează pe filosofii secolului XX, dar este şi un avertisment asupra tentaţiei intelectualilor „de a ceda în faţa aurei unei idei, de a permite pasiunii să ne orbească şi să-şi exercite potenţialul tiranic".

Lindzen, Richard S., „Temperaturile măsurate la mari adâncimi confirmă modelele?", *Geophysical Research Letters* 29, nr. 0,

2002, 10.1029/2001GL014360. Schimbările în temperatura oceanelor nu pot trece drept confirmări ale GCM, modele climatice generate de computer.
Lindzen, Richard S., „Presa a înţeles greşit: Raportul nostru nu susţine Tratatul Kyoto", *Wall Street Journal,* 11 iunie 2001. Acest scurt eseu, ce aparţine unui distins profesor de la MIT, rezumă un exemplu al modului în care media interpretează eronat rapoartele ştiinţifice asupra climatului. în acest caz, raportul Academiei Naţionale de Ştiinţe asupra schimbării climatului conţinea ideea că de fapt nu există schimbare. Lindzen a fost unul dintre cei unsprezece autori ai raportului, http://opinionjournal.com/editorial/feature.html?id=95000606.
Lindzen, Richard S. şi Emanuel, K., „Efectul de seră" în *Encyclopedia of Global Change, Environmental Change and Human Society. Volume 1,* Oxford University Press, New York, 2002, pp. 562-66. Ce este, mai exact, efectul de seră despre care vorbeşte toată lumea, dar pe care nimeni nu-l explică în detaliu? Un rezumat scurt şi clar.
Liu, J., Curry, J.A., Martinson, D.G., „Interpretarea variabilitaţii recente a banchizei din Antarctica", *Geophysical Research Letters* 31, 2004, 10.1029/2003GL018732.
Lomborg, Bjorn, *The Skeptical Environmentalist,* Cambridge University Press, Cambridge, 2002. Povestea din spatele acestei cărţi a devenit deja cunoscută. Autorul, un statistician danez, activist Greenpeace, şi-a asumat misiunea de a demonta opiniile defunctului Julian Simon, un economist care susţinuse că temerile în privinţa mediului sunt nefondate, pentru că mediul avea de fapt o evoluţie bună. Spre surpriza lui, Lomborg a descoperit că în mare, Simon avusese dreptate. Cartea lui Lomborg este o critică tăioasă, calmă, devastatoare la adresa dogmei. După publicarea sa, autorul a fost victima unor atacuri constante la persoană, ceea ce demonstrează că, afirmaţiile sale nu pot fi. contrazise cu argumente ştiinţifice. Pe toată desfăşurarea acestei polemici, Lomborg s-a purtat exemplar. Din păcate, nu se poate spune acelaşi lucru despre criticii săi. O menţiune specială merită *Scientific Journal,* al cărui comportament este în mod particular condamnabil. In general, tratamentul la care a fost supus Lomborg poate fi considerat ca o confirmare a faptului

că critica postmodernă a ştiinţei este doar o altă formă a luptei pentru putere. Un episod trist pentru ştiinţă.
Lovins, Amory B., *Soft Energy Paths: Toward a Durable Peace,* Harper and Raw, New York, 1977. Probabil cel mai important susţinător al surselor alternative de energie, autorul a scris această lucrare anti-energie nucleară în anii '70, pentru „Friends of the Earth", dezvoltând un eseu de mare impact publicat anterior în *Foreign Affairs.* Textul care a rezultat poate fi considerat o verigă importantă în seria de evenimente care a înscris Statele Unite pe o cale diferită de Europa în privinţa surselor de energie. Lovins este fizician şi bursier MacArthur.
McKendry, Ian G., „Climatologie aplicată", *Progress in Physical geography* 27, nr. 4, 2003, 597-606. Câteva studii recente arată că încercările de a reduce erorile de măsură cauzate de efectul urban în ceea ce priveşte măsurarea pe termen lung a climatului (şi deci de a identifica amploarea creşterii efectului de seră) ar putea fi mult prea simpliste. Această problemă va da, probabil, naştere unor controverse...
Manes, Christopher, *Green Rage: Radical Environmentalism and the Unmaking of Civilizalion,* Little Brown, Boston, 1990. Nu trebuie s-o rataţi.
Man's Impact on the Global Environment, Evaluări şi acţiuni recomandate, Raportul studiului asupra problemelor critice ale mediului, MIT Press, Cambridge, 1970. Textul prezice niveluri ale dioxidului de carbon de 370 ppm în anul 2000, ce vor avea ca rezultat creşterea temperaturii la suprafaţă cu 0,5 grade Celsius. Cifrele reale au fost de 260 ppm şi 0,3 grade Celsius mult mai exacte decât predicţiile realizate cu cincisprezece ani în urmă, pentru că s-a lucrat mai mult pe computer.
Marlar, Richard A. et al., „Dovezi biochimice ale canibalismului într-un sit preistoric din sud-vestul statului Colorado", *Nature* 407, 74078, 7 septembrie 2000.
Martin, Paul S., „Masacrul preistoric: modelul global" în *Quaternary Extinctions: A Prehistoric Revolution,* University of Arizona Press, Tucson, Arizona, 1984, 354-403.
Mason, Betsy „Secretul gheţurilor africane", *Nature online publication,* 24 noiembrie 2003.

Matthews, Robert A.J., „Date contra grupuri de interese: uzul şi abuzul de subiectivitate în cercetarea ştiinţifică", în Morris, *Rethinking Risk,* pp. 247-82. Acest fizician afirmă că „eşecul comunităţii ştiinţifice de a acţiona decisiv în privinţa punctelor slabe ale metodelor statistice standard şi irosirea resurselor pe încercări inutile de a confirma teorii care se bazează pe acestea constituie un scandal ştiinţific de proporţii". Cartea conţine şi o listă impresionantă de teorii ştiinţifice importante care nu pot evolua din cauza prejudecăţilor subiective ale oamenilor de ştiinţă. Cam la asta se rezumă „consensul" oamenilor de ştiinţă.

Meadows, Donella H., Meadows, Dennis L., Randers, Jorgen şi Behrens III, Williams W., *The Limits of Growth: A Report for the Club of Rome's Project on the Predicament of Mankind,* New American Library, New York, 1972. Păcat că această carte nu se reeditează, căci la vremea sa a avut un mare impact şi a stabilit tonul („criza umanităţii") pentru ce a urmat. Dacă' o citim acum, ne vom mira cât de primitive erau tehnicile de a evalua starea lumii şi cât de inexacte erau predicţiile asupra tendinţelor viitoare. Multe grafice nu au axe, deci sunt doar imagini ale unor linii curbe tehnice, în retrospectivă, textul nu e atât de memorabil pentru erorile sale de predicţie cât pentru tonul său excesiv de alarmant, la graniţa cu isteria. Concluzia: vor fi necesare măsuri internaţionale concertate şi planificări pe termen lung, la o scală şi de o amploare fără precedent. Acest efort va necesita implicarea tuturor naţiunilor, indiferent de cultură, sistem economic sau nivel de dezvoltare [...] Acest efort suprem este [...] fondat pe schimbarea fundamentală a valorilor şi scopurilor la nivel individual, naţional şi mondial." Şi aşa mai departe.

Medvedcv, Zhores A., *The Rise and Fall ofT. D. Lisenko,* Columbia University Press, New York, 1969. O lectură extrem de dificilă.

Michaels, Patrick J. şi Balling, Robert C. Jr., *The Satanic Gases: Clearing the Air about Global Warming,* Cato, Washington DC, 2000. Aceşti autori sceptici au umor şi se exprimă clar. Graficele sunt folosite neobişnuit de bine. Institutul Cato este o organizaţie ce susţine o piaţă liberă, cu accente libertariene.

Modificarea Inadvertenţă a Climatului, Raportul studiului efectelor produse de om asupra climatului, MIT Press, Cambridge, 1971. O încercare timpurie, fascinantă, de a concepe modele ale climatului şi de a prezice interacţiunea umană cu acesta.

Morris, Julian, *Rethinking the Precautionary Principie,* Butherworth/Heinemann, Oxford, 2000. O critică amplă care discută, de pildă, cum a afectat principiul precauţiei dezvoltarea copiilor.

Nye, David E., *Consuming Power,* MIT Press, Cambridge, 1998. America e cea mai mare consumatoare de energie pe cap de locuitor dintre toate statele lumii, iar Nye este cercetătorul cel mai avizat în privinţa istoriei tehnologiei americane. Concluziile sale sunt net diferite de ale celor mai puţin informaţi. Lucrarea ironizează viziunea deterministă asupra tehnologiei. Are implicaţii clare în legătură cu validitatea „scenariilor" IPCC.

Oleary, Rosemary, Durant, Robert F., Fiorino, Daniel J. şi Weiland, Paul S., *Managing for the Environment: Understanding the Legal, Organizational, and Policy Challenges,* Wiley and Sons, New York, 1999. Un compendiu foarte necesar, care uneori vrea să acopere teme prea mari, fără a le detalia.

Ordover, Nancy, *American Eugenics: Race, Queer Anatomy, and the Science of Naţionalism,* University of Minnesota Press, Minneapolis, 2003. Fascinantă în conţinut, derutantă ca structură, greu de citit, dar intransigentă. Autoarea insistă asupra vinovăţiei stângii, dar şi a dreptei, în ceea ce priveşte promovarea eugeniei, atât în trecut, cât şi în prezent.

Pagels, Heinz R., *The Dreams of Reason: Computers and the Rise of the Sciences of Complexity,* Simon and Schuster, New York, 1998. Studiul complexităţii reprezintă o adevărată revoluţie în ştiinţă, cu toate că e vorba despre o revoluţie veche. Această carte încântătoare a apărut în urmă cu şaisprezece ani, deci a fost scrisă pe vremea când revoluţia era nouă şi entuziasmantă. Am putea crede că şaisprezece ani e o perioadă suficientă pentru ca înţelegerea complexităţii şi dinamicii nonliniare să modifice gândirea activiştilor ecologişti. Dar în mod evident nu s-a întâmplat astfel.

Park, Robert, *Voodoo Science: The Road from Foolishness to Fraud,* Oxford University Press, New York, 2000. Autorul este profesor de fizică şi director al Asociaţiei Fizicienilor Americani. Cartea excelează mai ales pe tema „Curenţilor morţii", mai exact controversa curentului electric/cancer, în care a fost implicat (ca sceptic).

Parkinson, C.L., „Tendinţe ale duratei sezonului banchizei în Oceanul arctic 1977-99", în *Annals of Glaciology* 34, 2002, 435-40.

Parsons, Michael L., *Global Warming: The Thruth Behind the Myth,* Plenum, New York, 1995. O analiză sceptică a datelor realizată de un profesor de ştiinţe medicale (deci nu de către un cercetător specializat în climat). Analiza datelor făcută de către o persoană din afară.

Pearce, Fred, „Africanii se întorc pe pământurile lor, iar plantele cuceresc deşertul", *New Scientist* 175, 21 septembrie 2002, 4-5.

Penn şi Teller, *Bullshit!,* serial de televiziune. Atacuri acide, amuzante, la adresa simţului comun şi vacilor sfinte. Foarte amuzant este episodul în care o tânără convinge câţiva ecologişti să militeze pentru interzicerea dihidrogenului monoxid (mai cunoscut sub denumirea de apă). „Dihidrogenul monoxid", spune ea, „se găseşte în lacuri şi râuri, rămâne pe fructe şi legume după ce sunt spălate, te face să transpiri..." Şi oamenii semnează. Episodul despre reciclare este cea mai scurtă şi mai clară expunere a avantajelor şi dezavantajelor acestei practici.

Pepper, David, *Modern Environmentalism: An Introduction,* Routledge, Londra, 1996. O relatare detaliată a rătăcirilor filosofiei ecologiste, ce aparţine unui observator înţelegător. Alături de lucrarea foarte diferită a lui Douglas şi Wildavsky, această carte pune întrebarea de ce anumite grupuri au viziuni reciproc incompatibile asupra naturii şi de ce este imposibil consensul în acest domeniu. De asemenea, arată foarte clar că gândirea ecologistă cuprinde şi convingeri asupra modului în care ar trebui structurată societatea. Autorul e profesor de geografie şi scrie bine.

Petit, J.R., Jouzel, J., Raynaud, D., Barkov, N.I., Barnola, J.-M., Basile, I., Bender, M., Chappellaz, J., Davis, M., Delaygue, G., Delmotte, M., Kotlyakov, V.M., Legrand, M., Lipenkov, V.Y.,

Lorius, C, Pepin, L., Ritz, C., Saltzman, E. şi Stievenard, M., 1999, „Istoria climei şi atmosferei din ultimii 420 000 de ani, studiată cu ajutorul straturilor de gheaţă Vostok din Antarctica", *Nature* 399, 429-36.
Pielou, E.C., *After the Ice Age: The Return of Life to Glaciated North America,* University of Chicago Press, Chicago, 1991. O carte minunată, un model pentru lucrările de acelaşi tip. Arată cum acum douăzeci de mii de ani, după retragerea gheţarilor, pământul a revenit la viaţă şi cum analizează cercetătorii datele pentru a ajunge la anumite concluzii, întreaga carte aminteşte de schimbările dramatice pe care le-a suferit planeta noastră în trecutul geologic recent.
Ponte, Lowell, *The Cooling,* Prentice-Hall, Englewood, 1972. Cea mai lăudată carte a anilor '70 care avertiza în legătură cu iminenţa unei noi ere glaciare. (Pe copertă apar întrebările: „Oare a început deja următoarea eră glaciară? îi putem supravieţui?".) Conţine un capitol despre cum s-ar putea modifica, la nivel global, climatul, astfel încât să preîntâmpinăm o răcire excesivă. Un citat tipic: „Nu ne putem permite să riscăm, ignorând această posibilitate. Nu putem risca rămânând pasivi. Savanţii care spun că intrăm într-o perioadă de instabilitate a climatului [adică imprevizibilitate] se comportă iresponsabil. Indiciile că în curând climatul nostru se poate schimba în rău sunt prea puternice pentru a fi ignorate de către o persoană raţională." (p. 237) Pritchard, James A., *Preserving Yellowstone's Natural Condition: Science and the Perception of Nature,* University of Nebraska Press, Lincoln, 1999. Dovezi credibile că elanii au modificat habitatul. De asemenea, paradigma non-echilibrului.
Pronin, Emily, Puccio, Carolyn, „înţelegerea neînţelegerii: perspective socio-psihologice", în Gilovitch et al., pp. 636-65. O evaluare detaşată a incapacităţii umane de a înţelege.
Rasool, S.I. şi Schneider, S.H. şi Rosh, Lee, „Dioxidul de carbon din atmosferă şi aerosolii: efectele creşterii nivelului acestora asupra climatului global", *Science,* 11 iulie 1971, 138-41. Un exemplu de cercetare din anii '70 care sugera că influenţa omului asupra climatului se solda cu o răcire, nu cu o încălzire globală. Autorii afirmă că un nivel crescut al dioxidului de carbon în atmosferă va duce la o creştere a

temperaturii, dar că aceasta nu poate compensa scăderea sa din cauza aerosolilor. „O creştere cu un factor din patru în concentraţia de aerosoli va fi suficientă pentru ca temperatura la suprafaţă să scadă cu 3,5 K... o scădere considerată suficientă pentru a declanşa o eră glaciară."

Raub, W.D., Post, A., Brown, C.S. şi Meier, M.F., „Masele de gheaţă perenă din Sierra Nevada, California", *Proceeding of the International Assoc. Of Hydrological Science,* nr. 126, 1980, 33-34. Citată în Guyton, 1998.

Reference Manual on Scientific Evidence, US Government Printing Office, Federal Judicial Center, Washington DC, 1994. După ani de abuzuri, Tribunalele Federale din Statele Unite au stabilit cadre detaliate pentru diferitele tipuri de dovezi şi probe ştiinţifice. Volumul are 634 pagini.

Reiter, Paul, Tomas, Christopher J., Atkinson, Peter M., Hay, Simon I., Randolph, Sarah E., Rogers, David J., Shanks, Dennis G., Snow, Robert W. şi Spielman, Andrew, „încălzirea globală şi malaria: un apel la acurateţe", în *Lancet* 4, nr. 1, 2004.

Rice, Glen E. şi LeBlanc, Steven A., *Deadly Landscape,* University of Utah Press, Salt Lake City, Utah, 2001. Dovezi în plus pentru trecutul plin de conflicte al omenirii.

Roberts, Leslie R., „La EPA se contează pe ştiinţă", *Science* 249, 10 august 1990, 616-18. O relatare scurtă şi importantă despre modul în care EPA ierarhizează riscurile. In esenţă, face ce vrea publicul, nu ce este sfătuită de experţii săi. Uneori, deşi nu tot timpul, asta nu e bine.

Roszak, Theodore, *The Voice of the Earth,* Simon and Schuster, New York, 1992. Roszak e deseori un premergător al unor mişcări sociale, iar aici ne oferă o perspectivă timpurie asupra unei combinaţii de ecologie şi psihologie care între timp a căpătat amploare, deşi este doar trăire subiectivă, fără un fundament obiectiv. Totuşi, ecopsihologia a devenit un punct de reper pentru mulţi oameni, mai ales pentru cei fără pregătire ştiinţifică. In opinia mea, această mişcare proiectează nemulţumirile societăţii contemporane asupra unei lumi naturale cu care intrăm în contact atât de rar, încât devine un ecran de proiecţie perfect. Nu trebuie să uităm replica dură a lui Richard Feynman: „Am învăţat, în urma

unei experienţe îndelungate, că toate intuiţiile filosofice legate de natură se vor dovedi eronate".

Russell, Jeffrey B., *A History of Witchcraft, Sorcerers, Heretics and Pagans,* Thames and Hudson Ltd., Londra, 1980. Ca să nu uităm.

Salzman, Jason, *Making the News: A Guide for Activists and Non-Profits,* Westview Press, Boulder, Colorado, 2003.

Santer, B.D., Taylor, K.E., Wigley, T.M.L., Johns, T.C., Jones, P.D., Karoly, D.J., Mitchell, J.F.B., Oort, A.H., Penner, J.E., Ramaswamy, V., Schwarzkopf, M.D., Stouffer, R.J. şi Tett, S., „Căutarea influenţei umane asupra structurii termice a atmosferei", *în Nature* 382, 4 iulie 1996, 39-46. „Este posibil ca [schimbarea temperaturii în atmosferă] să se datoreze în mod specific activităţilor umane, deşi rămân multe semne de întrebare, mai ales în ceea ce priveşte estimarea variabilităţii naturale." Apărut la un an după afirmaţia din raportul IPCC conform căreia se poate discerne efectul omului asupra climatului, acest articol, scris de câţiva membri ai IPCC, are un ton mult mai prudent în privinţa acestei afirmaţii.

Schullery, Paul, *Searching for Yellowstone: Ecology and Wonder in the Last Wilderness,* Houghton Mifflin, New York, 1997. Autorul a fost timp de mulţi ani angajat al Serviciului Forestier şi modul în care abordează evenimentele de la Yellowstone e mult mai tolerant decât al altora.

Scott, James C, *Seeing Like a State: How Certain Schemes to Improve the Human Condition Have Failed,* Yale University Press, New Haven, 1998. O carte extraordinară şi originală, care ne reaminteşte cât de rar se întâmplă ca gândirea academică să fie cu adevărat inovatoare.

Shrader-Frechette, K.S., *Risk and Rationality: Philosophical Foundations for Populist Reforms,* University of California Press, Berkeley, California, 1991.

Singer, S. Fred., *Hot Talk, Cold Science: Global Warming's Unfinished Debate,* Independent Institute, Oakland, California, 1998. Singer se numără printre cei mai proeminenţi sceptici faţă de încălzirea globală. Fost profesor de ştiinţele mediului, acum la pensie, a deţinut mai multe funcţii guvernamentale, printre care pe cea de director al Serviciului de Meteorologie prin Sateliţi şi de director al Centrului pentru Studii Atmosferice şi ale Spaţiului, aşa că e

mult mai calificat pentru a-şi susţine opiniile decât vor să recunoască adversarii săi. De obicei, criticii încearcă să-l descrie ca pe un fel de ţicnit excentric. Cartea are doar şaptezeci şi două de pagini, iar cititorul îşi poate forma singur o părere.

Slovic, Paul, ed., *The Perception of Risk,* Earthscan, Londra, 2000. Slovic a contribuit la popularizarea ideii că noţiunea de „risc" atrage după sine nu doar opinii ale experţilor, ci şi sentimente şi temeri ale populaţiei în general. într-o democraţie, politicile trebuie să ţină cont de astfel de opinii populare. Atitudinea mea e mai dură. Cred că ignoranţei trebuie să i se răspundă prin educaţie, nu prin reguli inutile. Din păcate, există dovezi că se cheltuieşte prea mult pentru alinarea unor temeri minore sau false.

Stott, Philip şi Sullivan, Sian, *Political Ecology: Science, Myth and Power,* Arnold, Londra, 2000. Tema centrală e Africa. Stott s-a retras din activitate, dar are mult umor şi ţine un jurnal online sceptic, foarte amuzant.

Streutker, D.R., „Creşterile efectului de insulă din Houston, Texas, măsurate de sateliţi", în *Remote Sensing of the Environment* 85, 2003, 282-89. „între 1987 şi 1989, temperatura medie pe timpul nopţii din Houston, datorată efectului de insulă, a crescut cu 0,82±0,10°C."

Sunstein, Cass R., *Risk and Reason: Safety, Law, and the Environment,* Cambridge University Press, New York, 2002. Un profesor de drept analizează temele ecologiste importante din punctul de vedere al rentabilităţii şi ajunge la concluzia că e nevoie de noi mecanisme de evaluare a regulilor, dacă vrem să depăşim pattern-ul actual de „isterie şi neglijenţă", în care reglementăm agresiv riscurile minore şi le ignorăm pe cele importante. Mai ales capitolul detaliat despre nivelul arsenicului este revelator pentru oricine vrea să înţeleagă dificultatea de a concepe reguli raţionale într-o lume extrem de politizată.

Sutherland, S.K. şi Lane, W.R., „Toxine şi modalităţi de inoculare a veninului la caracatiţa cu inele albastre", în *Medical Journal Australia* 1, 1969, 893-98.

Tengs, Tammo O., Adams, Miriam E., Plitskin, Joseph S., Safran Gelb, Dana, Siegel, Joanna E., Weinstein, Milton C. şi Graham, John D., „Cinci sute de intervenţii salvatoare de vieţi şi

rentabilitatea lor", în *Risk Analysis* 15, nr. 3, 1995, 369-90. Harvard School of Public Health este de multe ori catalogată drept o instituţie de dreapta. Dar acest studiu tulburător şi de mare impact realizat la Harvard Center of Risk Analysis asupra rentabilităţii unor regulamente nu a fost contestat. Studiul sugerează că o mare parte din efortul de concepere a unor regulamente este inutil şi păgubos.

Thomas, Keith, *Man and the Natural World: ChangingAttitudes in England 1500-1800,* Oxford University Press, New York, 1983. Atitudinile ecologiste sunt oare o chestiune de modă? Această carte încântătoare trece în revistă diferitele percepţii asupra naturii, de la un loc plin de pericole la unul apreciat şi idealizat şi până la sălbăticia îndrăgită de esteţii elitişti.

Thompson, D.W.J. şi Solomon, S., „Interpretarea schimbărilor recente de climat din Emisfera Sudică", *Science* 296, 2002, 895-99.

Tommasi, Mariano şi Lerulli, Kathryn, *The New Economics of Human Behavior,* Cambridge University Press, Cambridge, 1995.

Congresul SUA, *Raportul final al Consiliului consultativ asupra controlului meteo,* United States Congress, University of the Pacific, Hawaii, 2003.

Victor, David G., „Climatul îndoielii: prăbuşirea iminentă a Protocolului Kyoto poate fi o binefacere mascată. Arhitectura tratatului conţine erori fatale", în *The Sciences,* primăvara 2001, 18-23. Victor este profesor asociat la Council of Foreign Relations şi un susţinător al controlului emisiilor de carbon, care afirmă că „prudenţa ne îndeamnă la ţinerea sub control a gazelor de seră, dar Protocolul de la Kyoto nu duce nicăieri"

Viscusi, Kip, *Fatal Tradeoffs: Public and Privates Responsabilities for Risk,* Oxford University Press, New York, 1992. începeţi de la capitolul trei.

Viscusi, Kip, *Rational Risk Policy,* Clarendon, Oxford, 1998. Autorul este profesor de drept şi economie la Harvard.

Vyas, N.K., Dash, M.K., Bhandari, S.M., Khare, N., Mitra, A. şi Pandey, P.C., „Despre tendinţele seculare ale extinderii banchizei în regiunea Antarcticii, pe baza observaţiilor OCEANSAT-1 MSMR", în *International Journal of Remote Sensing* 24, 2277-87.

Wallack, Lawrence, Woodruff, Katie, Dorfman, Lori şi Diaz, Iris, *News for a Change: An Advocate's Guide to Working with the Media,* Sage Publications, Londra, 1999.
Weart, Spencer R., *The Discovery of Global Warming,* Harvard University Press, Cambridge, 2003.
West, Darrell M., *The Rise and Fall of the Media Establishment,* BFEEord/St. Martin's Press, New York, 2001.
White, Geoffrey M., *Identity Through History: Living Stories in a Solomon Islands Society,* Cambridge University Press, Cambridge, 1991.
Wigley, Tom, „Protocolul încălzirii globale $C0_2$, CH_4 şi efectele asupra climatului", în *Geophysical Research Letters* 25, nr. 13, 1 iulie 1998, 2285-88.
Wildavsky, Aaron, *But Is It True? A Citizen's Guide to Environmental Health and Safety Issues,* Harvard University Press, Cambridge, 1995. Un profesor de ştiinţe politice şi politici publice de la Berkeley şi-a încurajat studenţii să cerceteze atât istoria, cât şi statutul ştiinţific al marilor probleme ecologice: DDT, Alar, Love Canal, azbestul, gaura din stratul de ozon, încălzirea globală, ploile acide. Cartea oferă o perspectivă mai completă asupra acestor probleme decât se obişnuieşte. De pildă, autorul dedică douăzeci şi cinci de pagini problemei interzicerii DDT-ului, douăzeci de pagini pentru Alar şi aşa mai departe. Wildavsky ajunge la concluzia că majoritatea pretenţiilor ecologiste au fost fie false, fie mult exagerate.
Wildavsky, Aaron, *Searching for Safety,* Transaction, New Brunswick, 1988. Dacă ne dorim o societate şi o viaţă mai sigure, cum să facem pentru a le obţine? O explorare plăcută a strategiilor pentru obţinerea siguranţei în societatea industrială. Bazându-se pe date din mai multe discipline ştiinţifice, Wildavsky susţine că rezistenţa este o strategie mai bună decât anticipaţia şi că strategiile anticipatorii (cum ar fi principiul precauţiei) favorizează elita socială în detrimentul populaţiei mai sărace.
Winsor, R, „Grosimea banchizei arctice a rămas constantă pe tot parcursul anilor '90", în *Geophysical Research Letters* 28, nr. 6, martie 2001, 1039-41.

Cuprins